

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

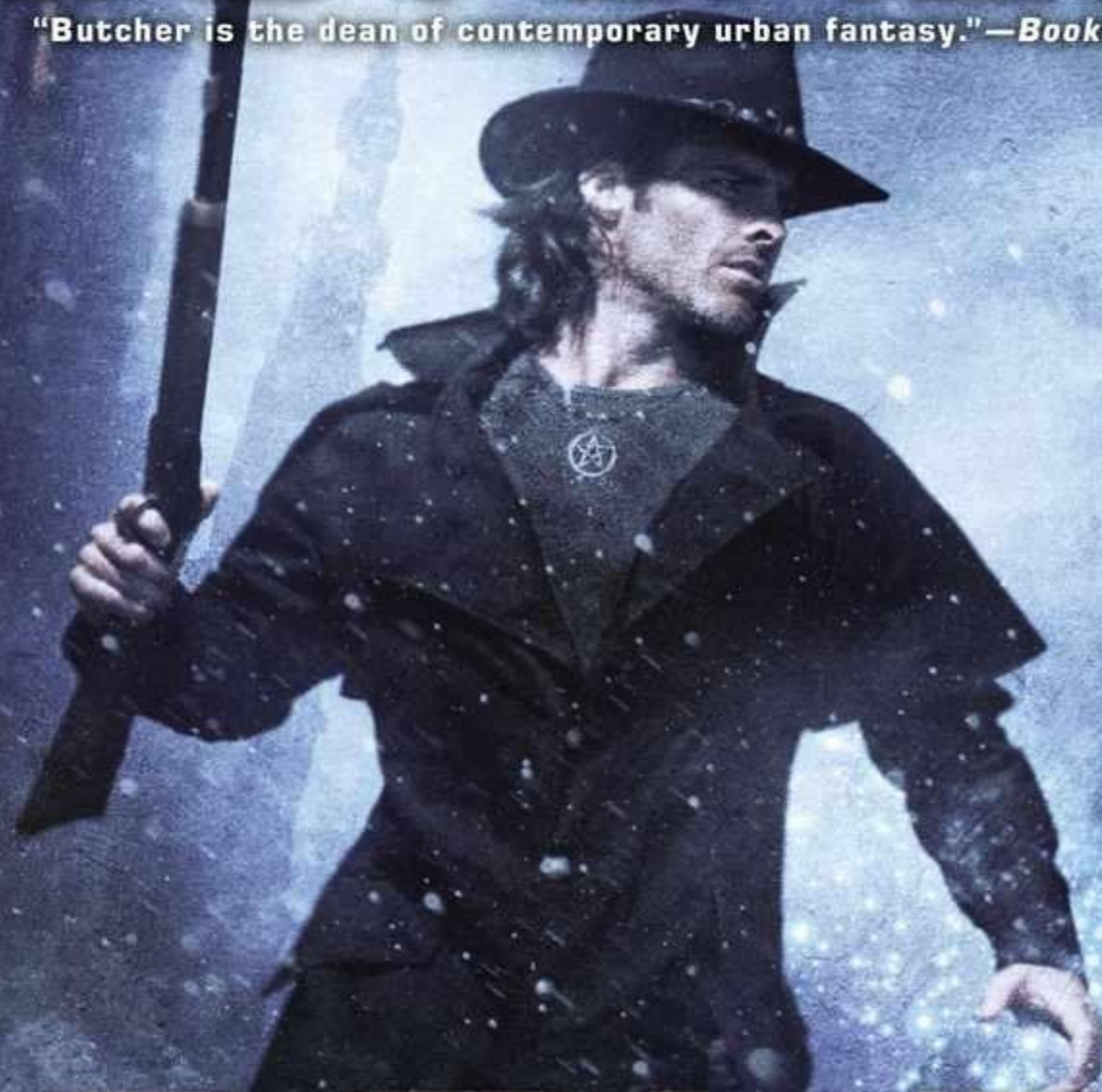
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Butcher is the dean of contemporary urban fantasy."—*Booklist*

COLD DAYS

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JIM BUTCHER TARAFINDAN DA

DRESDEN DOSYALARI

FIRTINA ÖNÜ
APTAL AY MEZAR
TEHLİKESİ YAZ
ŞÖVALYESİ ÖLÜM
MASKELERİ KAN
AYINLERİ ÖLÜ
DÖVMEK
KANITLANMIŞ
SUÇLU BEYAZ
GECE KÜÇÜK
İYİLİK DÖNÜŞ
CEKET
DEĞİŞİKLİKLERİ
HAYALET
HIKAYESİ
YAN İŞLER (ANTOLOJİ) THE

CODEx ALERA

CALDERON'UN
ÖFKELERİ
AKADEMİSYENİN
ÖFKESİ İMLEÇ'İN
ÖFKESİ KAPTAN'IN
ÖFKESİ PRENSİN
ÖFKESİ BİRİNCİ
LORD'UN ÖFKESİ

JIM BUTCHER

SOĞUK GÜNLER

DRESDEN DOSYALARININ BİR ROMANI

A ROC BOOK

ROC

New American Library, a division of Penguin Group
(USA) Inc. tarafından yayınlanmıştır, 375 Hudson
Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in
bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin
bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü) Penguin
Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
New American Library'nin baskısı olan Roc tarafından
yayınlanmıştır.

İlk Baskı, Aralık 2012

Telif Hakkı© Jim Butcher, 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da
elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına
katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

TESCİLLİ TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

Kongre Kütüphanesi Kataloqlama-Yayın Verileri: Butcher,
Jim, 1971-

Soğuk günler: Dresden dosyalarının bir romanı/Jim Butcher.
s. cm.

ISBN 978-1-101-61700-7

1. Dresden, Harry (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Büyücüler-Kurgu. 3. Büyü-Kurgu. 4. Chicago (Ill.)-Kurgu. 5. Fantastik kurgu. I.
Başlık.

PS3602.U85C65 2012

813'.6-dc23 2012032540

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve
yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi
bir sorumluluk kabul etmez.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

"Greed "in yazarı Chris Achterhof (bunu okuduktan sonra nedenini anlayacaktır) ve Uluslararası Fantezi Oyun Topluluğu'ndaki tüm eski oyun arkadaşlarım için. Hepiniz aptalsınız ve doksanlı yılları çok daha parlak bir yer haline getirdiniz.

Bölüm

Bir

M Sidhe'nin Kış Sarayı'nın hükümdarı, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi Ab'nin fizik tedavi konusunda benzersiz fikirleri vardır.

Yumuşaklığın içinde uyandım.

Muhtemelen yumuşak bir yatakta uyandığımı söylemeliydim. Ama bu yatağın ne kadar yumuşak olduğunu anlatmaya yetmez. İnsanların kabarık bulutların üzerinde uyuduğu eski çizgi filmleri bilir misiniz? O adamlar Mab'ın yatağına girdikten sonra o bulutlardan birine girmeye kalkışsalar acı içinde çığlık atarak uyanırlardı.

Göğsümdeki ateş nihayet sönmeye başlamıştı. Düşüncelerimi kaplayan ağır yün astar hafiflemiş gibiydi. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda sakız gibi olmuşlardı ama kolumu yavaşça onları temizleyebildim. Gözlerime girenden daha az kumun olduğu sahillerde koşmuştum.

Adamım. Çoğunlukla ölü olmak bir erkek

için zordur. Bir yataktaydım.

Eski dairem büyüklüğünde bir yatak.

Çarşafların hepsi bembeyaz ve pürüzsüzdü. Yatak, daha saf beyaz perdelerle örtülmüştü ve hafif serin hava akımlarıyla sürükleniyordu. Sıcaklık, nefes verdiğimde nefesimin yoğunlaşmasına neden olacak kadar soğuktu ama yatağın örtüsünün altında rahattım.

Yatağın etrafındaki perdeler aralandı ve bir kız belirdi.

Muhtemelen yasal olarak içki içmek için çok gençti ve şahsen gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Yüksek elmacık kemikleri, egzotik badem biçimli gözleri vardı. Cildi orta zeytin tonundaydı, gözleri soluk yeşil-altının neredeyse ürkütücü bir tonundaydı. Saçları basit bir kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı, soluk mavi hastane önlüğü giymişti ve hiç makyaj yapmamıştı.

Vay canına. Bunu giyebilen ve hala bu kadar iyi görünen her kadın bir tanrıçadır.

"Merhaba," dedi ve bana gülümsedi. Belki de sadece yatak konuşuyordu, ama gülümsemesi ve sesi onun geri kalanından bile daha iyiydi.

"Merhaba," dedim. Sesim insan sesine pek benzemeyen bir vıraklamayla çıkıyordu.

Öksürmeye başladım.

Yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerine üstü kapalı bir tepsi koydu ve kenarına oturdu. Tepsinin kapağını kaldırdı ve beyaz bir porselen fincan aldı. Fincanı bana uzattı ve içinde pek de kaynar olmayan şehriyeli tavuk çorbası olduğu anlaşıldı. "Bunu her gün yapıyorsun. Boğazından bir şey geçmeden . İç hadi."

Ben yaptım. Campbell's. Ve harikaydı. Çok küçükken hasta olduğum bir an gözümün önüne geldi. Nerede olduğumuzu hatırlayamıyordum ama babam bana şehriyeli tavuk çorbası yapmıştı. Aynı şeydi.

"Sanırım ... .. Bir kısmını hatırlıyorum," dedim birkaç yudum aldıktan sonra. "Senin adın ... .. Sarah mı?" Kaşlarını çattı ama o konuşmadan ben başımı salladım. "Hayır, bekle. Sarissa. Senin adın Sarissa."

İki kaşını da kaldırdı ve gülümsedi. "Bu bir ilk. Sonunda tekrar odaklanmaya başlamışsın gibi görünüyor."

Midem guruldadı ve aynı zamanda içimi kükreyen bir açlık kapladı. Bu ani his karşısında gözlerimi kırıştırdım ve daha fazla çorba içmeye başladım.

Sarissa bana güldü. Bu odayı daha aydınlık hissettirdi. "Kendini boğma. Aceleye gerek yok."

Fincanı bitirdim, sadece birazını çeneme döktüm ve sonra mırıldandım, "Lanet olsun yok. Açlıktan ölüyorum. Başka ne var ki?"

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Bunu yapmadan önce, başka bir ilk için ateş edelim."

"Eh?" Dedim.

"Bana adını söyleyebilir misin?"

"Ne, bilmiyor musun?" Sarissa

yine gülümsedi. "Sen biliyor

musun?" "Harry Dresden,"

dedim.

Gözleri parlıyordu ve bu beni ayak parmaklarıma kadar iyi hissettirdi. Tavuk, patates püresi ve pek kullanmadığım ama muhtemelen benim için iyi olan başka sebzelerle dolu bir tabak getirdiğinde daha da iyi hissettim. Salyalarım yere akacak sandım, yemekler o kadar güzel görünüyordu ki.

"Ne iş yapıyorsun, Harry?"

"Profesyonel büyücü," dedim. "Chicago'da özel dedektiflik yapıyorum." Birden aklıma başka bir şey gelince kaşlarımı çattım. "Ve sanırım ben de Kış Şövalyesiyim."

Birkaç saniye boyunca bir heykel gibi bana baktı, yüzünde kesinlikle hiçbir şey .

"Um," dedim. "Yemek mi?"

Titredi ve gözlerini benden kaçırdı. Sonra hızlı bir nefes aldı ve küçük, tuhaf bir çatal aldı, motor kontrol sorunu olan çocuklara verdikleri türden bir çataldı bu; çok sayıda yuvarlak kenarı vardı ve elime bastırdı. "Eğer üç taneye razı olursan, gerçekten iyi bir gün geçirmiş olacağız."

Çatal parmaklarımda garip ve ağır bir his uyandırdı. Çatal kullandığımı hatırlıyordum. Nasıl hissettirdiklerini, ince ağırlıklarını, yemeği tabaktan ağzıma götürürken gösterdiğim hassasiyeti hatırlıyordum. Bu çatal ağır ve beceriksiz hissettiriyordu. Çatalla birkaç saniye uğraştıktan sonra ikinci denemede patates püresinin içine sokmayı başardım. Sonra o aptal şeyi ağzıma götürmek de ayrı bir angarya oldu.

Patatesler mükemmeldi. Yeterince sıcak, az tuzlu, hafif bir zengin tereyağı ipucu ile.

"Ohmmgdd," diye mırıldandım ağzımdaki lokmanın etrafında. Sonra biraz daha istedim.

İkinci çatal daha kolaydı, üçüncüsü ondan da kolaydı ve ben farkına bile varmadan tabak boşalmıştı ve son kalıntıları ağzıma atıyordum. O kadar çok yemek yememiş olmama rağmen kendimi bitkin ve tıka basa doymuş hissediyordum. Sarissa memnun bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"her yerinde var, değil mi?" Ona sordum.

"Bu, yemeği beğendiğin anlamına geliyor" dedi. Bir peçeteyi yüzüme doğru kaldırdı ve sildi. "Sonunda adını bilmek güzel, Harry."

Yaklaşan hafif, sabit ayak sesleri vardı.

Sarissa hemen ayağa kalktı, döndü ve sonra başını eğerek zarif bir şekilde yere diz çöktü.

"Eee?" dedi bir kadının kadife sesi.

Bu ses karşısında tüm vücudum titredi, tıpkı bir gitarın doğru nota yakınında çalındığında tellerinin titremesi gibi.

"Aklı başında Majesteleri, benim ve onun adını hatırladı. Kendi kendine beslendi."

"Mükemmel," dedi ses. "Bugünlük gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Sarissa. Ayağa kalktı, bana baktı ve "Sizi daha iyi gördüğüme sevindim, Sör Şövalye" dedi.

Çekici ya da esprili bir şey bulmaya çalıştım ve "Ara beni" dedim.

Bir kahkaha başlangıcı olabilecek şaşkın bir nefes verdi, ama diğer tarafa korkulu bir bakış fırlattı ve sonra geri çekildi. Spor ayakkabılarının sert zeminde çıkardığı ses, perdeli yatağın dışındaki uzaklığa karıştı.

Yatağın ucundaki perdelerin arasından bir gölge geçti. Kim olduğunu biliyordum.

"En düşük seviyeni geçtin," dedi kesinlikle memnun bir ses tonuyla. "Azalmak yerine artıyorsunuz, Şövalyem."

Birden konuşacak kadar net düşünmekte zorlandım ama başardım. "Şey. Bilirsiniz işte. Ağda sür, ağda çıkar."

Yatağın etrafındaki perdeyi açmadı, sadece süzüldü, şeffaf kumaşın ona baskı yapmasına ve formunu ortaya çıkarmasına izin verdi. Yanıma ulaştığında yavaşça nefes verdi, bana baktı, gözleri baş döndürücü döngülerle yeşilin tonları arasında gidip geliyordu.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi Mab, güzel olamayacak kadar korkunçtu. Vücudumdaki her hücre aniden akıl almaz bir arzuyla kabarmış ve gözlerim onun güzelliğini görmek için yaşlarla bulanmış olsa da, bir santim bile yaklaşmak istemedim. Uzun boylu bir kadındı, 1.80'in üzerindeydi ve her santimi ıslıl ıslıldı. Soluk bir ten, donmuş ahududu renginde yumuşak dudaklar, opalesan vurgularla parlayan uzun gümüş beyazı saçlar. Güçlü beyaz omuzlarını çıplak bırakan koyu donmuş yeşil ipek bir elbise .

Ve benimle yatağa girmesine yaklaşık beş santim kalmıştı.

"Harika görünüyorsun," diye mırıldandım.

Badem şeklindeki gözlerinde bir şeyler parlıyordu. "Ben harikayım Şövalyem," diye mırıldandı. Bir elini uzattı ve tırnakları koyu maviler ve yeşillerden oluşuyordu, renkler derin opaller gibi parıldıyor ve değişiyordu. O tırnaklarla çıplak omzuma dokundu.

Birden kendimi ilk kez bir kızı öpmek üzere olan on beş yaşında bir çocuk gibi hissettim -heyecan, çılgın bir beklenti ve çırpınan bir endişe.

Tırnakları, sadece uçları bile buz gibi soğuktu. Tırnaklarını göğsümün bir yanından geçirdi ve kalbimin üzerine koydu.

"Um," dedim, benim için inanılmaz derecede garip bir sessizliğin içinde. "Nasılsın?"

Başını eğdi ve bana baktı. "Sarissa iyi birine benziyor," diye söze girdim.

"Bir Dönüşen," dedi Mab. "Bir zamanlar benden bir iyilik isteyen biri. Lloyd Slate'in Şövalyem olarak görev süresini gördü."

Dudaklarımı yaladım. "Um. Neredeyiz?"

"Arctis Tor," dedi. "Benim kalem. Şövalye süitinde. Burada her türlü ölümlü konforunu bulacaksın."

"Bu çok hoş," dedim. "Dairem yandı kül oldu falan. Güvenlik depozitosu var mı?"

Mab'ın ağzından yavaş bir gülümseme sızdı ve bana daha da yaklaştı. "İyileşmen iyi oldu," diye fısıldadı. "Sen uyurken ruhun bedeninden çok uzaklara gitti."

"Özgür ruh," dedim. "İşte ben buyum."

"Artık değil," diye mırıldandı Mab ve bana doğru eğildi. "Titriyorsun."

"Evet."

Gözleri görüş alanımı doldurdu. "Benden korkuyor musun, Harry?" "Aklım başımda," dedim.

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye nefes aldı, dudakları benimkinden bir santim kadar uzaktaydı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gerçekten acıyordu. "Bence sen olduğun kişisin."

"Korkman için hiçbir neden yok," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu. "Artık benimsin. Eğer iyi değilsen, seni isteklerimi getirmek için kullanamam."

Kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım. "Bu ... bu doğru," dedim.

Gözlerimi tutarken kalın, kabarık yastığı aldığını görmemiştim. Bu yüzden, bir yılan kadar hızlı bir şekilde saldırıp yastığı yüzüme çarptığında tamamen hazırlıksızdım.

Yarım saniye donakaldım ve yastık daha da bastırarak havamı kesti, burnumu ve ağzımı tıkadı. Sonra korku beni ele geçirdi. Çırpındım ama kollarım ve bacaklarım sanki kurşunla kaplanmış gibiydi. Mab'ı çalıştım ama o çok ağırdı, kollarım çok zayıftı. Elleri ve ön kolları donmuş çelik gibiydi, ince ve hareketsizdi.

Görüşüm kırmızıdan siyaha döndü. Hisler azalmaya başladı.

Mab soğuktu. Acımasız. Acımasız.

O Mab'dı.

Eğer onu durdurmazsam, beni öldürecekti. Mab bir ölümlüyü öldüremezdi ama onun için artık onlardan biri değildim. Onun tebaasıydım, sarayının bir üyesiydim ve ona göre, uygun görürse canımı almaya hakkı vardı.

Bu soğuk bilgi beni harekete geçirdi. Ellerimi kollarından birine doladım ve tüm vücudumu zorlayarak büküm. Kalçalarım bu çabayla yataktan yukarı doğru kalktı ve onu itmeye bile çalışmıyordum. Onun mutlak gücüne karşı koymak mümkün değildi. Ama gücünü birazcık bir tarafa yönlendirmeyi başardım ve böylece ellerini ve boğucu yastığı yanımdan itmeyi başardım, yüzümü tatlı, soğuk bir hava emecek kadar serbest bıraktım.

Mab vücudunun üst kısmıyla benimkinin karşısında yatıyordu ve hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, nefes nefese kaldığımda bakışlarının boş yoğunluğunu , başım kutsanmış oksijenin ani hücumuyla yüzüyordu.

Mab çok yavaş, çok zarif bir şekilde hareket ediyordu. Vücudumda kayarak ilerleyişinde ve göğsüyle yatışında yılansı bir şey vardı.

benimkine karşı. Soğuk, geçici bir ağırlık, inanılmaz derecede kadınsı bir yumuşaklıktı ve ipeksi saçları yanaklarımın, dudaklarımın ve boynumun üzerinde kayıyordu.

Mab dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar eğilirken boğazından alçak, aç bir ses çıkardı.

"Zayıflığa ihtiyacım yok büyücü." Bir tür yavaş, uzaylı coşkusuyla titredi. "Dinlen. İyileş. Uyu. Yarın büyük ihtimalle seni öldüreceğim."

"Sen mi? *Prences Gelin*'den alıntı mı?" . "O da ne?" diye sordu.

Sonra gitmişti. Öylece *gitti*.

Ve bu fizik tedavimin ilk günüydü.

* * *

Önümüzdeki birkaç haftayı ayrıntılı olarak anlatabilirim ama ne kadar kötü da belli bir rutinleri vardı. Ayrıca, kafamda Foo Fighters'ın "Walk" şarkısının müzik videosunun montajı gibi.

Sabah uyandığımda Sarissa'yı beni beklerken bulurdum, aramızda kıbar ve profesyonel bir mesafe bırakırdı. Zayıflamış bedenimin ihtiyaçlarını karşılamama yardım ederdi, ki bu nadiren onurlu bir davranıştı, ama asla kendinden bahsetmezdi. Bundan sonra bir noktada, Mab beni giderek daha beklenmedik ve yaratıcı yollarla öldürmeye çalışacaktı.

Kafamdaki videoda, yine kendi yemeğimi yerken çekilmiş bir görüntü var

-Ta ki tam bitirmişken dev yatak alevler içinde kalana kadar. Beceriksizce içinden fırlıyorum ve kızarmadan önce sürünerek uzaklaşıyorum. Sonra, tabii ki ertesi gün, Sarissa banyoya gidip gelmeme yardım ediyor. Tam yatağa geri döndüğümde, zehirli bir yılan, lanet olası bir Hint kobrası, yatağın gölgesinden omuzlarıma düşüyor. Bir kız gibi çığlık atıyorum ve onu yere atıyorum. Ertesi gün, Sarissa'nın yardımıyla yeni kıyafetlerimi giymeye çalışıyorum - ta ki küçük bir karınca sürüsü kıyafetlerimden etime sıçrayıncaya ve kıyafetleri üzerimden çıkarmak zorunda kalıncaya kadar.

Böyle devam ediyor. Sarissa ve ben bel yüksekliğindeki paralel barlarda, dengemi nasıl koruyacağımı hatırlamakta zorlanıyorum, ayaklarımız yenmeden önce bizi barlara zıplamaya zorlayan kırmızı gözlü farelerin gelgit seliyle kesiliyor. Sarissa'nın bench press yaparken beni fark etmesi ve ardından Mab'ın üçüncü setimin sonunda kafama kocaman bir itfaiyeci baltası indirmesi, böylece aptal düz barla blok yapmak zorunda kalmam. Bitkin bir halde sıcak duşa girerken kapının çarparak kapanması ve duşun suyla dolmaya başlaması. İçine piranalar düşmeye başladı.

Devam etti. Yetmiş yedi gün. Yetmiş yedi cinayete teşebbüs. Hayal gücünü kullan. Mab kesinlikle öyle yaptı. Saatli bir timsah bile vardı.

* * *

Yaklaşık dört mil yürüdüğüm ve eliptik makinede kaç mil ilerlediğimi bilmediğim küçük spor salonundan yeni dönmüştüm. Terli ve bitkin bir haldeydim ve bir duş alıp tekrar yatmayı düşünüyordum. Odamın kapısını açtım ve açtığımda Mab lanet olası bir pompalı tüfekle ateş açtı.

Tetiği çekmeden önce düşünenecek ya da hesaplayacak zamanım yoktu. Tek yapabildiğim tepki vermektir. Kendimi geriye attım, irademi önümdeki havaya ve onu saf enerjiden oluşan bir bariyer haline getirdim. Silah kapalı alanda kulakları sağır edecek şekilde kükredi. Saçmalar bariyere çarptı ve sekerek her yere dağıldı, patlamalar ve tıkırtılarla yere indi. Yere vurdum, bariyeri yukarıda tuttum ve Mab ilerledi, gözleri opalin her tonunda parlıyordu, vahşi ve kendinden geçmişti ve normalde sakın olan yüz ifadesiyle uyumsuzdu.

Büyük tamburlu şarjörü olan Rus tasarımı av tüfeklerinden biriydi ve yüzüme nişan alarak hepsini üzerime boşalttı.

Silahın güm yerine klik sesi çıkardığı anda kendimi hızlı bir yuvarlanmayla bir tarafa attım, tam zamanında gümüş grisi bir malk'ın saldırısından kurtuldum - hınzır pençeleri ve küçük bir ayının gücüyle yaklaşık bir vaşak büyüklüğünde bir kedi yarattığı. Başımın olduğu yere indi, pençeleri taş zeminden parçalar kopardı.

Malk'a topuğumla bir tekme attım ve onu koridorun karşısına, taş duvara doğru uçurdum. Bir protesto çığlığı atarak duvara çarptı. Dikkatimi tekrar Mab'a çevirdim, o da yere bir varil şarjörü bırakıp bir tane daha çıkardı.

Şarjörü silaha yerleştiremeden önce elimle havaya vurdum ve "*Forzare!*" diye bağırdım. Görünmeyen bir güç ortaya çıktı ve hem şarjörü hem de tüfeği elinden söküp aldı. Bir çekme hareketi yaptım ve zıplayan tüfek aniden aramızdaki boş alana fırladı. Malk toparlanıp tekrar üzerime atarken namlusundan tuttum (ki çok *sıcaktı*). Boş tüfeği iki elimle savurdum ve malk'ın kafatasına, onu havaya savuracak ve yerde hissiz bırakacak kadar sert bir darbe indirdim.

Mab sevinçle gümüşü bir kakhaha attı ve midillisi olacağı söylenen küçük bir kız gibi ellerini çırpı. "Evet!" dedi. "Çok güzel.

Acımasız, gaddar ve sevimli."

Sersemlemiş malk kendine gelip somurtarak uzaklaşmaya başlayana kadar tüfeği tuttum ve ancak köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra tekrar Mab'la yüzleştim.

"Bu artık eskidi," dedim. "Benimle Grimtooth oyunları oynamaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Ama önünüzdeki zorluklara hazırlanmak için değilse neden oyun oynuyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Eğlenceli mi?" Ben önerdim.

Yüzündeki sevinç kaybolmuş, yerini her zamanki buz gibi sakinliğe bırakmıştı. Bu korkutucu bir dönüşümdü ve kendimi ukalalığımla onu kışkırtmadığımı umarken buldum.

"Eğlence oyun bittiğinde başlar, Şövalyem." Ona

kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Uygun kıyafetlerin sizi odanızda beklediğini ve akşam için giyinmeniz gerektiğini söyledi." Ayrılan malk'ın ardından yürümek için döndü, elbisesi yerdeki taşların üzerinde fısıldıyordu. "Bu gece, büyücüm, eğlenceli olacak."

Bölüm

İki

B Odama döndüğümde kıyafetlerimin beni beklediğini gördüm: koyu gümüş ve inciden bir smokin. İki küçük kâğıt zarftan ilkinde bir çift mücevherli kol vardı, taşlar çok mavi ve çok parlaktı. safır olabilir.

Diğerinde annemin vardı.

Basit bir gümüş beş köşeli yıldızdı, basit bir gümüş zincir üzerinde, bir daire içinde bağlı, yıpranmış beş köşeli bir yıldız. Beş köşeli yıldızın ortası, boyutuna göre kesilmiş küçük kırmızı bir taşla doluydu. Bir keresinde taşı sıcak tutkalla yerine tutturmuştum. Anlaşılan Mab daha sağlam bir şeyle tutturmak için onu gerçek bir kuyumcuya . Taşa nazikçe dokundum ve içindeki enerjiyi, rahmetli annemin seyahatlerinin psişik günlüğünü anında hissedebildim.

Tılsımı başıma taktım ve ani ve derin bir rahatlama hissettim. Kurşunlarla delik deşik olmuş benliğim Michigan Gölü'nün sularına düştüğünde onu kaybettiğimi düşünmüştüm. Bir an elim muskanın üzerinde durdu, sadece soğuk metalin avucuma değdiğini hissettim.

Sonra smokinimi giydim ve bılardo masası büyüklüğünde bir aynada kendimi inceledim.

"Sadece bir jigolo," diye şarkı söyledim, akortsuz, eğlenmeye çalışarak. "Gittiğim her yerde insanlar oynadığım rolü biliyor."

Aynadan bana bakan adam çığ ve sert görünüyordu. Elmacık kemiklerim belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Komadayken çok fazla kilo vermişim ve rehabilitasyonum bana sadece yağsız kas eklemişti. Damarlarımın derime yapıştığını görebilirdiniz. Kahverengi saçlarım çene çiziminden aşağı sarkıyordu, temiz ama dağınıktı. Ne kestirmiştim ne de berber istemişim. Büyü bilen şeyler saçınızın bir tutamını ele geçirirlerse size korkunç şeyler yapabilirler, bu yüzden ben de saçımı kesmemeye karar verdim. Yine de sakalımı kesmişim. Sakallar o kadar hızlı uzar ki, her gün tıraş olursanız, herhangi birinin size karşı kullanabileceği fazla bir pencere kalmaz ve tıraş edilmiş kirli sakallar zaten düzgün bir kanal oluşturmak için çok dağınıktır.

Uzun saçlı kardeşime daha çok benziyordum. Anla işte. Uzun, zayıf bir yüz, koyu renk gözler, sol gözümün altında dikey bir yara izi. Tenim kesinlikle soluktu. Aylardır güneş görmemiştim. Bir sürü ay.

Ben bakarken, şarkı bir anda kayboldu. Bunun için kalbim yoktu. Gözlerimi kapattım.

"Ne halt ediyorsun, Dresden?" Fısıldadım. "Lanet olası bir evcil hayvan gibi kilit altında tutuluyorsun. Sanki sana sahipmiş gibi."

"Öyle değil mi?" diye homurdandı bir malk sesi.

Bundan bahsetmemiş miydim? Bu şeyler konuşabiliyor. Kelimeleri çok iyi telaffuz edemiyorlar ve çıkardıkları insanlık dışı ses tüylerimi diken diken ediyor ama konuşuyorlar.

Döndüm, elimi tekrar savunma hareketiyle kaldırdım ama zahmet etmeme gerek yoktu. Daha önce gördüğümü sanmadığım bir malk, odamın zemininde, kapının hemen içinde oturuyordu. Çok uzun kuyruğu ön ayaklarının etrafında kıvrılıyor ve arkada üst üste biniyordu. Cinsinin devasa bir örneği, belki seksen ya da doksan kilo, genç yetişkin bir dağ aslanı büyüklüğündeydi. Göğsündeki beyaz bir leke dışında kürkü simsiyahtı.

Malklar hakkında öğrendiğim tek şey, onlara zayıflık göstermemem gerektiği. Asla. "Burası benim odam," dedim. "Çık dışarı."

Malk başını eğdi. "Yapamam, Sör Şövalye. Kraliçe'nin emrindeyim."

"Ben seni dışarı çıkarmadan defol."

Büyük malk'ın kuyruğunun ucu bir kez kıpırdadı. "Kraliçemin hizmetkârı olmasaydın ve sana nezaket göstermek zorunda olmasaydım, bunu denediğini görmek isterdim, ölümlü."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Bu hiç de malkvari bir davranış değildi. Biri dışında, tanıştığım her malk kana susamış küçük bir ölüm makinesiydi, öncelikle neyi parçalayıp yiyebileceğiyle ilgileniyordu. Havadan sudan konuşmayı pek sevmezlerdi. Ayrıca çok cesur da değillerdi, özellikle de yalnızken. Bir malk karanlık bir sokakta üzerinize atlayabilirdi ama onun geldiğini asla göremezdiniz.

Bu, omzuma bir çip taktığımı görmek isteyecek gibi görünüyordu.

Duyularımı dikkatlice genişlettim ve aniden malk'ın aurasının neredeyse sessiz tınısını hissettim. Vay be. Bu şeyin gücü vardı. Hem de çok fazla güç. Genellikle bir büyücünün aurasını ona dokunacak kadar yakın olmadıkça hissedemezsiniz ama ben onunkini odanın öbür ucundan hissedebiliyordum. Bu şey her neyse, sadece diğer tüylü, ölümcül ADD'lerden birine benziyordu.

katil manyaklar. Bu tavır karşısında geri çekildim. "Kimsin sen?"

Malk başını bir kez eğdi. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin sadık bir hizmetkârıyım. Bana çoğunlukla Sith denir."

"Heh," dedim. "Kırmızı ışın kılıcın nerede?"

Sith'in altın gözleri kısıldı. "Türünüz bilgiyi taş ve kile kazımaya ilk başladığında benim adım çok eskiydi. Etrafında dikkatle yürüyün."

"Sadece sohbeti mizahla renklendirmeye çalışıyorum, Sithy. Neşelenmeye ihtiyacın var."

Sith'in kuyruğu tekrar seğirdi. "Omurganı bardak altlığı şeklinde kesmek beni neşelendirir. İzin verir misiniz?"

"Bu sefer 'hayır' demek zorundayım," dedim. Sonra göz kırptım. "Bekle. Sen . . . Kedi Sith. Kedi Sith mi?"

Malk tekrar başını eğdi. "Ben o'yum."

Cehennem çanları. Cat Sith, peri folklorunda önemli bir figürdü. Bu şey sadece bir malk değildi. Malkların hükümdarı, onların atası, Optimus Prime'larıydı. Birkaç yıl önce bunun gibi eski bir peri yaratığıyla uğraşmıştım. Pek hoş olmamıştı.

Cat Sith omurgamı bardak altlığı şeklinde kesmeyi teklif ettiğinde şaka yapmıyordu. Eğer antik fobofaj gibi bir şeyse, bunu yapabilirdi.

"Anlıyorum," dedim. "Um. Burada ne yapıyorsun?" "Ben senin Batman'inim."

"Benim .."

"Sözde kahraman değil," dedi Sith, sesinde biraz hırıltı vardı. "Senin Batman'in. Emir eriniz."

"Emir eri . . ." Kaşlarımı çattım. "Bekle. Benim için mi çalışıyorsun?"

"Bunu beceriksizliğinizi yönetmek olarak düşünmeyi tercih ediyorum," diye yanıtladı Sith. "Sorularınıza cevap vereceğim. Burada bulunduğunuz süre boyunca size rehberlik edeceğim. İhtiyaçlarınızın karşılanmasını sağlayacağım."

Kollarımı kavuşturdum. "Ve sen benim için mi çalışıyorsun?" Sith'in kuyruğu tekrar seğirdi.

"Kraliçeme hizmet ediyorum."

Aha. Kaçınma. Kaçındığı bir şey vardı. "Sorularıma cevap vereceksin, değil mi?"

"Evet."

"Mab sana uymanı mı emretti?"

Kuyruk seğirdi, seğirdi, seğirdi. Sith bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sessizlik genellikle onaylama olarak algılanabilirdi ama ben dayanamadım.

"Bana bir kola getir."

Sith bana baktı. Sonra ortadan kayboldu.

Gözlerimi kırptırdım ve etrafıma bakındım, ama o gitmişti. Sonra, belki bir buçuk saniye sonra, bir içecek kutusunun açılma sesi duyuldu. Döndüm ve Cat Sith'i odanın şifonyerlerinden birinin üzerinde otururken buldum. Yanında açılmış bir kutu kola duruyordu.

"Vay canına," dedim. "Nasıl ... .. Senin *başparmakların* bile yok." Sith bana baktı.

Şifonyerin yanına gittim ve kutuyu aldım. Sith'in gözleri tüm bu süre boyunca beni izledi, ifadesi esrarengizdi ve kesinlikle dostça değildi. İçkiyi yudumladım ve yüzümü buruşturdum. "Sıcak mı?"

"Bana aksini söylemediniz," dedi. "Kraliemin emirlerine aykırı olanlar hariç, bana vereceğiniz her türlü emri seve seve yerine getiririm Sör Şövalye."

Tercümesi: *Burada olmak istemiyorum. Senden hoşlanmıyorum. Bana emir ver, ben de sana cehennemini yaşatayım.* Malk'a başımı salladım. "Seni anlıyorum." Kolayı yudumladım. Sıcak ya da değil, yine de kolaydı. "Peki neden smokin? Ne için?"

"Bu gece bir doğum günü kutlaması var." "Doğum günü partisi, ha?" Ben de öyle dedim. "Kimin?"

Sith birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra ayağı kalkıp yere sıçradı ve hiç ses çıkarmadan yere indi. Beni geçip kapıya doğru ilerledi. "O kadar aptal olamazsın. Beni takip edin."

Saçlarım hâlâ oldukça dağınıktı. Üzerine biraz su döktüm ve geriye doğru taradım, bu da olabildiğince derli topluydu ve sonra rugan resmi ayakkabılarım taş zeminde parıldayıp tıkırdayarak Sith'in peşinden yürüdüm.

"Bu partide kimler olacak?" Ona yetiştiğimde Sith'e sordum. Bir süredir odamdan çıkmamıştım. Tüm hayatım yemek yemek, uyumak ve kendimi toparlamakla geçmişti. Ayrıca, Arctis Tor'un etrafını gezmek de istemiyordum. Oraya en son gittiğimde perileri kızdırmıştım. Hepsini. Karanlık bir koridorda ö almak isteyen düşman bir öcüyle karşılaşma fikri hiç hoşuma gitmemişti. Odamdan çıkan kapı kendiliğinden açıldı ve Sith arkasına beni de alarak kapıdan içeri girdi.

"Kış Sidhe'si arasındaki yüksek ve kudretli kişiler," dedi Sith. "Wyld'dan önemli şahsiyetler. Hatta orada Yaz'dan bir heyet bile olabilir."

Kışın başkentine girdiğimizde, koridorlar aşağı yukarı pürüzsüz, dökme beton görünümünden, buzul mavisi ve yeşilin her tonunda kristal buza dönüştü, renk bantları birleşti, iç içe geçti. Işık titreşimleri buzun derinliklerinde dans ediyordu.

Menekşe, kızıl ve soğuk gök mavisi tembel ateşböcekleri. Gözlerim ışıkları takip etmek istedi ama buna izin vermedim. Size nedenini söyleyemem ama içgüdülerim bunun tehlikeli olacağını söylüyordu ve ben de onları dinledim.

"Büyük bir olay, ha?" Dedim. "Sence paparazzilerle ilgili bir sorun olur mu?"

"Umut edebiliriz," dedi Sith. "Böyle bir izinsiz girişin faillerini ortadan kaldırmak memnuniyet verici olacaktır."

Hava kutup soğuşuydu. Soğuşun ısıracı derinliğini hissedebiliyordum ama dişleri derimi parçalayacak gibi görünmüyordu. Pek rahat sayılmazdı ama önemli değildi. Titremiyordum. Titremiyordum. Bunu Mab'ın bana verdiği güce bağladım.

Sith beni çok daha loş bir koridora götürdü ve derin karanlığın ve soğuk, asık suratlı ışığın olduğu bölgelere girip çıktık. Bunu yaparken gölgelerimiz dans ediyor ve geriliyordu. Birkaç saniye sonra Cat Sith'in gölgesinin benimkinden büyük olduğunu fark ettim. Benimkinden yedi ya da sekiz *kat* daha büyüktü. Yutkundum.

"En son doğaüstü bir partiye katıldığımda zehirlendim ve sonra oradaki her şey beni öldürmeye çalıştı. Ben de her yeri yakıp kül ettim," dedim.

"İnsanın düşmanlarıyla başa çıkması için uygun bir yol," dedi Sith. "Belki Arctis Tor'u daha az yanıcı bulursunuz."

"Yeterli motivasyonla havaya uçuramayacağım, yakıp yıkamayacağım ya da deviremeyeceğim bir yerle hiç karşılaşmadım" dedim. "Sence partide beni öldürmek isteyen biri var mıdır?"

"Evet. Seni öldürmek istiyorum." "Seni rahatsız ettiğim için mi?"

"Çünkü bundan zevk alıyorum." Sith bir an için bana baktı. Duvardaki billboard büyüklüğündeki gölgesi hareketini yansıtıyordu. "Ve ayrıca beni kızdırıyorsun."

"Bu benim yeteneklerimden biri. Sinir bozucu sorular sormak da bir diğeri. Partide senden başka sırtımı dönmemem gereken biri var mı?"

"Sen artık Kış'tansın büyücü." Altın gözlerini tekrar benden kaçırdı. "Kimseye sırtını dönme."

Bölüm

Üç

C Sith beni Mab'ın güç merkezine yaptığım önceki ziyaretimde hiç görmediğim geçitlerden geçirdi. O zamanlar buranın sadece bir avluyu çevreleyen bir duvar ve tek bir kuleden ibaret olduğunu sanmışım. Avlunun buzunun altındaki kompleksi hiç görmemiştim. Muazzamdı. Cat Sith "Şu kapı," demeden önce çoğunlukla aynı yöne doğru on dakika yürüdük.

Bahsettiği kapı da tıpkı duvarlar gibi buzdan yapılmıştı ama üzerinde gümüşe benzeyen kalın bir halka asılıydı. Halkayı tutup çektim ve kapı kolayca küçük bir ön odaya, birkaç rahat sandalyeyle tamamlanmış küçük bir bekleme odasına açıldı.

"Şimdi ne olacak?"

"İçeri girin," dedi Cat Sith. "Talimatları bekleyin. Talimatları izleyin." "Bunların ikisinde de iyi değilim," dedim.

Sith'in gözleri parladı. "Mükemmel. Mab'ın emirlerine itaatsizlik eder ya da otoritesini herhangi bir şekilde sarsarsan seni göndermek için emir aldım."

"Neden gidip bunun ne kadar kolay olduğunu Büyük Getirici'ye sormuyorsun, Mittens?" Dedim. "Scat."

Sith bu sefer ortadan kaybolmadı. Sadece bir çeşit gölgenin içinde eridi. Altın gözleri birkaç saniye geride kaldı ve sonra yok oldu.

"Hep büyüklerden çalışıyorsun," diye mırıldandım. "Lewis Carroll'ın mirası bu adamdan bir lisans ücreti tahsil ediyor olmalı."

Tabii tam de olabilir.

Odaya girdim ve kapı arkamdan kapandı. Üzerinde el yapımı şekerlere benzeyen şeylerin olduğu bir masa vardı. Onlara dokunmadım. İnce vücudum için endişelendiğimden değil, kötü faerieland'in kalbinde durduğumdan ve rastgele şeker yemek pek de parlak bir fikir gibi görünmediğinden.

Masanın üzerinde, şekerlerin yanında eski bir kitap vardı, dikkatlice ve tam olarak tabağın yanına yerleştirilmişti. *Kinder- und Hausmärchen* başlığını taşıyordu. Eğildim ve açtım. Metin Almanca'ydı. Bu

gerçekten eskiydi. Sayfalar en iyi kalitede kâğıttan yapılmıştı, ince ve netti, kenarları altın varakla süslenmişti. Başlık sayfasında, başlığın altında Jacob ve Wilhelm Grimm isimleri ve 1812 yılı yazılıyordu.

İmzalıydı ve kişiselleştirilmişti, "Mab için." Metni okuyamıyordum, bu yüzden resimlerle yetindim. Her bekleme odasında bulunan o aptal ünlü dergilerini okumaktan daha iyiydi ve muhtemelen gerçeğe daha yakındı.

Ben kitaba bakarken kapı sessizce açıldı ve odaya bir hayal girdi. Alacakaranlığın koyu mavi-mor rengine kadife bir elbise giymişti. Kapı kapanırken arkasındaki koridora doğru baktı ve elbisenin önden aşağıya doğru indiğini gördüm. Pazılarının yarısına kadar uzanan uyumlu opera eldivenleri vardı ve koyu renk saçlarında elbiseyi muhteşem bir şekilde tamamlayan deniz salyangozlarından bir çelenk vardı. Sonra bana döndü ve gülümsedi. "Aman Tanrım," dedi. "Güzel temizlenmişsin, Harry."

Kibarca ayağa kalktım, ancak "Sarissa," demem birkaç saniye sürdü. Vay canına. Sen . . . zar zor sana benziyor."

Bana kaşlarını çattı ama ağzının memnuniyetle eğildiğini gördüm. "Vay canına. Bu neredeyse bir iltifattı."

"Pratik yapmıyorum," dedim. Bir sandalyeye doğru işaret ettim. "Oturmak ister misiniz?"

Bana ağırbaşlı bir gülümseme verdi ve mutlak ve akıcı bir zarafetle hareket etti. Oturmasına yardım etmek için elimi uzattım ama buna ihtiyacı yoktu. Yine de parmaklarımı hafifçe kavradı. O oturduktan sonra ben de yerime oturdum. "Biraz şeker ister misin?"

Gülümsemesi bir şekilde nazik bir sitem içeriyordu. "Bunun pek akıllıca olacağını sanmıyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Yok canım, hayır," dedim. "Ben sadece, uh ... . Sen konuşurken, uh ... . Ne yapacağımdan emin değilim." Grimms Masalları'nın paha biçilmez kopyasını elime aldım ve havaya kaldırdım. "Kitap."

Sarissa bir eliyle ağzını kapattı ama gözleri parlıyordu. "Ah, evet. Birkaç kez görmüştüm. Majestelerinin masalların basılması için çok çalıştığına dair söylentiler duydum."

"Elbette," dedim. "Mantıklı."

"Neden?" diye sordu.

"Sanayi Çağı hız kazandıkça Sidhe'nin etkisi azalıyordu," dedim. "Masalların ölümlü çocuklara anlatılmaya devam etmesini sağlayarak, kendisinin ve halkının asla unutulmamasını sağladı."

"Ve bu önemli mi?" Sarissa sordu.

"Eğer öyle olmasaydı, bunu neden yapsın ki? Unutulmanın bir ayağı fani dünyada, diğer ayağı burada olan varlıklar için kötü bir şey olduğuna eminim. Walt Disney'in ekmeğine yağ sürmüş olması da beni şaşırtmaz. Bu hikayeleri modern zamanlara taşımak için herkesten fazlasını yaptı. Hatta ölümlüler dünyasında birkaç peri ülkesi bile kurdu."

"Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi Sarissa. Ellerini kucağında kavuşturdu ve bana gülümsedi. Son derece sakın ve sevimli bir ifadeydi ama içimden bir ses tedirginliğini gizlediğini söylüyordu.

Birkaç ay önce bunu söyleyemeyebilirdim ama Mab'ın terapi seanslarının birçoğunun çevresindeydi ve onun ani korku ve strese verdiği tepkiyi görmüştüm. Egzersiz odasındaki havlu dolabından küçük bir çığ gibi zehirli örümcekler -büyük örümcekler- çıktığında olduğu gibi, şimdi aynı kontrollü gerginlik hissi vardı. O sırada üzerinde kapri pantolon vardı ve ayakkabısı yoktu ve düzinelerce şey çıplak ayaklarının üzerine üşüşürken, ben onları nazıkçe ve dikkatlice temizleyene kadar, küçük şeyleri bizi öldürmekle tehdit etmemek için tamamen hareketsiz durmak zorunda kalmıştı.

Bu özel test tamamen kişinin ani korkuya karşı tepkisini düzenlemekle ilgiliydi. Sarissa bunu başarmış, endişesinin onu kontrol etmesine izin vermemişti. İfadesiz ve neredeyse sakın bir şekilde beklemişti, o zaman da şu anda olduğu gibi görünüyordu.

Ayaklarım kaşınmaya
başladı. Örümcek
bekliyordu.

"Peki," dedim. "Arkadaşlığınızdaki duyduğum memnuniyeti neye borçluyum? Son dakika yoga rutinleri yapmamı ister misiniz?"

"Yogayı bir ördeğin süpürgeyi tuttuğu gibi tuttun," dedi. "Rutinleri ne sevdiğini biliyorum ama korkarım seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Bu gece Kraliçe'nin emriyle senin kolunda olacağım. Sana bir saray toplantısı için protokolleri anlatmam ve çok sıkılmadığından emin olmam gerekiyor."

Sandalyemde arkama yaslandım ve düşünceli bir şekilde ona baktım. "En son ne zaman böyle bir sorun yaşadığımı hatırlamıyorum. Tanrım, bütün gece senin gibi güzel biriyle dolaşmak işkence gibi geliyor."

Gülümsedi ve gözlerini indirdi. "Sana
bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette."

"Bunu retorik bir soru gibi kullanmadım," dedim. "Ben ciddiym. Sana bir şey sormak istiyorum ama bunu kendine saklamayı tercih edersen, bu da sorun değil."

Bu onun maskesinde bir çatlak oluşturdu. Gözlerinin bir an için hızla yüzüme kaydığını ve sonra tekrar aşağı indiğini gördüm. "Neden sorularınıza cevap vermek istemeyeyim ki?"

"Çünkü on bir haftadır her gün birlikte çalışıyoruz ve ben senin soyadını bilmiyorum," dedim. "Gerçek dünyada ne iş yaptığını bilmiyorum. En sevdiğin rengi ya da en çok hangi dondurmayı sevdiğini bilmiyorum. Ailen var mı bilmiyorum. Önemli olmayan şeyler hakkında konuşmakta ve bunu mantıklı olabilecek tek konuşma gibi göstermekte çok ama çok iyisin."

Çok dikkatli bir şekilde hareket etmedi ya da cevap vermedi.

"Mab'ın sana da bir var, değil mi? Tıpkı bana yaptığı gibi."

Bir an daha sessizlik oldu. Sonra çıplak bir fısıltıyla şöyle dedi: "Mab'ın herkes üzerinde bir etkisi var. Tek soru bunun farkında olup olmadıkları."

"Benden korkmanı anlıyorum," dedim. "Lloyd Slate'i Kış Şövalyesiyken iş başında gördüğünü biliyorum ve onun ne kadar şeftali gibi bir insan olduğunu da biliyorum. Ve anladığım kadarıyla benim de onun gibi olacağımı düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi.

"Bu bir suçlama değildi," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Seni bir şey söylemen için kandırmaya çalışmıyorum. Sana bir şey yapmam için bana bir bahane vereceğini ummuyorum. Tamam mı? Ben Lloyd Slate gibi değilim."

"O da öyle," diye fısıldadı Sarissa. "Başta değildi."

İçimi soğuk bir his kapladı.

İşte, insanlık durumunun trajedisi budur. Hiç kimse güç elde etmek için yola çıktığında güç tarafından bozulmak *istemez*. Yaptıkları her ne ise onu yapmak için iyi, hatta asil nedenleri vardır. Bunu kötüye kullanmak istemezler, suistimal etmek istemezler ve acımasız canavarlara dönüşmek istemezler. İyi insanlar, namuslu insanlar, kendilerini değiştirmesine veya ideallerinden uzaklaştırmasına izin vermeden gücü elde etmek için yüksek yolu seçerler.

Ama yine de olmaya devam ediyor.

Tarih bununla doludur. Kural olarak, insanlar gücü kullanma konusunda iyi değildir. Ve gücünüzü kontrol etme konusunda herkesten daha iyi olduğunuzu düşünmeye başladığınız anda, zaten ilk adımı atmışsınız demektir.

"Gerçek bu, Sarissa," dedim sessizce. "Ben Kış Şövalyesiyim. Mab'ın lütfuna ve onayına sahibim. Burada istediğim her şeyi yapabilirim ve için ondan başka kimseye hesap vermek zorunda kalmam."

Genç kadın titredi.

"Eğer isteseydim," dedim sessizce, "eğer seni incitmek isteseydim, bunu yapabilirdim."

O. Şu anda. Beni durduramazsın, başka kimse de bir şey yapamaz. Bir yılımı sırtüstü yatarak geçirdim ve şimdi yeniden hareket ettiğime göre, çeşitli dürtülerim harekete geçmek için can atıyor. Aslında, Mab muhtemelen seni buraya seninle ne yapacağımı görmek için gönderdi."

Sarissa'nın yüzündeki hoş maske soldu ve yerini temkinli bir tarafsızlığa bıraktı. "Evet. Tabii ki öyle." Ellerini değiştirdi, alttakini üsttekine geçirdi, sanki elbisesinin kırıışmasından endişe ediyormuş gibi dikkatlice. "Benim için nasıl bir rol düşündüğünü çok iyi biliyorum, Sör Şövalye. Ben"-ağzı buruştu-"sizin için uygun olacağım."

"Evet, şey," dedim. "Belli ki böyle bir şey olmayacak." Gözleri hafifçe açıldı. Tamamen hareketsiz kaldı. "Özür dilerim?"

"Ben Lloyd Slate değilim," dedim. "Ben Mab'ın evcil canavarlarından biri değilim ve onun beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeden önce öleceğim. Bana karşı naziktin ve kötü bir dönemden geçmeme yardım ettin, Sarissa. Bunu unutmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Anlamıyorum," dedi.

"Karmaşık değil," dedim. "Senden hiçbir şey almayacağım. Yapmak istemediğin hiçbir şey için seni zorlamayacağım. Nokta."

Bunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi yorumlayamadım. İçinde öfke, şüphe, dehşet ya da kuşkuculuk olabilir. Yüzünün böyle görünmesine neden olan kafasından geçen her neyse, onu tercüme edemedim.

"Bana inanmıyorsun," dedim. "Sen inanıyor musun?"

"Hayatımın üçte birini Arctis Tor'un içinde yaşadım," dedi ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Kimseye inanmıyorum."

O anda, bu kadar güzel birinin bu kadar yalnız görüldüğünü daha önce hiç görmediğimi düşündüm. Hayatının üçte biri kışın mı geçmişti? Ama yine de şefkatli, arkadaş canlısı ve sevecen olabiliyordu. Muhtemelen çok az ölümlünün gördüğü şeyleri görmüş, çirkinliklerle yüzleşmek zorunda kalmıştı - Unseelie'ler eğlenceleri konusunda sonsuz hevesliydim ve oyunlarını kötü ve acımasız severlerdi.

Ama işte buradaydı, çocukluğundan beri korktuğu bir kaderle karşı karşıyaydı; yutulmak üzere bir canavara teslim edilmişti. Sakince yüzleşiyordu. Kendini kontrol altında tutuyor ve bana karşı da sıcak davranmayı başarıyordu. Bu bana onun çok güçlü olduğunu gösterdi ve güç her zaman bir kadında çekici bulduğum bir şey olmuştur. Cesaret de öyle. Baskı altında zarafet de öyle.

Bu kızıdan gerçekten hoşlanabilirim.

Tabii ki Mab'ın onu seçmesinin nedeni de buydu - beni baştan çıkarmak, ona sahip olabilmek için kendimi doğru yoldan ayrılmaya ikna etmemi sağlamak. Sonra, küçük bir şey yaptığımda, yeni yemler saçmaya başlayacaktı.

Sonunda başka bir tane alana kadar. Mab, Mab'dı. Vicdanı olan bir şövalye tutmaya hiç niyeti yoktu.

Yani benimkini her seferinde bir santim öldürmeyi planlıyordu. Kız üzerindeki gücümü kötüye kullandığımda, Mab beni bir sonraki adıma ve ondan sonrakine itmek için suçluluğumu ve kendimden nefret etmemi kullanacaktı.

Mab soğukkanlı bir kaltaktı.

Gözlerimi Sarissa'dan kaçırdım. Onu güvende tutmak zorundaydım, en başta da kendimden.

"Anlıyorum," dedim ona. "Ya da en azından bir kısmını anlıyorum. Benim ilk akıl hocam da pek Memur Dostu sayılmazdı."

Başını salladı ama bu tamamen kayıtsız bir hareketti, konuştuğumu kabul ediyordu, bir onay ifadesi değildi.

"Tamam," dedim. "Rahatsız edici sessizlik rahatsız edicidir. Neden bana bu gece için bilmem gerekenleri söylemiyorsun?"

Kendini toparladı ve tekrar o hoş tavrına büründü. "En son Kraliçe'den hemen önce gireceğiz. Sizi saraya takdim edecek ve ardından bir yemek ve eğlence olacak. Ziyafetten sonra saray halkıyla kaynaşmanız ve onlara sizinle tanışma fırsatı vermeniz beklenecek."

"Protokol bu mu? Kayıinvalidelerde Şükran Günü yemeği mi?"

Gerçek bir gülümseme gibi bir şey gözlerine küçük bir ışık getirdi, gördüğümde bezlerim pıt pıt *etmedi*. Hem de hiç.

"Pek sayılmaz," dedi. "Ölüm acısı altında herkesin uyması gereken iki yasa vardır."

"Sadece iki mi? Dostum, Unseelie avukatları nasıl geçiniyor?"

"Öncelikle," dedi Sarissa benim ukalalığımı görmezden gelerek, "Kraliçe'nin açık emri olmadan saray zeminine kan dökülemez."

"Önce onay almadan cinayet işlemek yok. . İkinci?"

"Kraliçe'nin açık emri olmadan hiç kimse onunla konuşamaz."

Homurdandım. "Ciddi misin? Çünkü ağzımı kapalı tutmayı pek beceremem. Aslında, fiziksel olarak tutamadığımdan oldukça eminim. Muhtemelen etkilenmeye açık bir yaşta etkilendiğim içindir. Küçükken hiç Örümcek Adam çizgi romanı okudun mu-"

"Harry," dedi Sarissa, sesi aniden gerginleşmişti. Elini koluma koydu, zayıf parmakları ağır teller gibiydi. "Kimse Kraliçe'yle konuşamaz," diye fısıldadı dikkatle. "Hiç kimse. Leydi Maeve bile bu yasaya karşı gelmeye cesaret edemez." Ürperdi. "Neler olduğunu gördüm. Hepimiz gördük."

Dudaklarımı büzdüm ve bir düşünceli bir şekilde elini inceledim. Sonra başımı salladım. "Tamam," dedim. "Seni anlıyorum."

Sarissa yavaşça nefes verdi ve başını salladı.

Tam o sırada, duvara benzeyen bir şeyin ortasında daha önce görmediğim bir kapı açıldı. Cat Sith kapının diğer tarafında duruyordu. Altın gözlerini Sarissa'ya çevirerek beni dikkatle görmezden geldi. "Vakit geldi."

", " dedi Sarissa. "Biz hazırız."

Ayağa kalktım ve Sarissa'ya elimi uzattım. Elimi tuttu ve ben de onun kolunu kendiminkinin içine soktum. Parmakları ön kolumu hızlıca sıktı ve sonra Cat Sith'i başka bir koridorda takip etmek için döndük.

Sarissa bana biraz daha yaklaştı ve "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Sessizce homurdandım. "Evet," dedim. "Hapishane bahçesindeki ilk günüm."

Bölüm

Dört

Sith bizi diğerlerinden daha karanlık olan başka bir geçide götürdü, sonunda loşlukta malk'ı hiç göremedim. Onun yerine, pençe izleri şeklindeki çok loş bir fosforlu ışıma zeminden yükselmeye başladı ve bize sadece ilerlememize yetecek kadar ışık verdi. Sarissa'nın yanımda giderek gerginleştiğini hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Akıllıca. Eğer bir şey zıplayıp bizi yiyecek olsaydı, bunu bize ilk önce kulaklarımız söylerdi.

Yerdeki adımlarımızın sesi değişti ve geniş bir açık alana geçtiğimizi fark ettim. Tam o sırada önümüzde parlayan pati izleri kayboldu.

Hemen durdum ve Sarissa'yı yanıma doğru çektim. Keskin bir soluk alıp verme dışında yine tamamen sessiz kaldı.

Sessiz saniyeler .

"Sith," dedim sessizce. "Sen berbat bir rehbersin. Gölgenin ne kadar büyük olduğu umurunda değil."

Ben beklerken sesim yankılandı ama görünüşe göre Sith'in bir cevabı yoktu. Birkaç saniye sonra uzandım ve smokinimin içinden muskamı çıkardım.

Onu havaya kaldırdım ve konsantre oldum, tasarımın içine irademin mikro akımını gönderdim ve bir an sonra mavi-beyaz bir ışıkla parlamaya başladı. Onu havada tuttum ve etrafıma bakındım.

Başka bir buz mağarasındaydık, bu mağara devasa, tuhaf yapılarla doluydu. . . yapılarla doluydu, onları adlandırmak için düşünebildiğim tek şey buydu. Onlara heykel de diyebilirdim ama bugünlerde kimse bina büyüklüğünde heykeller yapmıyor, buzdan bile olsa. Yavaşça etrafıma bakındım. Yapılarda garip bir şeyler vardı, neredeyse ...

Sarissa da bakıyordu. Tetikte görünüyordu ama korkmuş değildi. "Bunlar ... dev mobilya parçaları mı?"

. . . tanıdık.

Yapılar heykeldi, belki birden sekize kadar bir ölçekte inşa edilmişlerdi.

bir kanepe, iki sandalye, tuğladan bir şömine, kitap rafları. . . . Mab eski bodrum dairemi buzdan yeniden yaratmıştı; zemindeki buza işlenmiş tüm halılarımın dokulu oymalarına kadar.

Mağara ses, renk ve hareketle patlamadan önce bunu algılamak için yaklaşık bir saniyem vardı. Şimdiye kadar anlatılan tüm karanlık masallardaki varlıklar aniden ışığının kenarlarında belirirken, saf gürültüden oluşan bir dalga cephesi bana çarptı, çığlıkları ve çığlıkları etrafımdan geliyordu.

Bu ölümlü bir büyücü için en kötü senaryoydu. İnanılmaz şeyler yapabiliriz ama bunları gerçekleştirmek için zamana ihtiyacımız vardır. Bazen bu zamanı çok önceden hazırlanarak elde ederiz - yeteneklerimizi daha hızlı ve daha hassas bir şekilde odaklamamıza yardımcı olacak araçlar yaratarak. Bazen de savaşa nerede ve ne zaman başlayacağımızı seçerek zaman kazanırız. Bazen de birkaç ya da birkaç yüz mil öteden büyü yaparak bunu başarırız. Ama ben bunların hiçbirine sahip değildim.

Mab'la geçirdiğim nekahet dönemi beni iyileşmekle ya da uyumakla o kadar meşgul etmişti ki yeni aletler yaratmaya vakit bulamamıştım ve elimdeki tek şey tılsımımdı. İyi tarafından bakarsak, Mab bana sihirsel anlamda ciddi bir egzersiz yaptırmıştı. Bana yardımcı olacak herhangi bir alet ya da koltuk değneği olmadan yeteneklerimi kullanmaya zorlandım, yoksa yok olurdum. Artık ham büyüü kullanmakta hayatımda hiç olmadığım kadar iyiydim.

gelen şeyden kurtulmak için yeterli olmayacaktı.

Hiç düşünmeden hareket ettim, kendimi Sarissa ile olabildiğince çok kişinin arasına soktum ve irademi sağ elime yönelttim. Beş köşeli yıldızın düşmesine izin verdiğimde soluk mavi-beyaz ateş aniden parmaklarımı sardı. Elimi kaldırdım -düşünecek, nişan alacak ya da plan yapacak zamanım yoktu- benimle birlikte birini de indirmeye kararlıyım.

Sarissa'nın eli bir anda dışarı fırladı ve bileğimi kavradı, ben büyüü serbest bırakmadan kolumu aşağı doğru çekti ve o büyük ses gürültüsü içinde iki şey duydum:

İlk olarak, Sarissa "Kan dökmek yok!" diye bağırıyor.

İkinci olarak, mağaradaki diğer her şeyin "SÜRPRİZ!" diye bağırıldığını fark ettim.

Karanlık ve iğrenç olan her şeyden oluşan kalabalık Sarissa ve benim yaklaşık yirmi metre yakınımda durdu ve duvarlar, zemin ve tavan ışıkla parlamaya başladı. Müzik çalmaya başladı, tam bir senfonik ucube orkestrası, *canlı*, eski ikinci el kanepemin dev kopyasının diğer tarafında bir yerde. Mağaranın tavanında, binlerce ürkütücü ışık huzmesi buzun derinliklerinde toplandı ve senkronize yüzücülerden oluşan bir filo gibi hızla kelimeleri oluşturana kadar MUTLU

DOĞUM GÜNÜ, DRESDEN.

Birkaç saniye boyunca kalbim çok hızlı atarak orada durdum ve her yere göz kırptım. "Uh. Oh."

Sarissa bir süre tavanı inceledi ve sonra bana baktı. "Bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum, gerçekten," dedim. "Cadılar Bayramı mı?" "Zar zor, sanırım," diye karşılık verdi Sarissa.

Daha da garipleşti.

Şarkı söylemeye başladılar.

"Mutlu Yıllar" şarkısını söylediler.

Bir malk'ın sesinin tüylerimi diken diken ettiğini söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bir bataklık cadalozunun gıdıklamasının ya da bir mantikoron tuhaf ıslık sesinin yanında hiç kalır. Goblinler kulpları olsa bile bir melodiyi taşıyamazlar ve Mab'ın hava kuvvetleri olarak görev yapan devasa yarasa şeyler zar zor duyulabilecek perdelerde çığlık atarlardı. Troller, üç metreyi aşan korkunç dev haydutlar, gırtlaktan çıkan sis düdükleri gibi ses çıkarırlar.

Ancak bu kakofoni boyunca diğer uca giden sesler, melodiyi kadar mükemmel, jilet keskinliğinde bir netlikle taşıyan sesler vardı ki, bileklerimi kesmek istedim. İnsanlar her zaman güzelliği iyiyle eş tutarlar, ama öyle değil. Kış Sarayı'nda akıldan çıkmayacak güzellikte, büyüleyici güzellikte, büyüleyici güzellikte, kusursuz güzellikte, çıldırtıcı güzellikte, kana susamış güzellikte varlıklar vardı. Ölümlülerin dünyasında bile pek çok yırtıcı güzeldir ve yeterince hızlı ve motiveyseniz, sizi öldürüp yerken bu güzelliğe hayran olabilirsiniz. Oradaki diğer her şey gibi Sidhe de bana şarkı söylüyordu ve üzerimdeki ilgilerinin ağırlığını, hızla yaklaşan bir köpekbalığının yarattığı basınç dalgası gibi hissedebiliyordum.

müzik dinlemezsin. kalırsın.

Sesler aniden sona erdi ve geriye "Ve çok daha fazlası" diye şarkı söyleyen kristal bir alto kaldı.

Yaratık kalabalığı aniden ayrıldı ve aralarından bir kız çıktı. Dramatik bir etki yaratmak ve herkesin ona hayranlık duyması için bir an durakladı.

Saçını yine değiştirmişti. Şimdi bir tür ekstra geniş Mohawk'tı, başının yanlarından tamamen tıraş edildiği yerler dışında uzundu, kesim hafifçe sivrilen kulaklarının uçlarını gösterebiliyordu. Hala mavi, yeşil ve derin menekşenin buzul tonlarında renklendirilmişti ve yüzünün bir tarafının çoğunu aşağıya doğru sarkıyordu, bu da geniş, geniş gözlerine neşeyle hınzırca gizemden biraz daha fazla ipucu vermek için Veronica Lake'in havasını yeterince ödünç almasına izin veriyordu. Uzun boyluydu, çünkü

Bir kız, belki beş-on yaşlarında ve bazı kızların belki bir yıl boyunca sahip olacak kadar şanslı olduğu, o yaştaki kızların daha iyi bilecek kadar yaşlı gereken erkeklerle başını belaya sokan türden, zayıf ve gür oranların mükemmel dengesiyle inşa edilmiş.

Ve çıplaktı. Görkemli, rahatsız edici bir şekilde çıplaktı ve on yıl kadar önce onunla ilk tanıştığım da olduğu kadar taze, canlı ve bozulmamış görünüyordu.

Ama o zamanlar daha az çıplaktı. Dostum, o kısmı hiç fark etmemiştim.

"İşte doğum günü çocuğu!" Maeve şarkı söyler gibi bir sesle iki kolunu birden havaya kaldırdı. Yavaş ve biraz abartılı bir yürüyüşle bana doğru gelmeye başladı. Teknik olarak *tamamen* çıplak sayılmazdı. Göğüslerinin ucunda, dudağının altında, göbeğinde ve muhtemelen başka yerlerinde gümüş piercingler vardı. O kadar yakından bakmama izin vermedim. Kusursuz soluk teni de değerli taşlarla süslenmişti. Nasıl takıldıklarını bilmiyorum ama ona yapışmışlardı ve hareket ettiğinde mağaranın etrafına küçük renk parıltıları gönderiyorlardı. En yoğun olarak onun etrafında yoğunlaşmışlardı. O, ah, vajazzled olmuştu.

Sessizlikte yanıma geldi, yeşil gözleri değerli taşlardan ve bir tür kına boyasından oluşan yarı maskeyle çerçevelenmişti ve kesinlikle seksle yanıyordu. Daha önce hiç müstehcen davranmadığından değil, ama bu işi yepyeni bir seviyeye taşıyordu.

"Şu haline bak," dedi etrafımda dolaşıp beni yavaşça ve dikkatle süzerek. "Görünüşe göre ölümünle ilgili söylentiler fazlasıyla abartılmış."

"Merhaba Maeve," dedim. "Biliyor musun, neredeyse ben de aynı kıyafeti giyiyordum. Tanrım, yüzlerimiz kıpkırmızı olurdu."

Mab'ın halefi ve dublörü olan Kış Leydisi çemberi tamamladı ve saf hayvani cazibesıyla önümde durdu. "Bugün doğum günü. Doğum günü kıyafeti giydim." Çoğunlukla etki yaratmak için derin bir nefes aldı. "Umarım onaylarsın."

Evet, onayladım. Ya da en azından üst dudağımın güneyindeki her şey onayladı.

-Aslında olması gerekenden çok daha fazla. Üzerimde bir tür sihir kullanmıyordu; onu gördüğüm anda böyle bir olasılığa karşı alarma geçmiştim. Gerçek dünyaya geri döndüğümde çoğundan başarıyla kaçındığım dinlenme, egzersiz ve iyi beslenme yüzünden olmalı. Bunların sonucunda güçlü ve sağlıklı ama son derece normal bir libidoya sahip olmuşum. Tamamen normal.

Değişen ben değildim. Mab bana ne yapmış olursa olsun, kırık bir omurgayı iyileştirmiş, beni vampir hızında koşabilir hale getirmiş ve bana bir vampirin saldırısına ayak uydurabilecek türden refleksler vermişti.

Öfkeli Malk beni temel bir seviyede değiştirmemişti.

İnkâr Ülkesi'nde her şey gayet sağlıklı ve normaldi.

Maeve'in gözleri benimkilerle buluştu ve bana yavaşça gülümsedi. Ve tıpkı Mab yakınımıdayken olduğu gibi, tüm bedenimin ona, onun varlığına, yakınlığına, her şeyine tepki olarak titrediğini hissettim. O gülümseme içinde bir şey barındırıyordu, bir anda bana aktarılan bir şey -Maeve'in vecd içinde, altımda, o güzel yüzüyle bana bakarken hissettiği şey. Ve bu görüntüyle birlikte yüz ya da bin tane daha görüntü geldi, her biri yakalanmış tek bir an, çılgın bir rüyadan sağ çıkabilecek türden anlar, donmuş ve birbiri üzerine katmanlanmış, her biri bir vaat, bir öngörü ve her biri beynimin en temel, en ilkel kısımlarını hedef alıyordu. Görsel imgelerle sınırlı değildi. Flaşın her katmanında kendi tensel hafıza turu vardı, her biri sadece kısmi ama yoğun - dokunma, tat, koku, ses ve görüntü - düzinelerce ve düzinelerce rüya ve fantezi o karanlık ilham anına sıkıştırıldı.

Maeve'in gülümsemesi iyi hissettirmeyen *seksler* yaptım.

Beni duyuyorsun, Maeve'in düşünceleri görüntülerle birlikte geldi. *Beni şimdi duyuyorsun, çünkü şimdi birlikteyiz, tıpkı senin Mab ile olduğun gibi. Seni hissettim, biliyorsun, bize katıldığında. Ve daha fazlasını hissetmek istiyorum. Sen de benim Şövalyemsin, Dresden. Sana hoş geldin diyeyim. Bana gel. Benimle gel. Yıldız ışığında yürü ve sana gizli zevkleri göstermeme izin ver.*

Hâlâ buz gibi salonda durduğumu, hâlâ kıyafetlerimi giydiğimi ve hâlâ Maeve'den bir kol boyu uzakta olduğumu hatırlamam birkaç saniye sürdü. Konuştuğumda sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyordum. "Özür dilerim. Bu gece için çoktan bir randevum var Maeve."

Başını geriye attı ve güldü. "Getirin onu," dedi, gözleri hem dans ediyor hem de vahşiydi. Gözleri kısa bir nefes alıp yanımda kaskatı kesilen Sarissa'ya kaydđ. "Muhteşem biri ve onu daha yakından tanımayı çok isterim."

Olasılıkları hayal edin, Şövalyem. Bir başka çok duyulu slayt gösterisi kafama çarptı ve her bir görüntü, ilgi çekici bulmaktan daha iyi bilmem gereken, ancak kendimi tamamen görmezden gelemediğim bir şeydi - bu sefer Sarissa da dahil. *Size hayal edemeyeceğiniz zevkleri gösterebilirim. Sevgili arkadaşını getir. Sana onu ve çok daha vereceğim.*

Başım yine çılgınca bir zevkle aydınlandı -belki de baş döndürücü, heyecan verici ve sanki kıyafetlerimi gibi hissettim.

Ve bir an için bunu düşündüm.

Bu gerçeikle gurur duymuyorum ama baştan çıkarılmayacak biri de değilim. Ben de herkes kadar aptalım ve bir an için bir numaralı kapının ardında ne olduğunu görmeyi düşündüm. Bunun aptalca ve eğlenceli olacağını biliyordum, evet, ama daha çok aptalca. Kabul edersem aptal olacağımı biliyordum ama yine de ...

Bir gün, bir şey beni öldürecek. Bu bir canavar olabilir. Kendi aptallığım da olabilir. Belki de en sonunda herkesin başına gelen şey: basit, amansız zaman (gerçi bu konuda bahse girmiyordum). Son zamanlarda kendi ölümüm fikrine daha yakındım, bir süredir ölüydüm ya da en azından çoğunlukla ölüydüm ve bu fikirle daha rahat değildim. Çirkin ve acı verici bir şekilde ölmek için eskisinden daha fazla istek duymuyordum.

Ve eğer gitmeniz gerekiyorsa, bunu yapmanın muhtemelen şatafatlı bir zaferden daha kötü yolları vardır.

Kahretsin, Maeve harika bir atış yaptı. Heh.

Enayiye bir şey satan herkes bunu yapar.

Kendi sert nefes alışım dışında tüm salon tamamen sessizleşmişti ve birden havadaki gerilimin farkına vardım. Oradaki her varlık bekliyordu ve aniden bunun gecenin ikinci cinayet girişimi olduğunu fark ettim. Maeve beni yok etmeye çalışıyordu.

"Lloyd'a hiç bu teklifi yaptın mı?" Ben sordum.

Maeve başını eğerek bana baktı, gülümsemesi aniden dondu.

"Kedi dilini mi yuttu?" Daha yüksek bir sesle sordum. Küçümseyerek söyledim. "Soruyu duymadın mı?"

Donmuş gülümseme kutup altı bir şeye dönüştü. "Bana ne dedin sen?"

"Hayır dedim, seni psikopat hortumcu," diye cevap verdim, kelimeleri içimde toplayabildiğim tüm küçümsemeyle tükürerek. "Lloyd Slate'e nasıl davrandığını gördüm. Sarayınızdaki Dönüşenlere nasıl davrandığınızı gördüm. Senden ne bekleyeceğimi biliyorum, seni kibirli, şımarık, kendini beğenmiş, önemsiz, zalim küçük kraliçe arı budalası."

Maeve'in yüz ifadesi değişti ama odaklanmış bir şekilde değil. Şaşırmış görünüyordu.

Sarissa bana şok olmuş bir bakış attı. Sonra sanki bir siper, sığınak ya da kendini içine atabileceği bir zırhlı araç arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Arkadaşlarımı dün günlerinde öldürmesi için son hizmetçini gönderdin Maeve," diye devam ettim, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle

tüm salonu. "Bunu unuttuğumu mu sandın? Yoksa sözde beyninden damlamasını engelleyemeyeceğin kadar küçük ve önemsiz bir gerçek miydi? Bu 'sürpriz' partiyi mahkemede kan dökmem için beni korkutmak umuduyla düzenlediğini anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun, Darth Barbie? Az önce beni *öldürmeye* çalıştın Maeve ve küçük bir psişik pornonun bunu unutturacağını mı sanıyorsun? Deli misin yoksa bu kadar aptal mısın karar veremiyorum."

Maeve ağzı bir karış açık bana baktı.

"Şimdi şunu dinle," dedim. "Çok tatlısın, bebeğim. Göz kamaştırıcısın. Ahşabın doğaüstü seviyelerine ilham veriyorsun. *Ne* olmuş yani? Sen hasarlı bir malsın. O yüzden arkanı dön ve çıplak kışını benden uzaklaştır, yoksa ben senin için yaparım."

Uzun bir süre ölüm sessizliği oldu.

Ve sonra Maeve'in yüzü öfkeyle buruştu. Yüz hatlarının baştan çıkarıcı güzelliği kayboldu, yerini bir hayvanın öfkesi aldı. Gözleri parladı ve havadaki sıcaklık aniden, *buzun üzerinde buz* kristallerinin oluşmaya başlamasına neden olacak kadar acı verici bir şekilde düştü. Lanet *buzlar* buz .

Maeve kocaman gözlerinde çıplak bir nefretle bana baktı ve sonra başını eğerek küçük bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre kutlamamız gereken bir hayat var," diye tısladı. "Müzik."

Odanın içinde bir yerlerden senfoni yeniden çalmaya başladı. Uyku vakti masallarındaki sessiz çete çemberi akıcı bir zarafetle dağıldı ve saniyeler sonra kendinizi son derece vahşi, son derece gösterişli bir kostüm partisinde sanabilirdiniz.

Maeve'in gözleri parladı ve bir kez döndü, saçını alaycı bir şekilde savurarak bana kendini gösterdi ve sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Sarissa'ya döndüm ve onu kocaman gözlerle bana bakarken buldum. "Onu geri çevirdin."

"Uh-huh."

"Bunu kimse yapmaz. Burada değil." "Her neyse," dedim.

"Anlamıyorsunuz. Az önce ona yaptığın hakaret ... .." Sarissa başını salladı ve ustaca bir hafiflikle, "Az önce onun zihninde küçük bir ödeşme kazandın," dedi.

"Bu er ya da geç olacaktı," dedim. "Beni rahatsız eden onun tepkisi."

"Müzik mi?" Sarissa sordu.

"Evet," dedim. "Ve bir dakika içinde dans olabilir. İyi bir şey olamaz."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. Derin bir nefes aldı ve sakinleşti.

kolumu tekrar kavradı. "İlk raundu sen kazandın." "Sadece hayatta kaldım."

"İşte, bu kazanıyor."

"Yani gecenin geri kalanını kazanırsak iyi bir başlangıç yapmış olacağız." Etrafımıza baktım ve "Hadi" dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yerin ortasında olmayan bir yer," dedim. "Sırtımı duvara dayayabileceğim bir yer. Ve umarım atıştırmalıkların olduğu bir yer. Açlıktan ölüyorum."

Bölüm

Beş

Partilerde hiç rahat değilimdir. Belki de parti yapacak tipte biri değilimdir.

Deli elfler, iri canavarlar ve psikopat peri kraliçeleriyle dolu olmadıklarında bile partiler benim için biraz zor. Sanırım bunun nedeni kendimle ne yapacağımdan asla emin olamamam.

Yani, içki de var ama sarhoş olmayı sevmiyorum ve sarhoş olduğumda da daha çekici olmadığımdan eminim. En fazla daha eğlenceli oluyorum ve bu da her zaman iyi anlamda olmuyor. Müzik var ama elektro gitar eşliğinde dans etmeyi hiç öğrenemedim. Konuşacak insanlar ve belki flört edecek kızlar var, ama yaptığım tüm aptalca şeyleri bir kenara koyduğunuzda, gerçekten o kadar da ilginç değilim. Okumayı, evde oturmayı, köpeğimle yürüyüşe çıkmayı seviyorum - sanki çoktan emekli olmuşum gibi. Kim bunu duymak ister ki? Özellikle de kimsenin dans etmediği bir müzik eşliğinde bağırmak zorunda kalacaksam.

Yani oradayım ama içmiyorum, müzik dinliyorum ama dans etmiyorum ve yabancılarla kendi aptal hayatımdan başka bir şey hakkında sohbet etmeye çalışıyorum ve onlar da genellikle benimle aynı hedeflere sahip görünüyorlar. Bu da bir sürü garip duraksamaya yol açıyor. Sonra da en başta neden geldiğimi merak etmeye başlıyorum.

Canavarların olduğu partiler aslında benim için daha kolay. Yani, en azından onlardan birindeyken ne yapacağıma dair oldukça iyi bir fikrim var.

Yemek masası, eskiden bodrum katıma açılan kapının replikasının yanına kurulmuştu. Dev modelde bu kapı açıldı, yani buzlu zeminde büyük bir delik vardı ve yanlış bir anda kayarsanız kendinizi Stygian karanlığına düşerken bulabilirdiniz. Düşüşün ölçeğe uygun olup olmadığını merak ettim.

Masa her türden parti yemeğiyle doluydu ama çeşitlilik bir yana, sıradan bir yemekten başka bir şeye benzemiyordu. Burnumdan nefes aldım ve bundan kesinlikle emin olduğumu hissettim-

Bu ölümlü yemeği, perilerin efsanevi ambrosia'sı değil.

Sarissa bir çift tabak alarak, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Yiyecek. Yine o çiçeklerden başka bir şey yok diye korkuyordum."

"Bekle," dedim. "Bunun yiyecek olduğundan emin miyiz?"

"Kokusunu alamıyor musun?" diye sordu. "Her zaman söyleyebilirim. Yerel mutfak pek de ince değildir. Neredeyse burada öğrendiğim ilk şey farkı nasıl anlayacağım oldu." Her iki tabağı da doldurmaya başladı, çoğunlukla muhtemelen benim seçeceğim şeylerle. Evet. Neredeyse üç aydır benim diyetisyenimdi. Şimdiye kadar neyi sevip sevmediğimi öğrenmiş olmalıydı.

Tuhaf. Bir karım olsaydı da böyle olur muydu? *Bu* düşünce de çıktı? Son zamanlarda, eğer tamamen bükülmüş, evcimenlik? Benim kalp yaptı a garip küçük tavşan gibi manevralar yaparak birkaç saniyeliğine çok hızlı atmaya başladım. Tanrı aşkına, az önce panik atak mı geçirmiştin? Bir kadına karım dediğim için mi? Gerçi ... şimdi düşündüm de, bu kelimeyi aynı anda hem kendim hem de bir başkası için kullandığımdan emin değildim. Hayır.

Açıkça, her neyse.

Başımı salladım ve bu düşünceyi daha sonra, sırtımda kocaman bir hedef tahtası yokken incelemek üzere bir kenara bıraktım.

Sarissa'nın bize yiyecek bir şeyler almasına izin verirken gözümü şüpheli birilerine ya da herhangi bir şeye diktim. Yirmi saniye kadar böyle devam ettikten sonra, bunun imkânsız olduğuna karar verdim ve gözümü tekrar bıçakla üzerimize koşan, çılgın atan birilerini aramaya çevirdim. Savunma büyülerimi tabiri caizse aklımın ucunda tutuyordum ve her an gerçeğe dönüşmeye hazırdım.

Dev şöminenin üzerindeki dev şöminenin yanında durmamız için güzel ve sessiz bir köşe buldum. Sarissa'dan tabakları aldım ve o tarafa doğru ilerledik.

Yolumuza çıkan kalabalığın arasından tanıdığım bir şekil belirdi ve kendimi gülümserken buldum. Topallayarak yanıma gelen yaratığın boyu bir metreyi geçmiyordu ve ağır, budaklı bir bastona dayanıyordu. Boyanmamış ketenden kapüşonlu bir cübbe giymişti ve kuşağı yumuşak görünümlü bir iple bağlanmıştı. Kemerin içine katlanmış üç mor kumaş şeridi sıkıştırılmıştı; bunlar Beyaz Büyücüler Konseyi'nin kıdemli üyelerinin ayrı düellolarda ona yenildikten sonra aldıkları resmi cüppelerdi.

Oh, ve o bir keçiydi. En azından insan görünümlü bir keçi. Keçi gibi uzun bir yüzü ve kafasında kıvrık koç boynuzları vardı. Gözleri altın sarısıydı, sakalı uzun ve beyazdı ve memnun görünüyordu.

"En büyük Gruff," dedim gülümseyerek.

"Sör Şövalye," diye cevap verdi, bassosu hoş bir gümbürtü çıkarıyordu. Karşılıklı küçük selamlar verdik, bu da onu memnun etmiş görünüyordu. "Lütfen doğum gününüzde en iyi dileklerimi kabul edin."

"Memnuniyetle," dedim. "Bu ucube gösterisine gelmen için seni nasıl kandırdılar?"

İç çekti. "Mecburiyet."

"Söz." Sarissa'ya başımı salladım. "Sarissa'yı tanıştırebilir miyim? Bir sakatlıktan kurtulmama yardım ediyor. Sarissa, bu-"

"Lord Gruff," dedi ona bir şekilde doğal görünen bir nezaketle. "Sizinle tekrar karşılaşmak ne güzel, efendim."

"Seni görmek çok güzel, çocuğum," dedi Yaşlı Gruff. "İklime rağmen geliyor gibisin."

"Bu cömert bir değerlendirme olabilir," diye yanıtladı Sarissa.

"Bunu umutlu olay olarak düşünmeyi tercih ederim," dedi Huysuz. "Yeni Şövalye'ye bağlandığını görüyorum."

"Hayır," dedim çabucak. "Hayır, bağlanmadı. Hiçbir bağlanma olmadı. Bana doktorluk yapıyor."

Sarissa bana bir kaşını kaldırdı ve sonra Gruff'a, "Mab'ın fiyatıydı," dedi.

"Ah," dedi Gruff. "Hem kış hem de yaz için ağır bir yük olabilirsin." Kenardan bana baktı. "Bir şey biliyor mu?"

"Henüz gündeme gelmedi," dedi Sarissa.

"Ah," dedi Eldest Gruff ellerini kaldırarak. Tuhaf tırnakları vardı. Çember gibiydiler. "O zaman ben de sessizlik yolunu izleyeceğim."

Sarissa başını eğdi. "Teşekkür ." "Elbette."

İki kişi daha bize yaklaştı, ikisinin de boyu 1.80'in üzerindeydi. Herhangi bir konuşmada en kısa kişi olmaya alışık değilim. Ya da en kısa kişi olmaya. Gerinmeden ampul değiştirebiliyorum. Parmak uçlarımda durmadan Noel ağacına yıldız takabilirim. Bumble gibiyim ama çok daha iyi dişlerim var ve kendimi ezilmiş hissetmekten hoşlanmıyorum.

(Bu da muhtemelen bana diğer insanlar üzerinde nasıl bir etkiye sahip olabileceğimi anlatmalı, genel anlamda ve özellikle de benden daha kısa olan güç figürlerine tavır aldığım, ama bu tür kristalleşmiş bir aydınlanma anı muhtemelen geceyi kazanmamda yardımcı olmazdı).

İlki iç karartıcı derecede tanıdıktı. Avcı derisi giymişti, gri, yeşil ve kahverengiydi. Yanında kabzası bir çeşit boynuzdan yapılmış bir kılıç vardı. Onu ilk kez kask dışında bir şey takarken görüyordum. Tüylü, kırılmış açık kahverengi saçları vardı.

Omuzlarına kadar iniyordu. Yüz hatları asimetrikti ama yakışıklı olmasa da çapkınca bir çekiciliği vardı ve gözleri rahatsız edici bir altın yeşili tonundaydı. Adını bilmiyordum ama o Erlking'di, Vahşi Av'a liderlik edebilecek kadar güçlü Peri varlıklarından biriydi ve goblinlerin hükümdarıydı.

(Hobbit'teki büyük çirkin aptal gibi değil. Gerçek goblinler mutant Terminatör seri katil psikopat ninjalar gibidir. Hannibal Lecter ile Jackie Chan'i düşünün.)

Bir keresinde de onu sihirli bir çemberin içine hapsederek aşağılamıştım. Büyük ve küçük periler bu eylemden nefret eder. "Huysuz," dedi Erlking başını eğerek.

Büyük Gruff cevap olarak küçük bir selam verdi. "Lord Herne." "Bu çocukları tanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Eldest Gruff. Kibarca tanıştırmaya başladı.

O bunu yaparken ben de Erlking'in yanında duran adamı inceledim. Keskin bir tezat oluşturunuyordu. Erlking devasaydı ama onda çeviklik ve zarafet çağrıştıran bir şeyler vardı. Bir kaplana bakmak gibiydi. Elbette, o anda orada sakin ve rahat bir şekilde duruyor olabilirdi ama her an hızla ve korkunç bir amaçla saldırabileceğini ve üzerinize gelmeden önce size hiçbir uyarıda bulunmayacağını biliyordunuz.

Bu adam bir kaplan değildi. Bir ayıydı. Omuzları o kadar geniş orantılıydı ki, Herne'yi kıyaslandığında oldukça ince gösteriyordu. Ön kolları neredeyse pazuları kadardı ve sadece güç kaldırıcılarda ve profesyonel haydutlarda görebileceğiniz türden kalın bir boynu vardı. Ellerin her yerinde ve yüzünde daha fazla yara izi vardı, hepsi de bazı ömür boyu motorcularda gördüğünüz gibi eski beyaz çizgiler halinde solup gitmişti. Bir çeşit zırh giyiyordu -Peri'nin yarattığı demirin dokunuşuna tahammül edemezdi, bu yüzden başka bir şeyden yapılmış olmalıydı.

Postunun üzerine beyaz kürkle süslenmiş uzun, açık kırmızı bir ceket giymişti. Geniş siyah deri bir kemerle tutturulmuştu. Öyle büyük göğsü vardı ki, azıcık bir karın bile devasa gövdesinde hatırı sayılır bir kütle oluşturunuyordu. Eldivenleri daha fazla beyaz kürkle süslenmiş siyah deriden yapılmıştı ve süssüz bir geniş kılıcın son derece sade ve işlevsel kabzasının hemen yanında, kemerin içine sokulmuşlardı. Saçları kısa, beyaz ve tertemiz parlıyordu; beyaz sakalı bir dalganın beyaz kırığı gibi göğsünün üzerine düşüyordu. Gözleri temiz, kış mavisiydi.

Ağzım açık kaldığı için Büyük Gruff'ın ne dediğini anlamadım.

İkinci adam yüz ifademi fark etti ve alçak sesle, gürleyen bir kıkırdama çıkardı. O ironik kıs kıs gülmelerden biri değildi. Yuvarlanan, dolu dolu bir

gırtlaktan gelen bir eğlence sesiydi ve bu ses midelerini ... söylemeye cesaret edebilir miyim?

Jöle dolu bir kase gibi.

"Ve bu," dedi Yaşlı Gruff, "Mab'ın yeni Şövalyesi."

"Uh," dedim. "Özür dilerim. Ben ... uh. Merhaba." Elimi uzattım. "Harry Dresden."

Kıkırdamaya devam ederken eli benimkini yuttu. Parmakları kemiklerimi kırabilirdi. "Kim olduğunu biliyorum Dresden," diye gürledi. "Bana Kringle de."

"Vay be, cidden mi? Çünkü . . . vay."

"Aman Tanrım, bu çok sevimli," dedi Sarissa gülümseyerek. "Sen tam bir hayran çocuksun, Dresden."

"Evet, ben sadece ... .. Böyle bir şeyi gerçekten beklemiyordum."

Kringle gürleyen bir kahkaha daha attı. Etrafındaki havayı tamamen doldurdu. "Evimi Peri'nin varlıkları arasında yaptığımı biliyorsundur. Yaz'ın kölesi olacağımı mı sandın, delikanlı?"

"Dürüstçe mi?" diye sordum. "Bunu gerçekten için hiç durmadım." "Çok az kişi düşünür," dedi. "Yeni iş kolunuz size nasıl uyuyor?" "Uymuyor," dedim.

"O zaman neden kabul ettiniz?"

"O anda yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu."

Kringle bana gülümsedi. "Ah. Senden öncekini pek sevmezdim." "Ben de öyle," dedim. "Peki bunların hepsine geliyor musun?"

"Bu alışılacmış bir şey," diye yanıtladı Kringle. "Başka yerlerde nadiren gördüğüm insanları ziyaret edebiliyorum." Erlking ve Eldest Gruff'a doğru başını salladı. "Arayı kapatmak için birkaç dakikamız var."

"Ve avlanmak," dedi Erlking, gülümsediğinde keskin görünümlü dişlerini göstererek.

"Ve avlanmak," dedi Kringle. Büyük Gruff'a baktı. "Bu yıl bize eşlik etmek ister misin?"

Gruff bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Hep soruyorsun." "Her zaman hayır diyorsun."

Büyük Gruff omuz silkti ve hiçbir şey söylemedi.

"Bekle," dedim Kringle'a. "Ava mı gidiyorsun?" Erlking'i işaret ettim.

"Onunla mı? Seninle mi?"

Kringle bir kahkaha daha attı ve yemin ederim bunu yaparken ellerini karnına . "Neden yapmayayım ki?"

"Dostum," dedim. "Dostum. Sen ... Noel Baba'sın."

"Cadılar Bayramı sonrasına kadar olmaz," dedi. "Yeter artık. Bir çizgi çekiyorum."

"Hah," dedim, "ama burada şaka yapmıyorum."

Homurdandı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Delikanlı, sana şimdi ve burada bir şey söyleyeyim. Hiçbirimiz bir zamanlar olduğumuz gibi değiliz. Herkesin bir geçmişi var. Herkes bir yerlerden gelir. Her biri bir hedefe doğru ilerler. Ve benimki kadar uzun bir yaşamda, yol çok uzaklara uzanabilir ve garip kıvrımlar alabilir - senin de bu konuda bir şeyler bildiğine eminim."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Kendisini işaret etti. "Bu sizin aşına olduğunuz masala ancak yakın zamanda dönüştü. Bugün hayatta olup da çocukken kış tatilini beklerken böyle birini tanımayan yeterince büyücü var."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Farklı bir şey oldun." Bana göz kırptı.

"Peki daha önce neydin?"

Kringle gülümsedi, görünüşe göre hiçbir şey söylememekten memnundu.

Sarissa'ya döndüm ve sordum: "Bu adamları çoğunlukla tanıyor gibisin.

Ne . . . ?"

Orada değildi.

Etrafa bakındım ama onu göremedim. Gözlerimi tekrar Kringle ve Erlking'e çevirdim. İkisi de yüzlerinde bir ifade olmadan sakince bana bakıyordu. Uzun, sarkık sağ kulağı bir kez seğiren Eldest Gruff'a bir bakış attım.

Hareketi takip ederek soluma baktım ve Sarissa'nın orijinal *Star Wars* posterimin replikasının altındaki dans pistine götürüldüğünü gördüm. Poster artık bir gökdelen duvar resmi büyüklüğündeydi, altındaki dans pisti ise bir otopark büyüklüğündeydi. Çoğunlukla Sidhe'ler dans ediyordu, tüm fantastik zarafet ve dönen renkler, ara sıra mücevher gibi kedi gözlerinin parıltısı döndükçe ve sallandıkça parlıyordu.

Genç bir erkek Sidhe onu bileğinden tutmuş götürüyordu ve omuzlarının duruşundan acı içinde olduğu anlaşılıyordu. Yüz ifadesinden bunu tahmin edemezsiniz. Genç Sidhe siyah deri bir ceket ve Cincinnati şapkası giymişti ama yüzünü göremedim.

"Görünüşe göre yeni bir meydan okuma," diye mırıldandı

Erlking. "Evet," dedim. "Beyler, müsaade."

"Mab'ın saraydaki kanunlarını biliyorsun, değil mi?" Kringle sordu. "Onu çiğnemenin bedelini biliyor musun?"

"Evet."

"Ne yapmak istiyor, delikanlı?"

"Görünüşe göre burada bir iletişim eksikliği söz konusu," dedim.

"Sanırım gidip bir diyalog başlatacağım."

Bölüm

Altı

M Sidhe'lerle dolu bir dans pistine çıkmak asit damlatmak gibidir. Kısmen çok güzel oldukları için. Oradaki Sidhe bakirelerinin hepsi fiziksel çekicilik açısından Maeve'in ligindeydi ve bazıları onun kadar az giyinmişti, sadece Chicago kulüp sahnesinde modaya uygun şekilde kışkırtıcı olan son trendleri giymiş olmalıydılar. Ve evet, erkekler de güzeldi ve en az kızlar kadar süslüydüler ama benim için dikkat dağıtıcı değillerdi.

Kısmen zarafetlerinden dolayı. Sidhe'ler yakın akraba gibi görünseler insan değiller. Olimpik bir jimnastikçiyi, buz patencisini ya da profesyonel bir dansçıyı bir gösteri yaparken gördüğünüzde, sanki vücutları havadan daha hafifmiş gibi hareket etmelerindeki saf ve rahat zarafetten etkilenmeden. Sidhe'lerin en beceriksizleri de hemen hemen aynı seviyede hareket eder ve istisnai olanlar ölümlüleri arkalarında toz yutarken bırakır. Bunu tarif etmek zor çünkü beynin işlemesi zor - gördüğüm şey, hareket, denge, güç, zahmetsiz incelik için hiçbir referans çerçevesi yok. Muazzam miktarda girdi ile aniden tamamen yeni bir duyu keşfetmek gibiydi: Beynimin durup izlemem için çılgılık atmasına neden olan şeyler görmeye devam ettim, böylece onları düzgün bir şekilde kataloglayabilir ve işleyebilirdi.

Kısmen de büyülerini yüzünden. Sidhe'ler büyüyü hepimizin nefes aldığı gibi, içgüdüsel olarak ve düşünmeden kullanırlar. Onlarla daha önce savaşımtım ve güçleri büyük ölçüde basit hareketlerle ortaya çıkıyordu, sanki büyüler motor reflekslerine işlenmiş gibiydi. Onlar için hareket sihirdi ve hiçbir zaman dans ettikleri zamanki kadar fazla değildi. Güçleri özellikle benim peşimden gelmedi - sanki dans pistiyle aynı alanı kaplayan bir su havuzuymuş gibi içine dalmıştım. Neredeyse bir anda zihnimi ele geçirdi ve dişlerimi sıkıp dayanmak için tek yapabildiğim buydu. Dans eden Sidhe'nin etrafındaki havada renkli ışık şeritleri parladı. Ayakları yere çarptı ve

Eller kendi bedenlerine ya da başka bedenlere vurarak müziğe senkoplu ritmin dalgalanan katmanlarını ekledi. Nefesler ve çığlıklar ritme ve melodiye katıldı, ilkel ve şiddetli, yankılandı ve sanki pratik yapmışlar gibi her yönden birbirlerine meydan okudular. Çalışmamışlardı. Sadece oldukları şey buydu.

Ses ve ritim iki yanımdan vuruyor, kulaklarımda uğulduyor ve beni şaşırtıyordu. Işık, ince, baştan çıkarıcı desenlerle spektrumda dans ediyor ve dalgalanıyordu. Bedenler insanlık dışı bir sanatla bükülüp geriliyor, zarafetleri mantığıma saldırıyordu. Bir yanım orada öylece durup, Sidhe'lerin arasındaki çirkin, beceriksiz bir dev gibi aval aval bakarak içime çekmek istiyordu. Pek çok ölümlü bu tür danslarla gözyaşları içinde kendinden geçmişti ve genel olarak konuşmak gerekirse, onlar için pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Medea'nın bronz hançeriyle selefimi öldürdüğüm geceden beri içimde olan o soğuk, berrak güç çekirdeğine ulaşarak yapabildiğim her zihinsel savunmayı yaptım. O sırada aklımda başka şeyler olduğu için bana neler olduğunu fark etmemiştim bile, ama şimdi gücün parçalanmış bedenimi onardığını ve bana insan yeteneğinin en üst sınırlarında güç, hız ve dayanıklılık verdiğini anladım

-Ve belki de onları geçtim. Bunu sadece aradığımda hissediyordum, ama görünüşe göre içgüdüsel hayatta kalma ihtiyacım, kızımı vampirlerin son Kızıl Saray'ından kurtarmak için yola çıktığımda ona dokunmak için yeterliydi.

Şimdi buz gibi bir esinti gibi zihnime doluyor ve Sidhe'sin dansının düşüncelerimde yarattığı göz kamaştırıcılığı yok ediyordu. Kalabalığın arasından ilerlemeye başladım ve birkaç adım boyunca kimseye çarpmadan hareket eden kalabalığın arasından atlamaya, kaymaya ve eğilmeye çalıştım. Sonra fark ettim ki, Kış Şövalyesi olmakla kazandığım her şeye rağmen, Sidhe'lerle kıyaslandığımda hâlâ umutsuzca aptal ve yavaş ayaklıydım.

Ben de yürümeye başladım ve yoldan çekilmelerini onlara bıraktım. Ruh halime daha iyi uyuyordu zaten. Onlar da öyle yaptı. Hiçbiri bu konuda açık değildi ve bazıları dönen uzuvlarıyla bana vurmak için bir santim kadar yaklaştı, ama hiçbiri yapmadı.

Sidhe'ler genel olarak uzun boyludur ama ben NBA boyundaydım ve kalabalığın üzerinden görebiliyordum. Kırmızı şapkayı ve Sarissa'nın gözlerinin parıltısını fark ettim ve peşlerinden gittim. Kavernöz odanın arka duvarının yakınında onlara yetiştim. Sarissa'yı yakalayan Sidhe onun arkasında duruyordu, kollarından biri boynuna, diğeri beline sarılmış, onu göğsüne yaslamıştı. Kızın gözleri kocaman açılmıştı. Bileğinin derisinin koyu kırmızıya çaldığını görebiliyordum, Sidhe'nin parmaklarının şeklinde morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

Kendimi ellerimi yumruk yapıp boğazımın derinliklerinde hırlarken buldum.

Belirgin bir öngörü olmaksızın, üçümüzün de etrafındaki on metrelik dans pisti hareket eden bedenlerden arındı. Sidhe karşılaşma için yer açmıştı. Mücevher gibi gözleri parlıyor ve dans devam ederken aralıklı olarak bizi izliyorlardı.

"Sör Şövalye," dedi Sarissa'yı tutan Sidhe. Başlığının altında düz siyah saçları ve oksijen tüpü takmayı gerektirecek kadar yüksek elmacık kemikleri vardı. Gülümsüyordu ve bunda özellikle kaba bir şey vardı. Köpek dişleri biraz fazla büyük, biraz fazla sivriydi. "Sizinle konuşmak ne büyük bir zevk."

"Bir dakika içinde öyle düşünmeyeceksin," dedim. "Bırak onu ."

Ona doğru eğildi ve burnundan nefes aldı. "Tuhaf," dedi. "Onun üzerinde senin kokunu almıyorum. Onu kendininmiş gibi sahiplenmedin."

"O senin de değil," dedim. "Bırak onu gitsin. Bana bunu tekrar söyletme."

"O sadece bir ölümlü," dedi gülümseyerek. "Burada, Arctis Tor'da, sarayda hiçbir makamı olmayan bir ölümlü. Burası ölümlülere göre bir yer değil. Bedenini, zihnini ve hayatını almaya karar verirsek, hepsini kaybedeceğiz."

"Biz sadece izin vermeye karar verdik. karar verdik. Gitmesine." Ona doğru yürümeye başladım.

Gözlerine ateş gibi bir şey geldi ve aniden elindeki her kemiği ve tendonu görebiliyordum, derisine karşı sıkı duruyordu. Tırnakları normalden biraz fazla uzun, biraz fazla ağır ve biraz fazla sivri görünüyordu. Sarissa konuşmaya çalıştı ama sadece boğuk bir ses çıkardı ve sustu.

"Sen gelmeye devam et," dedi Sidhe, "ben de sıkmaya devam edeyim. Bu oyun son derece ilginç. Nefes borusunu ezmek için ne kadar sıkmam gerekecek merak ediyorum."

Durdum, çünkü sorusunun cevabını biliyordum: çok zor değil. Boş bir bira kutusunu ezmek için gereken basınçtan sadece biraz daha fazla. Nasıl yapılacağını öğrendikten sonra birini öldürmenin bu kadar kolay olması korkutucu.

"Peki ya Mab'ın yasası?" Dedim.

"Onun kanının bir damlasını bile akıtmayacağım," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Havasını kestiğimde ya da boynunu kırdığımda, basitçe duracak - bir kayıp, ama yasa yasadır."

Siyah deri ceket ve kırmızı şapkasıyla karşımda duran Sidhe'nin bu işi nasıl yapacağını bildiğine dair içimde ani bir his belirdi. "Cincinnati taraftarı değilsin, değil mi?"

"Ah!" dedi Sidhe gülümseyerek. "Görüyorsun ya Sarissa, o bunu çözdü. Biraz zaman aldı ama başardı."

"Sen bir redcap'sin," dedim.

"değil," dedi, sesinde ani bir kızgınlık vardı. "Redcap, küçük şövalye."

Kızılkaplan, bir hikâye olmasını umduğum figürlerden biriydi. Efsane hakkında bildiklerime göre, adını yolcuları dostça karşılayıp sonra da onları korkunç bir şekilde öldürerek almıştı. Bu iş bittikten sonra, kasketini onların soğumuş kanına batırarak taze kırmızıya boyardı. Belalı biri olma ihtimali makul görünüyordu. Efsane, gezegendeki diğer tüm söylenti değirmenleri kadar güvenilirirdi ama adama bakınca, Sarissa'yı öldürdüğü süre boyunca gülümseyeceği ve ereksiyon halinde olacağı izlenimine kapıldım. Ya da beni.

Kesinlikle korku ve ihtiyatla tepki vermemi *bekliyordu*. Bu da size bir şey ne kadar eski olursa olsun, yüzyılların onu o kadar da parlak yapmadığını gösteriyor.

"Büyük kötü Redcap," diye takıldım. "Bu gece gücünü ve yeteneğini simgeleyecek kırmızı şapkayı seçerken Philly yerine Cincinnati'yi mi tercih ettin? Ya da Boston? Ciddi misin?"

Görünüşe göre Redcap bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bana öylece baktı, hakarete uğrayıp uğramadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Dostum, siz Sidhe'ler tam bir gösteriş meraklısısınız. Bunu biliyor muydunuz? Bizi kızdıracağını düşündüğünüz şeyleri yapmaya ve söylemeye çalışıyorsunuz ama bir , değil mi? Hiç top oyununa gittin mi? Birkaç yıl önce Gwynn ap Nudd ile bir tane yakaladım. İyi adamdı. Belki adını duymuşsundur."

"Müttefiklerinin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun büyücü?" diye sordu Kızılkaplan. "Bence sen bir fırsatçısın," dedim.

"Bir ne?"

"Beni duyduunuz. Yalnız seyahat eden insanların üzerine atlıyorsun, kendilerini sana karşı savunmak için hiçbir şansları olmayan insanların. Özellikle de önce nazik davranıp onları savunmasız bıraktığında." Ona dişlek bir gülümseme verdim. "Gardımı düşürmedim, Red. Ve sana karşı hiç şansı biri de değilim."

"Bana dokunursan onu öldürürüm," diye hırladı ve Sarissa'yı gösterme amacıyla küçük bir sarsıntıya maruz bıraktı.

Sarissa'ya baktım ve yüzeyden daha derinleri okuyabildiğini umdum. "Bu kötü, ama onu şimdi öldürmeye karar verersen bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok," dedim. "Tabii ki, bunu yaptıktan sonra ... . Şansını pek beğenmiyorum Red. Eğer o ölürse, sen de ona katılacaksın."

"Mab'ın kanunlarını çiğneyemezsin," diye alay etti.

"Haklısın," dedim. "O zaman ben de bir yol açıp

Ölümlü dünya, sizi içine çeker ve ondan sonra ... şey, ben her zaman ateşten yana olmuşumdur."

Belli ki bu olasılık Redcap'in aklına gelmemişti. "Ne?"

"Yeni işimle tematik olarak uyumlu biliyorum ama etkili buluyorum. Bir adama ateş yakarsan bir gün ısınır," dedim. "Ama bir adamı ateşe verirsen hayatının sonuna kadar ısınır. Pratchett'in Tao'su. Ben ona göre yaşıyorum. Herkesin önünde benimle yüzleşmek, buradaki ilk gecemde burnumu kırdığın için övgü almak mı istedin? Tebrikler Red. Adamımsın."

Redcap'in gözleri kısıldı, pırıl pırıl parladı ve tilkiye benzeyen gülümsemesi genişledi. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Çok yumuşak bir ses tonuyla, "En son bir partide biri sevgilimi arakladığında ortalık biraz karışmıştı," dedim. "Bunu Red Court'a sorun. Oh, bekle."

Redcap buna gerçekten güldü ve bu çok inciticiydi. Gerçekten. Sesin keskinliği kulaklarımı acıyla çınlattı. "Kaç hamamböceği ya da vampir öldürdüğün benim için önemli , ölümlü. Ben Sidhe'yim."

"Her neyse," dedim. "Bazılarını da öldürdüm."

"Evet," dedi Redcap ve sesinde çirkin, aç bir sıcaklık vardı. "Yaz Leydisi. Ben de o savaştaydım ölümlü. Onun kanının aktığını gördüm."

Başımı salladım ve "Peki bunu tekrar yapmayacağımı nereden biliyorsun?" diye sordum. Redcap çenesini hafifçe yana salladı ve "Yaparlar" dedi. Donup kaldım.

Kahretsin, Harry, kendimi azarladım. Perilerle uğraşıyorsun. Perilerde her zaman bir aldatmaca vardır. Yolda her zaman bir enayi yumruğu vardır. Fazla ileriye odaklanmışım. Redcap bir meydan okuyucu değildi.

O yemdi.

Sanki bir işaretmiş gibi, vahşi dans durgunluğa dönüştü. Müzik kesildi. Anlayabildiğim kadarıyla odadaki tüm hareket tamamen durdu ve aniden zayıf, hınzırca güzel figürler ve garip bir şekilde parlayan gözlerden oluşan bir ormanın içindeki küçük bir açıklıkta durdum.

O ormandan iki varlık çıktı, Sidhe sıyrıldılar, biri iki yanımda, belki on beş adım ötemdeydi.

İlki, sağımda, küçük bir kamyonu bile kaplayabilecek yırtık pırtık gri bir pelerinin altında iki büklüm olmuş haliyle ilerleyen devasa bir figürdü. Bacakları benimkilerin iki ya da üç katı uzunluğunda adımlar atıyordu ve durduğunda uzun kolları iki açılıp yere dayanıyordu. Başlığının altından, bir kafatası kadar keskin, kırmızı renkli ve parlak, düz, geniş bir kafa seçebiliyordum. Kollarının ucu

Elleri sadece üç parmaklıydı ama orantılı olarak çok kalın ve birkaç metre uzunluğundaydı. Onlar da kırmızı ve parlaktı, sanki kemik bir iskelet üzerine bir şey inşa edilmiş ve üzerine et ve kas eklenmiş, ama sonra onu yapan kişi deriyi koymayı unutmuş gibiydi. Zemine küçük çaplı zehrini damlatıyor ve sadece küçük siyah noktalar içeren çok geniş, çok beyaz gözleriyle bana bakıyordu.

O şeyi tanıdım. Bu bir ham kafaydı, kesilen domuz ve sığırların atılan kemik ve etlerinden kendini bir araya getiren bir yaratık. Daha sonra yakalayabildikleri her şeyi yemeye başladılar, genellikle evcil hayvanlarla başladılar, sonra okul çocuklarına doğru ilerlediler ve sonunda yetişkinleri avladılar. Eğer onları erken yakalarsanız, sert bir şekilde durdurmalısınız.

-Ama kimse bunu yakalayamamıştı.

Ben izlerken, yavaşça, üç metreyi aşan boyuna kadar yükseldi. Çeneleri birkaç farklı yaratıktan gelmişti ve yavaşça açılarak bir su kaydırağı tüneli kadar geniş bir ağza dönüştü. Ham kafanın çenesinden yere daha fazla sıvı akıyor ve nefesi yavaş, devasa bir hırıltıyla girip çıkıyordu.

Soldaki ikinci figür kapüşonunu geri çekti. Belki sadece bir metre boyundaydı ve üzerini kaplayan sarı-beyaz kalın kürk dışında çoğunlukla insan görünümündeydi. Postunun altından bile görülebilecek kadar çok kasla kaplıydı ve gözleri yanıyordu, kan çanağı gibi parlayan küreler kavernoöz bir kaş çıkıntısının altından parlıyordu. Kış Sarayı'nın ogre versiyonuydu, görüldüğünden çok daha güçlüydü ve eğer isterse beni kaldırıp kafamı buzlu duvarlardan birine sokabilir, sonra da omurgamı bir piton gibi çakabilirdi.

"Bütün gece yüzündeki o ifadeyi görmeyi bekledim," dedi Redcap Sarissa'ya. "Paha biçilemez değil mi? Bundan sonra ne olacak? Çok merak ediyorum."

Biraz dostça bir eğitim ve huysuz bir malk ile uğraşmak bir , ama Faerie'deki en kötü yaratıklardan üçüne birden karşı çıkmak muhtemelen kaybedilecek bir teklifti. Hızlı, iyi ve biraz da şanslı olursam belki hayatta kalabilirdim.

Ama Sarissa yapmazdı.

Tek bir gerçek şansım vardı: Ani ve ezici bir saldırganlık. Bu serserilerden birini daha kavga başlamadan saf dışı bırakabilirsem, ihtimaller imkânsızdan ürkütücüye dönüşecekti. Bu, kızı kurtarmak için bir şansım olabileceği anlamına geliyordu.

Tabii ki bu aynı zamanda Mab'ın yasasını çiğneyeceğim anlamına da geliyordu. Bir Yol açmakla övünmüştüm ve eğer zorlanırsam, muhtemelen açabilirdim-ama

ham kafa ve ogre bana yaklaşmadan önce değil.

Tam o sırada bir ses duyuldu: bir çığlık, sanki üfleyen kişi tuzlanmış bir kırbaçla dövölüyormuş gibi ses çıkararak zalim trompetlerin patlaması. Hiçbir enstrümanın çalmadığını fark etmem bir saniye sürdü. Bunun yerine, en sevdiğim sandalyemin inşa edilmiş kopyasının üzerinde, sol omzumda, kristaller kendilerini buzdan yukarı itiyor ve buz şekil değiştirirken çığlık atıyorlardı. Dikenlerden ve donmuş bıçaklardan oluşan yarım bir kubbe halinde yükseldiler ve yeni büyümenin merkezi tekrar kayarken titrediler. Kutup mavisini, yeşil ve mor renkteki dalgalar bu keskin sivri uçların içinde vızıldayıp dönüyor ve renkli ışıktan vahşi bir tılsım yayıyordu. Aurora aynı anda hem büyüleyici hem de kör ediciydi ve küçük disko topları bir gün kendilerinin de bu kadar parlak olabilmeyi umuyorlardı.

Mab sanki tül bir perdeden geçiyormuş gibi katı buzun içinden ıktı. Üzerinde resmi bir kıyafet vardı; birleşik buz kristalleriyle kuşatılmış, opalesan beyaz bir cübbe. Alnından daha fazla buzdan uzun bir ta yükseldi ve beyaz saçları bir dağın tepesindeki kar gibi etrafına döküldü. Uzak ve soğuktu, mehtaplı kar kadar saf, sevimli ve acımasızdı.

Bir an durup mağaraya baktı. Sonra oturdu, hareketi yavaş ve muhteşemdi ve çivili kubbenin içindeki buz kendini yeniden şekillendirerek altında bir koltuğa dönüştü. Üzerine yerleşti ve buz tekrar çığlık atarak ikinci bir işkence tantanası çıkardı.

Mağaradaki her kafa ona döndü. Kızılkaptan ve arkadaşları da dahil olmak üzere etrafımdaki Sidhe'ler bir anda diz çöktü. Odanın her yerinde Kış Sarayı'nın diğer varlıkları da aynı şeyi yaptı ve birdenbire sadece çok az sayıda insan durmaya başladı. Ben de onlardan biriydim. Erlking, Kringle ve Eldest Gruff da öyleydi ama her biri Kış'ın hükümdarını selamlamak için başını eğmişti. İşaretimi onlardan aldım ama gözlerimi açık tuttum.

Maeve'i sadece kırk ya da elli metre ötede, kitap raflarımdan birinden düşmüş bir ciltsiz kitap gibi görünen buzlu bir güvertede dururken gördüm. Maeve, Redcap mürettebatı ile benim aramdaki çatışmayı görebilecek mükemmel bir konumdaydı ve o da eğilmemişti. Bir şampanya flütünden buz mavisini bir şey yudumluyor ve annesinin varlığını tamamen görmezden geliyordu - ama doğrudan bana bakmasa da bana doğru yanan kinini hissedebiliyordum.

Mab bir dakika boyunca beni ve oyun arkadaşlarımı inceledi, hiçbir şey söylemedi ve bu sessizlikte ham kafanın çeşitli parçalarından buzlu zemine damlayan sıvıyı duyabiliyordunuz.

Maeve annesine döndü ve mavi şampanyasını yudumladı. Annesi

Hiçbir şey söylemedi ve yüz hatları tamamen pürüzsüz ve rahattı, ancak içten içe sırtışının *kokusunu* alabiliyordunuz.

Ve ancak o zaman gerçekten anladım. Maeve'in mahkemede kavga çıkarmam için yaptığı ilk girişim dikkatimi dağıtmak içindi. Ona odaklanmamı, yüksek voltajlı psişik seks hareketleriyle beni tedirgin etmesini istemişti. Böylece Redcap sürprizini *yaptığında* bundan kaçınacak kadar net düşünemeyecektim.

Mab sessiz bir dakika daha Kış Kadını'na baktı. Sonra gülümsedi ve başını çok hafifçe kızına doğru eğdi, bu bir onaylama hareketiydi.

"İyi oynadın," diye mırıldandı Mab. Sesini yükseltmedi. Yükseltmesine de gerek yoktu. Buz onunla birlikte çınladı.

Gözleri bana kaydı ve herhangi bir ayrıntıyı seçemeyeceğim kadar uzakta olmasına rağmen, yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bir şekilde tam olarak biliyordum: Kendimi bu karmaşanın içine çekmeme izin vermiştim. Kendimi bundan kurtaracak kişi ben olmalıydım.

Tek başımaydım.

Mab bakışlarını tekrar odanın geri kalanına çevirdi. "En yeni Şövalyemizin doğumunu kutladığımız bu günde sizleri tek tek selamlıyoruz, Kış'ın lordları ve leydileri. Evimize tekrar hoş geldiniz. Kutlamaların çoktan başlamış olduğunu görebiliyoruz." Tahtına geri yerleşti ve önündeki sahneden büyülenmiş gibi bir parmağını dudaklarına götürdü. "Size yalvarıyoruz, girişimizin onları daha fazla rahatsız etmesine izin vermeyin." Durgun bir elini kaldırdı. "Şenliklere devam etmeniz bizim arzumuzdur."

Oh, eğlenceli.

Tekrar Kızılkaplan'a döndüm, kanat adamlarını görüş alanımda tutarak, hem beni hem de Sarissa'yı bu karmaşadan kurtaracak bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım.

Ham kafa tekrar çömeldi, açıkça saldırmaya hazırdı. Uyumsuz pençeleri ve pençeleri beklenti içinde zemini oyuyordu. Dev ellerini bir kez açıp kapadı. Mısır patlatma makinesi gibi ses çıkarıyordu. Kızılkaplan ayaklarını tekrar altına almış, Sarissa'yı da kendisiyle birlikte zahmetsizce yukarı sürüklüyordu.

Ve smokin giyiyordum.

Cehennem çanları.

Açıkçası, bu akşam hayatta kalmamızı istiyorsam oyunumu hızlandırmam gerekiyordu. Mab'ın sesi gırtlaktan gelen bir mırıltı gibi çıktı. "Müzik. Bir dans görelim."

Bölüm

Yedi

Tburadaki ihtimaller uzundu. Hem de . Üç ölümcül perinin üçü de harekete geçmeye hazır bekliyordu ve hangisini önce ele geçirirsem geçireyim, Sarissa'nın durumu iyi değildi. Müzik başladı, alçak ve sessiz, yavaşça,

yavaşça yükselen bir varlık.

Bir tür avantaja ihtiyacım vardı, oyunu değiştirecek bir şeye. Aslında . . .

Bir oyun değiştirici *tam da* ihtiyacım olan şeydi.

Periler her zaman sinsî ve hilekârdır, doğru ve ben bunu birkaç dakika önce gözden kaçırmıştım. Ama perilerle ilgili çok derinlere işleyen başka bir şey daha var: Oyun oynamayı severler.

"Neden bunu ilginç hale getirmiyoruz?" Yüksek sesle söyledim. "Anlaşmazlığımızı biraz oyun haline getirmemize itiraz etmeyeceğinize inanıyorum."

Oh, o zaman oda *yoğunlaştı*, belki bin boğaz aynı anda nefes aldı. Tüm bu varlıklar bana doğru hafifçe eğildikçe havanın yakınlaştığını hissedebiliyordum, aniden keskinleşen ilgileri mağarayı dolduruyordu. Müziğin temposu da onunla birlikte değişti, şimdi hepsi askıya alınmış yaylılar ve sessiz perküsyon.

İçimde bana ait olmadığını bildiğim bir duygu dalgalanması hissettim - çok saf, çok ilkeldi ve vücudumun tekrar o uğultulu şeyi yapmasına neden oldu: Mab'ın onayı çok şiddetliydi.

"Ama büyücü," dedi Redcap. "Zaten bir oyun oynuyoruz. Kimse sırf kaybediyor diye kuralları değiştiremez."

"Ama bahisler değiştirilebilir," diye cevap verdim. "Ya bundan daha fazlasını elde edebilirsen?"

Kızılkaplan gözlerini kıstı. "Hayatından başka kaybedecek neyin olabilir ki?"

Ona patronluk taslayan bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım ve ardından "Bekle. Neden elinde tutan kişi yerine aletle konuşuyorum?" Redcap'e sırtımı döndüm, yutkundum ve Maeve'le yüzleştim. "Sana bir ödül teklif ediyorum Kış Leydisi. Beni dinlemek ister misin?"

Maeve'in gözleri göbeğindeki mücevherlerden daha fazla parlıyordu. Platformun kenarına geldi ve durup beni izledi.

"Eğer o kazanırsa," dedim başımı Redcap'e doğru sallayarak, "ben de seninle gelirim. İsteyerek."

Maeve başını eğdi. "Peki ya sen kazanırsan?" "Sarissa serbest kalır. Sen de huzur içinde ayrılırsın."

Maeve alt dudağını uzattı. "Barışçıl bir şekilde. Bu eğlenceli değil." Bir elini kaldırdı ve boş boş saçlarıyla oynadı. "Gördüğüm kadarıyla zaten bir ödülüm var, ölümlü. Annemin burada, kendi sarayında, en az bir taze cesetten yükselen buharı izlediğini göreceğim."

"Kesinlikle haklısın Maeve," dedim. "Beni zor durumda bıraktın ve bu çok akıllıca bir hareketti." Ona göz kırptım. "Ama zaten kazanmış olduğun bir oyunun ne eğlencesi olabilir ki? Mab'ın Şövalyesi'ni tüm Kış'ın gözü önünde elinden almak varken, ne kadar değerli olursa olsun, neden bu kadar geçici bir ödülle yetinesin ki?"

İşte bu içime işledi. Kış Leydisi'nin içinden hızla geçen hırslı şehvetin ani dalgalanmasını ve tahtındaki uzak Mab'a hızlı bir bakışla birlikte gelen kaynayan nefreti *hissedebiliyordum*.

Maeve'in ağzı, bir köpekbalığının bir yunusa benzediği kadar gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle kıvrıldı. Parmaklarını şıklattı, sesi neredeyse küçük kalibreli bir silah sesi kadar yüksekti ve iki Sidhe, sersemlemiş görünen atletik bir genç adama eşlik ederek yanına koştu. Maeve onu beklemedi. Sadece oturdu. Sidhe genç adamı elleri ve dizleri üzerine itti ve Maeve'in hafif ağırlığı geniş sırtına yerleşti.

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Anne," dedi Mab'a bakmadan. "Sana hizmet etmeleri için en ilginç ölümlüleri seçiyorsun."

Mab'ın sırtışı kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bunun dışında ne hareket etti ne de konuştu.

"Leydim ..." diye başladı Redcap.

"Sus," dedi Maeve dalgınca. "Ne olacağını görmek istiyorum. Aklında ne var büyücü?"

Cevap olarak uzandım ve birkaç hızlı çekişle smokinimin kravatını çözdüm. Önceden bir araya getirilmiş kravatlardan değildi. Saf ipekten tek bir banttan yapılmıştı, boğazımı sarmak için mükemmel boyuttaydı ve tutamak için birkaç geniş parça bırakılmıştı. Kravatı havaya kaldırdım, bir daire çizerek dönerken biraz drama yaptım ve "Ev sahibimize ve onun kanunlarına saygımızdan dolayı kan dökülmeyecek" dedim.

Sonra kravatı kendimle Redcap'in ortasındaki buzlu zemine fırlattım.

Maeve'e baktım ve çenemi kibirli bir şekilde yukarı kaldırdım. "N'aber, Prenses. Oyunda mısın?"

Maeve bir elini kaldırdı ve parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirmeye başladı, gözleri parlıyordu. Red'e baktı ve başını salladı.

"Tamam, kıkırdayan kafa," dedim yüzümü ona dönerek. "Sen ve ben dans ederken yetinin kızı tutmasına ne dersin?" Ona geniş bir sırıtış attım. "Tabii yaşlı hamamböceğinin beni ıslatmasından korkmuyorsan."

Red'in üst dudağı seğirdi. Eğer Sidhe'lerden biri olmasaydı, bir partide ve en sevdiği düşmanlarının önünde bana hırlardı.

Bir eliyle devi işaret etti ve o şey hantalca ona doğru yürüdü. Sarissa'yı devin kocaman, kıllı, etli kollarının arasına itti. Dev kızı boynundan yakalamadı. Elini kıllı, örümcekli bir miğfer gibi kızın kafatasının üzerine sardı ve öylece tuttu. Sarissa'nın saçındaki dumanlı cam çubuklar buza çarptı ve gözleri daha da büyüdü.

"Eğer büyücü sihrini kullanırsa," dedi Kızılkaplan, "boynunu kır." Deve baktı ve "Koparmadan" dedi.

"Yuh," dedi dev. Boncuk gözleri bana dik dik baktı.

Redcap başını salladı ve bana döndü, gözleri kısılmıştı.

Yowch. Red'in iyi hamlesi. Gerçi zahmet etmesine gerek var mıydı emin değilim. Sidhe'lerden birini büyümlerle gerçekten sağlam bir vuruşla hiç yakalayamamıştım. Bu tür şeylere karşı savunmaları çok iyiydi. Ama dövüşte yardımcı olması için dolaylı olarak kullanmayı düşünüyordum ve Kızılkapak bu seçeneği elimden almıştı.

Sarissa Redcap'e bir duvardaki boyayı soyabilecek bir bakış attı ve sonra sesi titreyerek, "Harry, bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Yürüyüp gidebilirsin."

"Şaka mı yapıyorsun?" Nefesimin altında söyledim. "Yeni bir PT elemanı bulmak için onca zahmete gireceğimi mi sanıyorsun? Sıkı dur."

Dudağını ısırıp ve başını salladı.

Elimden geldiğince kızı düşüncelerimden uzaklaştırdım ve odaklanmaya çalıştım. Hâlâ birkaç dakika göre daha iyi durumdaydım. Şimdi, muhtemelen beni ve kesinlikle Sarissa'yı öldürecek olan üçe karşı bir dövüş yerine, saf bire karşı bir dövüşüm vardı. Eğer kaybedersem, Sarissa başaramayacaktı ve ben de ya Maeve'in çığneme oyuncağı olacaktım ya da ölecektim. (Ölmeyi umuyordum.) Ama kazanırsam, Sarissa da ben de çekip gidebilecektik. Böyle bir şeyin tekrar olmasını engellemeyecekti ama geceyi sağ salim atlatacaktık ki bu da zaferin ta kendisiydi.

Tabii ki, şimdi benden daha hızlı olan ve yüzyılların tecrübesine sahip bir periye karşı boğucu bir kordon düellosunda büyü kullanmadan kazanmak zorundaydım.

ölümlüleri öldürme tecrübesi. Kan dökmeden kazanmam gerekiyordu, yoksa Mab'ın yasasını çiğnemiş olurum ve buna nasıl tepki vereceğini biliyordum. Mab tam olarak kötü değildi ama o Mab'dı. Beni paramparça ederdi. Göstereceği tek merhamet, bunu haftalara yaymak yerine bir kerede yapmak olurdu.

Uzun lafın kısıyası, orada kimse bana yardım etmeyecekti. Bazen yalnız kahraman olmak berbat bir şey.

Bir avantajım vardı: dışında yarışmaya alışkındım. Silahsız dövüş konusunda çok fazla eğitimim yoktu ama benden daha iri, benden daha güçlü, benden daha hızlı ve hayatımı sonlandırmak isteyen cinayet eğilimli insanlara ve şeylere karşı riskli durumlarda bulunma konusunda hatırı sayılır bir deneyimim vardı: Yokuş yukarı bir savaşta nasıl mücadele edileceğini biliyordum. Redcap nasıl öldürüleceğini biliyordu, ama beni sihrimi kullanmaktan elini biraz güçlendirmişti: Bana karşı temkinli davranıyordu.

Elbette o bir yırtıcıydı ama doğada yırtıcılar genellikle zayıfların, hastaların, yaşlıların ve izole edilmişlerin peşinden gider. Yalnız yaşayan yırtıcılar neredeyse sadece sürpriz bir şekilde saldırarak avlanırlar ve sayede her türlü avantaja sahip olurlar. Büyük beyaz köpekbalıkları bile bunu yapar ve onlar gezegendeki en büyük, en yaşlı yırtıcılardır. Zamanında insanları avlayan pek çok şey gördüm ve bunları profesyonel bir tehlike, işin bir parçası olarak görüyorum. Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Yırtıcılar adil dövüşleri sevmeyiz. Bu onların doğasına aykırıdır ve birçok avantajlarını ellerinden alır.

Kızılkaplan, her yırtıcı hayvanın yaptığı gibi, kendisine avantaj sağlamak amacıyla yapabileceklerini sınırlamaya çalışmıştı. Bu bana muhtemelen bu tür açık bir yüzleşmeye alışık olmadığını söyledi.

Gergindi.

Ben de gergindim ama ben tanıdık bir psikolojik zemindeydim, o ise değildi. Belki bunu kullanabilirim.

Gömleğin üst düğmesini açtım ve sanki hiçbir şey olmayacakmış gibi ceketini omuz silkererek çıkardım, acele etmedim. İzleyen Sidhe'lerden birine doğru fırlattım. Gömleğimin sakın bir şekilde açıp kollarını sıvarken, o ceketini yakaladı ve bir kolunun üzerine düzgünce katladı. Kol düğmelerini cebime yerleştirdim.

Gerindim ve esnedim, bu pandomimi olabilir ama ne ederdi ki? Bir için. Maeve'e gülümsedim, başımı çok hafifçe Mab'a doğru eğdim ve Redcap'e döndüm.

"Hazır," dedim.

"Hazır," diye Redcap.

Müzik aniden durdu ve sessizlik içinde Mab'ın sesi her yerden geldi. "Başlayın."

Mab'ın Şövalyesi olmadan önce yapabileceğimden daha hızlı ilerledim. Çok yakındı. Redcap daha hızlıydı ama benim kollarım daha uzundu. Ben ipin ucunu yakalamadan bir an önce o ipin en yakın yakaladı. Parmaklarım kapanırken, ipeği avucumdan geri çekti ve sonra ağırlığını dümdüz aşağı bıraktı, arka bacağı buzlu zeminden yaklaşık on beş santim yukarıda hilal şeklinde öne doğru geldi.

Öne doğru tökezlememi öne doğru yuvarlanmaya çevirdim. Tekmenin üzerinden geçtim, sıkıca kıvrıldım ve yumuşak bir şekilde ayağa kalktım ama bu hareket beni onun yanından geçirmişti ve onun hızı ve zarafetiyle çoktan sırtıma doğru sıçrayacağını biliyordum.

Ona doğru döndüm, bir elim boğazımın hizasındaydı, eğer kravatı boynuma kadar yaklaşmışsa önünü kesmek için, sağ kolumu yataya kaldırarak ona doğru hamle yaptım ve boynundan yakalamayı umuyordum.

Yanlış değerlendirmiştim. O kadar hızlı hareket ediyordu ki tek gördüğüm hareket bulanıklığıydı ve ipek kravatı boynuma doğru savurmamış, havaya kaldırdığım sol elimi hedef almıştı. İpek bileğime dolandı ve tam zamanında elimde yakaladım, o da bir tarafa kayarak kolumu vücuduna yaklaştırdı. İleriye doğru ivmemi ve sıkışan kolumu kullanarak dengemi bozdu ve beni bir çemberin içinde döndürerek tüm gücüyle kolumu çekiştirdi.

Gücü kayda değerdi ve tekniği sağlamdı. Aniden tersine döndü, benim hareketimi bana karşı kullandı ve büyük bir gürültüyle kolumu omuz yuvasından çıkarıp kızgın bir acıyla parlattı.

"Harry!" Sarissa çığlık attı, ogre'nin bileğini işe yaramaz bir şekilde yakaladı. Bileği kendi bacağı kadar kalındı ve dev onun çırpınışını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Redcap kolumu tutmaya devam etti, bileğim göğüs kafesine doğru çekilmiş ve hâlâ kravatın içinde sıkışmıştı. Genişçe gülümsedi ve küçük bir daire çizerek geriye doğru yürüdü, acı ve kaldiraç beni onun önünde yerde debelenmeye zorladı. Sidhe'den donmuş çan sesleri korosu gibi hoş, soğuk bir kahkaha yükseldi.

Redcap kalabalığa minyatür, alaycı bir selam verdi ve benimle konuştu. "Bir an için endişelendim, ölümlü. Göründüğünden daha hızlısın."

Çıkık omzuma tekme attı. Kolumu tekmelemeye çalışmıyordu. Sadece zevk için yapıyordu. Çok acıdı.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin ölümlü," dedi Kızılkaplan. "Bu

eğlenceli."

"Biliyor musun Red?" Nefesim kesildi. "Hepimiz eğleniyoruz."

dizlerime ve sırtıma verdim ve sağ elimin topuğunu ahmağın dizinin yan tarafına vurdum.

Mab'ın hediyesinin beni ne kadar güçlendirdiğini bilmiyorum, çünkü terapiye başlayana kadar hiç ağırlık kaldırmamıştım. Ağırlık kaldıranların, örneğin bench press yapanların ne kadar ağırlık kaldırabildiği hakkında çok fazla bilgim yoktu. Bu yüzden eski halime kıyasla ne durumda olduğuma dair çok iyi bir fikrim yoktu. Ya da herhangi biriyle. Ayrıca bench press için ağırlıklar metrik birimlerle işaretlenmişti ve onları pound'a çevirmeyi öğrendiğimiz gün uyuyakalmıştım.

Ama 400 kilonun hiç de fena olmadığına eminim.

Kızılkaplan'ın dizi darbenin şiddetiyle bir balon gibi patladı ve diğer dizine doğru büküldü. Ürkek bir acıyla uludu ve kendini uzağa atmaya çalıştı, ancak beni yaraladıktan sonra birkaç kritik saniye boyunca hareket edemediğim gibi, vücudu da düzgün tepki vermiyordu ve yanıma düştü.

Vücudumun sol tarafı yanıyormuş gibi hissediyordum ama ben ve acı eski dostuz. Kravatı tutuşu gevşemişti ve sol kolumu onu gevşetecek kadar hareket ettiremiyordum. Kendini toparlayamadan sağlam elimle boynuna bir yumruk attım. Öğürdü ve çırpındı, ben de ipeği işe yaramayan kolumdan çözebildim. Kravatı ondan çekmeye çalıştım, ama ona vurduğum darbeleri çoktan atlatmış ve . Elimden geldiğince sertçe çektim ama sadece tek kolum vardı ve kaldıraç gücüm kalmamıştı. Kravatın parmaklarımın arasından kaydığını hissedebiliyordum.

Ben de hiç uyarmadan elimi bıraktım ve o geriye düşerken elimi başka bir hedefe doğru savurdum.

Geriye doğru yuvarlandı ve bir metre kadar uzağa geldi. Bir eli ve bir dizinin üzerine tünedi, hâlâ kravatı tutuyordu.

Kırmızı kasketini rahatça başıma yerleştirdim, işaret parmağımı kasketin ağzına dokundurdum, ona göz kırptım ve "Şapka gibi saçların var" dedim.

Sidhe'den yine ilikleri donduran bir kahkaha korosu yükseldi. Benimle *birlikte* gülmeleri, bana gülmelerinden daha hoş değildi.

Redcap'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi ve gözlerindeki kan damarlarının patladığını *görebiliyordum*.

Tanrı aşkına, bacağını sakatladığımda budala pek de rahatsız olmamıştı. Ama *şapkasına* dokunup onu akranlarının önünde utandırınca çılgına döndü. Artık kimsenin öncelikleri düzgün değil.

atlamadan önce ayağa kalkmayı başardım. Bana vurmadan önce

dengemi sağlayabildim ve ikimiz de yere düştük. Gözleri yanıyordu, kravatı görmezden geldi ve iki eliyle boğazıma yapıştı.

Güçlüydü. Sanırım ondan daha güçlü olabilirdim ama sadece tek kolum vardı. Kolumu ön kollarına vurdum - eğer beni tutmaya devam ederse, o tırnaklar neredeyse kesinlikle kan akıtacaktı. Tısladı ve son anda ellerini geri çekti, ben de dizimi yaralı bacağına vurdum. Çığlık atarken onu üzerimden attım. Peşinden gittim.

Birkaç kez yuvarlandık ve bunu yaparken ikimizin de ne kadar acı çektiğini anlatamam. İki kolunu da kullanabiliyordu. Kendimi dengelemek için iki bacağımı da kullanabiliyordum ama o benden çok daha kıvraktı ve kafa karıştırıcı bir hareket bulanıklığı içinde bir şekilde sırtıma doğru kaymayı ve bir kolunu boğazıma geçirmeyi başardı. Altına birkaç parmağımı soktum ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. Kazanan bir hareket değildi. Baskıyı azaltmayı başardım ama onu üzerimden çekemedim ve başım çarpmaya başladı.

Sidhe'den bir grup soluk daha yükseldi ve daha yakına eğildiklerini hissedebiliyordum, ilgileri neredeyse çılgıncaydı, ışık kararmaya başladığında yüzlerce ve yüzlerce mücevherimsi göz yıldızlar gibi parlıyordu. Sarissa geniş gözlerle bana baktı, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı.

Ama ayakkabılarından birini kaybetmişti.

Ayak parmaklarıyla uzanıp yere düşen cam gibi yemek çubuklarından birini yerden kaldırmayı başarmasını izledim. Onu tutan ucube yeti fark etmedi. Çok dikkatli bir şekilde kavgaya bakıyordu.

Sarissa yemek çubuğunu ellerine aldı, iki eliyle kavradı ve ortadan ikiye ayırdı.

Parçalanmış siyah cam parçaları ince bir çelik çubuktan uzağa düştü. Bakmadan elini kaldırdı ve çubuğu Yeti'nin bileğinin alt tarafına bastırdı.

Periler, ister Sidhe ister başka bir tür olsun, demirin dokunuşuna tahammül edemezler. Onlar için erimiş plütonyumdan daha kötüdür. Onları ateş gibi yakar, yaralar, zehirler. Soğuk demirle ilgili pek çok folklor vardır ve bunun yalnızca soğuk dövülmüş demiri ifade ettiğine dair yaygın bir inanış vardır, ancak bu bir sürü saçmalıktır. Eski hikayeler soğuk demirden bahsederken, "sıcak kurşun" dediklerinde olduğu gibi şiirsel davranıyorlar. Eğer fae'lerden birine zarar vermek istiyorsanız, onlara zarar vermek için sadece demire, hatta onu içeren herhangi bir alaşıma ihtiyacınız vardır.

Ve adamım, bu onları hiç *incitmedi*.

Devin bileği bir ark kaynağı kadar parlak, sarı-beyaz bir alevle aniden parladı. Dev uludu ve kolunu Sarissa'nın kafasından sanki bir kuruş ve elektrik priziyle deney yapan bir çocukmuş gibi çekti.

Sarissa topuğunun üzerinde döndü ve küçük çelik çubuğu devin kalçasına sapladı.

İlkel bir öfkeyle uluyarak geri çekildi ve refleks olarak uzun bir kolunu ona doğru savurdu.

Sarissa darbenin sadece küçük bir kısmını aldı ama bu onu sendeletmeye yetti. Benden sadece birkaç metre uzağa düştü ve gözleri sersemlemiş bir halde yukarı baktı.

Alt dudağı tamamen yarılmıştı.

Dudağından büyük bir yakut damlası düştü ve havada asılı kaldı, parlak ve mükemmeldi ve sonsuzluğun yarısı boyunca orada kaldı. Sonra nihayet buzlu zemine sıçradı.

Kan doğaüstü buza çarptığında çığlık gibi bir tıslama duyuldu, sıcak bir tava ile yüksek basınçlı bir endüstriyel kaza arasında bir yerde bir ses. Kan damlasının altındaki buz, sanki damlacık hayal edilemeyecek kadar ağırmış gibi paramparça oldu ve karanlık çatlaklardan oluşan bir ağ her yöne doğru elli metre boyunca uzandı.

Müzik durdu. Redcap dondu kaldı. Diğer herkes de öyle.

Mab sandalyesinden kalktı ve bir şekilde o hareket anında yüksek koltuğuyla arasındaki mesafeyi aştı, sanki onu yakındaki boşluğa iten şey ayağa kalkmak gibi basit bir eylemdi. Geldiğinde, elbisesinin solgun şıklığı, sanki havada ince bir mürekkep sisi varmış gibi kuzguni siyaha dönüştü. Saçları da aynı renkte koyulaştı ve gözleri, sklera tırnakları gibi tamamen siyaha döndü. Derisi kemiklerine daha sıkı yapışmış gibi görünüyor, güzel yüz hatlarını cılız ve korkunç bir hale getiriyordu.

Redcap benden ürkererek uzaklaştı ve kollarıyla kendini geri çekerek uzaklaştı. Hakkını vermek lazım: Sadist, kana susamış bir canavar olabilirdi ama aptal biri değildi.

Öfkeli, yanmış dev ne olduğunu anlayacak kadar zeki değildi. Hâlâ için için yanıyor, hâlâ öfkeli, Sarissa'ya doğru tepinerek geliyordu.

"Şövalye," dedi Mab, kelime bir kırbaç şaklamasıydı.

Maeve platformun kenarına geldi ve ellerini yumruk yaparak ağzını hırıltıya dönüştürdü.

Yerden kalkmadım. Zaman yoktu. Bunun yerine irademi ilerleyen deve odakladım ve içimdeki donmuş güç çekirdeğiyle birlikte öfkemi ve acımı büyüye . "*Ventas servitas!*" diye gürlerken enerjiyi serbest bıraktım.

Dev, Sarissa'dan sadece birkaç metre uzaktaydı ki, çağırdığım kutup rüzgarı o şeye çarptı ve devasa cüssesini kaldırdı

tamamen yerden kaldırdı. Devi bir metre uzağa fırlattı. Dev bir takla atarak yere düştü, pençelerini buza sapladı ve ayağa kalkmak için mücadele etti.

Sol omzumun hemen üzerinde Mab'ın siyah varlığının ve Kış Sarayı'nın izleyen gözlerinin bilincinde olarak yerden kalktım.

Sarissa'ya bunun hapisshanedeki ilk günüm olduğunu ve avlunun fırsatını bulduklarında beni öldürebilecek şeylerle dolu olduğunu söylemişim. Bir ders verme zamanı gelmişti.

İçimdeki soğuğa doğru uzandım. Bu güce dokunmak acı vericiydi, kendini buz gibi suya atmak gibiydi, bir kış sabahı ısıtılmayan bir dairenin ürperten soğuşunda sıcak örtülerden çıkmak gibiydi. Hoşuma gitmiyordu ama nasıl elde edeceğimi biliyordum.

Tek yapmam gereken hayal kırıklığına uğrattığım herkesi düşünmekti. Chicago'da geride bıraktığım herkesi. Kardeşim Thomas. Çırağım, Molly. Arkadaşlarım. Kızım. Karrin. Onları düşündüm ve göğsümde bir şeylerin ikiye ayrılmaya başladığını hissettim.

İçimdeki Kış eziyet ve ıstıraptı ama en azından içine daldığımda *hissedemiyordum*.

Enerjiyi yansıtan tarafım olan sağ kolumu kaldırdım, irademi odakladım ve *"Infriga!"* diye bağırdım.

Bir ışık parlaması, kutuptan bir uluma, havanın aniden sıvıya dönüştüğü bir çığlık ve devin üzerinde yoğunlaşan bir buz ve sis patlaması oldu. Hava katı bir sis kümesine, yuvarlanan bir sise dönüştü ve birkaç saniye boyunca sessizlik oldu. Sis in dağılmasını bekledim ve birkaç uzun saniye sonra ilk çağırdığım fırtınanın kalıntıları tarafından sürüklenerek uzaklaşmaya başladı.

Hava açıldığında, tüm Kış Mahkemesi, büyüyü ona fırlattığımda olduğu gibi çömelmiş halde duran devi görebiliyordu.

Bir süre daha bekledim ve herkesin Mab'ın kanunlarına karşı gelerek kıpırdamadan duran devi görmesini sağladım.

Sonra irademi tekrar ortaya çıkardım, elimi uzattım ve *"Forzare!"* diye hırladım. Görünmez güçten bir mızrak deve doğru fırladı ve saplandığında, donmuş canavar binlerce buzlu parçaya bölündü, en büyüğü yaklaşık yumruğum büyüklüğündeydi.

Eski devin parçaları dans pistinin birkaç yüz metre karelik alanında patladı ve tüyler ürpertici donmuş şarapneller izleyen Sidhe'lerin üzerine yağdı ve onları alarm çığlıklarıyla geriye savurdu. Sidhe'ler tekrar kendilerini topladı ve o parlak gözlerin her biri bana kilitlendi, ifadeleri yabancı, okunamazdı.

Arka köşelerden birinden derin ve içten bir kıkırdama duydum

havada yuvarlanıyordu. Kringle, diye düşündüm.

Mab'a döndüm ve neredeyse konuşacaktım ama sonra onun diğer yasasını hatırladım ve ağzımı kapattım.

Mab'ın ağzı onaylayıcı bir mikro gülümsemeyle seğirdi ve başını bana doğru salladı.

"İzin verirseniz onlarla konuşacağım."

O siyah leş kuşu gözleriyle bana baktı ve başını salladı.

Önce Sarissa'nın ayağa kalkmasına yardım ettim, ona temiz beyaz bir mendil uzattım, o da hemen ağzına bastırdı. Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. Sonra derin bir nefes aldım ve odadakilere hitap etmek için döndüm, konuşurken herkesi kapsadığımdan emin olmak için yavaş bir daire çizdim. Sesim tüm odada sanki bir anons sistemi kullanıyormuşum gibi net bir şekilde yankılandı.

"Pekala, sizi ilkel ahmaklar. Dinleyin. Ben Harry Dresden. Yeni Kış Şövalyesiyim. Bir kural koyuyorum: Benim görüş alanıma girdiğinizde, ölümlülere yaklaşamazsınız." Bir an için durakladım. Sonra devam ettim. "Size emir veremem. Kendi alanlarınızda ne yaptığınızı kontrol edemem. Sizi değiştiremeyeceğim. Denemeyeceğim bile. Ama bir ölümlüye kötü davrandığınızı görürsem, burada Chunky'ye katılırsın. Sıfır uyarı. Sıfır mazeret. Sıfır tolerans." Tekrar durakladım ve sonra sordum, "Sorusu olan?"

Sidhe'lerden biri sırtıttı ve deri pantolonu gıcırdayarak bir adım öne çıktı. Ağzını açtı, yüz ifadesi küçümseyiciydi. "Ölümlü, gerçekten yapabileceğini mi düşünüyorsun-"

"*Infriga!*" Kış'ı tekrar serbest bırakarak hırladım ve bulutun dağılmasını beklemeden ikinci darbeyi savurarak "*Forzare!*" diye bağırdım.

Bu sefer gücün çoğunu yukarı yönelttim. Donmuş Sidhe soylularının tüyler ürpertici parçaları dans pistinin buzuna çarparak yere düştü.

Sis dağıldığında Sidhe'ler afallamış görünüyordu. Maeve bile. "Bunu bana sorduğuna sevindim," dedim Sidhe lordunun bulunduğu boşluğa ayakta duruyordu. "Umarım cevabım yanlış anlaşılmalara açıklık getirmiştir." Sağıma soluma baktım, gözlerimi aradım ama benimkilerle buluşmaya istekli kimse bulamadım. "Başka sorunuz var mı?"

Sadece Kringle'ın devam eden eğlence gümbürtüleriyle bozulan geniş ve boş bir sessizlik vardı.

"Kızım," dedi Mab sakince. "Dalkavuğun bu toplantının ev sahibi olarak beni utandırdı. Seni sorumlu tutuyorum. Derhal Arctis Minora'ya dönecek ve orada benim zevkimi bekleyeceksin."

Maeve Mab'a baktı, gözleri soğuktu. Sonra bir mücevher parıltısı içinde dönerek uzaklaşmaya başladı. Sidhe'lerden birkaç düzine, aralarında

Redcap ve ham kafa onu takip etti.

Mab Sarissa'ya döndü ve çok daha sakin bir sesle, "Gerçekten. Demir mi?"

"Özür dilerim Kraliçem," dedi Sarissa. "Onu güvenli bir şekilde imha edeceğim."

Mab, "gibi," dedi. "Şimdi. Dans etmek istiyorum. Sör Şövalye?"

Gözlerimi kırptım ama bir ya da üç dakikadan fazla tereddüt etmedim.

"Um.

Kolum bir engel gibi görünüyor."

Mab gülümsedi ve elini omzuma koydu. Kolum gümüş bir his şokuyla yuvasına geri döndü ve acı neredeyse sıfıra indi. Omzumu yuvarlayarak test ettim. Tam olarak rahat olmasa da, yeterince iyi çalışıyor gibiydi.

Mab'a döndüm, eğildim ve müzik yeniden yükselirken ona yaklaştım. Bu bir valsdi. Sersemlemiş Sidhe bakarken, Mab ile Shinedown'ın "45" şarkısının orkestral versiyonu eşliğinde vals yaptık ve düşmanlarımızın küçük parçaları ayaklarımızın altında çıtırdadı. Gariptir ki kimse bize katılmadı.

Mab ile dans etmek bir gölgeyle dans etmek gibiydi. O kadar zarif, o kadar hafif hareket ediyordu ki, gözlerim kapalı olsaydı, onun orada olduğunu bile anlayamayabilirdim. Onun yanında kendimi hantal ve beceriksiz hissediyordum ama kendi ayaklarıma takılmamayı başarıyordum.

"İyi iş çıkardın büyücü," diye mırıldandı Mab. "Tam Lin'in günlerinden beri kimse onlara bu şekilde el kaldırmamıştı."

"İlişkimizin doğasını anlamalarını istedim."

"Görünüşe göre başarmışsın," dedi. "Bir dahaki sefere üzerinize geldiklerinde bunu bu kadar açıktan yapmayacaklar."

"Ben ."

"Daha azını beklemiyorum," dedi Mab. "Gelecekte, bu kadar büyük bir dezavantaja sahip olmaktan kaçınmaya çalış. Sarissa sizi ikinci kez kurtarmak için orada olmayabilir."

Homurdandım. Sonra kaşlarımı çattım ve şöyle dedim: "Bunun bu gece olmasını sen istedin. Bu sadece soylularınıza göz dikmemle ilgili değildi. Bir şeyleri harekete geçiriyorsun."

Dudaklarının bir köşesi onaylarcasına hafifçe kıvrıldı. "İyi seçim yapmışım. Hazırsın, Şövalyem. Sana ilk emrimi vermemin zamanı geldi."

Yutkundum ve gergin görünmemeye çalıştım. "Oh?"

Şarkı Mab'ın bana çok yakın durması ve kulağıma fısıldamak için başını hafifçe kaldırmasıyla sona erdi. Sidhe'ler kibarca ve coşkusuzca alkışladılar ama ses kulağıma fısıldadıklarını bastırmaya yetti.

"Büyücü," dedi , nefesli sesi titreyerek. Her hece

Zehirle, nefretle köpürdü. "Kızımı öldürün. *Maeve'i öldür.*"

Bölüm

Sekiz

D Mab ile konuşmak, yıllanmış viskiyi hızla yudumlamak gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak, onun güzelliğine, onun dipsiz gözleri, beni oldukça sert vurdu. Onun serin, temiz ve sarhoş edici kokusu burnumda dolaşüyor ve beni şaşırtıyordu. Bir çift yığın yapma kombinasyonunu başarmak için çok fazla enerji harcadım ve bu ve Mab'ın yakınlığı arasında, danstan sonra düz bir çizgide yürümekte biraz sorun yaşıyordum.

Ona karşı bir şeyler hissetmiyordum. Güzel bir kadının yanında hissedeceğim türden düşük bir fiziksel çekim hissetmiyordum. Ondan özellikle *hoşlanmıyordum*. Ona karşı herhangi bir aşk hissetmediğimden de emindim. Kafesimin parmaklıklarını sarsmadan ona, o türden ölümcül bir güce ve güzelliğe, o türden ölümsüz bir açlığa ve arzuya bu kadar yakın olmak imkânsızdı. Mab insan değildi ve insanlarla birlikte olmak için yaratılmamıştı. Ona uzun süre maruz kalmanın ciddi, hoş olmayan yan etkileri olacağından hiç şüphem yoktu.

Ve az önce benden ne yapmamı istediğini *boş* verin.

Bu tür bir eylemin sonuçları gerçekten çok büyük olurdu. Ve sadece bir aptal bu kadar önemli bir ölçekte doğrudan eyleme isteyerek dahil olabilirdi - ki aptalın ayakkabılarını giyen adam olduğum düşünülüğünde, bu benim hakkımda gerçekten iyi bir şey söylemiyordu.

Dansımızdan sonra Mab yüksek koltuğuna geri döndü ve zar zor açtığı gözleriyle odayı inceledi; artık saf beyaza bürünmüş ve tekrar dokunulmaz olan uzak bir figürdü. Kafam Kış'ı kullanmanın soğuk ve uyuşuk berraklığından çıkarken, Kızılkapak'ın bana verdiği ağrılar ve acılar büyük bir şekilde yeniden ortaya çıkmaya başladı. Yorgunluk birikmeye başladı ve oturacak bir yer ararken Cat Sith'i yakınlarda otururken buldum, geniş gözleri sabırlı ve donuktu.

"Sör Şövalye," dedi Malk. "Aptallara katlanmıyorsunuz." Ses tonunda belli belirsiz bir onaylama vardı. "İhtiyacınız nedir?"

"Yeterince parti verdim," dedim. "Kraliçe'yi rahatsız eder mi

gitmemi ister misin?"

"Eğer kalmanı isteseydi, onun yanında olurdun," diye cevap verdi Cat Sith. "Ve görünüşe göre kendinizi yeterince tanıtmışsınız."

"Güzel. Sakıncası yoksa," dedim, "lütfen Sarissa'ya bana katılmasını söyleyin."

Cat Sith kesinlikle onaylayan bir tonda, "Benim için sakıncası yok," dedi. Partinin içinde gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra Sarissa'nın başında belirdi. Hâlâ mendilimi ağzına bastırılmış olmasına rağmen yeterince düzenli yürüyordu.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" Ona sordum.

"Bu iyi bir fikir," dedi. "VIP'lerin çoğu dansınızdan sonra ayrıldı. İşler buradan sonra değişecek."

"Gelişmek mi?" Ben sordum.

"Kalmak istemiyorum," dedi, ses tonu dikkatliydi. "Gitmeyi tercih ederim."

Kaşlarımı çattım ve sonra beni anlamaya çalıştığını fark ettim. Aynı anda bir dizi Sidhe hanımefendisinin de farkına vardım. . . "Pusuda bekliyorlardı" diyebilirdim ama bu kadar güzel biri için genellikle bu kelimeyi kullanmazsınız. Yine de yakınlarda duran ve gözleri beni takip eden yarım düzine kadar vardı. Bir zamanlar işbirliği içinde avlanan dişi aslanlarla ilgili izlediğim bir belgeseli rahatsız edici bir şekilde hatırladım. Onlarda çok benzer bir şey vardı.

Biri, deri pantolon ve stratejik olarak uygulanmış elektrik bandı giyen büyüleyici siyah saçlı bir güzel, bana sertçe baktı ve baktığımı görünce dudaklarını çok ama çok yavaşça yaladı. Bir parmak ucunu çenesinde, boğazında ve göğüs kafesinde gezdirdi ve bana öyle hınzır bir gülümseme verdi ki, ailesi onu askeri okula göndermiş olmalıydı.

"Oh," dedim, anlayarak. Yorgunluğuma rağmen boğazım kurudu ve kalbim biraz hızlandı. "Gelişiyor."

"Ben giderim," dedi Sarissa. "Birlikte geldik diye senden bir şey beklemiyorum."

Koyu çivit mavisi saçlı bir Sidhe kadını Bayan Elektrik Bandı'nın yanına yanaştı ve ikisi de kollarını birbirlerine dolayarak bana bakmaya başladılar. İçimden bir ses -ki bana ait olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum- ilkel bir hırıltı çıkararak ikisini de saçlarından tutup mağarama sürüklememi ve onlara ne istersem yapmamı tavsiye etti. Bu son derece güçlü bir dürtüydü, dengemi değiştirmeme, onlara doğru bir adım atmama neden olan bir şeydi. Hareketimi durdurdum ve gözlerimi kapattım.

"Evet," dedim. "Evet, harika görünüyorlar ama bu bir fantezi değil."

Doğru, Harry. Bu *Playboy* tavşanı kılığına girmiş bir odun kırıcı." Başımı salladım ve gözlerimi tekrar açmadan önce kasten günaha doğru döndüm. "İkimiz de gidiyoruz," dedim Sarissa'ya. "Kalmak kötü bir fikir olurdu." Ona kolumu uzattım.

Elini koluma koymadan önce bir süre düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Yine Cat Sith'in önderliğinde ayrıldık. Buzlu koridorlara girdiğimizde bana "Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Git," dedi. "Kalmak istedin. Ve ... diyelim ki Sidhe leydilerinin iştahı hiçbir zaman abartılmamıştır. Ve hiçbir şey onları şiddet ve güçten daha fazla heyecanlandıramaz. Az önce kaçırdığınız fırsatı elde etmek için kelimenin tam anlamıyla cinayet işleyecek erkekler var."

"Muhtemelen," dedim. "Moronlar."

"O zaman neden geri çevirdin?" diye sordu. "Çünkü ben lanet olası bir seks bebeği değilim."

"Bu, size dayatılan ilgiden kaçınmak için iyi bir neden," dedi. "Ama olan bu değildi. Neden teklif ettikleri şeyi geri çevirdiler?"

Cevap vermeden önce bir süre yürüdük. "Zaten her şeyimi elimden alan bir seçim yaptım," dedim. "Daha ne kadar buralarda olacağımı ya da artık kendim için ne kadar bir hayat kurabileceğimi bilmiyorum. Ama yaşayabildiğim kadarını kendi erkeğim olarak yaşayacağım. Birinin hapisane sürtüğü olarak değil. Günün modası değil."

"Ah," dedi ve hafifçe kaşlarını çattı.

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve birden ne öğrenmeye çalıştığını fark ettim. "Oh. Onların yerine *seni* almayı planladığım için mi onları geri çevirdiğimi merak ediyorsun."

Bana eğik bir bakış attı. "Ben olsam bu şekilde ifade etmezdim."

Homurdandım. "Ben değilim."

Başını salladı. "Neden olmasın?" "Fark eder mi?"

Ben sordum. "Neden her zaman önemlidir."

Sarissa'ya değerlendirici bir bakış atma sırası bendeydi. "Evet, öyle."

"Peki, neden olmasın?"

"Çünkü sen de lanet olası bir seks bebeği değilsin."

"İstesem bile mi?" diye sordu.

Bunun üzerine midem biraz zıpladı. Sarissa çok çekiciydi ve ondan hoşlanmıştım. Zaman zaman onu gülümsetmiş ve güldürmüştüm. Ve uzun zaman olmuştu.

Dostum, hayatımın hikayesi. Neredeyse her zaman bir süre olmuş gibi görünüyor.

Ancak önümüzdeki bir saat içinde ne olacağından daha fazlasını düşünmeniz gerekiyor.

"Buradasın çünkü Mab sana burada olmanı emretti," dedim. "Nasıl olursa olsun, yaptığımız her şeyde bir zorlama unsuru olurdu. Ben bunu kabul etmiyorum."

"Az önce hayatımı kurtardın," dedi Sarissa. "Bazı insanlar benim ilgimi hak ettiğini düşünebilir."

"İnsanlar her zaman aptalca şeyler düşünür. Önemli olan tek fikir sizinkidir." Ona bir bakış attım. "Ayrıca, muhtemelen sen de beni kurtardın. Kış'ın kalbine çelik taşımak. Hem de Mab'ın önünde kullanmak? Bu çılgınlık."

Biraz gülümsedi. "Bunu taşımamak delilik olurdu," dedi. "Burada geçirdiğim süre içinde birkaç şey öğrendim."

Süitimin kapısına ulaşmıştık, bunu söylemek bile bana garip geliyordu. Benim süitim. Benim gibi adamların süiti olmaz. Bizim inlerimiz vardır. Cat Sith gizlice ayrılmıştı. Gittiğini görmemiştim.

"Ne kadar oldu?" Ben sordum.

"Çok uzun," dedi. Elini kolumdan çekmemişti. "Biliyorsun," dedim,

"bir birlikte çalışıyoruz." "Öyle."

"Ama kendimiz hakkında hiç konuşmadık. Pek konuşmadık. Hepsi yüzeysel şeylerdi."

"Kendin hakkında hiç konuşmadın," dedi. "Kendim hakkında"

konuşmadım." "Belki de bunu değiştirmeliyiz," dedim.

Sarissa yere baktı. Yanaklarında renk noktaları vardı. "I . . .

Yapmalı mıyız?"

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordum. "Konuşmak için. Hepsi bu."

Kelimelerini seçmek için bir an bekledi. "Eğer istersen."

Bunu Sarissa'nın bakış açısından düşünmeye çalıştım. O, erkeklerin ilgisinin sürekli farkında olması gereken güzel bir kadındı. Çoğu kötü niyetli ve hepsi de tehlikeli olan perilerin dünyasında yaşayan bir ölümlüydü. Kış Şövalyesi'nin makamıyla tanışması Lloyd Slate'le olmuştu ve o da korkunç bir orospu çocuğuydu. Sarissa'dan hoşnut olmadığı her an onu yok edebilecek bir varlık olan Mab ile bir tür ilişkisi vardı.

Ben de Mab'ın .

Partide benimle birlikte olmasından daha iyi bir sebep olmaksızın ölümüne hedef alınmıştı. Neredeyse ölüyordu. Yine de kendini ve beni kurtarmak için harekete geçmişti ve şimdi burada sakın bir şekilde duruyordu, en ufak bir endişe göstermiyordu. Aylarını

Her zaman nazik, her zaman yardımsever, her zaman sabırlı bir şekilde tekrar ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu.

Bana güvenmek konusunda temkinliydi. Kendini dikkatli bir mesafede tutuyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Dikkatli olmak Kış'ta hayatta kalmak için kritik bir özellikti ve ona göre ben büyük doğmakta olan bir canavardım. Ona *verilmiş* bir canavardan daha azı değil.

Düşünüyorum da, onun hayatını kurtarmış olsam bile, benimle birlikte olmasaydı kurtarılmaya ihtiyacı olmayacaktı. Bu ve benim için yaptığı diğer her şeyle birlikte ona borçlu olduğumu düşündüm.

Ama onun hakkında daha fazla şey bilmeden ona yardım edemezdim. "Birkaç dakikalığına," dedim. "Lütfen."

Başıyla onayladı ve içeri girdik. Yatak odamın dışında küçük bir oturma odam vardı. Bir yerde okumuştum, genel olarak kadınlar karşılarında değil de yanlarında oturan biriyle daha rahat ederlermiş. Erkekler ise tam tersi. Karşılıklı oturmak doğrudan fiziksel bir çatışmayı çağırıştırıyor - ki bu durumda genellikle daha iri ve güçlü olan kişi daha avantajlı oluyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama zaten yeterince gergindi ve ben de buna bir şey eklemek istemiyordum. Bu yüzden onu kanepenin bir ucuna oturttum, sonra da kendimi kolumun erişemeyeceği bir yere, karşı uca oturttum.

"Tamam," dedim. "Konuşmadık, sanırım, çünkü sana kendimle ilgili hiçbir şey anlatmadım. Şekli bu kadar mı?"

"Güven iki yönlü olmalı," dedi.

Kısa bir kahkaha attım. "Mab'ın etrafında çok fazla takılıyorsun. O da basit evet-hayır sorularına cevap vermeyi pek sevmez."

Sarissa'nın ağzının kenarları seğirdi. "Evet."

Tekrar güldüm. "Tamam," dedim. "Eh, Roma'dayken. Belki de soruları ve cevapları değiş tokuş etmeliyiz. Önce sen başlayabilirsin."

Ellerini kavuşturdu, kaşlarını çatı ve sonra başını salladı. "Senin hakkında pek çok hikaye duydum. Bir sürü insan öldürmüşsün. Bunlar doğru mu?"

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum," dedim. "Ama ... evet. Kasabamdaki insanların peşine kötü şeyler düştüğünde, yollarına çıkmayı kendime iş edindim. Ve bir süredir Beyaz Konsey'in bir Bekçisiyim. Kızıl Saray'a karşı savaştım. Çok fazla savaştım. Bazen insanlar ölür. Neden Mab'a borçlusun?"

"Ben ... doğuştan bir tür demans hastasıyım," dedi. "Ablama ne yaptığını izledim ve ..." Ürperdi. "Doktorlar bana yardım edemez. Mab edebilir. Seni öldürmeye çalışmayan birini öldürdün mü hiç?"

Ayakkabılarıma baktım. "İki kez," dedim sessizce. "Lloyd Slate'in

Kış Şövalyesi olmak için boğaz. Ve-

Bir anlık anı. Uluyan canavarlar ve kanla dolu yıkık bir şehir. Işık parlamaları ve kükreyen büyü patlamaları hem taşı hem de havayı paramparça ediyor. Her yer toz içinde. Savaşan, kanayan, çaresiz dostlar. Kalın bir kurumuş kan tabakasıyla kaplı taş bir sunak. Dehşete düşmüş küçük bir kız, benim kızım. İhanet.

Öldürmek üzere olduğum bir kadının alnına kondurduğum bir öpücük.

Tanrım, Susan, affet beni.

Gözlerimdeki bulanıklığın ardını göremiyordum ve boğazım Redcap'in beni tekrar boğacağını hissettiriyordu ama kendimi konuşmaya zorladım. "Ve Susan Rodriguez adında bir kadını taş bir sunakta öldürdüm, çünkü öldürmeseydim küçük bir kız ve pek çok iyi insan ölecekti. O da bunu biliyordu." Bir elimi gözlerime götürdüm ve boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Mab ile yaptığın pazarlığın şartları neydi?"

"Kendim ve aklım başımda olduğu sürece ona katılacak ve her yılın üç ayı boyunca benden istediklerini yapacaktım. Okuldayken yaz tatili. Hafta sonları, şimdi, son zamanlar hariç. Seninle ilgilenmek, bunu telafi etmek için aylarca izin alacağım anlamına geliyordu." Kanlı mendiliyle oynadı. Yarılan dudağının kanaması durmuştu ve koyu, kurumuş bir kan çizgisi dudağını gölgeliyordu. "Terapin üzerinde çalıştığımız süre boyunca, sanırım bir keresinde bir köpeğin ve bir kedinin olduğundan bahsetmiştin. Ama hiçbir arkadaşın ya da ailen hakkında konuşmadın. Neden bahsetmedin?"

Omuz silktim. "Emin değilim," dedim. Ve sonra odadaki herkese yalan söylediğimi fark ettim. "Belki ... belki de onları düşünmek canımı acıttığı içindir. Çünkü onları özleyorum. Çünkü ... çünkü onlar iyi insanlar. En iyileri. Ve yaptıklarından sonra artık onların gözlerinin içine bakabileceğimden emin değilim. Peki ya sen? Senin hiç arkadaşın var mı?"

"Bazen birlikte bir şeyler yaptığım insanlar var," dedi. "Ben ... Onlara arkadaş diyebileceğimden emin değilim. Arkadaş edinmek istemiyorum. Bazı tehlikeli varlıkların dikkatini . Eğer biriyle yakınlaşırsam, onları tehlikeye atmış olurum. Bu konuda hiç endişelenmiyor musun?"

"Her gün," dedim. "İşime ve hayatıma dahil oldukları için ölen arkadaşlarımı gömdüm. Ama onlar orada olmak istediler. Tehlikeleri biliyorlardı ve onlarla yüzleşmeyi seçtiler. Onlar adına seçim yapmak bana düşmez. Sizce yalnız olmak daha mı iyi?"

"Bence bu *onlar* için daha iyi," dedi Sarissa. "Artık sağlıklısın. Eve mi gideceksin? Arkadaşlarının ve ailenin yanına?"

"Evim artık orada değil," dedim ve birden kendimi çok yorgun hissettim. "Evimi . Kitaplarım, laboratuvarım. Ve arkadaşlarım benim

Ölmüş. İçeri nasıl gireceğim? Herkese merhaba. Geri döndüm, beni özlediniz mi? Artık kötü adamlardan biri için çalışıyorum ve ben yokken hangi iyi filmler çıktı?" Başımı salladım. "Yeni düşmanlar ediniyorum. Çirkin olanlardan. Onları yeniden kendime çekiyorum. Ne diyeceklerini biliyorum - önemli olmadığını. Ama henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Mab sana güveniyor gibi görünüyor. Onun için tam olarak ne yapıyorsun?"

Sarissa belli belirsiz gülümsedi. "Ben onun insanlık Sherpa'sı sayılırım," dedi. "Tüm gücüne ve bilgisine rağmen Mab insanları her zaman çok iyi anlamıyor. Bana sorular soruyor. Bazen televizyon izliyoruz, sinemaya ya da müzik dinliyoruz. Onu rock konserlerine götürdüm. Buz patenine gittik. Alışverişe. Kulüplere. Bir keresinde Disneyland'e gittik."

Gözlerimi kırptım. "Bekle. Senin için ... .. *Mab* ile kanka mısın?"

Sarissa gözleri biraz sulanmaya başlayana kadar ani bir kıkırdama tufanı kopardı. "Oh," dedi, hâlâ kıkırdıyordu. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama ... . Tanrım, geçerli, değil mi? Her hafta sonu bir şeyler yapıyoruz." Başını salladı ve kendini toparlamak için bir an durdu. Sonra bana sordu: "Senin için özel biri var mı? Evde?" diye sordu.

Karrin.

Ama onun adını kullanmaya cesaret edemedim. Başka hangi kulakların dinleyebileceğini bilemezdim.

"Belki," dedim. "Ben ayrıldığımda başlamıştı. Nereye gitmiş olabileceğinden emin değilim. Bunu düşünmek istiyorum..." Omuz silktim. "Şey. Destansı bir düzeyde kötü bir zamanlamaydı. Ya sen?"

"Sıradan bir şey değil," dedi. "Eğer birine yakın olsaydım, bu Mab'ın düşmanları için bir hedef oluştururdu ki bazen Faerie'deki hemen herkesin böyle olduğunu düşünüyorum. Mab'ın evcil ölümlüsünün sevgilisini öldürmek hem bir hakaret olur hem de Mab'ın cevap vermesine fırsat vermeyecek kadar üstü kapalı kalır." Derin bir nefes aldı ve ellerine baktı. "Seni dans pistinde onunla konuşurken gördüm. Yüzünü gördüm. Sana kimi öldürmeni söyledi?"

Tereddüt ettim. "I . . . . Söylememem gerektiğinden oldukça eminim. Bu başınızı belaya sokabilecek bir bilgi."

Sarissa'nın yüz hatlarına geri dönen ihtiyatı görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. "Ah," dedi. "Sanırım küçük takasımız sona erdi." Alt dudağını ısırdı ve oldukça sakın bir şekilde, "Ben miydim?" diye sordu.

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Uh, ne? Hayır. Hayır, sen değildin."

Birkaç kalp atışı boyunca hareket etmedi. "Anlıyorum." Sonra başını kaldırdı, bana hoş ve sahte bir gülümseme verdi ve "Eh, geç oldu. Ve sen yine de elinden geldiğince dinlenmeye çalışmalısın."

"Sarissa, bekle," diye başladım.

Ayağa kalktı, sırtı dik, omuzları gergindi. "Sanırım yatağıma gidiyorum. Um. Eğer tercih etmezseniz..."

Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. "Genel bir prensip olarak bu fikre karşı olduğumu düşünme. Zekisin, senden hoşlanıyorum ve çok güzelsin. Ama hayır. Bu şekilde olmaz."

Tekrar dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim. Anlayışın için."

"Elbette," dedim. Kolumu uzattım ve onu inimin kapısına kadar geçirdim. ("Lair" kafamda "süit"ten çok daha iyi çalıştı.)

Kapıda bana baktı. "Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Mab'a itaat edecek misin?"

Mab'ın benden yapmamı istediği şeyi düşününce beynim saçmalamaya ve daireler çizmeye başladı. Ama onu oturmaya ve bir kese kâğıdının içine nefes almaya zorladım ve sonra bir an düşündüm. "Belki. Belki de olmaz."

"Neden?" diye sordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Sanki o küçük kelime gözlerimin arasına bir Wiffle topu sopasıyla vurmuştu. Sarissa tam da Mab'ın emriyle ilgili beni en çok rahatsız eden şeyi söylemişti.

Neden? Neden altı ay önce, bir yıl önce ya da yüz yıl önce değil de şimdi? Neden yarın yerine bugün? Kahretsin, bunu neden en başta yapmalıyım? Kış ve Yaz'ın bir Şövalyesi olmasının tek nedeni Peri Kraliçelerinin herhangi bir ölümlüyü doğrudan öldürmelerinin yasak olmasıydı ve bunu gerçekleştirmek için bir tetikçiye ihtiyaçları vardı. Ama Maeve bir ölümlü değildi. Mab'a göre, Küçük Bayan Spanglecrotch adil bir avdı.

Neden?

"Henüz emin değilim," dedim. "Ama kesinlikle ."

Bölüm

Dokuz

"C Sarissa gittikten sonra, "Sith," diye seslendim.
Arkamdan bir ses, "Evet, Sör Şövalye?" dedi.

Korkmuş bir ergen gibi etrafımda dönüp durmadım. Smokinime uygun olarak gayet ve James Bondian bir tavırla döndüm, ona baktım ve "Hay Allah. Her zaman mı gelirsin?"

"Hayır," diye yanıtladı Malk. Sarissa ve benim kısa süre önce boşalttığımız kanepenin arkasında oturuyordu. "Genelde konuşmam. Sadece ilerlerim."

"Emirlerimin farkında mısınız?" Ben sordum.

"Size emirler verildiğinin farkındayım. Bu emirlere uymanızı kolaylaştıracam."

Başımı salladım. "Chicago'ya dönmem gerek. Hemen şimdi. Ve bir arabaya ihtiyacım var."

Kedi Sith döndü ve koridorda yatak odama doğru ilerledi. Koridorda, çamaşır dolabının kapısında durdu ve kuyruğunu bir kez salladıktan sonra bana baktı. "Pekâlâ."

Ona kaşlarımı çattım. Sonra dolaba gittim ve kapıyı açtım. Sonbahar havası, Arctis Tor'unquine kıyasla nemli ve boğucu, inime akın etti. Kapının diğer tarafında parlak ışıklar parlıyordu ve onlara uyum sağlayıp basit sokak lambaları tarafından kör edildiğimi fark etmem birkaç saniye sürdü. Dolabımın içinde biraz kaldırım vardı ve sonra Michigan Caddesi karşıdaki vitrine kadar uzanıyordu.

Birkaç kez göz kırptım. Sith, Faerie ve Chicago arasında bir Yol açmıştı.

Ruhlar dünyası, Hiçlik, neredeyse hayal edilemeyecek kadar geniştir. Peri onun yalnızca bir parçasıdır ve çoğunlukla ölümlülerin dünyasına en yakın olan ruh diyarlarını işgal eder. Ruhlar dünyasının coğrafyası gerçek dünyanınine benzemez. Ruhlar dünyasındaki farklı yerler gerçek dünyada benzer enerjiye sahip yerlerle bağlantı kuracaktır. Yani Nevernever'ın karanlık ve ürkütücü bölgeleri, gerçek dünyanın karanlık ve ürkütücü yerleriyle

ölümlü dünya.

Ve Arctis Tor'daki lanet olası çamaşır dolabım Chicago'ya, özellikle de Michigan Caddesi'ne, Eski Tarihi Su Kulesi'nin karşısındaki Gotik taş binaya bağlıydı. Geceydi. Ara sıra arabalar geçiyordu ama kimse Kış'ın kalbine açılan bu açık kapıyı fark etmemiş gibiydi. Arctis Tor, Nevernever'da izole edilmişti ve içeriden yardım almadan ulaşılması zordu. Yollarla seyahat etmek bile en azından biraz zaman alıyordu ve ben gerçek dünyaya geri dönmek için bir yürüyüş bekliyordum.

"Nasıl?" Sessizce sordum.

"Majesteleri bunu ," dedi Sith.

Islık çaldım. Belirli bir yerden belirli bir yere kasıtlı olarak bağlantı kurmak o kadar büyük miktarda enerji gerektirirdi ki, Beyaz Büyücüler Konseyi bile bunu nadiren başarabilirdi - hayatım boyunca sadece bir kez, bir yıl önce Chichén Itzá'da yapıldığını görmüştüm. "Bunu o mu ? Benim için mi?" "Gerçekten de öyle," dedi Sith. "Aslında bu, şu an için, benim için tek yol.

ya da Faerie'nin dışında."

Birkaç kez göz kırptım. "Kış mı demek istiyorsun?"

"Peri," dedi Sith. "Hepsini."

Tıkandım. "Bekle. Yani tüm Faerie kilit altında mı?" "Kesinlikle,"

dedi Sith. "Şafağa kadar."

"Neden?" Ben sordum.

"İnsan bunun sana avantaj sağlamak için yapıldığını düşünüyor." Bununla birlikte Sith sakince kapıdan geçip kaldırıma doğru yürüdü. "Arabanız, Sör Şövalye."

Kapıdan Chicago'nun havasına adımımı attım ve nefes alışım kadar tanıdık gelen bir dizi koku, his ve ses yüzüme çarptı. Arctis Tor'un serin ve kuru sessizliğinden sonra kendimi aktif bir sirkin ortasına atlamış gibi hissettim. Çok fazla ses, koku, çok fazla renk, çok fazla hareket vardı. Arctis Tor kışın en derin gecesi kadar durgundu, yirmi dört/yedi. Chicago, Chicago'dur.

Kendimi gözlerimi hızla kırptırırken buldum.

Evime.

Biliyorum. Çok klişe. Özellikle de Chicago kibar bir insanın renkli bir yer olarak adlandıracağı bir yer olduğu için. Suç ve yolsuzluk yuvasıdır. Aynı zamanda mimari ve girişimcilik anıtıdır. Şiddet ve tehlikenin yanı sıra müzik ve sanatın da merkez üssüdür. İyi, kötü, çirkin, yüce, canavarlar ve melekler; hepsi burada.

Kokular ve sesler anıların zihnimde çığ gibi büyümesini tetikledi ve ben de bunun yoğunluğu karşısında ürperdim. Yanıma yanaşan arabayı neredeyse fark etmeyecektim.

yanımdaki .

Eski bir cenaze arabasıydı, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonraki yıllarda yapılmış olması gereken, yuvarlak kuyruk kanatlarıyla tamamlanmış bir Caddy. Koyu, lacivert bir renge boyanmış ve elektrik moru tonlarında bir alev işi yapılmıştı. Caddede sarhoş gibi sallana sallana ilerledi, kaldırıma doğru biraz fazla keskin bir dönüş yaptı, motorun gürültüsüyle ileriye doğru savruldu ve sonra frenleri kilitlenmiş bir şekilde kayarak durdu, yolun kenarındaki direkleri ve onların arasında asılı duran zincirleri belki bir santim kadar ıskaladı.

"Başka bir şey var mı, Sör Şövalye?" Cat Sith sordu.

"Şu anda değil," dedim temkinli bir şekilde. "O şeyi kim kullanıyor?"

"Senin olmanı tavsiye ederim," dedi Sith açık bir küçümsemeyle ve sonra kuyruğunu sallayarak ortadan kayboldu.

Motor bir kez daha kükredi ve araba sarsıldı ama yerinden kıpırdamadı. Farlar bir yandı, bir söndü ve motor rölantiye geçip fren lambaları kapanmadan önce silecekler birkaç kez çalıştı.

Arabaya temkinli bir şekilde yaklaştım, zincirlere doğru eğildim ve sürücü tarafındaki cama vurdum.

Hiçbir şey olmadı. Camlar biraz karartılmıştı, karanlık iç mekânı iyi aydınlatılmış caddede görünmez kılmaya yetecek kadar. İçeride kimseyi göremedim. Kapıyı açtım.

"Üç kez şerefe çocuklar!" diye seslendi küçük bir çizgi film karakteri.

"Hip, !" "Hip!" diye tısladı belki bir düzine daha minik ses.

"Hip, !"

"Hip!"

"Hip, !"

"Hip!" Bunu içten bir "Yaşasın!" korusu izledi.

Cenaze arabasının sürücü koltuğunda bir düzine küçük insansı oturuyordu. Liderleri, en büyükleri, belki on sekiz santim boyundaydı. Ölçeği küçültülmüş, son derece atletik bir genç gibi görünüyordu. Çöp ve atık parçalarından yapılmış bir zırh giymişti. Göğüs zırhı, üzerinde Coca-Cola logosu olan beyaz bir alüminyum kutu parçasından yapılmıştı. Sol kolundaki kalkan da aynı malzemeden yapılmıştı ve bu sefer üzerinde Coca-Cola'nın Noel kutup ayıları vardı. Plastik bir diş macunu kabının bir kısmı kemerine sabitlenmişti ve içine tırtıklı bir tereyağı bıçağına benzeyen bir şey sokulmuştu, sapı koli bandı ve ip katmanlarıyla sarılmıştı. Saçları menekşe rengiydi, hatırladığım lavantadan birkaç ton daha koyu, ipeksi ve neredeyse ağırlıksızdı, başının etrafında karahindiba tüyü gibi süzülüyordu. Kanatları bir

Sırtından yanardöner bir pelerin gibi yusufçuklar sarkıyordu.

Minyatür bir insan piramidi şeklinde üst üste dizilmiş küçük sprite'lardan oluşan bir oluşumun üzerinde duruyordu ve elleri direksiyonun üzerindeydi. Birkaç yorgun görünümlü ufaklık vites koluna yaslanmıştı ve birkaç tanesi de yerde, küçük bedenlerden oluşan bir köpek yığını halinde freni tutuyordu. Hepsinin üzerinde yeniden kullanılmış çöplerden yapılmış benzer giysiler vardı.

Lider bana keskin bir selam verdi, ıslıl ıslıl parlıyordu. "Tümgeneral Toot-Sör Za Kış Lordu Şövalye Muhafızları'nın toot'u göreve hazır! Sizi görmek güzel lordum!" Kanatları vızıldadı ve cenaze arabasından uçarak yüzümün önünde durdu, daireler çizerek döndü. "Bakın, bakın! Yeni teçhizatım var!"

Muhafızların küçük üyelerinden biri, "Hepimiz Kış falanız!" diye bağırdı. Üzerinde "Kış Temizliği" yazan, yapışkan bir deodorant kabından çıkan plastik bir parçadan yapılmış kalkanını salladı.

"Haydi Kış!" diye bağırdı Toot, yumruğunu havaya kaldırarak. "Hadi pizza!" diye yankılandı diğerleri.

Toot arkasını döndü ve onlara kaşlarını çattı. "Hayır, hayır, hayır! Bunu çalışmıştık!"

"GİT, PİZZA!" diye bağırdılar, daha yüksek sesle ve hep bir ağızdan.

Toot-toot içini çekti ve başını salladı. "İşte bu yüzden hepiniz mısır tanesisiniz ve ben de tümgeneralim. Çünkü kulaklarınızda mısır püskülü var."

Toot ve arkadaşları benim kölelerim sayılırdı. Yıllar boyunca Küçük Halk ile iyi geçinmişim, çoğunlukla onlara pizza rüşveti vererek. Birkaç ispiyoncu ve dışkı güvercini, sevimli küçük beleşçilerden oluşan bir gruba, sonra da bir orduya dönüşmüştü ve ondan sonra bir noktada Toot bir şekilde onları gerçek bir orduya dönüştürme fikrine kapılmıştı. Ve denediler - gerçekten denediler - ama içindeki adamların çoğunun dikkat süresi yirmi saniye kadarken disiplinli bir ordu oluşturmak zordur. Disiplin sıkıcıdır.

"Çocuklar, " dedim. "Ayrılın ve kenara itin. Acelem var."

Ufaklıklar hemen harekete geçti, hepsi yolcu koltuğuna ya da arka bölüme geçtiler. Olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya bindim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kemerimi bağladım ve seyrek trafiğe çıktım. Büyük Caddy tatmin edici bir gürültüyle ve bir otomobilde olduğumdan çok daha fazla güçle hareket etti. Son arabam, motoru bir iskambil destesi kadar olan eski model bir VW Bug'dı.

"Toot," dedim, "büydün mü?"

"Evet," dedi Toot iğrenerek. "Her gün tam yirmi dakika boyunca kafamda ağırlıklarla dolaşmama rağmen. Çamaşır bile yıkadım. Hem de iki kez! Ve hiçbir şey!"

"Bence çok şık görünüyorsun," dedim.

Gösterge panelinin ortasına yerleşti, bacaklarını sarkıttı ve boş boş tekmeledi. "Teşekkür ederim lordum!"

"Yani ben yokken pizza programa uygun mu geldi?"

"Evet, lordum! Leydi Leanansidhe sizin yerinize bunu sağladı!" Toot sesini alçalttı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Eğer o sağlamasaydı, bu mankafalar firar ederdi!"

"Bir anlaşmamız var," dedim. "Anlaşmanın anlamı bu, değil mi?"

"Doğru," dedi Toot kararlılıkla. "Sana güveniyoruz, Harry. Sen neredeyse bir hiç insan değil!"

Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordum ama bu ifade karşısında içimi bir ürperti kapladı. Peri vaftiz annem Leanansidhe, ben yokken evdeki yükümlülüklerimi mi üstlenmişti? Dostum, bu iş karmaşıklaşabilir. Sidhe'ler arasında iyilikler para ile ölçülür.

Ama Toot ve çetesini gördüğüme sevindim. Çok becerikliydiler ve doğaüstü dünyada bile çoğu kişiden çok daha tehlikeli ve yetenekli olabileceklerini fark ettim.

"Sizden ya da muhafızlardan bir an bile şüphe etmedim, Tümgeneral."

Bu doğrudu: Pizza akmaya devam ettiği sürece onların mutlak sadakatine sahip olacağımdan hiç şüphem yoktu.

Toot bu iltifat karşısında gülümsedi ve vücudu soğuk mavi ışıktan oluşan nazik bir aura ile titreşti. "Muhafızlar size nasıl hizmet edebilir lordum?"

Geceye neredeyse arabayı çarparak başlamışlardı ama bunu başarmış olmaları bile etkileyiciydi. "Bir dava üzerinde çalışıyorum," dedim ciddi bir şekilde. "Arkamı kollayacak birine ihtiyacım olacak."

Toot hemen, "Biraz öne eğilin lordum," dedi ve bağırdı, "Hey, Kernel Purpleweed! Gel de Za Kış Lordu Şövalyesi'nin arkasını kolla!"

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Hayır, bu bir metafor," dedim.

Toot kaşlarını çattı ve başını kaşıdı. "Ne için olduğunu bilmiyorum."

Gülmemeliydi. Gülmemeliydi. Bu onun küçük duygularını ezecekti. "Bir dakika içinde,

Kenara çekip bir binaya gireceğim. Korumaların arabanın içinde ve etrafında kalmasını istiyorum ve birkaç kişinin daha benimle gelmesini ve ben bakmıyorken kimsenin bana gizlice yaklaşmadığından emin olmalarını istiyorum."

"Oh!" Toot dedi ki. "Bu çok kolay!"

"Güzel," dedim arabayı kenara çekerken. "Öyle olsun."

Toot Selam verdi, sıçradı içine ve Hava, ve sıkıştırılmış geri için ve arka

Kompartımana girerken emir yağdırıyordu.

Eski Caddy'nin el frenini çektim ve hiç vakit kaybetmeden arabadan indim. Yalnız olsaydım yapacağımdan daha uzun süre kapıyı açık tutmadım. Küçük Halk'ın bu tür bir şımartılmaya ihtiyacı yoktur. Her zaman zeki değillerdir ama hızlı, sert ve beceriklidirler. İstesem de onları arabada tutmakta zorlanırdım.

Dışarı çıkıp harekete geçtiğimde, görünüşe göre yalnızdım. Toot'un arkamı kollaması için gönderdiği her kimse sessiz ve neredeyse görünmez olurdu ve ben de onları fark etmek için etrafı kolaçan etme zahmetine girmezdim. Küçük Halk hakkında her peri için geçerli olan bir şey vardı; bir anlaşma yaptıklarında ona sadık kalırlardı. Daha önce de arkamı kollamışlardı, şimdi de kollayacaklardı. Heck, bir suç işlediğim için, muhtemelen yolculuk için birlikte gelmenin eğlenceli olduğunu düşündüler.

Küçük Halk'tan birinin disiplini önemsemesini sağlamak zordur. Öte yandan, tehlikeden de pek etkilenmezler.

Doğru apartmana doğru bir blok kadar yürüdüm, bir tuğla fırın çikolatasının tüm zarafetine ve yaratıcı tasarımına sahip kahverengi taştan bir blok ev. Kardeşimin yaşadığı yer gibi lüks bir yer değildi ama en kötü projelerden biri de değildi. Kapıcısı yoktu ve güvenlik de en üst düzeyde olmayacaktı ve şimdilik önemli olan da buydu.

İçeri girerken biraz şansım yaver gitti; yirmili yaşlarında, içki içtiği anlaşılan bir adam eve dönerken kapıyı açtı ve ben de "Şunu tutar mısınız lütfen?" diye seslendim.

Öyle yaptı. Muhtemelen yapmamalıydı, ama smokin giyen adamlar, kravatsız bile olsalar, ilk izlenimde kimseye suçlu gibi görünmezler. Ona başımı salladım ve gülümseyerek teşekkür ettim. Bir şeyler mırıldandı ve yan koridora döndü. Asansörlere yöneldim ve birine bindim.

Doğru kata çıktıktan sonra gerisi çok zor olmadı. Koridorda sakince uygun kapıya doğru yürüdüm ve kapıya yaslandım.

Elimin arkasından başlayarak koluma doğru diken diken oldu ve saf bir içgüdüyle parmaklarımı geri çektim. Hah. Kapıda korumalar vardı, büyülü savunmalar. Bunu beklemiyordum. Korumalar davetsiz bir misafirin arkasını dönüp gitmesini önermekten, onu sertçe itip uzaklaştırmaya, bir böcek zapper gibi kızartmaya kadar her türlü şeyi yapabilir.

Bir an için koğuşları inceledim. Muhtemelen birkaç yeteneksizin birlikte çalışması sonucu ortaya çıkmış, pürüzsüz bir büyü çalışmasıydı. Benim gibi biri devasa bir demir duvar gibi bir koğuş kurabilir. Bu daha çok iç içe geçmiş çelik halkalardan oluşan bir perdeye benziyordu. Çoğu amaç için, her ikisi de oldukça iyi hizmet edebilirdi; ancak doğru araçla

İkinci tür bir duvarın üstesinden gelmek kolaydır.

"Ve ben bir aletim," diye mırıldandım. Sonra düşündüm, iç çektim ve başımı salladım. "Bir gün," dedim kendi kendime, "cesur ve muhteşem bir gün, gerçekten havalı olacağım."

Parmak uçlarımı hafifçe kapıya dayadım ve düşüncelerimde koğuşların üzerinden geçtim. Aha. İçeri girmeye çalışmış olsaydım, koğuşlar ani ve yoğun bir klostrofobi hissiyle birlikte muazzam bir gürültü ve bir sürü duman çıkarırdı. Yangın alarmları çalacak, fiskiyeler devreye girecek ve yetkililer çağrılacaktı.

Bu başlı başına etkili bir savunmaydı ama klostrofobi kısmı gerçekten ustacaydı. Gürültü içgüdüsel bir adrenalin tepkisine yol açacak ve bu da koğuşun yarattığı panikle birleşince çok gürültülü ve kalabalık bir ortamda risk almaktansa hemen her şeyi çıkışa doğru koşturacaktı. Bu tür ince manipülasyonlar her zaman dikkat dağıtıcı bir telaşın ortasında en iyi sonucu verir.

Washington bunu on yıllardır yapıyor.

Koğuşları güç kaynaklarından teker teker kestim, onarımı kolay olsun diye hasarı minimumda tutmaya çalıştım. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden zaten yeterince kötü hissediyordum. Sonra, koğuşlar devre dışı kaldığında derin bir nefes aldım ve bacaklarımı ve vücudumu ani bir şekilde iterek kapıya yaslandım. Antrenman yapıyordum. Kapı çerçevesi kırıldı ve yerinden çıktı, ben de hızlı ve sessiz bir şekilde Waldo Butters'ın dairesine girdim.

İçerisi karanlıktı ve ışık olmadan yönümü bulabilecek kadar iyi bilmiyordum. Koridordan gelen ışığın içeri sızması için kapıyı biraz açık bıraktım. Bu tehlikeli kısımdı. Eğer biri gürültüyü duyarsa, polisi arayacaktı. Önümüzdeki beş dakika içinde gitmem gerekiyordu.

Oturma odasını geçip kısa koridora çıktım. Butters'ın yatak odası sağda, bilgisayar odası ise soldaydı. Yatak odasının kapısı . Bilgisayar odasında zayıf bir ışık vardı. İçeri girdim. Odanın duvarlarında birkaç bilgisayar vardı, Butters ve arkadaşlarının birlikte yaptıkları bilgisayar oyunları ile ilgili bir tür grup oyunu için kullandıklarını biliyordum. Bilgisayarların hepsi kapalıydı, bir tanesi hariç, köşedeki en büyük bilgisayar odanın içine bakıyordu. Butters buna kaptan koltuğu diyordu. Orada oturur ve tür oyun aktivitesini koordine ederdi. Sanırım bunlara baskın deniyordu ve sabahın erken saatlerine kadar devam ediyordu. İş gereği geceleri çalışması gerekiyordu ve izinli olduğu gecelerde video oyunları oynamanın sirkadiyen ritmini korumasına yardımcı olduğunu iddia ediyordu. Monitör açıktı ve odanın camındaki yansımada

Tek bir pencereden baktığımda, ekranın belki bir düzine bölüme ayrıldığını ve her birinin farklı bir pornografik senaryo oynattığını görebiliyordum.

Bir insan kafatası masanın üzerinde monitöre dönük olarak oturuyordu ve gözlerinde soluk turuncu ışık titreşimleri dans ediyordu. Herhangi bir ifade oluşturmamasına rağmen, bir şekilde mutlu ve sırlı bir bakış izlenimi veriyordu.

Bilgisayar korkunç bir ses çıkardığında, öksürerek küçük bir duman çıkardığında ve monitör ekranı karardığında yaklaşık iki saniyedir odadaydım. İrkildim. Benim hatamdı. Büyücüler ve teknoloji pek iyi anlaşılamazlar ve teknoloji ne kadar gelişmişse, bir şeylerin ters gitmesi de o kadar çabuk olur, özellikle de elektronik cihazlarda. Butters dünyanın neden böyle çalıştığını açıklamak için bir teori geliştiriyordu ama ben bilim adına kafamı folyo şapkayla örtmeyi doğru bulmuyordum.

Kafatası irkilmiş, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve birkaç şaşkın titreşimden sonra göz ışıkları odanın içinde gezindi ve bana geldi.

"Harry!" dedi kafatası. Kelimeleri oluşturmak için çenesini falan oynatmadı. Öylece çıktılar. "Tanrı aşkına, ölümden mi döndün?"

"Çoğunlukla ölümlerden," diye cevap verdim. "Omaha Sahili'nden çıkmayı başardın, ha?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bob dedi ki. "Temizlendiğin anda tavşan gibi kaçtım ve saklandım!"

"O pisliği yakalayabilirdin," dedim.

"Neden isteyeyim ki?" Bob sordu. "Peki yeni laboratuvarı ne zaman kuruyoruz? Ve geniş bant alabilir miyim?" Gözleri açgözlülükle ya da ona yakın bir şeyle parlıyordu. "Genişbanta *ihtiyacım* var, Harry."

"Bu bilgisayarla ilgili bir şey, değil mi?" "Cahil," diye mırıldandı

Kafatası Bob.

Bob bir kafatası değildi. O bir hava ruhu, akıl ya da bu tür varlıkları tanımlamak için kullanılan diğer pek çok terimden biriydi. Kafatası onun içinde yaşadığı bir kaptı, bir tür cin şişesi gibi. Bob, tatar yaylarının modası geçmeden önce büyücülerin asistanı ve danışmanı olarak çalışıyordu ve büyü teorisinin girdisini çıktısını benim bildiğimden daha fazla unutmuştu. Chicago'ya ilk geldiğimden beri yardımcım ve arkadaşım.

Sesini gerçekten duyana kadar o küçük sapığı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"İşe ne zaman başlıyoruz?" Bob parlak bir sesle sordu. "Çalışıyorum," dedim. "Seninle konuşmam gerek."

"Can kulağıyla dinliyorum," dedi Bob. "Kulak kısmı hariç." Bob gözlerini kırıştırdı. "Smokin mi giyiyorsun?"

"Uh, evet."

"Bana evlenmediğini söyle."

"Ben evlenmedim," dedim. "Mab olayı dışında, ki o da ürkütücü ve tuhaf. Son üç ayını günde bir kez beni öldürmeye çalışarak geçirdi."

"Onun tarzına benziyor," dedi Bob. "Bundan nasıl kurtuldun?" "Um," dedim.

"Oh," dedi Bob. "Uh ... oh. Belki de gitmelisin, Harry."

"Sakin ol," dedim. "Mab ile sorunlar yaşadığını biliyorum ama burada sadece ben varım."

"Evet. Beni rahatsız eden kısım da bu."

Ona kaşlarımı çattım. "Oh, hadi ama. Beni ne zamandır tanıyorsun?"

"Harry. ..sen *Mab'in tetikçisisin*."

"Evet, ama buraya sana vurmaya gelmedim," dedim.

"Yalan söylüyor olabilirsin," dedi Bob. "Belki Sidhe yalan söyleyemez ama sen söyleyebilirsin."

"Tanrı aşkına, yalan söylemiyorum." "Ama bunu nasıl *bilebilirim*?"

"Sana zaten vurmadığımı için mi?" Ona kaşlarımı çattım. "Bekle bir dakika Beni *oyalıyorsun*, değil mi?"

"Seni oyalıyor muyum?" Bob parlak bir sesle sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Hiçbir uyarı yoktu. Hem de hiç. Butters'ın yatak odasının kapısı dışarı doğru patladı ve ucuz kontrplak parçaları etrafa saçıldı. Neredeyse aynı anda canlı kaslardan oluşan bir füze sırtıma çarptı, göğsümü ileri itti ve başımı geriye savurdu. Omurgam bir kumarhane gibi aydınlandı ve kendimi sertçe yere düşmüş gibi hissettim.

Güçlü, hırıltılı ve korkunç derecede kuvvetli bir şey çöktü ve pençeleri ile dişlerinin beni tırmalamaya başladığını hissettim.

Sanırım akşamki tüm şansımı ön kapıdaki adamda kullandım.

Bölüm

On

C Kanunlar smokinimi parçaladı, sırtımı, kalçalarımı ve bacaklarımın arkasını tırmıkladı. Ellerimi araya sokup enseme kenetlemesem ve bir parmağımın çıkıp kopmamasını umarak olabildiğince sıkmasam pençeler boynumu ısıracaktı. Acı, sıcak ve şiddetli bir şekilde geldi ama pençeler, karşımdaki bir malk ya da gulyabani olsaydı kazacakları kadar derine inmedi ve hasarın çok ciddi olmayacağını ummak zorundaydım - dövüş uzun sürmediği sürece

Kan kaybının beni zayıflatmasına yetecek kadar.

Kafamın analitik kısmı bu gerçekleri tarafsız ve rasyonel bir şekilde gözden geçiriyordu.

Geri kalan kısmım öfkeden çılgına döndü.

Kendimi desteklemek için bir kolumu altıma aldım ve diğer dirseğimi geriye atarak yumuşak bir şeye çarpan ve saldırganımdan irkilmiş bir çığlık koparan sert bir darbe indirdim. Dişler bir saniyeliğine kayboldu ve pençeler yavaşladı. Aynı kolumu geniş bir hareketle iterek yuvarlandım ve Danua büyüklüğündeki kurdu sırtımdan fırlattım. Bilgisayar masalarından birine büyük bir gürültüyle çarptı ve ekipman parçaları yuvarlandı.

Ayaklarımı altıma aldım, bir bilgisayar sandalyesini arkasından yakaladım ve kaldırdım. Koyu kırmızı kürklü kurt ayağa kalktığı anda sandalye salınımını yarılamıştı bile ve ben tutarsız bir öfkeyle hırıliyordum.

Ancak son saniyede öfkemden saldırganımı fark ettim ve inen sandalyenin yönünü değiştirdim. Kurdun hemen önünde yere çarptığında yaklaşık elli parçaya ayrıldı, plastik ve metal her yöne .

Kurt uçan parçalardan ürkererek geri çekildi ve gözlerini benimkilere doğru kaldırdı. Mükemmel bir şok ifadesiyle dondu kaldı ve birkaç saniye içinde kurt yok oldu, formu hızla eriyerek bir kızın şekline dönüştü, cömert kıvrımları olan ve üzerinde tek bir kıyafet bile olmayan kızıl saçlı bir kız. Kız

"Harry?" diye fısıldamadan önce bana baktı, kısa nefesler alıyordu, yüz ifadesi acılıydı.

"Andi," dedim, daha dik durarak ve bedenimi rahatlamaya zorlayarak. Kelime hırıltıyla çıkmıştı. Adrenalin hala kollarımda ve bacaklarımda şarkı söylüyordu ve o anda dünyadaki her şeyden çok birinin suratına yumruk atmak istiyordum. Herhangi birinin. Kim olduğu önemli değildi.

Ve bu doğru değildi.

"Andi," dedim, kendimi susturmaya ve sesimi yumuşatmaya zorlayarak. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben mi?" diye nefes aldı. "I . . . *Ölen* ben değilim."

Gece daha yeni başladı, diye düşündü öfkeli ama onu bastırdım. "Söylentiler, ölüm, abartılı," dedim onun yerine. "Ve bu konuda sohbet edecek zamanım yok."

Masasındaki Bob'a doğru döndüm ve Andi'nin arkamdaki çekmeceyi açtığını duydum. Bir otomatik silahın sürgüsü çekilip fişek yatağına mermi sürüldüğünde çıkardığı ses spesifik ve akılda kalıcıdır - ve aynı zamanda çok ama çok gürültülüymüş gibi dikkatinizi çeker.

"Ellerini kafatasından çek," dedi Andi'nin kısılmış, acı dolu sesi, "yoksa sana bir kurşun sıkırım."

Durakladım. İlk dürtüm bilgisayar odasının zeminini Andi'nin donmuş parçalarıyla kaplamaktı ve ne *düşünüyordum* ki? Beni buna, eyleme, şiddete iten, içimde soğuk dalgalar halinde yuvarlanmaya devam eden öfkeydi. Beni yanlış anlamayın; bunların hiçbirine karşı alerjim yok gibi bir şeydi ama öfkemi kontrol altında tutma konusunda her zaman oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Yıllardır böyle hissetmemiştim, Beyaz Konsey tarafından neredeyse öldürüldüğüm ilk günlerden beri böyle hissetmemiştim.

O zaman öğrendiğim şeye geri döndüm. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım, kendime öfkenin sadece olduğunu, sıcak ya da soğuk hissetmek gibi bir his olduğunu hatırlattım. Tek başına bir şey ifade etmiyordu. Harekete geçmek için bir neden değildi. Düşünmek bunun içindi.

Eski dersler yardımcı oldu ve kendimi öfkeden ayırdım. Ellerimi yavaşça yanlarıma doğru uzattım ve görünür olduklarından emin oldum. Sonra Andi'ye döndüm. Sanki bilen birinden öğrenmiş gibi tabancasıyla sağlam bir Weaver duruşunda duruyordu.

kalırsam mermileri saptırabilirdim ama onları *durduramazdım*. Ve masum seyircilerle dolu bir binadaydık. "Kafatasını biliyor musun?" diye sordum.

"Yapmamak biraz zor," dedi. "Burada yaşadığım için."

Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Sen ve . . . Lanet olsun. Aferin Butters."

Andi silahının nişangâhına sabit bir şekilde baktı. O tutuyordu

Sanki sağ tarafı ağrıyormuş gibi biraz kasılmıştı. Attığım dirsek kaburgalarına denk gelmiş olmalıydı. İrkildim. Gerektiğinde biraz sert ve yuvarlanmaya aldırmam ama arkadaşlarıma vurmam, kadınlara vurmam ve Andi her ikisiydi de.

"Bunun için üzgünüm," dedim ona doğru başımı sallayarak. "Sen olduğunu bilmiyordum."

"Ve hala sen olup olmadığını bilmiyorum," diye yanıtladı. "Özellikle sen ölmüşken. Harry'ye benzemeye çalışabilecek pek çok şey var."

"Bob," dedim omzumun üzerinden. "Ona benim olduğumu söyle." "Yapamam," dedi Bob hülyalı bir ses tonuyla. "Memeler."

Doğru ya. Çünkü Andi çıplaktı. Onu daha önce de o şekilde görmüştüm, çünkü kurt adam olmanın tehlikelerinden biri de buydu. Birkaç tane tanıyordum ve onlar benim arkadaşımı. Biçim değiştirdiklerinde kıyafetler ve eşyalar yanlarında olmuyor, bu yüzden geri döndüklerinde cırılçıplak kalıyorlar.

Bob'a şu kadarını söyleyeyim, küçük sürüngen iyi bir zevke sahipti. Kurda dönüşmek gerçekten harika bir egzersiz rejimi olmalı çünkü Andi ve çıplak birbirine çok yakışıyordu. Gerçi şu anda en çok onun kocaman, hafifçe kabarmış silahından etkilenmişim.

"Bob," dedim daha ısrarla. Elimi uzattım, aslında ona uzanmadan kafatası ile Andi'nin arasına sokmaya çalıştım.

"Hey!" diye bağırdı Bob. "Kahretsin, Harry! Onları görme şansım pek olmuyor!"

Andi'nin gözleri büyüdü. "Bob ... gerçekten o mu?"

"Evet ama artık kötü adamlar için çalışıyor," dedi Bob. "Onu vurmak muhtemelen en güvenlisi."

"Hey!" dedim.

"Kişisel bir şey değil," diye garanti verdi Bob. "Kış Şövalyesi evine girip onunla kavga etse ve iki kaburgasını kırsa bir müşterinize ne yapmasını tavsiye edersiniz?"

"Ateş etmek için değil," dedim. "Kurşun sekecek ve etrafımızdaki apartmanlarda çok fazla insan var."

Bunun üzerine Andi parmağını tetikten çekti, ancak uzattı ve korumaya doğru bastırdı. Yavaşça nefes verdi. "Bu... daha çok senden bekleyeceğim bir şey, Harry." Yutkundu. "Gerçekten sen misin?"

"Benden geriye ne kaldıysa," dedim.

"Hayaletini duyduk. Hatta sen yakınımıdayken kokunu bile alabiliyordum. Biliyordum. Öldüğünü sanmıştık."

"Gerçekten benim hayalet değildi," dedim. "O bendim. Sadece bedenimi getirmeyi unutmuşum." Öksürdüm. "Belki de bana

başka bir yerde mi?"

"Parmağım tetikte değil," dedi. "Bebek gibi davranma. Düşünüyorum." Bir süre beni ve "Tamam, gerçekten sen olduğunu varsayalım. Burada ne yapıyorsun?"

"Kafatası için geldim," dedim.

"Ben çok değerliyim!" Bob boru çaldı.

"İşe yarar." Ona kaşlarımı çattım. "Kendini beğenmişlik yapma."

"Kafatası için geldiğini biliyorum," dedi Andi. "Neden şimdi? Gecenin bir yarısı? Neden zorla girdin? Harry, tek yapman gereken sormaktı."

Dişlerimi sıktım. "Andi. . . Çok fazla zamanım yok. O yüzden sana kısa bir cevap vereceğim. Tamam mı?"

"Tamam."

"Buraya girip Butters'tan bir şey *aldığımda*, o benim kurbanımdır ve özel bir önemi yoktur. Eğer buraya gelir ve ondan yardım istersem, o benim suç ortağım olur ve bu da onu karşı çalıştığım insanlar için bir hedef haline getirir."

Kaşlarını çattı. "Hangi insanlar?"

İçimi çektim. "Ben olsam suç ortağıma böyle bir şey söylerdim, Andi." "Um," dedi, "biz de öyle değil miyiz?"

"Sen *böyleydin*," dedim nazık bir vurguyla. "Bob haklı. Şu anda tam olarak meleklerin tarafında değilim. Seni ve Butters'ı da yanımda götürmeyeceğim."

"Söylesene Harry," diye sordu Bob, "karşında kim var?"

"Gözlerimin önünde değil," dedim.

Bob, "Sadece iyi birgibi bilgi toplamaya çalışıyorum," dedi. "Anlarsın ya." "Elbette," dedim.

Andi kaşlarını çattı. "Bob ... değil. Senin olması gerekmiyor muydu?"

"Kafatasının şimdiki sahibi ben değilim," dedim. "kimdeyse Bob'un sadakati ondadır."

"Hizmetler," diye düzeltti Bob beni. "Ukalalık etme. Ve şu anda Butters için çalışıyorum. Ve sen, tabii ki, toots."

"Toots," dedi Andi düz bir sesle. "Bunu gerçekten söyledin mi?" Bakışları bana kaydı. "Seyirci mi?"

"Eğer bir şey bilmiyorsan," dedim, "onu bulmak için kimsenin sana ölümüne işkence etmesine gerek yok."

Bu onun yüzünün biraz solmasına neden oldu.

"Bu insanlar *Testere* filmlerinin çok komik olduğunu düşünüyor," dedim. "Seni incitecekler çünkü onlara göre bu seksten daha iyi hissettiriyor. Hiç tereddüt etmezler. Ben de seni elimden geldiğince korumaya çalışıyorum. Hem seni hem de Butters'ı." Başımı salladım ve ellerimi indirdim. "Bana güvenmeni istiyorum, Andi. Güveneceğim."

Bob'u şafaktan önce buraya getir."

Kaşlarını çattı. "Neden o zamana kadar?"

"Çünkü çalıştığım insanların da onu ele geçirmesini istemiyorum," dedim. "O bir insanla aynı şey değil-"

"Teşekkür ," dedi Bob. "Açıklıyorum, açıklıyorum ama kimse dinlemiyor." "-ama yine de bir arkadaş sayılır."

Bob öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bana bu kadar duygusal davranma, Dresden." "Andi," dedim onu görmezden gelerek. "Daha fazla zamanım yok. Ben gidiyorum.

Şimdi kafatasını al. Beni vuracak mısın, vurmayacak ?"

Andi kısa, sinirli bir nefes verdi ve masaya yaslandı. Silahı indirdi, yüzünü buruşturdu ve bir elini karnından geçirerek diğer taraftaki kaburgalarına bastırdı.

Bu hareketin göğsüne ne yaptığına bakmadım, çünkü ortaya çıkan hatlar ne kadar büyüleyici olsa da olmasa da bu acayip derecede uygunsuz olurdu.

Kafatasını elime aldım, eski, tanıdık bir şekli ve ağırlığı vardı. Titreyen göz ışıklarında bir parıltı ve belki de alevlerde ince bir renk değişikliği vardı.

"Awright!" Bob öttü. "Eyerine geri dön!"

"Kes sesini," dedim. "Yanımda destek var. Diğer takım da beni görünmez bir şekilde izliyor olabilir. Her kelimemi dinlememelerini tercih ederim."

Bob, "Boru aşağı iniyor, ey kudretli olan," diye cevap verdi.

Andi'ye döndüğümde dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, Harry. Sırtın."

Homurdandım, biraz döndüm ve penceredeki yansımadan kendime baktım. Ceketim lime lime olmuş ve kan lekeleriyle lekelenmişti. Acıyordu ama çok değil, belki kötü bir güneş yanığı kadar.

"Özür dilerim," dedi Andi.

"Yaşayacağım," dedim. Ona doğru yürüdüm, eğildim ve başının üstünü öptüm. "Kaburgaların için üzgünüm. Ve bilgisayarlar için. Size verdiğim zararı telafi edeceğim."

Başını iki yana salladı. "Bunun için endişelenme. Her neyse, biliyorsun. Yardım etmek için ne yapabilirsek."

İçimi çektim ve "Evet, o konuda. Bunun için de özür dilerim."

Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Ne için?"

Onu yere yatıracak, çenesini kırpacak ve ben çıkarken birkaç dakikalığına yere yatıracaktım. Bu iki işe yarayacaktı. Birincisi, bu onun kahramanlık taslayıp beni takip etmesini engelleyecekti. İkincisi, eğer şu anda gözlemleniyorsam, Bob'u çaldığım fikrini satacaktı.

ondan. Bu mantıklı, ama acımasız bir hamleydi ve ne kadar ince olursa olsun ona fazladan bir koruma katmanı sağlayacaktı.

Ama elime hareket etmesini söylediğimde hareket .

Kış Şövalyesi, Mab'ın suikastçısı, her neyse. Ben kızlara vurmam. İçimi çektim. "Üzgünüm, şu anda sana güverte veremem."

İki kaşını da kaldırdı. "Oh. Beni koruyacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bunu düşünmek ne kadar berbat bir şey olsa da - evet, olurdu."

"Bir yıldır kendimi gayet iyi koruyorum, Harry," dedi Andi. "Sen etrafta yokken bile."

Ahh. İrkildim.

Andi yere baktı. "Ben yapmadım. Özür dilerim."

"Endişelenme," dedim. "Ben gittikten sonra polisi arasan iyi olur. Davetsiz misafir ihbarında bulun. Hırsız girse böyle yaparsınız."

Başını salladı. "Butters'la bu konuyu konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Kimsenin bu işe karışmasını engelleyebilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Soygunun amacı buydu. Ama şimdi . . . Andi biliyordu. Andi biliyordu ve ona, daha da borçlu olduğum Butters'tan sır saklamasını istemekten daha fazlasını borçluydum. "Dikkatli ol," dedim. "Eşiğinin arkasında. Ve ... belki de henüz başka birine değil. Tamam mı?"

"Tamam," dedi sessizce.

"Teşekkürler." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için bir "Özür dilerim" daha ekledim.

Sonra kafatasını aldım ve aceleyle geceye geri döndüm.

Bölüm

On bir

O Tekrar cenaze arabasına bindiğimde, arabayı sürmeye başladım. Yolcu koltuğunun arkasına tünleyen Toot hariç, arabanın etrafında gevşek bir düzende uçan sessiz ve neredeyse görünmez bir Za Lord'un Muhafızları filom vardı. Bob'un kafatası koltuğa oturmuş, parlayan gözleri bana doğru döndü.

"Ee patron," dedi Bob parlak bir sesle, "nereye gidiyoruz?"

"Henüz hiçbir yerde," dedim. "Ama hareketli bir hedefi vurmanın daha zor olduğu teorisine göre hareket ediyorum."

"Bu her zamankinden biraz daha paranoyakça," dedi Bob. "Onaylıyorum. Ama neden?"

Yüzümü buruşturdum. "Mab benden Maeve'i öldürmemi istiyor."

"Ne?" Bob .

Toot şok içinde yolcu koltuğunun arkasına düştü. "Beni duydun," dedim. "İyi misin, Toot?"

"Sadece suikastçıları kontrol ediyorum lordum," dedi Toot oyunbazca.

"Burası temiz."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Bob. "Bana her şeyi anlat." Ben de anlattım.

"Sonra bana Maeve'i öldürmemi söyledi," diye bitirdim, "ben de seni aramaya karar ."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Bob. "Şunu doğru anlamama izin ver. Mab sana koca bir kız verdi, hepsi senin ve sen ilk aşamaya bile geçemedin, öyle mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bob, odaklanabilir misin lütfen? Bu kızla ilgili değil."

Bob homurdandı. "Sanırım ilk kez kızla ilgili olmayan bir şey oldu."

"Maeve, Bob," dedim. "Bilmem gereken şey, Mab'ın onu neden öldürmek istediği."

Bob, "Belki de seni sınıfta bırakmaya çalışıyordur," dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Maeve'i öldüremezsin, Harry."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim. "Yapacağımdan bile emin değilim." "Beni dinlemek yerine aptal vicdanınla boğuşmakla meşgulsün, Patron," dedi Bob. "Onu öldüremezsın. Ne öldürebilirsin, ne de öldürmemelisin. *Öldüremezsın.*" Gözlerimi birkaç kez kırpıtm. "Ah. Neden olmasın?"

"Maeve bir ölümsüz, Harry. Ölümsüzlerin en azlarından biri belki, ama yine de ölümsüz. İstersen onu doğrayabilirsin. Yak onu. Küllerini rüzgarlara savur. Ama bu onu öldürmez. Geri dönecektir. Belki aylar, belki yıllar sonra, ama onu öylece *öldüremezsınız.* O Kış Leydisi."

Kaşlarımı çattım. "Ha? Yaz Leydisi'ni gayet iyi öldürdüm."

Bob sinirli bir ses çıkardı. "Evet, ama bunun nedeni bunu *yapmak* için doğru yerde olmanızdı."

"Nasıl yani?"

"Mab ve Titania orayı özellikle ölümsüzler için bir ölüm alanı, güç dengelerinin değişmesi gereken bir yer *olarak yarattılar.* Önemli dövüşler için böyle bir yere ihtiyaçları var, aksi takdirde hiçbir şeye karar verilemiyor. Herkesin vaktini boşa harcamaktan başka bir işe yaramaz."

O yerin bir kısmının yaratıldığını görmüştüm - hem de Görüm'ümle - ve bu hafızama silinmez bir şekilde kazınmıştı. İki Peri Kraliçesi'nin akıttığı kabaran enerjiyi gördüm, tanımlanamayacak düzeyde bir güç. Ve elbette Lloyd Slate'i öldürüp Mab'ın tetikçisi olarak onun işini aldığımda da bir anlamda o yerdeydim.

Hafıza. Kanla lekelenmiş eski taş masa. Üzerimde dönen yıldızlar, hızları ve netlikleriyle baş döndürücü. Masanın kenarlarından yukarı uzanan, çıplak tenimi kavrayan kıvranan soğuk sis, Mab'ın çıplak güzelliği beni boğarken, düşüncelerimi gözlerimden söküp atması. Masanın girdaplı oluklarındaki kandan, Mab'ın aç iradesinden gelen güç içime, bana doğru akıyordu.

Ürperdim ve anıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Ellerim direksiyonu sıktı.

"Yani onu öldüremem," dedim

sessizce. "Hayır," dedi Bob.

Gözlerimi yola diktim. "İmkânsız olduğunu bildiği bir şeyi yapmamı söylemesinin ne anlamı var?" Yüksek sesle merak ettim. "Bundan emin misin Bob? Taş masa olmadan hiçbir yol yok mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Bob, gözleri arabanın etrafında gezinirken. "Ve Nevernever'ın çoğunda da değil."

"Hey," dedim. "Bu kaypak gözler de neyin nesi?" "Ne kaypak gözleri?" Bob sordu.

"'Pek sayılmaz' dediğinde gözlerin fıldır fıldır döndü."

"Hayır, öyle olmadı."

"Bob."

Kafatası iç çekti. "Sana söylemek zorunda mıyım?"

"Dostum," dedim. "Ne zamandan beri böyle?"

Bob, "*Onun* için çalışmaya başladığından beri," dedi ve bir şekilde ürpermeyi başardı.

Başımı eğdim ve olabildiğince çok düşündüm. "Bir dakika. Bunun Mab ile olan kan davanla bir ilgisi var mı?"

"Kan davası değil," diyor Bob. "Kan davasında iki taraf da savaşır. Bu daha çok o beni parçalamadan önce benim çılgılık atıp kaçmam gibi."

Başımı salladım. "Dostum, Bob. İstedığın zaman sinir bozucu bir ahmak olabildiğini biliyorum ama Mab'ın sana kızması için ne *yaptın*?"

Bob çok kısık bir sesle, "Yaptığım şey bu değil, Harry," dedi. "Bildiğim şey bu."

Bir kaşımı kaldırdım. Kafatasını ürkütmek için çok şey gerekiyordu. "Peki bu tam olarak nedir?"

Göz çukurlarındaki ışıklar küçük noktalara kadar azaldı ve sesi fısıltıyla çıktı. "Bir ölümsüzü nasıl öldüreceğimi biliyorum."

"Maeve gibi mi?" Ona sordum.

"Maeve," dedi Bob. "Mab. Kış Ana. Herhangi biri." Vay anasını.

İşte bu, uğruna ölmeye değer bir bilgiydi.

Eğer kafatası *ölümsüzden im'i* nasıl çıkaracağını biliyorsa, o zaman evrendeki güçlü varlıklar için bir tehlike kaynağı olabilirdi. Tanrılar, iblisler ve doğaüstü güçler bir safari oluşturup onun peşine düşmedikleri için şanslıydı. Ve bu belki imkansız bir görevle karşı karşıya olmadığım anlamına .

"Bana anlatmanı istiyorum," dedim.

"İmkânı yok," dedi Bob. "Asla olmaz. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni çenemi kapalı tutmuş olmam. Eğer şimdi konuşmaya başlarsam, Mab ve bu aptal gezegene ilgi duyan diğer tüm ölümsüzler kafatasımı parçalayıp toz haline getirecek ve beni güneşte kızarmaya terk edecekler." Göz fenerleri arka bölmeye doğru sallandı. "Ve buralarda çok fazla kulak var."

"Toot," dedim, "herkesi arabadan çıkar. Mahremiyete ihtiyacım var. Kimsenin kulak misafiri olacak kadar yaklaşmadığından emin olun."

"Ah," diye yakındı Toot arka bölmeden. "Ben bile mi?" "O diğer serserilerin bunu yapmasını engellemek için güvenebileceğim tek kişi sensin."

Tümgeneral. Kimse duymayacak. mı?"

Sesinden taşan gururu duyar gibiydim: "Anladım!" diye seslendi. "Yapacağım, lordum!"

Camı indirdi ve vızıldayarak çıktı. Camı tekrar açtım ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için hem normal hem de doğaüstü duyularımın cenaze arabasının etrafına baktım. Sonra kafatasına döndüm.

"Bob, burada sadece sen ve ben konuşuyoruz. Şunu bir düşün. Mab beni Maeve'i öldürmem için gönderdi, tek başıma yapmamın imkânsız olduğu bir şey ve senin bunu nasıl yapacağını bildiğini biliyordu. Yapacağım ilk şeyin, işin ilk adımı olarak *buraya* dönmek olduğunu biliyordu. Sanırım sana gelmemi istedi. Sanırım senin bana söylemeni istiyordu."

Kafatası bir an için bunu düşündü. "Dolaylı ve manipülatif, yani muhtemelen bir şeylerin peşindesin. Düşünmeme izin ver." Uzun bir dakika geçti. Sonra çok sessiz konuştu. "Eğer sana söylersem," dedi, "benim için bir şey yapmak zorundasın."

"Ne gibi?"

"Yeni bir gemi," dedi. "Bana yeni bir ev yapmalısın. Oraya ulaşabileceğim bir yer. Böylece bunun peşine düşerlerse gidecek başka bir yerim olur."

"Benim için uzun bir sipariş," dedim ayık bir şekilde. "Aslında orada kendi küçük cep boyutunuz var. Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir şey denemedim. Küçük Chicago'da bile."

"Bana söz ver," dedi Bob. "Bana gücün üzerine söz ver."

Gücü üzerine yemin etmek, bir büyücünün sözlü bir sözleşme yapma şeklidir. Sözüünüzü tutmazsanız, büyü yeteneğiniz yıpranmaya başlar ve bunu yapmaya devam ederseniz, er ya da geç kurur ve ölür. Gücümün üzerine yemin ederek tutmadığım bir söz, büyü kullanma yeteneğim açısından beni yıllar ve yıllar geriye götürebilir. Elimi kaldırdım. "Bana söylersen senin için yeni bir gemi inşa edeceğime gücüm üzerine yemin ederim Bob, önümüzdeki birkaç gün hayatta kalacağımı varsayıyorum. Ama şimdiki gibi lüks bir yer bekleme."

Titreyen göz ışıkları tekrar normal boyutlarına ulaştı. Bob şefkatle, "Merak etme patron," dedi. "Üzölmeyeceğim."

"Ukala."

"Tamam o zaman!" Bob dedi ki. "Bir ölümsüzü öldürmenin tek yolu belirli yerlerdir."

"Peki sen bir tane biliyor musun? Nerede?"

"Hah, şimdiden insani bir varsayımda bulunuyorsun. Üç boyuttan daha fazlası var, Harry. Her yer uzayda değildir. Bazıları *zamanın* içindeki yerlerdir. Bunlara bağlaç denir."

"Kavuşumları biliyorum Bob," dedim sinirlenerek. "Yıldızlar ve gezegenler aynı hizaya geldiğinde. Onları ağır büyüleri desteklemek için kullanabilirsin."

bazen."

"Bu, bir kavuşumu ölçmenin bir yoludur," dedi kafatası. "Ama yıldızlar ve gezegenler nihayetinde sadece zaman içindeki bir konumu tanımlamak için kullanılan ölçüm kazıklarıdır. Ve bu bir kavuşumu *kullanmanın* bir yolu, ama başka şeyler de yapıyorlar."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Peki ölümsüzlerin savunmasız olduğu bir dönem var mı?"

"Adama bir kurabiye verin; fikri var. Her yıl." "Ne zaman?"

"Cadılar Bayramı gecesi, tabii ki."

Frene bastım ve arabayı yolun kenarına çektim. "Tekrar söyler misin?"

"Cadılar Bayramı," dedi Bob, sesi ayıklaşarak. "Ölümler dünyasının ölümlüler dünyasına en yakın olduğu zamandır. Bu dünyada yaşayan herkes -her şey- Cadılar Bayramı'nda ölümlüdür."

Alçak ve yavaş bir ısıklık çaldım.

"Hayatta olup da bunu bilen birkaç kişiden fazlası olduğunu sanmıyorum, Harry," dedi Bob. "Ve ölümsüzler bunu böyle tutacaktır."

"Neden bu kadar endişeliler?" Ben sordum. "Yani, neden Cadılar Bayramı gecesi ortaya çıkmasınlar ki?"

"Çünkü onlar ..." Sinirli bir ses çıkardı. "Açıklaması zor, çünkü doğru kavramsal modellere sahip değilsiniz. Dört boyuta kadar zar zor sayabiliyorsunuz."

"Bence matematikçiler onlu sayılara çıkabilir. Hakaretleri bırakın ve deneyin." "Cadılar Bayramı beslendikleri zamandır," dedi Bob. "Ya da . . . ya da yakıt ikmali. Ya da koştukları

Bedava. Hepsi aynı şey ve ben sadece küçük bir aktarıyorum. Cadılar Bayramı gecesi, ölümsüzlüğün kilitli durağanlığının şekillendirilebilir hale geldiği zamandır. Enerjiyi alırlar ve mantolarına yeni güçler ekleyebilirler. Çoğunlukla diğer ölümsüzlerden küçük parçalar çalarlar."

"Şu Kemmlerite ucubeleri ve onların Darkhallow'u," diye nefes aldım. "O Cadılar Bayramı gecesiydi."

"Aynen öyle!" Bob söyledi. "O ritüelin içlerinden birini ölümsüz *yapması* gerekiyordu. Ve aynı kural geçerli - o gece yılın gerçekten gerçekleşebilecek tek gecesi. *Hepsinin* o gece olması gerektiğini bildiğinden şüpheliyim. Ama eminim Cowl biliyordu. Adam cidden korkutucu."

"Cidden bir vücut alçısına ve bir terapistle ihtiyacım var, daha çok." Çok uzun, çok karışık saçlarımı parmaklarımla karıştırdım, düşünüyordum. "Yani Cadılar Bayramı'nda buradalar mı? Hepsi mi?"

"Her kim ... .. Yaklaşabileceğim tek kelime 'uyanık'. Ölümsüzler zaman akışında her zaman aynı hızda hareket etmezler.

Evren gibi. Durduğun yerden uykudalarmış gibi görünüyor. Ama değiller. Sadece varlıklarının gerçek durumunu tam olarak algılayamıyorsunuz."

"Buradalar," dedim yavaşça. "Küçük güç parçaları için birbirlerini besliyor ve dolandırıyorlar."

"Doğru."

"Şeker mi şaka mı yapıyorlar?"

"Duh," dedi Bob. "Bunun nereden geldiğini sanıyorsun?"

"Bunca zamandır mı? Bu inanılmayacak kadar ürkütücü," dedim.

"Sanırım tüm bu Cadılar Bayramı geleneğini tasarlayan Beyaz Konsey'in ikinci ya da üçüncü Merlin'i'di. Eskiden insanların o gece maske takmaya başlamasının gerçek nedeni buydu. Böylece aç bir ölümsüz gelip birini mideye indirmeden önce iki kez düşünebilirdi. Ne de olsa maskenin arkasındaki kişinin kendilerine tuzak kuran başka bir ölümsüz olmadığından asla emin olamazlardı."

"Cadılar Bayramı yarın gece," dedim. Önünden geçtiğim bir banka tabelası saatin gece ikiyi biraz geçtiğini söylüyordu. "Ya da teknik olarak bu gece sanırım."

"Ne tesadüf," dedi Bob. "Bu arada doğum günün kutlu olsun. Sana hiçbir şey almadım."

Belki hayatım hariç. "S okay. Şimdiden doğum günümü kutladım sayılır." Çenemi ovuşturdum. "Yani ... Cadılar Bayramı gecesini Maeve'e ulaşabilirsem onu öldürebilirim."

"Şey," diye çekindi Bob. "Yine de deneyebilirsin. Teknik olarak mümkün. Ama bu bunu yapabilecek kadar güçlü olduğun anlamına gelmez."

"Ne kadar büyük bir pencere var? Cadılar Bayramı gecesini ne zaman bitiyor?" Ben sordum.

"Sabahın ilk doğal kuş sesinde," diye yanıtladı Bob hemen. "Ötücü kuşlar, horozlar, her neyse. Ötmeye başladıklarında gece sona erer."

"Oh, güzel. Bir teslim tarihi." Düşünerek gözlerimi kıstım. "O zaman bana yirmi dört saatten biraz daha fazla süre veriyor," diye mırıldandım. "Ve tek yapmam gereken onu bulmak, dünyanın ya da Nevernever'ın herhangi bir yerinde olabilir, sonra onu buraya getirmek, sonra da kaçmadan ya da önce beni öldürmeden onu yenmek. Bu kadar basit."

"Evet. Neredeyse imkansız ama basit. En azından ne zaman ve nasıl olacağını biliyorsun," dedi Bob.

"Ama nedenine daha yakın değilim."

"Bu konuda sana yardımcı olamam patron," dedi kafatası. "Ben bir zekâ ruhuyum ve uğraştığımız önermenin hiçbir anlamı yok."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunun için bir *neden* yok," dedi Bob, ses tonu mutsuzdu. "Yani,

Maeve öldüğünde, başka bir Maeve olacak."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bob içini çekti. "Peri Kraliçelerini belirli bireyler olarak düşünüp duruyorsun, Harry," dedi Bob. "Ama onlar birey değiller. Onlar gücün, rollerin, konumların mantoları. İçlerindeki kişi temelde değiştirilebilir bir parçadır."

"Ne , Kış Şövalyesi olmak gibi mi?"

"Aynen öyle," dedi Bob. "Slate'i öldürdüğünde, güç, kisve sana geçti. Peri Kraliçeleri için de aynı şey geçerli. Maeve Kış Leydisi'nin örtüsünü taşıyor. Onu öldürürsen yeni bir Kış Leydisi'ne sahip olursun."

"Belki de Mab'ın istediği budur," dedim.

"İz bırakmıyor," dedi Bob.

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Çünkü manto onu giyen kişiyi değiştirir."

Bağırsaklarım aniden soğudu.

(Ben Lloyd Slate değilim.) (O da değildi. Başta değildi.)

"Kim olduğu önemli değil," diye gevezelik etti Bob. "Zamanla onları değiştirir. Bir süre sonra Maeve ile halefi arasında pek bir fark bulamazsınız. Yeni Maeve ile tanışın. Eski Maeve ile aynı."

Yutkundum. "Yani ben Aurora'yı öldürdükten sonra Yaz Leydisi'nin örtüsünü alan Lily. . ."

"Ne kadar oldu? On yıl falan mı? Şimdiye kadar çoktan gitmiştir ya da gitmek ," dedi Bob. "En fazla bir ya da iki on yıl daha *geçsin*, o zaman Aurora da olabilir."

Bir an sessiz kaldım. Sonra "Bu benim de başıma gelecek mi?" diye sordum.

Bob çekingen davrandı. "Muhtemelen başladığını hissettiniz. Güçlü dürtüler. Yoğun duygular. Bu tür şeyler. Giderek artar. Ve durmuyor." Yüzünü buruşturmuş gibi bir izlenim vermeyi başardı. "Üzgünüm patron."

Bir süre parmak eklemlerime baktım. "Yani," dedim, "bu Maeve'i parçalasam bile, başka biri ortaya çıkar. Belki on yıllarca değil, ama çıkar."

"Ölümsüzler on yılları pek umursamaz patron," dedi Bob. "Sizin için birkaç hafta neyse onlar için de odur."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "O zaman belki de zamanlamayla ilgilidir." "Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Biliyorsam ne olayım, ama aklıma gelen tek şey bu. Belki de Mab önümüzdeki birkaç yıl için daha az Maeve'vari bir Maeve istiyordur."

"Neden?" Bob sordu.

Hırladım. "Zaten bir tane nedenim var. Daha fazlasını eklemene gerek yok." Parmaklarımı direksiyona vurdum. "Neden Mab bunu kendisi yapmıyor?"

"Oh, anlıyorum. Daha fazla neden eklersen sorun olmaz. Karmaşık kuralların var, Harry."

Bunu hak ettiği küçümsemeyle görmezden geldim. "Ben ciddiylim. Mab'ın gücü var. Onu Maeve'i paramparça etmekten alıkoyan ne?"

"Bir şey mi?" Bob önerdi.

"Böyle parlak bir analiz için smokinimin parçalandığına inanamıyorum," dedim.

"Hey!" dedi Bob. "Az önce sana o kadar değerli bir şey söyledim ki, hayatını kurtarabilir! Ya da ölümüne neden olabilir!"

"Evet." I iç çekti. "Sen yaptı. Ama o değil Yeterince. I ihtiyaç daha fazla bilgi."

Bob, "Buralarda tanıdığın birkaç kişi var," dedi.

Hırladım. "Üç aydır tanıdığım fizyoterapistim, bu gece benimle bir partiye geldiği için neredeyse ölüyordu - ve bu Mab'ın hakem olarak omzumun üzerinden bakmasıyla oldu."

"Bunun perilerle oynadığın son seferden ne farkı var?" "Çünkü artık onları tanıyorum," dedim. Aslında biraz korkutucu görünüyordu on yıl önceki halime döndüm. O adam cehaletiyle dehşet vericiydi. "Aurora ve ekibi temelde iyi bir kalabalıktı. Yanlış yönlendirilmişlerdi, evet. Ama onlara göre biz kötü adamlardık. Serttiler ama katil değillerdi. Maeve farklı."

"Nasıl?" Bob sordu.

"Onun sınırları yok," dedim.

"Ve ona karşı olduğunu."

"Biliyorum," dedim. "Ve Mab'a kendi mahkemesinde meydan okuyacak kadar güçlendi. Ayrıca artık Mab hakkında daha çok şey biliyorum ve tüm bunlar beni çok korkutuyor." Homurdandım ve karnımda kanatlı böceklerin titrediğini hissettim. "Ve görünüşe göre Maeve onun için bir *tehdit*. Ve benim bununla başa çıkmam gerekiyor."

Bob ıslık çaldı. "Pekala. Belki bu her şeyi açıklar." "Neyi açıklıyor?"

Bob, "Mab neden *senin* yeni Şövalye olman konusunda bu kadar ısrarcıydı?" diye sordu. "Demek istediğim, sen 'Her şey dağılır' sözünün bir tür avatarısın. Mab'ın kesinlikle emin olmak istediği bir hedefi var. Sen onun güdümlü füzesi gibisin. Ne olacağını tam olarak bilemez ama büyük bir patlama olacağını bilir."

"Ben bir füzeyim, ha?"

"Onun büyük, aptal sığınak avcısı," dedi neşeyle. "Elbette, füzeler hakkındaki şeyi biliyorsun, Harry."

"Evet," dedim Caddy'yi tekrar vitese takarken. "Onlar harcanabilir."

"Neşelen, küçük kampçı. En azından bu gece ateşli bir kızilla . *Doğru* kemiğe değil ama her şeye sahip olamazsın."

. "Teşekkürler, Bob."

"Andi seni tamamen alt etti. Küçük gizli servis ekibin neredeydi?"

"Onları eşikten geçmeye davet etmeyi unuttum," dedim. "Hem zaten kimse bağırıp çağıramadan bana vururdu diye düşünüyorum."

"Onları gerçek korumalarla değiştirmeyi hiç düşündün mü Harry? Bir şey bilen bir şey biliyorum."

"Boş ver onu. Toot ve çetesi tam olarak gangster değiller ama onlara güveniyorum. Bu daha anlamlı."

"Demek ki sen bir enayisin!" Bob dedi ki. "*Gizli Dosyalar* sana hiçbir şey öğretmedi mi? Kimseye güvenme."

. "Cat Sith de bana neredeyse aynı tavsiyeyi vermişti."

"Ack," dedi Bob. "Şu adam. Hâlâ tavırlı mı?" "Öyle olduğunu varsayarak kendimi güvende hissediyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum ama aptal değil," dedi Bob. "En azından iyi tavsiyeler veriyor."

"Matematiksel olarak belki," dedim. "Ama güven matematiğe pek uygun bir şey değil."

"Elbette öyle," dedi Bob. "Birine güvenirsin, sana ihanet eder, negatif değer alırsın. Asla güvenmezsiniz, sizi asla hayal kırıklığına uğratamazlar, ödeşmiş olursunuz."

Güldüm. "Ya da güvenirsin, haklı çıkar ve daha iyi durumda olursun." "Şah," dedi Bob. "Sanki öyle oluyor."

"Hayat başa baş çok daha fazlasıdır," dedim.

Bob homurdandı. "İşte bu yüzden kasabaya döndüğünde yaptığın ilk şey tüm arkadaşlarını arayıp hemen yardımlarına ihtiyacın olduğunu söylemek ve sana yardım etmeleri için onlara güvenmek oldu."

Kaşlarımı çatarak yola baktım.

"Yaptığınız ilk şey arkadaşlarınızdan birini taciz etmek, evine zarar vermek ve sadakati eski bir kafatasını elinde tutan kişiye aktarılabilen güçlü bir büyülü danışmanı çalmak değildi - muhtemelen bu konuda size zor anlar yaşatmak yerine söylediklerinize katılacak bir dalkavuşunuz olsun diye. Ve

Size yardım etmesine izin verdiğiniz tek varlık, onlara pizza ısmarladığınız için üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapan bir grup küçük peridir." Bob şüpheli bir ses çıkardı. "Güvenin senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum patron."

"Açıkçası seni bu yüzden aldım," dedim. "Çünkü bir evetçi istiyordum ve sen bunun için çok iyisin."

"Hey, ben sadece bir aynayım, patron. Kararsız olman benim suçum değil." "Ben kararsız değilim."

"Sen daha iyi biliyorsun ama yine de bu konuda aptallık ediyorsun," dedi Bob. "Eğer bu kararsızlık değilse, belki de Mab seni etkiliyordur. Çünkü bu biraz çılgınca." Burnunu çekti. "Ayrıca, bu konuda iki fikirli olmasaydın, sana bu tür saçmalıklar yaşatmazdım, değil mi?"

İğneleyici bir şey söyleyecektim ama kırmızı ışık aniden eski Caddy'nin burnunun yaklaşık on metre önünde belirdi. Bir saniye kadar ışığa baktım ve sonra frene bastım. Bunun bir trafik lambası değil, aurası kıpkırmızı parlayan ve kollarını çılgınca bana doğru sallayan Toot-toot olduğunu anlamak için bir anım vardı. Caddy hantalca ilerlerken, onun birkaç adım öne çıktığını, ön camdan yukarı doğru koştuğunu ve üstümde görüş alanımdan çıktığını gördüm.

Detroit'in ağır ve eski demir parçası asfaltta kaymaya başladığında, önümde havadan bir nesnenin yuvarlandığını ve caddeye çarparak dönüp durduğunu gördüm. Düz siyah naylon bir spor çantasını tanımak için bir anım daha vardı.

Sonra dünya bembeyaz oldu ve Chrysler Binası büyüklüğünde bir çekiç beni eski Caddy'nin koltuğuna geri çarptı.

Bölüm

On iki

T Bomba patladığında 50 metre uzakta olabilir.

Mab'in terapisi işe yaramıştı. İçgüdüsel olarak, her şey patladığında önümde bir savunma kalkanı oluşturmaya başlamıştım bile. Çok fazla kalkan oluşturacak zamanım olmamıştı ama yapabildiğim az şey muhtemelen bilincimi korumamı sağlamıştı.

Patlamalar inanılmaz derecede gürültülüdür. Eğer bir patlamanın yakınında bulunmadıysanız, bunun şiddetini anlatmanın hiçbir yolu yoktur. Silah gibi bir ses olarak algılanmaz. Havada sadece tek ve korkunç bir *güç* vardır, ani bir çekiç darbesi, kafa karıştırıcı bir basınç, sanki yastık üstü şiltelerden yapılmış bir kamyon çarpmış gibi.

Kulaklarınız duymuyor. Tanıdık, tiz bir ses var ama kimse size bunun Acil Durum Yayın Sistemi'nin bir testi olduğunu söylemiyor. Her yerde toz ve duman var ve göremiyorsunuz. Kaslarınız doğru çalışmıyor. Onlara hareket etmelerini söylüyorsunuz ve bu şüpheli. Belki yaparlar, belki yapmazlar. Hangi yönün aşağı olduğunu söylemek zor. Bunu mantıklı bir şekilde, kafanızın içinde bir yerlerde bilmediğinizden değil - ama vücudunuz yerçekimine dair doğal farkındalığını unutmuş gibi görünüyor.

Keskin ve hızlı bir şey en sevdiğiniz organlarınızdan bazılarına doğru uçmasa bile, yakındaki bir patlama sizi yarı kör, sağır ve sarhoş bir şekilde engelli bırakır.

Savunmasız.

Bir an Caddy gıcırdayarak siyah spor çantasına doğru kaymaya başladı. Sonra, bir toz bulutuna ve Caddy'nin burnunun ucundaki tuğla duvarın görüntüsüne bakıyordum. Ön cam, görmeyi zorlaştıran çatlaklardan oluşan bir ağa dönüşmüştü. Göğsüm deli gibi ağrıyordu.

Parmaklarım beceriksizce onu kendi kendime Sith'in sağladığı arabanın zırhlı camı olması gerektiğini, yoksa bağırsaklarıma ön camın da karışacağını düşündüm. Işıklar görüşümde dans ediyor ve uçuşuyordu. Gözlerim onları takip edecek kadar odaklanamıyordu. Kokular

inanılmaz derecede keskindi. Hava yakılması sağlıksız olan şeylerin kokularıyla kaplı, yoğun dumanlıydı. Yakınlarda benzin kokusu aldım. Görüş alanımın köşesinde, arabanın dışında, beyaz kıvılcımlar saçan bir şeyden sarkan teller vardı.

Hiçbiri normal görünmüyordu ama bunu tanımlayacak doğru kelimeyi tam olarak hatırlayamıyordum.

Tehlike.

Doğru. İşte . Tehlike. Tehlikedeydim. Hareket eden bir hedefi vurmak daha zordur.

Yolcu kapısını iterek açtım ve arabadan dışarı tökezleyerek çıktım, tozdan boğuluyordum. Başka bir araba kazası mı? Dostum, Mike bu sefer *Blue Beetle*'ı tamir etmek için benden küçük bir servet isteyecekti. Bankada param var mıydı? Gardiyanlardan aldığım son maaş çekini yatırıp yatırmadığımı hatırlayamıyordum.

Hayır, bir dakika. Az önce içinden indiğim araba *Blue Beetle* değildi, görev sırasında ölen güvenilir eski Volkswagen Bug'ımdı. Patronumun bana aldığı ürkütücü Herman Munster arabasıydı.

Beynim yeniden başlatmayı bitirdi ve her şey yeniden odaklanmaya başladı; az önce biri beni Taş Devri'ne geri bombalamaya çalışmıştı.

Başımı salladım, tozdan öğürdüm, sonra Redcap'in şapkasını başımdan aşağı indirdim ve toz maskesi olarak ağzıma kapattım. Caddy kaldırıma çıkmıştı ve bir binaya çarpmıştı. En kötü darbeyi bina almıştı. Caddy'nin farlarından biri sönmüş, ön çamurluğu biraz buruşmuş ve yolcu kapısı açılmıştı, ama bunun dışında arabada bir şey yoktu. Belki on ya da on iki metre karelik tuğla duvar yıkılmıştı, bir kısmı kaputun üzerine, bir kısmı da kaldırıma düşmüştü. Etrafa bakındım. Tozun içinden görmek zordu. Bir sürü yıkık duvar vardı. Birkaç küçük yangın. Bir sokak lambası onu destekleyen hattan aşağıya doğru sallanıyordu - kıvılcım çıkaran kablolar buradan geliyordu.

Işıklar hâlâ rastgele yanıp sönüyordu ve ben göz kırparak yıldızları uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ama imgelemdeki yıldızlar genellikle beyaz ve gümüş rengindeydi. Bunlar turuncu ve kırmızıydı, tıpkı bir ateşin közleri gibi.

Sonra o ışıklardan biri havada döndü ve gözlerime doğru parladı. Hâlâ beceriksizce ondan uzaklaştım ve ani bir acı dalgası yüzümü yaktı.

Çığlık attım ve sendeleyerek tek dizimin üstüne çöktüm. Bir şey yanağımdan içeri girmişti ve hala oradaydı, lanet olası Cincinnati başlığını yüzüme yapıştırmıştı. İçgüdüsel olarak ona uzandım ama ona ulaşmadan oradaki taze yaralardan, morarmış ellerimden, Redcap'in neredeyse ezdiği boğazımdan acı fişkırdı.

Bu beni yere serdi. Görmezden gelmek şöyle dursun, sindirmek bile çok zordu. K r bir hayvan içgüdüsüyle tepki verdim ve pen emle acının en yoğun kaynağına vurdum. Bir acı parıltısı daha oldu ve aniden şapka yüzümden d   t .  apkaıyla birlikte on beş santim uzunluğunda kanlı bir çivi d   t , son iki santimi kanlıydı ve diğer ucu koli bandıyla sarılmı tı.

Serbest kaldığı anda acımın tekrar az önceki donuk arka plan sıkıntısına geri döndüğünü hissettim. Acı geri çekilirken d   ncelerim de berrakla tı.

Biri beni mi vurmu tu? Lanet bir çivi tabancasıyla mı? Burada ne haltlar dönüyordu?

Bunu düşünür d   nmez başka bir ışık bana doğru parladı ve ben tepki veremedim, baca ımdan ba layan, son derece gülünç seviyedeki ikinci bir acı turu beni çarptı. Diğer a rılar, zonklayan yüzümün de eklenmesiyle yeniden ortaya çıktı.  ı lık attım, vurdum ve ilkinen çok benzeyen ikinci bir  iviyi sa  kuadrisepsimin etinden kopardım. Yine o soğuk g   içime doldu, acıyı uzaklaştırdı, düşünceleri daha net hale getirdi.

Kor renkli ı ıklar üzerime çok hızlı geliyordu. Bu durumdayken savunma büyüsü yapacak zamanım yoktu ve Kı    valesi olsun ya da olmasın, bedenim onlardan kaçacak ya da onları yolumdan kadar hızlı değildi. Bu düşünceler aklımdan geçerken, üçüncü bir çivi sol koluma saplandı ve çığlık atıp çırpınarak başka bir acıdan kurtulmak zorunda kaldım. Kendimi tamamen çaresiz hissettim ve bu kadar küçük bir d   manın üstesinden gelemedi im için afalladım.

Ve birdenbire merhum Yaz Leydisi Aurora'nın kitabın sonunda nasıl hissettiğini anladım.

"Aya a kalk Harry," diye nefes nefese ba ırdım, yönelim bozuklu uyla, acıdaki kutupsal de i imlerle sava ıyordum. "Seni  ivilemeden önce ayağa kalk."

Seni  ivileyece im. mı?

Ama korktu umda hep  aka yaparım ve ben deh ete d   m  t m. Bu şeyler her neyse, eğer bana o çivilerden bir tanesinden fazlasını saplarsa, düşüncelerimi tekrar dışarı çıkaracak kadar uzun süre bir arada tutabilece imden   pheliydim. Kendimi kaldırımda cansız, can  eki en bir halde uzanmı , derimin her santimetrekaresine çiviler saplanmış halde korkunç bir şekilde hayal ettim.

Kaçmaya, kurtulmaya çalıştım ama u u an ışık zerreciklerine kıyasla ağır çekimde hareket ediyordum. Yarım düzine daha parıldayan şey gecenin içinden bana doğru ok gibi fırladı, uçan bir V formasyonunda bana yakınla tı ve i lerin gerçekten kötüye gitmek üzere olduğunu anladım.

Derken birisi bir koçun düdüğünü çaldı, sersemlemiş kulaklarımla bile duyduğum bir ses ve küçük, uzak bir ses "Za Lord'a!" diye seslendi.

Yarım düzine küçük, soğuk mavi ışık küresi saldırganlara doğru parladı ve onları bedenimden sadece birkaç adım ötede durdurdu. Za Lordu'nun Muhafızları'nın minik askerleri saldırganlarımla savaşmak için yaklaşıırken, kıvılcımlar ve parlayan motiflerden oluşan altı patlama geceyi aydınlattı, çeşitli renkler dönüp duruyordu.

Toot tam tepemden süzülerek geldi ve topuklarını sertçe karnıma indirdi. Tavuk büyüklüğünde biri için oldukça güçlüydü ve yere düştüğümde nefesim kesildi. Ayaklarını genişçe dikti, küçücük yüzünde bir hırıltı, kalkanını savunma pozisyonuna kaldırdı, masa bıçağı kılıcı elindeydi. "Yerde kalın lordum! Kaçış için bir yol açana kadar bekleyin!"

Bir yol mu? Etrafa bakmak için bir saniyemi ayırdım. Toot'un "çekirdeklerinden" birinin, düz bir iğne ve bir kalemten yapılmış bir mızrağı Küçük Halk'tan bir diğerine karşı kullanarak yanlamasına uçarak gördüm; insanımsı bir figür, bir tür şekilli plastikten ya da belki de kabuktan yapılmış gerçek siyah zırh gibi görünen bir şey giymişti ve çok tanıdık çivilerden birini taşıyordu. Düşman peri yaralıydı ve küçük bacağındaki düz bir iğnenin açtığı yaradan kızıl ve somurtkan turuncu ışık zerrecikleri damlıyordu.

Asık suratlı ve soğuk ışık küreleri *her yere fırlıyordu*, düzinelercesi aynı anda dönüyor, dalıyor ve dönüyordu. Tüm bu hareketleri takip etmenin hiçbir yolu yoktu. Kafam tamamen yerinde olsaydı bile, onda birini takip etmekte başarılı olabilirdim.

Diğerlerinden daha büyük ve daha parlak olan beş ya da altı düşman fae daha, her birinin elinde birer çivi kılıçla üzerime atladı. Bana ve Toot-toot'a doğru gelirken tiz, ürkütücü küçük çığlıklar atıyorlardı.

Tamam, yıllar boyunca Toot-toot hakkında pek çok şey düşündüm. Onu pek çok komik şeyle ve bazen de çok fazla hayranlık duymadığım insanlarla kıyasladım. Onun aleyhine şakalar yaptım, ama hiçbir onu inciteceğini düşünmedim. Ama bir yıl önce benden küçük adam için mükemmel bir paralellik isteseydiniz, asla ama *asla* "Kral Leonidas" demezdim.

Toot tiz bir kükreme çıkardı ve havaya sıçradı. Kalkanını düşman formasyonunun ortasındaki siyah zırhlı fae'ye çarptı ve bunu yaparken dönerek şanssız periyi solundaki yoldaşına doğru savurdu. Toot'un kılıcı savruldu ve tek bir yusuftuk kanadı bağlı olduğu bedenden kurtulup çırpınmaya başladı. Küçük peri havada dönerek yıkılmış tuğla ve moloz yığınınına çarptı.

İki kişi geçti.

Acı.

Bildiğim bir sonraki şey, Toot'un karnımın üzerindeki kastan bir çivi ektiğiydi ve oraya ve sol göğüs kasıma gelen yeni darbeler geceme acı katmıştı. Toot ivi yi koli bandıyla tutturulmuş sapından dikkatlice kavrayarak döndü ve düello eden bir çift fae'ye doğru fırlattı, turuncu ışıklı düşmana elik çivinin geniş tarafıyla vurdu. Beyaz bir ışık parlaması oldu ve vurulan fae insan kulağının sınırından başlayıp köpek frekanslarına kadar çıkan bir çığlık attı ve muhafızın peşinden hızla uzaklaştı.

"Kırılıyorlar!" Toot böğürdü. Evet. Bir ekmek kutusuna sığabilen biri ne kadar bğrebilirse o kadar. "Peşlerinden gidin, çekirdekler!"

Somurtkan ışıklar panik içinde uzaklaşırken, parlak mavi toplar peşlerinden vızıldadı.

"Bu serserileri takip etmek için izin istiyorum, lordum?" Toot bağırdı.

Sonunda kafamı toplamak için birkaç saniyem oldu. şiddetle salladım. İşe yaramadı ama bir sorunu fark etme, bir çözüm düşünme ve bunu düzeltmek için harekete geçme eylemlerini bir araya getirmek zihinsel evimi bir tür düzene sokmuştu.

"Bu bir hile," dedim etrafa bakarak. "Muhafızları uzaklaştırıyorlar."

Oraya. Yüksekte. Çok çok yüksekte, belki yirmi kat. Kor renginde bir ışık damlası aniden bir balkondan fırladı ve bize doğru düşmeye başladı. Yaklařtıķ, damla düzinelerce kızgın küçük küreye ayrıldı. Sallanmaya ve i içe geçmeye başladılar, gittikçe daha fazla hız kazanıyorlardı, desenler baş döndürücü, kafa karıştırıcıydı. Ana buluttan her yöne doğru ışıklar yayılıyordu.

Toot, bir kez daha karnımın üzerine tünemiş, ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu. Sol kolu sarkmış, kalkanı yanına düşmüştü. "Uh-oh." Yutkundu. "Hepsini alabileceğimden emin değilim lordum."

Onu karnımdan uzaklaştırarak doğrudum ve ayağa kalktım. "İyi iş çıkardın, Toot," diye homurdandım. "Tamam, ufaklık. Büyücü zamanı."

Birkaç yıl önce, ben ve ırağım Molly, elemental gler konusundaki temel eğitiminin bir parçası olarak hava büyüsü üzerinde çalışıyorduk. Rüzgar patlamalarını silah olarak kullanma becerisini hiç kazanamamıştı ama fn makinesinin fena olmayan bir taklidini yapan bir büyü geliştirmeyi başarmıştı.

Sağ elimi kaldırdım, irademi topladım ve fn büyüsünü hazırladım.

Sadece ben 11'e çevirdim.

"*Ventas reductas!*" Grledim, irademi serbest bıraktım ve bir kutup fırtınası

uzattığım elimden uluyarak ve çığlık atarak geldi. Ekim ayının nemli havasını da buğuya dönüştürdü ve elimden bir apartman büyüklüğünde bir koni şeklinde fişkırdı. Yakın çevredeki her yüzeyde kırağı oluşmuştu. Dalış yapan Küçük Halk bulutuna çarptı ve onları her yöne yuvarladı. Küçük turuncu ışıklar dönmeye ve sallanmaya başladı, karmaşık düzenleri paramparça oldu.

Bir tarafta toplanmaya başladıklarını gördüm, yeniden şekillenmeye çalışıyorlardı ama rüzgârı arkama aldım ve patlamanın yönünü değiştirerek onları tekrar dağıttım. Molly'nin büyüğü, onun deneyim seviyesine sahip olduğumda bulduğum her şeyden daha etkiliydi, ama bedava öğle yemeği yok. O kadar rüzgârı estirmek için çok fazla enerji gerekir ve bunu sonsuza kadar sürdüremezdim.

Toot aniden benden uzaklaştı, havada dalışa geçti, kanatları bir bulanıklıktı. Sokağın diğer tarafındaki park etmiş bir arabanın burnunun arkasında kılıcını sallayarak gözden kayboldu.

Bir an sonra arabanın arkasından bir arbede çıktı. Düşman Küçük Halk'tan biri kolları ve bacaklarıyla bir yel değirmeninde yuvarlandı ve trafik işaretinin cesedine çarptı. İki tanesi bariz bir panikle kaçmaya başladı, uçuşları düzensiz ve hızlıydı, kaçarken çivi kılıçlarını düşürdüler.

Sonra çeliğin çeliğe çarpmasıyla bir kıvılcım parlaması oldu ve Toot kamyonun arkasından çıktı, neredeyse kendisi kadar uzun olan bir başka Küçük Halk'a karşı kendini çılgınca savunuyordu. Düşman, ucube balık kancalarının uçlarından yapılmış sivri uçlarla kaplı siyah bir zırh giymişti, hatta miğferi bile vardı ve boyutuna göre tasarlanmış gerçek bir kılıç gibi görünen, sanırım flamberge adı verilen dalgalı kanatlı bir şeyle savaşıyordu.

Ben izlerken, düşman şampiyonun kılıcı Toot'un kalkanının üstünden yarım inçlik bir alüminyum parçasını kesti ve ardından Toot'u ikiye bölmek için bir dizi ağır çift el darbesi indirdi.

Toot bir kamış gibi sallanıp savruldu ama saldırı vahşiceydi, düşman da en az onun kadar hızlıydı. Kalkanın düz kısmını başka bir darbenin önüne geçirerek onu durdurdu ama bir sonraki darbeye flamberge'in dalgalı bıçağı kalkanın kenarına takıldı ve onu tekrar keserek Toot'un koluna bağlanmış bir alüminyum dikdörtgenden biraz daha fazlasını bıraktı. Toot havaya fırladı ama rakibi de onunla eşleşti ve bir elektrik direğinin etrafında dönüp durdular; düşmanın kılıcı Toot'un doğaçlama kılıcıyla gümüş kıvılcımlar saçarak buluştu.

Müdahale etmek istedim ama her zaman olduğu gibi boyut önemliydi. Hedefim küçüktü ve hızlı hareket ediyordu. İkisi o kadar hızlı hareket ediyordu ki, şansım yaver gitse ve birini vursam bile, muhtemelen

Kaptan Hook'a yaptığım gibi Toot'u da ortadan kaldırmayı planlıyordum. Çağrışım büyüm Mab sayesinde her zamankinden daha odaklanmış ve kesindi ama kontrolüm hâlâ *o kadar* ayırt edici olmaya yetmiyordu. Ayrıca, dev yaprak üfleyicimi hâlâ Hook'un diğer adamlarına karşı kullanmam gerekiyordu. Tek yapabildiğim izlemektir.

Hook Toot'un kafasına doğru savurdu ama Toot tam zamanında eğildi ve flamberge kısa bir süreliğine sokak lambasının direğinin metaline takıldı.

"Aha!" dedi Toot ve masa bıçağını Hook'un zırhlı eline indirdi.

Diğer fae acı içinde olduğu belli bir şekilde sarsıldı ve flamberge yere düştü.

"Teslim ol, hain!" Toot bağırdı. "Za Lordu'nun adaletiyle yüzleşin!"

"Asla!" diye yanıtladı miğferin içinden gelen bir başka tiz ses ve Hook bir çift kürdan inceliğinde hançer çıkardı. Onlardan bir makas şekli yaptı ve Toot'un bir sonraki saldırısını yakaladı, masa bıçağını kenara savurdu ve hançerini Toot'un boğazına savurdu. Toot geri çekildi ama göğsüne uzun bir kesik aldı, bıçak tıpkı flamberge'in yaptığı gibi zırhını kesti.

Tümgeneralim acı içinde çığlık atarak geri çekildi.

İhtiyacım olan açıklık buydu ve yaprak üfleyicimi Hook'a çarpacak şekilde döndürdüm. Küçük fae Toot-toot'a doğru ilerlemeye başlarken onu yakaladı ve bir binanın kenarına yuvarlanmasına neden olurken, rüzgarın geri patlaması Toot'u gerçekten fırlattı. Havada toparlanmayı başardı, kanatları bulanıklaştı ve dengesiz bir şekilde bana doğru fırladı. Onu boştaki elimle yakaladım, yanıma doğru çektim ve Toot'u koruyarak Kanca'dan kısmen uzaklaştım.

Düşman fae bulutu hâlâ dönüyor ve yalpalıyordu. Belli ki herhangi bir liderlikten yoksundular ve onlara vurduğum devasa rüzgarlar yüzünden hala düzensizdiler - ama enerjim neredeyse tükenmişti ve kendilerini toparlamalarından yaklaşık iki saniye sonra ölü bir adamdım.

"Artık ayaklarım beni hayal kırıklığına uğratmıyor," diye mırıldandım.

Yaprak üfleyiciyi, liderleri olduğundan şüphelendiğim Hook'un üzerinde tuttum ve arabaya doğru ilerledim. Birkaç hızlı bakışla kontrol ettim. Benzin kokusu Caddy'den değil, patlayan spor çantasına yakın olan yarı parçalanmış bir arabadan geliyordu.

Yaprak üfleyiciye son bir güç verdim ve kapıyı arkamdan çarparak Caddy'ye atladım. Toot'u elimden geldiğince nazikçe Bob'un yanına bıraktım.

"Neler oluyor?" Bob yolcu koltuğunun çukuruna yanlamasına düştüğü yerden, belli belirsiz bir sesle bağırdı.

"Küçük periler kıcıımı tekmeliyor!" Ben de arabayı çalıştırmaya çalışırken bağırdım. "Lanet numaramı almışlar!"

Gürültülü bir patlama sesi duyuldu ve ince, minyatür bir çelik hançer yolcu camına çarparak camı vitraylı bir pencere kadar zor görülebilen kırık bir ağ örgüsüne dönüştürdü.

"Ack!" Dedim.

Bob histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Hançer ortadan kayboldu ve ardından aynı şey sürücü tarafında da oldu.

Vay anasını, Hook, Tickle Me Elmo büyüklüğünde biri için fazla parlaktı. Beni kör ediyordu.

Caddy'yi geri vitese taktım ve kaldırımdan caddeye geri döndüm, giderken tuğlaları ve molozları döktüm. Tam caddeye doğru zıplarken, ön cam da bir çatlaklar ağına dönüştü, bu yüzden omzumun üzerinden bakmak için dönerek geriye doğru sürmeye devam ettim. Bu birkaç saniye iyi gitti ve sonra arka cam da kırıldı.

Dişlerimi sıktım. Normal şartlar altında bir sonraki hamlem camı açıp kafamı camdan dışarı çıkarmak olurdu. Bu gece denersem gözüme minyatür bir hançer yiyeceğimden oldukça emindim.

Bazen aptalca bir şey yapmakla intihara meyilli bir şey yapmak arasında seçim yapmak zorunda kalırsınız. Bu yüzden Bob kemikli kıcıını kıkırdatırken Chicago'nun ortasında kör ve geri geri gitmeye devam ettim.

"Minik periler!" Kıkırdadı, Caddy sallanıp zıplarken biraz yuvarlandı. "Minik periler!"

Planım on saniye kadar işe yaradı ve sonra park halindeki bir arabaya çarptım. Büyük bir araba olmadığı için şanslıydım. Yani, onu göremedim ama Caddy'den bilardo topuna çarpmış bir bilardo topu gibi sekti. Ayrıca tekerleği de ellerimden fırlattı, parmaklarımın arasından çekip aldı ve Caddy'yi başka bir kaldırıma gönderdi. Metal bir korkuluğa çarptı ve ardından arka lastikler bir merdiven boşluğuna doğru sekti.

Caddy'yi kurtarmak için uğraştım ama lastiklerin tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

Yolun sonuna geldik.

İçimden bir küfür savurdum ve direksiyona bir yumruk indirdim. Sonra kendimi gözlerimi kapatıp düşünmeye zorladım. *Düşün, düşün, panikle tepki verme. Kafanı topla, Dresden.*

"Tümgeneral," dedim. "İyi misiniz?"

"Fena değil lordum." Nefes nefese kaldı. "Daha kötülerini de yaşadım." "Gitmeliyiz," dedim.

"!" Bob kıkırdadı. "!" Minik periler!"

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve Redcap'ın şapkasını Bob'un üzerine indirdim. "Pislik gibi davranmayı bırak. Bu ciddi bir mesele."

Bob'un sesi zar zor boğuk çıkıyordu. Sanki nefes alamıyor gibiydi. "Ciddiyim! Ufacık! Periler! Yüce büyücü Dresden!"

"Sandığın kadar komik değilsin," dedim sertçe. "Toot, bir fikrin var mı?"

"Hepsini bir çemberin içine mi hapsedelim?" Toot önerdi.

İç çektim. Doğru ya. Tek yapmam gereken hepsini aynı anda aynı yerde, yaratma imkânım olmayan sihirli bir çemberin içinde buluşturmaktı.

Toot harika bir küçük adam. Sadece danışmanlık yapacak biri değil.

Turuncu ışık kırık yıkamaya başladı ve içlerindeki çatlakları belirginleştirdi. Bir sürü turuncu ışık.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldım. "Bir avuç çivi tabancası sayesinde ölüm lanetini kullanan büyücü olarak tanınmayacağım."

Sonra çok uğursuz bir ses duyuldu.

Caddy'nin arkasına doğru, birisi yakıt deposunun kapağını açtı.

Bundan sonra ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Ateş.

"Tabii ki hayır," dedim. Kasketi aldım, hâlâ kıkırdayan Bob'u baş aşağı çevirdim ve Toot'u kafatasının içine soktum. İçinde yayıldı, kolları ve bacakları dışarı çıktı ama şikâyet etmedi.

"Hey!" diye itiraz etti Bob.

"Hak ettiğini buldun Giggles," diye tersledim. Kafatasını bir futbol topu gibi kolumun altına sıkıştırdım.

O piranha sürüsünden kaçmak için fazla şansım olmadığını biliyordum ama bu, arabada kalıp yanarak ölmemden çok daha büyük bir şanstı. Kalkan bileziğime sahip olmak için neler vermezdim. Ya da eski asama. Şemsiyem bile yoktu.

İçimde daha ne kadar büyü kaldığından emin değildim ama kalkan büyümü hazırladım ve koşarken etrafımı saracak şekilde şekillendirdim. Onu uzun süre yerinde tutamayabilirdim ama belki de çok ama çok şanslıysam, başka bir seçenek bulabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilirdim.

Birkaç keskin ve tamamen paniklemeyen nefes aldım, sonra Cadillac'tan çıktım ve "*Defendarius!*" diye bağırarak kalkanımı kaldırdım.

Küçük Halk neredeyse anında kalkanıma vurmaya başladı. Bir keresinde oluklu çelikten yapılmış kubbe şeklindeki bir Quonset kulübesinde dolu fırtınası atlatmıştım. Aynı bunun gibiydi, sadece daha yakın ve çok daha ölümcüldü.

Koşmaya başladım. Hâlâ mevcut olan toz, yaprak üfleyici büyümün ortaya çıkardığı sis örtüsü ve düşman fae sürüsü arasında zar zor görebiliyordum. Bir yön seçtim ve koştum. On adım. Yirmi adım.

Düşman kalkana vurmaya devam etti ve ben onu yerinde tutmak için irademi kalkanın içine akıtmaya devam ettikçe, bedenim gittikçe daha ağır hissetmeye başladı.

Otuz adım attım ve kaldırımdaki küçük bir çukura bastım, tökezledim ve düştüm.

Bir dövüşte düşmek genellikle kötüdür. Bir daha ayağa kalkamazsınız. Yani, "Düştü" ifadesinin birkaç yüzyıl boyunca ölümle eş anlamlı olmasının bir nedeni var.

Düştüm.

Ve sonra hayatımın en güzel sesini duydum. Yakınlarda bir yerde bir kedi kızgın, tıslayan bir çığlık attı.

Küçük Halk, *Felis domesticus*'un ölümcül korkusu içinde yaşar. Kediler gözlemci, meraklı ve küçük fae'leri yakalayacak kadar hızlıdır. Evcil kediler dünyadaki diğer tüm kara yırtıcılarından daha fazla türü takip edebilir, öldürebilir ve beslenebilir. Eşsiz avcılardır ve Küçük Halk bunu bilir.

Çığlığın etkisi anlık oldu. Saldırganlarım saf bir refleksle geri çekildiler ve hemen yaklaşık yirmi metre havaya fırladılar - hatta Hook. Kafamı kaldırıp bakma fırsatı buldum ve büyük, kızıl bir erkek kedinin bir çöp kutusunun tepesinden yanımdaki kaldırıma atladığını gördüm.

"Hayır!" diye bağırdı Hook miğferinin içinden. "Canavarı öldürün! Hepsini öldürün!"

"Ne? Ben *sana* ne yaptım ki?" Bob itiraz etti, öfkeyle. "Bugün burada olmamam gerekiyordu!"

Fae'lerin hepsi Hook'a baktı ve cesaretlerini yeniden toplamaya başlamış gibiydiler.

Yakınlarda ikinci bir kedi çığlık attı. Ve bir üçüncüsü. Ve bir dördüncü. Kediler ara sokaklardan ve park etmiş arabaların altından çıkmaya başladı. Kediler yerden yirmi metre yükseklikteki bina çıkıntıları boyunca volta atmaya başladı. Parlayan gözler binaların arasındaki derin gölgelerden ışık yansıtıyordu.

Sanırım Kanca bile bu harekete katlanmak istemiyordu. Küçük fae şampiyonu sinirli bir çığlık attı, sonra döndü ve yukarı, yukarı ve uzağa fırlayarak gecenin içinde kayboldu. Diğerleri de Hook'u takip ederek bir kor ışığı şeridi halinde akıp gittiler.

Bir süre öylece yattım, bitkin ve nefes nefese. Sonra doğruldum ve etrafıma bakındım.

Kediler gitmişti, sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kaybolmuşlardı.

Arkamdaki sokaktan birinin çıktığını duydum ve yorgunluğuma rağmen vücudum gerildi. Sonra genç bir kadın sesi, fena olmayan bir İngiliz aksanıyla şöyle dedi: "Küçük Halk kolayca ürker ama

yakında geri dönecekler. Hem de daha fazla sayıda."

Ani, bitkin bir rahatlamayla sarktım. Kötü adamlar neredeyse hiç alıntı yapmazlar.

Yıldız Savaşları.

"Molly," diye nefes aldım.

Oldukça eski püskü ikinci el kıyafetler giymiş uzun boylu genç bir kadın yanıma çömeldi ve gülümsedi. "Selam patron. Evine hoş geldin."

Bölüm

On üç

"**G**rasshopper," dedim, gülümsediğimi hissettim. "İllüzyon. Çok güzel." Molly bana başıyla küçük bir selam verdi. "Benim işim bu."

"Ayrıca iyi zamanlama," dedim. "Ayrıca, bu da ne? Benim ... olduğumu nereden bildin? "

"Yaşıyor mu?"

"Burada, ama eminim. Nereden biliyorsun?" "Öncelikler, patron.

Yürüyebilir misin?"

"Ben iyiyim," dedim ve kendimi ayağa kaldırdım. Gerçekten olması gerektiği kadar zor değildi ve dayanıklılığımın kendini yeniden inşa ettiğini, enerjimin bana geri geldiğini hissedebiliyordum. Hâlâ yorgundum - beni yanlış anlamayın - ama başım dönüyor olmalıydı ve .

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Molly. "Smokin miydi o?"

"Kısaca," dedim. Arabaya baktım. "Sürmek ister misin?"

"Elbette," dedi. "Ama ... vinç getirmediysen, bu oldukça sıkışık bir durum, Harry."

Ses tonundan hafifçe rahatsız olarak homurdandım. "Sadece bin, çalıştır ve yavaşça gaz ver."

Molly tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonra aniden yere baktı. Bir saniye sonra siren sesleri duydum. Kaşlarını çattı, başını salladı ve arabaya bindi. Bir saniye sonra motor gürültüyle çalıştı.

Arabanın tekerleklerinin sıkıştığı merdiven boşluğuna indim, Bob'un kafatasını yere bıraktım ve arka çerçevenin altında iyi bir yer buldum. Sonra ayaklarımı uzattım, ellerimin topuklarını Caddy'nin alt tarafına dayadım ve ittim.

Çok sertti. Yani, gerçekten, gerçekten mide bulandırıcı derecede zordu ama Caddy inledi, sonra vites değiştirdi ve sonra yavaşça yükseldi. Kollarımla olduğu kadar bacaklarımla da kaldırıyordum, tüm bedenimi ortaya koyuyordum ve içimdeki her şey çabanın donuk bir yanığını yayıyordu. Nefesim ciğerlerimden yavaş bir iniltiyle çıkıyordu ama sonra lastikler merdiven boşluğundan çıkıp dönmeye başladı, kaldırımı takıldılar ve Caddy kendini

Yolun geri kalanında.

Kafatasını aldım, hala içinde çoğunlukla gevşek Toot-toot vardı, sendeleyerek merdiven boşluğundan geri çıktım ve arabanın yolcu tarafına geçtim. Elimi kaldırdım ve içinden aşağıya doğru bir irade dalgası gönderdim, "*Forzare*" diye mırıldandım ve aşırı gerilmiş ön cam inledi ve kendini çerçeveden kurtararak Molly'nin görüşünü açtı.

"Git," diye .

Molly arabayı dikkatlice sürerek gitti. Acil durum araçları yanımızdan geçiyordu ve Molly kenara çekip onlara yol vermek için yavaşça sürdü. Orada oturup zor nefes alıyordum ve o kadar ağırlığı taşımanın gerçek eforunun, onu gerçekten taşırken sizi etkilemediğini fark ettim - kaslarınız oksijen talep edecek kadar iyileştiğinde, hemen sonraki anlarda geldi. Başımı cama yasladım, nefes nefese kaldım.

"Nasıl gidiyor, dostum?" Bir süre sonra sordum.

"Acıyor." Toot iç çekti. "Ama iyi olacağım lordum. Zırhım darbenin bir kısmını savuşturdu."

Kafatasını kontrol ettim. Göz ışıkları gitmişti. Bob, Molly ilk çırağım olduğundan beri yürürlükte olan emirlerime uygun olarak, Molly etrafta olduğu anda aptallaşmıştı. Bob'un büyü konusunda neredeyse sınırsız bilgisi vardı. Molly ise haklı olduğunu düşündüğünde kendini sınırlama konusunda hesaplı bir umursamazlığa sahipti. Gerçekten korkutucu bir çift olabilirlerdi ve eğitimi sırasında onları dikkatle ayrı tutmuştum.

"Sokaklardan uzaklaşmamız gerek," dedim. "Sessiz ve güvenli bir yere."

"Ben de öyle bir yer biliyorum," dedi Molly. "Ne oldu?" "Biri arabama patlayıcı dolu bir spor çantası fırlattı," diye .

"Ve bunu cehennemden gelen lanet olası peri ölüm filosuyla takip ettiler."

"Yani onca trafik arasından *bu* arabayı mı seçtiler?" diye sordu, sesi kuru. " nedir?"

. "Sokaklardan hemen uzaklaşmak için bir neden daha."

"Sakin ol," dedi. "Polisi geçer geçmez arabayı örtmeye başladım. Daha önce seni takip eden biri varsa bile artık yok. Nefes al, Harry. Yakında orada olacağız."

Gözlerimi kırptım, etkilendim. Peçeler basit büyüler değildi. Gerçi Molly'nin uzmanlık alanlarından biriydi ama bu işi bir adım öteye taşıyordu. Dikkatli bir şekilde araba kullanırken ve sohbet ederken Caddy'nin tamamını bir peçeyle örtüp örtemeyeceğimi bilmiyordum. Aslında, yapamayacağımdan oldukça emindim.

Grasshopper beni büyütüyordu.

Araba sürerken Molly'nin profilini inceledim. Baktım, gerçekten. Onunla ilk kez yıllar önce, alıştırma sütyeni giyen çelimsiz bir çocukken tanışmıştım. O zaman

Uzun boyluydu, beş-on ya da biraz daha fazla. Koyu sarı saçları vardı ama onunla tanıştığımdan beri yaklaşık elli kez rengini değıştirmişti. Şu anda doğal tonundaydı ve kısa kesilmişti, çenesine kadar eşit bir şekilde sarkıyordu. Çok az makyaj yapmıştı. Kız özellikle orantılı bir heykel gibi yapılıydı ama bu kıyafetle -haki pantolon, krem rengi bir gömlek ve çikolata kahvesi bir ceket- bunu göstermiyordu.

Molly'yi son gördüğümde aklıktan ölmek üzere olan, paçavralar giymiş, vahşi bir kedi gibi her seste ve harekette seğıren bir şeydi - polislerden ve Beyaz Konsey'in gardiyanlarından kaçarken Fomor adlı bir gruba karşı gizli bir savaş verdiği düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi. Hâlâ zayıf ve biraz hiperaktif, gözleri aynı anda tüm dünyayı izlemeye çalışıyordu ama o aşırı sarmal yay gerginliği hissi çok azalmıştı.

İyi görünüyordu. Bunu fark etmek yüzeyin altında olmaması gereken şeylerin kıpırdanmasına neden oldu ve aniden başımı başka yöne çevirdim.

"Uh," dedi. "Harry?"

"Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun evlat," dedim.

Kısa bir süre sırttı. "Ben de sana."

. "Daha kötü görünmek zor olurdu. İkimiz için de sanırım."

Bana baktı. "Evet. Çok daha iyiyim. Hala değilim..." Omuz silkti. "Tam olarak Küçük Bayan İstikrar değilim. En azından henüz değilim. Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bazen çoğumuzun böyle olduğunu düşünüyorum," dedim. "Elimizden geldiğince delilikle savaşıyoruz. Olduğumuzdan daha iyi bir şey olmaya çalışıyoruz. Önemli olan bu ikinci kısımdır."

Gülümsedi ve başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika içinde Caddy'yi özel bir otoparka çevirmişti.

"Park için hiç param yok," dedim.

"İhtiyacım yok." Durakladı ve kapıyı kontrol eden görevliye el sallamak için çatlak camı indirdi. Adam kitabından başını kaldırıp ona gülümsedi ve bir düğmeye bastı. Kapı açıldı ve Molly Caddy'yi otoparka çekti. Arabayı uzunlamasına sürdü ve dikkatlice kapalı bir park yerine çekti. "Pekâlâ. Gel bakalım."

Arabadan indik ve Molly beni bitişikteki bir apartmana açılan bir kapıya götürdü. Kapıyı anahtarla açtı ama asansöre gitmek yerine beni girişin bir tarafındaki başka bir kapıya yönlendirdi. Onun da kilidini açtı ve iki kat merdiven inerek son bir kapıya ulaştı. Kapılardaki ve merdivenlerdeki büyümlü savunmaları, kendimi ona açmak için çaba sarf etmeden bile hissedebiliyordum. Bu bir

ciddi bir güvenlik büyüğü demeti. Molly ikinci kapıyı açtı ve "Lütfen içeri gelin," dedi. Toot'a gülümsedi. "Ve tabii ki mürettebatınız da sizinle birlikte."

"Teşekkürler," dedim ve onu içeri kadar takip ettim. Molly'nin bir dairesi vardı.

Hugh Hefner'ın doğum günü partisi için yeterince büyük bir dairesi vardı.

Oturma odası bir basketbol sahası büyüklüğündeydi ve on bir-ayak tavanlar. Mutfağı açık alanın geri kalanından ayıran küçük bir bar vardı. Odanın bir köşesinde etrafında el yapımı bir oturma odasına benzeyen bir şömine, ikinci bir bölümde rahat sandalyeler ve gömme kitap raflarıyla kaplı bir köşeye sıkıştırılmış bir masa vardı. Her ikisi de pahalı Avrupa kurulumları olan eliptik bir makine ile birlikte bir ağırlık sehpası da vardı. Yerler parkeydi ve muhtemelen kapladıkları alandan daha pahalı olan halılarla bölünmüştü. Ana odadan birkaç kapı açılıyordu. Meşe ağacındandı. Granit tezgahlar. Altı gözlü bir gaz ocağı. Gömme aydınlatma.

"Cehennem çanları," dedim. "Uh. Güzel yer."

Molly ceketini silkti ve bir kanepenin arkasına attı. "Beğendin mi?" Mutfağa doğru yürüdü, bir dolap kapağını açtı ve bir ilk yardım çantası çıkardı.

"Sevdim," dedim. "Uh. Nasıl?"

"Bunu benim için svartalves inşa etti," dedi.

Svartalves. Onlar doğaüstü sahnenin ciddi müşterileriydi. Eşsiz zanaatkârlar, çok özel ve bağımsız bir halk ve kesinlikle hiçbir saçmalığa tahammülleri yok. Kimse bir svartalfın kötü tarafına geçmek istemez. Cömertlikleriyle de pek bilinmezlerdi. "Onlar için mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Bu benim. Onlardan satın aldım."

Tekrar göz kırptım. "Ne ile?"

"Onur," dedi. Bir şeyler mırıldandı ve eliyle küçük yemek alanındaki masanın üzerinde asılı duran avizeye bir fiske vurdu. Avize, herhangi bir akkor ampul koleksiyonu kadar parlak, saf beyaz bir ışıkla parlamaya başladı. "Onu buraya getirin ve ona yardım edip edemeyeceğimize bakalım."

Ben de öyle yaptım ve Toot'u kafatasından masaya mümkün olduğunca nazikçe taşıdım. Molly onun üzerine eğilip baktı. "Tam göğüs zırhının içinden mi? Sana ne çarptı, Toot-toot?"

"Koca bir pislik!" Toot yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Onun da gerçek bir kılıcı vardı. Siz büyük insanlardan herhangi birini bize gerçekten kullanabileceğimiz bir kılıç yapmaya ikna etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Onun gördüm," dedim. "Sizinkini daha çok beğendim, Tümgeneral. O aptal siyah şövalye görünümünden çok daha havalı ve şık." Toot bana kısa ve sert bir sırtış attı. "Teşekkür ederim lordum!"

Toot harap olmuş zırhından güçlükle çıktı ve Molly'nin temkinli, sabit parmaklı yardımıyla yarayı temizlemeyi ve bandajlamayı başardım. Çirkin görünüyordu ve Toot bu işlem sırasında hiç de mutlu değildi, ama kötü yaralanmaktan ziyade rahatsız ve yorgun olduğu belliydi. Yaranın icabına bakıldıktan sonra Toot hemen masanın üzerine yığıldı ve uyumaya başladı.

Molly gülümsedi, dolaptan temiz bir havlu çıkardı ve küçük adamın üzerine örttü. Toot onu yakaladı ve iç çekerek altına kıvrıldı.

",," dedi Molly, ilk yardım eline alarak. Onu mutfığa kadar takip etmem için bana işaret etti. "Sıra sende. Gömleği çıkar."

"Bana yemek ısmarlayana kadar olmaz," dedim.

Bir an için dondu kaldı ve ben de bunun aklımdan geçen şaka gibi olup olmadığını merak ettim. Sonra toparlandı. Molly kaşlarını kaldırarak rahatsız edici bir şekilde annesininkine (akıllı bir adamın bulaşmayacağı bir kadın) benzeyen bir bakış attı ve kollarını kavuşturdu.

"Peki," dedim gözlerimi devirerek. Yıkık smokinimin içinden omuz silkerek çıktım.

"Tanrım," dedi Molly bana bakarak usulca. Etrafıma eğildi ve kaşlarını çatarak sırtıma baktı. "Bir tutku oyunu gibi görünüyorsun."

"O kadar da kötü hissettirmiyor," dedim.

Molly, "Bu kesiklerden biri enfeksiyon kaparsa olabilir," dedi. "Sadece ... sadece orada dur ve kıpırdama. Adamım." Dolaba gitti ve büyük kahverengi bir hidrojen peroksit şişesi ve birkaç mutfak havlusuyla geri geldi. Onu ileri geri yürürken izledim. "Sırtınla başlayacağız. Tezgâha yaslan."

Dirseklerimi granite dayayıp hâlâ onu izliyordum. Molly bir an için malzemeleri karıştırdı, sonra alt dudağını ısırdı ve bir amaç uğruna hareket etmeye başladı. Sırtımdaki kesiklere, Arctis Tor'da bu kadar çok zaman geçirmeden önce beni zıplatabilecek küçük soğuk sıvı patlamaları halinde peroksit damlatmaya başladı. Biraz yandı ve sonra coşkuyla köpürdü.

"Yani, tek bir soru yok mu?" Ona sordum.

"Hmmm?" Başını işinden kaldırmadı.

"Ölümden döndüm, bir şekilde bekliyordum . . . Bilmiyorum. Biraz şok. Ve yaklaşık bir milyon soru."

"Hayatta olduğunu biliyordum," dedi Molly.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Nasıl?" Cevap vermedi ve bir süre sonra muhtemel cevabı anladım. "Vaftiz annem."

"Yoda-ing'ini ciddiye alıyor."

"Hatırlıyorum," dedim ses tonumu nötr tutarak. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç hafta," dedi Molly. "Burada çok fazla kesik var, yeterince yara bandım olduğunu sanmıyorum. Sanırım sarmak zorunda."

"temiz bir gömlek giyerim," dedim. "Bak, önemli bir değil. Bunun gibi küçük izler bir ya da iki gün içinde kaybolacaktır."

"Küçük ... Kış Şövalyesi şeyleri mi?"

"Hemen hemen," dedim. "Mab ... iyileşme sürecim boyunca beni gezdirdi."

"Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimin Bob'un kafatasında gezindiğini fark ettim. Molly'ye neler olduğunu anlatmak onun da işin içinde olduğu anlamına gelirdi. Bu onu da çatışmanın içine çekerdi. Onu bu tür bir tehlikeye maruz bırakmak istemiyordum, bir daha olmazdı.

Tabii ki bu muhtemelen benim tek kararım değildi. Ayrıca Molly, başarıya çok yakın olan bir suikasta müdahale etmişti. Piranha peri sürüsünün arkasındaki her kimse muhtemelen bunu görmüştü. Molly zaten savaşın içindeydi. Eğer şimdi ondan bir şeyler saklamaya başlarsam, bu sadece onun hayatta kalma şansını engeller.

Onun bu işe karışmasını istemiyordum ama bu seçimi kendi başına yapma hakkını kazanmıştı.

Ben de ona düz, kısa ve öz bir şekilde, Cadılar Bayramı ile ilgili kısım hariç hiç düzenleme yapmadan verdim. Biraz garip hissettim. Neredeyse hiç kimseye bu kadar gerçeği söylemem. Gerçek tehlikelidir. Beni dinledi, iri gözleri sürekli çenemin etrafındaki bir noktaya odaklanmıştı.

Bitirdiğimde tek söylediği "Arkanı dön." oldu.

Yaptım ve göğsümdeki, kollarımdaki ve yüzümdeki kesikler üzerinde çalışmaya başladı. Yine yaraları temizlemek biraz rahatsız ediciydi ama daha fazlası değildi. Onun benimle ilgilenmesini izledim. İfadesini okuyamadım. Çalışırken gözlerime bakmıyordu ve tavrını hızlı ve sabit tutuyordu, çok iş gibi.

"Molly," dedim, sözünü bitirdiğinde.

Durakladı, hâlâ bana bakmıyordu.

"Özür dilerim. Yaptığım şey için senden yardım istemek zorunda kaldığım için özür dilerim. Seni Chichén Itzá'dan eve göndermediğim için özür dilerim. Seni buna asla maruz bırakmamalıydım. Hazır değildin."

"Şaka yapmıyorum," dedi Molly sessizce. "Ama . . . O zamanlar ben de hayır cevabını kabul etmiyordum. İkimiz de akıllıca seçimler yapmadık."

Gece."

"Olabilir. Ama sadece birimiz akıl hocasıyız," dedim. "Neler olup bittiğini bilen kişi ben olmalıyım."

Molly sarsak bir hareketle başını birkaç kez salladı. "Harry, bitti. Tamam mı? Bitti artık. Geçmişte kaldı. Bırak orada kalsın." "Bunu istediğine emin misin?"

"Öyleyim."

"Tamam." Elime bir kâğıt havlu aldım ve midemden aşağıya doğru fokurdayan birkaç peroksit kanalını kuruladım. "Pekâlâ. Şimdi tek ihtiyacım olan temiz bir gömlek."

Molly meşe kapılardan birini işaret etti. "İçeride. İki şifonyer ve bir dolap var. Süslü bir şey değil, ama hepsinin sana uyacağından eminim."

Birkaç kez göz kırptım. "Um. Ne?"

Homurdandı ve gözlerini devirdi. "Harry . . . duh. Hayatta olduğunu biliyordum. Bu geri döneceğin anlamına geliyordu. Lea bunu kendime saklamamı söyledi, ben de senin için bir yer hazırladım." Mutfığa doğru hızlı bir adım attı, bir çekmeceyi açtı ve küçük pirinç bir anahtarla geri döndü. "İşte, bu seni kilitlerden, svartalves'in koşuallarından ve benim savunmamdan geçirecek."

Kaşlarımı çatarak anahtarı aldım. "Um . . ."

"Senden benimle aynı evde kalmanı istemiyorum, Harry," dedi Molly, ses tonu kuruydu. "Sadece... kendi ayaklarının üzerinde durana kadar. Ya da şehirde olduğun ve kalacak bir yere ihtiyacın olduğu sürece."

"Kendi başıma halledemeyeceğimi mi düşündün?"

"Tabii ki hayır," dedi Molly. "Ama... bilirsin. Sanırım bunu yapmak zorunda olmamalısın diye düşünüyorum." Kararsızca bana baktı. "Sana ihtiyacım olduğunda yanımdaydın. Şimdi sıranın bende olduğunu düşündüm."

Duygusallaşmadan önce gözlerimi kaçırdım. Çocuk burayı bir araya getirmiş, çok şüpheli ve temkinli bir doğaüstü ulusla bir tür ittifak kurmuş, benim için bir oda döşemiş ve bana bir gardırop mu almıştı? Sadece birkaç hafta içinde mi? Ondan önceki bir yılın büyük bir kısmında sokaklarda paçavralar içinde yaşarken mi?

"Etkilendim çekirge," dedim. "Cidden."

"Bu etkileyici kısmı değil," dedi. "Ama şu anda buna ayıracak vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Cadılar Bayramı'nı atlatalım," dedim, "sonra belki oturup güzel bir konuşma yapabiliriz. Molly, bunu benim için yapmamalıydın."

"Çok mu ego?" diye sordu, gözlerinde eski, saygısız halinin hayaleti pusuda bekliyordu. "Burayı *kendim* için aldım, Harry. Tüm hayatımı bir evde geçirdim. Sokakta yaşamak benim için iyi bir yer değildi.

kendimi toparladım. Bir yere ihtiyacım vardı ... bir yere ..." Kaşlarını çatı.

"Senin mi?" Ben önerdim.

"İstikrarlı," dedi. "Sessiz. Ve benim. Burada hoş karşılanmadığınızdan değil. İhtiyacın olduğu sürece."

"Sanırım o kıyafetleri de benim hatırım için almadınız."

"Belki de basketbol takımlarıyla çıkmaya başladım," dedi Molly, gözleri bir an için gerçekten parladı. "Bilemezsin."

"Elbette var," dedim.

Seti kaldırmaya başladı. "Kıyafetleri bir doğum günü hediyesi olarak düşün." Bir an başını kaldırıp bana baktı ve tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Seni görmek gerçekten çok güzel, Harry. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler," dedim. "Sana sarılmak istedim ama aynı anda hem elbiselerini ağartır hem de kan lekesi bırakırdım."

Molly, "Başka zaman," dedi. "Ben, uh ... . Kucaklaşmak için çalışmak biraz zaman alabilir." Derin bir nefes aldı. "Harry, ellerinin zaten dolu olduğunu biliyorum ama bilmen gereken bir şey var."

Kaşlarımı çatı. "Öyle mi?"

"Evet." Elleriyle üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. "Adanızı ziyaret ediyor gibiydim."

Michigan Gölü'nün güney kıyılarının ortasında, hiçbir haritada ya da uydu görüntüsünde yer almayan bir ada bulunuyor. Karanlık enerjinin ley hatlarının bir bağlantı noktasıdır ve misafir sevmez. Yakınına gelen insanları kaybolmaya ve uzaklaşmaya teşvik ediyor. Uçaklar sürekli üzerinden geçiyor ama kimse görmüyor. Birkaç yıl önce kendimi adaya ve onu gözetleyen dünya çapındaki dahi loci'ye bağlamıştım. Ona Demonreach adını vermiştim ve bir müttefik olmasının ötesinde hakkında nispeten az şey biliyordum.

Vurulup Michigan Gölü'nün karanlık sularına gömüldüğümde, hayatımı kurtarmak için Mab ve Demonreach'in ikisi de gerekmişti. Komadan adanın yüzeyinin altındaki bir mağarada, bir tür organik serum hattı gibi lanet damarlarımda büyüyen bitkilerle uyandım. Gerçekten tuhaf bir yerdi.

"Oraya nasıl gittin?" Ben sordum.

"Bir tekneyle. Duh."

Ona bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gülümsedi, yüzünde biraz üzgün bir ifade vardı. "Corpsetaker gibi birinin zihnini nar tanelerine çevirmesinden sonra, psişik bir Girilmez tabelası biraz yavaş bir adım gibi görünüyor."

"Heh," dedim. "Doğru. Ama burası tehlikeli bir yer, Molly."

"Ve daha da kötüye gidiyor," dedi.

Ağırlığımı huzursuzca kaydurdım. Daha kötüsünü tanımla."

"Orada enerji birikiyor. Bir kazandaki buhar gibi. Bu konuda hala yeni olduğumu biliyorum ama Lea ile bu konuyu konuştum ve o da aynı fikirde."

Tanrım, bu işi uzatıyor, ne bildiğini merak etmemi sağlıyordu. Bundan nefret ediyorum. "*Neyi* kabul ediyor?"

"Um," dedi Molly, yere bakarak. "Harry. Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde ada patlayacak. Ve bence patladığında Orta Batı'nın yarısını da beraberinde götürecekt."

Bölüm

On dört

"Tabii ki öyle," dedim. Etrafıma bakındım ve ilk yardım çantasını aldım, sonra da gösterilen misafir yatak odasına doğru yürümeye başladım. "*Yemin ederim, bu aptal kasaba. Neden her iğrenç doğaüstü şey burada oluyor? Birkaç aylığına gidiyorum ve ahh. Hemen döneceğim. Grrssll frrrsl rassle mrrrrfl.*"

Yatak odasında bir ışık düğmesi vardı ve çalışıyordu. Ampul falan açık kalıyordu. Şüpheli bir şekilde kaşlarımı çattım. Normalde böyle sinirli olduğumda ampuller göz temasına dayanamaz, hele Yosemite Sam taklidime hiç dayanamaz. Belli ki svartalflar teknolojik huysuz büyücü sendromu için bir çözüm bulmuşlardı.

Ve oda ... şey. Bana evimi hatırlattı.

Dairem çok küçüktü. Molly'nin ana odasına yarım düzine kez sığdırabilirdiniz, kolaylıkla. Eski evim neredeyse onun misafir odasıyla aynı büyüklükteydi. Orayı da benim evim gibi ikinci el mobilyalarla döşemişti. Küçük bir şömine, birkaç sandalye ve rahat görünümlü bir kanepe vardı. Duvarları kaplayan, ucuz ve sağlam, eski kitap rafları vardı ve muhtemelen benim eski ciltsiz roman kütüphanemin yerine geçecek bir kitaplık içeriyorlardı. Eskiden yatak odamın olduğu yere doğru bir yatak vardı, ancak ikiz yerine tam boydu. Aşağı yukarı mutfak tezgahımın olduğu yerde bir tezgah duruyordu ve üzerinde küçük bir buzdolabı ve elektrikli ızgaraya benzeyen bir şey vardı.

Etrafa bakındım. Evim değildi ama doğru posta kodundaydı. Ve bu belki de birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

Bir an için eski dairemin kokusunu, odun dumanını, çam temizleyicisini ve bir bodrum katında kaçınılmaz olan biraz küflü rutubeti hatırladım ve gözlerimi iyice kısırsam neredeyse yine oradaymışım gibi davranabilirdim. Evimdeymişim gibi.

Ama evimi yakmışlardı. Onlara bunun karşılığını

Ama yine de onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde içimde tuhaf bir boşluk hissettim. Mister'ı, kedimi özledim. Köpeğimi özledim. Bildiğim, barınak olan bir yere sahip olmanın tanıdıklığını özledim. Hayatımı özledim.

Çok uzun bir süre gibi gelen bir süredir evden uzaktaydım.

Yatağın yanında, iki yanında dar bir şifonyer bulunan bir dolap vardı. Kıyafetlerle doluydu. Süslü bir şey yoktu. Tişörtler. Eski kotlar. Hâlâ plastik ambalajlarında duran yeni iç çamaşırları ve çoraplar. Bazı şortlar, bazı eşofmanlar. Küçük kano büyüklüğünde birkaç çift kullanılmış spor ayakkabı ve tolere edilebilecek birkaç yürüyüş botu. Ben botları tercih ettim. Ayaklarımın tabanı zayıf değildir, ah, ha, ha.

Smokinden kurtuldum, temizlendim ve bacaklarımdaki yaraları kapattım ve göğsüme bir kurşun yediğimden beri ilk kez tanıdık ve rahat hissettiren kıyafetler giydim.

Elimde kanlı giysilerle yatak odasından çıktım ve Molly'ye baktım. Parmağıyla ateşi işaret etti. Başımı sallayarak teşekkür ettim, mücevherli kol düğmelerini pantolonun cebinden çıkarmayı hatırladım ve kalanları ateşe attım. Kumaş tarafından çoktan emilmiş olan kanı bana karşı kullanmak kolay olmayacaktı, biri içeri girip bir şekilde almış olsa bile, ama bu şansa bırakılmaması gereken şeylerden biriydi.

"Tamam," dedim ve bir sandalyenin koluna yerleştim. "Ada. Başka kim biliyor?"

"Lea," dedi Molly. "Herhalde Mab'a söylemiştir. Haberin sana ulaşacağını düşünmüştüm."

"Mab," dedim, "görünüşe göre bazı şeyleri kendi başına öğrenmen gerektiğini düşünen bir anne."

"Bunlar gerçek mi?"

. "Demonreach ile herhangi bir temasınız oldu mu?"

"Ruhun kendisi mi?" Molly başını salladı. "O . . . varlığıma tahammül ediyor, ama samimi ya da dostça bir şey değil. Sanırım sana bağlı olduğumu biliyor."

"Evet," dedim. "Eminim öyledir. Eğer adadan gitmeni isteseydi, çoktan gitmiş olurdun." Başımı birkaç kez salladım. "Bir düşüneyim."

Molly yaptı. Mutfağa, buzdolabına gitti. Elinde birkaç kutu Coca-Cola ile çıktı, ikisini de açtı ve bir tanesini bana uzattı. Kutuları hafifçe birbirine vurduk ve içtik. Gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Molly bekledi.

"Tamam," dedim. "Başka kim biliyor?" "Hiç kimse," dedi.

"Konsey'e söylemedin mi?"

Molly, Beyaz Büyücüler Konseyi'nden söz edilince yüzünü buruşturdu. "Bunu tam olarak nasıl yapabilirim ki? Onlara göre ben aranan bir kaçağım ve görüldüğüm yerde idam edilirim oradaki hiç kimse gözünü kırpmaz."

"Birçoğu iki kez göz kırpardı," dedim sessizce. "Neden hâlâ etrafta dolaştığını sanıyorsun?"

Molly kaşlarını çatı ve bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lea'nın sana çok şey öğrettiği açık Molly ve yeteneklerinin geçtiğimiz yıl içinde çok olgunlaştığı da ortada. Ama orada senin gibi onlarca yılını vermiş insanlar var. Belki yüzyıllar bile. Eğer gerçekten bulunup ölmeni istiyorlarsa, bulunup ölmüş olursun. Nokta."

"O zaman neden ben ?" Molly sordu.

"Çünkü Konsey'de bundan hoşlanmayacak insanlar var," dedim. "Benim g- Ebenezer herhangi bir günde Konsey'deki herhangi birini, eğer onlara kızarsa, alt edebilir. Bu muhtemelen yeterli ama Ramirez de seni seviyor. Ve teorik olarak seni yakalamaktan sorumlu kişi o olacağından, bunu yapan başka biri onun bölgesine girmiş olur. O da genç ama saygıyı hak etti. Ve Muhafızlar'daki genç silahşörlerin çoğu muhtemelen bir tartışmada onun tarafını tutacaktır." İçimi çektim. "Bakın, Beyaz Konsey her zaman çeşitli pisliklerden oluşan devasa bir yığın olmuştur. Ama insanlık dışı değiller."

"Bazen hariç," dedi Molly, sesi acı çıkıyordu. "İnsanlık önemlidir," dedim. "Hâlâ , değil mi?" "Onlar sayesinde değil," dedi.

"Eğer Chichén Itzá'da ortaya çıkmamış olsalardı, hiçbirimiz kurtulamazdık."

Molly kaşlarını çatı. "O Beyaz Konsey değildi."

Teknik olarak doğru. O Gri Konsey'di. Ama Gri Konsey çoğunlukla Beyaz Konsey'in gizlice birlikte çalışan üyelerinden oluştuğu için, bana göre yine de sayılırdı. Bir bakıma.

"Bu adamlar," dedim, "Konsey'in olması gereken kişiler. Ve olabilirler de. Ve yardıma en çok ihtiyaç duyduğumuz anda onlar *oradaydı*." Biraz daha kola yudumladım. "Dünyanın bazen karanlık ve çirkin görüldüğünü biliyorum. Ama içinde hala iyi şeyler var. Ve iyi insanlar. Ve onlardan bazıları Konsey'de. Seninle temas halinde değiller çünkü olamazlar- ama inan bana, başının zaten belada olduğundan daha fazla belaya girmesini önüyorlar."

"Varsayıyorsun," dedi inatla.

İçimi çektim. "Evlat, hayatın boyunca Konsey'le uğraşacaksın. Ve bu üç ya da dört yüz yıl sürebilir. Yanlış yaptıklarında yüzlerine vurmamalısın demiyorum. Ama köprüleri yakmanın bundan bir ya da iki yüzyıl sonra çok kötü bir politika olabileceği fikrini göz önünde bulundurmak isteyebilirsin."

Molly benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama düşünceli de görünüyordu. Kaşlarını çatarak kolasından biraz daha içti.

Lanet olsun. Neden onun yaşındayken kendime vereceğim bu özel tavsiyeyi bulamadım? Hayatımı çok daha basit bir hale getirebilirdi.

"Adaya dönüyoruz," dedim. "Söz konusu enerji seviyesinden kadar eminsin?"

Cevabını düşündü. "Chichén Itzá'daydım," dedi. "Her şey oldukça bulanık, ama pek çok parçayı çok iyi hatırlıyorum. Hatırladığım şeylerden biri de ana zigguratın altında oluşan gerilim. Hatırlıyor musunuz?"

O zamanlar öncelikler listemde oldukça alt sıralarda yer almasına rağmen bunu yaptım. Kızıl Kral beni ve benimle kan bağı olan herkesi yeryüzünden silmek için kullanacağı büyüye enerji sağlamak amacıyla düzinelerce, belki de yüzlerce insanın kurban edilmesini emretmişti. Bu enerji şehrin taşlarının içinde uğulduyordu. Bir ara büyük bir elektrik santraline gidin ve kapasitörlerin yanında durun. Hava aynı türden sessizce titreşen potansiyel ile doludur.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Bunun gibi bir şey. Belki daha fazla. Belki daha az. Ama gerçekten çok *büyük*. Hayvanları korkutup kaçırıyor."

" kaç?" diye sordum.

Molly bir köşede durmadan tıklayan uzun, eski bir dede saatine baktı. "Üç on beş."

"Marinaya on dakika. Adaya gidiş ve dönüş bir saat. Servis çağrısı için bir saat diyelim." Başımı salladım ve homurdandım. "Şimdi yola çıkarsak, güneş doğmak üzereyken kasabaya dönmüş oluruz, öyle değil mi?"

" yukarı," diye kabul etti.

"Mab," dedim, için ayırdığım ses tonuyla. "Ne?"

"Bu yüzden kilitlendik," dedim. Sonra da açıkladım. "Mab, Faerie ile olan sınırı şafağa kadar kapattı."

Molly aptal değildi. Bunu anladığında çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Rahatsız edilmeden halletmen için sana zaman tanıyor."

"Nispeten rahatsız edilmemiş," diye düzelttim onu. "Mab'ın çoğunlukla kendine yardım edenlere yardım ettiğini düşünmeye başlıyorum. Tamam. Maeve sabahları parçaları Faerie'ye sokup çıkarmaya başladığında işler hızla yoğunlaşacak. Ayrıca, Hook ve minipsikos çetesi bir dahaki sefere beni yakaladığında reaktör çekirdeğinin büyülu eşdeğeriyle çalışıyor olmak istemiyorum. O yüzden."

Molly başıyla onayladı. "Yani adaya önce biz mi gideceğiz?" "Adaya *şimdi* gidiyoruz."

* * *

Molly, park yerindeki canavar arabadan biraz daha az dikkat çekeceği düşüncesiyle apartmanın güvenliğinden bize bir taksi çağırmasını istedi. Molly'nin emirlerini sanki bir tür ziyaretçi devlet adamıymış gibi yerine getirdiler. Svartalves için her ne yaptıysa, bunu çok ama çok ciddiye almışlardı. Toot'u kavgadan sonra uyurken bıraktım, uyandığında bulabileceği bir yere abur cubur bırakmışım. Bob, bir omzuma astığım, düğmeleri hâlâ sıkı sıkı iliklenmiş bez bir postacı çantasındaydı. Molly önce çantaya, sonra bana baktı ama herhangi bir soru sormadı.

Yüzümü buruşturmak istedim. Molly, öğretmen ve çırak olarak aramızdaki ilişkide otoritemin sınırlarını zorlamaktan hiç çekinmemişti. Peri vaftiz annem, Mab'ın kızı Cuma Leanansidhe ile geçirdiği zaman bunu göstermeye başlamıştı. Lea'nın sınırlar konusunda kesin ve inatçı fikirleri vardı. Sınırları zorlayanlar köpeğe dönüşürdü ya da köpeklerin yediği bir şeye.

Marina şehirdeki birkaç marinadan biriydi. Michigan Gölü her türlü tekne, yelken ve gemicilik için ideal bir ortam sağlıyordu ve Büyük Göl kıyılarında sağlam bir şekilde yerleşmiş bir denizcilik topluluğu vardı. Ben bunun bir parçası değilim. "Perde" yerine "duvar" diyorum ve limanın sol mu yoksa akşam yemeğinden sonraya mı bırakılması gerektiğinden tam olarak emin değilim. Terimleri çok yanlış anlıyorum. Umurumda değil.

Marinalar tekneler için park alanlarıdır. Çok sayıda yürüme yolu iskeleler üzerine inşa edilmiş veya uzun, düz sıralar halinde duba köprü tarzında yüzüyordu. Tekneler herhangi bir otomobil olduğu gibi ayrı ayrı park yerlerine park edilmişti. Teknelerin kışa hazırlık işaretleri vardı - Kasım ayı Michigan Gölü'nde tekne gezintisi yapmak için tehlikeli bir dönem olabilir ve çoğu insan Cadılar Bayramı'na doğru bu işi bırakır. Pencereler ve kapaklar örtülmüş, kapılar kapatılmıştı ve marinada çok az ışık yanıyordu.

Bu iyiydi, çünkü yine haneye tecavüz ediyordum.

Bir marinanın kilitleri için bir anahtarım vardı, ama izini kaybetmişim.

Vurulduğumda, boğulduğumda, öldüğümde, komaya girdiğimde, bir süre arkadaşlarıma musallat olduğumda ve sonra Mab'ın yatağında uyandığımda.

(Hayatım. Cehennem çanları.)

Her neyse, ne anahtarım ne de ayıracak zamanım vardı, bu yüzden marinanın kilitli kapısına geldiğimde, yeni süper gücümü kötüye kullandım ve zincir bağlantı kapısını bükülen metalin düşük bir gıcirtısıyla açmaya zorladım. Yaklaşık üç saniye sürdü.

"*Harika*," diye mırıldandı Molly arkamdan. "Bekle. Arabayı da mı sen yaptın?"

, efor sarf etmekten biraz nefesim kesilmişti.

"Vay canına," dedi Molly. "Örümcek Adam gibi güçlüsün."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Örümcek Adam on ton basabilir. Ben dört yüz kiloluk setler yapabilirim."

"Kilolar," dedi Molly.

"Son adamın ağırlık seti bana miras kaldı," dedim. "Bu süslü bir Avrupa şeyi. İngiltere'de tam olarak ne kadar ağır olduğundan emin değilim."

"İngiltere'de kilo kullanıyorlar," dedi Molly alaycı bir ifadeyle. "Ama altmış ya da altmış beş taş civarında da olabilir."

Durdum ve ona baktım.

Bana tatlı tatlı gülümsedi.

İçimi çektim ve tekneye doğru yürümeye devam ettim.

Adı *Su Böceği*. *Jaws* filmindeki huysuz yaşlı balıkçının teknesinin dublörü olabilirdi, ancak yeni boyanmış ve yeniden cilalanmıştı ve biraz fazla güzel görünüyordu. Önündeki iskelede durdum.

Oradaydım. Olay olduğunda tam orada durmuş, doğru bakıyordum. Aslında göğsümde bir acı hissi yoktu, ama anısı o kadar keskin ve netti ki yeniden yaşamış gibi oldum - o anda, bir süre suda kalana kadar acımamıştı, ama Mab ve Demonreach ruhumu ve bedenimi bir arada tutmayı başardıklarında saf ateş olmuştu.

Ve düşününce, adamın gelip beni vurması için sağlam birini çağırmak zorunda kalmıştım. Bu noktada bir tür israf gibi görünüyordu. Mab ile yaptığım anlaşma sayesinde günü kazanmayı başarsaydım, iyi bir şekilde yere serilmeye ihtiyacı olan bir canavar olacağımdan emindim. Kendi suikastçimi planlamıştım ve Molly de eşsiz yeteneklerini kullanarak suikastçinin geldiğini unutmama yardımcı olmuştu. Gün güvenli bir şekilde kurtarıldıktan sonra plan, canavar-Harry'nin evrimini yüksek güçlü bir tüfekte atlatmaktı.

Hayatta kalmam dışında. Sonra, sanırım, canavar-Harry kısmı geldi.

İyi bir otoriteye sahiptim, her şeyin benimle bitmesi gerekmiyordu.

Bir başmeleğin güvenilir olduğunu varsayarsak, ki ben öyle düşünmüyorum. Ayrıca her halükarda bu şekilde sona ereceğine dair iyi bir otoriteye sahiptim. Yani günün sonunda, gelecekte bana ne olacağını gerçekten bilmiyordum.

Heh. Neden farklı olayım ki?

Su Böceği kesinlikle kış için hazır değildi, henüz değil. Sağlam, dayanıklı, küçük bir tekneydi; hızlı değildi ama doğanın ona fırlatacağı hiçbir şeyden de korkmuyordu. İskele iskelesi aşağıdaydı ve "çita" ve "iskele iskelesi" benim rahatlıkla kullanabildiğim tek tekne sözcükleridir. Marinada gecenin geç saatlerinin gölgeli loşluğunda bile tereddüt etmeden yukarı çıktım. Tekneye aşındırdım. Adayı birçok kez onunla ziyaret etmiştim.

Gemiye çıktım ve şoför mahallinin bulunduğu kaptan köşkünün tavanına çıktım. Birkaç eski ampulü yaktım ve göstergeleri kontrol ettim. Yakıt, yağ, iyi. Adaya gidiş ve dönüş için fazlasıyla yeterliydi. Anahtar kontakta değildi, teknenin kamarasındaki küçük kasada olmalıydı ama şifresini biliyordum.

"İyiyiz," diye seslendim usulca. " gel."

Ben kamaraya inerken Molly iskele iskelesine çıktı.

Hiçbir uyarı almadım, ses yoktu, görünür bir hareket yoktu, hiçbir şey yoktu. Bir saniye sonra merdivenlerden iniyordum ve bir saniye sonra yüzüm ve göğsüm duvara çarpıyordu ve son derece keskin bir şey boynuma, sağ kulağımın hemen altına bastırıyordu. Soğuk, demir gibi güçlü parmaklar başımın tamamına yayılmış, duvara bastırıyordu. Mesaj açıktı: Eğer mücadele eder ya da ses çıkarırsam, sivri bir şey beynime girecekti.

Donup kaldım. Akıllıca görünüyordu. Eğer saldırganım ölmemi istiyorsa, beni çoktan öldürmüş olabileceğini düşünemezdim.

"Merhaba, kıymetlim," diye mırıldandı bir adamın çok yumuşak sesi. "Sanırım yanlış gemidesin."

Aniden rahatlayarak sarktım. "Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. "Thomas, ödümü kopardın."

Başımdaki soğuk parmakların gücü en ufak bir şekilde azalmadı ama kısa, sersemletici bir sessizlik oldu. Sonra kafatasıma uygulanan baskı şiddetlendi. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" dedi üvey kardeşim, sesi daha da yükselmiş, öfkeden adeta kaynıyordu. "Bu tür bir şakayla eğlendiğimi mi sanıyorsun?"

"Thomas," dedim. "*Benim.*"

"Elbette öyle," diye hırladı Thomas, üzerimdeki baskı bir anlığına arttı. "Harry Dresden öldü."

Gözbebeklerimin yuvalarından çıkmaya çalıştığını düşündüm. "Glurk!"

"Şimdi," diye hırladı. "Bana doğruyu söylemeye başlaman için sana tam üç saniye veriyorum, yoksa yemin ederim ki cesedi teşhis etmek için senden yeterince parça bulamazlar."

Ciddiydi, cehennem çanları. Çok öfkeliydi. Eğer herhangi bir şeyden korkan bir adam olsaydım, ki değilim, o anda kendimi son derece gergin hissederdim.

"Mab!" diye bağırdım. "Kahretsin, Thomas, seni deli. Mab gönderdi!" "Seni Mab mı gönderdi?" Thomas talep etti.

"Mab beni *kurtardı*!" Homurdandım. "Cehennem çanları, adamım, *benim*!"

Thomas hırladı, daha da alçaldı ama kafatasıma pankek yapmadı ya da beynime keskin ve metal bir şey sokmadı. Thomas güçlüydü, benden daha güçlüydü. Beyaz Saray'dan bir vampir ancak özel durumlarda böyle bir güce sahip olabilirdi ama Thomas çok iyi beslenen bir vampirdi. Bunu yapmak isterse, Kış Şövalyesi steroidleri olsun ya da olmasın, beni bir kongre üyesinin mantığı gibi bükebileceğini biliyordum.

"Molly!" diye . "Orada olduğunu biliyorum. alabiliyorum."

Birkaç saniye sonra iskelede yumuşak adımlar duyuldu ve ardından gölgeler kapıda hareket etti. "Ben buradayım."

"*Bu* da ne böyle?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Molly. "Karanlık. Ama eğer görebilseydim, kavga eden iki kardeşin arasına girmemeye çalıştığımı söylerdim. Hiç işe yaramıyor gibi görünüyor."

İki ya da üç şaşkın saniye geçti. Sonra kafatasımdaki baskı o kadar hızlı kayboldu ki neredeyse düşecektim. Düşmeden önce kendimi tuttum ve başımı salladım. "Seni tekrar görmek de güzel dostum."

Kabinde sessizce ilerledi ve bir şey tıkladı. Pille çalışan bir musluk ışığı canlandı ve kompartımana yeterli düzeyde de olsa loş bir ışık getirdi.

Ağabeyimin boyu 1.80'den biraz uzundu. Hatırladığım gibi görünüyordu: koyu renkli, parlak saçları omuzlarına dökülüyordu. Teni benimkinden bile daha solgundu. Gözleri fırtına bulutu grisiydi, ancak şimdi bundan daha parlak görünüyorlardı, endişesini ve öfkesini ortaya çıkaran küçük metalik beneklerle parlıyorlardı. O ve ben benzer bir kaş çatmayı paylaşıyorduk; kara kaşları ve yoğun gözleri vardı ve bana bakarken ağzı sessiz bir hırıltıya dönüşmüştü. Üzerinde bir kot pantolon vardı ve hepsi bu kadardı. Kamaranın ranzası katlanmış ve içine yatılmıştı. Gemiye geldiğimde onu . Sağ elinde metal bir çadır kazığı tutuyordu. Üzerinde hem kir hem de pas vardı. Beynin kangren olabilir mi?

"Ah," dedi Molly. Bir Thomas'a baktı. "Oh, um. Benim."

Oh, söylemeyi unuttum: Kardeşim kadınların takip ettiği türden bir erkektir. İşbirlikçi *sürüler* halinde. Manken kadar güzel olduğunu ama onun güzel bir manken olmadığını söyleyebilirim. Hareketsiz ve rahatken bile dalgalanan kasları vardı ve bu hiç de adil değildi.

Ve . . . Genelde aynada kendimi pek değerlendirmedim ama aniden fark ettim ki son birkaç yıl içinde Thomas ağabeyime benzemeyi bırakmıştı. Benden daha genç görünüyordu. Büyücüler uzun süre yaşayabilir ama bunu yaparken genç görünmeyiz. Thomas bir vampirdi. Nefes almayı bırakana kadar böyle iyi görünürdü.

Adam neredeyse hiç çalışmıyor, ne isterse yiyor ve hayatı boyunca bu kadar iyi ve genç görünüyor. Bu nasıl adil olabilir?

Thomas bana sertçe bakarak, "Sen benim kardeşim olamazsın," dedi. "Benim kardeşim öldü. Nereden bildiğimi biliyor musun?"

"Thomas," diye başladım.

"Çünkü *kardeşim* iletişime geçerdi," diye hırladı Thomas. "Eğer hayatta olsaydı benimle *temasa* geçerdi. Bana haber verirdi."

Molly sanki çok yüksek ve çok nahoş bir ses duymuş gibi yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Başkalarının duygularına karşı Molly kadar hassas değilim ama Thomas'ın beni orada görmeye tepki olarak taşıdığını anlamak için hassas olmama gerek yoktu.

"Üzgünüm Harry," dedi Molly. "Yapamam. Acıyor."

"Git," dedim usulca.

Başını salladı ve arkasından kapıyı kapatarak teknenin güvertesine çekildi.

Kardeşim olduğu yerde kaldı, bana bakıyordu. "Bunca zamandır," dedi. "Ve tek kelime etmedin."

"Ölmüştüm," dedim sessizce. "Ya da ondan sonraki en iyi şey. Belki de daha çok bir koma gibiydi. Kahretsin, öldüğümü sanıyordum."

"Ne zaman uyandın?" diye sordu. Sesi dikkatlice nötrdü. "Yaklaşık üç ay önce," dedim. "İyi durumda değildim. İyi durumda değildim. o zamandan beri iyileşiyor."

"Üç ay," dedi. "Orada telefon yok mu?"

"Hayır, aslında. Bir süre adada bir mağaradaydım. Sonra Arctis Tor."

"Temas kurmanın bir yolu yok mu?" diye sordu sakince. "*Sen mi?*"

Sessizlik ağır bir şekilde çöktü. Thomas ne tür şeyler yapabileceğimi biliyordu. Birinin bir mesaj almasını istiyorsam, genellikle bunun yapılmasını sağlayabilirim-

öyle ya da böyle.

"Ne söylememi istiyorsun, dostum?" Ben de cevap verdim. "Ben , Thomas."

"Evet, sırtını incittiğinde. Bize söylemiştin. Maggie için. Onu eve sağ salim götürmek için."

"Doğru."

Bir saniye sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Boş gece, neden bunu bir araya getirmedi . . . ?" İçini çekti. "Dur tahmin edeyim. O eve sağ salim döndükten sonra kendini öldürmeye çalıştın, değil mi?"

Burnumdan homurdandım. " gibi bir şey."

Birkaç saniye boyunca sessizce başını salladı. Sonra derin bir nefes aldı, tekrar bana baktı ve "Seni *moron*" dedi.

"Hey," dedim.

"Sen. *Aptal*."

"Kahretsin Thomas," dedim. "Hayatımı kendimin dönüşmesini izlemek zorunda olduğum şekilde yaşamadım-" Birden sözümü kestim ve başka tarafa baktım.

"Neyin içine, Harry?" diye sordu.

"Söyle." Başımı salladım.

Thomas, "Hayır, bu konuda bir şansın yok küçük kardeşim," dedi. "Söyle."

"Bir canavara," diye tersledim.

"Doğru," dedi Thomas. "Bir canavar. Benim gibi." "Kastettiğim bu değildi."

"Tam olarak kastettiğin şey buydu," diye tükürdü öfkeli bir şekilde. "Seni kibirli ..." Çadırın çivisini büyük bir öfkeyle fırlattı. Çivi bir kez uçtan uca yuvarlandı ve bir tahta kirişe on santim kadar battı. "Baştan çıkarılacaktın, değil mi? Canavarca dürtülerle başa çıkmak zorunda kalacak mıydın? Bir dakikalığına odağını kaybedersen değişebileceğin ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalacak mıydın? Kendini kontrol edemeyecek miydin? Belki de değer birine zarar vermek?" Başını iki yana salladı. "Ağla lan bana, dostum. Yuh amına koyayım."

Ona bakamadım.

"Benim gibi olmaktansa *ölmeyi* tercih edersin," dedi. "Bu kardeşine söylenecek en kötü şeylerden biri."

"Mesele o değildi," dedim.

"Biraz öyleydi," diye karşılık verdi. "Kahretsin, Harry."

"Geri dönüp bunu değiştiremem," dedim. "Yapabilseydim belki yapardım. Ama olan oldu. Üzgünüm ama oldu."

"Benimle konuşmalıydın," dedi.

"Thomas."

"Bana *güvenmeliydin*," dedi. "Lanet olsun, dostum."

O çaresiz saatlerin anısı beni çok etkiledi. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Kızım evinden alınıp götürülmüştü ve başkaları için elimi taşın altına koyduğum onca zamana rağmen, kimse benim için aynı şeyi yapmaya istekli görünmüyordu. Uğruna savaştığım Beyaz Konsey bana sırtını dönmüştü. Zaman tükeniyordu. Ve babasını hiç tanımamış küçük bir kızın hayatı tehlikedeydi.

"Neden?" Yorgun bir şekilde sordum. "Neyi değiştirebilirdi ki? Bir fark yaratacak ne söylemiş olabilirsin ki?"

"Senin kardeşin olduğumu, Harry," dedi. "Seni sevdiğimi. Doğanın karanlık yanlarını inkâr etmekle ilgili birkaç şey bildiğimi. Ve bunun üstesinden gelebileceğimizi." Dirseklerini dizlerine dayadı ve alnını ellerinin üzerine koydu. "Bunu çözebileceğimizi. Yalnız olmadığını."

Bıçakla.

Twist.

O haklıydı. Bu kadar basitti. Kardeşim haklıydı. Kendimi beğenmiş ve kibirliydim. O dönemde üzerimdeki baskılar düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu belki ama bu, devasa boyutlarda yanlış kararlar vermediğim anlamına gelmiyordu.

Onunla konuşmalıydım. Ona güvenmeliydim. Maggie'den başka kimseyi düşünmemiş, ailemden destek almayı aklıma bile getirmemiştim. Planın, beni öldürmesi için dünyanın önde gelen doğaüstü suikastçılarından birini tuttuğum kısmına doğru ilerlemiştim. Bu muhtemelen o sırada içinde bulunduğum umutsuzluk durumu hakkında bir şeyler söylüyordu.

Ama kardeşim hakkında söylediklerim kadarını söylemedi. Bu konuda da haklıydı. Bu daha önce bilinçli olarak yüzleştiğim bir şey değildi ama Thomas'a eylemlerimle, bir canavar olmaktansa ölmenin daha iyi olduğunu söylemişim - onun gibi bir canavar. Ve eylemler kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşur.

Her zaman yaşlandıkça insan olmanın kolaylaşacağını düşünmüştüm. Ama gittikçe daha karmaşık bir hal alıyor.

"Özür dilerim. Seninle o zaman konuşmalıydım," dedim. Sesim boğuk çıkmıştı. "Seninle üç ay önce konuşmalıydım. Ama konuşamadım çünkü yanlış bir telefon görüşmesi yaptım. Kimseyle iletişime geçmemem gerektiğini düşündüm."

"Neden olmasın?" diye sordu başını kaldırarak.

"Çünkü bunu yapmayı hak etmedim," dedim sessizce. "Çünkü . Çünkü utanıyordum."

Sinirli bir şekilde ayağa kalktı. "Oh, kesinlikle, bunu anlıyorum. Yani, uzak durmak zorundaydın. Aksi takdirde hepimiz senin *mükemmel olmadığını* bilirdik, seni aval aval bakan, aptal, kibirli, egoist ..."

Göğsüme vurdu ve kollarıyla beni öyle bir sardı ki kaburgalarımın gıcırdadığını hissettim.

". . sakar, çabuk sinirlenen, çileden çıkaran, şapşal, işe yaramaz ..."

Kardeşıme tekrar sarıldım ve o bitirene kadar sürekli aşağılayıcı sıfatlar dinledim.

". . . pislik."

"Evet," dedim. "Ben de seni özledim."

Bölüm

On beş

T Homas bizi yıldızlara bakarak adaya götürdü.

Geminin pusulasını kontrol edip durdum. Kardeşime güvenmediğim için değil, pusula olmadan *Su Böceği*'ni rotasında tutmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Molly yolculuğun ilk bölümünü kamarada battaniyelere sarınarak geçirmişti. Gölde serin bir geceydi. Thomas ve ben tişörtlerle rahattık. Çırağımın hâlâ Thomas'la buluşmama çok yakın durmanın etkilerini hissettiğinden şüpheleniyordum.

Çıkarken Thomas'a son olaylar hakkında bilgi verdim, sadece ölümsüzleri öldürme olayıyla ilgili ayrıntıları atladım. Bu kadar güçlü varlıklar hakkında bu kadar önemli bir şey bilmenin, yılın Cadılar Bayramı *olmayan* herhangi bir gecesinde korkunç bir şekilde öldürülmek için mükemmel bir yol olduğuna dair batan bir his vardı içimde.

"Evet, evet, evet," dedi Thomas, brifingi bitirdiğimde. "Onu gördün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Kimi gördün?" "Sen söyle," dedi.

"Sadece sen ve Molly," dedim.

Bana derin bir hayal kırıklığıyla baktı ve başını salladı. "Teşekkürler baba," dedim.

"Yaşıyorsun," dedi. "Gidip onu görmeyi ona borçlusun." "Belki bu iş bittiğinde," dedim.

"O zamana kadar ölmüş olabilirsin," dedi. "Boş bir gece, Harry. Göldeki küçük maceran sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Ne gibi?"

"Hayat kısaymış gibi," dedi. "Sanki ne zaman biteceğini bilmiyormuşsun gibi. Sanki bazı şeyler söylenmeden kalır, asla söylenemezmiş gibi." İç çekti. "Ben lanet olası bir vampirim, dostum. İnsanların ruhlarından parçalar koparıp onları yiyorum ve bunun gerçekleşmesinden mutlu olmalarını sağlıyorum."

Ben bir şey söylemedim. Kardeşim de . O daha çok

Ama onun bu yönünü inkâr etmek aptallık olurdu. "Ben çoğunlukla bir canavarım," dedi. "Ve ben bile onun bunu hak ettiğini biliyorum. onu sevdiğini söylediğini duyacak. Bundan daha fazlasını asla duyamayacak olsa bile."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Burada kimden bahsediyoruz?"

"İkisi de," dedi. "Aptal gibi davranmayı bırak. Onun hayatında olmakla onu nasıl tehlikeye attığın konusunda kendini kırbaçlamayı bırak. Onun hayatındaki tek sen sensin, Harry. İnan bana. Senin gibi bir adamın yerine başka birini bulamazlar."

"Kimsenin yerine yenisini yapmıyorlar," dedim yorgun bir sesle. "Göreceğiz bakalım."

Thomas bana itmek ister gibi baktı. Ama itmedi.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Justine ve oyun arkadaşı sana eşlik ediyor mu?"

"Oyun arkadaşları," dedi Thomas dalgınca.

"Çoğul." Hiç adil değil.

"Hımm," dedim.

Kaşlarını çattı. "Hey. Bunu nereden biliyorsun?"

"Justine'in senin üzülmeden karar gece hayalet ben de oradaydım," dedim.

"Hayalet tam olarak ne kadar süre oradaydın?" diye sordu.

"NC-17'ye gelmeden önce ayrıldım."

Adam . "Evet, şey, Justine ... bir çeşit diyetisyen oldu." "Uh, ne?"

Omuz silkti. "Ne yersen osun, değil mi? Aynı prensip vampirler için de geçerli. Justine benim üzgün olduğumu düşünüyor, eve mutlu birini getiriyor. Çok gergin olduğumu düşünüyor, rahat ve sakin birini getiriyor." Dudaklarını büzdü. "Gerçekten çok güzeldi. Dengeli gibi." Gözleri kısıldı ve birkaç soluk ton arasında gidip geldi. "Ve tekrar *Justine'le* birlikte olabiliyorum. Cehennem bile olsa, bu her şeye değer."

"Dostum," dedim, kelimeyi iğrenir gibi bir ses çıkararak. "Her yerdeki bekâr erkekler senden nefret ediyor. Benden başlayarak."

"Biliyorum, değil mi?" diye sordu başını sallayarak ve gülümseyerek. Sonra önüne baktı ve işaret etti. "İşte, görüyor musun?"

İlerideki karanlığa baktım ve daha katı siyahtan oluşan dev bir blok buldum. Adaya varmıştık.

Kamaranın kapısı açıldı ve Molly dışarı çıktı, battaniye hâlâ omuzlarına sarılıydı. Yüzü hâlâ solgun görünüyordu ama marinadan ayrılmadan önceki kadar solgun değildi. Merdivenlerden kaptan köşkünün tepesine çıktı ve yanımda durdu. "Thomas," diye sordu. "Bu gece neden teknedeydin?"

Thomas gözlerini kırptırdı ve ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Yani neden gemide uyuyordun?"

"Çünkü bana ne zaman orada olacağını söylemedin ve benim de uyum geldi," dedi.

Molly önce Thomas'a, sonra da bana baktı. "Bunu yapmanı ben mi istedim?" "Evet," dedi Thomas homurdanarak. "On gibi aramıştın."

Molly kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. "Hayır. Hayır, ."

Thomas hemen teknenin gazını kesti. *Su Böceği* durma noktasına geldi ve motorlarının sesi kesilirken gövdesine çarpan suyun sesi yeniden ortaya çıktı.

"Tamam," dedi Thomas. "Neler oluyor o zaman?" "Molly," dedim, "emin misin?"

"Sorunlarımın hiçbirini hafıza kaybı veya bilinçsiz eylemler içermiyordu" dedi.

Thomas gözlerini kısarak ona baktı. "Öyle olsaydı nereden bilecektin?"

Molly kaşlarını çatı. "Geçerli bir nokta. Ama buna dair hiçbir kanıt yok, bildiğim kadarıyla. Bu konuda algıladığım diğer her şey kadar eminim."

"Yani Molly beni aramadıysa ..." Thomas başladı.

"Kim yaptı?" Bitirdim.

Su gövdeye çarptı. "Ne yapacağız?" Molly sordu.

Thomas, "Eğer biri bize burada olmamız için tuzak kurduysa," dedi, "bu bir tuzaktır."

"Eğer bu bir tuzaksa, saklamak için çok uğraşmadıkları kesin," dedim.

"Tek bildiğimiz birilerinin bizi burada istediği."

Molly başını salladı. "Sence ... ..?"

"Mab'ın işi mi?" Ben sordum. "Aracımı hazırlamak mı? Evet, belki."

"Yeni patronun seni adada isteseydi, oraya gitmeni söylemez miydi?"

Thomas sordu.

"Öyle görünüyor," dedim. "Onun emirlerini yerine getirmek artık neredeyse benim işim oldu." Molly hafifçe homurdandı.

"Belki zamanla alışırım," dedim. "Bilemezsin."

Thomas usulca homurdandı.

Daha fazla su sesi.

Aslında çok fazla seçeneğimiz yoktu. Ortaya çıkmamız için manipüle edilmiş olsak da olmasak da, adada hâlâ devasa bir potansiyel sorun vardı ve bir an önce ele alınması gerekiyordu. Eğer beklersem, şafak sökmek üzere olacaktı ve sorunu patlamadan önce çözemeyecek kadar meşgul ya da ölü olma ihtimalim çok yüksekti. Bu da gerçek anlamda harekete geçmem için tek zamanın şu an olduğu anlamına geliyordu.

"Bir kez olsun," diye homurdandım, "lanet olasıca günü bir

atış saati. Anlıyor musun?"

"Canavar işi daha kolay bir iş," dedi Thomas başını sallayarak. "Çok, çok daha kolay."

Bu da ağabeyimin benim hakkımda ne düşündüğünü bana el altından söyleme şekliydi.

"Sanırım hepimiz bunun için yeterince zeki olmadığımızı biliyoruz," dedim. "Herkes gözlerini açsın. Thomas, onu iskeleye çek. Bakalım bizi kim bekliyor."

* * *

Ada bir zamanlar, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında küçük bir kasabaya ev sahipliği yapmıştı. Rıhtımlara, depolara ve balıkçılık ya da konserve fabrikası gibi bir şeye ev sahipliği yapmıştı. Muhtemelen orada en fazla birkaç yüz kişi yaşıyordu.

Ama insanlar artık orada değildi. Ve kasabadan geriye kalanlar, döşeme tahtalarının arasından büyüyen ağaçların arasında yatan bir tür iskelet gibiydi. Kasabaya ne olduğunu bilmiyorum. O döneme ait hikayeler sadece göldeki gizemli olaylardan ve o zamanlar psikiyatrik bakım tesisi olarak kullanılan yere yeni müşterilerin akın ettiğinden bahsediyor. Kasabanın kendisi tüm kayıtlardan silinmiş ve adı bile bulunamamıştı. Ada da aynı şekilde resmi kayıtlardan silinmişti; ancak tahmin etmem gerekirse, o dönemde hüküm süren yetkililerin adanın varlığını örtbas etmenin insanları adaya maruz kalmaktan korumanın en iyi yolu olduğuna karar verdiklerini söyleyebilirim.

Aslında, şimdi bildiklerime dayanarak, adanın onları bu sonuca ulaştırdığını tahmin ediyorum. Demonreach adını verdiğim ada çok canlıydı.

Aslında dünyanın çoğu öyle. İnsanlar medeniyetin ve organize dinin doğada, tüm dünyada var olan ruhları bir şekilde sildiğini düşünüyor. Ama öyle değil. İnsanlar, küstahça inandığımız gibi her şeye gücü yeten bir yıkım gücü değildir. Bir şeyleri değiştirebiliriz, doğru, ama vahşi doğanın o eski ruhlarını ve varlıklarını asla gerçekten yok etmedik. O kadar da güçlü değiliz. Yine de çok gürültülüyüz ve kendimizle çok ilgiliyiz, bu yüzden çoğu insan toprağın ruhunun, eski Romalıların genius loci dediği şeyin huzurunda olduklarını asla gerçekten anlamıyor.

Bu yüzden, doğal olarak, toprağın gerçekten güçlü bir ruhunun -örneğin Vezüv'ünki gibi güçlü bir ruhun- huzurunda olduklarını da anlamadılar.

Ya da Demonreach.

Vurulana kadar çoğu hafta sonu adaya gitmişim ve Thomas da sık sık benimle gelirdi. Biraz taze kereste, yıkık kasabadan kurtarılan bazı malzemeler ve plastik kaplama ve eski traktör lastiği iç lastiklerinden yapılmış dubalar kullanarak, bir zamanlar çok daha büyük bir yapıyı destekleyen eski kazıklara demirleyerek rıhtım görevi görecek yüzen bir geçit inşa etmiştik. Tamamlandığında, ona Whatsup İskeleyi adını vermişim ve Thomas beni gölün yirmi metre dışına fırlatarak referans odaklı mizahtan hiç hoşlanmadığını kanıtlamıştı.

(Ve kurduktan sonra onu sihirle *kırk* metre uzağa fırlatmışım. Çünkü hadi ama, o benim kardeşim. Yapılacak tek şey buydu.)

Su Böceği yavaşça rıhtıma doğru sürüklendi ve hafifçe çarptı. Teknenin yanından yüzen iskeleye çıkmak için biraz çevik olmanız gerekiyordu ama neyse ki benim için jimnastikçi olmanıza gerek yoktu. Yüzer iskelenin dış tahtalarını fosforlu boyayla kireçlemiştik ve karanlıkta hafifçe parlayan, net bir şekilde görülebilen bir dış hattı. İskeleye çıktım ve ilk halatı kurduğumuz halkaya bağladım, sonra iskeleden aşağı yürüdüm ve Thomas bana attığında ikincisini yakaladım. Tekne sabitlendikten sonra Thomas iskeleyi indirdi (benim için bir korsan hayatı!) ve Molly iskeleden aşağı indi. Thomas en son geldi ve silah kemerini taktı; kemerinde kuduz bir Cape bufalosuna tarafından saldırıya uğrama ihtimalimize karşı gülünç derecede büyük Desert Eagle'ı ve bolo tarzı büyük bir pala vardı.

Silahları takmasını izlerken kendimi biraz çıplak hissetmeye başladım. Her zamanki teçhizatımdan hiçbirine sahip değildim ve sahip olduğum için bir sürü kötü durumdan kurtulmuştum. Ellerimi kot pantolonumun baldırlarına sürterek kaşlarımı çattım ve şu anda sahip olduğum tek teçhizatın bir postacı çantası ve konuşan bir kafatasından ibaret olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Thomas fark etti. "Bir parça ister misin dostum?" "Çok modalar," dedim.

Gemiye geri döndü ve elinde bir kalıntıyla çıktı. Onu bana fırlattı.

Kaşlarımı çatarak yakaladım. Tekrar eden bir tüfekti, bir Winchester, manivelanın üzerindeki büyük yuvarlak çember sapıyla tamamlanmıştı. Sekizgen namlusu, ceviz ağacından aksamı ve parlak pirinç gövdesiyle cidden ağırdı. Elkhorn nişangâhları. Silahın rahatlatıcı bir ağırlığı vardı ve mermisi bitse bile, elimde ciddi anlamda zorlu bir sopa olacakmış gibi hissediyordum. Ayrıca, hangi fişek yatağına sahip olursa olsun, bu kadar ağır bir silah neredeyse hiç tepmezdi. Bu daha çok omzunuzu iten bir av tüfeğini tutmaya benzerdi, onu sarsmaya çalışmak yerine.

"Neyim ben?" Şikayet ettim. "John Wayne mi?"

"O kadar da havalı değilsin," dedi Thomas. "Hızlı, içgüdüsel olarak ateş etmesi kolay ve bir tabancanın etkili menzilinın çok ötesine kadar iyi. Koldan hareketli, güvenilir olacak, kıyamet boyunca çalışmaya devam edecek."

Son zamanlarda hayatımın gidişatına bakılırsa bu onun lehine bir durumdu. "Rounds?"

"Geleneksel, kırk beş Colt," dedi. "İri bir adamı tek vuruşta yere ser ve onu orada tut. Yakala."

Bana neredeyse başparmağım kadar büyük metalik mermilerle dolu bir cephane kemeri fırlattı. Kemerı göğsüme geçirdim, fişek yatağının boş olduğundan emin oldum, ancak içine bir fişek yerleştirmeye hazırdım ve bir elim kundakta olacak şekilde ağır silahı tek omzumda dengeledim.

Molly iç çekti. "Çocuklar."

Thomas başparmağını tekneye doğru uzattı. "Alabileceğin bir makineli tüfeğim var, Molly."

"Barbar," dedi.

"Makineli tüfeği değerdendiriyor muyum?" Ben sordum.

"Hayır, değilsin," dedi Thomas, "çünkü ateş edemiyorsun. Bunu sadece kendini daha iyi hissetmen için."

"Hazır mısınız?" Onlara sordum.

Molly küçük asalarını çıkarmıştı, her iki elinde birer tane vardı. Thomas iskeleden kasıla kasıla indi ve sıkılmış görünüyordu. Onlara başımı salladım, döndüm ve rıhtımdan inip adanın taşlı toprağına doğru birkaç hızlı adım attım.

Adayla aramdaki bağ son derece sağlam ve güçlüydü ama bu bağ sadece üzerinde durduğum zaman mevcuttu. Şimdi adada olduğuma göre, bilgi içime, içimden akıyordu; duyularımı istila etmesi ve beni tamamen şaşırtması gereken mutlak bir bilgi dalgası.

Ama olmadı.

Bu intellectus'un güzelliğiydi, saf evrensel bilgiydi. Adada dururken, onu nefes kesici bir şekilde deneyimlemesi ve anlaması basit, ancak düzgün bir şekilde açıklaması neredeyse imkansız bir şekilde anladım. Adanın bilgisi içime akıyordu. Üzerinde kaç ağaç olduğunu (17.429), kaçının yaz fırtınaları nedeniyle devrildiğini (yetmiş dokuz) ve şu anda kaç elma ağacının meyve verdiğini (yirmi iki) söyleyebilirdim. Bir fikre odaklanmam ya da adadan bilgi koparmam gerekmedi. Sadece düşündüm ve *bildim*, parmaklarımın neye dokunduğunu bildiğim gibi, hangi kokuların hangi yiyeceklere ait olduğunu bildiğim gibi.

Adada yalnızdık. O kadarını biliyordum. Ama aynı zamanda hissedebiliyordum

derin bir huzursuzluk vardı. Molly'nin tarifi tamamen doğrudu. Bir şeyler ters gidiyordu; adanın üzerinde korkunç bir baskı vardı, bu baskı o kadar yaygındı ki ağaçlar adanın kalbinden uzaklaşmaya başlamış, dallarını gölün sularına doğru uzatmışlardı. Adaya dair yüksek farkındalığım olmasaydı, binlerce ve binlerce daldaki santimlik kaymayı asla hissedemezdim, ama bu gerçektir ve oradaydı.

"," dedim. "Burada başka kimse yok." "Emin misin?"

Thomas sordu.

"Eminim," dedim. "Ama tetikte olacağım. Birinin hissedersen, ateş edeceğim."

"Bekle," dedi Thomas. "Nereye gidiyorsun?"

"Tepeye doğru," dedim ona. "Uh ... kuleye kadar, sanırım."

"Yalnız mı? Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu.

Molly rıhtımın ucunda duruyordu. Çömeldi ve bir elini adanın toprağına doğru uzattı. Parmaklarını toprağına değdirdi ve sonra bir titremeye parmaklarını geri çekti. "Evet. İskeleden ayrılmak istemiyoruz. Bu gece olmaz."

Thomas'ın sesindeki kaş çatma ifadesini duyabiliyordum. "Ada'nın etekleri tutuşmuş, ha?"

"Onunla gitmeye çalışırsak başımıza kötü bir şey geleceğini düşünüyorum," dedi Molly, sesi sıkıntılıydı. "Her ne oluyorsa ... . Demonreach sadece Harry'nin neler olup bittiğini görmesini istiyor."

"Neden sadece onunla evlenmiyor?" Thomas nefesinin altında mırıldandı. "Evlendi sayılır," dedim.

"Kardeşim ... jeoseksüel mi?"

Homurdandım. "Bak, onu bir iş ortağı olarak düşün. Ve bizim tarafımızda olduğu için mutlu ol."

"Bizim tarafımızda değil," dedi Molly sessizce. "Ama . . . Sanırım sizin tarafınızda olabilir."

"Aynı şey," dedim uyarırcasına, adanın geneline bakarak. "Duydunuz mu? Onlar benim misafirlerim. Nazik olun."

Adadaki gerilim hiç değişmedi. Hem de hiç. Büyücü olsun olmasın, gelip geçici küçük bir ölümlünün arzularını umursamayan bir tür buzul kaçınılmazlığıyla devam etti. Demonreach'in sözlüğünde *kibarlığın* yer almadığı hissine kapıldım. Muhtemelen şiddetten kaçınmakla yetinmek zorunda .

"Konuşacağız," dedim adaya, bunu bir tehdit haline getirmeye çalışarak. Demonreach'in umurunda değildi.

Nefesimin altında mırıldandım, Winchester'ı omzumda zıplattım,

ve yürümeye başladı.

Adada yürümek tuhaf bir deneyim. Karanlıkta evinizin içinde yürümek gibi diyebilirim ama hiçbir evi o adayı tanıdığım kadar iyi tanımamıştım. Her taşın nerede olduğunu, her dalın yoluma nerede çıktığını biliyordum, hiçbir duyu tarafından uyarılmadan biliyordum. Karanlıkta yürümek gün ışığında yürümek kadar kolaydı, hatta daha kolaydı. Gözlerimi kullanmak için en azından biraz dikkat etmem gerekirdi. Ama burada her adımım sağlamdı ve yaptığım her hareket minimal, etkili ve gerekliydi.

Karanlıkta, neredeyse hiç ses çıkarmadan ve bir kez bile ayağım takılmadan çalılıkların arasından ilerledim. Bunu yaparken Molly'nin başka bir konuda daha haklı olduğunu fark ettim: Havadaki enerjilerin çarpışması, kolayca kaçabilecek kapasitede olan hayvanların çoğunu uzaklaştırmaya yetecek kadar uyumsuzluk yaratmıştı. Geyikler gitmişti. Kuşlar ve rakunlar gitmişti, kokarcalar da öyle... Gerçi en yakın göl kıyısına yüzmek için epey uzun bir yol kat etmek gerekecekti ama hayvanların daha uzağa yüzdükleri biliniyordu. Daha küçük memeliler, fareler, sincaplar ve benzerleri kalmıştı, ancak adanın etrafındaki kıyı şeridinde en yakın on metre kadar bir alana dolmuşlardı. Yılanlar bu durumdan büyük keyif alıyordu ve belli ki daha büyük bir sorun olduğunu anlayacak kadar zeki değillerdi.

Adanın en yüksek noktası olan tepenin zirvesine giden patikayı buldum ve tırmanmaya başladım. Tırmanışı kolaylaştırmak için yamaca oyulmuş düzensiz basamaklar vardı. Eğer dikkatli yürümezseniz ya da burası hakkında neredeyse ezbere bilgiye sahip değilseniz, bu basamaklar tehlikeliydi.

Tepenin zirvesinde taştan yapılmış yıkık bir deniz feneri bulunmaktadır. Uzun zaman önce yıkıldığı için şu anda sadece çiğnenmiş bir silo şeklindedir. Yıkık kulenin yanında, birisi düşen taşlardan küçük bir kulübe yapmış. İlk gördüğümde, çatısı olmayan kare şeklinde, bodur küçük bir binaydı. Thomas'la birlikte çatıyı yeniden kurmayı planlıyorduk, böylece adada ateş yakıp ısınabileceğim bir yerde geceleyebilecektim ama her şey ters gittiğinde henüz o kadar ileri gitmemiştik. Kulübe öylece boş ve kimsesiz duruyordu ama bulunduğum yerden görebildiğim iç duvarı yumuşak bir altın parıltısı aydınlatıyordu. Havada odun dumanı kokusu vardı.

Biri bana ateş yakmıştı.

Dikkatli bir şekilde ilerledim, hem farkındalığımla hem de gözlerimle etrafa baktım, her şeyi bilme yeteneğimin gerçekte her şeyi bilme yeteneğine yakın olma ihtimaline karşı, ama herhangi bir tehdit algılayamadım. Kulübeye girdim ve etrafa bakındım.

Şöminede bir ateş ve içinde aylarca bozulmadan kalabilecek yiyecek kavanozları bulunan kalın plastik kutularla istiflenmiş katlanır bir masa vardı. Kutular yaratıkların kurcalamasına karşı dirençliydi. Başka bir kutuda bazı kamp aletleri vardı ve zaman ayırıp metal bir cezve çıkardım, ön kapının hemen dışındaki küçük eski demir pompaya gittim ve doldurdum. Birkaç avuç kahve telvesi attım, şöminenin yanındaki döner kola astım ve ateşin üzerine ittim.

Sonra kafatasını çıkardım ve onu masanın üzerine koydum. "Tamam Bob," dedim. "Yapacak işlerimiz var. Dinliyor muydun?"

"Evet, evet," dedi Bob, göz ışıkları canlanmaya başlamıştı. "Ada ya da öyle bir şey olacak."

"Ne yapacağını, neden yapacağını ve bunu nasıl durdurabileceğimizi bulma görevindeyiz."

"Tanrım, bunu de hiç düşünmemiştim, Harry."

"Bunlar çok gizli şeyler" dedim. "Burada öğreneceğin her şey sadece bana ve sana özel. Başka birine gidersen, bütün bu akşamın güzel ve sıkı bir yerde kilitlenmesini istiyorum. Ve sakın Kötü Bob'a yaptığın gibi başka bir kişiliğe bürünüp üzerime gelme."

"Tamamen gizli, ," dedi Bob. "Ve yepyeni bir ben yaratmak için yeterli ivmeyi kazanmak için *seninle* bir gece çalışmaktan çok daha fazlası gerekir. Bunun gerçekleşmesi için gerçekten bir şeyler öğrenmem gerekiyor."

"Daha az hakaret, daha çok analiz," dedim.

Kafatasının göz çukurlarından çıkan ışınlar daha da parlaklaştı. Bir sağa bir sola, bir yukarı bir aşağı, hapishane projektörleri gibi etrafı tarıyorlardı. Bob düşünceli sesler çıkardı.

Kahve fincanıyla ilgilendim. Birkaç dakika kaynadıktan sonra ateşten aldım, telveyi çökertmek için tulumbadan biraz soğuk su ekledim ve kendime bir fincan doldurdum. Biraz toz krema ve bir demet şeker ekledim.

"Şurup da içebiliriz," diye mırıldandı Bob.

"Bunu damak zevki olmayan adam söylüyor," dedim. Yudumladım. "Ben de seni buraya getirip mekâna bir göz atmanı istiyordum zaten."

Bob dalgın dalgın, "Hı-hı,"

dedi. "Ne olmuş yani?" Ben sordum.

"Hımm," dedi Bob. "bu kulübenin taşları üzerindeki büyülerin yüzey katmanı üzerinde çalışıyorum, Harry."

Kaşlarımı çattım. "Uh. Ne?"

"Orada semboller olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kahvemi yudumladım. "Elbette," dedim. "Biraz parladılar-"

Düşüncelerimin üzerinde mide bulandırıcı, zihin uyuşturan bir korku ve acı belirdi

birkaç saniye için. Birkaç yıl önce Büyücü Görüşümü yanlış bir varlığa bakmak için kullanmışım ve bu asla unutulacak türden bir hata değildi. Şimdi o şeyin gerçek varlığını görmenin anısı beynime kilitlenmişti ve asla kaybolmayacak ya da geçmişte kalmayacaktı.

Bu kötü bir şey. Ama asıl kötü tarafı buna alışmış olmam. Sadece konuşmamda kekeme bir adıma neden oldu.

"-Naagloshii içeri girmeye çalıştı. Onlardan pek hoşlanmışa benzemiyordu." " sanmıyorum," dedi Bob, sesi gergindi. "Um, Harry. . . Bunların ne bilmiyorum." Ona

kaşlarımı çattım. "Uh. Ne?"

"*Bilmiyorum*," diye tekrarladı. Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Bilmiyorum.

ne olduklarını *biliyorsun*, Harry."

Büyü, tarihsel açıdan insanların son zamanlarda geliştirmeye başladığı diğer pek çok disiplin gibidir. Büyü ile çalışmak evreni ve onun nasıl işlediğini anlamanın bir yoludur. Buna pek çok farklı açıdan yaklaşabilir, pek çok farklı teori ve zihinsel model uygulayabilirsiniz. Aynı yere birçok farklı teori ve akıl yürütme yoluyla ulaşabilirsiniz, tıpkı ileri matematik gibi. Oraya ulaşmanın gerçekten doğru ya da yanlış bir yolu da yoktur - sadece *farklı* yollar vardır, bazıları belirli bir uygulama için diğerlerinden daha fazla ya da daha az yararlıdır. Ve Sanat çok sayıda parlak zihnin katılımıyla gelişip genişledikçe, oldukça düzenli bir şekilde yeni düşünce, teori ve uygulama alanları açılıyor.

Ancak bununla birlikte, bu konuda iyi bir temel edindiğinizde, neyin mümkün olup neyin olmadığı konusunda oldukça sağlam bir fikir edirsiniz. Formüllerinizle ne kadar dolambaçlı yollara başvurursanız başvurun, iki artı iki beşe eşit değildir. (Belki çok, çok nadiren, bazen, son derece özel ve pek olası olmayan durumlar hariç). Sihir, bir şeylerin puf diye olmasını sağlayan bir şey değildir. Nasıl davrandığına, yapısına, sınırlarına dair yasalar vardır - ve Bob'un yaratılmasının tek nedeni bu sınırların keşfedilebilmesi, test edilebilmesi ve çizilebilmesiydi.

Bob'un kaç kez tamamen kuru çıktığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. *Her zaman* bir şeyler bilirdi. Kafatası yüzyıllardır büyücülerle çalışıyordu. Neredeyse her şeyle karşılaşmıştı.

"Uh, ne?" Dedim. "Ciddi misin? Hiçbir şey mi?"

"Çok güçlüler," dedi. "Size bu kadarını söyleyebilirim. Ama aynı zamanda karmaşıklar. Yani Molly en iyi gününde bile bu kadar çılgın bir şeyi bir araya getiremezdi. En iyi gününüzde bile en küçük taşlardan birine bile yetecek kadar güç toplayamazsınız. Ve

Bu sadece ilk *katman*. Bence daha fazlası var. Belki *çok* daha fazlası. Yüzlerce falan."

"Her *taşın*
üzerinde mi?"

"Evet."

"Bu ... Bu değil. O kadar küçük bir alana o kadar büyü sığdıramazsın," diye itiraz ettim.

"Hayır, hayır, yapamam," dedi Bob. "Ve hayır, yapamazsın. Çünkü bu imkânsız. Ama birinin umurunda değil."

"Bunu nasıl yaptılar?"

"Bunu bilseydim, imkânsız olmazdı," dedi Bob, sesine keskin bir ton katarak. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Bildiğimiz çok daha öncesine dayanıyor."

"Ne?" diyecektim ama bunu zaten çok fazla söylüyormuşum gibi hissettim. Bu yüzden onun yerine kahvemi yudumladım ve kaşlarımı çatarak sorguladım.

"Bu çalışma, taş üzerindeki gerçek büyüler, Beyaz Konsey'in öncüllerinden bile öncesine dayanıyor. Yunanistan'ın altın çağından bu yana Sanatın gidişatı ve uygulamaları hakkında bilgi sahibiyim. Bu , her ne ise? Daha eski."

"O kadar uzun süren büyüler yapamazsın," diye mırıldandım. "Bu mümkün değil."

"Etrafta çok dolaşıyor," dedi Bob. "Harry . Burada tamamen farklı bir seviyeden bahsediyoruz. *Varlığından* bile haberdar olmadığım bir seviye. Uh. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? En azından yuvarlak olarak?"

Başımı yavaşça salladım.

"En azından bunu bilecek kadar zekisin," dedi Bob. "Tamam. Yeterince gelişmiş bilimin sadece sihir olarak tanımlanabileceği hakkındaki eski kestaneyi biliyor musun?"

"Doğru," dedim.

"Ben de şimdi aynı modeli kullanacağım: Bir büyücü olarak tahta dingiller ve taş tekerlekler yapmakta oldukça iyisiniz. Bu büyüler? Onlar içten yanmalı bir motor. Matematiği oradan yaparsınız. Metaforik abaküsünüzde sanırım."

Çok uzun, çok yavaş bir nefes aldım.

Cehennem çanları.

Birden kendimi çok genç, çok kibirli ve pek de zeki değilmişim gibi hissettim. Yani, adaya ilk bağlandığımda boyumu aşacağını biliyordum ama en azından aynı lanet *okyanusta* olacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, ben

...

Keşfedilmemiş bir , değil mi?

Ve tüm bu konuşmanın *en iyi* kısmı? Büyücülüğün bilinen en gelişmiş araştırma araçlarından birini engelleyen o büyüler ve

yüzyılların birikimini şaşırttı mı? Bunlar sadece *yıkık dökük* Adanın bir kısmı.

Çalışan kısımda ne bulacaktım ki?

Bir saniye önce harabe kulübede yalnızdım ve bir saniye sonra kapı aralığını dolduran, çatının olması gereken boş alandan bana bakan bir varlık vardı. Çok büyüktü, belki on iki metre boyundaydı ve kabaca insansı bir şekli vardı. Fazla bir şey göremiyordum. Üzerini tamamen örten ağır bir pelerine benzeyen bir şeyle kaplıydı. Pelerinin başlığının içinden iki nokta yeşil ateş yanıyordu. Gölün üzerindeki serin gece esintisi pelerinin kenarlarını karıştırırsa da, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durup bana bakıyordu.

Demonreach. Adanın tezahür etmiş ruhu. "Uh," dedim. "Merhaba."

Yanan gözler benden masanın üzerindeki Bob'a kaydı. Ve sonra Demonreach daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Konuştı.

Yüksek sesle.

Sesi, birbirine sürtünen ağır kayaların, ufkun ötesinden gelen yaz gök gürültüsünün gumbürtüsüydü. Ses *çok büyüktü*. Yüksek değildi. Bu onun hakkını vermiyordu. Her yerden aynı anda geliyordu. Kısmen içilmiş kahvemın yüzeyi, her yere yayılan sesle vızıldadı ve titreşti. "BAŞKA BİRİ."

"Meep," diye ciyakladı Bob. Kafatasının göz çukurlarındaki ışıklar kayboldu.

Birkaç kez göz kırptım. "Sen . . . şimdi mi konuşuyorsun?"

"GEREKLİLİK."

"Doğru," dedim. "Sanırım bir sorun yaşıyorsun?" "SORUN," dedi.

"EVET."

"Yardım etmeye geldim," dedim, bunu yaparken kendimi son derece ezik hissediyordum. "Bu mümkün mü ki?"

"POTANSİYEL OLARAK," diye cevap geldi. Sonra devasa form döndü. Topallayarak bir adım attı. Yer bu ağırlıkla titremekten çok, kadim ruhun ezici varlığının altında hafifçe kaymaya başladı. "TAKİP EDİN. HAFIZA RUHUNU GETİRİN."

". . . meep . . ." Bob inledi.

Kafatasını titreyen ellerimle kavradım ve postacı çantasına tıktırdım. Masanın üzerindeki saklama kutularından bir kimyasal ışık aldım, çıtlattım ve aceleyle yetişmeye çalışırken sallayarak canlandırdım. Nereye gittiğimize dair bir içgüdüm vardı ama emin olmak için sordum. "Uh. Nereye gidiyoruz?"

Demonreach yürümeye devam etti, yavaş adımlarla ama yine de bana ayak uydurmak için koşuşturmak zorunda kaldı. "AŞAĞIDA."

Ruh, deniz fenerinin yıkık çemberine doğru yürüdü ve belli belirsiz bir hareketle gölgeli bir kolu kaldırdı. Bunu yaptığında, çemberin zemini dalgalandı ve titredi ve sonra katı taş gibi görünen şey aşağı akmaya başladı, kum saatinden düşen kum gibi bir deliğe döküldü. Saniyeler içinde taşta eski laboratuvarımın kapısı büyüklüğünde bir açıklık oluştu ve merdivenler karanlığa doğru inmeye başladı.

"Oh," dedim. Adanın altında mağaralar olduğunu biliyordum ama oraya nasıl gittiğimi ya da onları nerede bulabileceğimi bilmiyordum. "Vay canına. Buradaki oyun planı tam olarak nedir?"

"KUYU SALDIRI ALTINDA," diye cevap geldi. "SAVUNULMALIDIR." Demonreach merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlerden aşağıya sığması mümkün değildi ama sanki bu bir sorun olmayacakmış gibi hareket etti.

"Bekle. Durduramayacağın bir şeyle savaşmamı mı *istiyorsun*?" diye sordum. "ARTIK ANLAMANNIN ZAMANI GELDI."

"Neyi anladın?"

"AMACIMIZ, KORUCU," diyordu. "BENİ İZLE."

Sonra merdivenlerden indi ve bilinmeyene doğru gözden kayboldu.

"Burada canavarlar var!" Bob yarı histerik bir şekilde fısıldadı. "Kaçın! Kaçın artık!"

"Sanırım bunun için biraz geç," dedim.

Ama bir an için onun tavsiyesine uymayı düşündüm. Bir yanım Tibet'in yılın bu zamanında nasıl görüldüğünü merak ediyordu. Bir an için gidip öğrenmek harika bir fikir gibi geldi.

Ama sadece bir dakikalığına.

Sonra yutkundum, plastik parıltı çubuğunu nedense çok kaygan hissettiren parmaklarımla kavradım ve Demonreach'i karanlığa kadar takip ettim.

Bölüm

On altı

Merdivenlerin ne kadar aşağı indiğini bilmiyorum.

Şaka bile yapmıyorum. Şiirsel lisans almıyorum. Merdivenler On iki basamak indi, dik bir aç yaptı ve on iki basamak daha indi, bir dik aç daha yaptı ve on iki basamak daha indi ve bu böyle devam etti. İki yüzün altında saymayı bıraktım ve geri kalanları hissetmek için ada hakkındaki farkındalığıma başvurdum. Duh. Bin yedi yüz yirmi sekiz, on iki küp.

Merdivenlerin her biri yaklaşık sekiz , bu da dümdüz aşağıya doğru on bir yüz fit anlamına geliyordu. Bu gölün su seviyesinin çok altındaydı. Hatta gölün *dibinin* bile altındaydı. Merdiven, neredeyse duyulamayacak kadar alçak perdeden gelen derin, iniltili seslerle yankılanıyordu. Kimyasal parıltılı çubuğun soluk ışığında, burası bir tür eğlence parkı lunaparkı havasına bürünüyordu; birdenbire hiçbir çıkış yolu olmayan bir çemberin içine yönlendirildiğinizi fark ediyordunuz.

"Aşağı, aşağı cin kasabasına gidiyorsun, delikanlı!" İçten, kötü perdeli bir baritonla şarkı söyledim. Nefes nefese kalmıştım. "Ho, ho, delikanlı!"

Demonreach'in parlayan gözleri bana doğru kaydı. Belki sinirlenmiştir.

"Oh, ama," dedim. "*Hobbit*'in Rankin-Bass animasyon versiyonunu hiç görmedin mi? Yeni Zelanda'da film çekilmeden önce yapılan versiyonu?"

Cevap vermedi.

"Harry," diye mırıldandı Bob bana. "Onu çalışmayı bırak."

"Sıkıldım," dedim. "Ve tekrar *yukarı çıkmak* için sabırsızlanıyorum. Aşağıya çok uzun bir yoldan indiğimizi anlıyorum ama bir asansör kullanamaz mıyız? Ooh, ya da itfaiyeci direği. O zaman Batcave'e inmek gibi olurdu. Çok daha eğlenceli olur." Sesimi biraz yükseltdim. "Ve daha verimli."

Belki benim hayal gücümdür ama bunu son söylediğimde Demonreach'in sabit hızının düşünceli bir iki saniye için yavaşladığını gördüğümü sandım.

Hayır.

"Hey, neden bana Müdür dedin?" Ben sordum. "Demek istediğim, ben bir

Warden, ama bu işte benden daha iyi olan pek çok kişi var. Ben tam olarak poster çocuğu değilim."

"WARDEN," dedi Demonreach. "ŞİMDİ BİR SÜRÜ VAR. ÖNCE BİR TANE VARDI."

Son on basamağı yüksek sesle saydım, ikide durdum ve son basamağın üzerinden iki ayağımla alttaki zemine atladım. Yürüyüş botlarım taşa çarptı.

Zemini ve duvarları deniz feneri ve kulübede kullanılan taşla kaplı küçük bir odaya ulaşmıştık. Elimi duvarlara koyduğumda, birbiriyle çelişen enerjilerin uyumsuzluğu yüzünden güçle titrediklerini hissettim. Aslında geriye dönüp baktığımda, bir noktada merdivenin duvarlarının ve merdivenlerin kendilerinin de aynı malzemeden inşa edilmeye başlandığını gördüm - her taşına inanılmaz miktarda güç ve beceri yatırılmıştı.

"Uh," dedim. "Soru?"

Demonreach duvarda taştan bir kapı şeklinde durmuştu. Etrafı karmaşık oymalarla kaplı daha büyük taşlarla çevriliydi. Yanan gözler bana doğru döndü.

"Um. kim yaptı?"

Konuşmadı. Kapıyı işaret etti. Baktım. Ortasında bir işaret vardı, bir mühür. Bildiğim herhangi bir rün setinin parçası olarak tanıdığım bir şey değildi, ama daha önce bir yerde gördüğümü biliyordum. Anılarım arasında gezinirken bunu bulmam birkaç saniyemi aldı: Akıl hocamın kitaplığındaki çok, çok, *çok* eski bir derginin sırtında görmüştüm.

"Merlin," dedim sessizce. "Bu kimin işareti, değil mi?" Demonreach yanıt vermedi. Sessizlik olacakken neden EVET diyeyim ki?

Yutkundum. Orijinal Merlin gerçektir, Arthur ve Excalibur ve her şey. Efsaneye göre Merlin, Roma İmparatorluğu'nun çöküşünün kaosundan Beyaz Büyücüler Konseyi'ni yaratmıştı. En kritik metinleri kurtarmak için yanan İskenderiye Kütüphanesi'nin alevlerine dalmış, Avrupa'nın Karanlık Çağları sırasında Katolik Kilisesi'nin bilgi ve kültürü korumak için bir araç olarak tasarlanmasına yardımcı olmuş ve yüksek katedralleri tek bir sıçrayışta atlamıştı. Merlin hakkında sayısız hikaye vardı. Çağdaş büyücüler arasındaki popüler teori, bunların doğruluktan çok uydurma olduğu yönündeydi. Ben de hep öyle düşünmüştümdür.

Ama bu yere bakarken birden daha az emin hissettim.

"İZLE."

Demonreach uzun bir kolunu uzattı, parıltılı çubuğumun zayıf ışığında hâlâ gölgeli ve belirsizdi. Kapıyı çevreleyen taşlardan birine dokundu ve taş zümrüt ışığına dönüştü.

Tısladım ve gözlerimi ona karşı siper ettim ve havanın aniden güçle çatırdadığını fark ettim.

Demonreach ikinci bir taşa dokundu ve o da parlamaya başladı. Bunu yaptığında, havada hissedilebilir bir enerji olduğu hissine kapıldım ve kollarımdaki tüyler diken diken olmaya başladı. İşte o zaman burada neler olduğunu anladım: Demonreach'in kapının ötesinde ne varsa etrafını saran korumaları vardı - Butters'ın dairesinin etrafına yerleştirilen korumalara çok benziyordu. Sadece *atlatıldıklarında* bu kadar fazla ortam enerjisi üretebilmeleri için acayip mistik plütonyum gibi bir şeyle doldurulmuş olmaları gerekiyordu.

Dev ruh başka bir taşa uzandı ama dokunmadan önce durakladı o.

"HATIRLA."

Taşlar. Güvenlik tuş takımı gibiydiler. Demonreach bana güvenlik sisteminin şifresini verdi. Ve şu anda havada ne kadar tehlikeli bir enerji olduğu düşünülürse, eğer şifreyi yanlış girersem, benden geriye kalanları bulmak için bir taziye, bir ruh çağırma tahtası, bir adli antropolog ve küçük bir Küçük Halk ordusuna ihtiyacınız olacaktı.

Ruhun işaret ettiği taşları *dikkatlice* not aldım. Gerçekten dikkatlice. Demonreach son taşa dokundu ve önümüzdeki granit kapı tam olarak hareket etmedi, sadece orada durdu. Havadaki tasmalı şiddet, o öfkeli, tetikte enerji azaldı ve yok oldu ve Demonreach kapıdan içeri doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim.

Tanıdık bir mağaraya girdik ve göğsüm bir kez daha hatırladığım hayali bir acıyla aydınlandı.

Bir yeraltı odası için şaşırtıcı derecede iyi aydınlatılmıştı. Oraya en son gittiğimde detayları inceleyecek durumda değildim ama şimdi zeminde parıldayan birkaç kristal kümesinin, belki bir tür soluk yeşil kuvarsın, loş bir parıltı yaydığını görebiliyordum. Tek parçası bile yeterli aydınlatma sağlamıyordu ama bir bütün olarak mağaranın çoğunu soluk yeşil-beyaz ışıkla dolduruyorlardı.

Kökler mağaranın tavanından aşağıya doğru iniyordu ama oraya nasıl geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir bitki yüzeyin altına bu oda kadar derin kökler göndermezdi. Normal, dünyevi hiçbir bitki böyle bir şey yapmazdı. Su yukarıdan yavaşça aşağıya damlıyordu ve tavandan düştüğü yer kristal parçalarının bulunduğu yerdi.

Odanın bir tarafında, çok sığ bir küvetten daha derin olmayan, yaklaşık yedi fit uzunluğunda, yumuşak topraktan oyulmuş bir bölüm vardı. I

Etrafta unutulmuş bir şekilde duran solmuş sarmaşıkları görmesem bile onu tanıdım. Burası benim hasta yatağımdı; Mab ve Demonreach pompaları çalışır halde tutmak için çaba sarf ederken, zihnim ve ruhum Casper taklidi yaparken bedenimin aylarca yattığı yeri.

Göğsüm tekrar çarptı ve başka tarafa baktım. O uykudan uyanmak hayatımın en acı verici iki ya da üç anından biriydi. İçimde bir şeyler değişmişti. Yaşadığım deneyimin acısı yüzünden değil - gerçi o da çok derindi. O yere bakarken, acının kendimi düşünme, görme ve dünyamla nasıl etkileşim kurmam gerektiği konusunda daha derin ve daha önemli bir değişimin yan etkisi olduğunu hissettim.

Ateş her zaman bir yıkım unsuru değildir. Klasik simya doktrini onun aynı zamanda başka bir eyalete de hükmettiğini öğretir: değişim. Yaşadığım sıkıntıların ateşi sadece katlanılması gereken bir acı değildi. Bir dönüşüm aracıydı. Yaşadığım onca şeyden sonra değişmişim.

Daha kötüsü için değil, oldukça emindim - en azından henüz değil. Ama sadece bir moron ya da bir deli benim yaşadığım şeylerle yüzleşebilir ve bunlardan etkilenmeyebilirdi.

Demonreach'in beni izlediğini görmek için gözümü kırpıştırarak hayallerimden sıyrıldım.

Gözlerinde yoğun bir şey vardı. "HAFIZA," dedi, "YANSIMA."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" "BU YER."

Bunu bir dakika boyunca düşündüm. "Buraya geldiğim için bir iç monologa girdiğimi mi söylüyorsun?"

Demonreach açıklama yapma ihtiyacı hissetmemiş gibi görünüyordu. "HAFIZA. YANSIMA."

İçimi çektim. "Eğer bir şeyler gerekirse, nereye gideceğimi biliyorum sanırım." Mağaranın içi serin ve nemliydi; hava küflü, toprak kokusuyla doluydu. Yavaşça bir daire çizerek tüm odayı inceledim. "Buraya ne diyorsunuz?"

Demonreach hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

"Doğru," dedim. "Hiçbir şey demiyorsun sanırım." Burnumu kıvırdım, düşünüyordum. "Bu odanın amacı nedir?"

"KONTROL."

Kaşlarımı çattım. "Neyin?" "EN AZINDAN."

"En az ne?" diye sordum, kendimi bıkkın hissederek.

Demonreach sadece beni izledi.

"Ah, Harry," dedi Bob kısık bir sesle. "Belki de kristallere bakmalısın?"

Kafatasına baktım, omuz silktim ve en yakın formasyona doğru yürüdüm. Bir süre üzerinde durdum. Büyük bir yığındı, belki on iki ayak uzunluğunda ve dört ya da beş enindeydi. Ve ... yarı saydam kristallerin arasından geçen gölgeler, altındaki zeminin tıpkı benim iyileşme yatağım gibi oyulmuş olduğunu gösteriyordu. Aslında . . .

Kaşlarımı çattım, yaklaştım. Kristallerin altında bir şekil vardı, bir taslak. Her neyse görüntüsü ancak birden fazla kristalden kırıldıktan sonra bana ulaştı, bu yüzden korkunç derecede bulanıktı, ama ona baktım, gözlerimi odaklamamaya ve alışveriş merkezindeki sihirli resimlerde yaptığınız gibi geçmişe bakmaya çalıştım.

Görüntü aniden kopuk kopuk netleşti. Kristalin altındaki form, temelde insan biçiminde, belki dokuz ya da on fit boyunda, kıvrak, altın sarısı saçlarla kaplı, zayıf bir yaratıktı. Kolları vücuduna göre çok uzundu. Elleri kollarına göre çok büyüktü. Parmakları ellerine göre çok uzundu ve uçlarında acımasız pençeler vardı.

Ve sarı-altın gözleri açıldı, farkındaydı, çıplak, gizlenmemiş bir nefretle bana bakıyordu.

"Sik beni!" Bağırdım, saf, paniklemiş bir refleksle sendeleyerek geri çekildim. "Bu bir naagloshii! Bu lanet bir naagloshii!"

Naagloshii kötü haberdi. Ciddi kötü haberler. Aslen Dine'nin Kutsal Halkı'nın ilahi habercileri olan Naagloshii'ler kökenlerine sırt çevirmiş ve Amerika'nın güneybatısının efsanevi deri değiştiricileri haline gelmişlerdi. Bir keresinde onlardan biriyle karşılaşmıştım. Arkadaşlarımdan birini öldürdü, kardeşime yarı deli işkenceler yaptı ve beni öldüresiye dövmeden önce kalıcı psişik yara izleri bıraktı. Hayatta kalmamın tek nedeni, gördüğüm en iyi şekil değiştirici olan büyücünün araya girmesiydi. Rüzgârı Dinle naagloshii ile kafa kafaya çarpışmıştı. O zaman bile çok yakındı ve naagloshii başka bir gün savaşmak üzere kaçmıştı.

Daha önce de zalim ve tehlikeli varlıklarla karşılaşmıştım. Ama naagloshii, karşılaşma talihsizliğine uğradığım en şeytani yaratıklar arasındaydı. Ve o lanet şeylerden biri, bir İngiliz anahtarıyla parçalayabileceğim kırılğan bir kuvars tabakasının altından bana bakıyordu, gözleri beni bütün olarak yiyecekmiş gibi yanıyordu.

Ani bir batma hissine kapıldım.

Ve bir sonraki kuvars tepeciğine döndüm. Ve bir sonrakine.

Ben şanslı bir adamım. Dolaşımdaki en kabus gibi şeytanlardan biri, saldırma mesafesinde yerde yatmıyordu.

Altı vardı.

Daha fazla kristal tepeciğin altında daha fazla şekil vardı. Onları tanıyamadım. Tanımadığım için çok mutlu olduğuma eminim.

"En az," dedim sesim titreyerek. "Bana bir *naagloshii*'nin en *azlardan* biri olduğunu mu söylüyorsun?" Canım oturmak istedi, ben de oturdum, aniden yere çöktüm. "Burada başka ne var?"

Demonreach bir duvara döndü. Bir kolunu kaldırdı ve duvarın taşları oldu, ortaya yaklaşık elli metre genişliğinde bir koridor çıktı. Bakmak için tekrar titrek bacaklarımın üzerine kalktım. Tünel hafifçe aşağı doğru eğimliydi ve kristallerin soluk ışıltısıyla aydınlanıyordu.

Bir sürü kristal.

Bir sürü, bir sürü, bir *sürü* kristal.

Tünel uzaklara doğru uzanıyordu. Belki bir mil uzunluğundaydı. Belki de iki. Belki de cehenneme kadar uzanıyordu. Kristal tepecikleri düzenli aralıklarla tüneli süslüyordu. Bazıları bina büyüklüğündeydi. Tek tek kristallerin bazıları ağaç büyüklüğünde olmalıydı. Kapıyı açtığımda sanki basınç altında tutulan sıvı serbest kalmış gibi bir enerji seli içime dolduğunda aval aval bakmaya başlamıştım. Enerjinin fiziksel bir varlığı yoktu ama mide bulandırıcı bir yağlı soğuk dalgasının içime dolduğunu hissettim, adada birleşen ley hatlarının karanlık gücü görünmez bir sis bulutu gibi üzerimde nefes alıp veriyordu.

"KUYU," dedi Demonreach. Ruh yavaşça döndü ve ilkinin neredeyse aynısı olan tünellere açılan on bir kapı daha var oldu. On bir tane daha. Çünkü korkularla dolu sonsuz bir tünel belli ki yeterli değildi. *On iki tane vardı.*

Onlardan yayılan karanlık enerji tısladı ve sanki katıksız kötülük ve kötü niyet görünmeyen bir sisin içine damıtılmış gibi havaya sızdı.

"Ve ... ve oradaki her şey bir *naagloshii*'yi küçük bir bozuk para gibi mi gösteriyor?" diye sordum.

"DOĞRU."

"Tabii ki. Doğal olarak," dedim ilk koridora bakarak. "Nedir bunlar? Aşağıda ne var?"

"KABUSLAR. KARANLIK TANRILAR. İSİMSİZ ŞEYLER. ÖLÜMSÜZLER."

"Vay anasını," diye fısıldadım. İşte o zaman buraya neden Kuyu dendiğini anladım. "İşte bu *yüzden* ada tüm o ley hatlarının kaynağı. Büyük, bir gayzer gibi."

Bob şaşkıın bir ısıık çaldı. "Vay canına patron, evet. Aynen öyle. Bu ley hatlarındaki enerji . . . bu şeylerin yaydığı vücut ısısı."

Bir kıkırdama geldiğini hissettim. "Dostum. Sınırlama. Cehennem anları, sınırlama." Kıkırdamaları bastırmaya çalıştım ve Demonreach'e hitap ettim. "Burası büyüü bir kale değil," dedim. "Bu bir *hapishane*. O kadar zor bir hapishane ki yarım düzine lanet olası *naagloshii asgari güvenlikte* tutuluyor."

"DOĞRU," diye yanıtladı Demonreach, "KORUCU."

Bölüm

On yedi

"Sanırım bu iş kazandırmıyor, değil mi?" diye sordum.

Ruh sadece bana baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Yani ... bana Müdür dediğinizde gerçek anlamda konuşuyorsunuz."

"KESİNLİKLE."

"Peki sen nesen? Muhafız mı?"

". DUVARLAR. BARLAR. BEN DÜZENİM."

"Birlikte olmak isteyeceğim ilk hukuk insanı sen değilsin," dedim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Tamam," dedim yüzümü buruşturarak. "Buradaki şeyler. Bulundukları yer tehlikeli mi?"

"ONLAR HER ZAMAN TEHLİKELİDİR. ANCAK BURADA BUNU İFADE ETMEK İÇİN EN AZ FIRSATA SAHIPLER."

Gözlerimi kıırtım. Bunlar ruhun bana ifade ettiği en uzun, en incelikli ve en karmaşık duygulardan bazılarıydı. Bu da önemli bir şey hakkında konuştuğumuz anlamına geliyordu - ki bu çok mantıklıydı. Demonreach dostları, düşmanları ya da Çin'deki çay fiyatlarını umursamıyordu. Mahkûmlarını önemsiyordu, nokta. Bunun dışındaki *her şey*, o konuyla ilgisine göre değerlendirilirdi.

"Ama serbest kalabilirler mi?"

"DIŞ MÜDAHALE OLMADAN OLMAZ," dedi Demonreach, "YA DA SENİN İZNİN OLMADAN."

"Meep," diye nefes aldım. "Yani bu şeyleri serbest bırakabilir miyim?"

"MÜDÜR SENSİN."

Yutkundum. "Onlarla iletişim kurmam mümkün mü?" "SEN MÜDÜRSÜN."

"Tanrım, bu çok kötü."

Kendime bir dünya bela miras bırakmıştım.

Bir naagloshii'yi yakından ve kişisel olarak deneyimledikten sonra, o iğrenç şeylerden birini serbest bırakmamın hiçbir yolu yoktu. Burada esir tutulan *başka* bir şeyi çok seveceğimden şüpheliydim. İçinde

Aslında, bırakın mahkûmların kim ve ne olduğunu öğrenmeyi, şimdilik onlara *bakmaya* bile niyetim yoktu ve onlarla konuşmayı da unutmuştum. Böyle bir şey olmayacaktı. Bu kadar eski ve güçlü şeyler, doğru yere dikkatlice seçilmiş birkaç kelimeyle ölümcül olabilirdi ve ben bunu da zor yoldan öğrenmiştim.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Az önce elime büyük, çirkin bir kitle imha ve potansiyel yıkım silahı tutuşturulmuştu. Doğaüstü dünyanın çeşitli güçleri için onu asla kullanmayacak olmamın bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onu kullanacak *olmamdı*. Gerçekten Memur Bey, bagajımda bir roketatar olduğunu biliyorum, ama onu sadece *kötü* biri kullanmasın diye tutuyorum. Gerçekten. Gerçekten.

Beyaz Konsey'de benden hoşlanmayan adamlar bunu öğrendiklerinde mosmor kesilecek ve ağızlarından köpükler saçmaya başlayacaklardı. Ve Beyaz Konsey'in sahip olduğu her düşman bana cennetten bir armağan gibi bakmaya başlayacaktı - Konsey'in iç işleyişi hakkında bilgi sahibi, muazzam derecede yoğunlaşmış kişisel güce sahip, Konsey'i şüphelendirecek, izole edecek ve sonunda ona karşı harekete geçmelerini sağlayacak kadar korkutacağı neredeyse kesin olan biri. Bu adam dünyanın büyücülerine karşı verilecek herhangi bir mücadelede müthiş bir varlık olurdu.

Ve Beyaz Konsey bunu bilmiyor mu?

Sanki beni hedefleyen yeterince işveren gibi.

Ve hey, en iyi kısmı? *Aslında elimde gerçek, kullanılabilir bir süper silah yoktu*. Sadece bir sürü insan için acı ve bela dolu büyük bir kutunun anahtarına sahiptim.

Büyükbabamın Demonreach'e yaptıklarını gördüğünde hayrete düşmesine şaşmamalı. Ya da belki daha az "sersemlemiş" daha "dehşete düşmüş."

Başım yine ağrımaya başlamıştı. Kahretsin, tek ihtiyacım olan buydu. Son birkaç yıldır baş ağrılarım giderek artmış, bazen beni bayıltacak noktaya gelmişti. Bununla bir dereceye kadar başa çıkabiliyordum - hayatınızın büyük bir bölümünü evrenin güçlerini manipüle etmeyi öğrenerek geçirmiyorsunuz, önemli miktarda öz disiplin ve acıya karşı tolerans kazanmadan. Ama bu, şimdiye kadar girdiğim en dar köşeden çıkmaya çalışırken taşımak zorunda olduğum yüke eklenen bir başka korkunç taşı.

Demonreach homurdandı. Büyük harflerle.

Ve baş ağrısı kayboldu.

Bir saniye sonra, iki ayrı buz çubuğu kafatasımın her zamanki yerlerine saplanırken kafa derim geriliyordu ve bir saniye sonra acı tamamen . Vücudumun pompalamaya başladığı endorfinler

sahne acı bulamadım ve onun yerine bir parti verdim. Evreni manipüle eden becerilerim sayesinde sersemlemiş bir halde düşmedim ama çok yakındı.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Az önce ne yaptın sen?" "UYARDIM."

Gözlerimi birkaç kez kırdım. "Sen . . . baş ağrımı mı uyardın?"

"BUNA NEDEN OLAN YARATIĞI. PARAZİT."

Bir an aptalca bakakaldım ve sonra anılarımı tekrar gözden geçirdim. Doğru ya. Tam burada, bu odada, buraya en son geldiğimde ya Mab ya da Demonreach, geri kalan kısmım başka bir yerdeyken bedenimi canlı tutan iş bölümü hakkında bir şeyler söylemişti. Parazitin kalbimin çalışmasını sağladığını söylemişlerdi. Demonreach'e ters ters baktım ve "Bana şu parazitten bahset" dedim.

"YAPMAYACAĞIM."

Öfkeli bir ses çıkardım. "*Neden?*"

"PAZARLIK YAPTI."

"Ne ile?"

"HAYATINIZ, MÜDÜR BEY."

Bunu birkaç saniye düşündüm. "Bekle. . . . Beni kurtarmak için onun yardımına mı ihtiyacın vardı? Ve bunun bedeli bana bundan bahsetmemen miydi?"

"KESİNLİKLE."

Yavaşça nefes verdim ve parmaklarımı başımın üzerinde gezdirdim. Orada bir şey dolaşıyor ve bana migren ağrısı veriyordu. "Bu benim için bir tehlike mi?"

"ZAMANINDA."

"Orada kalırsa ne olur?" Ben sordum.

"KAFATASINIZDAN DIŞARI FIRLAR."

"Ağlık!" Dedim. değildi. Tüylerim diken diken olmuştu. Onları görmüştüm

Yaratık filmleri, biçimlendirici bir yaşta. "Bunu nasıl ?"

Demonreach bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Sonra dedi ki, "GRASSHOPPER'A SOR."

"Molly? Ciddi misin? Onun yeni olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sadece bana baktı.

"Bununla ne kadar süre ilgilenmem gerekiyor?" Ben sordum. "YAKINDA."

"Yakında mı? Ne kadar yakın? Ne demek yakında?"

Bana öylece baktı.

Doğru. Ölümsüz, insanlık dışı, tamamen kötülüğü sonsuza dek tutmaya odaklanmış yaratıkların zaman kavramına dair gerçek bir kavrayışları yoktur. Yıllar boyunca gördüklerimden ve duyduklarımdan, doğrusal zamanın sadece ölümlülere özgü bir bakış açısı olduğunu anlamaya başladım. Diğer şeyler

bizim kadar sıkı sıkıya bağılı değiller. Adada benden daha yaşlı çalılar vardı. Orada Chicago'dan daha yaşlı ağaçlar vardı. Demonreach kronometrelerle ya da gün planlayıcılarla uyumlu değildi.

"Tamam," dedim. "Tamam, öncelikler: Kafatası patlatan parazit meselesini şimdilik bir kenara bırakalım. Bu da beni Beyaz Konsey'in ve diğer herkesin çıldıracağı gerçek bir kıyamet günü makinesinden sorumlu . Ama bugün bu konuda çıldırmayacaklar, çünkü muhtemelen henüz hayatta olduğumu bile bilmiyorlar ve önümüzdeki yirmi dört saate odaklanmazsam, tüm bu eğlenceyi yaşayacak kadar uzun yaşayamayabilirim. O yüzden şimdilik bunu da unutalım."

"MANTIKLI ÖNCELİKLER."

"Onaylamana sevindim," dedim. Dakikaları ve saniyeleri anlamayan bir şeyin iğnelemeyi de pek anlamayacağından emindim. "Hâlâ bir sorunun var. Bunu bana açıklamam gerekiyor."

"SEN ÇOK SINIRLISIN," dedi Demonreach. "RUHUNA ZARAR VERDİĞİ GİBİ SANA DA ZARAR VERECEKTİR."

İki elimi de kaldırdım ve yarı irkildim. "Tanrı aşkına, sakın bana. Çok sesli düşünüyorsun."

Parlayan gözler bir şekilde iğrenmiş görünüyordu. "BU FIKIR AKTARMA ARACI VERIMSIZ VE SINIRLIDIR."

"Kelimeler, kelimeler, kelimeler," dedim. "Anlat bana. Ama elimizde olan bu, tabii bana bir resim çizemezsen."

Demonreach bir an hareketsiz kaldı ve sonra aniden yerden sarmaşıklar yükseldi. Neredeyse atlayacaktım ama kendimi durdurdum. Kendime yaptıklarım dışında bana bir zarar vermediği açıktı ve eğer bana zarar istiyorsa, zaten onu durduramayacaktım. Bu yüzden bekledim.

Sarmaşıklar çantamın içine dolandı ve Bob'un kafatasına sarılmış olarak dışarı çıktı.

"Harry!" Bob .

"O benden biri," dedim sert bir sesle. "Ona zarar verirsen sana yardım ettiğimi unutabilirsin."

"KÜÇÜK ENTİTE," dedi Demonreach. "MÜDÜRÜ TANIYORSUN. TERCÜME EDECEKSİN. ZARAR GÖRMEYECEKSİN."

"Hey!" dedim ve Demonreach ile Bob'un arasına bir adım attım. "Beni duydun mu Hopalong? Kafatasını yere bırak."

"Harry!" Bob tekrar söyledi. "Harry, bekle! Seni duydu!"

Kaşlarımı çattım ve Bob'a bakmak için döndüm. Aynı eski Bob gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi kafatası. Göz ışıkları her yerde titreşiyordu, sanki

düzinelerce ekranı anda izliyor. "Dostum, bu şey çok büyük! Ve eski!"

"Canını yakıyor mu?"

"Hayır... hayır, değil. Ve eğer isteseydi . Kabul etmesi zor bir şey. "

Sonra kafatası dalların pençesinde titredi ve

"Oh!" dedi.

"Oh, ne?" diye sordum.

"Sorunu açıklıyor," diye bildirdi Bob. "için birkaç seviyeden geçmesi gerekti."

Homurdandım ve biraz rahatladım. "Sorun ne peki?"

". Bunu nasıl yeterince aptallaştıracağımı bulmaya çalışıyorum.
almanı istiyorum."

"Teşekkürler," diye .

"Arkandayım patron." Sonra Bob dalların arasında birkaç kez aşağı yukarı zıpladı. "Hey, Hopalong! Bu şeyi bu tarafa çevir!"

Demonreach kafatasına ters ters baktı.

Bob biraz daha salladı. "ama! Burada bir programımız var!"

Gözlerimi kırptım. "Vay be. Korkaklıktan ukalalığa çok çabuk geçtin Bob."

Bob homurdandı. "Çünkü bu şey ne kadar büyük ve kötü olursa olsun, seninle konuşmam için bana ihtiyacı var ve bu da beni önemli kılıyor. Ve bunu biliyor."

"DAHA AZVARLIKLAR BİR KEZ BİLİYOR K
SAYGI ONLAR

ELDERS," dedi Demonreach.

"Sana çok saygı duyuyorum," diye yakındı Bob. "Yardım etmemi istiyorsun ve ben de sana nasıl yardım edeceğini söylüyorum. Şimdi beni geri çevir."

Ani bir esinti mağaranın içinden uzun, muazzam bir iç çekişle geçti. Sarmaşıklar kıpırdandı ve kafatasını en yakın duvara doğru bükte.

Bob'un göz ışıkları parlaklaştı ve aniden duvarda çift ışık konileri oluşturdu. Kafatasının kendisinden çıkıyormuş gibi görünen cızırtılı bir ses, eski bir filmin ses bandının ısınmasına benzeyen bir ses bulanıklığı vardı ve ardından duvarda eski spot ışıklarını süpüren 20th Century Fox logosu ve ona sık sık eşlik eden trompetle yönetilen görkemli senfoni teması belirdi.

"Film mi?" Ben sordum. "*Film* oynatabiliyor musun?"

"Ve müzik! Ve televizyon! Butters bana interneti verdi, bebeğim! Şimdi sus ve dikkatini ver."

Açılış logosu biraz siyaha dönüştü ve ardından tanıdık mavi harfler belirdi. Şöyle yazıyordu: UZUN ZAMAN ÖNCE, HEMEN HEMEN BURADA . . .

"Tamam, hadi ama" dedim. "Bana bir dava satın alacaksın, Bob." "Sus, Harry. Yoksa özel cehenneme gidersin."

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karıştı. Gönderme esprisini anlamayan adam ben olmamalıydım, lanet olsun.

Duvardaki siyahlık yerini mavi-yeşil bir gezegene doğru kayan bir yıldız alanına bıraktı. Dünya. Sonra Michigan Gölü'nün ve diğer Büyük Göller'in ana hatlarını tanıyana kadar yakınlaştı, yakınlaştı, yakınlaştı ve adanın ana hatlarına ulaşana kadar daha da yaklaştı.

Bob çok değerlidir ama esprilerini ve dramasını çok sever.

Görüntü tanıdık bir iniş noktasını gösterene kadar alçaldı, ancak burada harap bir kasaba, Whatsup İskeleyi ve suda bir sıra tahta yığını yoktu. Sadece toprak ve kumdan oluşan küçük bir kumsal ve ağır, düşünceli orman büyümesiydi.

Sonra belki sekiz fit uzunluğunda bir ışık şeridi havayı dikey olarak ikiye böldü. Işık bir metre genişliğe ulaşana kadar genişledi ve sonra içinden bir şekil belirdi. İşaretleri tanıdım - birisi bir Yol açmıştı, Asla'dan adaya bir geçit. Figür ortaya çıktı, bir eliyle bir hareket yaptı ve Yol arkasından kapandı.

Bir adamdı, oldukça uzun boylu, oldukça zayıftı. Grinin birçok tonunda yırtık pırtık giysiler giyiyordu. Gri pelerininin üzerinde derin bir başlık vardı ve burnunun ucu ile oldukça sivri bir çeneyi örten kısa gri-beyaz sakalı dışında yüz hatlarını gölgeliyordu.

(Ekranın altında harfler belirdi. Okunuşları: MERLIN.) "Bekle? Merlin'i mi gördün?" Bob'a sordum.

"Hayır," dedi Bob, "ama Alec Guinness'e rol verdim. İyi görünüyor, değil mi?" İçimi çektim. "Sadede gelebilir misiniz lütfen?"

"ama," dedi Bob. "Bu romantik üçgenin alt planını yazdım ve Jenna Jameson ile Carrie Fisher'ı oynattım. *Gerçekten* izleyeceğin bir aşk sahnesi var-"

"Bob!"

"Tamam, . İyi. Sheesh."

Film hızlı çekime geçti. Gri giysili figür bir bulanıklığa dönüştü. Kollarını sallayarak yürüdü ve enerji okyanuslarını oraya buraya yönlendirerek hepsini adanın ve çevresine yerleştirdi.

"Bekle. Demonreach sana bunu nasıl yaptığını söyledi mi?"

Bob sinirlenerek, "Hayır," dedi. "Buna sanatsal lisans denir, Harry."

"Tamam, anladım. Merlin adayı inşa etti. Nasıl yaptıysa. Sorunun olduğu kısma gel."

Bob iç çekti.

Merlin komik bir hızla ormana doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Sonra zaman geçti. Güneş önce yüzlerce, sonra binlerce

adanın gölgeleri eğilip bükülüyor, ağaçlar yükseliyor, büyüyor, yaşılanıyor ve ölüyordu. Ekranın altında, "ÇOK ZAMAN GEÇTİ" yazan kelimeler belirdi.

"Bunu benim için basitleştirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"*De nada.*"

Sonra kamera yavaşladı. Yine Merlin göründü. Yine güç okyanusları yükseldi ve adaya yerleşti. Sonra Merlin ortadan kayboldu ve yıllar geçti. Belki bir dakika sonra tekrar ortaya çıktı, tamamen aynı görünüyordu, ekleyebilirim ve döngüyü tekrarladı.

"bakalım," dedim. "Yine mi yaptı? İki kez mi?"

"Ah," dedi Bob, ekranda dördüncü bir döngü başlarken. "Sayılır. Bak Harry, bu senin kavramakta zorlanacağın şeylerden biri."

"Yavaş git ve beni dene."

"Merlin hapishaneyi beş kez inşa etmedi," dedi Bob. "Bir kez inşa etti. Beş *farklı* zamanda. Hepsini aynı anda."

Kaşlarımla çatıldığını hissettim. "Aynı anda beş farklı zamanda aynı yerde, aynı şeyi mi yapıyordun?"

"Aynen öyle."

"Bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Bakın, ölümlü bir hapishane üç boyutlu olarak inşa edilir, değil mi? Merlin bunu dört boyutta inşa etti ve muhtemelen birkaç boyutta daha inşa etti, gerçi oraya gidip ölçene kadar belirli bir boyutta inşa edip etmediğini gerçekten söyleyemezsiniz ve ölçme eylemi onu değiştirecektir, ama mesele şu ki: Bu gerçekten gelişmiş bir şey."

İçimi çektim. "Evet. Anlıyorum. Ama sorun ne?"

Görüntü uzaklaştı ve adanın yukarıdan aşağıya görüntüsünü vermek için yükseldi, bulanık bir şekle dönüştü. Tanıdık beş köşeli bir yıldız gölün yüzeyinde parlıyordu, çizgileri o kadar uzundu ki merkezindeki beşgen şekli adayı tamamen sarıyordu. Beşgenin içinde, tıpkı ilki gibi korumak ve muhafaza etmek için çizilmiş ikinci bir beşgen oluştu. Kamera daha da sıkılaştı ve ikinci beşgenin kulübenin ve yıkık kulenin bulunduğu tepenin tamamını sardığını gördüm. Kamera daha da sıkılaştı ve bu kez düz değil, düzinelerce kesişen açıyla çizilmiş, merkezleri adanın altındaki şeytani varlıklarla dolu düzinelerce tüneli çevreleyen daha fazla beş köşeli yıldız gördüm.

"Bunlar," dedi Bob, "adadaki orijinal büyülerini temsil ediyor. Elbette bu çok basitleştirilmiş, ama temel yıldız ve daire mimarisi senin yaptığın işle aynı, Harry."

Sonra tasarım bulanıklaştı ve arttı, daha yoğun ve daha fazla büyüdü

hassas ve daha parlak bir güce sahipti, ta ki beynimde bir şey kıpırdayınca ve diyagramdan başka bir yere bakmak zorunda kalıncaya kadar.

"Evet, bunun için üzgünüm patron. Bu, farklı zamanlarda yapılan büyülerin birbirine dolanmasını temsil ediyor."

"Bu kadar karmaşık olmasına şaşmamalı," diye mırıldandım.

"Ve bundan daha da kötü," dedi Bob. "Senin için filtreliyorum. Sorun da burada."

Kendimi projeksiyona bakmaya zorladım ve milyonlarca büyüün birbirleriyle rezonansa girdiğini, yayıldığını ve birbirine kenetlenerek aşılmaz bir bariyer oluşturduğunu gördüm. Bir şekilde kristallerin büyümesini izlemek gibi bir şey olduğunu düşündüm. Gerçek inşasına güç veren büyüler, tek başlarına, benim yaptığım bazı çalışmalardan çok daha güçlü değillerdi

-Ama zamanın ötesindeki benzerleriyle birbirlerine bağlandıklarında, birbirlerinden beslenmişler, parçalarının toplamından sonsuz derecede daha büyük bir şey haline gelen mükemmel bir enerji rezonansı yaratmışlardı.

Sonra uyumsuzluğun ortaya çıktığını gördüm. Bob bunu büyük tasarımın en batı kenarlarında hafifçe titreşmeye başlayan asık suratlı kırmızı bir ışık olarak göstermeyi seçmişti. Silik bir şey olarak başladı ama sonra, yaklaşmakta olan bir baş ağrısı gibi, zonklayarak daha büyük ve daha belirgin bir şeye dönüşmeye başladı. Kırmızı ve mavi ışığın temas ettiği yerlerde çirkin enerji parlamaları vardı - adaya geldiğimden beri hissettiğim parlamalar. Çok geçmeden, bu kızıl nabız adanın yarısına yayıldı ve sonra aniden ekran beyazlaştı.

Alttaki metinde "1 KASIM" yazıyordu.

"Yarına kadar," dedim. "Süper. Ama hâlâ neyin *yanlış* olduğunu anlamıyorum Bob." "Enerji çarptı," dedi Bob. "Yönlendirilmiş bir enerji patlaması, hem de bir sürü.

Merlin'in hazırladığı tüm koruma büyüsünü çözer ve arıza emniyetini tetikler."

"ATEŞ," diye gürledi Demonreach.

"Bunu , teşekkürler," dedim. "Ama büyülere henüz bir şey olmadı mı?"

"Hayır," dedi Bob. "Oluşan bu gerilim mi? Bu ... .. Bunu sebep-sonuç ilişkisi gibi , sadece geriye doğru."

"Ha?"

Bob, "Adanın şu anda yaşadığı şey, bu enerji patlamasının ona çarptığı anın yankısıdır" dedi. "Ancak yankı sonradan olmak yerine, önce gerçekleşiyor."

Durdum ve düşündüm. "Bana adanın havaya uçmak üzere olmasının sebebinin ... havaya uçmak üzere olması olduğunu mu söylüyorsun?"

Bob iç çekti. "Birisi adaya enerjiyle vuruyor, Harry. Ama onlar

Merlin'in burayı *nasıl* bir araya getirdiğini anladım. Üç boyutlu saldırmıyorlar. *Dört boyutlu* saldırmıyorlar. Uzayda olduğu kadar *zamanda* da güç gönderiyorlar."

"Yani . . . Yarın adaya saldırılarını engellemek zorunda mıyım?" Bob sinirlenerek, "Hayır," dedi. "Onların yarın adaya saldırmasını ne zaman *saldırırlarsa saldırırsınlar*." "Uh . . ."

"Bakın, attıkları taş yarın isabet edecek," dedi Bob. "Ama attıkları zaman hangi noktada duruyorsa o noktadan atmalarını engellemelisin."

"Oh," dedim göz kırparak. "Anladım."

Bob dönüp Demonreach'e baktı. "Burada neyle çalışmak zorunda olduğumu görüyor musun? *Taş* atmadan önce bunu bir *taş* fırlatmaya indirgemek zorunda kaldım."

"ANLAYIŞI SINIRLI," diye onayladı Demonreach. "Tamam, ikinizden de yeterince çektim," dedim. "Eğer sen Bu kadar *zekiysen*, neden bunun engellemiyorsun?"

"AÇIKLAMA SIZE ZARAR VERİR, MÜDÜR BEY."

Bob sabırsız bir ses çıkardı. "Çünkü o ruh adanın ta kendisi, Harry. Büyüler, Kuyu, fiziksel ada, . Demonreach bu adanın dışında *var olamaz*. Kendisinin ötesine ulaşma yeteneği *yok*. Saldırı hapishanenin *dışından* geliyor. Bu yüzden en başta bir Müdür'e ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım. "Geçen yıl mezarlıkta benimle konuştu." Bob, "Mab'ı kendisine yardım etmesi için zorladı," dedi.

"ZORBALIK YAPMADIM. PAZARLIK YAPTIM."

"Tamam, tamam," dedim. "Bunu da listeme ekleyeceğim o zaman. Her kimse, her neredeyse onu bulun ve henüz yapmadığı bir şeyi yapmasını engelleyin."

"Tabii değilse," dedi Bob. "Bu durumda, şey. Artık çok geç."

"Doğru," dedim yorgunca.

Uyuyan canavarlarla dolu kendi özel arafım vardı.

Beynimde bir parazit vardı ve benden çıkarken kafatasımı patlatmaya hazırlanıyordu.

Benim küçük ada cennetim, karanlık tanrıları pişirmeye yetecek kadar enerjiyle patlamak üzereydi ve adanın altında başka neler olduğunu Tanrı bilirdi. Yani gigaton mertebesinde bir enerji salınımından bahsediyorduk. Ve eğer birinin bunu yapmasını engellemezsem, kıta sahanlığı çok kötü bir gün geçirmek üzereydi.

Doğru ya. Ve deli bir ölümsüzü öldürmem gerekiyordu.

annesinin gazabına uğradı.

Ve hepsini önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapmak zorundaydım.

Belki biraz daha az. "İşin üzücü tarafı, bu gerçekten de hayatımı geri almışım gibi hissettiriyor. Nasıl?

bükülmüş mü?"

"Harry," dedi Bob. "Bir saat içinde gün doğacak."

"Doğru." İçimi çektim ve kafatasını aldım. Onu postacı çantasına koydum ve Demonreach'e "Ben ilgileniyorum" dedim.

"İYİ."

Nefesimin altında karanlık bir şekilde mırıldandım ve merdivenlere döndüm, sonra bana karşı dizilmiş tüm sorunları düşünerek merdivenleri koşarak çıkmaya başladım.

İyi ki spor yapıyordum.

Bölüm

On sekiz

O Kay, olsun: için çok fazla merdiven var.

Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Bunları ikişer üçer koşarak yaptım ve hiç durmadan zirveye çıktım.

Oradan, sahile geri dönene kadar ayaklarım hiç kaymadan ya da sendelemeden, kolay bir koşuyla yamaçtan aşağı indim. Güneş arkamda yükseliyordu ama Demonreach'in katı kütlesi onu gölgede bırakıyordu ve bunu ancak gökyüzünü doldurmaya başlayan ışıktan anlayabiliyordum.

Ben ormandan çıkarken Thomas ayağa kalktı, elleri otomatik olarak silahlarına gitti. Ona başımı salladım, hiç yavaşlamadım ve "Hadi şu küveti hareket ettirelim!" dedim.

"Ne buldun?" diye seslendi. Halatları çözmeye başladı ve sonra çevik bir hareketle *Su Böceği*'nin güvertesine sıçradı. Molly kamaradan , sanki birkaç saniye önce uyuyormuş gibi .

Rıhtımdan aşağı koştum ve geminin güvertesine çıktım. "Bir sürü insan bana kızacak, halletmezsem bir süre sonra beni öldürecek bir tür tıbbi sorunum var, oh, ve ada yarın havaya uçacak ve eğer onu düzeltmezsem ülkenin çoğunu da beraberinde götürecek."

Thomas bana sabit bir bakış attı. "Yani," dedi. "Aynı tas aynı ."

"Bence bu dünyada güvenebileceğiniz bazı şeylerin olması güzel," dedim.

Kardeşim homurdandı ve *Water Beetle*'in motorlarını çalıştırdı. İskeleden uzaklaştık ve sonra döndü, gaza bastı ve kasabaya doğru geri döndü. Daha önce de söylediğim gibi, tekne bir yarış makinesi değil, ama içinde biraz beygir gücü var ve güneş düzgün bir şekilde yükselirken, turuncu-altın suyun üzerinde zum yapıyor, arkamızda V şeklinde devasa bir dümen bırakıyorduk, ben teknenin önünde dururken, ellerim küpeşte.

Şafak söktüğünde bunu hissettim, dikkatinizi vermeyi bırakırsanız neredeyse her zaman yapabileceğiniz gibi. havada ince ve derin bir şey değişti. Gözlerim bağlı olsa bile, bu değişimin

Geçiş, genel olarak büyü olarak bilinen enerji rüzgârlarının ve akımlarının, yaklaşan güneşin ışıyla birlikte esmeye ve değişmeye başlaması.

Peri diyarlarına giden Yollardan herhangi birine, yeniden açılıp açılmadıklarını hissedebilecek kadar yakın değildim ama açılmış olmaları mantıklı geliyordu. Gün doğumu sihirli enerji kalıplarını dağıtma ve çözme eğilimindedir - sihir doğası gereği gecenin bir gücü olduğu için değil, şafak doğası gereği yeni başlangıçların ve yenilenmenin bir gücü olduğu için.

Her gün doğumu süregelen büyüleri aşındırma eğilimindeydi. Tüm Faerie'yi ölümlü dünyadan ayıracak kadar geniş bir alana yayılmış bir büyü, zorunlu olarak oldukça ince ve kırılgan olurdu. Güneş ona vurduğunda, ışığı eski bir gazete kağıdına odaklayan zilyon tane büyüteç gibi olurdu. Kararır ve solup giderdi. Zihnim bana ürkütücü görüntülerden oluşan küçük bir kolaj sundu; şehirdeki her ürkütücü gölgeden, tedirgin edici ara sokaktan ve tehlikeli görünümlü eski terk edilmiş binadan aniden ortaya çıkan Faerie'nin en karanlık varlıkları. Zihnimin yapacak daha iyi şeyler bulacağını düşünürdünüz, mesela inanılmaz derecede dost canlısı kadınlar hakkında fanteziler kurmak gibi.

Molly yanıma geldi ve yüzü bana dönük bir şekilde durdu. Ona eğik bir şekilde baktım. Arkamızda doğan güneş saçlarını altın rengine boyamış ama yüzünü hafifçe gölgede bırakmıştı. Artık genç görünmüyordu.

Yani, beni yanlış anlamayın; saçları ağarmış ya da dişleri dökülmüş gibi değildi. Ama çekirgeden her zaman bir enerji, yaşam ve basit bir neşe fişkırıyordu. Bu onun varsayılan ayarıydı ve ben onun bu yönünü ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim.

Şimdi mavi gözleri yorgun ve temkinli bakıyordu. Hayatın güzelliklerine kadar bakmıyordu. Gözleri hem yakındaki hem de daha uzaktaki tehlikeleri tarıyordu, ihtiyatla ağırlaşmış ve acıyla bilgeleşmişti ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar çok, çok daha fazla çelik vardı.

Bir sokak savaşında Leanansidhe ile aylar süren eğitim bunu yapacaktır.

Belki çekirgeye karşı ilk başlarda daha sert davransaydım, bu onun için bu kadar büyük bir şok olmazdı. Belki de eğitiminin farklı yönlerine odaklansaydım, daha iyi hazırlanabilirdi.

Belki, belki, belki, ama kendimi kandırıyordum. Molly'nin gözleri er ya da geç bu hale gelecekti, tıpkı benimkiler gibi.

Bu iş çocuklarla iyi geçinmiyor.

"Sana söyledim," dedi Molly, bana doğru bakmadan. "Bu geçmişte kaldı. Orada kalsın."

"Kafamı mı dinliyorsun, ufaklık?"

Ağzı seğırdi. "Sadece okyanusun gürültüsünü duymak istediğimde."

Sırıttım. Bu, son zamanlarda aldığım tüm "Sör Şövalyeler "den çok daha hoşuma .

"Bana ne kadarını anlatabilirsin?" diye sordu.

O önüme bakarken bir an gözlerine baktım ve bir karar verdim.

"Her şey," dedim sessizce. "Ama şu anda değil. Öncelikle odaklanmamız gereken önceliklerimiz var. Acil tehdidin üstesinden geldikten sonra ayrıntılara girebiliriz."

"Maeve?" Molly sordu.

"Ve ada." Ona adanın amacı hakkında ayrıntılara girmeden Demonreach'e yönelik tehlikeden bahsettim. "Yani eğer onu durdurmazsam, bom."

Molly kaşlarını çattı. "Kimin yapacağını, nerede ve ne zaman olacağını bilmediğiniz bir olayın gerçekleşmesini nasıl engelleyebileceğinizi hayal bile edemiyorum."

"Sorun basit ve kolay olsaydı, düzeltmek için büyücülere ihtiyaç duyulmazdı," dedim. "İmkânsız olanı hemen yaparız. Hayal edilemeyen ise biraz zaman alır."

"Ben ciddiym," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Neşeli ol. Sanırım bu konuda konuşacak doğru kişiyi tanıyorum."

* * *

Chicago'nun silueti görüldüğünde güneşin yarısı ufukta kaybolmuştu. Bir dakikalığına bunun tadını çıkardım. Evet, biliyorum, aptalca ama burası benim şehrim ve sanki bir ömür boyu yokmuşum gibi geliyordu. Sonbahar güneşinin cam ve çelik üzerinde parıldadığını görmek güzeldi.

Sonra gerildiğimi hissettim ve kendimi ön küpeşteye yaslandığım yerden yukarı ittim. Bir an etrafıma dikkatlice baktım. İçgüdülerimi neyin harekete geçirdiğini bilmiyordum ama Mab'ın günlük suikast girişimini başlatmak üzere olduğu her seferinde yapmayı öğrendikleri rutini yapıyorlardı ve istesem de onları görmezden gelemezdim.

Hiçbir şey görmedim ama sonra duydum; küçük, yüksek devirli motorların uğultusu.

"Thomas!" *Su Böceği*'nin motorundan gelen homurtular arasında bağırdım. Kulağıma doğru bir işaret yaptım ve sonra elimi geniş bir daire şeklinde döndürdüm.

Bu tam olarak taktiksel bir işaret dili değildi ama Thomas mesajı almıştı. Kamaranın üstündeki kaptan köşkünde bulunduğu yerden bakışlarını temkinli bir şekilde etrafta gezdirdi. Sonra bakışları kuzeybatımızdaki bir şeye kilitlendi.

"Uh-oh," diye nefes aldım.

Thomas dümeni çevirdi ve *Su Böceği*'ni güneybatıya doğru yuvarladı. Aceleyle kaptan köşküne çıkan merdivene yöneldim ve başımı Thomas'inkiyle aynı hizaya getiren en üst basamağa çıktım. Bir elimle gözlerimi yaklaşan güneşin parıltısından korudum ve kuzeybatıya baktım.

Suyun üzerinde bize doğru uçan beş Jet Ski vardı. Thomas bize biraz zaman kazandıracak kadar rotayı değiştirmişti ama bir bakışta Jet Ski'lerin bizden çok daha hızlı hareket ettiğini görebiliyordum. Thomas gazı sonuna kadar açtı ve beni geçti, şaka yapıyorum, parlak pirinç bir teleskop.

"Ciddi misin?" Ona sordum.

"Şu korsan filmleri çıktığından beri her yerdeler," dedi. "Benim de bir sekstantım var."

"Sahip olduğun her çadır seks çadırıdır," diye mırıldandım karanlık bir şekilde, teleskobu uzatarak.

Thomas sırtıttı.

Bir elimle kendimi sabit tutarak o şeyin içinden baktım. Teknenin hızı ve sıçraması göz önüne alındığında, bu kolay değildi, ama sonunda Jet Ski'lere uzun bir bakış atmayı başardım. Henüz çok fazla ayrıntı göremiyordum ama en öndeki Jet Ski'nin üzerindeki adam parlak kırmızı bir bere takıyordu.

"Kesinlikle bir sorunumuz var," dedim.

"Arkadaşlarınız mı?"

"Görünüşe göre Kızılkaplan ve bazı Sidhe dostları," dedim teleskobu indirerek. "Onlar kış kasları, ama sanırım çoğunlukla ortaçağ tipleri. Bu bize birkaç dakika verir."

Keskin bir tıslama sesi duyuldu ve görünmeyen bir şey teleskobu elimden çekip aldı, yırtılmış metal ve küçük cam kırıklarıyla havada dönmeye başladı.

Bir saniye sonra bir silah sesi duyuldu.

"Lanet olsun!" Tükürdüm ve yere düşerek güvertede düz bir şekilde uzandım. Bir tıslama daha duyuldu ve bir mermi üstümdeki kamaranın duvarına çarptığında yüksek bir çatlama sesi duyuldu.

"Ortaçağ mı? Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin misin?" Thomas sordu. Tekneyi biraz yana yatırdı ve sonra yilankavi bir rota izleyerek ilk yönüne geri döndürdü. Bu bizi bir

daha zor bir hedefti ama aynı zamanda daha yavaş gittiğimiz, takipçilerimiz düz bir çizgide ilerlerken zikzak çizerek ilerlediğimiz anlamına da geliyordu.

Ama manevralara rağmen mermiler gelmeye devam etti. O mesafede, araçların göreceli hareketleriyle, tamamen insan olan bir nişancı bizi ancak iyi şanslı aşan ve ilahi müdahaleye yaklaşan bir şeyle vurabilirdi. Ama Redcap ve arkadaşları insan değildi. Sidhe'nin dans pistinde sergilediğini gördüğüm zarafet kusursuz, ince bir zarafet ve kusursuz bir incelikti. Bunların ikisi de nişancılığa iyi bir geçiştii.

Hâlâ pırıl pırıl parlayan kovboy tüfeğim vardı ama bu durumda işe yaramazdan da beterdi. 45'lik Colt mermisi geleneksel silahlı çatışma mesafelerinde öldürücü olabilirdi -ki bunların çoğu yaklaşık yirmi fitte gerçekleşirdi- ama o kadar uzaktaki hedeflere ateş ederken çok fazla etkinlik kaybederdi. Tesadüfe bakın ki, silahı tutan adam da o kadar uzaktaki hedeflere ateş ettiğinde etkisini kaybedecekti. Bu yüzden onlara ateş etmek aptalca bir plan gibi görünüyordu.

"Hey!" diye bağırdım kardeşime doğru. "Direksiyona ben geçersen, onları buradan alabilir misin?"

"Düz gidersek belki!" diye verdi.

Bir mermi teknenin gösterge panelinin köşesinden bir tahta parçasını kopardı. Thomas bir an için sertçe baktı. Sola doğru on beş santim gitseydi sırtının alt kısmına isabet edebilirdi.

"Uh," dedi, tekneyi döndürmeye ve savurmaya devam ederek. "B

Planı mı?" "Doğru," diye mırıldandım. "Doğru. B Planı."

Ateş devam ederken öfkeyle düşündüm. Mermiler geminin yan tarafına keskin, öfkeli darbeler halinde çarpıyordu. Bu tür bir şeyi çok uzun süre devam ettirecek cephaneye sahip olmadıkları kesindi. Gerçi düşününce, cephaneyi ne kadar hızlı tükettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, bir adamın bize ateş ettiği ve suyun yüzeyinde atışları değerlendirmede giderek daha başarılı olduğuydu. Ve Sidhe yaklaşıyordu. İsabet oranları da artıyor gibiydi. Mermi atacak kadar yakın oldukları ama bizim aynı şekilde karşılık veremeyeceğimiz en uygun menzile girdiklerinde, tek yapmaları gereken mesafeyi korumak ve bizi öldürmekti.

Onlara büyü yapmaya başlayabilirdim ama Mab'ın eğitiminde bir boşluk vardı: Her şey tam da benim ızgaramın içindeydi. Onunla ya da vekillerinden biriyle yirmi metreden fazla mesafeden hiç çarpışmamıştım ve düzgün hazırlanmış bir asa ya da patlatma çubuğu olmadan o palyaçoları vuracak kadar uzağa asla ulaşamazdım. Büyük ihtimalle onlar da bunu biliyordu. Mesafeyi koruyacaklardı.

Bir zayıflık. Bir zayıflıktan faydalanmalıydım. Sidhe demirden nefret ederdi ama bulsam bile onlara nasıl ulaştıracaktım? Yani ceketli mermi atan bir silah onları gerçekten mahvederdi ama işe yaraması için onları vurmam . Alet kutusunda bir kutu çivi vardı. Onları fırlatabilirdim belki, ama yine de onları gerçekten vurma sorunu vardı. Onlar dışarıda olduğu sürece böyle bir şey olmayacaktı.

Onları daha yakına çekmem gerekiyordu. "Çekirge!" diye bağırdım.

Kamaranın kapısı açıldı ve Molly beni görebilmek için göbekten sürünerek güverteye çıktı. "Bize kim ateş etmeye başladı?"

"Kötü adamlar!" Bir mermi daha teknenin yan tarafına isabet edip üzerime tahta kıymıkları yağdırınca irkildim. "Belli ki!"

"Onları atlatabilir miyiz?"

", " dedim. "Fikrin var mı?" "Bizi örtebilir miyim?"

"Teknenin suyunu gizlemek zor olacak, değil mi?"

"Ah. Doğru. Ne yapacağız?"

"Sise ihtiyacım var," dedim. "Bir sürü. Ver bana."

"Ah, ah, bilmiyorum Harry. Sana birazcık bile vermek için çok fazla ateş yakmam gerekir. Bunun bana göre olmadığını biliyorsun."

"Gerçek sis olmak zorunda değil," dedim.

"Oh!" Molly aradı. "Bu *tam da* benim olayım!" "Aferin kızıma!"

"Siktir!" Thomas hırladı. Başımı kaldırıp onun sendelediğini, sağ eliyle teknenin dümenine tutunduğunu, yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm. Sol kolunun dirseğinin hemen üstünden bir kurşun yemişti ve kolunu vücuduna sıkıca bastırmış, dişlerini gösteriyordu. Biraz fazla solgun kan dirseğinden aşağı akıyor ve güverteye damlıyordu. "B planı, Harry! B planı hangi cehennemde?!"

"Hadi, hadi, hadi!" Molly'ye söyledim.

Çırağım gözlerini kapadı ve yumruklarını sıktı. Odaklandığını gördüm, iradesini ve gücünü toplarken havada hafif bir kıpırdanma hissettim. Sonra ellerini karmaşık küçük bir hareketle hareket ettirdi ve bir şeyler fısıldadı. Bu hareketi yapmaya devam etti ve ben de bu hareketin üç ipi bir örgü haline getirmenin bir kopyası olduğunu fark ettim.

Parmaklarının arasından kalın beyaz bir sis çıkmaya başladı. Önce bir damlama şeklinde geldi, ama ben izledikçe yoğunlaşarak bir akıntıya dönüştü. Sonra Molly konsantre olarak başını eğdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve *Su Böceği*'nin kendisinden daha büyük beyaz bir sis bulutu aniden ellerinden fişkırmaya başladı ve denizin yüzeyini kaplamak üzere yayıldı.

Teknenin dümen suyundaki su, peşindeki Sidhe'yi görüş alanından uzaklaştırdı.

Uzun bir dakika boyunca suyun üzerinde hızla ilerledik, beyaz bir sis duvarı arkamızdan gelenleri örtmek için yayılıyordu. Düşman ateşi birkaç saniye devam etti ama sonra sifıra indi. Böyle devam edebilirsek, belki daha fazla bir şey yapmadan kıyıya dönebilirdik. Molly'yi kontrol ettim. Yüzü solgundu, konsantrasyondan yüzünü buruşturmuştu ve hayali sis bulutu azalmaya başlamıştı bile. Sisi çıkarmak zor bir illüzyon değildir ve genellikle bir çırağın bu tür bir sihirle yapmayı öğrendiği ilk şeydir, ancak Molly illüzyonu muazzam bir alana yayıyordu ve kaba kuvvet yaklaşımları onun sihirdeki güçlü noktası değildi. Bu şekilde kıyıya geri dönemeyiz.

İyi o zaman.

"Thomas!" Bağırđım. "Gazı kısı! Bizi yakalamalarına izin ver ve sonra ateş et!"

Thomas tekneyi aniden yavaşlattı ve ıııılık atan Jet Ski motorlarının sesi *Su Böceği*'nin motorunun üzerinden yükseldi, yaklaştıkça daha da tizleşti.

"Molly, işaretime bırak!"

"Tamam," diye nefes nefese kaldı.

Kardeşim direksiyonda durmuş, gözleri kapalı, dikkatle sese . Sonra aniden *Su Böceği*'nin motorlarını tekrar çalıştırdı.

"Molly, şimdi!"

Molly bir inilti çıkardı ve hayali beyaz sis bulutu sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Karşıdan gelen Jet Ski'ler sadece elli metre kadar uzağımızdaydı ve suyun üzerinden sert bir şekilde peşimizden geliyorlardı ve bizden o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki saniyeler içinde neredeyse *Su Böceği*'nin tepesindeydiler. Jet Skiler tekнемizle çarpışmamak için sağa sola savrulmaya başladı.

Redcap hariç hepsi. Bir eliyle Jet Ski'yi yönlendiriyor, diğer eliyle de askeri bir tüfek tutuyordu. Araç hızla yaklaşırken gözleri büyüdü, ama bir tarafa savrulmak yerine vahşi bir gülümsemeye başladı, silahı bana doğru çevirdi ve *hızlandı*.

O ateş edemeden önce, topladığım iradeyi tamamen odaklanmamış bir sihirli enerji patlamasına dönüştürdüm ve "*Hexus!*" diye bağırđım.

Sanırım daha önce teknolojinin büyücülerle iyi geçinemediğinden bahsetmiştim. Herhangi bir karmaşık makineyi bir büyücünün huzuruna koyduğunuzda, makinede ters gidebilecek her şey birden ters gitmeye *başlar*. Üstelik bunu gerçekleştirmeye *çalışmadığımız* zamanlarda. Elektronik

genellikle zavallı Butters'ın bilgisayarları gibi en ağır darbeyi alır, ancak büyülü güçlerin bu özel yasası yelpazenin her yerinde iyidir.

Jet Ski'ler, özellikle de yepyeni olanlar, karmaşık makinelerdir. Muazzam güç ve enerjiyi küçücük bir alana odaklarlar ve sistemleri küçük bilgisayarlar ve benzerleri tarafından düzenlenir. Bir kutu içinde, yoğun basınç altında suyu hareket ettiren küçük, neredeyse sürekli patlamaların bir araya gelmesidir ve bir dünya şey onlarla yanlış gidebilir.

Redcap'in Jet Ski'si aniden, feci bir motor arızası yaşadı. Korkunç bir metal yırtılma sesi duyuldu, bir alev parlaması oldu ve gidon ellerinden aniden büküldü. Jet Ski'nin burnu suya daldı ve Redcap'i son hızla üzerinden fırlattı. Ona çarptığımda belki altmışla gidiyordu ve *Su Böceği*'nin dümen suyundan gelen bir dalgaya çarpıp yüzeyin altında kaybolmadan önce su yüzeyinde iki kez sıçradı.

Bu arada Thomas başka bir fırsat yakalamıştı. Jet Ski'ler etrafımızda dönmek için ayrıldıklarında dümeni çevirerek *Su Böceği*'ni keskin bir şekilde sola döndürdü. Bir çığlık duydum ve bir Jet Ski teknemizin burnuna çarptığında ayaklarımın altındaki güvertede ağır bir yankılanma ile birlikte bir çıtırtı sesi duydum - bir geyiğin hızla giden bir kamyonu çarpmasına çok benzer sonuçlarla.

"Hexus!" Molly güvertede çömeldiği yerden bağırdı. Onun hex'i benimkiyle aynı ham gücü taşımasa da nişan alması . Thomas'ın ıskaladığı Jet Ski aniden dumanlar çıkarmaya başladı ve kükreyen motoru soluk soluğa bir takırtıya dönüştü.

Diğer yöne doğru döndüm ve geminin uzak tarafından geçen iki Jet Ski'ye bir büyü daha attım. Menzilimin sınırındaydılar ve hızla uzaklaşıyorlardı, bu yüzden hex'im kısa menzilli, odaklanmış lanetin Redcap'in aracına yaptığı gibi motorlarını kendilerini parçalamaya ikna etmedi - ama Jet Ski'biri aniden durmaya başladı ve diğeri keskin bir sağa dönüş yaptı ve sonra sadece öfkeli, sürekli bir daire içinde dönmeye devam etti.

Thomas gazı sonuna kadar açtı ve *Su Böceği*, arkasında sallanan suikastçı filosunu geride bıraktı.

Geminin dışını hem gözlerimle hem de büyülü duyularımınla tarayıp kimsenin küpeşteye falan tutunmadığından emin olana kadar rahatlamadım. Sonra, emin olmak için, kamarayı ve ambarı iki kez kontrol ettim, ta ki kaos içinde kimsenin gemiye sızmadığından emin olana kadar.

Sonra rahatlamış bir şekilde kabindeki bir sandalyeye çöktüm. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra ilk yardım çantasını aldım ve köprüye çıkıp

Thomas'a.

Molly sabah güneşinin altında güverteye yayılmıştı, çabalarından bitkin düşmüştü ve belli ki uyuyordu. Biraz horluyordu. Onun üzerinden geçtim ve kardeşimin yanına gittim. Beni gördü ve homurdandı. "On beş dakika içinde limana yanaşmış oluruz," dedi. "Sanırım temiziz."

"Bu uzun sürmeyecek," dedim. "Kolun nasıl?"

"Baştan sona," dedi Thomas. "Çok kötü değil. Sadece sızıntıyı durdurun."

"Kıpırdamadan dur," dedim ona. Sonra kolu üzerinde çalışmaya başladım. Kurşun yaralarına göre fena değildi. Mermi triseps kaslarının altından girip diğer taraftan çıkmış ve küçük bir delik açmıştı. O zaman bu muhtemelen Redcap'ti - M4'ünden çıkan mermiler zırh delici, metal ceketli askeri mermilerdi, özellikle uzun, oldukça küçük delikler açmak için tasarlanmışlardı. Dezenfektanla temizledim, deliklerin üzerine basınçlı bir bandaj yerleştirdim ve bantladım. "Tamam, artık şikâyet etmeyi bırakabilirsin."

Bunca zamandır sessiz kalan Thomas bana bir bakış attı.

"Bandajları daha sonra hareminize değiştirebilirsiniz," dedim. "Bugün ne kadar meşgulsün?"

"Oh," diye düşündü. "Bilmiyorum. Yani, şimdi yeni bir gömlek almam gerekiyor."

"Ondan sonra," diye sordum, "şehri kurtarmama yardım etmek ister misin? Tabii henüz bir planınız yoksa."

Homurdandı. "Yani, bana her şeyi anlatmadığın için neler olup bittiğini merak ederek seni takip etmek, sonra da beni yoğun bakımda bırakacak bir şeyle kavga etmek ister miydin?"

"Hı-hı," dedim başımı sallayarak, "hemen hemen." "Evet," dedi. "Tamam."

Bölüm

On dokuz

W Thomas'ın arabasını dairesine geri götürdü.

"Hummer'ı tamir ettirmişsin," dedim onaylayarak.

Homurdandı. "Seni bindirdikten sonra ne kadar süre hasar görmedi, yaklaşık otuz dakika mı?"

"Hadi," dedim bacaklarımı uzatarak. Yer vardı. "En az bir saat oldu. Orada nasılsın, Molly?"

Arka koltuktan Molly horluyordu. Gülümsedim. Çekirge sendeleyerek kamyonu gelmiş ve tek kelime etmeden kendini arka koltuğa atmıştı.

"O iyi mi?" Thomas sordu.

"Bugün zorladı," dedim.

"O sis şeyiyle mi? Her zaman illüzyon yapıyor sanıyordum." "Dostum," dedim. "Yüzlerce metre uzunluğunda ve yüzlerce metre karşısında. Bu, özellikle su üzerinde yansıtmak için çok büyük bir görüntü." "Su büyüü toprakladığı için mi?" Thomas sordu.

"Kesinlikle doğru," dedim. "İyi ki de öyle, yoksa Sidhe bize mermi yerine şimşekler fırlatıyor olurdu. Molly imgesini sürdürmek zorundaydı, bu arada imgenin yapıldığı enerji de tükenmeye devam ediyordu. Sonra da Jet Ski'lerden birine büyü yaptı. Bu onun için çok ağır bir iş. Çok yoruldu."

Kaşlarını çattı. "Babamın evinde bayıldığın zamanki gibi mi?"

"Yukarı," dedim. "Molly bu işte hâlâ nispeten yeni. Duvara ilk birkaç kez çarptığında seni bayıltıyor. Ona bir şey olmaz."

"Peki nasıl oldu da Sidhe'ler kendi motorlarını çalıştırmadılar? Yani, bir Jet Ski'nin siz üzerindeyken yaklaşık on saniye çalışacağını tahmin ediyorum."

"Ben olsam on ya da on beş dakika verirdim," dedim. "Sidhe'lerde işe yaradı çünkü onlar insan değil."

"Bu neden bir fark yaratsın ki?"

Omuz silktilim. "Kimse gerçekten bilmiyor. Ebenezer bunun insanoğlunun doğası gereği çelişkili yaratıklar olmasından kaynaklandığını düşünüyor. Sihir senin

İnsanların düşünceleri ve duyguları sürekli olarak birbiriyle çatışır. Ona göre bu, sihirli yeteneklere sahip insanların etrafında bir tür türbülans olduğu anlamına geliyor. Türbülans mekanik başarısızlığa neden olan şeydir."

"Neden?"

Tekrar omuz silktim. "İşler böyle yürüyor. Bu türbülansın neden olduğu belirli etkiler zaman içinde yavaşça değişme eğilimindedir. Üç yüz yıl önce kremayı ekşitiyor, hayvanları rahatsız ediyor ve büyücülerde küçük deri enfeksiyonlarını teşvik ediyordu. Onlara lekeler, benler ve çürükler verdi."

"Eğlenceli," dedi Thomas.

"Evet, o tür bir eğlenceyi kaçırdığım için üzgün değilim," dedim. "O zaman ve şimdi arasında bir zamanda, bize yakın yerlerde takılan insanlarda tuhaf halüsinasyon anlarını tetiklemeye başladı. Tarihin ergot teorisini biliyor musun? Yetenekli insanların, özellikle de yetenekli olduklarını bile bilmeyen insanların muhtemelen bununla çok ilgisi vardı. Şimdi makineler söz konusu olduğunda olasılıkla oynanıyor."

Thomas bana baktı. Sonra kamyonetinin teybini dikkatlice kapattı.

"Komik," dedim. Bir süre sonra ekledim, "Bunu yapmak istememiştim. I Yani, çalışıyorum ama ..."

"Eşyalarımı kırman umurumda değil," dedi Thomas. "Lara'nın bana yeni eşyalar almasını sağlarım."

Thomas'ın üvey kız kardeşi Lara, Beyaz Saray vampirlerinin tahtının arkasındaki güçtü. Lara muhteşemdi, zekiydi ve para dağına tırmanan İsveçli bir bikini takımından daha seksiydi. Potansiyel bir düşman olarak biraz korkutucuydu. Ara sıra bir müttefik olarak ise dehşet vericiydi.

Thomas'a bunu asla söylemeyecektim ama kendi cinayetimi planlarken, ölümümün olası yöneticileri listemde Lara ikinci sıradaydı. Yani, hey, eğer gideceksen, bunu yapmanın dünyanın succubi kraliçesi tarafından öldürülmekten daha kötü yolları da var.

"Lara ?" diye sordum.

"O Lara," dedi Thomas. "Her zaman iş yapar, planlar yapar, entrikalar çevirir."

"Parlak Gelecek Derneği gibi mi?" Ben sordum. BFS, Chicago'daki doğaüstü ortamın beklenmedik dostlarından oluşan bir ittifaktı ve merkezi Valhalla'dan gelen kiralık silahlarla korunan küçük ama gerçek bir şatodaydı.

Thomas gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Aslında bu Lara'nın fikriydi. Marcone o ucube kaleyi ithal etti ve senin eski pansiyonunun üzerine yeniden inşa ettirdi. Lara zaptedilemez olduğunu söylüyor."

"Ölüm Yıldızı zaptedilemezdi," dedim. "Yani Lara, Marcone ile yatağa mı girdi?"

"Denedi," dedi Thomas, "ama Marcone bunu tamamen iş olarak tuttu. Aynı yüzyılda onu geri çeviren iki adam var. Kızgındı."

Homurdandım. Ben diğer adamdım. John Marcone Chicago'nun suç lorduydu. Birleşik Devletler kongre üyelerini alıp satabiliyordu ve Chicago'daki düzeni tamamen ele geçirmişti. Ayrıca Unseelie Anlaşması'nı imzalayan ilk sıradan ölümlüydü ve anlaşmaya göre Chicago'nun baronuydu.

"Onu öldürmesini umuyordum," dedim.

"Ben tam tersinin olmasını umuyordum," dedi Thomas. "Ama Fomor herkesin bölgesine girmeye çalıştığı için birbirlerine ihtiyaçları var, şimdilik."

"Fomor o kadar kötü mü?" diye sordum. Adları daha çok eski mitoloji kitaplarında geçen, dünyanın dört bir yanındaki bir dizi karanlık mitosun hayatta kalanları, kötünün de kötüsü ya da en azından kötünün hayatta kalmayı en çok düşünenleri olan kötü adamlardan oluşan bir ekipti.

"Acımasızlar," dedi Thomas. "Ve her yerdeler. Ama Marcone'nin kiralık katilleri, Lara'nın kaynakları ve Murphy'nin adamları arasında burada sağlam bir yer edinemediler. Diğer şehirlerde durum kötü. Los Angeles, Seattle, San Francisco, Miami ve Boston en kötü durumda olanlar. Birazcık sihir yeteneği olan herkesi yakalayıp götürüyorlar. Binlerce insan."

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "Peki ya Beyaz Konsey?"

"Meşguller," dedi Thomas. "Avrupa kıyılarında, özellikle de Akdeniz'de faaliyet gösterdikleri ve orada Fomor'la savaştıkları söyleniyor. Lara'nın adamları Konsey'le biraz bilgi paylaşıyor ve bunun tersi de geçerli ama ittifak gibi bir şey söz konusu değil."

"ABD'de hiç çalışmıyorlar mı?" Ben sordum.

Thomas omuz silkti. "Müdür arkadaşların uğraşılıyor," dedi. "Ramirez geçen yıl çok kötü yaralandı. Henüz sahalara döndüğünü sanmıyorum. Ama Baltimore ve San Diego'daki gardiyanlar direniyor ve Teksas'taki çocuk onlara cehennemi yaşıyor."

"Vahşi Bill için iyi oldu," dedim. "Peki nasıl oluyor da diğer şehirler batmıyor?"

"Lara," dedi Thomas basitçe. Sesi belli belirsiz değişti ve ben

Kız kardeşinin sesine damgasını vuran kesin, telaffuz edilmiş tonları tanıdı. "Bu sürüyü yetiştirmek için yüzyıllarca emek verdik. Bir avcı sürüsüne tahammül *edemem*."

"Çok tatlı biri," dedim.

"Çok şey yaptı," dedi. "Ama Paranet olmasaydı bunları yapamazdı."

"Vay canına. Ciddi misin?"

"Bilgi güçtür," dedi Thomas. "Paranet'te on binlerce insan var. Her şehirde gözler ve kulaklar, her geçen gün daha deneyimli hale geliyorlar. Bir şey olur, Fomor'lardan biri hareket eder ve tüm topluluk bunu dakikalar içinde öğrenir."

Gözlerimi kırdım. "Bunu yapabiliyorlar mı?"

"İnternet," dedi Thomas. "Netter'ların hepsi düşük dereceli yetenekler. Bilgisayarları ve cep telefonlarını büyü kullanabiliyorlar. Yani bir şeyler olmaya başlıyor, tweet atıyorlar ve Lara hazır bir ekip gönderiyor."

"Ve diğer şehirlerdeki büyülü yetenekler hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladı. Kendilerini gerçekten savunamayanlar. İleride acıkırsa diye."

"Evet," dedi Thomas. "Ama Netter'ların bu konuda pek fazla seçeneği yok gibi." Birkaç blok durakladıktan sonra, "Lara korkutucu olmaya başladı," dedi.

"Lara her zaman korkutucuydu."

Thomas başını salladı. "Bu şekilde değil. Devlet işlerine karışıyor."

"Bunu hep yapıyordu," dedim.

"Şehir yetkilileri, elbette. Birkaç önemli devlet bürokrati. Ve bunu nazik ve görünmez tuttu-manipülasyon, etki. Ama şimdi farklı bir şey yapmaya çalışıyor."

"Ne?"

"Kontrol."

Küçük bir kelimenin bu kadar ürpertici olabilmesi çok komik. "O zaman onu yapılacaklar listeme ekleyeyim," dedim.

Thomas .

" değil," dedim. "Sapık."

"Evet. Çünkü onun çirkin olduğunu düşünüyorsun." "Güzel olamayacak kadar korkunç," diye yalan söyledim.

"Sana bu kadarını bile söylediğimi bilseydi, kötü şeyler olurdu," dedi Thomas.

"Sana mı?"

"Ben değilim. Ben ailedenim." Çenesi gerildi. "Justine'e."

"Hayır, olmayacak," dedim. "Çünkü bunu denerse, Justine'i koruyacağız." Kardeşim bana baktı. "Teşekkürler," dedi sessizce. "Her neyse," dedim. "Burası gittikçe iğrençleşiyor. Daha varmadık mı?" Gülümsedi. "Pislik."
"Korkak."
"Ahmak."
"Hercai." "Cahil."
"Dandysprat."
"Göt kafa."
"Mızımız . . ."

* * *

Thomas, Hummer'ı Loop'taki apartmanının karşısındaki garajda bir park yerine çekmişti ki altın rengi bir SUV kükreyerek geldi ve Hummer'ın arkasında aniden durdu. Thomas ve ben hızlıca birbirimize baktık ve ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. araba, saldırganın muhtemelen ölümlü olduğu ve ölümlü silahlar kullandığı anlamına geliyordu. Bu da silah demekti. Bu, biz hâlâ arabadayken bize ateş etmeye başlarsa arka koltukta uyuyan Molly'nin dua edemeyeceği anlamına geliyordu.

İkimiz de ön koltuktan yuvarlandık ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Hummer'dan uzaklaştık. Thomas'tabancası yanındaydı. Ben de Winchester'ı yanıma aldım.

Altın renkli cipin içindekiler silahlarını ateşleyerek dışarı fırlamadı. Motor durdu. Birkaç saniye sonra sürücü kapısı açıldı ve biri dışarı çıktı. Sakince cipin ön tarafına doğru yürüdü.

Zayıf bir adamdı, boyu ortalamanın biraz altındaydı. Saçları neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir sarıydı. Soluk mavi bir kot pantolon ve yeşil ipek bir gömlek giymişti. Thomas'inkine çok benzeyen bir silah kemeri vardı; bir kalçasına otomatik bir tabanca, diğerine de bir kılıç takmıştı. Özellikle yakışıklı bir adam değildi ve kendini agresif bir şekilde taşımıyordu ama hem çenesi hem de gözleri sertti. İkimizi de görebileceği bir noktada durdu ve kollarını iki yana açmış, elleri tam olarak gevşememiş bir şekilde silahlarının yanında durdu.

"Harry," dedi sessizce.

"Fix," dedim. Onu tanıyordum. İşlerin Yaz tarafında benim karşıt numaramdı. Onun selefi *benim* selefim tarafından öldürülmüştü.

"Mab'ın seni yeni Kış Şövalyesi olarak işe aldığını duydum," dedi.

dedi. "Bunun vahşı bir söylenti olduğundan emindim. Benim tanıdığım adam Mab gibi bir yaratığa asla boyun eğmezdi."

"Kendimce nedenlerim vardı," dedim.

Yavaşça beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sonra dedi ki, "Sana talimatlar verildi."

"Belki," dedim.

"Öyle," dedi. "Mab seni birini öldürmen için gönderdi, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedim sessizce.

"bir şey yok," dedi Fix. "Kış Şövalyesi, Mab'ın kendini öldüremediği insanları infaz etmek için var. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Evinde çok fazla cam olduğunu düşünüyorum, Fix," dedim. "Sen de benimle aynı işi yapıyorsun."

"Asla," dedi Fix. "Yaz Şövalyesi'nin işi Titania'yı öldürmek değildir."

"Hayır mı? Ne o zaman?"

"Seni durdurmak için," dedi basitçe. "Kimin yaşayıp kimin öleceğine Mab bile karar vermemeli, Harry. Hayat bu şekilde heba edilemeyecek kadar değerli. O yüzden seni birini öldürmeye gönderdiğinde, biri yoluna çıkıyor. O da benim."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Yaz Şövalyesi'nin de benimle aynı işi yapacağını, sadece farklı bir ekip için çalışacağını varsaymışım. Fix'le kılıçları gerçekten çarpıştırmayı düşünmemiştim - mecazi olarak ya da başka bir şekilde. On yıl önce, bu olasılık beni korkutmazdı. Ama Fix artık o zamanki adam değildi. O Yaz Şövalyesi'ydi ve şu anda Beyaz Saray'ın bir şampiyonuna ve Kış Şövalyesi'ne gözünü kırpmadan karşı koyuyordu. Ondaki sakinliği, neredeyse dinginliğe benzeyen durgunluğu fark ettim; bu odaklanma ve özgüvendi. Tehlikenin farkındaydı, savaşmak istemiyordu ama sessizce buna hazırdı ve getirebileceği her türlü sonucu kabul etmeye hazırdı.

Bu tür bir zihinsel boşlukta olan erkeklerle dövüşmek genellikle kötü bir fikirdir.

"Onu mı istiyorsun?" Thomas sordu.

Fix'in gözleri benden ayrılmadı ama sözlerini Thomas'a yöneltti. "Gel de dene vampir."

"Yıldızlar ve taşlar." İçimi çektim. Winchester'ı aldım ve yavaşça Hummer'a geri koydum. "Fix, şu *High Noon* rutinini bırakabilir miyiz? *Seninle* kavga etmeyeceğim."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Bunu ." "Thomas," dedim,

"kamyona geri dön lütfen." "Ne?"

"Fix'le konuşmak istiyorum ve eğer bir gözünü her birimizin üzerinde, parmaklarını da ona silah çekmeniz ihtimaline karşı silahının yanında tutmak zorunda kalırsa bu gerçekten verimli bir konuşma olmaz."

Thomas . "Ya ben seni desteklemediğim anda silahını çekip seni vurursa?"

"Eğer böyle bir şey olursa ve bu seni daha iyi hissettirecekse, gelip onunla dövüşebilirsin, sanırım." Bir an Fix'e baktım ve sonra "Ama gelmeyecek" dedim.

"Harry," dedi Thomas.

"Yapmayacak," dedim sessizce. "Onu tanıyorum. Yapmaz."

Thomas alçak sesle homurdandı ama Hummer'a geri döndü ve kapıyı kapattı.

Fix bana temkinli bir şekilde baktı ve sanki bir tür pusu bekliyormuş gibi çevresini hızla kontrol etti.

İçimi çektim ve Hummer'ın arka tamponuna oturdum. "Düzelt," dedim. "Bak, yaklaşık altı saattir bu işi yapıyorum. Henüz karanlık tarafa geçmedim. Henüz."

Fix kollarını kavuşturdu. Parmakları hâlâ silahlarına yakındı ama bir dakika öncesine göre biraz daha uzaktaydı. "Anlamak zorundasın. Lloyd Slate gerçek bir canavardı, dostum."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Çünkü onunla bizim gibi güçsüz bir şekilde yüzleşmek zorunda kalmadınız."

Ellerimi açtım. "Her zaman gücüm yoktu Fix. Ve bu güce sahip olsam bile, dışarıda benim kadar çaresiz olduğum pek çok büyük ve korkunç şey var. Biliyorum."

"O zaman benim sorunumun ne olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bir an için benim bazen aptal olduğumu varsayalım," dedim. "Senin sorunun ne?"

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Mab'ın eli üzerinde olmadan da yeterince tehlikeliydin. Şimdi mi? Lloyd Slate'i ilkokul kabadayısı gibi gösterebilirsin."

"Ama yapmadım,"

dedim. "Ama

yapabilirsin." "Belki de

yapmam." "Belki de

yaparsın."

"Eğer düşündüğün kadar güçlüysem," dedim, "bana karşı koyabileceğini sana düşündüren nedir?"

Omuz silkti. "Belki de yapamam. Ama en azından bir şansım var. Arkamdaki insanların yok."

"Ah," dedim. İkimiz de bir oturduk. Sonra dedim , "Sanırım iyi bir şey yapmadığım konusunda sizi temin etmem yeterli olmayacak."

"Slate'in yalan söylediğini nasıl anladığını biliyor musun?" "Nasıl mı?"

"Dudakları hareket ediyordu."

Kısa bir süre gülümsedim. "Pekâlâ. Bana öyle geliyor ki birkaç seçeneğiniz var." "Oh?"

"Hesap yapıyorsunuz. Yapma potansiyelim ne olduğunu görüyorsunuz ve ne *yapacağımı* düşündüğünüzden ziyade ne yapabileceğimi planlıyorsunuz."

"Akıllıca olabilir," dedi Fix. "Von Clausewitz öyle derdi." "Bu bir savaş olsaydı ve ben de düşman olsaydım, elbette."

"Başka ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Biraz güven ver belki," dedim. "Buradaki yanılsama bu dostum. Bana kalırsa düşman olmamıza gerek yok. Savaşta olmamıza gerek yok."

Fix dudaklarını büzdü. Sonra da şöyle dedi: "İşte bununla ilgili bir sorun var. Sen Mab'a aitsin. Harry'den hoşlanıyorum. Belki ona güvenebilirim bile. Ama Mab'ın nasıl biri olduğunu biliyorum ve Harry artık Mab'a ait."

"Ne halt edersem edeyim," dedim. "Bu işi kabul etmiş olmam onunla çok samimi olduğum anlamına gelmiyor."

"Sen, uh, biraz rahat görünüyordun, adamım. Mab ile. Taş masanın üzerinde."

Mab ile yaptığınız gibi bir sözleşmeyi mühürlemek, kişisel olmayan bir el sıkışma ile yapabileceğiniz bir şey değildir. Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Oh. Bunu gördün."

Fix, "Tüm Faerie yaptı," dedi.

"Tanrım, bu çok aşağılayıcı," diye mırıldandım.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "En azından izleme başına ödemeli değildi." Homurdandım.

"Tamam," dedim sonunda. "Burada biraz zaman baskısı altındayım, bu yüzden bir karar vermek gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bu aramayı kim yapacak? Sen mi? Yoksa von Clausewitz mi?"

Fix başka tarafa baktı. Sonra şöyle dedi: "Bu tür saçmalıklardan nefret ediyorum. İlk kez altı aydan uzun süre çalıştığım bir işim oldu."

"Seni duyuyorum."

Bana kısa bir gülümseme daha verdi. "Sana inanmak istiyorum," dedi. Sonra sakın bir nefes aldı ve yüzünü bana dönerek kollarını tekrar iki yanına indirdi. "Ama onları güvende tutmam için bana güvenen insanlar var. Bunu yapmayı göze alamam."

Çok yavaş ve isteksiz bir şekilde ayağa kalktım. "Fix, bu kavgayı istemiyorum." "Ve bundan kaçınmak için bir şansın olacak," dedi. "Sana bir şans vereceğim."

Şehirden çıkmak için öğlene kadar vaktin var, Harry. Ondan sonra seni görürsem, konuşmak için daha fazla zaman harcamayacağım ve seni adil bir dövüşe davet etmeyeceğim. Kendi kendinin adamı olmak konusunda gerçekten ciddiysen, aramızdaki barışı gerçekten korumak istiyorsan, gidersin."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Yapabileceğini sanmıyordum," dedi sessizce. "Öğlene kadar vaktin var."

Başımızı salladık. Sonra gözlerini benden hiç ayırmadan cipine doğru ilerledi. Araca bindikten sonra çalıştırdı ve uzaklaştı.

Tekrar Hummer'ın arka tamponuna uzandım ve gözlerimi kapattım.

Harika.

Bir şey daha var.

Fix'i severdim. İyi bir adamdı. Yaz Şövalyesi olmuştu ve bildiğim kadarıyla gücünü asla kötüye kullanmamıştı. Doğaüstü topluluktaki insanlar onu sever ve saygı duyardı. Hatta bir keresinde onu iş üstünde görmüştüm. İlk tanıştığım o korkak genç adamdan çok daha zorlu biriydi.

Onunla dövüşmek istemedim.

Bana başka seçenek bırakmayabilir.

Mab'ın yavru köpekler ve kedilerle ilgisi yoktu ve bunu işe girdiğimde de biliyordum. Tam olarak kötü olmasa bile, gaddar, vahşi ve acımasızdı. Mab'ın zamanında öyle ya da böyle birçok iyi insana iyilik yaptığından hiç şüphem yoktu. Kış Şövalyesi hakkında yüzyıllar öncesine dayanan hikâyeler vardı ve çeşitli aşağılık kişilikler bu unvana sahip olmuştu. Hatta bazıları ünlü bile olmuştu. Gilles de Rais. Andrei Chikatilo. John Haigh. Fritz Haarmann. Ben Fix'in yerinde olsaydım ve o da benim yerimde olsaydı, hiç düşünmeden tetiği çekebilirdim.

Küçük bir gümbürtüyle başımı kamyonu yasladım.

Thomas yanıma oturdu ve Hummer biraz daha yerleşti. "Eee?"

"Peki, ne?"

"Geri çekilecek mi?"

"Fark etmez," dedim.

"Elbette fark eder."

Başımı salladım. "Önemli değil çünkü o iyi bir adam ve ona zarar vermeyeceğim."

"Size fazla seçenek bırakmayabilir."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim. "Mesele de bu, dostum. Her zaman, *her zaman* bir seçenek vardır. Seçeneklerim gerçekten *berbat* olabilir ama bu seçenek olmadığı anlamına gelmez."

"Seni öldürmesine izin mi vereceksin?" Thomas sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır. Ama ona zarar vermeyeceğim."

Kardeşim bana dudak bükerek baktı ve sonra kalkıp uzaklaştı.

Havada bir parıltı oldu ve Molly belirdi, konuşmamız sırasında Fix'in bulunduğu yerin yaklaşık on adım gerisinde duruyordu. Thomas'ın gidişini mutsuz bir ifadeyle izledi.

Ona göz kırptım. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Thomas bindiğinde arabanın senin tarafından indim," dedi. "Bilirsin işte. Bir şey olursa diye. Bir kavga çıkarsa onu öldürmek zorunda kalmamak için hemen yere düşmesini sağlamak iyi bir fikir gibi göründü."

Ona gülümsedim. "Tamamen haksızlık."

"Bir öğretmenim bana sürekli, eğer adil bir dövüşte yer aldıysam, birinin hata yapmış olduğunu söylüyordu" dedi.

"Kulağa bir pislik gibi geliyor."

"Kendine has anları var," dedi. Gözlerini kısarak Thomas'ın arkasından baktı ve "Sadece korkuyor, biliyorsun. Kardeşini ikinci kez kaybetmek istemiyor."

"Biliyorum," dedim.

"Ama seninle gerçekten gurur duyuyorum patron," dedi, sesi daha kısıktı. "Yani ... Son zamanlarda bazı zor kararlar verdiğini biliyorum. Ama babam bu konuda haklı olduğunu söyledirdi. Her zaman bir seçenek vardır."

Homurdandım. "Eğer Fix'le ilişkiye girersem," dedim, "senin karışmanı istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü periler skor tutar," dedim. "Ve asla bir skoru yarım bırakmazlar."

"Bunu size söyleseydim, bunun benim olmadığını söylediniz."

"Ve haklı olurum," dedim ve içimi çektim. "Ama zaten yeterince endişem var, çekirge. Onu rahat bırak. Benim için."

Sanki ondan böcek yutmasını istemişim gibi bakıyordu. "Deneyeceğim," dedi. "Teşekkürler," dedim ve elimi uzattım.

Kalkmama yardım etti. "Sırada ne

var?" "Bir telefon görüşmesi. Hadi gidelim."

Bölüm

Yirmi

"Ne kadar meşgul olduğumda değil," dedim telefona. "Onunla konuşmam gerek. Nokta."

Thomas'ın oturma odasıydık. Thomas bir koltuğa yayılmıştı. Mekânın alametifarikası olan iğrenç yüksek teknoloji ürünü fırçalanmış çelik görünüm, pencere giydirmeleri ve çeşitli dekorasyon parçalarıyla yumuşatılmıştı - Justine'in dokunuşu. Çoğu erkek gibi Thomas da yastığı fırlatılacak bir şey olarak görüyordu.

Bir tanesi göğsümden sekti. "Cazibeni konuşturmanın yolu, Harry," diye mırıldandı.

Bir elimle telefonun ahizesini kapattım. "Kibarlık bu insanlarla hiçbir yere varamaz. Güven bana." Tekrar telefona döndüm. "Hayır," dedim. "Bu hat üzerinden olmaz. Dinleniyor. Ona sadece Doughnut Boy'un bir saat içinde kendisiyle ya da bilgili bir üst düzey ajanla şahsen konuşması gerektiğini söyle."

Thomas bana *operatif* kelimesini mırıldandı, parmaklarını ürkütücü bir önem ifade edecek şekilde açmıştı. Yastığı ona doğru tekmeledim.

"Bana bahane üretme," dedim. "Çok isterse buraya gelebilir ve bunu ikimiz de biliyoruz. Beni bu numaradan ara." Telefonu yere vurdum.

"Bugün erken saatlerde," dedi Molly yerde yerden, "biri bana köprülerimi yakmamamla ilgili bir şey söyledi. Bir düşüneyim. Kimdi o?"

"İxnay," diye homurdandım. "Ne yaptığımı biliyorum." Thomas'a döndüm. "Lara'nın burada kaç tane böceği var?"

"Harry," dedi Thomas skandala uğramış bir ses tonuyla, bana yönelik olamayacak kadar iyi yansıtılmış bir ses tonuyla. "Ben onun kardeşiyim. Kendi kanından birine, kendi akrabasına, kendi sevgili kardeşine asla böyle davranmaz."

Hırladım. "Kaç tane?"

Omuz silkti. "Değişiyor. Bazen ben evde yokken yenileri geliyor."

Homurdandım. Telefonu tezgâhın üzerine koydum, fişini çektim ve bir biberlik aldım. Telefonun etrafına bir çember biber koydum ve hafif bir irade çabasıyla mühürledim. "Para için hazırsın, değil mi?"

"Lara'nın parasıyla, evet."

"Güzel," dedim ve ardından "*Hexus*," diye mırıldanarak elli metre mesafedeki her elektronik parçayı yakan bir irade patlamasını serbest bıraktım. Dairenin tüm ampulleri aynı anda yanıp söndü.

Thomas inledi ama başka bir şikayette bulunmadı.

"Çekirge," dedim.

"Hallediyorum," dedi Molly. Ayağa kalktı, kaşlarını çattı, gözleri çoğunlukla kapalıydı ve dairenin etrafında yavaşça yürümeye başladı.

O bunu yaparken ben de elimi fırçalayarak biber çemberini kırdım ve telefonu tekrar fişe taktım.

"Madem bunu yapacaktın," diye sordu Thomas, "neden Lara'nın güvenlik ekiplerinin sallaması gereken tüm bayrakları kesinlikle harekete geçiren telefon görüşmesini yapmadan önce yapmadın?"

Molly koridorda dolaşıp geri dönene kadar sessizlik için elimi kaldırdım. "Hiçbir şey," dedi.

"Büyü yok mu?" Thomas sordu.

"Doğru," dedim. "Davetsiz gelen biri böyle bir büyü yapamaz. Ve senin davet ettiğin hiç kimse de ..." Kaşlarımı çattım. "Molly mi?"

"Ben yapmadım," dedi çabucak.

". . seni dinlemek için bir büyü yerleştirdi," diye bitirdim. "Ve Lara'nın adamlarının kiminle temasa geçtiğini bilmelerini istedim. Bunu takip etmeye çalıştıklarında, varlıklarına ihanet edecekler ve nasıl çalıştıkları konusunda uyarılacaklar."

Thomas, "Bu bir ödemeydi," dedi.

Omuz silktim. "Buna dostça bir jest diyebilirsin." "Kız kardeşimin pahasına," dedi Thomas.

"Lara büyük bir kız. Anlayacaktır." Bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Herkes sakın olsun. Bir şeyler olabilir."

Thomas kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Cat Sith!" Sert bir sesle seslendim. "Sana ihtiyacım var, lütfen!"

Güçlü bir rüzgârın karıştırdığı ağır bir perde gibi acele bir ses geldi ve sonra Thomas'ın yemek masasının altındaki taze, karanlık gölgelerden malk'ın yabancı sesi, "Buradayım, Sör Şövalye," dedi.

Thomas uyarıma rağmen tepki olarak sarsıldı ve nereden bulduğunu bilmediğim küçük bir yarı otomatik tabanca çıkardı. Molly keskin, sert bir sesle

nefes aldı ve kürek kemikleri bir duvara çarpma kadar sesin kaynağından doğrudan uzaklaştı.

Bir malk'ın konuşurken çıkardığı sesin ne kadar rahatsız edici olduğunu hafife almış olabilirim. Belli ki ürkütücü şeylerin etrafında çok uzun süre takılmışım.

"Sakin ol," dedim Thomas'a elimi uzatarak. "Bu Cat Sith."

Molly kekeleyerek bir ses çıkardı.

Ona sakinleştirici bir bakış attım ve Thomas'a "Benimle çalışıyor" dedim.

Cat Sith silüetinin görülebilmesi için gölgelerin kenarına geldi. Gözleri neredeyse tamamen perdeli pencerelerden gelen ışığı yansıtıyordu. "Sör Şövalye. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Boş gece, konuşuyor," diye nefes aldı Thomas.

"Nasıl?" Molly sordu. "Buradaki eşik sağlam. Nasıl böyle *içeri girdi*?"

Molly'nin eski temizlik hizmetimden ve bunun eski dairemin eşikleriyle nasıl bir etkileşime girdiğinden haberi olmadığı düşünülürse, bu makul bir soruydu. "Peri dışındaki varlıkların illa ki eşikten davet edilmeleri gerekmez," dedim. "Eğer ev sakinlerine karşı iyilikseverlerse, hemen içeri girebilirler."

"Bekle," dedi Thomas. "Bu ucubeler istedikleri zaman girip mı? Doğrudan Nevernever'dan mı geliyorlar? Ve sen bize bundan bahsetmedin mi?"

"Yalnızca niyetleri iyi niyetliyse," dedim. "Cat Sith buraya bana ve dolayısıyla sana yardım etmek için geldi. Burada olduğu sürece, o ..." Kaşlarımı çattım ve malk'a baktım. "Bunu ona açıklamanın doğru yolunu bulmama yardım eder misin?"

Sith gözlerini Thomas'a çevirerek, "Burada olduğum sürece, davet ettiğiniz misafiriniz olsaydım geçerli olacak aynı geleneklere bağlıyım," dedi. "Evinize kabul ettiğiniz hiç kimseye zarar vermeyeceğim ya da bir misafir için uygunsuz sayılabilecek herhangi bir eylemde bulunmayacağım. Burada gördüklerim ve duyduklarım hakkında hiçbir şey rapor etmeyeceğim ve kaldığım süre boyunca ev halkınıza ve diğer konuklara yardım etmek ve destek olmak için her türlü çabayı göstereceğim."

Birkaç kez göz kırptım. Sith'in soruya cevap vermektense -bu kadar ayrıntılı cevap vermek şöyle dursun- bana büyük bir iğneleme sopasıyla vurmasını bekliyordum. Ama bu mantıklıydı. Misafir ve ev sahibinin yükümlülükleri doğaüstü dünyada neredeyse kutsaldı. Eğer Sith bu tür bir nezaketi gerçekten bir misafirin yükümlülüğü olarak görseydi

yaşamaktan başka yok.

Thomas bunu birkaç dakika sindirir gibi oldu ve sonra homurdandı. "Sanırım uygun bir ev sahibi gibi davranmak zorundayım, o halde."

"Bunun yerine, başka bir şekilde davranırsan, kendime zarar verilmesine izin verme ya da kalıp yardım etme yükümlülüğüm olmadığını söyle," diye düzeltti Sith onu. "Örneğin bana o silahla ateş etmeye başlarsan, zarar vermeden oradan ayrılırdım ve ancak o zaman seni avlar, eşiğinin koruması dışında yakalar ve gelecekte başkalarını bu tür davranışlardan vazgeçirmek için seni öldürürdüm."

Thomas malk'a bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sadece bir saniyeliğine. Sonra kaşlarını çattı ve "Bu garip. İlkokul öğretmeni gibi konuşuyorsun."

"Belki de bir çocukla konuştuğum içindir," dedi Cat Sith. "Karşılaştırma yerinde olmuş."

Thomas birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra bana baktı. "Kötü kedicik az önce bana çocuk mu dedi?"

"Bence o kadar da kötü biri değil, aşırı şiddet yanlısı ve çabuk sıkılan biri," dedim. "Ve bunu sen başlattın. Ona ucube dedin."

Ağabeyim dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. "Yaptım, değil mi?" Cat Sith'e döndü ve silahını bir kenara koydu. "Cat Sith, bu söz özellikle sana yönelik değildi ya da seni aşağılamak için söylenmemişti, ama seni gücendirdiğimi kabul ediyorum ve bu hafifliğin beni sana borçlu kıldığının farkındayım. Lütfen özürlerimi kabul edin ve ihtiyaç duyduğunuzda teraziye dengelemek için benden aynı oranda bir hizmet istemekten çekinmeyin."

Cat Sith bir an Thomas'a baktı ve sonra başını eğdi. "Çocuklar bile görgü kurallarını öğrenebilir. Bitti. Sana ihtiyacım olduğu zamana kadar, meseleyi çözülmüş olarak kabul ediyorum, Thomas Raith."

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

"Ve çırağınız Molly Carpenter," dedi Sith sabırsız bir sesle, "ve diğer sık görüştüğünüz kişiler. Elinizdeki işle ilgilenmenizi önerebilir miyim, Sör Şövalye? *Tempus fugit*."

Kışın en tehlikeli yaratıklarından -en tehlikeli *avcılarından*- biri arkadaşlarım hakkında her şeyi biliyordu. Bu akıllı bir adamın endişe duyacağı bir şeydi. Kendime, birinin nazık davranmasının sizi öldürmeyi planlamadığı anlamına gelmediğini hatırlattım. Bu sadece neşteri ellerine almadan önce sizi tutan iplerin rahat olup olmadığını soracakları anlamına gelir. Cat Sith şu an için bir müttefik olabilir ama benim arkadaşım değildi.

"Birkaç dakika içinde ayrılacağız," dedim. "Gözlem altında olacağımıza dair bir önsezim var ve bunu istemiyorum. Ben senin

Bizi doğrudan gözetim altında tutan herkesin dikkatini dağıtın." "Memnuniyetle."

"Onları öldürmeden ya da ciddi bir bedensel zarara yol açmadan," dedim. "Bildiğim kadarıyla orayı izleyen bir polis ya da özel dedektif var. Yani kalıcı bir şey yok."

Kedi Sith gözlerini kıstı. Kuyruğu bir yana seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunu bir iltifat olarak düşün," diye önerdim. "Herhangi bir aptal onları öldürebilir. Benim istediğim şey ise, sizin konumunuza yakışır şekilde, çok daha zor."

Kuyruğu diğer tarafa seğirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Ondan sonra," dedim, "Summer Lady'ye haber vermeni istiyorum. Bir toplantı istiyorum."

"Uh, ne?" Thomas söyledi.

"Bu iyi bir fikir mi?" Molly de aynı anda sordu.

İkisine de el salladım ve Sith'le konuşmaya devam ettim. "Ona bunun öğleden önce gerçekleşmesi gerektiğini söyle. Onunla bağlantı kurabilir misin?"

"Elbette, Sör Şövalye," dedi Sith. "Böyle bir toplantının nedenini bilmek isteyecektir."

"Ona Şövalyesini öldürmemeyi tercih ettiğimi ve bundan en iyi nasıl kaçınabileceğimizi tartışmak istediğimi söyle. Bana güvenli bir şekilde gideceğine söz verirse, onunla istediği yerde buluşacağımı söyle. Bana cevabını getir."

Sith bana baktı ve sonra, "Böyle bir yol akıllıca değil," dedi. "Senden bunu yapmanı istemiyorum. Neden umursuyorsun ki?"

"En yeni oyuncağını yeterince kullanamadan kırarsam Kraliçe benden pek memnun olmayabilir."

"Tanrım," dedim.

Sith bir kulağını fiskeledi ve bunu küçümseyerek yapmayı başardı. "Bu mesajı taşıyacağım, Sör Şövalye. Ve sizi avlayanların dikkatini dağıtacağım. Ne zaman yola çıkacaksınız?"

Thomas'ın telefonu çalmaya başladı.

"Birazdan söylerim," dedim. Telefonu açtım. "Doughnut Boy'a git."

Kelvin ölçeğini kullanmayı hak edecek kadar soğuk sesli bir kadın tükürdü, "Sizinle buluşacak. Tarafsız Bölge'de. On dakika sonra."

"Harika," dedim. "Uzun zamandır bira içmemiştim."

Kısa, belki de şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra telefonu kapattı.

Thomas ve Molly'ye döndüm ve "Gidelim. Sith, lütfen

."

En büyük malk ortadan kayboldu.

"-gin," diye bitirdim, biraz beceriksizce.

Thomas ayağa kalktı ve küçük otomatiği pantolonunun arkasına soktu, sonra da tişörtünü üzerine çekti. "Nereye gidiyoruz?"

"Tarafsız Bölge olarak kabul edildi,"

dedim. "Oh, güzel," dedi Molly.

"Açlıktan ölüyorum."

Bölüm

Yirmi bir

Lobide kapıcıyı yerde oturmuş acı içinde yüzünü buruştururken bulduk. Bir CPD devriye memuru elinde ilk yardım çantasıyla yanındaydı. Yanından geçerken, kapıcının bacaklarından birinin arkasında, topuğunun hemen üstünden baldırının üstüne kadar uzanan birkaç uzun kesik gördüm. Pantolonu ve çorapları düzgün, paralel şeritler halinde kesilmişti. Yaralar acı vericiydi.

ve kanlı, ama hayati tehlikesi yok.

Biz sakince binayı terk ederken her iki adam da uçümüze bir an bile dikkat etmeyecek kadar meşguldü.

Yanlarından geçerken biraz irkildim. Lanet olsun. Cat Sith'in en nazik ilgisini bile Chicago'lu dostlarımdan birine yöneltmek istememiştim ama ona verdiğim emri yeterince sıkı ifade edememişim. Elbette bu, içine girmek istemediğim bir tavşan deliği; tecrübelerim bana avukatlık yaparken doğüstü varlıklara karşı kazanamayacağımı öğretti. Böyle bir şey olmaz. Ölümcül güç kullanmasını yasaklamasaydım Sith'in neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Belki de bu, Malk'ın ona sıradan bir hizmetçi gibi emirler vermeye devam edersem sonuçlarına dikkat etmemi söyleme şekliydi. Ya da belki de bu onun iyi davranma fikriydi. Ne de olsa polisi ve yoldan geçen herkesi doğramamıştı. Tek bildiğim, mükemmel bir centilmen olduğunu düşündüğü.

Thomas ve ben beklerken Molly bir perdenin altından otoparkı kontrol etti. Garajın kötü amaçlı kullanılamayacağını söyledikten sonra kardeşimin askeri aracına bindik ve oradan ayrıldık.

* * *

Chicago'da bir İrlanda barına uğramadan (ve kediyi kızdırmadan) bir kediyi sallayamazsınız, ancak McAnally'nin mekanı kalabalığın arasından sıyrılıyor. Chicago'nun doğüstü sahnesi için tercih edilen bir içki mekânıdır. Normaller buraya hiç uğramazlar, ama bir keresinde birkaç turist gelmişti.

bir süre. Nadiren oyalanırlar.

Sabah trafiği tüm hızıyla devam ediyordu ve Mac's çok uzakta olmasa da oraya varmamız biraz zaman aldı. Bulutlar parlak şafağı yutmuştu, kalın ve gri. Hafif bir yağmur yağıyordu. Ara sıra tepemdeki bulutların arasından parlayan uzak şimşekleri görebiliyor ya da hafif bir gök gürültüsü duyabiliyordum.

"Bugün havanın güzel olması gerekiyordu," diye mırıldandı

Molly. Biraz gülümsedim ama bir şey söylemedim.

Thomas, Mac'in evinin yanındaki küçük otoparka girdi ve Hummer'ını eski beyaz bir Trans Am'in yanına park etti. Durdu, kaşlarını çatarak baktı.

"Mac'in genellikle öğlen açıldığını sanıyordum," dedi.

"On bir," dedim. Eski ofis binam çok uzakta değildi. Mac'in yerinde birçok öğle yemeği yemiştım. "Sanırım bugün erken geldi."

Thomas, "Bu çok kullanışlı," dedi.

"Bu söz geliyor?" diye sordum. "Uh," dedi

Thomas. "Kullanışlı mı?"

Yürürken gözümü kııptım. "Evet, o da var ama ben 'Buralarda bir şeye çarpmadan kediye sallayamazsın' sözünü düşünüyordum."

Thomas bana sabit bir bakış attı. "Şu anda düşünmen gereken önemli şeyler yok mu?"

Omuz silktim. "Böyle şeyleri merak ediyorum. Hayat devam ediyor, dostum. Bir psikopat ya da psikopat çetesi ölmemi istiyor diye bir şeyleri düşünmeyi , *hiçbir şeyi* , değil mi?"

Thomas onaylarcasına başını iki yana salladı.

Kapıdan yaklaşık otuz adım ötede Molly aniden durdu ve "Harry," dedi.

Durakladım ve ona dönüp baktım.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hissediyorum..." dedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Söyle. istediğini biliyorsun."

"Bu Güç'teki bir rahatsızlık *değil*," dedi, sesi yarı kızgındı. "Burada bir ... bir varlık var. Güçlü bir şey. Bunu Chichén Itzá'da hissettim."

"Güzel," dedim başımı sallayarak. "O burada. Cidden, ikiniz de bu sözün nereden geldiğini bilmiyor musunuz? Lanet olsun."

Bir şeyleri bilmemekten nefret ediyorum. İnsanın interneti kullanabilmeyi dilemesi için yeterli.

* * *

Mac'in barı neredeyse bomboştu. Boşken oldukça geniş görünen, ancak doluyken rahat hissettirecek kadar küçük bir yer. Kasıtlı bir asimetri çalışması. Zemine düzensiz bir şekilde serpiştirilmiş farklı boy ve yüksekliklerde on üç masa var. Benzer şekilde rastgele konumlara yerleştirilmiş on üç ahşap sütun var, yüzleri eski dünya masallarından sahnelerle oyulmuş. Bar bir tür kıvrım yapıyor ve boyunca düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş üç tabure var. Panolu duvarlar, parke zeminler ve panolu tavan dahil olmak üzere hemen hemen her şey ahşaptan yapılmıştır. Tavanda asılı duran on üç vantilatör, Mac'in sık sık sihirli yetenekler göstermesine rağmen çalıştırmayı başardığı eski şeyler.

Dekor bir tür feng shui ya da en azından ona yakın bir şeydir. Tüm bu dengesizlik, uygulayıcılar için sorunlara neden olan büyümlü enerjinin rastgele patlamalarını dağıtmak için tasarlanmıştır. İşe yarıyor olmalı. Elektrikli fanlar ve telefon neredeyse hiç erimiyor.

Mac barın arkasında duruyordu, ortalamadan biraz daha uzun, zayıf bir adamdı, traşlı başı pırıl pırıl parlıyordu. Yetişkinlik hayatımın büyük bir bölümünde onun işletmesini kullandım ve hala aşağı yukarı onunla ilk tanıştığım zamanki gibi görünüyordu: temiz, koyu renk pantolon, beyaz gömlek ve asla dağılmayarak sürekli gereksizliğini kanıtlayan bozulmamış beyaz bir önlük giymişti. Mac bara yaslanmış, barın diğer sakinlerinin söylediği bir şeyi dinliyordu.

İkinci adam 1.80'den uzun boyluydu ve bana uzun mesafe yüzücülerini düşündüren türden geniş omuzlara ve zayıf bir güce sahipti. Koyu gri bir iş kıyafeti giymişti, bir tür Avrupa malı, belli ki özel yapımdı. Saçları eski çelik rengindeydi, gümüş rengi dalgalarla vurgulanmıştı ve keskin çenesi ve çene hattı kısa gümüş-beyaz sakalıyla vurgulanmıştı. Adam ipekten yapılmış siyah bir göz bandı takıyordu ve takım elbisenin fonunda bile ona korsan bir hava veriyordu.

Göz bandı takan adam her ne söylediyse bitirdi ve Mac başını geriye atıp kısa, ağır bir kahkaha attı. Sadece bir saniye sürdü ve sonra kayboldu, yerini Mac'in her zamanki sakin, güler yüzlü ifadesi aldı, ama takım elbiseli adam tepkiden memnun bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı.

"Bu o," dedi Molly. "Kim o?" "Donar Vadderung," dedim ona. "Vay canına," dedi Thomas.

Molly kaşlarını çatı. "Şu ... güvenlik şirketindeki adam mı?" "Monoc Securities'in CEO'su," dedim başımı sallayarak.

"Boş bir gece, Dresden," dedi Thomas. "Sen sadece *onun* seni görmeye geldi mi?"

"Bu kötü bir şey mi?" Molly ona sordu.

"Bu ... gah," dedi Thomas. "Bunu Donald Trump ya da George Soros'a yaptığınızı düşünün."

Molly yüzünü buruşturdu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Thomas bana ters ters baktı. "Lara'nın gözetleme ekibini *onun* adamlarına karşı koymak için mi kurdun?"

Gülümsedim.

"Taşaklar," dedi Thomas. "Benimkini koparacak."

"Ona bunun senin hatan olmadığını söyle. Beni durduramazdın. Anlayacaktır," dedim. "Siz oturun; yiyecek bir şeyler alın. Bu uzun sürmez."

Molly gözlerini , sonra Thomas'a baktı ve "Bir dakika. . . Biz onun *dalkavuklarıyız*."

"Sen, belki," dedi Thomas alay ederek. "Ben onun *haydutuyum*. Bir uşaktan çok daha üstünüm."

"Senden emir alacağımı sanıyorsan kafan güzel," dedi Molly sert bir sesle.

İkisi neşeyle atışarak uzaktaki bir masaya gidip oturdular ve burada buluşmamızın asıl sebebinin yanından geçtiler - üzerine basit harfler kazınmış mütevazı bir ahşap tabela: TARAFSIZ BÖLGE OLARAK KABUL EDİLMİŞTİR.

Unseelie Anlaşmaları, son birkaç çalkantılı on yıl boyunca çeşitli doğaüstü siyasi oluşumları desteklemişti. Günün sonunda, temelde çeşitli uluslar arasındaki çatışmaları belirli bir yapıyla sınırlandırmayı amaçlayan bir dizi anlaşmaydı. Toprak sahibi lordların haklarını ve diğer lordlar tarafından bu lordlara karşı işlenebilecek ihlalleri tanımlıyorlardı. Bunları ürkütücü tarafın Cenevre Sözleşmeleri olarak düşünün. Bu yakın sayılır.

Mac bir şekilde evini tarafsız bölge ilan ettirmişti. Bu, Anlaşmaları imzalayanlardan herhangi biri buraya geldiğinde, iyi bir konuk olmak, diğer imzacılara zarar vermemek ya da şiddet uygulamamak ve patlak verebilecek herhangi bir şiddeti dışarıya taşımak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Burası, en azından ölümcül bir düşman olabilecek biri tarafından öldürülmeden yemeğinizi bitirebilme şansınızın olduğu bir buluşma yeri idi.

Vadderung Molly ve Thomas'ın oturuşunu izledikten sonra dikkatini tekrar bana verdi. Tek gözü mavinin buzlu bir tonundaydı ve

tedirgin edici. Ona yaklaştığımda, içgüdüsel olarak onun beni benim onu görebildiğimden daha fazla görebildiği izlenimine kapıldım.

"Vay, vay, ," dedi. "Ölümünüzle ilgili söylentiler, vesaire."

Omuz silktilim. "Eminim büyücüler arasında alışılmadık bir oyun değildir," dedim.

Gözlerinde bir şey parladı, neredeyse ben göremeden geçip giden eğlenmiş bir düşünce. "Düşündüğünüzden daha azı deniyor," dedi.

"Ben hiçbir şey denemedim," dedim. "Bir anda oluverdi."

Vadderung uzandı ve tembelce bir fincan kahve aldı. Beni izleyerek yudumladı. Sonra hafifçe öne eğildi ve yavaşça, "O kadar önemli bir şey öylece olmaz, Dresden," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Omuz silktilim. Sonra dedim ki, "Mac, bir bira alabilir miyim?"

Mac barda belli belirsiz bir mesafe ilerlemişti. Önce bana, sonra da duvardaki yavaşça işleyen saate baktı.

"Hayatım boyunca hiç içki içmedim," dedim. "Eğer bu konuda kafayı yersem, beni AA'ya yazdırabilirsin."

Mac homurdandı. Sonra bana bir şişe bira getirdi. Onlar nektar ve ambrosia'dır. Şişeyi açtı ve bana uzattı (birayı nadiren bardaktan içtiğimi bildiği için), ben de biraz içmeden önce şişeyi ona doğru eğdim.

"Bunun oldukça erken, değil mi?" Vadderung sordu.

"Seninkindeki viskinin kokusunu buradan alabiliyorum," dedim ve şişemi kaldırdım.

Gülümsedi, kahve fincanını selamlamak için bana doğru kaldırdı ve ben biraz daha bira koyarken uzun bir yudum aldı. Sonra ikimiz de içkilerimizi bıraktık.

"Neye ihtiyacınız var?" Vadderung sordu.

"Tavsiye," dedim. "Eğer fiyatı uygunsa."

"Peki sizce yeterli bir fiyat ne olabilir?" "Lucy beş sent istiyor."

"Ah," dedi Vadderung. "Ama Lucy bir psikiyatrist. Kendinizi Charlie Brown yerine koyduğunuzun ."

"Augh," dedim.

Vadderung gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla bulunduğun yeri yalnız bulmuşsun." "Neden böyle söyledin?"

"Şakalar. Konuşmalar. Gereksiz yoldaşlar. Pek çok kişi şimdi hızlı ve kararlı bir şekilde harekete geçme zamanı olduğunu söyleyecektir. Ama siz müttefiklerinizle yeniden bağlantı kurmak için çok değerli bir zaman harcadınız." Başını hafifçe yana eğdi. "Dolayısıyla, eğer bu kadar büyük bir ihtiyaç duyuyorsanız, son zamanlarınızı bu tür arkadaşlardan uzakta geçirdiğinizi varsayabilirim. Bu size makul geliyor mu?"

"Arctis Tor pek de tatil yeri sayılmaz," dedim. "Öyle mi? Neymiş o?"

Gözlerimi kıstım. "Bekle. Beni küçültmeye mi çalışıyorsun?"

Kahvesini yudumladı. "Neden bana bu soruyu sordun?" "Çünkü sürekli soru soruyorsun," dedim. "Şaka yapıyorsun, Lucy. I beş sentim bile yok." Şişeme baktım. "Şakalaşmak için zamanım var. Sadece oyunlar için değil."

Vadderung kahvesini bıraktı ve ellerini açtı. "Ben bedava çalışmıyorum," dedi.

"Hayatım boyunca senin ücretini karşılayacak kadar para kazanmadım," dedim. "Ama daha fazla paraya ihtiyacın yok."

Bekledi.

"Sana bir borcum olacak," dedim.

Bu onu çok eğlendirmişe benziyordu. Gözünün kenarında buruşuk bir topografya belirdi. "Düşman edinme konusundaki yetenekleriniz göz önüne alındığında, sunduğunuz şeyin uzun vadede iyi bir değer olduğunu düşünmüyorsam umarım anlayışla karşılırsınız."

Gülümsedim ve biramı yudumladım. "Ama birkaç dakikanızı ayırmaya değer, yoksa buraya hiç gelmezsiniz."

Bu, eğlenen bir gülümsemenin hızlı bir titreşimini çekti. "Bir iyilik ve beş sent teklifinizi kabul ediyorum."

"Sana söyledim. Beş sentim bile yok."

Ciddiyetle başını salladı. "Elinizde ne?"

Ceplerimi karıştırdım ve smokinimin mücevherli kol düğmelerini çıkardım. Ona gösterdim.

"Bunlar beş sent değil," dedi ciddiyetle. Biraz önce olduğu gibi yine öne doğru eğildi ve yavaşça konuştu. "Neyiniz var?"

Bir saniye ona baktım. Sonra dedim ki, "Arkadaşlar."

Arkasına yaslandı, mavi gözleri kıvılcımlar saçıyordu, o kadar parlaktı ki.

"Thomas," diye seslendim. "Beş sente ihtiyacım var."

"Ne?" Thomas sordu. "Nakit mi?"

"Evet."

Thomas elini cebine attı ve bir grup plastik kart çıkardı.

Onları dağıttı ve bana gösterdi. "Peki ya bunlar?" "Bunlar beş sent değil," dedim.

"Oh, Tanrı aşkına." Molly iç çekti. Elini cebine attı ve yaşlı bir kadının bozuk para cüzdanına benzeyen bir şey çıkardı. Sonra bana doğru bir beş sent attı.

Ben yakaladım. "Teşekkürler. Uşaklığa terfi ettin."

Gözlerini devirdi. "Selam, Ming."

Beş senti barın öbür ucundaki Vadderung'a uzattım.

"İşte." Başıyla onayladı. "Konuş benimle."

"Doğru," dedim. "Zamanla ilgili." "Hayır,"

dedi, "bu senin adanla ilgili."

Ona ihtiyatla baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi, "adanızı biliyorum. Nereden geldiğini biliyorum. Ne işe yaradığını biliyorum. Altında ne olduğunu biliyorum."

"Uh," dedim. "Oh."

"Adanın iyi yönetilmesinin ne kadar önemli olduğunun farkındayım. Meksika'daki partinize gelen insanların çoğu öyle."

Bununla Gri Konsey'i kastediyordu. Vadderung da onun bir parçasıydı. Çoğunluğu Beyaz Konsey'in büyücülerinden oluşan bir grup insan bir araya gelmişti çünkü Beyaz Konsey erimeye yaklaşıyor gibi görünüyordu ve onu kurtarmak istiyorlardı. Ama fareler duvarların içinde olduğu için, bunu yapmanın tek yolu gizlice, hücrelerde çalışmaktı. Büyükbabam ve Vadderung dışında tam olarak kimin üye olduğundan emin değildim. Kızımı Kızıl Saray'dan geri almaya gittiğimde, çoğunlukla isimsiz olan Gri Konsey'in geri kalanıyla birlikte gelmişti ve tam olarak uyum sağlamış görünüyordu.

Tabii ki, onun bir büyücü olmadığından emindim. Bundan çok daha fazlası olduğundan emindim.

Ben de çok sessiz bir şekilde konuşarak konuyu ona açtım. Ona zamanın ötesinden adaya yönelik saldırıyı anlattım. Ben anlattıkça yüzünde sert çizgiler belirdi.

"Aptallar," diye nefes aldı. "Yasak ateşini yenebilseler bile . . ." "Bekle," dedim. "Yasak ateşi mi?"

"Arıza emniyeti," dedi Vadderung. "Adanın sana gösterdiği ateş."

"Doğru. Kaçmalarına izin vermek yerine orada tutulan her şeyi öldürecek, değil mi?"

"Tek yol bu," dedi Vadderung. "Eğer biri Kuyu'daki şeyleri serbest bırakmayı başarırsa ..."

"Kötü olacak gibi görünüyor," dedim.

"Fena değil," dedi Vadderung. "Son."

"Oh," dedim. "Bildiğim iyi oldu. Ada bu kısımdan bahsetmemiştii." "Ada bunu bir olasılık olarak kabul edemez," dedi Vadderung dalgın dalgın.

"O zaman büyük kız pantolonunu giyse iyi olur," dedim. "Benim bunu anlamak için çok geç olabilir. Yani, bildiğim kadarıyla birisi bu büyüü yüz yıl önce yapmış olabilir. Ya da bundan yüz yıl sonra."

Vadderung elini salladı. "Saçmalık. İnsanları yöneten kanunlar var.

Diğer her şey gibi zamanın da uzaya göre ilerlemesi." "Ne demek bu?"

"Yani zamansal olayın neden olduğu yankılar, köprülenen zaman aralığından orantılı olarak daha büyüktür" dedi. "Saldırı bir asır önce ya da daha öncesinden başlatılmış olsaydı, yankıları olaydan çok çok önce, yüzyıllar önce başlamış olurdu. Bu yankılar sadece son birkaç gün içinde ortaya çıktı. Kabaca, saldırının gerçek zamanlı olaydan yalnızca saatler sonra ortaya çıkmış olması gerektiğini tahmin ediyorum."

"O da yarın," dedim. "Yani bugün ya da yarın bir ara olacak."

Vadderung, "Büyük olasılıkla yarın değil," dedi. "İnsanın geçmişini değiştirmesi biraz zordan da öte bir şey."

"Paradoks olayı mı?" Ben sordum. "Geri dönüp büyükbabamı öldürürsem, geri dönüp büyükbabamı öldürmek için nasıl doğdum?"

"Paradoks abartılan bir tehdittir. İşin içinde atalete benzer bir nitelik vardır. Bir olay bir kez meydana geldiğinde, o olayın meydana gelmesi için son derece güçlü bir eğilim vardır. Olay ne kadar büyük, ne kadar önemli ya da ne kadar enerjikse, her türlü müdahaleye rağmen başlangıçta olduğu gibi kalma eğilimi de o kadar fazladır."

Kaşlarımı çattım. "Tarihin korunumu diye bir yasa mı var?"

Vadderung sırtıttı. "Hiç şekilde ifade edildiğini duymamıştım ama yeterince doğru. Her halükarda, bu ataletin üstesinden gelmek muazzam bir enerji, irade ve bir miktar da basit şans gerektirir. Eğer biri tarihin akışını değiştirmek istiyorsa, geleceği şekillendirmeye çalışmak çok daha basit bir meseledir."

Homurdandım. "Peki zamanda geriye gidip büyükbabamı öldürürsem ne olur?"

Vadderung bakışlarını doğrudan dikerek, "Sanırım seni anlamsızca dövüyor," dedi.

Oh, adamım. Vadderung Ebenezar'ı *biliyordu*. Bu da demek ki ya yaşlı adamın güven çemberinde benden daha üst sıralardaydı ya da şaşırtıcı derecede korkutucu bir bilgi havuzuna erişimi vardı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedim. "Paradoks mu? Evren puf mu oluyor?"

"Eğer bu çalışıyorsa, daha önce hiç görmedim, bunun kanıtı da ..." Ellerini iki yana açtı. "İşte burada. Kıyametin farklı bir biçiminin gerçekleştiğinden şüpheleniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"İkiz bir evren," dedi Vadderung. "O olay dışında birbirinin aynısı olan yeni bir paralel gerçeklik. Senin hiç var olmadığın ve büyükbabanı öldürmeyi başaramadığın bir evren."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu her iki durumda da benim için pek iyi sonuçlanmıyor."

"Zamanın doğal akışına müdahale etmemek için mükemmel bir neden, öyle değil mi? Zamana müdahale etmek mantıksız, aşırı, felaket derecede tehlikeli ve maliyetli bir iştir. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmanızı tavsiye ederim."

"Sen ve Beyaz Konsey," dedim. "Yani bugün ya da bu gece gerçekleşecek."

Vadderung başını salladı. "Ve yakınlarda." "Neden?"

"Çünkü enerji gereksinimleri astronomik boyutlarda," dedi. "Herhangi bir uzunluktaki zamansal boşluğu kapatmak, tek başına hareket eden herhangi bir ölümlü uygulayıcının tamamen ulaşamayacağı bir şeydir. böyle bir şey yapıp hem de büyüü belli bir mesafeye yansıtmaya çalışmak? Bunun zorluğu engelleyici olacaktır. Ayrıca adayı çevreleyen su miktarını da unutmayın, bu da adaya gönderilen her türlü enerjiyi azaltacaktır - Kuyu'nun orada inşa edilmesinin bir nedeni de budur."

Başımı salladım. Büyü hakkında bildiğim her şeye dayanarak bunların hepsi birbirine bağlıydı. İnsanlar her zaman büyüün bedava bir şey olduğunu düşünürler ama öyle değildir. Enerjiyi hiçbir yerden çekemezsiniz ve nasıl davranacağını düzenleyen yasalar vardır.

"Yani bu saatli bomba. Ne kadar yakından gelmeli?" diye sordum.

Vadderung, "Sanırım gölün kıyıları," dedi. "Adanın kendisi ideal bir yer olurdu ama böyle bir çabayla işbirliği yapacağından şüpheliyim."

"Pek sayılmaz," diye kabul ettim. "Ve bu büyüü öyle tebeşirle bir daire çizip şapkandan çıkaramazsın. Bir enerji kaynağı olmalı. Büyük bir tane."

"Kesinlikle," dedi Vadderung.

"Ve bu şeyler öne çıkma eğilimindedir." Gülümsedi. "Öyle."

"Ve bunu yapmaya çalışan her kimse, eğer bu girişimde bulunacak kadar zamanla oynamayı biliyorlarsa, yankıların insanları bunun yaklaşımakta olduğu konusunda uyaracağını biliyorlar. Kendilerini engellemeye çalışan herkesle tartışmaya hazır olacaklardır."

"Kesinlikle öyle olacak." Kahvesini bitirdi.

Burada doğru kararı vermiştim. Vadderung'un tavsiyesi sorunu muazzam ve açıklanamaz bir şeyden, sadece çok zor, çok tehlikeli ve muhtemelen beni öldürecek bir şeye dönüştürmüştü.

"Um," dedim. "Yanlış anlamayın ama bu çok yüksek bir

bahisli bir oyun."

"En yükseği, evet," diye kabul etti.

"Bu işi biraz daha tecrübeli ve ayakları yere daha sağlam basan birinin halletmesi gerektiğini düşünüyorum. Belki senin gibi biri."

Başını iki yana salladı. "Bu pratik değil." Kaşlarını çatı. "Pratik değil mi?"

"Sen olmalısın."

"Neden ben?"

"Burası *senin* adan," dedi Vadderung.

"Bu hiç mantıklı değil."

Başını eğdi ve bana baktı. "Büyücü... ölmüştün ve geri döndün. Bu seni işaretledi. Henüz varlığından haberdar olmadığın kapılar ve yollar açtı ve daha önce senin önemsizliğini asla dikkate almayacak varlıkların dikkatini çekti."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

Yüzünde hiç mizah yoktu. "Yani şimdi her zamankinden daha fazla bir dayanak noktasısın. Yani hayatın çok ama çok ilginç bir hal almak üzere."

"Anlamıyorum," dedim.

Hafifçe öne doğru eğildi. "Bunu düzeltin." Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Korkarım zamanım doldu."

Başını salladım, onunla birlikte yükseldim ve onu engelledim. "Bekle. Benim tabağım zaten oldukça dolu ve eğer fark etmediysen, Arkham Asylum'un bir sonraki Tunguska patlamasına dönüşmesini önlemek bir yana, kendimi hayatta tutmak için bile zar zor yetkinim."

Vadderung gözlerimle kendi gözlerini buluşturdu ve hırlayarak,

"Kımılda," dedi. Kımıldadım.

Ben de başka tarafa baktım. Görüşümle zaten çok fazla şey görmüştüm. Ve Vadderung'la bir ruh bakışı alışverişi yapmanın önümüzdeki bir iki gün içinde performansımı artırmayacağına dair içimde kötü bir his vardı.

"Hugin ve Munin nerede?" Ben sordum.

"Onları ofiste bıraktım," dedi. "Korkarım senden hoşlanmıyorlar." "Kuş beyinliler," diye mırıldandım.

Gülümsemi, Mac'e başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. "Bunu yapabilir miyim?" Arkasından sordum.

"Yapabilirsin."

Öfkeli bir ses çıkardım. "Nereden biliyorsun?"

Odin dönüp pırıl pırıl parlayan gözleriyle bana baktı, dişleri bir kurt gülümsemesine dönüşmüştü, göz bandının iki yanındaki yara izi kapıdan gelen ışıktaki gümüş rengini alıyordu. "Belki de," diye mırıldandı, "zaten yaptın."

Sonra kapıyı açtı ve gitti.

Onun durduğu yere kaşlarımı çatarak baktım ve sonra bar tabureme geri yaslandım. Biramı aldım, bitirdim ve olması gerekenden biraz sert bir şekilde yere bıraktım.

Mac ızgaranın başına dönmüş, Thomas ve Molly için meşhur biftekli sandviçlerinden hazırlıyordu. Ona el salladım ama ben daha bir şey söyleyemeden ilk ikisine bir biftek daha eklemişti bile. Ayağa kalkıp Molly ve Thomas'ın masasına giderken karnım gurulduyordu.

Belki de çoktan .

Şimdi, ne demek istemişti?

Bölüm

Yirmi iki

Yemek yerken Molly ve Thomas'a Vadderung'dan öğrendiklerimi anlattım. Mac'in biftekli sandviçleri yememek için çok harikaydı.

aşağı yukarı kahvaltı .

Sözlerimi bitirdiğimde Molly gözlerini kırıştırdı. "Ah. Kim bu adam?"

Thomas bana eşit bir bakış attı. Kardeşim olayı . Başını mikroskobik bir şekilde Molly'ye doğru eğdi.

"Bir arkadaş, sanırım," dedim. "Bunu çözdüğünde, öğrenmeye hazırsın."

"Ah." Molly kaşlarını çatı ve birkaç kırıntıyla oynayarak işaret parmağıyla onları itti. Başını salladı. "Tamam."

"Peki sırada ne var?" Thomas sordu.

Sandviçimin son birkaç lokmasını aceleyle bitirdim. Tadı çok güzeldi. Mac'in mükemmel birasından biraz daha içtim. Normalde yemekle birlikte içtiğim birkaç şişe beni uykuya hazır getirirdi. Bugün Red Bull kadar uyutucu hissettim.

"Molly," dedim, "gidip Toot'la konuşmanı istiyorum. Muhafızların toplanmasını ve ben emir verdiğimde harekete geçmeye hazır olmalarını istiyorum."

"İzciler mi?" diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Sen bunu yaparken ben de saatli bomba büyüsü için olası yerleri belirlemeye gideceğim, böylece nöbetçiyi nereye yönlendireceğimizi bileceğiz. Biraz pizza sipariş et; bu onları toparlar."

"Tamam," dedi. "Um ... para?"

Thomas'a baktım. "O zaten bir kere benim için gelmişti. Sıra sende."

Thomas homurdandı ve cebinden beyaz plastik bir kart çıkardı. Birkaç damgalı numara ve manyetik bir şerit dışında üzerinde hiçbir işaret yoktu. Kartı masanın üzerinden Molly'ye uzattı. "Pizzanı aldığında bunu kontrol etsinler."

Molly kartın arkasını ve önünü inceledi. "Bu bir Diners Club kartı falan mı?"

"Bu bir Raith acil durum kartı," dedi. "Lara bunları aileye dağıtıyor. Karttan ilk harcamayı yaptıklarında yirmi dört saat boyunca geçerli olacak."

"Ne ?" Molly sordu.

"Yirmi dört saat," diye tekrarladı

Thomas. Molly kaşlarını kaldırdı.

Thomas belli belirsiz gülümsedi. "Miktar konusunda endişelenme. Kız kardeşim sınırlara pek inanmaz. Onunla ne istersen yap. Umurumda değil."

Molly kartı aldı ve dikkatle ikinci el bozuk para cüzdanına yerleştirdi. "Tamam." Bana baktı. "Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Acele et."

Çantasından bir kalem çıkarmak için durakladı. Bir peçeteye bir şeyler karaladı ve bana uzattı. "Dairemin telefonu."

Şöyle bir baktım, okudum ve ezberledim. Sonra peçeteyi cebine sokan Thomas'a uzattım. "Onu oraya tek başına mı göndereceksin?"

Molly, Thomas'a boş boş baktı. Sonra ortadan

kayboldu. "Ah," dedi Thomas. "Doğru ya."

Ayağa kalktım ve odayı geçip kapıya yöneldim. Kapıyı açtım ve dışarı baktım, sanki birinin yaklaşıp yaklaşmayacağını kuşkuyla tarıyordum. Molly'nin yanımdan geçip gittiğini hissettim. Sonra tekrar kapattım ve içeri girdim. Gölün üzerinde gök gürliyordu ama yağmur yağmıyordu.

"Fark ettim ki," dedi ağabeyim, "ona seninle iletişime geçmesi için bir yol bırakmamışsın."

"mi?"

Adam . "Fix'in ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence ona fazla seçenek bırakmayacak," dedim. "Uzun bir yol kat etti ama Fix tam da uğraşması gereken türden bir tehdit değil. Cazibeye alışkın, ona karşı savunma yapabilir ve akıllı biri."

"Molly'nin kendisi de fena sayılmaz," dedi

Thomas. "Molly benim sorumluluğumda," dedim.

Kelimelerin bu kadar soğuk, bu kadar sert çıkmasını istememiştim. Öfke beni şaşırtmıştı ama yine de fokurduyor ve kaynıyordu. Bir yanım Thomas'a çırağımla ilgili kararımı sorguladığı için öfkeliydi. Molly benimdi ve Beyaz Saray'ın keski çeneli yakışıklılarından biri Molly'ye bir şey yaparsa lanetlenirdim.

Gözlerimi kapattım ve çenemi sıktım. Gurur. Sahiplenme. Bölgecilik. O ben değildim. Benim aracılığım la konuşan Kış'ın mantosuydu.

"Özür dilerim," dedim bir an sonra ve gözlerimi açtım.

Thomas benim hırıltıma, öfkeme ya da

Özür dilerim. Sadece beni inceledi. Sonra sessizce şöyle dedi: "Sana bir şey önermek istiyorum. Sana bir şey yaptırmaya çalışmıyorum. Sadece duymaya ihtiyacın var."

"Elbette," dedim.

"Ben bir yırtıcıyım, Harry," dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Yüzden başkalarında gördüğümde tanırım." "Ve?"

"Sen de Molly'ye yiyecekmiş gibi bakıyorsun."

Ona kaşlarını çatıttım. "Bakmıyorum."

Omuz silkti. "Her zaman değil. Sadece küçük anlar. Ona bakıyorsun ve hesaplamaların çalıştığını görebiliyorum. Her esnediğinde fark ediyorsun."

Thomas'ın söylediklerinin doğru olmasını istemiyordum. "Ne olmuş yani?"

"Esnerken bize yorgun olduğunu gösteriyor. Bu bizim dikkatimizi çeker çünkü yorgun av kolay avdır." Öne doğru eğildi ve bir kolunu masanın üzerine koydu. "Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Hayır," dedim, sesim yine soğumaya başlamıştı. "."

"On beş yaşımıdayken ben de böyle inkâr etmeyi denemiştım. Pek işe yaramadı."

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Uyuduğunda ona saldıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Sizi neyin motive ettiğini fark etmez ve onu kontrol etmezseniz, edeceksiniz. Belki bugün değil, belki yarın değil. Ama eninde sonunda. Bu içgüdüleri görmezden gelemezsin dostum. Eğer yaparsan, bir gece seni hazırlıksız yakalarlar. Ve öyle ya da böyle ona zarar verirsin."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Boş bira şişeme kaşlarını çatarak baktım.

"Sana güveniyor," dedi Thomas. "Bence bir parçan bunu biliyor. Bence o parçan onu senden çok iyi bir sebepten dolayı uzaklaştırdı. Bunu ciddiye al, Harry."

"Evet," dedim sessizce. "Deneyeceğim. Bu şeyler beni hazırlıksız yakalayıp duruyor."

"Canavarın doğası. Bir bina büyüklüğünde bir meşale taşıyor olsa da, ikiniz arasında işleri yoluna koymakta her zaman başarılı oldunuz. Bunun için sana hayranım. Bunun bozulduğunu görmekten nefret ediyorum."

Gözlerimi ovuşturdum. Kardeşim haklıydı. Sabahtan beri Molly'den gözümü kaçırmak için kendimi zorluyordum. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Bu da kışın bir parçasıydı -açlık ve şehvet, sıcakta ısınma ihtiyacı

karanlık. Lloyd Slate'i de yıllar boyunca birçok Kış Şövalyesi'ni sürüklediği gibi sürüklemişti.

Bu onları çılgına çevirmişti.

Birinin canı yanmadan önce bu etkiyi fark etmeyi öğrenmeliydim. "Evet, tamam," dedim. "Bir orman yangınından diğerine koşmayı bitirdiğimde bir sonrakine, ben . . . Bir yolunu bulacağım. O zamana kadar, ihtiyacım olduğunu düşünüyorsanız beni biraz tokatlamaktan çekinmeyin."

Thomas çok ciddi bir şekilde başını salladı ama gözleri parlıyordu. "Ben senin kardeşinim. Bunu yapmakta kendimi her zaman özgür hissederim."

"Heh," dedim. "Seni görmek isterdim. ."

Kaşlarını çatarak barın kapısına bakan Mac'e bakarak sözümü kestim. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Kapının üst tarafındaki camın bir kısmı buzluysa da kapının dışında duran kişinin bulanık bir görüntüsünü verecek kadar da netti. Ya da en azından, dışarıyı kalın gri bir sisle örtülmemiş olsaydı öyle olurdu.

Thomas beni fark etti ve baktı. "Huh," dedi. "Sis genellikle sabahları dağılmıyor mu?"

"Bu sabah elimizde hiç yoktu," dedim. "Yani

..." Thomas dudak büktü. "Bu doğru değil."

"Hayır," dedim. "Hayır, doğru değil."

Birinin yaklaştığını gizlemek için bir alanı sisle kaplamasının pek fazla nedeni yoktu. İkimiz de ayağa kalkıp kapıya yöneldik.

Arkamızda, Mac barın altına uzandı ve siyah kompozit malzemeden yapılmış tabanca kabızalı bir av tüfeğiyle çıktı. Katlanabilir bir dipçiği ve av tüfeği olarak nitelendirilebilecek kadar az bir namlusu vardı.

"Bu çılgınlık," dedi Thomas. "Kimse Mac's'e saldırmaz. Orası tarafsız bir yer."

"Peki ya şu Fomor hakkında duyduklarım?"

"Onlar bile değil," dedi Thomas. "Buraya ne zaman yaklaşırsanız, BFS üzerlerine çığ gibi düştü. Neredeyse üzerinde anlaştıkları tek şey bu."

Bir an boş bulundum ve sonra "Ah, Parlak Gelecek Derneği" dedim.

"Periler değil, değil mi?" Thomas sordu.

"Bunlara Unseelie Anlaşmaları deniyor," dedim. "Kış eşittir Unseelie. Kış'ta Mab'ın anlaşmasını ihlal eden herkes, Mab'ın onlarla işi bitmeden önce ölmekten heyecan duyacaktır."

"Yaz o zaman?"

"öğlen olmadı," dedim.

Dışarıdaki şehrin sesleri kaybolmuştu. Doğal olmayan bir sessizlik çöktü.

I

üç kişinin normalde olduğundan biraz daha sert nefes aldığını, tavan vantilatörünün gıcırdadığını duyabiliyordu ve hepsi bu kadardı.

"Kesinlikle sihir," dedim. "Birileri burada olanları kimsenin görmesini ya da duymasını istemiyor."

Keskin bir ses duyuldu, ani bir hareket oldu ve bir taş kapıdaki cam bölmelerden birine doğru fırladı. Thomas tabancasını çıkardı ve Mac'in tüfeği omzuna dayandı. Kırılan bazıları yere düştü ve taş yuvarlanıp yere düşmeden önce ayağımdan sekti. Yaklaşık bir yumurta büyüklüğünde, yuvarlak, camsı, siyah bir obsidyen parçasıydı.

Kırılan camın arkasından sis bulutları geldi ve yerdeki taş aniden titreyerek vızıldamaya başladı. Thomas ve ben ikimiz de ondan birkaç temkinli adım uzaklaştık ama vızıltı arttı ve eski, yıpranmış bir plakta duyabileceğiniz ürkütücü, titrek bir sese dönüşene kadar çarpıtıldı.

"Sihirbazı gönderin," diye mırıldandı, her kelimesi yavaşça ve . "Onu bize gönderin ve diğer herkes kalsın."

"Kuma gömülebileceğin iyi bir yer biliyorum, seni korkak herif." Thomas yardımcı olmaya başladı.

Bir elimi kaldırdım. "Hayır," dedim ona sessizce.

"Bekle." "Ne için?"

"Burası tarafsız bölge," dedim kapının dışına taşıyacak bir ses tonuyla.

"Eğer konuşmak istiyorsan, içeri gel. Saldırıya uğramayacaksınız."

"Onu bize gönderin."

Bu ürkütücü falan değildi. "Bugün programım biraz dolu," diye aradım.

"Önümüzdeki Salı senin için nasıl?"

"Üç kez saldırdık ve bitti," diye tısladı ses. "Onu bize gönderin."

Şimdi!"

Korkuyu uzak tutmak ve düşünmek için yavaş, sabit nefesler aldım. Dışarıda her ne varsa, konuşmakla ilgilenmediğinden oldukça emindim. Ayrıca bir kavga başlatmak için o dar, sis bulutlu merdivene çıkmak istemediğimden de emindim. Ama odadaki tek kişi ben değildim. Mac'e dönüp baktım.

"Senin evine sorun getirmek istemiyorum, Mac," dedim. "Burada ev sahibim sensin. Eğer istersen dışarı çıkarım."

Mac cevap olarak hırıltılı bir ses çıkardı ve tüfeğin mekanizmasını çalıştırarak hazneye bir fişek doldurdu. Sonra tezgâhın altına uzanıp ağır kalibreli bir otomatik tabanca çıkardı ve barın üzerine, kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

Thomas yırtıcı bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Daha büyük bahşişler bırakıyorum"

bundan sonra."

"Doğru," diye mırıldandım. Thomas'a birkaç adım geri gitmesini işaret ettim ve ikimizin de Mac'in kapıya doğru olan ateş hattında durmadığımızdan emin oldum. Siyah taş odaklandım. Orada başlayacaktı. "Hey, sürüngen!" Sol elimi kaldırarak seslendim. "Adamı duydun. Kıçımı öp!"

"Sssso be it," diye tısladı taştan gelen ses. Ve siyah taş patladı.

Yine de buna hazırdım. Savunma büyüsunü çoktan hazırlamıştım ve parlak siyah taş parçaları odanın içinde uçuşurken irademi önümdeki havada kalın bir duvara akıttım. Kalkanımdan sekip vınlıyarak masanın üzerindeki boş bira şişelerimden birini kırdılar, ahşap sütunlara çarptılar ve duvarlardaki tahtaları oyduklar. Hiçbiri Thomas'a, Mac'e ya da bana isabet etmedi. Saldırganlar pazarlıkla vakit kaybederken kalkanı kara taşla aramıza koymuştum. Eski kalkan bileziğimi değiştirmeyi başarsaydım ortaya çıkarabileceğim kalkan kadar iyi değildi ve o kadar uzun süre dayanamazdım ama buna ihtiyacım yoktu.

Patlama geçtikten sonra kalkanı bıraktım, irademi diğer elime odaklayarak ham güçten bir gülle topladım ve kapının camının dışındaki ilk hareket titreşiminde, "*Forzare!*" diye homurdandım ve onu ileri fırlattım.

Güç kapıya çarptı ve belki elli kiloluk kurşunlu camı jilet keskinliğinde parçalardan oluşan bir buluta dönüştürdü. Mac'in evine inen merdiven boşluğu çökmüştü; şarapnel parçalarının sokak seviyesinden dışarı fırlamasına imkân yoktu.

Bir an sonra, kapının alt yarısı uçan tahta hançerlere dönüştü. Kalkanım Mac'e doğru gelen her şeyi durdurdu ama hepsini yakalayamadım. Bir tanesi sol elmacık kemiğime saplandı.

-Eğer bir saniye daha yuvarlansaydı, keskin ucu beynime saplanacaktı. Bu haliyle bana bir beyzbol sopası gibi çarptı, beni sersemletti ve yere düşürdü.

Dünya, bazen bir kafa darbesiyle meydana gelen o ağır çekim yankı odası şeyini yaptı ve saldırganımızın içeri girdiğini gördüm.

İlk başta gördüklerimi mantıklı bir şeye dönüştüremiyordum: Otomatik araba yıkamacılarda arabanızı şampuanlayan, yumuşak bez şeritleriyle kaplı, dönen dev tüplere benziyordu. Ama bu bir tüp değildi; bir küreydi ve araba yıkamacıda da değildi; Mac'in kapısından içeri giriyordu.

Mac'in tüfeği , sesi sırtıma çarptı. Bu şeyler kapalı bir alanda çok *gürültülü*dür. Toz ve hurda kumaş parçaları dışarı uçtu.

ama yavaşlamadı. Dev paçavra topu bana doğru savruldu, ta ki Thomas yan taraftan fırlayıp Mac'in ağır meşe masalarından birine yuvarlak bir vuruşla onu ezene kadar.

Sizin için hızlı bir bar dövüşü ipucu: Gerçek hayatta, bir adama mobilyayla vurduğunuzda, mobilyalar filmlerdeki gibi parçalara ayrılmaz. Kime vurursanız vurun kırılır. Etli bir çarpma sesi duyuldu ve yuvarlanan şeklin ileri doğru momentumu anında dik bir çizgi sürüşüne dönüştü. Yırtık pırtık bir kuyruklu yıldız gibi gri-kahverengi kumaştan flamalar bırakarak odanın içinde ilerledi, duvara sert bir gümbürtüyle çarpma kadar kumaş doğal olmayan bir sesle çırpındı ve koptu.

Senin için başka bir dövüş ipucu: Yerde kalmayın. Neyle karşı karşıya olduğunuzu tam olarak bilmiyorsanız, dövüştüğünüz adamın size yardım edebilecek bir arkadaşının olmadığından emin değilseniz, yerde ve nispeten hareketsiz kalmayı göze alamazsınız. Vücudum zaten hareket ediyordu ama bunu nasıl yaptığından emin değildim, beni ayağa kaldırıyordu.

Mac bir elini bara koydu ve her zaman yaptığı gibi üzerine atladı. Saldırgan duvardan sekti, masanın üzerinden yuvarlandı ve bir yığın halinde yere düştü. Mac daha iyi bir ateş hattı yakalamak için bir iki hızlı adım attı ve tüfek tekrar patladı. Saldırgandan bir başka kumaş parçası ve toz bulutu havalandı.

Oda normal hızına geri döndü. Koyu renkli çuldan düzinelerce şerit o şeyin üzerinden fırlayarak bir anda sandalyelerin ve masaların etrafına dolandı. Bir sandalye Thomas'a doğru uçarak masayı elinden düşürdü ve o da yaklaşmak yerine bir tarafa kaçmak zorunda kaldı. Mac'in tüfeği üç kez daha böğürdü ve ben de o bir güç mızrağı daha fırlattım. Mac'in mermileri enkaz pufları yaratmaktan başka bir işe yaramadı ve benim kendi arcane vuruşum bölündü ve şeyin etrafında aktı, bir sandalyeyi parçaladı ve arkasındaki duvarın bir kısmını parçaladı.

Ve güldü.

Mobilyalar insanüstü bir güçle fırlatılarak patladı. Kalkanım, frizbi gibi fırlatılan bir masanın dar kenarını zar zor yakaladı. Thomas'ın bacakları uçan bir bar taburesi tarafından altından çekildi ve nefes nefese yere yığıldı. Mac kendini çoktan barın arkasına atmıştı ama başka bir masa ona muazzam bir çatlama sesi duyuldu ve birkaç tahta parçası çarpmanın etkisiyle kırıldı.

Kül rengi çul ve gülden oluşan kıvranan kütlenin içinde bir şekil kıpırdandı, dış hatları örtülüydü ama kumaş tarafından tamamen gizlenmemişti. Sırık gibiydi ve tavan vantilatörlerinin tembelce dönen kanatlarından kaçınmak için kambur durmak zorundaydı. Aşağı yukarı insan şeklindeydi ve birdenbire

tüm o huzursuz, hışırtılı şeritlerden oluşan devasa, hantal tür giysi giyen bir insansiya baktığının farkına vardım.

Başını yavaşça kaldırdı ve bana odaklandı.

Bana bakmadı - gözleri yoktu, sadece bir zamanlar olduğu yerde yara izleri olan pürüzsüz bir cildi vardı. Derisi inci grisiydi ve bana bir köpekbalığını düşündüren daha koyu çizgilerle kaplıydı. Ağzı, bu izlenimi güçlendiren geniş bir sırtıyla açıktı. Dişleri yoktu - sadece bir insanda dişlerin olması gereken yerde tek bir pürüzsüz kemik çıkıntısı vardı. Dudakları siyahtı ve ağzı daha fazla siyahla kaplıydı. Ağzının köşelerinden ikiz tükürük izleri salyalanıyor ve çenesinden aşağıya doğru siyah çizgiler bırakıyordu. Kafasında görülebilecek tek bir saç teli yoktu.

"Büyücü," dedi ve sesi parlak taşın içinden gelen sesle aynıydı. "Hayatının bugün sona ermesine gerek yok. Teslim ol ve arkadaşlarını bağışlayayım."

Mac'in arkamdan silahını yeniden doldurduğunu duyabiliyordum. Thomas'ın silahı elindeydi, arkasındaydı ve Sharkface'i dönüp ona göz kulak olmaya zorlamak için odanın içinde sessizce dolaşıyordu.

Gözleri olmaması dışında. Bu şey bizi takip etmek için her ne kullanıyorsa, uygunsuz bir noktada durmanın bize pek bir avantaj sağlamayacağını hissediyordum.

"Teslim olmak," dedim, sanki bu kelimeyi daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalışıyormuşum gibi. "Evet, bugün teslim olmak istediğimden pek emin değilim. Geçen hafta teslim olanlarda indirim vardı ve ben kaçırdım ama hemen gidip normal fiyattan bir tane daha almak istemiyorum. İndirimin bir hafta sonra geri gelmesinden korkuyorum ve o zaman, yani, hadi ama. O zaman kendimi ne kadar aptal hissederim?"

Köpekbalığı Surat, "Levity bugünün gidişatını değiştirmeyecek," dedi. Vızıldayan, kıvrılan sesi kulaklarımda belirgin bir şekilde nahoştı, çürümüş et kokusunun işitsel eşdeğeri. Bu da *yerindeydi*, çünkü geri kalanı çürümüş et gibi kokuyordu. "Benimle geleceksin."

"Mab öyle demedi mi, Harry?" Thomas alay etti.

Elimi vücudumla Köpekbalığı Surat'tan korudum ve kardeşime parmağımı gösterdim. "Bak, Spanky," dedim Köpekbalığı Surat'a. "Aleti konusunda kendine güvensiz olan rastgele her ucubeyle boğuşmak için biraz meşgulüm. Yoksa seni bir bira şişesiyle parçalamak, taşaklarına tekme atmak, salonun kapısından dışarı atmak isterdim. Neden adamlarını benimkilerle temasa geçirmiyorsun, bunu belki gelecek hafta yapabiliriz?"

Thomas, "Gelecek hafta kendini küçümseme farkındalık semineriniz var," dedi.

Parmaklarımı şıklatıttım. "Peki ya sonraki hafta?"

"Daire avı."

"Boş ver," dedim. "Kimse denemediğimizi söyleyemez. Sonra görüşürüz." "Harry," dedi garip bir ses. Daha doğrusu, garip değildi - sadece

gerçekten *duymak* garip. Mac pek konuşkan biri değildir. "Sohbet etme.

Öldür onu." Mac'in sözleri benim saçmalıklarımın yapamadığını yapmış gibiydi; Köpekbalığı Surat'ı çileden çıkardı. Mac'e doğru döndü, düzinelerce çul şeridi her yöne savruldu, orada ne kadar nesne varsa yakaladı ve uzaylı sesi sert bir törpüyle çıktı. "Sen!" Köpekbalığı Surat hırladı. "Bu işte senin yerin yok, *gözcü*. Bu hareketin bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? O da en az *senin* kadar boş. Yolunuzu uzun zaman önce seçtiniz. Zarafetin var mı yanında uzanıp ölmek için."

Sanırım çenem bir an için biraz gevşemiş olabilir. "Uh.

Mac?"

"Öldür onu," diye tekrarladı Mac, sesi daha sertti. "Bu sadece bir ilk."

"Evet," dedi Köpekbalığı Surat, başını neredeyse dik konuma getirerek. "Öldür onu. Ve daha fazlası gelecek. Beni yok et ve bilsinler. Beni terk edersen öğrenirler. Nefeslerin sayılı büyücü."

O konuştuğça, kalbimin üzerine korkunç, umutsuz bir ağırlığın çöktüğünü hissedebiliyordum. Kahretsin, yeterince şey yaşamamış mıydım? Yeterinden fazlasını? Hayatım bana zaten yeterince sefalet, keder, acı ve yalnızlık vermemiş miydi? Ve şimdi başka bir *şeyle*, yeni ve korkutucu bir şeyle karşı karşıya kalacaktım. Ne anlamı vardı ki? Ne yaparsam yapayım, ne kadar güçlü, zeki ya da daha iyi bağlantılara sahip olursam olayım, kötü adamlar daha büyük, daha güçlü ve daha çok sayıda olmaya devam ediyordu.

Arkamda Mac'in kısık bir inilti çıkardığını duydum. Tüfek parmaklarının arasından düşmüş olmalıydı, çünkü yere çarptı. Sol tarafımda Thomas'ın omuzlarının çöktüğünü gördüm, yüzünü başka tarafa çevirdi, gözleri acı çekiyormuş gibi kapalıydı.

Yanımda kalan insanlar yaralandı ya da öldürüldü. Çoğu zaman da kötü adamlar başka bir gün hayatımı karartmak için kaçıp gittiler. Neden böyle bir hayatla uğraşayım ki?

Neden bunu kendime yapmaya ettim?

"Çünkü," diye homurdandım nefesimin altında. "Sen Charlie Brown'sın, aptal.

Lanet olası futbol için çabalamalısın çünkü busun."

Ve , Köpekbalığı Surat'ın kafama gönderdiği umutsuzluğun psişik saldırısı buharlaştı ve tekrar net düşünebildim. Bana doğru sürünerek yaklaşan o iğrenç, yağlı gücü hissetmemiştim ama şimdi geri çekilip uzaklaşırken onu hissedebiliyordum. Bunu daha önce de hissetmiştim.

neyle uğraştığımı anladım.

Köpekbalığı Surat başını bana doğru salladı ve ağzı şok içinde açıldı. Donmuş bir an boyunca, belki on beş metrelik darmadağınık barda birbirimize baktık. Saatlerce sürmüş gibiydi. Thomas ve Mac hareketsizdi, sarhoş ya da ağır bir yük taşıyor gibi fiziksel desteklere uzanıyorlardı. Bu halleriyle kendilerini binadan dışarı atmaları mümkün değildi ama başka seçeneğim de yoktu.

Sağ elimi kaldırıp "*Fuego!*" diye hırlamamdan yaklaşık çeyrek saniye sonra Köpekbalığı Surat ve çul pelerini yarım tonluk mobilyayı fırlattı.

Açıkçası son zamanlarda pek ateş büyüsü kullanmamıştım. Kış'ın kalbindeyken alev çağırmakla uğraşmazsınız. Orada bu eylemden nefret eden şeyler var. Ama ateş büyüsü her zaman en güçlü olmuştur. Tam anlamıyla ustalaştığım ilk büyü buydu ve iyi bir günümde ateş büyüsü söz konusu olduğunda dünyadaki diğer büyücülerle aynı genel ligde takılabilirdim.

Açık üst . Bu, I dokunuldu içine ve gizli enerji a
Özellikle de işgüzar melek, istesem de istemesem de bana
Yaratılış'ın ruh ateşi olarak bilinen enerjisinin kadim bir kaynağını
bahşetmişti. Ruhateşi asla savaş için değildi ama varlığı savaş büyülerime
önemli bir enerji ve ivme katarak onları karşı koyulması çok daha zor hale
getirebilirdi. Ona karşı dikkatli olmalıydım; çok kısa sürede çok fazla
yakarsam beni öldürürdü. Ama bardan çıkacak kadar yaşayamazsam,
yağmurlu bir gün için ne kadar ruh ateşi depoladığımın bir önemi
kalmayacaktı. Bir alev kükremesi, beyaz ve altın rengi bir ışık parlaması,
aniden genişleyen aşırı ısınmış havanın sarsıntısını bekliyordum, tam da
Sharkface'in

Çirkin kupa.

Elde ettiğim şey bir kutup fırtınası uluması ve bir yıldızın bu tarafındaki her şeyden daha sıcak yanan mavi beyaz ateşten spiral bir zıpkındı.

Köpekbalığı Surat mobilyaları üzerime fırlattı, arkasına sığınmaya çalıştı ama az önce çağırdığım ateş sandalyeleri ve masaları onlara dokunduğu anda buharlaştırdı. Devasa, çılgık atan gök gürültüsü patlamalarıyla paramparça oldular ve her çarpışmada son derece büyük ve kötü kullanılmış inşaat araçlarına ait olması gereken sesler çıktı.

Köpekbalığı Surat, büyüü saptırmak için son bir çabayla kemikli gri ön kollarını önünde çaprazladı. Eğer ona odaklanmış olsaydım, büyüü savunmasından geçirmeye yoğunlaşsaydım, belki de büyü Köpekbalığı Suratı ve aptal pelerini yakıp geçerdı. Ama planım bu değildi. Bunun yerine, aramızdaki mesafeyi koşarak geçtim, büyüümün termal çiçeklenmesinin iğrenç sıcaklığının içinden geçtim. Bir fırının içinde koşmak gibiydi. Büyümün sıçradığını gördüm.

Köpekbalığı Surat'ın çapraz duran n kollarına doğru savruldu ve o Şey büyünün neredeyse tamamını uzaklaştırmayı başardı ama hepsini değil. Ateş yanaklarından birini kavurdu ve sağ omzuna sıçrayarak büyük bir ul Şeridi kütlesini alevler içinde bıraktı.

Kulaklarımı tırmalayan bir sesle acı içinde çığlık attı ve misilleme yapmak için kollarını indirmeye başladı.

Bunu yaptığı anda sağ yumruğumu onun aptal, ürkütücü suratına indirdim.

Dostum, dvŐtđm serseriler bu taktiği asla tahmin edemiyorlar. Hepsi büyücü olduğum için arkada durup onlara Sihirli Füzeler fırlatacağımı falan sanıyor, sonra da gözlerinin akını görebileceğim kadar yaklaŐtıkları anda çığlık atıp kaçıyorlar.

Tamam, kabul, birçok büyücü bu Şekilde alıŐır. Ama yine de, bir büyücünün fiziksel kargaşa konusunda bir sonraki adam kadar rahat olamaması için özel bir neden olmadığını hatırlayacaklarını düŐünürsünüz.

İki Şey oldu.

İlk olarak, yumruğum ileriye doğru giderken, elimden koluma doğru akan ani bir heyecan vardı, lezzetli ve ürkütücü bir Şey. Bunu daha yeni idrak etmiştim ki bir çatırtı duydum ve ardından buzul mavisi ve yeşil buzun aniden yumruğumu kapladığını gördüm.

İkincisi, Köpekbalığı Surat'a bir kamyon gibi vurdum, tam çenesinin ucundan baŐlayıp doğruca Güney Amerika'ya doğru sürdüm. Yumruğumu kaplayan buz küçük parçalara ayrıldı ve dilimlere ayrıldı ama ben bunu neredeyse hiç hissetmedim. Köpekbalığı Surat sanki ona balyozla vurmuŐum gibi geriye utı ve ağır meşe panelleri çatlatıp parçalayacak kadar büyük bir Şiddetle duvara çarptı. Köpekbalığı Surat'ın pelerini geriye doğru giderken sertçe dalgalanıyordu; tıpkı kısa mesafeden gelen av tüfeği samalarını durdurmayı başardığı gibi, bu lanet Şey de onun darbesini tamponluyordu.

Köpekbalığı Surat duvardan sekerek sendeledi, ben de ona bir sol ve bir sağ daha vurdum, sonra da bacaklarını altından nasıl yapabileceğimi bildiğim acımasızca tekmeledim. Sertçe yere düştü.

Köpekbalığı Surat yere düştüğünde yürüyüş botlarımla kafasına vurdum, hızlı bir Şekilde ldrmeye çalışıyordum, ki bu tam da bu pisliğin en sevdiğim mekâna bulaştığı için hak ettiği Şeydi - ama o aptal pelerin yoluna ıktı. Şeritler uçarak onu yakaladı ve botlarımla altından çekip çıkardı. Ben tepki verip onu takip etmek için harekete geçtiğimde bile, çuldan yapılmış dallar barın arkasından bir düzine içki Şişesini ele geçirdi ve Köpekbalığı Surat'ın onları savurduğu yerde hâlâ yanmakta olan mavi-beyaz ateş birikintilerinin üzerine sertçe fırlattı.

İrademi kullanarak yuvarlanan ŐiŐelere doğru hamle yaptım.

önceki saniyeler boyunca aklımda bir yumuşak dokunuş büyüğü vardı. Beceriksizce tutuşum şişelerden birini erkenden kırmaktan başka bir işe yaramadı ve dökülen içkinin düştüğü yerden alevler yükseldi.

Alkol yangınları kötü bir iştir. İçki, örneğin benzinden çok daha sıcak ve hızlı yanar. Saniyeler içinde sıcaklığı donma noktasının altından yedi yüz dereceye çıkarabilir, eti brikete dönüştürecek kadar sıcaktır. Mac ve Thomas yerdeydi. İkisini de yangından zamanında kurtarmamın imkânı yoktu; bu da tek seçeneğimin yangını durdurmak olduğu anlamına geliyordu.

Köpekbalığı Surat ürkütücü, meydan okuyan bir çığlık attı ve aniden paltosunun kıvranan kütlesinin içinde tekrar kayboldu, sallanan kumaş, toz ve pis kokudan başka bir şeye dönüşmedi. Yaratık havaya sıçradı ve çuldan bir kuyruklu yıldız gibi ön kapıdan dışarı fırladı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunun yerine, şişeler yerde parçalanmaya başladığında, beyaz alevler sıçramaya başladığında ateşlere döndüm. İrademi bedenimden Kış'ın soğuk saflığını ortaya çıkardım ve *"Infriga!"* diye seslendim.

Uğuldayan rüzgâr ve soğuk, doğmakta olan ateşleri yuttu. Ve ateşlerin olduğu yerdeki zemini. Ve duvarları. Ve tavanı.

Yani, mekandaki neredeyse canlı olmayan her yüzey yarım inç kalınlığında bir don tabakasıyla kaplıydı.

Mac ve Thomas inlemeye başladılar. Kendilerini toparlamaları için onlara bir dakika verdim ve kapıyı izledim. Köpekbalığı Surat rövanş için gelmemişti. Belki de onu çok korkuttuğum için yeni iç çamaşırlarını giymekle meşguldü. Doğru ya. Büyük ihtimalle *Doğru Şeyler* yürüyüşü yapıyor ve çetesini topluyordu.

Sis beş dakika kadar sonra hafifleyip dağıldı ve şehrin sesleri geri geldi.

Saldırı sona ermişti. Mac sersemlemiş bir halde bara baktı ve başını salladı. Pırıl pırıl don ve buzla kaplı bar, Noel Baba'nın elflerinin oyuncakçı dükkânındaki vardialarını bitirdikten sonra gitmeleri gereken yere benziyordu.

Mac bana bir bakış attı ve sonra barı işaret etti, açıkça bir açıklama istiyordu.

"Hey," dedim kızgınlıkla. "En azından yerle bir olmadı. Şükret dostum. Etrafımdaki çoğu binadan daha iyi durumda."

Thomas bir an sonra ayağa kalktı ve ben de onun ayağa kalkmasına yardım ettim. "Ne oldu?" diye sordu belli belirsiz.

"Psişik saldırı," dedim ona. "Kötü . Nasıl hissediyorsun?" "Kafam karıştı," dedi Thomas. bakındı, ellerini salladı.

Kafa. Bar, Super Bowl ılgını Bears taraftarları tarafından basılmış gibi görünüyordu. "O şey de neydi?"

Elimin topuğuyla alnımı ovuşturdum. "Bir Yabancı." Thomas'ın gözleri kocaman ve yuvarlak oldu. "Ne?"

"Bir Yabancı," diye tekrarlardım sessizce. "savaşıyoruz."

Bölüm

Yirmi üç

"O utsiders," dedi Thomas. "Emin misiniz?"
"Hissettin," dedim. "O zihinsel darbe. Raith Deeps'teki o gece gibiydi."

Thomas kaşlarını çatı ama başını salladı. "Evet, , değil mi?"

Mac sessizce yanımızdan geçip yıkık kapıya doğru yürüdü. Eğildi ve oradaki genel enkazdan bir şey aldı. Bu, Tarafsız Bölge tabelasıydı. Bir köşesi yanmıştı ama onu tekrar duvara astı. Sonra ellerini duvara dayadı ve başını öne eğdi.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Şiddet içeren karşılaşmalar sadece birkaç saniye sürse bile korkutucu ve yorucu olma eğilimindedir. Sinirlerim hâlâ gergindi, bacaklarım biraz titriyordu ve yere çöküp bir süre nefes almayı çok istiyordum. Ama yapmadım. Büyücüler bu tür şeylere karşı metanetli olurlar. Ve kardeşim benimle dalga geçerci.

Thomas burnundan yavaşça nefes verdi, gözleri kısılmıştı. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi.

"Bu şaşırtıcı değil," dedim. "Dışarıdakiler hakkında çok fazla bilgi yok. Bunun sebebinin onlarla karşılaşan çoğu insanın bunu kimseye anlatma şansı bulamaması olduğunu düşünüyoruz."

"Dünyada bunun gibi pek çok şey var," dedi Thomas. "Görünüşe göre bu şeyler ortalama bir şeytani kötülükten biraz daha ürkütücü."

"Bundan daha fazlası var," dedim. "Nevernever'daki yaratıklar bizim gerçekliğimizin, evrenimizin bir parçası. Oldukça tuhaf olabilirler ama bir üyelik kartları var. Dışarıdan gelenler başka bir yerden gelir."

Thomas omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Onlar daha akıllı. Daha sertler. Öldürmesi daha zor."

"Bunu oldukça iyi idare ettin. O kadar da sert görünmüyordun."

Homurdandım. "Sonunu kaçırdın. O şeye en iyi atışımla vurdum ve onu zar zor rahatsız ettim. Onu incittiğim için gitmedi. Gitti çünkü vurduğu darbeden kurtulmamı beklemiyordu ve

Şansım yaver gider de üstlerine rapor vermesini engellerim diye riske girmek istemedim."

"Hâlâ kaçıyor," dedi Thomas. "Evet, o zihin-birleştirme olayı berbattı ama piç *o kadar* da kötü değildi."

İçimi çektim. "O küçük sürünge Peabody bir Yabancı'yı Konsey toplantısına düşürdü. Dünyanın en iyi büyücüleri o odadaydı ve hep birlikte ona karşı koydular ama o şey yine de birçoğunu öldürmeyi başardı. Büyünün Yabancılar'a yapışmasını sağlamak zordur. Gitmelerini sağlamak zor. Onlara zarar vermek zordur. Ölmelerini sağlamak zor. Delicesine vahşi, delicesine güçlü ve düpedüz delidirler. Ama onları tehlikeli yapan bu değil."

"Uh," dedi Thomas. "Değil mi? O zaman ne?"

"Birlikte çalışıyorlar," dedim sessizce. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla, *hepsi* birlikte çalışmak."

Thomas bunun ne anlama geldiğini düşünürken bir an sessiz kaldı. "Birlikte çalışalım," dedi. "Ne yapmak için?"

Başımı salladım. "Ne yaparlarsa yapsınlar. Eylemleri her zaman mantığa dayanmıyor - ya da en azından Konsey böyle düşünüyor."

"Sesin şüphesi geliyor."

"Beyaz Konsey her zaman en az diğerlerinin toplamı kadar akıllı olduğunu varsayar. Ben daha iyi biliyorum."

"Çünkü sen onlardan çok daha zekisin," dedi Thomas alaycı bir ifadeyle.

"Çünkü ben onlardan daha fazla sokaktayım," diye düzelttim onu.

"Çünkü

Konsey, Dışarıdakiler'in rastgele her yöne gidebilen dev bir deli kutusu olduğunu düşünüyor."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Aklıma 'tilki gibi deli' deyimi geliyor."

"Tamam. Peki bu Yabancıların ne yaptığını düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "İzci kız kurabiyeleri satmadıklarından neredeyse eminim. Ama benden alıntı yapmayın."

"Endişelenmeyin; neredeyse hiç bilgisiz görünmek istemem. Ama birlikte çalışıyor olmaları bir amaca işaret ediyor. Bir hedef."

"Evet."

"Ee?" diye sordu kardeşim. "Ne istiyorlar?"

"Thomas, onlar uzaylı. Yani, süper-mega-überalien gibiler. *Düşünmüyor* bile olabilirler, en azından bizim anladığımız şekilde. Motivasyonları hakkında -bir motivasyonları olduğunu varsayarsak- nasıl bilinçli bir tahminde bulunabiliriz ki?"

"Ne kadar tuhaf oldukları önemli değil," dedi Thomas. "Birlikte hareket etmek bir amaç anlamına gelir. Amaç ise bir hedef anlamına gelir. Hedefler evrenseldir."

"Onlar bu evrenden değiller. Mesele de bu zaten," dedim. "Belki de haklısın; bilmiyorum. Ama daha iyi bir fikrim olana kadar, bildiğimi varsaymak ve sonra öğrendiğim her şeyi önyargılarıma uyacak şekilde tercüme etmek yerine, bilmediğimi kendime hatırlatmaya devam etmek daha akıllıca."

"İşte size varsayım olmayan bir gerçek," dedi Thomas. "Seni istediler."

"Evet," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Tek yapabildiğim tahmin etmek."

"Tahmin et öyleyse."

İçimi çektim. "İçimden bir ses bir firar planladıklarını söylüyor."

Thomas homurdandı. "Seni yalnız bırakmaları daha akıllıca olabilirdi. Artık bir şeyler biliyorsun."

Öfkeli bir ses çıkardım. "Evet. O aptallar. Beni öldürmeye çalışarak kendi ruhlarını ortaya çıkardılar. Artık onlar benim."

Thomas bana sabit bir bakış attı. "Mab'ın sürtüğü olmak seni kötümser biri yapmış."

"Ben kötümser değilim," dedim büyük bir edayla. "Yine de *bu* son olamaz." Bu Thomas'ın sırtmasına neden oldu. "Güzel."

"Teşekkür ."

Kapıda Mac aniden başını kaldırıp, "Dresden," dedi. Thomas başını eğip dinledi. Sonra, "Polisler." dedi.

İçimi çektim. "Zavallı çocuklar. Bahse girerim dün geceki nöbetçiler henüz evlerine gitmek için serbest bırakılmamıştır. Huysuzlanacaklardır."

"Patlama olayı mı?" Thomas sordu.

"Patlama şeyi."

Bütün gün gözaltında tutulup sorgulanmamıza gerek yoktu ve benim de polisle tartışmaya girmeme gerek yoktu - böyle şeyler için hiç mizah anlayışları yok. Her zaman kötüler için dinlenme olmadığını duyarsınız, ama polislerin de fazladan hamak zamanı geçirmediğinden eminim. Thomas'la bakıştık ve kapıya yöneldik.

Yanında durdum ve Mac'e baktım.

"Seni tanıyordu."

Mac hiçbir şeye bakmadı ve cevap vermedi.

"Mac, o şey tehlikeliydi," dedim. "Ve geri gelebilir." Mac homurdandı.

"Bak," dedim. "Eğer tahminim doğruysa, o ahmak ve arkadaşları eyaletin büyük bir bölümünü yok edebilir. Ya da muhtemelen eyaletleri. Eğer onlar hakkında bir şey biliyorsan, bana lazım."

Mac başını kaldırmadı. Birkaç saniye sonra, "Yapamam. Ben ." "bak," dedim sessizce. "Dışarıda değilsin. Kimse dışarıda değil." "Bırak onu," dedi. "Tarafsız bölge."

"Geri kalan her şeyle birlikte yanacak olan tarafsız bölge," dedim. "Kim olduğun umurumda değil dostum. Ne yaptığın umurumda değil. Hayattan emekli olduğunu düşünüp düşünmediğin umurumda değil. Bildiğin bir şey varsa bana söyle. Şimdi."

"Harry, hareket etmemiz gerek," dedi Thomas, sesini sıkılaştıran bir aciliyetle.

Artık sirenleri duyabiliyordum. Yaklaşmış olmalıydılar. Mac döndü ve barına doğru yürüdü.

Lanet olsun. Başımı salladım ve gitmek için döndüm. "Dresden," diye seslendi Mac.

Dönüp ona baktım. Mac barın arkasında duruyordu. Ben izlerken tezgahın altından üç bira şişesi aldı ve yanları birbirine degecek şekilde teker teker düz bir çizgi halinde yerleştirdi. Sonra bana baktı.

"Üç tane," dedim. "Bunlardan üç tane mi?" Tanrı aşkına, bir tanesi bile yeterince kötüydü.

Mac ne kafasını salladı ne de başını salladı. Sadece çenesini bana doğru salladı ve "Şans" dedi.

"Konuşacağız," dedim Mac'e.

Mac bana Antarktika dağları kadar uzak ve ulaşılmaz bir bakış attı.

"Hayır," dedi. "Biz değiliz."

Ukalaca bir şey söyleyecektim. Ama o kasvetli ifade kötü bir fikir gibi görünmesine neden oldu.

Bunun yerine, kardeşimi enkaz yığını merdivenlerden yukarı ve yağmurlu sabaha kadar takip ettim.

* * *

Çıkarken olay yerine gelen ilk polis arabasının yanından geçtik, sakın bir vatandaş hızıyla ilerliyorduk.

"Yasal otoritenin temsilcilerinden kaçmayı seviyorum," dedi Thomas dikiz aynasından arabanın geçişini izlerken. "Bu beni mutlu eden küçük şeylerden biri."

Durakladım ve düşündüm. "Ben de öyle. Yani, bu adamların birçoğunu tanıyorum. Bazıları iyi insanlar, bazıları pislik, ama çoğu sadece işini yapan insanlar. Ve bizi bir odaya tıkıp sorgulamaları günlerini daha iyi geçirmelerini sağlayacak bir şey değil."

sorunsuz."

"Ve otorite figürlerini çıldırtmaktan zevk alıyorsunuz," dedi Thomas.

Omuz silktilim. "Küçük yaşta *The Dukes of Hazzard*'ı izledim," dedim. "Tabii ki hoşuma gidiyor."

"Sırada neresi var?" Thomas sordu. "Molly'nin evi mi?"

Bir dakika düşündüm. Fix kavga etmek için geldiğinde orada olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Svartalflar bölge konusunda biraz huysuzdu ve kişisel bir çatışmayı onların alanına taşırsam hiç hoşlarına gitmeyebilirdi. Ama hava kararmadan önce iletişime geçmek istediğim başka insanlar vardı ve bunu yapmak için bir telefona ve sessiz bir çalışma alanına ihtiyacım vardı.

"Yaz Leydisi görüşme talebinizi kabul etti," dedi Cat Sith arka koltuktan.

Thomas neredeyse Hummer'ı caddeden çıkarıp bir otobüs durağı barınağına sokuyordu. Kalbim sanki ona biyonik bacaklar ve kendi ses efektleri verilmiş gibi boğazıma fırladı. Thomas aracın kontrolünü neredeyse anında yeniden ele geçirdi ve bunu yaparken sözsüz bir hırıltı çıkardı.

"Sith," dedim, çok yüksek sesle. Kalbim iki kat hızlı atıyordu. Ön koltuğun üzerinden ona ters ters baktım. "Lanet olsun."

Malk'ın fazla uzun kuyruğu kendini beğenmiş bir memnuniyetle ileri geri sallanıyordu. "Bunu bir şeyleri yakma emri olarak mı yorumlamalıyım, Sör Şövalye? Eğer Kış'ta uzun süre hayatta kalmak istiyorsanız, ifadelerinizde çok daha spesifik olmayı öğrenmelisiniz."

"Hayır, hiçbir şeyi yakma," dedim huysuzca. Malk'a bir daha bana böyle sinsice yaklaşmaması için bir emir vermeyi düşündüm ama vazgeçtim. Bu tam da Cat Sith'in saptırmaktan acayip bir zevk alacağı türden bir emir olurdu ve ben de onu şakacı bir ruh haline sokmaktan kaçınmak istedim. "Lily ne dedi?"

"Yalnız gelmeniz ve huzuru korumanız koşuluyla, kendisinin, sarayının ve emrinde ya da etkisinde olan herhangi birinin vereceği zarara karşı güvenliğinizi garanti edeceğini söyledi."

Homurdandım, düşünüyordum.

"Neden seni yalnız istesin ki?" Thomas sordu. "Tabii sana bir şey yapmayı planlamadıysa."

"Kış Şövalyesi'ni son gördüğünde bir önceki Yaz Şövalyesi'ni öldürüyordu diye mi?" Yüksek sesle tahmin ettim. "Yaz Leydisi'nin cesedini en son gördüğünde onu yapan kişi ben olduğum için mi? Bir şeyleri mahvettiği bilinen bir haydut olduğum için mi?"

Thomas onaylarcasına başını hafifçe iki yana salladı. "Tamam. Nokta."

"Sith," diye sordum, "toplantı nerede?"

"Halka açık bir mekân," dedi Sith, gözleri yarı kapalı. "Chicago Botanik Bahçeleri."

"Gördün mü?" Thomas'a söyledim. "Orası suikast için uygun bir yer değil, ikimiz için de. Etrafta çok fazla insan var. Gitmek isteyen herkes için pek çok çıkış yolu var. Burası uygulanabilir tarafsız bir yer."

"Doğru hatırlıyorsam," dedi Thomas, "Yaz Leydisi seni en son vurmaya çalıştığında, bir grup bitkiyi Walmart'ın bahçe merkezinde seni öldürmeye çalışan dev bir canavara dönüştürmemiş miydi?"

Birkaç saniye sessizce sürdüm ve sonra dedim ki, "Evet ama... karanlıktı. Etrafta o kadar insan yoktu."

"Oh," dedi Thomas. "Tamam."

Sol yumruğumun arkasını ona doğru tuttum, sonra sağ yumruğumu kullanarak sol elimin orta parmağını tamamen açılana kadar yavaşça kaldırırken yanında küçük dairesel krank hareketi yaptım. Sonra Sith'e döndüm.

"Siz ne düşünüyorsunuz? O konumda bir toplantı için risk kabul edilebilir mi?"

"Onunla görüşmekle aptallık etmiş olursun," diye yanıtladı Cat Sith. "Ancak. Verdiği söz ve seçtiği yer göz önüne alındığında, en azından sizinle gerçekten görüşmek niyetinde olabileceğine karar verdim."

"Yalan söylediğini varsayalım," dedi Thomas.

"Söyleyemez," dedim ona. "Sidhe'lerden ya da her iki sarayın büyük güçlerinden hiçbirisi açık bir yalan söyleyemez. Değil mi Sith?"

"Mantıksal olarak konuşursak, bu soruya vereceğim cevap gerçek olarak desteklenemez."

İçimi çektim. "Eh, onların arasında işler böyle yürüyor," dedim. "Yalan yok. Kelimeleri , cevap vermekten kaçınabilirler, sizi yanlış sonuçlara sürükleyerek yanıltabilirler ama açıkça yalan söyleyemezler."

Thomas 94 numaralı yola girip kuzeye doğru ilerlerken başını salladı. "Hâlâ hoşuma gitmiyor. Bu kalabalık size asla beklediğinizi vermez."

"Öyle olsaydı ne kadar sıkıcı olurdu bir düşünsene," dedim. İkimiz de bir süre bunu hüznle düşündük.

"İçeri yalnız girmen gerekebilir," dedi Thomas. "Ama ben yakında kalacağım. İşler kötüye giderse biraz gürültü yap, ben de gelirim."

"Kötü gitmeyecekler," dedim. "Ama kötüleşseler bile kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Summer tuhaf ama aslında iyi komşular. Tedirgin oldukları için onları suçlamıyorum."

Sith iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Sorun mu var?" Ona sordum.

"Bu ... merhamet," dedi malk. "İsterseniz boğazınızı şimdi kesip açabilirim, Sör Şövalye ve vampiri yakıt masrafından kurtarabilirim."

"Daha iyi bir fikrim var," dedim. "Thomas'a yakın durmanı ve herhangi bir tehlike kaynağına karşı onu uyarmanı istiyorum. Eğer bir kavga çıkarsa, senin amacın hem onun hem de benim kaçmamızı sağlamak, masum seyircilere zarar vermeden ve hiçbir ölümlüyü öldürmeden."

Sith, kedinin tüy yumağı çıkarmadan hemen önce çıkardığı gibi bir ses çıkarmaya başladı.

"Hey," dedi Thomas. "Bunlar özel deri koltuklar!"

Sith küçük bir erik büyüklüğünde bir topak tükürdü, ama bu bir kıl yumağı yerine aslında parçalanmış kemik parçalarından oluşan küçük bir koleksiyondur. Kuyruğunu küçümseyerek salladı ve sonra hafifçe Hummer'ın arka yatağına sıçradı.

"Ahmak," diye mırıldandı

Thomas. "Sadece sür,"

dedim.

Yüzünü buruşturdu ve yaptı. Birkaç mil sonra sordu, "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Bu barışçıl zirve olayı?"

"Elbette," dedim. Bir saniye sonra, "Muhtemelen" diye ekledim. "Muhtemelen mi?"

"Belki," dedim.

"Şimdi belki de aşağıdayız?"

Omuz silktim. "Göreceğiz."

Bölüm

Yirmi dört

T Chicago Botanik Bahçeleri aslında Chicago'da değil, bu da bana her zaman biraz gölgeli görünmelerine neden olmuştur. Ba-dump-bump.

Yağmur küçük aralıklarla yağıyor ve ortalama olarak hafif bir çiselemeye dönüşüyordu. Hava serindi, ellilerin altındaydı ve yağmurla birleşince bahçeler ateşli çiçekçilerle dolup taşmıyordu. Hava beni rahatsız etmedi. Aslında ceketimi çıkarıp kendimi iyi hissedebilirdim ama yapmadım.

Büyükbabam bana büyüünün şövalyece kullanılan bir şey olmadığını ve kara büyü ve Kış Şövalyesi'nin mantosu gibi baştan çıkarıcı, yozlaştırıcı bir güç olarak öğretmişti. Mab'ın gücüne ne kadar yaslanırsam, üzerimdeki etkisinin o kadar fazla olacağına dair bir içgüdüm vardı. Gösteriş yapmanın anlamı yoktu.

İçeri girdiğimde, kendimi şehre bu kadar yakın başka bir yerde kopyalanması zor bir izolasyon ortamında buldum Bahçeler orta büyüklükte bir çiftlik büyüklüğünde, üç yüz dönümden fazla. Bu şehir fareleri için pek bir şey ifade etmez ama Chicago birimlerine çevirecek olursak, birkaç düzine şehir bloğu büyüklüğünde bir bahçe. Bu, içinde dolaşmak için çok fazla alan demek. Aynı yere hiç uğramadan çeşitli patikalarda saatlerce yürüebilirsiniz.

Yolların çoğu gri ve boştu. Girişe yakın bir yerde bir emeklinin ve yağmurdan korunmak için gizli bir alet deposuna benzeyen bir yere doğru koşturan bir bekçinin yanından geçtim ve bunun dışında her yer bana aitmiş gibi görünüyordu.

Orada burada mevsimlik süsler vardı; Cadılar Bayramı şenliklerini planladıkları yerde bir sürü balkabağı ve mısır sapı vardı. Görünüşe göre o öğleden sonra bir tür şeker ya da şaka etkinliği düzenleyeceklerdi ama şu an için etraf kostümlü çocuklar ve perişan haldeki ebeveynlerle dolu değildi. Gerçekten biraz ürkütücüydü. Burası kalabalık olmalıymış gibi görünüyordu ve kalabalık olması gerekiyormuş gibi hissediliyordu, ama benim yumuşak ayak seslerim

yağmurun fısıltısından başka bir ses yok.

Yine de yalnız olduğumu hissetmedim. "İzlendiğimi hissettim" cümlesini her duyarsınız. Bunun iyi bir nedeni var - bu çok gerçek bir duygu ve sihirle hiçbir ilgisi yok. Bir yırtıcının sizi inceliyor olabileceğini sezmek için bir içgüdü geliştirmek temel bir hayatta kalma özelliğidir. Eğer ürkütücü bir durumdaysanız ve izlendiğinize, avlandığınıza veya takip edildiğinize dair güçlü bir içgüdüünüz varsa, bu içgüdüleri hafife almamanızı tavsiye ederim. Orada olmalarının bir sebebi var.

Beş dakika kadar yürüdüm ve içgüdülerim kesinliğe dönüştü. Takip ediliyordum. Bunu kimin yaptığını tam olarak tespit edemiyordum ve beni takip eden kişi ya da her neyse onu gizlemek için her türlü bitki örtüsü vardı, ama orada olduklarından emindim.

Belki de kardeşimin korkuları tamamen değildi.

Lily benimle tam olarak nerede buluşmak istediğini söylememişti - ya da daha doğrusu, kendi kendimi azarladım, Cat Sith'i ayrıntılar için yeterince rahatsız etmemiştim. Kürklü pislik, bu oldukça önemli bilgiyi bana hiç bahsetmeyerek sakince inkâr etmişti ve ben de onu yeterince yakından sorgulamamıştım. Bu benim hatamdı. Hayatımda birkaç kez kötü niyetli itaat kartını oynamıştım ama ilk kez bana karşı oynanıyordu.

Adamım. İnsanları çıldırtmasına şaşmamalı.

Böylece ana yolları sistematik bir şekilde yürümeye başladım. Bahçeler küçük bir göldeki bir dizi ada üzerine inşa edilmiş, yaya köprüleri ile birbirine bağlanmış ve temalar halinde gruplandırılmış.

Lily'yi Japon bahçesine giden kapalı köprüde beklerken buldum.

Uzun, ince saçları hafif dalgalar halinde sırtının alt kısmına kadar uzanıyordu. Gümüş beyazıydı. Belli ki hava da onu rahatsız etmemişti. Dizlerine kadar inen, temmuz ayında görmeyi bekleyeceğiniz türden sade yeşil bir güneş elbisesi giymişti. Pastel yeşili bir kazağı görünüşü kurtarmak için bir kolunun üzerine katlamıştı. Kahverengi deri sandaletler ayaklarını sarıyordu ve bağları ayak bileklerini çaprazlama sarıyordu. Kıpırdamadan duruyordu, koyu yeşil gözleri küçük yağmur damlalarının gölün yüzeyinde yarattığı dalgalanmalara odaklanmıştı.

Ve eğer daha iyi bilmeseydim, Lily'nin yüz hatlarını onun olduğundan emin olacak kadar iyi tanımasaydım, Aurora'ya, taş masada öldürdüğüm Yaz Leydisi'ne baktığıma yemin edebilirdim.

Köprüye adım atmadan önce bir an durup etrafıma baktım, duyularımı tam anlamıyla odakladım. Orada, çalılıkların arasında -kedi yumuşaklığıyla hareket eden bir şey- mutlak bir sessizlik içinde beni takip ediyordu. Suyu dolduran daha fazla varlık, yağmurun daha fazla dalgalanma yarattı.

Ve köprünün uzak tarafında, varlıklarının ötesinde onlar hakkında bir şey bilmemi engelleyen sihirle örtülmüş bir dizi varlık .

Orada en az iki kat daha fazla muhafız olduğunu düşündüm, gerçekten hissedemediklerim. Muhtemelen Lily'nin refakatçilerinin en yetenekli ve güçlü olanları da onlardı.

Lily bana zarar vermek istiyorsa, o köprüye çıkmak kendimi tuzağa düşürmek için harika bir yol ve vurulmak için kesinlikle harika bir yerdi. Her iki taraftaki korkuluklar hafif, ince bir malzemeden yapılmıştı ve gerçek bir koruma sağlamıyordu. Bir tüfekçinin pusuya yatabileceği neredeyse sınırsız sayıda yer vardı. Eğer oraya çıkarsam ve Lily bana zarar vermek isterse, onunla tartışmak için çok zamanım olurdu.

Ama yapmayacağına dair söz vermişti. Olaya onun açısından bakmaya çalıştım; sonuçta ben söz vermemiştim ve vermiş olsaydım bile her zaman sözümünden dönebilirdim. Lily'ye saldırmak niyetinde olsaydım, köprü ona beni engelleme, o ve adamları kaçarken beni yavaşlatma fırsatı sunacaktı.

Siktir et. Boş boş konuşacak vaktim yoktu.

Omuzlarımı kamburlaştırdım, kimsenin beni tekrar vurmayacağını umdum ve köprüye doğru yürüdüm.

Lily, ben ona bir metre kadar yaklaşıp kadar beni fark ettiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Sonra gözlerini sudan kaldırdı ama bana hiç bakmadı.

Bu buluşmayı isteyen bendim. Durdum, onu selamladım ve "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim Leydi Summer" dedim.

Başını görünür hafifçe eğdi. "Sör Şövalye." "Uzun zaman oldu," dedim.

"Neye göre?" diye sordu. "Hayata, sanırım," dedim.

"Çok şey oldu," diye kabul etti. "Savaşlar şiddetlendi. İmparatorluklar yıkıldı." Sonunda başını çevirip doğrudan bana baktı. "Dostlar değişti."

Lily ölümlü bir kadinken de muhteşemdi. Yaz Leydisi olduktan sonra güzelliği daha da artmış, sadece insani bir şeye dönüşmüştü; o kadar somut ve yoğun bir şeydi ki, derisinden akan ışık gibi parlıyordu. Bu Mab'ın ya da Maeve'in güzelliğinden farklı bir güzellikti. Onların güzelliği bir boşluktu. Onlara bakmak arzudan başka bir şey yaratmıyordu, doldurulmak için haykıran bir ihtiyaç.

Buna Lily'nin güzelliği bir ateş, bir ışık ve sıcaklık kaynağıydı,

derin bir tatmin duygusu yaratan bir şeydi. Lily'ye bakmak kalbimdeki acıları hafifletti ve aylardır ilk kez özgürce nefes alabildiğimi hissettim.

Ve başka bir parçam aniden zihnimi şiddetli ve açık bir görüntüyle doldurdu - Lily'nin saçlarına dolanmış yumruğum, altımdaki o yumuşak nazik ağız, onu yere sererken ağırlığının altında kıvranan vücudu. Bu boş bir düşünce değildi, bir hayal değildi ve bir fantezi de değildi. Bu bir plandı. Eğer Lily ölümsüzse, onu öldüremezdim. Bu onu *alamayacağım* anlamına gelmiyordu.

Ön beynimdeki görüntüyle savaşıırken birkaç saniyeliğine nasıl konuşacağımı unuttum. Sonra kendimi ondan uzağa, gölün sularına bakmaya zorladım. Korkuluklara doğru eğildim ve ellerimle tuttum. Onlara yapacak bir şey vermezsem aptalca bir şey deneyebileceklerinden biraz endişeliydim. Temiz bir nefes aldım ve konuşma merkezlerimi yeniden devreye soktum. "O günden beri değişen tek kişi ben değilim."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, dikkatle yüzümü inceliyordu. Az önce ne hissettiğimi tam olarak bildiğine dair bir his vardı içimde. "Doğru," diye mırıldandı. "Ama seçimlerimizi yaptık, değil mi? Ve şimdi neyseki oyuz. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, Sör Şövalye."

"Ne? Şimdi mi?"

Çevresel görüşümde başını salladığını gördüm. "Bir dakika önce bana baktın. Daha önce de böyle kesin bir ifadeye sahip bir yüz görmüştüm."

"Slate."

"Evet."

"Şey," diye hırladım, "Ben Slate değilim. Maeve'in oynamak için yarattığı evcil bir canavar değilim."

"Hayır," dedi Lily, sesi üzgündü. "Sen Mab'ın savaşmak için yaptığı bir silahsın. Seni zavallı adam. Her zaman çok iyi bir kalbin vardı."

"Vardı mı?" Ben sordum.

"Artık senin değil," dedi Lily sessizce.

"Katılmıyorum," dedim. "Şiddetle."

"Peki ya biraz önce hissettiğiniz ihtiyaç?" diye sordu. "Bu dürtü kalbinizden mi geldi, Sör Şövalye?"

"Evet," dedim basitçe.

Lily bir an dondu kaldı, başı hafifçe yana eğildi.

"Herkesin içinde kötü şeyler vardır," dedim. "Ne kadar nazik, kutsal, samimi ya da adanmış olduğunuz umurumda değil. İçinde kötü şeyler var. Şehvet. Açgözlülük. Şiddet. Bunların olması için kötü bir kraliçeye ihtiyacınız yok. Bu herkesin bir parçası. Bazıları daha fazla, bazıları daha az, ama her zaman oradadır."

"Başından beri bu kadar kötü olduğunu mu söylüyorsun?" Lily sordu.

"Olabilirdim diyorum," dedim. "Ben başka bir şey seçtim. Ve başka bir şey seçmeye devam edeceğim."

Lily belli belirsiz gülümsedi ve tekrar göle baktı. "Benimle şövalyem hakkında konuşmak istemiştiniz."

"Düzelt, evet," dedim. "Bana şehri terk etmem için öğlene kadar süre verdi, yoksa OK Corral'da vuruşuruz. Ben meşgulüm. Kasabadan kaçacak vaktim yok. Ama ikimizin de zarar görmesini istemiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Ona geri çekilmesini söyle," dedim. "Sadece birkaç günlüğüne bile olsa. Bu çok önemli."

Lily başını eğdi. "Bunu söylemek beni üzüyor, Sör Şövalye. Ama hayır. Söylemeyeceğim."

Dişlerimi sesli bir şekilde gıcırdatmamaya çalıştım. "Neden olmasın?"

Beni tekrar inceledi, yeşil gözleri yoğundu. "Olabilir mi?" diye sordu. "Bu kadar uzağa gelmiş olman, burada neler olduğunun farkına varmadan şu anki şirketinin içine düşmüş olman mümkün mü?"

"Uh," dedim kaşlarımı çatarak. "Bugün burada mı demek istiyorsun?" "Burayı kastediyorum," dedi

Lily. "Bizim dünyamızda."

"Evet, uh. Belki duymadınız ama son zamanlarda bizim dünyamızda pek bulunmadım."

Lily başını salladı. "Bütün parçalar duruyor. Tek yapman gereken onları bir araya getirmek."

"Çok muğlak?" diye sordum. "Neden bana neden bahsettiğini söylemiyorsun?"

"Eğer biliyorsanız, konuşmanıza gerek yoktur. Eğer gerçekten bilmiyorsanız, hiçbir konuşma sizi ikna edemez. Bazı şeyler insanın kendisi için öğrenilmelidir."

İğrenç bir ses çıkardım ve göle tükürdüm. Al sana, gizlenen korumalar. "Lily," dedim. "Bak, bu karmaşık bir durum değil. Fix üzerime gelmek üzere. *Ona zarar vermek istemiyorum.* Bu yüzden buraya konuşmak için huzur içinde geldim. Bugün burada seni güvenilmez bir psikopat manyak olduğuma ikna edecek ne yaptım?"

"Bu senin yaptığın bir şey değil," dedi Lily. "Üzerinde kontrol sahibi olduğun şey değil. Bilmiyordun."

Bunun üzerine ellerimi havaya kaldırdım. "Neyi bilmiyordun?"

Lily kaşlarını çattı ve beni inceledi, yüz ifadesi endişeyle çizilmişti. "Sen . . ." Başını iki yana salladı. "Tanrım, Harry. Gerçekten ciddisin. Sen onun yaratığı değil misin?"

"Hayır," dedim. "Henüz değil."

Lily başını salladı ve bir an düşünür gibi oldu. Sonra sordu,

"Sana dokunmam sana acı verir mi?"

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü bilmem gerekiyor," dedi. "Henüz senin üzerinde olup olmadığını bilmeliyim." "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Emin olana kadar hiçbir soruyu yanıtlama riskini göze alamam."

Homurdandım. Bunu düşündüm. Evet, içimdeki mağara adamına tasma takabilirdim, eğer bu bazı cevaplar almak anlamına geliyorsa. "Tamam," dedim. "Devam et."

Lily başıyla onayladı. Sonra bana doğru yürüdü. Uzandı ve ince, sıcak parmakları alnıma dokundu, tıpkı bir annenin çocuğunun ateşini kontrol etmesi gibi. Uzun bir süre öyle kaldı, gözleri uzaktı.

Sonra aniden küçük bir çılgılık attı ve kollarını bana doladı. "Oh," dedi. "Oh, oh, oh. Öldüğünü sanmıştık."

Tamam, içinizdeki mağara adamı olsun ya da olmasın, bu kadar güzel bir kız size tüm vücuduyla sarıldığında, en esprili diyalogu bulamazsınız. "Bir süredir kız arkadaşım yok."

Lily başını arkaya yasladı ve güldü. Bu ses aynı anda hem sıcak kurabiye yemek, hem ılık bir duşun içinde erimek, de tüylü bir köpek yavrusuna sarılmak gibiydi. "Yeter," dedi. "Yeter, çık dışarı. O bir arkadaş." Ve işte

böyle, görünen *her şeyden* periler fırladı.

Elfler, boyu birkaç metreyi geçmeyen küçük insanımsılar, çalıların arasından yükseldiler. Telefon direği büyüklüğünde bir yılan köprünün kirişlerinden sürünerek çıktı. Yedi ya da sekiz gümüş kaplamalı peri köpeği, bakımlı bir çardak sarmaşığının arkasından çıktı. İki devasa sentor ve yarım düzine Yaz Sarayı Sidhe'si peçelerinin arkasından göz kırparak görünür hale geldi. Hepsi yaylarla silahlanmıştı. Eyvah. Lily'ye zarar vermek isteseydim, vücudum tüylü bir kirpiye benzerdi. Su kıpırdadı ve ardından son buzul çağının bu tarafında doğamayacak kadar büyük olan birkaç su samuru dışarı fırladı.

"Ee-aye, ee-aye, oh," dedim. "Vay canına. Bütün bunlar benim için mi?"

"Sadece bir aptal senin gücüne saygı duymaz," dedi. "Özellikle de şimdi."

Şahsen, o yaylardan sonra bir elf konusunda aşırıya kaçtığını düşünüyordum ama bunu bilmesini istemiyordum. "Tamam," dedim. "Bana dokundun. Bazı cevaplar ver."

"Elbette," dedi. Sonra elini hareket ettirdi ve açık hava birdenbire küçük bir odanın kapalı hissine büründü. Konuştuğunda sesi sanki bir radyodan geliyormuş gibi tuhaf çıkıyordu. Kimsenin için bir gizlilik büyüsü yapmıştı. "Ne yapmak istersiniz?"

biliyor musun?"

"Doğru," dedim. "Neden kafama öyle dokundun? Ne arıyordun?"

"Bir hastalık," diye yanıtladı. "Bir parazit. Bir zehir."

"Bu cevabı şiir olmadan tekrarlayabilir misiniz?"

Lily bana doğru baktı, güzel yüzü niyetliydi. "Sör Şövalye, bunu görmüş olmalısınız. Salgının yayıldığını görmüş olmalısınız. *Yıllardır* gözlerinizin önündeydi."

"Görmedim ..." Sonra durakladım. Kafamda bir şeyler toparlamaya başladım. "Sen . ... fiziksel bir hastalıktan , değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Lily. "Bu bir tür ruhsal hastalık. Zihinsel bir veba. Yavaş yavaş tüm dünyaya yayılan bir enfeksiyon."

"Ve ... bu veba. Ne işe yarıyor?" diye sordum.

"Değişmemesi gerekeni değiştiriyor," dedi sessizce. "Bir babanın ailesine duyduğu sevgiyi manyakça bir hırsa dönüştürerek yok eder. Ölümlü yasaların temsilcilerinin iyi niyetlerini çarpıtıp yozlaştırarak şiddete ve ölüme dönüştürür. Zayıf yetenekli bir büyücüyü, bedeli ne kadar korkunç olursa olsun, daha fazla güce ulaşmaktan alıkoyan mantıklı korkuyu aşındırır."

Sanki kafama bir kroket tokmağı vurmuş gibi başımın geriye doğru sallandığını hissettim ve midemin dibi tekrar düştü.

"Victor Sells the Shadowman," diye fısıldadım. "Ajan Denton ve

Hexenwolves. Leonid Kravos Kabus. İlk üç büyük davam." "Evet," diye

fısıldadı Lily. "Her biri bulaşıcı hastalık tarafından lekелendi. Bu

onları yok etti."

Bir elimi parmaklığın üzerine koydum ve ona yaslandım. "Dördüncü vaka. Aurora. Doğal dünyayı kargaşaya sürüklemek için yola çıkan bir barış ve şifa şampiyonu."

Lily'nin gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ona ne yaptığını gördüm," dedi. "Arkadaşıma ne olduğunu bilmiyordum ama onu değiştirdiğini gördüm. Onu günden güne değiştirdiğini gördüm. Aurora'yı kardeşim gibi severdim, Sör Şövalye. Ama sonunda ben bile onun neye dönüştüğünü görebildim." Gözyaşları döküldü ve onları silmek için hiçbir çaba göstermedi. "Gördüm. Biliyordum. Sonunda onu öldürmüş olabilirsin, Harry. Ama ona bir iyilik de yaptın."

Başımı salladım. "I . . . Neden bana bundan bahsetmek istemediğini anlamıyorum."

"Bunu bilen hiç kimse bundan bahsetmiyor," dedi

Lily. "Neden?"

"Anlamıyor musun?" Lily söyledi. "Ya sen de lekelenmiş olsaydın? Ve ben sana neler olduğunu fark ettiğimi açıklasaydım?"

Beynimi çalıştırdım ve düşündüm. "Ah ... o zaman ..." Midem bulandı. "Sen bir tehdit olurdun. Sessiz kalman için seni öldürmem gerekirdi. Ya da seni bir sonraki acemi asker yapardım."

"Aynen öyle," dedi Lily.

"Ama neden *benim* lekeli olduğumdan şüpheleniyorsunuz? ?" Lily'yi bana karşı bu kadar güçlü bir şekilde harekete geçirebilecek tek şeyi fark ettiğimde kendi sesimin kesildiğini duydum.

"Rahat ol," dedi Lily ve başıyla işaret etti.

Ve korkutucu Maeve, Kış Leydisi, köprünün uzak ucunda gezindi ve bize doğru yürüdü. Koyu mor deri bir pantolon ve kolları parmaklarının ucuna kadar inen deniz salyangozu bir kazak giymişti ve ağzı küçük, hınzır bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Hey, koca adam," diye mırıldandı. "Lily sana bilgi verdi mi?"

"Henüz değil," dedi Lily. "Maeve, bu öylece bir başkasının boğazına tıklılacak türden bir şey değil."

"Tabii ki öyle," dedi Maeve, gülümsemesi genişleyerek. "Maeve-" Lily başladı.

Maeve küçük bir pirouette yaparak ayak parmaklarını neredeyse benimkilere değdirdi ve çok keskin dişleri bembeyaz bir halde bana gülümsedi. "Fotoğraf makinen var mı? Birinin fotoğraf çekmesini istiyorum."

"Ah, canım," dedi Lily.

Maeve yaklaştı, gülümsemesi genişledi. "Mab," diye nefes aldı, "annem, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi ve senin efendin ..." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Mab lekelendi ve tamamen delirdi."

Omurgam kırılğan buza dönüştü. "Ne?"

Lily üzgün ve ağırbaşlı bir ifadeyle bana baktı.

Maeve bir kıkırdama sesi çıkardı. "Bu doğru," dedi. "Ölümlüler dünyasını yok etmek istiyor büyücü ve bunu tam da bu gece yapacak; Atlantis'in çöküşünden beri görülmemiş bir kaos ve tahribat yaratacak. Ve hiç kuşkunuz olmasın, onu yok *edecek*."

Lily başını salladı, gözleri acıyordu. "Tabii," diye başladı. "Tabii ..."

Lily'nin belli ki tamamlamak istemediği düşünceyi ben bitirdim. "Tabii," diye fısıldadım, "önce biri onu yok etmezse."

Bölüm

Yirmi beş

T Günü çok basit başlamıştı: Doğum günü partimde neredeyse öldürülüyordum ve Mab bana bir ölümsüzü öldürmemi emretmişti. İlkini atlatmışım ve eğer çenemi kapatıp ikincisini sormadan yapacak kadar sağduyulu olsaydım Sorular, I olabilir olmak bir yerde okuma a güzel Kitap veya ve Maeve'i becerme zamanı gelene kadar saati beklemek.

Onun yerine bu vardı.

"Onun düşünmesini seyretmeye bayılıyorum," dedi Maeve Lily'ye. "O zavallı küçük hamsterın çarkının üzerinde koşup durduğunu neredeyse duyabiliyorsunuz."

"Onun kafasına bununla vurmuşsun," dedi Lily. "Ne bekliyordun ki?"

"Ah, bu," dedi Maeve, gözleri parlayarak. "Büyücüler her zaman kendilerinden çok emin olurlar. Onları dengesiz görmeye bayılıyorum. Özellikle de bu."

"Neden ben?" Dedim. Onların konuşmasına gerçekten katılmıyordum.

"Kuzenimi sen öldürdün büyücü," dedi Maeve. "Aurora küçük, titiz bir ama o ailedendi. Senin acı çekmen beni mutlu ediyor."

Maeve'e ters ters baktım ve "Bugünlerde seninle aynı fikirde olmayacağız," dedim. Lily'ye döndüm. "Mab'ın bir kıyamet günü düzenlemek istediğini söylüyorsun, tamam. Peki bunu nasıl yapacak?"

"Tam olarak emin değiliz," dedi Lily, gözleri ciddiydi. Maeve umursamaz bir tavırla, "O adayla ilgili bir şey," dedi.

Yutkundu.

Birinin güçlü ve ölümcül ayinini mahvetmek o kadar da korkutucu bir kavram değildi. Bunu daha önce de yapmışım, hem de birden fazla kez. Ama her nasılsa, raydan çıkarmam gerekenin *Mab'ın* ritüeli olduğunu bilmek bu durumu çok daha kötü bir hale getirmişti. Mab'ı daha önce Görüm'ümün katıksız algısıyla görmüştüm ve nasıl bir kudrete sahip olduğunu tüm açıklığıyla hatırlıyordum. Mab, üsleri kullanarak tanımlamanız gereken türden bir güce sahipti. Kendimi, yaklaşımakta olan bir tsunamiyi durdurması söylenen kürekli ve birkaç çuvallı bir adam gibi .

Ve Mab biliyordu. Orada *aylarca* benimle ilgilendi. O

Demonreach'in güçlü yanlarını, savunmasını ve potansiyelini biliyordu. Onun kapıdan giriş bileti bendim, hatta onu o adaya getirebilecek *tek* kişi bendim.

"Biliyor musun," dedim yüksek sesle, "Mab'ın anlaşmasını kabul etmekle hata yapmış olabilirim."

İki hanımefendi bana aynı seviyede baktı. İkisi de "Belli ki" demedi ama yine de büyüyle boğulmuş havada asılı kaldı.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Cat Sith daha birkaç dakika önce bana çok etkili bir şekilde yalan söylemişti, çünkü makul şeyler varsaydım ve o da bu düşünce çizgisinde ilerlememe izin vermişti. Böyle bir çaylak hatası yapmanın sırası değildi.

"Tamam," dedim. "İkinizin de nefret ettiğini bildiğim bir şey yapacağım. Doğrudan konuşacağım. Ve sizden doğrudan cevaplar alacağım, benden bir şey saklamaya çalışmadığınıza ve beni yanıltmaya çalışmadığınızı beni ikna edecek cevaplar. İkinizin de doğruyu söylemesi gerektiğini biliyorum. Bu yüzden bana basit, açıklayıcı cevaplar verin, yoksa entrikacı olduğunuzu varsayar ve hemen çeker giderim."

Bu Lily'nin dudaklarını birbirine bastırmasına ve kollarını kavuşturmasına neden oldu. Bakışları sitemkâr bir hal aldı. Maeve gözlerini devirdi, kayıtsızca bana parmağını gösterdi ve "Büyücüler tam bir sansar," dedi.

" başa çık," dedim. "Lily. Bahsettiğin bu bulaşmanın gerçek olduğundan ve söylediğin şekilde emin misin?"

Lily ağzını açtığında tat alma tomurcuklarını kötü bir şeye maruz bırakmış gibi görünüyordu ama "Kesinlikle" diye cevap verdi.

"Mab'a virüs bulaştığından emin misiniz?"

"Bundan neredeyse eminim," dedi Lily. "Ama onu kendim muayene etmedim."

Maeve sakince, "Evet," dedi. "Siz ve halkım doğumunuzun o kasvetli küçük kutlamasında böyle cafcaflı bir eğlence düzenlerken, Sör Şövalye." Gerindi ve esnedi, kazağını göğsüne doğru sımsıkı çektiğinden emin oldu. "Ne de olsa amacı buydu."

Kaşlarımı çattım. "Mab'ı muayene ettiniz mi?" "Evet."

"Enfekte olduğundan emin misin?" diye sordum.

Bir an için Maeve'in kendini beğenmiş dış görünüşü değişti, daha ağır, daha kasvetli bir hal aldı. O anda Lily'yle çift yumurta ikiziymişler gibi göründüler. "Kesin olarak."

"Ve tarif ettiğiniz gibi ölümlüler dünyasına saldırmak istediğinden emin misiniz?"

Maeve'in o ciddi hali gözlerime baktı. "Evet," dedi. "Düşün,

Büyücü. Vaftiz anneni hatırla, Arctis Tor'da buza bağlanmıştı. O zaman annem onu tuzağa düşürmüş ve bulaşıcılığı ona bulaştırmıştı. Faerie Wyld'da düzensiz ve öngörülemez davranışlar sergileyen yaratıkları düşün. Yüzyıllar süren durağanlıktan sonra beslenme düzenlerini değiştiren bazı Beyaz Saray Evlerinin garip davranışlarını düşünün. Bin yıldır ilk kez yeniden aktif ve saldırgan olan Fomor'u düşünün." Bana doğru yaklaştı. "Bunların hiçbirisi tesadüf değil. Yayılıyor, dünyayı ve onunla birlikte hepimizi altüst edecek bir güç. Ve şimdiye kadar olanlar, güneş bir kez daha doğmadan önce Mab durdurulmazsa olacakların yanında *hiçbir şey*."

Maeve benden bir adım geri çekildi, egzotik gözleri donuk bir şekilde beni izliyordu. Küçük mahremiyet büyüsünün içine sessizlik çöktü.

Kahretsın.

Hepsi kadardı.

Hanımların hiçbirisi doğrudan yalan söyleyemezdi. Onlara gerçeğin etrafında dans edecek bir alan bırakmamıştım. Ciddiydiler. Sanırım yanılmış olmaları da mümkündü ama kesinlikle samimiydiler.

"İkimiz de onu durduramayız," dedi Lily o sessizlikte. "Birlikte çalışsak bile, Mab'ın savunmasını aşmak için gereken güce sahip değiliz ve ikimiz için de gardını asla düşürmez."

"Ama senin için," dedi Maeve.

"Onun şövalyesi," dedi Lily, "onun şampiyonu."

"O kadar da tedbirli olmayabilir," dedi Maeve, gözleri ateş gibi parlayarak. "Hazırlıksız olduğu bir anda saldırırsan onu vuracak kadar gücün var."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

"Senden istediğimiz şey adil değil," dedi Lily. "Bunu biliyoruz..." Maeve'e baktı. "Evet. Bunu ben de biliyorum. Ama başka seçeneğimiz yok."

"Evet, var," dedim. "Peki ya Titania? Yaz Kraliçesi eşit derecede zıt, değil mi? Mab'ın aynası mı?"

İki Bayan birbirlerine temkinli bir bakış attı.

"Boş ver," dedim. "Kelime oyunlarını çoktan aştık." Lily başını salladı. "O ... rol yapmayı reddediyor. Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü kendisine de bulaşacağından korkuyor, belli ki," diye tersledi Maeve.

"Çocuklar," dedim. "Mab'ın ne olduğunu *gördüm*. Onu hazırlıksız yakalasam bile, onun ligindeki birini düşürmek için gereken nüfuza sahip değilim."

Lily bana birkaç kez göz kırptı. "Ama senin var. Senin Winter'ın var."

"Hangisi anlamlı çünkü . . . ?"

"Çünkü o Kış," dedi Maeve. "İçindeki Kış Mab ve o da Kış. Kendini asla koruyamayacağın tek şey kendisin. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir büyücü."

Ürperdim. Ben .

"Kış Şövalyesi kullanışlı bir silah," dedi Maeve. "Ama her zaman iki ucu olan bir silah olmuştur. Mab sizin elinize karşı herhangi bir Sidhe'den daha güçlü duramaz, Sör Şövalye."

Gözlerimi Maeve'e diktim. "Dur bir dakika," dedim. "Neden bana yardım etmeye çalıştığını düşünüyüm ki? Ne zamandan beri ölümlülerin dünyasını umursuyorsun Maeve?"

Gülümsemesi genişledi. "Annemin düşmesi halinde Arctis Tor'da oturabileceğim çok büyük ve çok özel bir koltuğum olacağını fark ettiğimden beri, büyücü. Bir an için bile bunu kalbimin iyiliğinden yaptığımı düşünme. Tahtı istiyorum."

İşte bu korkutucu bir düşünceydi. Mab doğanın bir gücüydü elbette, ama aynı zamanda bir doğa gücü gibi davranıyordu. Olayları nadiren kişiselleştirir, favorileri oynamazdı ve genellikle herkes için eşit derecede tehlikeliydi. Maeve ise. O kaltak doğru değildi. Onun Mab'ın güç örtüsüne sahip olduğu düşüncesi, yarım beyni olan herkes için dehşet verici bir şeydi - özellikle de onun kişisel şampiyonu olacak adam için.

"Sana hizmet etme fikri hoşuma gitmiyor Maeve," dedim.

Bunun üzerine gözlerindeki tembel seks kedisi bakışı geri geldi. "Henüz seni ikna etmeye başlamadım büyücü. Ama emin ol ki, eğer başarılı olursan, senin gibi yararlı bir aracı asla ve *asla* bir kenara atmam."

"Bir sonraki dilim seni kesecek olsa bile mi?" diye sordum.

Maeve güldü. "Oh, sizinle oyun oynamayı çok seveceğim, Sör Şövalye. Ama her şey . Harekete geçmekten başka seçeneğiniz yok. Eğer , milyonlarca ölümlü dostunuz yok olacak. Sonunda onları korumak için harekete geçeceksin. Sen busun işte."

"Leydi Maeve ," dedi Lily isteksiz bir ifadeyle. "Çok az zamanımız . Mab'ın ölümünün sonuçları hakkındaki endişelerinizi anlıyorum ama başka seçeneğimiz yok. Devam etmesine izin verilemeyecek kadar tehlikeli."

Kısık bir hırlama sesi çıkardım. "Bu delilik."

"Eğlenceli," dedi Maeve, burnunu kırıştırarak, "değil mi?"

de baktım. "Benden ne saklıyorsunuz?"

Lily yine seğirdi ve bu sorudan hoşnut olmamış görünüyordu. "Bulaşıcı hastalıktan haberdar olduğunuzu kimse bilmemeli," dedi. "Hangi müttefiklerinizi ya da ortaklarınızı ele geçirdiğini bilemezsiniz. Farkındalığınızı gösterirseniz, bulaştığı herkes ya sizi ortadan kaldıracak ya da size bulaştıracaktır."

"Başka bir şey var mı?" Ona sordum.

"Fix'le konuşacağım," dedi Lily. "Aksi takdirde, hayır."

Ona başımı salladım. Sonra Maeve'e baktım. "Peki ya sen? Bir şey saklıyor musun?"

Maeve dudaklarını yalayarak, "Seni çardağıma götürmek istiyorum büyücü," dedi. "Sana beynini kanatacak kadar zevk verecek şeyler yapmak istiyorum."

"Uh," dedim.

Tilki gibi gülümsemesi keskinleşti. "Ayrıca," dedi, "halkım seni öldürmeye teşebbüs üzere."

Lily'nin gözleri Maeve'e doğru kayarak genişledi.

"Ona hiçbir söz vermedim," dedi Maeve burnunu çekerek. "Ne de olsa devam ettirmem gereken bir görünüşüm var. Annemin gözlerinin onun her hareketini izlediğinden eminim. Annemi şüphelendirmeden benimle barışçıl bir şekilde görüşmesi çok zor."

"Ah," dedi Lily başını sallayarak. "Ah, canım."

Maeve bana doğru eğildi ve gizli bir ses tonuyla konuştu. "Onlar da bulaşıcı hastalıktan haberdar değiller büyücü. Bu yüzden girişimleri oldukça samimi olacaktır. Sana direnmeni tavsiye ederim. Şiddetle."

Köprü'nün uzak tarafındaki bahçenin bir köşesinden yedi figür çıktı ve küçük toplantımıza doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı. Sidhe. Kızıllaplan ortada ilerliyordu.

"Cehennem çanları," diye homurdandım, istemsiz bir geri adım attım.

"Tam burada mı? *Şimdi mi?* Temizlenmem için bana birkaç dakika verebilirdin, lanet olsun." "Peki bu ne kadar eğlenceli olurdu?" Maeve alt

dudağını iterek sordu

somurtarak. "Ben de olduğum kişiyim. Şiddeti seviyorum. İhaneti seviyorum. Acını seviyorum ve en iyi yanı, en çok sevdiğim yanı, bunu senin iyiliğin için yapıyor olmam." Gözleri irisleri boyunca bembeyaz parlıyordu. "Bu benim iyi adamlardan biri olmam."

"Çok özür dilerim, Harry," dedi Lily. "Bunu ben istemedim. Bence gitmelisin. . ." Maeve'e döndü. "Böylece Kış Leydisi beni vasallarıyla tanıştıracaktır. İlk kez karşılaşıyoruz."

Maeve gözlerini kırptırdı ve ifadesi kaşlarını çatarak karardı. "Oh. Oh, seni titiz sürtük."

Lily büyük bir içtenlikle, "Keyfinizi kaçırdığım için üzgünüm leydim, ama protokol gayet açık," dedi.

Maeve bir ayağını köprüye vurdu, bana kaşlarını çattı ve sonra Lily'yi bileğinden yakaladı. Yaz Leydisi'ni yaklaştırmakta olan maiyetine doğru sürüklemeye başladı.

Lily bana hızlıca göz kırptı, yüz ifadesi de en az sıcaklığı kadar hoştu.

bir fincan sıcak çikolata içtim ve geri çekilmeye başladım. Koprden çıktıktan sonra döndüm ve koşmaya başladım. Lily'nin taktiğinin Redcap ve arkadaşlarını ne kadar oyalayacağı belli değildi ve ben de tanışma faslı başlamadan önce kamyonete binip gitmek istiyordum.

Bu plan oldukça iyi gidiyordu, ta ki bir tür sık yapraklı bitkiden oluşan devasa bir duvarı geçene kadar. Sonra yarım adım önümdeki alırların arasından küçük ve bulanık bir şey fırladı. Kaptan Hook'un minyatür zırhı içinde, ağır bir ipi takip ettiğ i izlenimine kapıldım ve sonra ayaklarım ona dolandı ve aşağı indim.

Soğukkanlı olmaya ve düşerken yuvarlanıp ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım ama bu, bacaklarınızdan biri aniden altınızdan çekilip alınmadığında çok daha iyi sonuç veriyor. Bu yüzden çoğunlukla beceriksizce yere yuvarlandım, sonra da ağırlığımı göğsüme ve yanağıma vererek nemli beton üzerinde birkaç metre ileri kaydım.

Ow.

Ayağı kalktım ve olabildiğince hızlı hareket ettim. O elik vilerden daha fazla saplanmak istemiyordum ve gözlerim açık gökyüzüne dikildi, tekrar hareket ederken gelen düşman Küçük Halk'ı hızla taradım.

Bu yüzden motorcu derisi giymiş bir adam yanımdaki çalılıklardan çıkıp beyzbol sopasını kafatasımın tabanına indirdiğinde olmam gerektiğ i kadar hazır değildim. Bacaklarım jleye döndü ve çenemin üzerine düşerek sertçe yere yığıldım.

Sersemlemiş bir şekilde sırtüstü düştüm, ellerimi belirsiz ve işe yaramaz bir savunma hareketiyle kaldırdım. Bir motosiklet botunun ucunu doğrudan testislerime aldım ve tüm dünyam şaşkınlık ve acıyla aydınlandı.

"Evet," diye hırladı adam. Orta boyluydu, kıvrıcık siyah saçları ve kısa bir keçi sakalı vardı. "Aynen yle, kaltak. şimdi kim yerde sürünüyor?"

Soru sormak onu çileden çıkarmış gibiydi. Kaburgalarım a bir tekme savurdu, ardından ekmek sepetine bir tane daha savurdu ve nefes nefese kendi etrafımda kıvrıldım.

Hareket etmek zorundaydım. Redcap geliyordu. Thomas'a başımın dertte olduğ unu belli edecek herhangi bir ses ıkarmamıştım ama ne kadar güçlenmiş olsam da bu darbelerin sersemletici acısının üstesinden gelmeye yetmemişti. Bunun gibi darbeler sinir sisteminizi bozar, vücudunuza sinyaller gönderen mekanizmayı bozar. Birkaç saniye daha hiçbir yere gitmiyordum.

"ivile onu," diye tükürdü adam ve daha önce hissettiğ im o donmuş acı dikenleri sağ kolumdan, sol baldırımdan ve

Sırtımın alt kısmında bir yerde. Saldırganlarım yanımdan hızla geçerken küçük kanatların vızıltısını duydum, çivileri bocalayan bir balinaya zıpkın gibi saplıyorlardı. Canım o kadar çok yanıyordu ki gözlerimi zar zor açıp saldırgana bakabiliyordum.

Onu tanıdım.

Ace, ebeveynlerinden biri ölümlü, diğeri fae olan bir şekil değiştiren. Bir zamanlar Lloyd Slate'in kurbanı, Fix ve Lily'nin ve Meryl adında bir kızın bir zamanlar hainiydi. Nefret dolu gözlerle bana baktı ve elindeki alüminyum beyzbol sopasını birkaç kez sektirdi. "Bunun için *yıllardır* bekliyordum."

Sonra kafama vurmaya başladı.

Bölüm

Yirmi altı

T iyi dayak atmak amatörlere göre değildir.

Erken başlamalısınız, belki de çocukken okulda çok dayak yiyerek. Sonra yaşınız ilerledikçe daha fazla dayak yiyerek ham yeteneğinizi geliştirirsiniz. Genel olarak, atletik tiplerden oluşan hemen hemen her ekibi arayabilirsiniz ve şu veya bu kisve altında sizi zorlamaya istekli birkaç kişi bulacaksınız. Gerçek ustalar daha sonra en yetenekli ve profesyonel dayakları atmak için belirli bir beceri setine sahip yetenekli bireyleri ararlar.

Dövüşmeyi böyle öğrenirsin, gerçekten. Dayak yersiniz, daha sert olursunuz ve eğer tüm kavgalardan kaçınmaya başlamazsanız, nasıl yapıldığını öğrenene kadar dayak yemeye devam edersiniz. Ya da seni öldürürler.

Bazıları şanslı doğar, doğuştan dövüş yetenekleri vardır ve neredeyse hiç dayak yemezler ama ben hiç öyle olmadım. Zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım.

Diğer tüm acı türleri gibi dayak da eğitici.

Ace alüminyum sopayı sallamaya başladı ve ben onun hakkında iki şey öğrendim. Birincisi, kendi boyundaki herhangi bir adamdan daha güçlü değildi - beni yanlış anlamayın; o anda beni öldürebilecek kadar güçlüydü. Ama kafama bir forklift düşürerek öldürücü darbeyi indirmeyecekti. İkincisi, duygusal olarak yatırım yapmıştı.

Dayağın sadece birkaç amacı vardır. Ya birini bir şeyden caydırırsınız - kız arkadaşınızla flört etmek, cüzdanınızı çalmak, sizi boğmak, her neyse - bu durumda dayağın amacı çok basit bir mesaj vermektir: Kes şunu. Dayak atmanın ikinci "nedeni" ise sadece acı vermektir. Elbette gerçek bir neden söz konusu değildir. Tamamen duygusal bir dürtü, birinin canını *yakma* ihtiyacıdır. Bazen bu tür bir dürtü haklı olabilir. Bazen de yanlış yönlendirilmiş bir öfkedir. Ve bazen, belki de gerçekten inanmak istediğimizden daha sık olarak, insanlar sadece başkalarına acı çektirmekten zevk alırlar.

Dayak için üçüncü motivasyon birini öldürmektir. İkinci sebep ile üçüncüsü arasında bir miktar kanama vardır.

Ace bana ikinci türden bir dayak atıyordu. Düşünmüyordu. Bana acı çektirmeye ihtiyacı vardı. Ve ben de ona cehennem azabı çektiriyordum.

Tırnaklar en kötüsüydü, etimde saf ateşten donmuş noktalar gibiydi. Bu acının yanı sıra, sopanın ilk birkaç darbesi donuk bir ağrıydı. Kollarımı kafamla sopanın arasına soktum, ön kollarımın etlerini elimden geldiğince engellemeye çalıştım. Kol kemikleri süpürge sopalarından çok daha az sağlamdır ve sopayla sert bir vuruş onları kırar. Kas ve yumuşak dokuları araya sokarsanız, darbeyi hem yüzey alanı hem de süre olarak yayarsınız. Kuvveti dağıtır ve çok fena acıtır.

Bana birkaç kez saldırdı. Bazılarını engelledim. Bir tanesi alnıma çarptı. Diğerlerinin yolundan sıyrıldım, sopa beton kaldırımından parçalar fırlattı. Ayaklarımla dizlerine tekme attım, ancak bunu yapmak için kötü bir pozisyondaydım. Çatışmanın benim için önemli olan kısmı buydu.

Bu arada ben de Ace'e *onun* için önemli olan kısmı verdim. Çığlık attım. Bunu inandırıcı kılmak için çok fazla metot oyunculuğuna gerek yoktu. Tırnaklarım çok acıyordu, zaten çığlık atmaya başlayacaktım. Bu yüzden kanlı bir cinayet çıığı attım ve o da peşimden daha hızlı, daha güçlü ve daha düzensiz bir şekilde sallanmaya devam ederken ağzı köpürdü.

Mücadele eden bir hedefe sopa sallamak herkesin düşündüğünden daha zor bir iştir ve bunu yaparken aynı zamanda beceriksiz tekmelerden kaçmak spor salonunda yapamayacağınız türden bir aerobik egzersizdir. Ne kadar uzun sürerse, o kadar ağır nefes alıyor ve o kadar dikkatle bana odaklanıyordu.

Çığlık atan, uluyan, çok *gürültücü* ben.

İşte böyle sürprizler tam da bu yüzden yanınızda destek getiriyorsunuz. Ace'in saldırısına karşı birkaç saniyeden fazla dayanamayacağımı biliyordum. Kardeşimin ne kadar hızlı koşabildiğini de biliyordum.

Ama oraya önce başka biri gitti.

Bir çift hafif adım duydum ve sonra Ace homurdandı. Darbeden uyuşmuş kollarımın arasından yukarı baktım ve sopayı tekrar, bu sefer ayakta duran bir hedefe doğru salladığını gördüm.

Sopa savruldu ve yay çizerek ilerlemeyi hiç bırakmadı ama aniden Ace'e yaklaşan küçük bir figür, göğsüyle uzattığı kolundaki sopanın arasına girdi. Sopanın dönüşünü takip ederek bir daire çizdiler ve Ace'in topukları aniden başının üzerinde havaya kalktı ve acı dolu bir nefesle betona eli boş bir şekilde indi.

Bir kadın onun üzerinde duruyordu. Beş santimetre boyundaydı ve yaşlandıkça formunu koruyan bir Olimpiyat jimnastikçisinden bekleyeceğiniz türden kıvrak, sağlam bir yapıya sahipti. Sarı saçları parmak uzunluğunda kısacık kesilmişti. Onu son gördüğümde kalkık bir burnu vardı. O zamandan beri kırılmıştı ve iyileşmiş olsa da kırığın bıraktığı hafif şişliği görebiliyordum. Kot pantolon ve kot ceket giymişti, gözleri mavi ve parlıyordu.

Ace ayağa kalkmaya başladı, ancak kendisinininkinden çok daha küçük bir motosiklet botu göğsüne çarptı.

Karrin Murphy kaşlarını ona , sopayı çalıların arasına fırlattı ve sert bir sesle, "Yerde kal, sürüngen. Sadece uyarıyorum."

Derimi delen soğuk demirin acısıyla çılgınca düşüncelerimi söze dökmek zordu ama "Geliyor!" diye nefes almayı başardım.

Murphy'nin gözleri yukarı da dahil olmak üzere her yönü tarayarak etrafına baktı ve zırhlı Küçük Halk'tan ilkinin ona doğru atladığını gördü. Eli ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle küçük, katlanabilir bir cop çıkardı. Küçük Halk kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi üzerine atıldı.

Onlardan kaçmaya çalışmadı. Ayaklarını dikti ve küçük sopayı keskin, hassas hareketlerle şaklatmaya başladı. Herhangi bir şeye nişan alacak zamanı yoktu; tamamen refleksle hareket ediyordu. Murphy çocukluğundan beri dövüş sanatları uygulayıcısıydı, çoğunlukla diğerleriyle aikido yapıyordu. Aikido her türlü eğlenceli çalışma alanını içeriyordu ve bunlardan biri de kılıç kullanmayı öğrenmekti. Ayrıca Valhalla'nın ölmüş İskandinav savaşçıları olan eski Einherjaren çetesiyle de çok zaman geçirdiğini biliyordum. Öğretmenlerinden herhangi birinin onu bu durum için eğittiğinden şüpheliyim.

Ama yeterince yaklaşmışlardı.

O küçük sopa yarım düzine hızlı, keskin vuruşla hareket edip gelen Küçük Halk'ı teker teker uzaklaştırırken bir bulanıklıktı. Birkaç çarpma sesi duyuldu ve ardından keskin *bir ping* sesi ve ardından Kaptan Kanca havadan vurulup yere yığılırken minyatür bir takırtı duyuldu. Bir dizi tiz panik çığlığı duyuldu ve Küçük Halk ortadan kayboldu.

Başından sonuna kadar, bu küçük arbede belki beş saniye sürmüştü.

Hâlâ içimden çıkan çivileri kurcalamaya başladım ama Ace ve beyzbol sopası parmaklarımı uyuşturmuş ve işe yaramaz hale getirmişti. Kolumdakini dişlerimle çıkarmayı başardım ki bu, varlığından bile haberdar olmadığım bir boyutta tatsız bir şeydi. Çiviye tükürdüm ve kısa bir ses çıkardığımı duydum,

umutsuz acı sesleri.

Murphy topuğu omzuma çarpana kadar birkaç adım geri gitti. Sonra dikkatlice vücudumun üzerinden geçti, gözlerini yere düşen Ace'den hiç ayırmadı. "Ne kadar kötü?"

"Çiviler" diye mırıldanmayı başardım.

Çalılıklar yıkıldı ve Thomas bir elinde tabanca, diğerinde o delicesine büyük Gurkha bıçağıyla çalılarının arasından belirdi. Silahı Murphy'ye doğru yöneldi, sonra yukarı doğru kırıldı ve yere düşen As'a doğrultuldu. "Merhaba Karrin."

"Thomas," dedi Murphy kısaca. Bana doğru baktı. Hâlâ içime saplanmış olan çivileri göstermeye çalıştım ama ellerimin ve kollarımın durumu göz önüne alındığında, sadece zayıf bir şekilde çırpınmayı başarabildim. "Kahretsin, Harry, kıpırdama."

Çok uzun sürmedi. İki hızlı çekiş ve tırnaklar serbest kaldı. Yaşadığım acı seviyesi eskisinin belki onda birine düşmüştü. Rahatlayarak sarktım.

"Ne kadar kötü?" Thomas sordu.

Murphy, "Bu yaralardan biri kanıyor, fena değil," diye rapor verdi. "Tanrım, kolları."

"Dışarı çıkmamız gerekiyor," dedim. Sesim bana çiğ geliyordu. "Bela geliyor."

"Hayır," dedi güzel bir Sidhe baritonu. "Bela burada."

Peçelerinin arkasından teker teker öyle bir melodramla çıktılar ki, her birinin bir tür kung fu pozunu vermemiş olmasına biraz şaşırdım. Kırmızı bereli Redcap grubunun merkezindeydi. Diğerleri yarım daire şeklinde etrafımıza yayılmış, bizi arkamızdaki çitlere doğru sıkıştırmışlardı. Hepsinin elinde bıçaklar ve silahlar vardı. Gerçek savaşçılardan çok fotoğraf çekimindeki mankenlere benziyorlardı ama ben daha iyi biliyordum. Sidhe'ler süslüdür ama vahşidir.

Ace cırlak bir kahkaha attı. "Gördün mü?" dedi Redcap'e doğru. "Ne de olsa yardımına ihtiyacın vardı."

Kızılkaplan Ace'e bir bakış attı ve konuyu kabullenmiş gibi görünen küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Vampir ve düşmüş kadın. Kendini bir tür kahraman olduğuna nasıl inandırdığını anlayamıyorum, Dresden, arkadaşlarına bakılırsa."

Bu, muhtemelen son birkaç yıldır pek komedi görmemiş olan diğer Sidhe'den bir kahkaha aldı.

Birkaç kez kasıldım ve başardım. Murphy önümden çekilerek arkasına yaslandı. Thomas'a, "Kim bu palyaçolar?" dedi.

"Ortadaki Rambo Redcap," dedi Thomas. "Faerieland'de oldukça büyük bir vurucu sanırım. Diğerleri de onun yalakaları."

"Ooh," dedim. "Lickspittles, güzel."

"Teşekkür ," dedi Thomas ciddiyetle.

"Anladığım kadarıyla Dresden ile bir sorunları var?" Murphy sordu. "Onu öldürmek falan istiyorlar. Bilmiyorum," dedi Thomas başını sallayarak.

"Bugün erken saatlerde Jet Ski'lerde denediler."

"Roger Moore Bond kötü adamları mı?" Murphy sordu, sesi alaycıydı. "Ciddi misin?"

"Sessiz ol, ölümlü inek," diye hırladı Sidhe'lerden biri.

Murphy gözlerini sakince bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve sanki bir şey ezberliyormuş gibi bir kez başını salladı. "Evet, tamam. Sen."

Sidhe silahlarını parmakladı, güzel yüz hatları kaşlarını çatı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerimin üzerine çöktüğümde karanlık bir odaya girip kusarken ağlamak istedim. Orada durdum ve beni tekrar aşağı çekmeye çalışan baş dönmeleriyle savaştım. Şimdiden eskisinden daha güçlü hissediyordum. Yarım saatim olsaydı, sanırım büyülu şiddet gibi belli belirsiz bir şey yapmaya hazır olabilirdim. Ama yarım saatim yoktu. Bu durumdan savaşarak kurtulamazdım ve eğer ben onlara destek olmazsam, Karrin ve Thomas'ın da bunu yapamayacağından emindim. Başka bir seçeneğe ihtiyacımız vardı.

"Bak Red," dedim. "Partimde oyununu oynadın ve senin için pek iyi sonuçlanmadı. Sorun değil. yok. Bu sabah beni ve arkadaşlarımı Michigan Gölü'nde öldürmeye çalıştın ve bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Bu senin için de pek iyi gitmedi. Şimdi işlerin senin için iyi gideceğini düşündüren ne?"

"Şansımı seviyorum," dedi Redcap gülümseyerek. "Bunun çirkinleşmesi için bir neden yok," dedim cevap olarak.

"Öyle değil mi?" diye cevap verirken sesinde şakacı bir şeyler vardı.

"Bunu burada durdurabiliriz. Arkanızı dönün ve uzaklaşın. Biz de aynısını . Arabalarımıza gider gitmez Ace'i serbest bırakacağız."

"öldür onu," dedi Kızılkaplan dalgın dalgın. "Melez benim için bir şey ifade etmiyor."

Ace tıslayan bir ses çıkardı ve Kızılkaplan'a baktı.

"Değilsin," dedi Redcap sakince. "Bunu birkaç kez açıkça belirttim."

"Ama ben ... . Onu senin için yakaladım," dedi Ace. "Onu . Eğer , ona yetişemezdin."

Redcap genç adama hiç bakmadan omuz silkti. "Ve bunu son derece uygun buluyorum. Ama senden hiç yardım istemedim. Ve ben

kesinlikle av tarafından yakalanacak kadar beceriksiz olmanızı istemedim."

Molly'nin etrafta olmamasına sevinmişim çünkü Ace'in aniden alevlenen nefreti o kadar aşikârdı ki ben bile hissettim. Dişlerinin duyabiliyordum ve yüzündeki ani öfke çizgiromanlardan fırlamış gibiydi. Ace'in vücudu sanki kendini ayağa fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Bunun üzerine Redcap yüzünde fazlasıyla geniş bir Sidhe gülümsemesiyle döndü ve Ace'le ilk kez yüz yüze geldi. "Ah. İşte. Yeteneğin olmayabilir ama en azından ruhun var. Belki bu gece hayatta kalırsan, geleceğini tartışabiliriz."

Ace orada öylece oturmuş, hançer gibi Kızılkaplan'a bakıyordu ve herkes ikisine odaklanmıştı.

Bu yüzden durum sessizce değiştiğinde benden başka kimse fark etmedi.

Redcap bana baktı ve şöyle dedi: "İstersen vampire melezi öldürt. Oğlumun hayatını senin hayatınla seve seve takas ederim Dresden. Çocukları için duygusal davranan Sidhe'ler var ama ben onlardan biri olduğumu söyleyemem." Bana odaklandı ve cebinden küçük bir bıçak çıkarıp bıçağın ağzını açtı. Yakın mesafeden öldürmek için kullanılan bir aletti. "Yoldaşlar," dedi sesinde kendini beğenmiş bir tonla, "kiminle başlayalım?"

Hava ani bir gerginlikle çatırdadı. Sidhe'ler çok parlak gözlerle bakıyor, parmakları çeşitli silahların kabzalarına ve kabzalarına yerleşiyordu. Bu kötü olacaktı. Dövüşmezdim. Karrin hem sayıca ondan üstün olan hem de insanüstü bir hız ve neredeyse görünmezlikle hareket eden saldırganlara ayak uyduramazdı. Sidhe'ler büyülerime karşı kendilerini savunabilirlerdi, tabii içlerinden birine her şeyi fırlatamazsam - ve yarım düzineye karşı böyle bir şansım olmazdı. Fiziksel olarak şu an için hemen hemen işe yaramaz durumdaydım.

Thomas kurtulabilirdi ama bu kristal gibi durgunluk anı nihayet bozulduğunda Karrin ve benim kurtulamayacağımızdan emindim.

Tabii biri tam olarak doğru kırmadıysa.

"Hey," dedim masumca. "Bir dakika önce yedi kişi değil miydiniz?"

Kızılkaplan başını bana doğru eğdi ve sonra sağa sola baktı. Diğer beş Sidhe de ona baktı, ancak sıranın uzak tarafında, benim solumda bir yer vardı. Orada bulunan Sidhe savaşı gitmişti. Durduğu yerde kalan tek şey pahalı bir tasarım tenis ayakkabısıydı.

Tam o anda, tam da farkına vardığı anda, birkaç metre ötedeki çalılıklardan çığlıklar, gerçekten acı dolu *çığlıklar* yükseldi. Seste kristalize, neredeyse çan sesine benzer bir kalite vardı ve ses korkunçtu, bir insanın asla çıkaramayacağı bir şeydi. Sonra korkunç bir öğürme sesi duyuldu ve çığlıklar sona erdi.

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra çalıların arasından bir nesne fırladı ve kaçırılanın en yakınındaki Sidhe'nin ayaklarının dibine düştü. Belki bir buçuk ayak uzunluğunda, korkunç bir kanlı kemik yığınıydı; omurgasının bir bölümü vücudundan kopmuş, doku parçaları hâlâ üzerine yapışmıştı.

Bu herkesten bir tepki aldı. Redcap çömeldi, ellerini savunma pozisyonunda kaldırdı. Birkaç Sidhe hızlı adımlarla geri çekildi.

"Kutsal Ana," diye nefes aldı Murphy.

Herkesin gözleri kaldırımda yatan korkunç füzeye sabitlenmişti, bu yüzden kafaları geleceğe dönük değildi, durumun tekrar değişmek üzere olduğunu göremiyorlardı.

"Hey," dedim, aynı tonda. "Bir dakika önce altı kişi değil miydiniz?"

Gözler, bir şeyin Sidhe'yi hattın diğer ucundan, sağ tarafımdan çalıların içine sürüklediği yerde sallanan çalıları görmek için zamanında geri döndü ve yağmurla çiseleyen havayı pençeleyen daha fazla çığlık patlak verdi.

"Sith," diye tısladı dişi Sidhe'lerden biri, genişlemiş gözleri her yere daldı, ardından kompozit malzemeden tabancasının namlusunu doğrulttu. "Kedi Sith."

Dikkati benim üzerimde değildi ve ben de bu değerlendirdim. Uyuşmuş sağ kolumla irademi yere indirdim ve "*Forzare!*" diye hırladım.

Aynı anda Thomas silahını Redcap'e doğrulttu ve ateş açtı.

Görünmez güç dişi Sidhe'ye aşağı yukarı yirmi beş veya otuz hız yapan küçük bir arabayla aynı enerjiyle vurdu. Bundan çok daha fazlası olmalıydı ve daha küçük bir alana odaklanmalıydı, ama o anki durumumda atabileceğim en iyi tek yumruğa attığım her şeydi. Vurduğum anda büyüye karşı koyamadı ve benden geriye savruldu. Bir çiçek yatağında bir kez zıpladı ve sonra göle yuvarlandı.

Bu sırada Redcap ve diğer Sidhe'ler her yöne doğru kaçışıyor ve peçelerinin ardında neredeyse görünmez oluyorlardı. Thomas onlardan birine çarpmış olabilirdi. Desert Eagle'ında kullandığı gülünç büyüklükteki mermilerin herhangi bir çarpma sesi veya acı çığlığı duymak zordu.

Diğer silahlar da patladı.

Adrenalinim yükseldi ve "Geri çekilin!" diye bağıarak kendimi ayağa kaldırdım.

Yanımdan bir şey geçti ve sonra Cat Sith kendi perdesinin arkasından belirdi, dört pençesini de açmış, pençelerini kınından çıkarmış bir halde sıçradı. Boş havaya benzeyen bir yere indi ve bacakları doğaüstü güçte darbeler savurarak hareket etti. Boş havadan kan fışkırdı ve Sidhe'lerden biri Sith'in bulunduğu boşlukta belirirken, Sith sıçrayarak uzaklaştı ve tekrar gözden kayboldu. Sidhe'nin vücudunun üst kısmı kan ve parçalanmış et yığınınna dönmüştü, yüz ifadesi şok olmuştu. Yavaşça yere yığıldı, gözleri sanki zifiri karanlıkta görmeye çalışıyormuş gibi iriydi. Ellerini amaçsızca birkaç kez sıktı ve sonra hareketsiz kaldı.

Koşmak için döndüm ve sendeledim. Karrin bunu gördü ve yanıma yaklaşarak düşmemi engelledi. Arkasındaki Ace'in küçük bir tabanca çıkarıp sırtına doğrulttuğunu görmedi.

Bağırdım ve üzerine atıldım. Silah bir kez patladı ve ardından silahının kolunu her iki kolumun ve vücudumun tüm ağırlığının altında yere sabitledim. Ace küfretti ve bana bir yumruk savurdu. Alnımı birkaç kez burnuna çarptım. Bu onun mücadelesini bitirdi ve başı sersemce sallandı.

Tiz bir ılgık duyuldu ve balık kancalarıyla kaplı küçük zırhlı bir form yüzüme ve boynuma doğru savruldu. Lanet olası küçük metal kancalar derimi delerken yaralarım yeniden acıya dönüştü. Minyatür bir kılıcın gözüme doğru hızla parladığını gördüm. Beni Ace'den uzaklaştıran büyük bir yuvarlanmayla irkildim ve merkezkaç kuvvetiyle küçük kılıcın hareketine karşı koymak için başımı bir daire şeklinde savurdum. Kılıç kaşımı kesti ama gözümü ıskaladı ve bir kızıl sel görüşümün yarısını kapattı.

Ondan sonrası bulanıktı. Ön kolumla Kaptan Hook'a vurdum ve üçüncü vuruşta dikenli kancalar derimden ayrıldı. Hidrolik bir vincin gücüne sahip bir el ceketimin arkasını kavradı ve beni ayağa sürükledi, sonra kardeşim hareket etmeme yardım etti. Kör tarafımda Karrin'in Thomas'a bir şeyler bağırdığını hissettim ve sonra Desert Eagle vücudumun o tarafında gürlemeye başladı.

Bir Sidhe çalılarının arasından fırladı, görünür ve yaralıydı, Cat Sith de peşindeydi. Sidhe havaya sıçradı, parıldadı ve altın kahverengi tüyleri olan bir şahine dönüştü. Kanatlarını iki kez çırpıtı, belki on fit irtifa kazandı - ta ki Cat Sith muhteşem bir atlayışla havada süzülüp şahinin sırtına konana ve ikisi de gölün sularına dalana kadar.

Ondan sonra canımı çok yakan bir sürü hareket oldu ve kardeşimin desteği olmasaydı onlarca kez düşebilirdim. Sonra yarı yarıya Hummer'ın arkasına fırlatıldım, özel deri koltukların üzerine sertçe düştüm ve kapıya çarpmasınlar diye ayaklarımı içeri çekmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düştüm. Ön kapıların her ikisi de açılıp kapandı ve zaten çalışmakta olan motor kükreyerek canlandı, hızlanma beni bir an için koltuğa doğru bastırdı.

Oturmaya başlayana kadar birkaç dakika araba kullandık. Sonunda kalktığımda Thomas'ın arabayı kullandığını, Karrin'in de ön koltukta oturduğunu, Thomas'ın Desert Eagle'ını elinde tuttuğunu ve arkamızdaki yolu izlemek için koltuğa döndüğünü gördüm.

Kardeşim dikiz aynasından bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Berbat görünüyorsun."

Sadece tek gözümle görebiliyordum. Elimle diğerine uzandım ve kanın gözümü kapattığını ve kurumaya başladığını gördüm. Dikiz aynasına bakmak için eğildim. Başımın o tarafında epeyce kan vardı. Kancalar çıktıklarında derimde büyük olmasa da dağınık delikler açmışlardı.

Karrin'in gözleri bir anlığına bana kaydı ve biraz solgunlaşmış olabilirdi ama yüzüne başka bir duygunun dokunmasına izin vermedi. "Görünüşe göre temiziz. Arkada kimse yok."

Thomas homurdandı. "Büyü kullanabiliyorlar ve Harry yerde bir sürü kan bıraktı. Bizi takip etmek istiyorlarsa edebilirler."

"Kahretsin," diye nefes aldı Murphy. "Castle?"

"Marcone'nin adamları üzerindeki kanı temizledi mi?" Thomas sordu. "Sikerim öyle işi."

"Amin," diye sersemce kabul ettim.

"O zaman başka nerede?" Karrin sordu. "Senin dairende mi?"

Thomas başını sertçe salladı. "Onu içeri aldığımızı çok fazla insan görecektir. Yetkilileri arayacaklar. Ayrıca Lara'nın da gözü var. Eğer yaralı bir büyücüyü oraya götürürsem, Jimmy John's'tan daha hızlı bir şekilde ortaya çıkar." Kamyon yoldaki bir tümseğe çarptığında rahatsızlıkla homurdandı.

Karrin ona doğru döndü ve onu incelemek için eğildi. "Vurulmuşsun."

"Sadece bir tane," dedi Thomas sakince. "Kötü olsaydı şimdiye kadar kan kaybından ölmüş olurum. Bağırsaklarımdan vuruldum. Bunun için endişelenme."

"Aptal olma," dedi Karrin. "Bu şeylerin septik hale gelmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Bunun icabına bakmalısın."

"Evet, bir yerde durur durmaz."

"Molly'nin yeri," dedi Karrin. "Svartalfheim'ın himayesi altında. Hayır

Büyük bir saldırı olmadan kimse oraya giremez."

"Doğru," dedim, kelimeyi biraz geveleyerek. "İşte."

"Kahretsin, Dresden," dedi Karrin, sesi öfkeliydi. "Biz sana bakana kadar uzan."

Sağ elimle ona bir selam verdim ve kolumda alışık olmadığım bir ağırlık hissederek durakladım.

Baktım. Kaptan Hook sallanıyordu, zırhının yarım düzine dikeni ceketimin kotuna takılmıştı. Küçük zırhlı figüre baktım ve sonra parmak ucumla onu dürttüm. Yarı bilinçli küçük bir inilti çıkardı ama kancalar onu etkili bir şekilde hareketsiz hale getirmişti.

"Huh," dedim. Sonra kıkırdadım. "Hah. Hah, hah, heh hahhah."

Thomas omzunun üzerinden baktı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bu da ne böyle?"

"Paha biçilmez bir istihbarat kaynağı," diye cevap verdim.

Thomas kaşlarını kaldırdı. "O küçük adamı sorgulayacak mısın?"

Murphy sert bir tonda, "Molly'nin hindi leğeni varsa, belki ona su işkencesi yapabilirsiniz," dedi.

"Sakin ol," dedim. "Ve sür. Yapmamız gereken ..."

Ne yapmamız gerektiğini söyleyeceğimi unutmuştum. Sanırım tüm o kıkırdamalar beni gerçekten etkilemişti. Dünya yan döndü ve arka koltuğun derisi yaralanmamış yanağıma bastırdı. Serin ve hoş bir his veriyordu ki bu, her kalp atışında vücuduma çarpan saf acı ve sürekli yanma dalgalarıyla tam bir tezat oluştuyordu.

Dünya kararmadı, koyu, huzursuz bir kırmızıya dönüştü.

Bölüm

Yirmi yedi

Biri boynuma dağlama demiri soktuğunda uyandım.

Tamam, bu değil ne oldu, ama ben geliyordum dışarı of

O anda bilinçsizdim ve öyle görünüyordu. Bir küfür savurdum ve kollarımla çırpındım.

"Tut onu, tut onu!" dedi biri niyetli bir sesle. Eller kollarımın üzerine indi ve onları altımdaki pürüzsüz, sert yüzeye doğru bastırdı.

"Harry," dedi Thomas. "Harry, sakın ol, sakın ol. Güvendesin."

Gözlerimde ışıklar vardı. Hoş değillerdi. Thomas'ın tepemde beliren başını görene kadar gözlerimi kısıarak .

"İşte buradasın," dedi Thomas. "Biz de endişelenmeye başlamıştık." Elleri kollarımdan kaldırdı ve yüzümün yan tarafına okşamakla tokatlamak arasında bir şey yaptı. ". "

Etrafıma baktım. Molly'nin dairesindeki masanın üzerinde yatıyordum, günün erken saatlerinde Toot'un yaralarını gördüğümüz yerde. Havada keskin bir dezenfektan kokusu vardı. Kendimi berbat hissediyordum ama arabada olduğumdan daha az berbat hissediyordum.

Başımı çevirdim ve siyah saçları, gagalı bir burnu ve ısıltılı, zeki gözleri olan ufak tefek bir adam gördüm. Bir eline metal bir kâse almış, diğer eliyle de bir çift kargaburnu pensesini hareket ettirerek kâsenin içine bir şeyler bırakıyordu. "Ve öylece uyandı mı?" Chicago'nun en polka meraklısı adli tabibi Waldo Butters sordu. "Bana bunun biraz ürkütücü olmadığını söyle."

"Sen neden ?" Dedim.

Butters metal kaseyi kaldırdı ve görebilmem için eğdi. İçinde birkaç küçük, parlak, keskin, kanlı metal parçası vardı. "O balık kancalarının dikenleri," dedi. "Birkaç tanesi derinde kırılmış."

. Arabadaki çöküşüm şimdi daha anlamlıydı. "Evet," dedim. "Demirin her türlü beni sinirlendiriyor, Kış Şövalyesi'nin muhteşemliğiyle uyuşmuyor gibi görünüyor. İçimdeki cesareti alıp götürüyor.

beni." başladım.

Butters çok sakın bir şekilde ellerini göğsüme koydu ve beni tekrar aşağı itti. Sertçe. Ona göz kırptım.

"İddialı konuşmayı pek sevmem," dedi özür dileyerek. "Hâlâ hayatta olan insanlara doktorluk yapmayı pek sevmiyorum. Ama eğer bunu , lanet olsun, doğru yapacağım. Bu yüzden. Ben kalkabilirsin diyene kadar olduğun yerde kal. Anladın mı?"

"Ben, uh ..." Dedim ki. "Evet, sanırım."

"Akıllıca," dedi Butters. "Kollarının alt yarısının normalde gittiği yerde iki dev çürük var. Her tarafın yara bere içinde ve birkaçına dikiş atılması gerekiyor. Bazıları zaten iltihaplanmış. Hepsini temizlemem gerekiyor. Kıpırdamadan durursan daha iyi olur."

"Bunu yapabilirim," dedim. "Ama kendimi çok daha iyi hissediyorum dostum. Bak." Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. Biraz gergin hissediyordum. Onlara şöyle bir baktım. Morun benekli bir tonundaydılar ve şişmişlerdi. Bileklerim ve kollarım da morluklar içindeydi ve şişmişti.

"Harry, bir keresinde bir bağımlının elindeki neredeyse tüm kemikleri kırana kadar yumruğunu betona vurduğunu görmüştüm. Gözünü bile kırpmadı."

"Uyuşturucu kullanmıyorum," dedim.

"Hayır mı? Vücudunuzun mekanizmalarında hasar var. Bunu hissetmiyor olman orada olmadığı anlamına gelmez," dedi Butters kararlı bir şekilde. "Benim bir teorim var."

"Ne teorisi?" Kesikler üzerinde çalışmaya başladığında sordum.

"Diyelim ki ölümlü bir infazcıya ihtiyaç duyan bir peri kraliçesisiniz. Adamın etkili olmasını istiyorsunuz ama onu başa çıkılamayacak kadar güçlü yapmak da istemiyorsunuz. Acı eşiğiyle oynamanız bana mantıklı geliyor. Aslında daha fazla yok edilemez değil ama gibi *hissediyor*. Bıçak yaraları ya da ..gibi acı verici şeyleri görmezden gelecektir."

"Bağırsak atışları?" Thomas önerdi.

"Ya da bağırsak atışları, doğru," dedi Butters. "Ve çoğu zaman, bu muhtemelen büyük bir avantaj. Energizer Bunny gibi düşmanlarınıza doğru yol alabilir ve sonra, bittiğinde, işte oradadır. Kendini harika hisseder ama gerçekte her şeyi mahvolmuştur ve vücudunun kendini onarması haftalar ya da aylar alacaktır. Yaptığı işi beğenmezseniz, işte orada zayıflamış ve savunmasızdır. Hoşunuza giderse de dinlenmesine izin verir ve başka bir gün tekrar kullanırsınız."

"Vay canına, bu çok alaycı," dedim. "Ve hesapçı."

"Doğru , değil mi?" Butters sordu.

İçimi çektim. "Evet, kulağa çok Mab'vari geliyor." Özellikle de Maeve'in benim Mab için tehlikeli olduğum hakkında söyledikleri doğruysa.

Butters bilgece başını salladı. "Yani, ne kadar güçlü, hızlı ya da çabuk iyileşirse

: Travma karşısında eskisinden yenilmez değilsiniz. Sadece bir şey olduğunda bunu fark etmiyorsunuz. . . ." Bir an sessiz kaldı ve sonra sordu: "Bunu hissetmedin bile, değil mi?"

"Neyi hissetmek?" Başımı kaldırarak sordum.

Elinin topuğunu alnıma koydu ve tekrar aşağı itti. "Kaburgalarınızdan birinin üzerinde üç inç uzunluğunda bir yarayı diktim. Anestezi yok."

"Huh," dedim. "Hayır, yapmadım. . . Yani, bir şeyler hissettim; sadece rahatsız edici değildi."

"Teorimi destekliyor," dedi başını sallayarak. "Sen dışarıdayken gözünün üstündeki kesiği zaten yapmıştım. Bu çok güzel. Tam kemiğe kadar."

"Kaptan Hook'un izniyle," dedim. "Bu küçük kılıcı vardı." Thomas'a baktım. "Kanca hâlâ bizde, değil mi?"

"Fırının içindeki seramik kaplı bir kurabiye tepsisinde esir tutuluyor," dedi Thomas. "Bir avuç çelikten kurtulamayacağını düşündüm ve biz sorular sormaya başlamadan önce ona düşünecek bir şey vermiş oluruz diye düşündüm."

"Küçük Halk'tan birine yapılacak en kötü şey bu, dostum," dedim.

"Onun önünde turta yapmaya başlamayı planlıyorum."

"Güzel."

"Teşekkür ."

"Ne zamandır ?" diye sordum.

"Yaklaşık bir saat," dedi Thomas.

Butters homurdandı. "Daha erken gelirdim ama dün gece biri evime girdi ve ben de ortalığı temizliyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, evet. Doğru ya. Bunun için üzgünüm dostum."

Başını iki yana salladı. "Açıkçası burada olduğun için hâlâ biraz korkuyorum. Yani, cenazeni düzenledik. Hayaletinle konuştuk. Bundan daha fazla gitmiş olamazsın."

"Zihinsel tren bir tümsek koyduğum için üzgünüm."

Butters, "Son zamanlarda daha çok bir iniş çıkış treni gibi ama iyi bir zihin esnektir," dedi. "Bununla başa çıkacağım; endişelenme." Bir süre daha çalıştıktan sonra alçak bir mırıltıyla ekledi: "Diğer bazı insanların aksine."

"Eh?" Ona sordum.

Butters geniş apartman dairesine baktı ve sonra işine geri döndü.

Bakışlarının yönünü takip ettim.

Karrin büyük dairenin uzak köşesinde, şöminenin yanındaki sandalyeye kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamış, başını sandalyenin arkasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı ve ağzı açıktı.

Çok az. Belli ki uyuyordu. Hafif horlaması bu teoriyi destekliyordu. "Oh," dedim. "Uh. Evet. Bunu pek iyi karşılamamış gibi görünüyordu. etrafında hayalet gibi dolaşıyordu."

"Az bile," diye nefes aldı Butters. "Çok şey yaşadı. Ve bunların hiçbiri onu biraz daha az huysuz yapmadı."

Thomas alçak bir sesle onayladı.

Butters, "Arkadaşlarının çoğundan kaçtı," dedi. "Artık polislerle hiç konuşmuyor. Ailesiyle de konuşmuyor. Sadece BFS'deki Viking ekibi. Ben orada takılıyorum. Molly de öyle. Sanırım ikimiz de onun kötü bir yerde olduğunu biliyoruz."

"Ve şimdi buradayım," dedim. "Adamım."

"Ne?" Thomas sordu.

Başımı salladım. "Karrin'i tanımalısın." "Karrin, ha?" Thomas sordu.

Başımı salladım. "Düzen konusunda çok ciddi. Bir adamın ölmesini anlayabilir. Bir adam *geri* geliyor. Bu farklı bir şey."

"O Katolik değil mi?" Thomas sordu. "Bir erkekleri yok mu?"

Ona baktım. "Evet. Bu da başa çıkmayı çok daha kolay hale getiriyor."

"Tıbbi olarak konuşursak," dedi Butters, "hiçbir zaman öldü. Ya da en azından, asla ölmedi ve diriltilemez."

"Ne, orada mıydın?" diye sordum.

"Öyle ?" diye karşılık verdi.

Homurdandım. "Benim tarafımdan, her şey karardı ve sonra uyandım. Hayalet gibi. Sonra beyazlaştı ve uyandım. Acı içinde. Sonra iyileşmek için bir sürü fizik tedavi yaptım."

"Vay canına, cidden mi, PT?" Butters sordu. "Ne oldu?" "On bir hafta."

"Evet, bu benim için gerçekten de 'koma' anlamına geliyor."

"Ve tüm o melekler ve hayalet şeyleri," dedim. "Bu onları hangi yöne eğimli yapıyor? Sizin tıbbi görüşünüze göre?"

Butters dudaklarını birbirine bastırarak, "Ukalaları kimse sevmez, Harry," dedi.

Thomas ona, "Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım," diye itiraf etti.

"Neden işe yarar bir şey yapmıyorsun?" Ben de dedim ki. "Dışarı çık; dışarıda pusuya yatmış, dışarı çıktığımız anda bizi öldürmek için bekleyen biri var mı bir bak."

"Çünkü Molly'nin her seferinde benimle gelmesi gerekiyor yoksa içeri girmeme izin vermiyorlar ve o da dışarıda senin gözcülerle ilgileniyor," dedi Thomas. "O peri tayfasının seni takip etmek için kanını kullanmasından mı endişeleniyorsun?"

"Emin değilim. Bunu kullanmak çoğu insanın düşündüğünden daha zordur," dedim. "engellemeniz ve sulandırılmadan almanız gerekiyor. Bir zamanlar

Yağmur yağıyordu, yani eğer biri kanımı istiyorsa çok çabuk ulaşması gerekirdi ve görünüşe göre Sith onları meşgul ediyordu."

"Sith mi?" Butters sordu.

"Düşündüğün gibi değil," dedim.

"Oh," dedi, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ayrıca," dedim Thomas'a, "beni takip etmek için kullanmalarından çok kalbimi durdurmak için kullanmalarından endişeleniyorum. Ya da bilirsin işte, göğsümden dışarı fırlamasından."

Thomas gözlerini kırptırdı. "Bunu yapabiliyorlar mı?"

"Aman Tanrım," dedi Butters gözlerini kırptırarak. "*Bu o ?*"

"Evet, bunu yapabilirler ve muhtemelen, eğer Üç Göz uyuşturucu şebekesi baskını etrafındaki tüm o cinayetleri kastediyorsanız," diye cevap verdim. "Butters, buradaki hikâye nedir? İşin bitti mi?"

"Boş bir gece," dedi Thomas, tavrı birden ciddileşmişti. "Harry . . . çemberler falan oluşturmamız gerekmiyor mu?"

"Anlamı yok," dedim. "Kanını aldılarsa, seni de almışlardır, nokta. Belki kaçıp Nevernever'da bir yere saklanırsam, ama o zaman bile kesin değil."

"Ne kadar kana ihtiyaçları var?" Butters sordu.

"Duruma göre değişir," dedim. "Büyülerinin ne kadar etkili olduğuna, beceri düzeylerine bağlı. Kanın ne kadar taze olduğuna bağlı. Bildiğim kadarıyla haftanın gününe ve ayın evresine bağlı. Bu benim denediğim bir şey değil. Size ne kadar çok enerji gönderiyorlarsa, o kadar çok kana ihtiyaçları vardır."

"Ne demek istiyorsun?" Butters sordu. "Otur ki bunları giydirebileyim."

Doğrudum ve açıklama yaparken kollarımı kaldırdım. "Bir izleme büyü, enerji girdisi açısından neredeyse hiçbir şey değildir," dedim. "Bunun için fazla bir şeye ihtiyaçları yok."

Butters keten bir bandaj şeridini göbeğimin etrafına birkaç kez sardı. "Ama kafanı patlatmak istiyorlarsa, çok daha fazlası mı gerekiyor?"

"Ne kadar iyi olduklarına bağlı," dedim. "Kafanı balyozla ezip hamur haline getirmelerine gerek yok. Belki burnuna bir buz kıracağı sokarlar. Daha az güç ama daha küçük bir alana yoğunlaştırılmış, anlıyor musun?" Biraz ürperdim. "Eğer kanım ellerindeyse ve onu kullanabilirlerse, sıçtım demektir. Ama bu gerçekleşene kadar, hâlâ bir şansım olduğunu varsayacağım ve varmış gibi devam edeceğim."

Sonra bir sessizlik oldu ve hem Butters'ın hem de Thomas'ın sadece bana baktıklarını fark ettim.

"Ne? Büyü tehlikeli bir şeydir çocuklar," dedim.

"Evet, hepimiz için," dedi Butters, "ama Harry, sen ..."

"Ne? Kurşun geçirmez mi?" Başımı salladım. "Büyü de hayatın geri kalanı gibidir. Bir adamın ne kadar ağırlık kaldırabildiği ya da elleriyle ağaçları kırıp kıramadığı önemli değildir. Beynine bir kurşun sıkarsan ölür. O kurşundan kaçınmak için nerede duracağımı bulmakta oldukça iyiyim ve çoğu insandan çok daha iyi ateş edebiliyorum - ama ben de herkes kadar savunmasızım."

Bu düşünceyle kaşlarımı çattım. *Herkes kadar savunmasızdım*. Bilinçli hesaplamalarımın yüzeyinin altından bir şey beni rahatsız ediyordu ama onu görünür hale getiremiyordum. Henüz.

"Mesele şu ki," dedim, "eğer beni onunla öldürmeye çalışacaklarsa, bunu yapmak için zaten zamanları vardı."

Butters, "Tabii bunu gelecek için saklamıyorlarsa," dedi.

Yüksek sesle homurdanmamaya dikkat ettim. "Evet. Teşekkür ederim. Daha bitirmedin mi?"

Butters son bir parça tıbbi bant kopardı, bandajın ucunu onunla yapıştırdı ve iç çekti. "Evet. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde hareket etmemeye, zıplamamaya, aktif bir şey yapmamaya, kirli bir şeye dokunmamaya ya da zaten yapacağını bildiğim başka bir şey yapmamaya çalış."

"On iki saat," dedim bacaklarımı masadan aşağı sallayarak. "Oy."

Butters iç çekti.

"Gömleğim nerede?" Ayağa kalkarak sordum.

Thomas omuz silkti. "Yaktım. Benimkini ister misin?"

" tarafına bağırsaklarını bulaştırdıktan sonra mı?" Ben sordum. "Ew."

Butters gözlerini kırıştırdı ve Thomas'a baktı. "Aman Tanrım," dedi. "Vurulmuşsun."

Thomas başparmağını Butters'a doğru uzattı. "Dr. Marcus Welby, MD'ye bir bakın."

"Ben Doogie Howser'ı seçerdim belki," dedim.

"McCoy'daki farkı bölüşelim mi?" Thomas sordu.

"Mükemmel."

"*Vuruldun!*" Butters sinirli bir şekilde tekrarladı. Thomas omuz silkti. "Şey. Birazcık."

Butters kocaman bir iç geçirdi. Sonra dezenfektan şişesini ve bir rulo kağıt havluyu alıp masayı temizlemeye başladı. "Tanrım, bu Frankenstein-iç savaş tıbbi saçmalığından nefret ediyorum. Bana bir saniye ver. Sonra uzan."

Daireyi geçip yatak odama gitmek için onlardan ayrıldım. Molly'nin misafir odasına. Karrin'i uyandırmamak için kapıyı olabildiğince sessizce açtım ve ikinci el bir gömlek daha giymek için içeri girdim.

Üzerinde beyaz Örümcek Adam amblemi olan düz siyah bir tane buldum. Siyah üniforma. Spidey'nin bir süreliğine takım değiştirmesine neden olan ve sonunda ona her türlü sıkıntıyı yaşatan üniforma. Uygun görünüyordu.

İçine girip döndüm ve Karrin sessizce yatak odasının kapısını arkasından kapattığında neredeyse botlarımdan fırlayacaktım.

Uzun bir süre orada durdum. Tek ışık küçük, parlayan bir mumdan geliyordu.

Karrin donuk bir ifadeyle bana baktı. "Aramıyorsun," dedi, ağzının bir köşesi gülümseme olmayan bir ifadeye dönüştü. "Yazmıyorsun."

"Evet," dedim. "Koma."

"Duydum," dedi. Kollarını kavuşturdu ve kapıya yaslandı. "Thomas ve Molly gerçekten sen olduğunu söylüyorlar."

"Evet," dedim. "Beni nasıl buldun?"

"Tarayıcı. Bu kasabada en son bir bomba patladığında, sizin ofis binanızdaydı. Sokakta bir tane daha patladığını duydum ve sonra bu sabah şafaktan hemen sonra gölün üzerinde patlamalar ve silah sesleri duydum. Matematik yapmak zor değildi."

"Beni nasıl takip ettin?"

"Ben ," dedi Murphy. "Thomas'ın evini gözetledim ve seni takip eden adamı izledim." Dalgınca bir ayağını oynattı, kaşınan bir yerini kaşıyormuş gibi diğer baldırının arkasına dokundu. "Adı Ace ... gibi bir şeydi, değil mi?"

Başımı salladım. "Hatırlıyorsun."

"Kötü adamları takip etmeye çalışıyorum," dedi. "Ve tamamen alakasız bir not. Duyduğuma göre artık Mab'a aitmişsin."

Bu sözler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Karrin uzun süredir dedektiflik yapıyordu. Bir şüpheliyi nasıl manipüle edeceğini biliyordu.

O zaman bir şüpheli olduğumu tahmin ettim.

"Ben cocker spaniel değilim," dedim sessizce.

"Öyle olduğunu söylemiyorum," dedi. "Ama dışarıda kafana bir şeyler yapabilecek yaratıklar var ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Sence böyle mi oldu?" Ben sordum. "Mab'ın beynimi yeni şekillere soktuğunu mu?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bence daha yavaş yapacaktır," dedi. "Sen ... ani karar veren bir insansın. Sorunlara getirdiğin çözümler kararlı ve hızlı olma eğiliminde. Böyle düşünüyorsun. Onu engellemenin bir yolunu bulduğuna inanmaya hazırım. ne bileyim. Seni yeniden yazmasını."

"Eğer bunu denerse, inatlaşmaya başlayacağımı söyledim."

"Tanrım," dedi Karrin. "Daha başlamadın mı?"

Yarı gülümsedi. Bir an için, neredeyse her şey .

Ama sonra yüzü tekrar karardı. "Sanırım daha yavaş yapacak. Her seferinde bir santim, sen bakmıyorken. Ama yapmasa bile ..."

"Ne?"

"Sana kızgın değilim, Harry," dedi. "Senden nefret etmiyorum. Kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Birçok insan senin düştüğün tuzağa düştü. İkimizden de daha iyi insanlar."

"Uh," dedim. "Kötü Kraliçe-Faerie tuzağı mı?"

"Tanrım, Harry," dedi Murphy sessizce. "Kimse durup dururken kıkırdamaya ve siyahlar giymeye başlamaz ve kötü bir canavar olmak için kaydolmaz. Bunun nasıl olduğunu sanıyorsun?" Başını salladı, gözleri acıyordu. "İnsanların başına gelir. Sadece insanların. Çok iyi sebepleri olabilecek şüpheli seçimler yaparlar. Seçim üstüne seçim yaparlar ve bunların hiçbirisi oda dolusu azizi katletmek, yüzlerce yavru foku öldürmek ya da lastik oda mantıksızlığı değildir. Ama hepsi bir araya geliyor. Sonra bir gün etraflarına bakıyorlar ve çizgiyi o kadar aştıklarını fark ediyorlar ki, nerede olduğunu hatırlayamıyorlar."

Ondan uzağa baktım. Göğsümde bir şey acıyordu. Bir şey söylemedim.

"Bunu anlıyor musun?" diye sordu bana, sesi daha da kısılmıştı. "Üzerinde durduğun zeminin ne kadar tehlikeli hale geldiğini anlıyor musun?"

"Mükemmel," dedim.

Birkaç kez başını salladı. Sonra, "Sanırım bu da bir şeydir," dedi. "Hepsi bu kadar mı?" Ona sordum. "Yani buraya gelmenin tek nedeni bu mu? Burada mı?"

"Pek sayılmaz," dedi.

"Bana güvenmiyorsun," dedim.

Gözleri benimkilerle buluşmadı ve onlardan kaçmadı da. "Bu büyük ölçüde önümüzdeki birkaç dakikaya bağlı olacak."

Burnumdan nefes alıp tekrar verdim, sakın, berrak ve eşit kalmaya çalıştım. "Tamam," dedim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kafatası," dedi. "Ne olduğunu biliyorum. Butters da öyle. Ve ... yanlış ellere bırakılamayacak kadar güçlü."

"Benimkini mi kastediyorsun?" Ben sordum.

"Sana ne bildiğimi söyleyeyim. O isteyken evine girdiğini ve eşyalarını aldığını biliyorum. Andi'yi kesikler ve morluklarla bıraktığını biliyorum. Ve yol boyunca evi biraz harap ettiğini de biliyorum."

"Sence bu kötüye gittiğim anlamına mı geliyor?"

Düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Bence muhtemelen bir tür yalnız kahraman mantığıyla hareket ediyordun. Şöyle diyelim... zaten yeterince işiniz olduğu için endişeliyim."

Ona çıkışmayı düşündüm ama ... haklı olduğu bir nokta vardı. Bob, onu sorumlu bir şekilde kullanmayacak birinin eline geçmesine izin verilemeyecek kadar güçlü bir kaynaktı. Ve yaklaşık on iki saattir Kış Şövalyesi işini tam hız yapıyordum ve şimdiden kendimle ilgili bazı rahatsız edici farkındalıklar edinmiştim. On iki saat.

On iki gün sonra nasıl olurum? On iki ay? Ya Karrin haklıysa ve Mab beni yavaş yavaş ele geçirdiyse? Ya da daha kötüsü: Ya sadece insan olsaydım? Bu konuda da haklıydı. Güç yozlaştırır ve yozlaşan insanlar asla bunun farkında olmazlar. Butters'a sihirli bir şekilde kurşun geçirmez olmadığımı söylemiştim. Ahlaki açıdan yanılmaz olduğumu varsayarsam ne tür bir kibirli eşek olurum? Gücün tuzaklarından, benden daha iyi insanları korkunç bir şeye dönüştüren tuzaklardan kaçınacak kadar bilge, akıllı ve anlayışlı olacağımı mı?

Onun haklı olmasını istemedim. Bu fikir hiç hoşuma gitmedi. Ama inkâr çocuklar içindir. Ben bir yetişkin olmalıydım.

"Tamam," dedim, boğazım düğümlenmişti. "Bob oturma odasındaki çantanın içinde. Onu Butters'a geri ver."

"Teşekkür ," dedi. "Kılıçları bıraktığınız yeri buldum."

Haçın iki kılıcını kastediyordu, gerçek kötülüğe karşı savaşta doğruların ellerini doldurması gereken üç kutsal kılıçtan ikisi. Onlara bebek bakıcılığı yaptım, koruyucuları oldum. Çoğunlukla evimde oturup toz topluyorlardı. "Öyle mi?" "Evet?" dedim.

"Ne kadar güçlü olduklarını biliyorum," dedi. "Ve yanlıs ellerde ne kadar savunmasız olduklarını da biliyorum. Size nerede olduklarını söylemeyeceğim. Onları size geri vermeyeceğim. Pazarlık yapmayacağım."

Yavaşça nefes verdim. Yavaş ve sert bir öfke içimde bir düğüm haline geldi. "Onlar ... benim sorumluluğumdaydı," dedim.

"Öyleydiler," dedi. Mavi gözlerinde kesinlikle katı bir şey vardı. "Artık değiller."

Oda birdenbire çok sıcak gelmeye başladı. "Sanırım katılmıyorum."

"Diyelim ki öyle," dedi. "Benim yerimde siz olsaydınız ne yapardınız?"

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece elimin topuğunu Karrin'in kafasının on santim yanından kapıya vurduğumu hatırlıyorum. Silah sesi gibi geldi ve beni onun üzerinde, daha sert nefes alarak bıraktı ve boyutlarımız arasındaki fark neredeyse komikti. Eğer isteseydim

Parmaklarımı neredeyse boğazına kadar doladım. Sıkarsam boynu kırılabilirdi.

Hiç irkilmedi. Hareket etmedi. Bana baktı ve bekledi.

Ne düşündüğümü, içgüdülerimin bana ne yapmam gerektiğini haykırdığını anladım ve aniden başımı eğerek sarktım. Nefesim düzensiz sarsıntılarla çıkıyordu. Gözlerimi kapattım, kontrol altına almaya çalıştım.

Ve sonra bana dokundu.

Elini hafifçe hırpalanmış kolumun üzerine koydu. Sanki camdan yapılmışım gibi dikkatle hareket eden parmakları kolumdan aşağıya, elime doğru kaydı. Yavaşça tuttu ve indirdi, hiçbir şeyi zorlamaya çalışmadı. Sonra sağ elimi sol elinin içine aldı. Bir an öylece durduk, ellerimiz kenetlenmiş, başlarımız öne eğikti. Neler yaşadığımı anlamış gibiydi. Beni zorlamadı. Sadece ellerimi tuttu ve nefesim tekrar düzene girene kadar bekledi.

"Harry," dedi sonra sessizce. "Güvenimi istiyor musun?"

Başımı sıkıca salladım, konuşmak için kendime güvenemiyordum.

"O zaman bana biraz vermen gerekecek. Ben senin tarafındayım. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bırak artık."

Ürperdim.

"Tamam,"

dedim.

Elleri benimkilerin içinde küçük ve sıcaktı.

"Uzun zamandır arkadaşsınız," dedim. "Köprüdeki o trollden beri."

"Evet."

Gözlerim bulanıklaştı, aptalca şeylerdi ve onları kapattım. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedim. "Bununla yaşamak zorundayım. Ama seni kaybetmek istemiyorum."

Cevap olarak Murphy sağ elimi kaldırdı ve yanağına bastırdı. Gözlerimi açmadım. Sesini ya da nefes alışını duyamadım ama elime hafif bir nem dokunduğunu hissettim.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum," dedi. "Bu beni korkutuyor." Uzun bir süre konuşmak için kendime güvenemedim.

Ellerimi yavaşça indirdi ve nazikçe . Sonra kapıya döndü.

"Karrin," dedim. "Ya haklıysan? Ya değişirsem? Yani gerçekten kötüye gidersem."

Profilini ve sessiz, hüzünlü gülümsemesini görebileceğim kadar arkasına baktı.

"Bugünlerde pek çok canavarla çalışıyorum."

Bölüm

Yirmi sekiz

Dolapta asılı duran başka bir ceket, seksenler tarzı kamuflaj desenli eski bir askeri giysiyi aldım - üşüyeceğimi düşündüğümünden değil, ihtiyaç duyabileceğim bir şey bulursam ceplerin kullanışlı olabileceğini düşündüğümünden. Hiç param ya da kimliğim yoktu. Kredi kartım yoktu. Kahretsin, ben yoktu.

Ne ? "Harry Dresden, Kış Şövalyesi, Hedefler Öldürüldü, Barbekü, Su Kaydıracağı veya Havai Fişek Gösterisi Yok."

Kendimle istediğim kadar şakalaşabilirdim, ama bunu sadece daha büyük bir soruyla, gerçekten zor bir soruyla yüzleşmek istemediğim için yapardım: Hayatımı nasıl tekrar bir araya getirdim?

Tabii bunu yapabileceğimi varsayarsak.

Neyse ki şu anda savaşmam gereken korkunç bir kötülük vardı, bu da hayat meselesini daha sonra düşünebileceğim anlamına geliyordu. Yaklaşan kıyamet günü için Tanrı'ya şükürler olsun. Oyuna geri döndükten hemen sonra *gerçekten* zor şeylerle yüzleşmek zorunda kalmaktan nefret ederdim.

Dairenin ön kapısının açılıp kapandığını ve bazı sessiz konuşmalar duydum. Yatak odasından çıktığımda Molly'nin dönmüş olduğunu gördüm. Toot- toot onun omuzlarından birine binmiş, dengesini korumak için kulağının üst kenarına tutunuyordu. Hiç de kötü görünmüyordu.

"Harry," dedi Molly gülümseyerek. "Daha iyi görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben yaparım," dedim. "Tümgeneral, görüyorum ki yeniden ayağa kalkmışsınız. Sizi son gördüğümde haftalarca yatacağınızı düşünmüştüm."

Toot dikkat kesildi ve bana bir selam verdi. "Hayır, lordum! Küçük Halk'ın siz büyük insanlar gibi haftalarca iyileşmek için harcayacak zamanı yok."

Bu beni şaşırtmamalıydı. Toot'un tam anlamıyla ağırlığının yarısı kadar pizza yediğini görmüştüm. Ve kanatları onu yerden kaldırıp uçuracak kadar güçlüydü. Yiyecekleri bu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırabilen ve kendi ağırlığına oranla bu kadar muazzam bir fiziksel güç üretebilen herhangi bir şey

inanılmaz derecede yüksek yakıcı bir metabolizmaya sahip olmalı. Ve geçirdiğim gün boyunca, onu tekrar dik görmek kalbime iyi geldi.

"Keşif gezimizde neredeyiz?" Molly'ye sordum.

"Yemek komasındalar," dedi. "Yirmi pizza sipariş ettim. Otoparkta bunlardan beş yüz tane olmalı. Nereye bakmalarını istediğinizi söyler söylemez gitmeye hazır olacaklar."

"Bir haritaya ihtiyacım var," dedim.

Molly elini arka cebine attı ve katlanmış bir harita çıkardı. "Senden çok öndeyim patron."

"İşleri biter bitmez masanın üzerine koy," dedim.

"Anladım."

"Tümgeneral, burada olmanıza sevindim," dedim. "Yakınımda kalmanızı istiyorum."

Toot tekrar selam verdi ve kanatları hareketlenerek onu Molly'nin omzundan yukarı kaldırdı. "Evet, lordum! Göreviniz nedir?"

"Bir mahkûmun kaçmaya çalışmasını önlemek için," dedim. "Kaptan Hook'u yakaladım."

"Sayılır," diye katıldı Karrin, sesi eğleniyordu. Şöminenin yanındaki koltuğuna geri dönmüştü.

Ona bir bakış attım. "Onu yakaladık; önemli da bu."

Toot elini kılıcının üzerine koydu. "Onu sizin için göndereyim mi lordum?" diye sordu hevesle. "Çünkü kesinlikle yapabilirim."

"Yapılması gerekiyorsa," dedim ayık bir sesle, "senin elinle sağlarım. Ama önce ona konuşması için bir şans vereceğiz."

Toot-toot hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Siz merhamet ve lütuf adamısınız, Lordum," dedi.

"Emin olabilirsiniz," dedim. "Misafirimizin gitmesini engellemek için iyi bir noktada olduğunuzdan emin olun."

"Emredersiniz!" Toot selam verdi ve dairenin diğer ucuna doğru fırladı.

Molly başını salladı. "Onu da işin içine katmak için her zaman çok dikkatli davranıyorsun."

"O da işin içinde," dedim ve Butters'ın derme çatma muayene masasına doğru geri dönmeye başladım.

"Tabii ki acıyor," diyordu Thomas. Butters karnının alt kısmındaki küçük, büzüşmüş bir deliği dikiyordu. "Ama sen kurşunu çıkarmadan önceki kadar değil."

"Bu kadar kaba bir bakımla başa çıkabileceğinden *emin* misin?" Butters sordu. "Çünkü normal bir insan olsaydınız, bu şeyin birkaç gün içinde septik hale gelip sizi öldüreceğini garanti edebilirim."

"Mikroorganizmalar benim türüm için bir sorun teşkil etmez," dedi Thomas. "Kan kaybından ölmediğim sürece bana bir şey olmaz."

Ağabeyimin ses tonu sakindi ama gözlerinin rengi değişmiş, daha açık, içinde neredeyse hiç mavi olmayan ince bir gri tonuna dönüşmüştü. Beyaz Saray'ın bir vampiri insanüstü bir güce, hıza ve dayanıklılığa sahipti ama bu sonsuz bir güç değildi. Thomas'ın gözleri, kişisel iblisi olan Açlık'ın hareketleri üzerindeki etkisi arttıkça değişti. Bir noktada, kendini yenilemek için beslenmesi gerekecekti.

"Bitirmek üzere misin?" Ona sordum. "Masaya ihtiyacım var."

"Sizin var böyle?" Butters homurdandı. "Tanrı aşkına, bunlar gerçek yaralar."

"Eğer harekete geçmezsek bin tane isteksiz hekimin bir araya getirebileceğinden daha fazla olacaklar," dedim. "Bugün ciddi bir iş yapıyoruz dostum."

"Ne kadar ciddi?"

"Ne zaman daha kötü olduğunu düşünemiyorum," dedim. "Kullanmanız gereken masaların üzerinde yatan yer israfı vampirler."

"İşe yaramaz büyücüler," dedi Thomas, "düşman silahlarının üzerine atlıyor ve yanlışlıkla onlarla müttefiklerini vuruyorlar."

"Oh," dedim. "Ace'in üzerine atladığım zaman mıydı?" Homurdandı. "Evet."

Yüzümü buruşturdum. "Ah. Bunun için üzgünüm."

"Günün birinde, Dresden," dedi Thomas, "pow, tam öpücükten."

"Konuşmak ucuzdur," dedim. "Masa, masa, ."

Butters Thomas'ın yaralarını sarmayı bitirdi ve ortasına uzun bir şerit sargı bezi sardı. Doktor çalışırken Thomas dirseklerinin üzerine yaslandı. Bu poz, soluk teninin altındaki kaslarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu ama Thomas'ın verdiği çoğu poz bunu yapıyordu. Solgun gözleri uzun bir süre Molly'nin üzerinde oyalandı ve çırağım yanaklarında renk lekeleriyle aniden arkasını döndü.

"Ben, uh," dedi Molly. "Vay canına." "Thomas," dedim.

"Özür dilerim," dedi. Sesi içten gelmiyordu. Tembel bir zarafetle masadan kalktı. "Söylesene Harry, arkada başka gömleğin var mı? Asilce ve fedakârca benimkinin her tarafını kanattım."

"Onlar Molly'nin" dedim.

Çırağıma baktı. "Öyle mi? Bir tane almak için ne yapmam gerekiyor?"

"Devam et," dedi Molly. Sesi pek de değildi. "Bir tane al."

"Minnettarım," dedi Thomas ve boş yatak odasına doğru yürüdü.

Murphy açık bir şekilde onun geçişini izledi, sonra bana oldukça meydan okuyan bir bakış attı. "Ne?" diye sordu. "O çok güzel."

Thomas diğer odadan, "Bunu duydum," dedi.

"Harita," dedim ve Molly aceleyle masanın yanına gitti. Butters eşyalarını hızlıca masadan aldı. Belli ki kurşunu Thomas'ın bağırsaklarından korkunç bir kanlı karmaşa yaratmadan çıkarmıştı. Kurşun yüzeye yakın olmalıydı. Ace'in silahı oldukça hafif olmalıydı, .25 ya da .22. Belki de ucuz mermi kullanıyordu ve merminin barutu azdı. Ya da belki Thomas'ın süper abs'i mermiyi batmadan önce durdurmuştu.

Masa temizlendikten sonra Molly haritayı masanın üzerine yaydı. Michigan Gölü ve çevresindeki Chicago, Milwaukee ve Green Bay'e kadar olan kıyıların bir haritasıydı. Molly bana bir kalem uzattı ve ben de eğilip şişmiş parmaklarımla harita üzerinde işaretler yapmaya başladım. Acıyordu ama aldırış etmedim. Karrin kalktı ve izlemek için yanımıza geldi. Biraz sonra Thomas da bize katıldı, üzerinde ona göre dikilmiş gibi görünen düz beyaz bir tişört vardı. Tam bir pislik.

"Burada yaptığım şey," dedim, "hatırladığım tüm düğümleri işaretlemek."

"Düğümler mi?" Butters sordu.

Beceriksiz parmaklarım işaretleri tam olarak istediğim yere koymamı biraz . "Bir ya da daha fazla ley hattının buluşma noktaları," dedim. "Bunlar hakkında her şeyi birkaç yıl önce öğrendim."

"Bunlar büyü gücü kabloları gibi, değil mi?" Karrin sordu.

" yukarı," dedim. "Büyük sihirler yapmak için yararlanabileceğiniz güç kaynakları. Ve Büyük Göller bölgesinde bunlardan *çok* var. Hafızamdan çıkarıyorum ama bunların doğru olduğuna eminim."

"Öyle," diye onayladı Molly sessizce. "Lea Teyze bunları bana birkaç ay önce öğretti."

Ona baktım, hırpalanmış parmaklarımı gözden geçirdim ve "O zaman bunu neden yapıyorum?" dedim.

Molly gözlerini devirdi ve kalemi aldı. Demonreach'teki Kuyu da dahil olmak üzere (ada haritada görünmese de) haritadaki düğümleri hızlı ve hassas bir şekilde işaretlemeye başladı.

"Her kim Demonreach'e büyü yapmaya kalkışacaksa bunu gölün kıyısına yakın bir yerden yapmak zorunda," dedim. "Neredeyse kesinlikle bu düğüm noktalarından birinde olacaklar - gölün kenarına ne kadar yakın olurlarsa o kadar iyi." Kıyıya yakın birkaç düğümü işaret ettim. "Bu yüzden muhafızları önce gölün kenarına yakın bu altı noktayı kontrol etmeleri için göndermeliyiz. Ondan sonra, bir sonraki en yakının peşinden giderler ve bu böyle devam eder."

Karrin, "Bunlardan bazıları epey uzakta," diye belirtti. "Bu küçük adamlar ne kadar hızlı hareket edebilir?"

"Hızlılar," dedim. "Herkesin onlara verdiğiinden daha hızlılar. Uçabiliyorlar ve Nevernever'da kestirme yollar kullanabiliyorlar. Gün batımından önce sitelere gidip geri dönebilirler."

Gün batımı. Bu da büyük, kötü ölümsüzlerin oyun için ortaya çıkacağı zamandı.

"Şimdiye kadar sorusu olan var mı?" Murphy'ye bakarak sordum.

Çenesini kardeşime doğru salladı ve "Thomas beni bilgilendirdi" dedi.

"Güzel," dedim. "Açıklamalar çabuk tekrara düşüyor. Bunun gibi bir büyü'nün kurulması zaman alır ve eğer bölgeyi görebilsek bunu saklayamazlar. Hangi sitenin kullanım belirtisi gösterdiğini öğrendiğimizde, oraya ulaşabilir ve onu kullanan deliyi engelleyebiliriz."

"Kim olduğunu biliyor muyuz?" Murphy sordu.

"Cevap net değil," dedim.

"Dışarıdakiler olmalı, değil mi?" Thomas sordu.

"Mantıklı geliyor. Ama asıl soru : *Onlara* kim yardım ediyor?"

Bunun üzerine bir sürü bakış aldım.

"Yabancılar bizim gerçekliğimizde öylece ortaya çıkamazlar," dedim. "Zaten bu yüzden onlara Dışarıdakiler deniyor. Birinin kapıyı açıp onları içeri alması gerekir." Derin bir nefes aldım. "Bu da beni bir sonraki dönüm noktasına getiriyor. Lily ve Maeve'le konuştum ve bana Mab'in adayla oynamayı planlayan kişi olduğunu söylediler."

Bunu sessizlik izledi.

"Bu bir yalan, değil mi?" Butters sordu.

"Yalan söyleyemezler," dedim. "Fiziksel olarak yapamazlar. Ve evet, bu konuda doğrudan konuşmalarını sağladım. Sinyal karmaşası yok, şaşırtmacaya yer yok."

Thomas sessizce ıslık çaldı.

"Evet," dedim.

"Uh," dedi Molly. "Mab ile mi karşı karşıyayız? Patronunla mı?"

"Şart değil," dedim. "Lily ve Maeve yalan söylemiyor olabilirler ama yine de olabilirler. Lily hiçbir zaman beyinsel bir titan olmadı. Maeve ise ... belki de 'deli' bunu gerçekten tanımlayan tek kelime, ama kesinlikle tek sayıda silindiri ateşliyor. Aldatılmış olmaları mümkün."

"Ya da," dedi Thomas, "belki de yapmamışlardır." "Belki de yapmamışlardır," dedim başımı sallayarak.

"Bu ne anlama geliyor?" Molly sordu.

"Bu da demek oluyor ki," dedi Karrin sessizce, "Mab Harry'yi Maeve'i öldürmesi için gönderdi çünkü ya Maeve'in yoldan çekilmesini ya da Harry'nin yoldan çekilmesini istiyordu. Bu da iyi bir şey, çünkü onu durdurabilecek birinin varlığından endişeleniyor demektir."

"Doğru," dedim. "Ya da belki ..." Kaşlarımı çattım, yeni bir düşünce üzerinde çalışıyordum. "Ne?" Thomas sordu.

Yavaşça odanın etrafına bakındım. Eğer Mab gerçekten de daha iyi bir isme ihtiyacı olan bu bulaşıcı hastalık tarafından ele geçirildiyse, bu kesinlikle Lea'nın da ele geçirildiği anlamına geliyordu ve Lea Molly'ye ders veriyordu. Eğer Beyaz Saray'a yayılmış olsaydı, kardeşim de maruz kalabilirdi. Murphy belki de en savunmasız olanıydı - izole edilmişti ve davranışları son birkaç yılda kökten değişmişti. Butters odada ifşa olma ya da dönüştürülme ihtimali en düşük olan kişiydi; bu da onu dönüştürülmek için en ideal aday yapıyordu.

Paranoya - çünkü neden tüm eğlenceyi komplo teorisyenleri yaşasın ki?

Etkisi ne olursa olsun, bu insanların hiçbirinin bana ihanet edeceğini düşünemezdim. Ama ihanetin geleceğini bu kadar kolay görebilseydiniz, Julius Caesar olgun bir yaşa kadar yaşayabilirdi. Her zaman paranoyak olmaya biraz meyilli olmuşumdur. İçimde gizli potansiyelimi geliştirmeye başlayacağıma dair bir his vardı.

Kelimelerimi çok dikkatli seçtim.

"Geçtiğimiz birkaç yıl içinde," dedim, "iki farklı çıkar grubu arasında çeşitli çatışmalar yaşandı. Birçok kez olaylar bu çıkarlardan biri ya da her ikisi içindeki iç çatışmalardan kaynaklandı."

"Ne gibi?" Butters sordu.

"Kızıl Saray'ın içinde ikili çıkarlar söz konusu," dedim. "Biri Beyaz Konsey'le çatışmayı önlemeye çalışıyor, diğeri karıştırmaya çalışıyor. Beyaz Saray' birden fazla Hanesi, kontrolü ele geçirmek için ayaklanıyor. Kış ve Yaz Sarayları, Kış'ın toprakları Kızıl Saray tarafından ihlal edildiğinde birbirlerine karşı tavır aldılar ve birbirlerine müdahale ettiler." Bundan daha fazla ayrıntıya girmek istemedim. "Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musunuz?"

"Oh!" dedi Butters. "Bu bir hayalet tehdit!"

"Ah!" Molly dedi ki.

Thomas .

Karrin hepimize şöyle bir baktıktan sonra, "Bunu inekçe'den İngilizce'ye çevirin lütfen," dedi.

"Dışarıda birileri var," dedim. "Olayları manipüle eden biri. Kukla ustası rolü oynuyor, ortalığı karıştırıyor, desteyi istifliyor-"

"Metaforları mı karıştırıyorsun?" Thomas önerdi.

"Siktir git. Ben sadece bu durumun da diğerleriyle aynı şekilde olduğunu söylüyorum. Mab ve Maeve birbirlerinin boğazına sarılmış durumda, Summer olaya dahil olmaya hazır bekliyor ve Yabancılar da ağırlığını koymaya başladı."

"Kara Konsey," diye fısıldadı Molly.

"Kesinlikle," dedim, ki öyle değildi. Bugünün erken saatlerine kadar, birilerinin gizlice dünyaya çok fazla keder verdiğini biliyordum ve Beyaz Konsey'deki bazı korkunç olaylarla bağlantıları nedeniyle bunun bir grup büyücü olduğunu varsaymışım, ki bu benim için hem doğal olarak kibirli hem de son derece miyop bir davranıştı. Ama ya yanılıyorsam? Ya Kara Konsey devasa, soyut bir düşmanın bir başka koluydu? Eğer Lily'den öğrendiklerim doğruysa, sorun tahmin ettiğimden çok daha büyüktü.

Ve bu sorunun, onu fark ettiğimi bilmesini istemedim.

"Kara Konsey," dedim. "Dünyadaki çeşitli olayları etkilemek için kara büyü kullanan bir grup uygulayıcı. Güçlüler, kötü haberciler ve eğer haklıysam buradalar. Eğer buradalarsa, Köpekbalığı Surat ve arkadaşlarının-

"Köpekbalığı," dedi Butters. "Kankalar. Komik."

"Fark ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim ve cümleye devam ettim. "-Kara Konsey için çalışıyorlar."

"Teorik Kara Konsey," dedi Karrin.

"Kesinlikle oradalar," dedim.

Karrin belli belirsiz gülümsedi. "Sen öyle diyorsan, Mulder."

"Bunu görmezden geleceğim. Tek soru şu anda burada olup olmadıkları."

Molly ciddiyle başını salladı. "Eğer ? Onları nasıl bulacağız?"

"Yok," dedim. "Etrafı metodik bir şekilde koklamak için yeterli zaman yok. Birinin adayı karıştıracağını biliyoruz. Bombayı patlatacak düğmeye kimin bastığı önemli değil. Sadece basılmasını engellemeliyiz. Küçük Halk bize ayın alanını bulacak ve biz de gidip orayı mahvedeceğiz."

"Um," dedi Butters. "Size güvenmediğimden değil çocuklar, ama süvarileri çağırmamız gerekmez mi? Yani, bu daha mantıklı değil mi?"

"Biz süvariyiz," dedim düz bir tonda. "Beyaz Konsey yardım etmeyecek. Onlarla temas kurmak için geçerli protokolleri bilsem bile, hayatta olduğumu ve hâlâ ben olduğumu doğrulamaları günler sürer ve bizim sadece birkaç saatimiz var. Ayrıca Molly onların en çok arananlar listesinde."

Konseyle temasa geçmememin üçüncü nedenini eklemedim - egemen ve zaman zaman düşman bir doğaüstü ulusun hükümdarı olan Mab ile ilişkimi öğrendiklerinde, neredeyse kesinlikle paniğe kapılacaklar ve büyük bir güvenlik riski olduğumu varsayacaklardı. Bu da çeşitli nedenlerle ve çeşitli derecelerde doğru bir varsayım olurdu. Ve şimdi düşündüm de, benim, ah, tüm Faerie'ye nasıl psişik olarak yayınlandığım göz önüne alındığında, Konsey'in bilmemesi için hiçbir şans yoktu. Bir şeyleri bilmek onların işi.

Butters kaşlarını çatı. "Paranetter'lar mı?"

"Hayır," dedim. "İhtiyacımız olan son şey, etrafta dolaşan ve bize rastlayan küçük bir acemiler ordusu. Bu kısa vadede, uzun vadede ve olabilecek diğer tüm vadelerde bela aramaktır. Onlara sadece bilgi almak için gidebiliriz. Onları sürüklemeyeceğiz."

Küçük doktor gözlüklerini çıkardı ve önlüğünün kenarıyla dalgınca temizledi. "Peki ya Lara'nın ekibi? Ya da Einherjaren?"

Thomas omuz silkti. "Muhtemelen Lara'yı ekibi bir yere göndermeye ikna edebilirim."

"Aynen öyle," dedi Karrin, "sadece Vikinglerle."

"Güzel," dedim. "Daha fazla cesede ihtiyacımız olabilir ve birden fazla bölgeyi kapsamamız gerekebilir. Ara verdiğimizde siz ikiniz bunu ayarlayabilir misiniz?"

Başlarıyla onayladılar.

"Molly," dedim. "Haritayı küçük izcilerimize götüreceksin ve onlara nereye bakacaklarını ve ne arayacaklarını söyleyeceksin. İş basit tut ve peşinde olduğumuz şeyi bulana bütün bir pizza sözü ver."

Çırağım sırtı. "Rekabetle performanslarını artırmak, ha?"

"Milyonlarca saplantılı spor ebeveyni yanılıyor olamaz," dedim. "Butters, Paranetter'lara gidip Michigan Gölü'ne yakın bir yerde olağandışı bir şey gören ya da duyan olup olmadığını soracaksın. Kimse hiçbir şeyi araştırmıyor. Sadece rapor ediyorlar. Geçen haftaki tuhaf faaliyetler hakkında bulabildiğin tüm bilgileri bana getir. Mümkün olduğunca çabuk veri toplamamız gerekiyor."

"Doğru," dedi Butters. "İstersen şimdi biraz var."

Göz kırptım. İnternetin bilgiyi yaymanın en hızlı yolu olduğunu biliyordum ama ... "Ciddi misin?"

Butters, "Şey," diye sözünü kesti. "Sayılır. Adamlarımızdan biri biraz hayal gücü kuvvetli."

"Paranoyak mı demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Butters. "Annesinin bodrumunda bir internet sığınağı var. Her türlü şeyin kaydını tutar. Buna gözlemlemek diyor

istatistikler aracılığıyla doğaüstü. Bana her gün bölgesel bir durum güncellemesi gönderiyor ve spam engelleyicilerim onu dışarıda tutamıyor."

"Hngh," dedim, sanki spam engelleyicinin ne olduğunu biliyormuşum gibi. "Bugün hakkında ne söyleyecek?"

"Bu sabah tekne kiralalarının yılın bu zamanındaki ortalamanın yüzde dört yüz üzerinde olması karanlık güçlerin iş başında olduğunu gösteriyor."

"Tekne kiralama," diye mırıldandım.

"Biraz tuhaf biri, Harry," dedi Butters. "Demek istediğim, Cubs'ın teke lanetinden sorumlu kişilerin küçük bir kafa fotoğrafı ağacı var. Bu biraz tuhaf. Eğriyi patlatıyor."

"Ona ağacı indirmesini söyle. Teke laneti yalnız bir silahlı adamdı," dedim. "Ama paranoyak olmak yanlış olmak anlamına gelmez. Tekneler . . ."

Başımı eğdim ve bir an için gözlerimi kapatıp düşündüm, ama Butter'ın paranoyak bodrum ucubesi haklıysa, bana uzattığı yapboz parçası ne yazık ki işe yaramıyordu. Daha fazla parçaya ihtiyacım vardı. "Tamam," dedim. "Tamam. Daha fazla veri al." Başımı kaldırıp Thomas'a baktım ve mutfığa doğru yöneldim. "Hadi gidip misafirimizle patronu hakkında konuşalım."

* * *

Cam kapıdan fırının içine bakmak için eğildim. İçeride hiç ışık yoktu ama Kaptan Hook'un zırhlı formunun kaplanmış bir kurabiye tepsisinin üzerinde kayıtsızca büzüldüğünü seçebiliyordum. Cama vurdum ve Kaptan Hook'un kaskı bana doğru döndü.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim. "Sen benim tutsağımsın. Benimle dövüşmeye ya da kaçmaya çalışma yoksa seni durdurmak zorunda kalırım. Sadece güzel bir konuşma yapmayı tercih ederim. Beni anlıyor musun?"

Hook bana herhangi bir işaret vermedi. Sessizliği onay olarak kabul ettim.

"Tamam," dedim. "Şimdi kapıyı açacağım." Fırının kapağını kırdım ve yavaşça açtım, görünmemek için elimden geleni yaptım. Üzerinde durduğunuz kişiye göre bir bina büyüklüğünde olduğunuzda bunu yapmak zordur. "Şimdi sakın ol ve biz-"

Kapıyı belki on santim kadar açmıştım ki Kaptan Hook bir anda gözden kayboldu. Bir kolumu ona doğru savurduğumda bir buçuk saniye kadar geç kalmıştım ama ıskaladığım için kendimi çok kötü hissetmedim çünkü *Thomas* da küçük manyağı yakalamaya çalışmış ve tamamen ıskalamıştı.

Hook, düşmanlarımız için çalışan ve tam orada

Biz plan yaparken mutfakta bir duvardaki havalandırmaya doğru fırladı, göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçti ve hiçbirimiz onu durdurmak için zamanında tepki veremedik.

Bölüm

Yirmi dokuz

N Tümgeneralden başka birimiz.

Toot bir kitaplığın tepesinde çömeldiği yerden aşağı indi, Hook'un fırlayan siyah formunu yakaladı ve diğer küçük periyi oturma odasının ortasında yere düşürdü. Halıya bir gümbürtüyle indiler, kanatları hâlâ bulanıktı ve düzensiz patlamalar ve sıçramalarla yerde yuvarlandılar, bazen birkaç santim yuvarlandılar, bazen sıçradılar ve altı metre aşağı indiler.

Toot bu dövüşü planlamıştı. Kanca'yı zırhındaki kancaların dolanıp onu bağlayacağı ve yavaşlatacağı halının üzerine yatırmıştı. Dahası, Toot'un elleri eldiven ya da boks eldiveni giymiş gibi görünene kadar kumaşla sarılmıştı ve Hook'u zırhının arkasındaki kancalardan yakalamayı başardı. Diğer küçük periyi bir çemberin içinde savurdu ve ardından tiz bir bağırisla onu duvara fırlattı.

Kaptan Kanca duvara çarparak yeni boyanmış alçıpanda oyuklar açtı, sonra sendeleyerek geri çekildi ve yere düştü. Toot, küçük kılıcını çekerek intikam hırsıyla saldırdı ve zırhlı figür postallı yumruğunu havaya kaldırdı. Yüksek ve net bir sesle, "Yakarış!" diye bağırdı. "Ben bir tutsağım! Kış Yasası'nı çağırıyorum!"

Toot'un kılıcı çoktan sallanmaya başlamıştı ama son iki kelimeyle kendini aniden kontrol etti ve silahını geri çekti. Ayakları yerden bir santim yukarıda, dişlerini sıkarak Kanca'nın üzerinde asılı kaldı ama sonra vızıldayarak Kanca'dan uzaklaştı ve kılıcı kınına soktu.

"Uh," dedim. "Toot? Az önce ne oldu?"

Toot-toot yanımdaki mutfak tezgahına kondu ve belli ki öfkeli bir şekilde bir daire çizerek tepindi. "O koca ağzını açtın!" diye bağırdı. Bir süre sonra suratını asarak ekledi, "Lordum."

Önce Toot'a sonra da Hook'a kaşlarımı çatarak baktım. Düşman sprite yerde öylece oturuyor, kaçmak için hiçbir çaba göstermiyordu. "Tamam," dedim. "Bunu açıkla."

"Onu esir almayı teklif ettiniz," dedi Toot. "Kış Yasası'na göre, teklifinizi kabul ederse, siz ihtiyaçlarını karşıladığınız sürece kaçmaya teşebbüs edemez veya size karşı daha fazla direniş gösteremez. Artık onu öldüremezsin, dövemezsin ya da başka bir şey yapamazsın! Ve ben kazanıyordum!"

Gözlerimi kırdım. "Evet, tamam, iyi. O zaman soruları şimdiden soralım." "Yapamazsın!" Toot feryat etti. "Ona ihanet ettirmeye çalışamazsın."

önceki antlaşmalar ya da onu terörize etmek ya da herhangi bir şey!" Kaşlarımı çattım. "Bekle. O bir *misafir* mi?"

"Evet!"

"Kış Kanunu'na göre mi?"

diye sordum. "Evet! Sayılır."

"Pekala," dedim Hook'a doğru ilerleyerek. "Ben o anlaşmayı hiç imzalamadım."

Kış Yasası'nın canı cehenneme-"

Ve aniden, sanki biri derime bir sıra zımba çakmış gibi, Kış Şövalyesi'nin örtüsü tamamen kayboldu. Acı vücuduma geri döndü, iltihaplı dokular haykırıyor, çürüklerim zonkluyor, derimin altındaki ödemler korkunç bir gerginlikle çarpıyordu. Yorgunluk bana bir kamyon gibi çarptı. Duygular o kadar yoğundu ki yere düştüğümü ancak bakarak anlayabiliyordum.

Vücudum aniden uyuştı ve midemden aşağısı işe yaramaz hale geldi. *Bu* beni çok korkuttu ve en büyük birini doğruladı. Mab'a hizmet etmeyi kabul ettiğimde sırtım kırılmış, omurgam hasar görmüştü. Mantoyu üstlenmek, muhtemelen sakatlayıcı ve uzun süreli bir yaralanmayı örtbas . Ama o olmadan bedenim sadece ölümlüydü. Zamanla iyileşme konusunda çoğu kişiden daha iyiyim ama yine de insanım. Manto olmasaydı bacaklarım, mesane ya da bağırsak kontrolüm olmazdı,

en önemlisi, bağımsızlık.

Bir hafta boyunca bu şekilde yerdeydim ama Thomas'ın Murphy, Butters ve Molly'nin hemen arkasında yanıma ulaşması sadece birkaç saniye sürmüştü olabilir. Orada olduklarını biliyordum çünkü onları görebiliyordum ama sesleri sinir sistemimi tarayan hislerin kakofonisi arasında çok uzakmış gibi gelen bir mesafeden bana doğru geliyordu. Beni oturur pozisyona kaldırdılar ve sonra aniden acı gitti ve bacaklarım tek, yumuşak bir spazmla sarsılarak tekrar hareket etmeye başladı.

Manto restore edilmişti.

"Tamam," dedim düzensiz bir sesle. "Belki de Kış Yasası'nı *mahvetmeyiz*."

"Harry," dedi Thomas, sanki adımı daha önce birkaç kez söylemiş gibi. "Ne oldu?"

"Uh," dedim. "Sanırım bu bir yan etki. Şeylerin düzenine karşı gelmenin serpintisi."

"Ne?" diye sordu.

"Periler," dedim. "Biraz deli, yaramaz ve çok tehlikeliler ama hepsinin ortak bir özelliği var: Sözlerine sadıklar. Kanun olarak kabul ettikleri şeylere itaat ederler. Özellikle de Mab."

"Şu anda pek mantıklı konuşmuyorsun," dedi Thomas.

"Gücün örtüsü Mab'dan geliyor. Ve şimdi benim içimde. Ama hâlâ *onun* bir parçası. Eğer kendi krallığının yasalarını ihlal edersem, görünüşe göre örtü arkamı kollamayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani yasaların ne olduğunu bir önce öğrensem iyi olacak," diye cevap verdim. "Kalkmama yardım et."

Thomas beni ayağa kaldırdı ve ben Toot'a baktım. "Kış Kanunu'nu biliyor musun?"

"Şey," dedi Toot sanki ben bir aptalmışım gibi, "tabii ki." "Nereden öğrenebilirim?"

Toot başını eğdi. "Ne?"

"Kış Kanunu," dedim. "Bunu nerede öğrenebilirim?"

Toot başını diğer tarafa eğerek, "Anlamıyorum," dedi.

"Ah, Tanrı aşkına..." Burnumun kenarını baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Toot. Okuyabiliyor musun?"

"Elbette!" Toot dedi ki. "'Pizza', 'çıkış' ve 'çikolata' kelimelerini okuyabiliyorum!" "Üçünü de, ha?"

"Kesinlikle."

"Siz bir bilgin ve beyefendisiniz," dedim. "Ama Kış Hukukunu nerede öğrendiniz?"

Toot şaşırmış gibi başını salladı. "Bunu *öğrenmiyorsun*, Harry. Sadece *biliyorsun*. Herkes bilir."

"Bilmiyorum," dedim.

"Belki de çok büyüksündür," dedi Toot. "Ya da çok gürültülüsün. Ya da, bilirsin-çok insansın."

Homurdandım. Sonra da tüm konuşma boyunca aynı yerde oturmaya devam eden Kanca'ya baktım. "Demek gidip onu misafirim yaptım, ha?"

"Şey. Daha çok tebaan gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ah? Ne?"

"Teslim olmak budur işte," dedi Toot. "Onun hayatı senin istediğin gibi olacak. Ve onu aç bırakmadığınız ya da yeminini bozduрмаdığınız sürece, ona istediğinizi yapmasını söyleyebilirsiniz. Ve eğer efendisi

onu geri istiyorsa, onun için sana ödeme yapmak zorunda." "Ah. Ortaçağ tarzı fidyе."

Toot şaşkın görünüyordu. "Biraz koştı ama onu durdurdum lordum. Şimdi olduğu gibi. Senin önünde. Tam şurada."

Arkamdan birkaç dikkat çekici ses geldi, en yüksek ses çırağımdan geldi ve diğer herkese baktım. Hepsi ya gülümsemelerini gizliyor ya da kötü bir şekilde saklıyordu. "Hey, fıstık galerisi," dedim. "Bu görüldüğü kadar kolay değil."

"İyi gidiyorsun," dedi Karrin, gözleri parlayarak.

İçimi çektim.

"Toot," dedim ve Hook'a doğru yürüdüm.

Küçük peri orada oturmuş, görünüşe göre beni görmezden geliyordu, bu da büyük bir cesaret gerektiriyordu. Eğer düşersem ya da üzerine basarsam, bu bir oduncunun üzerine düşen bir ağaç gibi olurdu. Eğer ona fiziksel olarak zarar vermeye çalışsaydım, onu Stretch Armstrong gibi bükebilirdim.

Öte yandan, Hook bir periydi. Muhtemelen Mab'ın kanunlarını ihlal edebileceğim aklına bile gelmemiştir.

"Mahkûm ayağa kalkacak ve Za Lordu'nun karşısına çıkacak!"

Toot tiz bir sesle bağırdı. Kanca itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü.

"Lütfen kendinizi tanıttın," dedim. "Adınızı istemiyorum. Sadece sizi çağırmak için bir şey."

"Bazıları bana Lacuna der," diye cevap verdi.

"Bana uyar Lacuna," dedim. "Kaskını çıkar lütfen. Kimi desteklediğimi görmek istiyorum."

Lacuna uzandı ve yüzünü örten kaskı çıkardı. Muhteşemdi.

İnce siyah saçları en az bir ayak uzunluğunda bir örgüyle bağlanmıştı ve bunu yaptığında miğferden aşağı dökülüyordu. Teni kâğıt beyazıydı, kocaman gözleri baştan aşağı siyahtı. Cildinde koyu mor mürekkeple yapılmış küçük işaretler ya da dövmeler vardı ama ben izledikçe hafifçe yer değiştiriyor, bazıları gözden kayboluyor, bazıları ortaya çıkıyordu. Yüz hatları uzun ve çok zayıftı. Ustura gibi zarif ve tehlikeli bir güzelliği vardı.

Toot'un çenesi neredeyse kafasından düşecekti. "Vay canına!"

"Hmmm," dedi Karrin. "Dün gece seni döven kişi bu, değil mi?"

Thomas ona, "Ve bu sabah ona çelme taktı," diye hatırlattı.

"Ve bu sabah bana çelme taktı," diye homurdandım. Lacuna'ya döndüm ve bir süre onu inceledim. O da gözlerini kırpmadan bana baktı. Aslında hiç kıpırdamamıştı -örümcek ağıları gibi bir kalorifer peteğinin üzerinden yukarı doğru sürüklenen örgüsü dışında.

"Huh," dedim. "Bunu beklemiyordum."

Lacuna gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Senden sözünden dönmeni istemeyeceğim," dedim ona. "Ve sana saygılı davranacağım ve hizmetin karşılığında ihtiyaçlarını karşılayacağım. Anladın mı?"

"Anlıyorum," dedi Lacuna.

"Vay canına!" dedi Toot.

"Yeminimi bozmadan," dedim, "esir düşene kadar hizmet ettiğin kişi hakkında bana söyleyebileceğin her şeyi bilmek istiyorum."

Gözlerini dikti.

Hatamı fark ettim ve gözlerimi devirdim. "Başka şekilde ifade edeyim. Esir alınana kadar hizmet ettiğin kişi hakkında ona verdiğin hiçbir sözü bozmadan bana anlatabildiğin her şeyi anlat."

Lacuna bunun üzerine başını salladı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra başını kaldırdı ve ciddi, gizli bir tonda, "Senden pek hoşlanmışa benzemiyor," dedi.

Yavaş ve derin bir nefes aldım. daha fazla titreme vardı.

"Bunu ben de fark ettim," dedim. "Bana bu gece olanlar hakkında ne bildiğini anlat."

"Çocuklar," dedi mezar gibi bir sesle ve küçük yüzü açık bir öfkeyle buruştu. "Ve şeker. Bir sürü, bir sürü şeker."

"Vay canına!" Toot dedi ki. Kanatlarını çırparak uzaklaştı.

"Sözünü bozmadan bana Ace hakkında bildiğin diğer her şeyi anlat," dedim.

"Bana borcu var," diye cevap verdi Lacuna suratsızca, "verdiği hizmetler için."

İçimi çektim. "Bana daha faydalı bilgiler sunmak için gönüllü olmak istemezsiniz herhalde?"

Zırlı peri gözlerini kırpmadan bana baktı. Bu biraz ürkütücüydü. "Hayır, hiç sanmıyorum," dedim. "Aç mısın?"

Bir an için bunu düşünür gibi oldu, sonra "Evet" dedi. "Pizza ister misin?"

Lacuna'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "Ugh. Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu bir ilkti. Küçük Halk pizza için kelimenin tam anlamıyla savaşa girebilirdi. Pizzayı o kadar çok seviyorlardı. "Ne yemek istersiniz o zaman?"

"Kereviz," diye yanıtladı hemen. "Peynir. Yeşil çay. Ama en çok kereviz."

"Ne kadar rastgele," dedim. Omzumun üzerinden baktım.

"Molly?" "Onları aldım," dedi ve mutfağa gitti.

"Tamam Lacuna," dedim. "gereken bir sürü iş var. Yemek yemeni, biraz dinlenmeni ve rahatına bakmanı istiyorum. Bu daireden ayrılmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Lacuna kasvetli bir şekilde başını salladı. "Evet." Kanatları bulanıklaştı ve dairenin öbür ucuna, Molly'nin üzerinde Lacuna-chow olan bir tabak hazırladığı mutfağa doğru fırladı.

"Güzel. Seninle ne yapacağıma sonra karar veririm." Ensemi ovuşturdum ve diğerlerinin yanına geri döndüm. "Pekâlâ. Bu biraz sinir bozucuydu."

"O zaman onu neden esir aldınız?" Thomas sordu.

Ona ters ters baktım. "Toplayacak bir manga paralı askerin yok mu? Ya da atlayacak bir köprün?"

"Sanırım öyle."

"Pekâlâ millet," dedim. "Ödevlerinizi aldınız. Hadi onları halledelim. Molly, daire ve telefon sende, yani arama ekiplerini gönderdikten sonra koordinasyonu sen sağlayacaksın. Bir şey öğrenen olursa Molly'yi arasın. Aksi takdirde, saat beşte burada buluşalım."

Bir tur baş sallama ve anlaşma oldu ve Butters, Thomas ve Karrin şehre doğru yola çıktılar.

Onlar gittikten sonra Molly, "Neden onları öylece bıraktın?" diye sordu. Kaşlarımı tekrar kaldırdım. Çekirge daha da zeki olmaya devam ediyordu.

"Onları ekmiyordum," dedim.

Molly bir kaşını kaldırdı. "Sen değil miydin?"

"olarak değil," dedim. "O işlerin de yapılması gerekiyor."

"Sen tek tehlikeli bir yere giderken. Haksız mıyım?"

Ona hemen cevap vermedim ve Lacuna'nın yemeğini hazırlamayı bitirdi. Tabağı tezgâhın üzerine koydu ve ciddi küçük peri kudurmuş bir kurt gibi tabağın üzerine atıldı.

"gibi bir şey," dedim. "Senin de yapacak bir işin yok mu?"

Molly bana baktı. Sonra masanın üzerindeki haritayı aldı, katladı ve kapıya doğru yürüdü. "Bu konuda seninle tartışmayacağım. Sadece bildiğimi bilmeni istedim."

Tam o sırada Toot bir yerlerden vızıldayarak daireye geri döndü. Lacuna'yı en son gördüğü noktadan başlayarak, spiral arama şekli onu mutfağa götürene kadar çılgınca, baş döndürücü daireler çizdi. Sonra süzülerek Lacuna'nın yanına indi ve düzgünce tezgâhın üzerine kondu.

İki küçük periye baktım. Toot, Lacuna'ya sarılmış bir karpuz Jolly Rancher uzattı, sanki İsa'ya tütsü ve mür sunuyormuş gibi. "Merhaba!" dedi parlak bir sesle. "Ben Tümgeneral Toot- toot!"

Lacuna yemeğinden başını kaldırdı ve Toot'un hediyesini gördü. Gözleri kısıldı.

Sonra da Toot-toot'un suratına bir yumruk indirdi.

Küçük korumam birkaç metre geriye uçtu ve kışının üzerine düştü. İki eli de burnuna gitti ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Toot Jolly Rancher'ı düşürmüştü. Lacuna sakince tekmeleyerek mutfak lavabosunun giderine attı. Sonra Toot'a sırtını dönerek onu tamamen görmezden geldi ve yemeğini yemeye devam etti.

Toot'un gözleri Lacuna'ya bakarken daha da büyümüştü. "Vay canına!" dedi.

Bölüm

Otuz

T Montrose Point Kuş Cenneti'nin ikinci bir adı daha var: Sihirli Çit. Yaklaşık on beş dönümlük bir alanda ağaçlar, çalılar ve dolambaçlı yollar bulunmaktadır. Burası onlarca yıldır kuşların barındığı bir yerdir ve kış için güneye göç eden kuşların uğradığı önemli bir limandır. Burayla ilgili bazı broşürleri okursanız, size Sihirli Çit'in nasıl bir yer olduğunu anlatacaklardır Kuşların ve doğanın büyüyle dolup taşıyor.

Ancak burada yaşayanlar buraya Sihirli Çit de diyorlar çünkü burası başka erkeklerle takılmayı uman erkekler için oldukça iyi bilinen bir mekân. Gezginlerin kuş gözlemcilerine oranı (dürbünler ve kuş gözlemciliği hakkında ironik bir şaka yapmayı düşünmediğimi sanmayın) yılın zamanına göre değişiyor. Etrafta tonlarca kuş ve kuş sever olduğunda, bu dürbünlü ve kameralı çok sayıda insan anlamına gelir. Bu tür şeyler romantik gizemi gerçekten azaltıyor.

Montrose Limanı'nı neredeyse tamamen çevreleyen bu yer, bir kanca gibi öne çıkmakta ve çoğunlukla *Su Böceği*'nden çok daha az kirli olan tekneler için bir yer olmaktadır. Orada bir yat kulübü ve yakınlarda oldukça işlek bir plaj var. Yani zaman zaman kuş izlemeyen, kruvaziyer yapmayan insanlar da Sihirli Çit'te dolaşıyor.

Benim gibi insanlar.

Ekim ayının sonunda, göç eden sürülerin çoğu çoktan gitmişti, ancak Hedge hala birkaç gün boyunca bir araya gelecek, sonra birleşecek ve muazzam bir bulut içinde ayrılacak olan serçe sürüleri için bir buluşma yeri idi. Dürbünsüz yürüyüşümde iki düzine tür tespit ettim. İsimlerini hafızamdan kazıma zahmetine katlansaydım çoğunu tanıyabilirdim. Ama bilmiyordum. Ebenezar, bana öğretirken, nesnelerin doğru adlarını öğrendiğinden emin olmak konusunda çok ciddi idi.

Bugün park, çiseleyen soğuk gri gökyüzünün altında çoğunlukla boştu. Gitmek istediğim yere doğru giderken, tamamen siyah , siyah şapkalı ve siyah güneş gözlüklü bir adamın yanından geçtim - güneş gözlüğü, Tanrı aşkına - ben yanından geçerken gereksiz yere soğuk bakışlarıyla beni takip etti.

"Bunun için burada değilim," dedim. "Uzun mesafeli bir arama yapıyorum. Yarım saat içinde gitmiş olurum. Öyle ya da böyle."

Hiçbir şey söylemedi ve ben yanından geçerken çalılıkların arasında kayboldu. Burada bir topluluk var. Gözcüler, koşucular. Polis bazen baskınlar düzenliyor. Bana, özellikle modern dünyada, ilgili herkes için çok fazla yaygara ve sorun gibi geliyor.

Bob artık omuz çantamda değildi ama onun yerine ihtiyacım olan şeyi koymuştum. Yakındaki göl ve yağan yağmur su için yeterliydi. Toprak bol miktarda vardı ve küçük bir çukur kazmak için bir bahçe küreği kullandım. Kuzeybatıdan gelen soğuk rüzgârlar hava ihtiyacımı karşılıyordu ve yanımda getirdiğim birkaç kilo çirayı küçük, içi boş bir piramidin içine yığıldıktan sonra, yağmurda bile küçük bir ateş yakmam uzun sürmedi.

Alev almaya başlayana kadar bekledim, daha sıcak ve daha hızlı yanması için onu inşa ettim. Üzerinde yemek pişirmek istemedim. İhtiyacım olan tek şey birkaç dakikaydı. Alçakta kaldım ve mümkün olduğunca az hareket ettim. Toplanan yüzlerce serçenin şarkısı coşkuluydu, her yere yayılmıştı.

Ateş yandıktan sonra malayı kullanarak etrafımdaki yumuşak toprağa bir daire çizdim. Parmağımla dokundum ve küçük bir irade çabası gösterdim ve çemberin büyüğü yayıldı. Bu fiziksel değil mistik bir bariyerdi, büyüleri içerecek ve odaklayacak ve genellikle yapmak üzere olduğum şeyi yapmayı kolaylaştıracak bir şeydi. Görülemez ya da dokunulamazdı ama çok ama çok gerçekti.

Pek çok önemli şey .

İrademi topladım, saf odaklanmaya daldım. İnsanlar nedense büyücülerin sihirli kelimeler kullandığını düşünüyor. sihirli kelimeler diye bir şey yoktur. Büyülerimizde kullandıklarımız bile sadece sembollerdir, zihinlerimizi içlerinden akan enerjilerden yalıtmanın bir yoludur. Kelimeler en az büyü kadar korkunç ve güzel bir güce sahiptir ve bunu yapmak için özel bir efekt bütçesine de ihtiyaçları yoktur.

Günün sonunda sihri harekete geçiren şey saf iradedir. Duygular bunu güçlendirmeye yardımcı olabilir, ancak büyüü beslemek için duygularınızdan yararlandığınızda, bu bile sadece iradenin farklı bir ifadesi, bir şeyi gerçekleştirme arzunuzun farklı bir tadıdır. Bir büyücü olarak yaptığınız bazı şeyler, sahip olduğunuz tüm duyguları bir kenara bırakmanızı gerektirir. Kriz anlarında iyidirler ama metodik ve kasıtlı bir çabada niyetlerinize zarar verebilirler. Bu yüzden tüm kafa karışıklığımı, şüphelerimi ve belirsizliğimi, mükemmel zekâyâ sahip terörümle birlikte bloke ettim, geriye sadece mantıklı benliğim ve tek bir hedefe ulaşma ihtiyacım kaldı.

Ancak o zaman başımı kaldırdım ve konuştum, her kelimeyi ihtiyacımın gücüyle doldurdum ve evrene çağrışı gönderdim. O zaman

Güç, sesimin daha yüksek, daha derin, daha zengin çıkmasını sağladı.

"Işığın ve Yaşamın Leydisi, duy beni. Sen ki her daim yeşilin kraliçesisin, Çiçeklerin Leydisi, duy beni. Korkunç alametler yaklaşıyor. Sesimi duy. İhtiyacımı duy. Ben Harry Dresden, Kış Şövalyesi ve seninle konuşmam gerek." Sesimi ve irademi birleştirdim ve gürledim, "Titania, Titania, Titania! Seni çağırıyorum!"

Son hece görüş alanındaki her yüzeyden gürültülü yankılarla yankılandı. Serçeleri panikletti. Binlerce kanatlı ve küçük bedenli bir bulut halinde uçtular, çayırın etrafında çılgınca daireler çizen bir sürü halinde toplandılar.

"," diye nefes aldım kendi kendime. "Hadi artık." Uzun, çok uzun bir dakika boyunca sessizlik içinde durdum ve hiçbir şey olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Sonra bulutların dönmeye başladığını gördüm ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini anladım.

Hayatımın büyük bir bölümünde Orta Batı'da yaşadım. Hortumlar burada hayatın bir gerçeği, arka planın bir parçası. İnsanlar korkutucu olduklarını düşünürler ve öyledirler de, ancak oldukça basit bazı kurallara uyduğunuz takdirde hayatta kalabilirsiniz: İnsanları erkenden uyarın ve uyarıyı duyduğunuzda hızla ulaşabileceğiniz en güvenli alana gidin. Bu genellikle bir bodrum veya kök mahzenidir. Bazen bir merdivenin altındadır. Bazen bir iç banyodadır. Bazen umabileceğiniz en iyi şey bulabileceğiniz en derin hendeftir.

Ama temelde hepsi "kaç ve saklan" anlamına geliyor.

Orta Batı'da geçirdiğim yıllar bana tam da bunu yapmam için bağıırıyordu. Kalbim hızlanmaya ve ağzım kurumaya başlarken tepemdeki bulutlar - "tepemdeki" derken *doğrudan* başımın üstünü kastediyorum- gittikçe daha hızlı dönmeye başladı.

Kuşlar Sihirli Çit'in dört bir yanından fırladılar ve serçelere katılarak çılgınca dönmeye başladılar. Hava aniden kapandı ve çiseleyen yağmur sanki bir vana kapatılmış gibi kesildi. Gök gürültüsü olmadan çakan şimşekler, su buharı ışığı görünür spektruma ayırdıkça beyazın, mavinin ve deniz yeşilinin her dönüşen bulutların arasında garip bir şekilde titreşti.

Sonra onu hissettim; Lily'de hissettiğime benzer bir sıcaklık, sadece yüz kat daha sıcak, daha parlak ve daha yoğun. Bulutlar alçalmaya başladı ve çılgın kuşlar, çayırın etrafında parlayan tüyler ve ısıltılı gözlerden oluşan bir duvar haline gelene kadar çemberlerini daralttılar. Sonra bir ışık parlaması, büyük bir gongun artçı tonu gibi garip bir müzikal sesi olan bir gök gürültüsü ve bir toprak yağmuru ve parlayan kömürleşmiş sonbahar parçaları oldu.

Çimenler havaya uçtu. Gözlerimi korumak için bir kolumu havaya kaldırdım ama ayaklarımı sabit tuttum.

Toprak çöküp toz ve kül temizlendiğinde, Işık ve Yaşamın Leydisi ve Yaz Sarayı'nın Hükümdarı benden yaklaşık on beş metre uzakta duruyordu.

Nefes kesiciydi. Güzel demek istemiyorum, çünkü kesinlikle öyleydi. Ama öyle bir güzellikti ki, o kadar geniş, o kadar derin ve o kadar güçlüydü ki, kendimi küçülmüş, önemsiz ve çok ama çok geçici hissetmeme neden oluyordu. Dağları ilk gördüğünüzde, denizi ilk gördüğünüzde, Büyük Kanyon'un uçsuz bucaksız, kasvetli heybetini ilk gördüğünüzde ve Yaz Kraliçesi Titania'ya her baktığınızda bunu hissedersiniz.

Görünüşüyle ilgili ayrıntıların önemsiz olduğunu , ancak önemsiz değillerdi - özellikle de benim için.

Titania kavga için giyinmişti.

Bir çeşit gümüş metalden yapılmış bir posta elbisesi giymişti, bağlantılar o kadar inceydi ki ilk başta dokuma kumaş gibi görünüyordu. Boğazına kadar ikinci bir deri gibi onu kaplıyordu. Bunun üzerine, güneş ışığının sarısından çam iğnelerinin yeşiline kadar yavaşça değişen renklerde ipekten uzun bir cübbe giymişti. Gümüş beyaz saçları bir kuyruk şeklinde örülmüş, sonra da ensesinde topuzlar halinde sabitlenmişti. Başında hâlâ canlı yaprakları olan bükülmüş bir asmaya benzeyen bir taç vardı. Elinde ne silah ne de kalkan vardı ama geniş Sidhe gözleri, düşmanın dayanamayacağı kadar iyi silahlanmış olduğunu bilen birinin mutlak kesinliğiyle bana bakıyordu.

Ve eğer bilmeseydim, orada duranın Mab olduğuna yemin edebilirdim. Ciddiyim. Kardeş gibi görünmüyorlardı. Klon gibiydiler.

Ona derin bir selam vererek başladım. Tekrar ayağa kalkmadan önce bir süre öyle kaldım.

Birkaç saniye boyunca heykel gibi durdu. Bana ölçülebilir bir şekilde başını bile sallamadı, ama vücut dilindeki bazı mikro değişiklikler onaylandığını gösteriyordu.

"Kızımı öldüren sen," dedi Titania sessizce. "Ne cüretle çağırırsın Ben mi?"

Son kelime havayı yararak geçti, öfkesi hissediliyordu. Beni çevreleyen çembere çarptı ve neredeyse anında yok olan altın ve yeşil kıvılcım yağmuruna dönüştü.

Peri Kraliçeleri ile biraz deneyimim oldu. Sinirlendiklerinde ve sizinle konuşmaya başladıklarında, onları acayip bir şekilde *duyarsınız*. Ve sonra eğer

Hayatta kalırsanız, acil servise zamanında yetişebilmeyi umarsınız. Titania'yla konuşmamın onu öfkelenlendirmeyeceği bir senaryo görmemiştim, bu yüzden önlem olarak çemberi çizmiştim.

Bazen beynimi kullanıyorum.

"Çılgınca, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Ama sizinle konuşmam gerekiyordu, ey Kraliçe."

Gözleri kısıldı. Kuşlardan oluşan perde bulutu ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş olsa da etrafımızda dönmeye devam ediyordu. Tepemizdeki bulutlar dönmeye devam ediyordu. Sanki özel bir bahçede duruyormuşuz gibi dünyanın geri kalanından soyutlanmıştık. "Konuş o zaman."

Kelimelerimi düşündüm ve dikkatle seçtim. "Hareket halinde olan olaylar var. Temelde tüm dünya için ciddi sonuçları olan çok büyük olaylar. Yani, Beyaz Konsey ile Kızıl Saray arasındaki savaşın büyük bir olay olduğunu sanıyordum ama şimdi bana öyle geliyor ki bu, asıl grubun açılış gösterisiymiş."

Gözleri kısıldı. Başını bir santim kadar salladı. "Bu gece bir şeyler olacak," dedim. "Kuyu gelecek saldırı altında. Açılırsa neler olabileceğini biliyorsunuz. Kısa vadede pek çok insan zarar görür. Ve uzun vadede ... şey, ne olacağını bildiğimden emin değilim, ama iyi olmayacağından neredeyse eminim."

Titania başını hafifçe bir yana eğdi. Bu bana avını düşünen ve aniden üzerine çullanmaya değip değmeyeceğine karar veren bir kartalı hatırlattı.

"Bunun olmamasını sağlamaya çalışıyorum," dedim. "Ve bu sorunun doğası gereği çalıştığım insanlardan aldığım hiçbir bilgiye güvenemiyorum."

"Ah," dedi. "Kız kardeşimi yargılamamı istiyorsunuz."

"Mab hakkında bilgisi olan birine ihtiyacım var," dedim. "Olayların hareket halinde olduğunu bilen biri. Eğer onun ... uh... . . değişip değişmediğini bilen biri."

"Aradığınız bilgiye sahip olduğumu size düşündüren nedir?"

"Çünkü seni yıllar önce taş masada savaş alanını hazırlarken gördüm. Sen Mab'a eşitsin. Gücünü gördüm. Bilgi olmadan bir güce sahip olamazsın."

"Bu doğru."

"Bilmem gerek," dedim. "Mab'ın akli başında mı? O hala Mab mı?"

Titania uzun bir süre heykel taklidi yaptı. Sonra başını yana çevirdi ve göle doğru baktı. "Bilmiyorum." Bana eğik bir bakış attı. "Onunla hiç konuşmadım."

Hastings'ten beri kız kardeşim."

Bin yıllık yabancılaşmadan sonraki en iyi şey. Destansı ölçekte bir işlev bozukluğu. Bu tam da akli başında insanların içine girmeyeceği türden bir aile gerilimiydi.

"Kendimi aile işinize enjekte edeceğim," dedim. "Çünkü bunu yapmazsam neler olabileceğinden ölesiye korkuyorum ve bunun yapılması gerekiyor. Mab'ın düşmanı olduğunu anlıyorum. O siyah derse, senin beyaz diyeceğini ve bunun böyle olduğunu anlıyorum. Ama burada hepimiz birlikte güneye giden bir el sepetinin içindeyiz. Ve yardımınıza ihtiyacım var."

Titania başını diğer tarafa eğdi ve bana doğru bir adım attı. Neredeyse irkilerek çemberin dışına çıkıyordum. Bunu yapmak istememiştim. Üzerime gelmeye karar verirse beni uzun süre güvende tutacağını sanmıyordum ama orada olduğu sürece, en azından onu aşağı indirmek için biraz zaman harcamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu, bu süre içinde ona saldırayırdım. Ayrıca ilk darbeyi ben vurursam, çemberin korumasını ve şu anki tek avantajımı feda edeceğim anlamına geliyordu. Ayaklarıma baktı ve sonra beklentiyle bana döndü.

"Uh," dedim. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Bunu söylediğimde yüzünde bir şey titreşti, tanımlayamadığım bir duygu. Belki de insani bir duygu değildi. Aniden arkasını döndü ve ilk kez etrafını düşünüyor gibiydi. "Göreceğiz," dedi. Bana döndü, gözleri niyetliydi. "Neden buraya çağırma için geldin?"

"Burası bir kuş cenneti," dedim. "Yaşamı ve güzelliği korumak için tasarlanmış doğal bir yer. Ve kuşlar bana biraz yazlık gibi geliyor. Yazın peşinden güneye inip kışı geçirdikten sonra geri dönüyorlar. Yaz'ın Faerie'deki bazı topraklarına yakın olabileceğini düşündüm. Böylece beni daha kolay duyabilirsin."

Sanki dinliyormuş gibi başını yavaşça çevirdi. Binlerce kanat çırpışının sürekli, boğuk beyaz gürültüsünden başka ses yoktu. "Ama burası bundan daha fazlası. Onaylanmamış ilişkilerin yaşandığı bir yer."

Omuz silktim. "Sadece sen ve ben varız. Beni öldürmek istiyorsan, bunu burada başka kimseye zarar vermeden yapabileceğini düşündüm."

Titania başını salladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Buraya birbirleriyle tanışmak için gelen erkekler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Uh," dedim, kendimi biraz dengesiz hissederek. "Eşcinsel erkekler hakkında ne düşünüyorum?"

"Evet."

"İçki iç ve içkiye izin ver, aşağı yukarı."

"Yani?"

"Yani bunun benimle pek bir ilgisi yok," dedim. "Ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Ben onların oturma odasına gidip kadınlarla takılmıyorum. Onlar da gelip benim evimde diğer erkeklerle ne yapıyorlarsa onu yapmıyorlar."

"Bunu yapmalarının ahlaki açıdan yanlış olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Bunun doğru mu yanlış mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedim. "Benim için çoğunlukla fark etmez."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü ahlaksızca bir şey yapıyor olsalar bile, kendim mükemmel değilsem onları bu konuda eleştirmeye başlamak aptallık olur. Sigara içmek kendine zarar verir. İçki içmek kendine zarar verir. Öfkelenmek ve insanlara bağırarak yanlıştır. Yalan söylemek yanlıştır. Hile yapmak yanlıştır. Çalmak yanlıştır. Ama insanlar bunları her zaman yapıyor. Nasıl mükemmel bir insan olacağımı çözer çözmez, diğer insanlara hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiği konusunda ders vermeye hak kazanacağım."

"Garip bir duygu. Siz 'sadece insan' değil misiniz? Her zaman kusurlu olmayacak mısınız?"

"Şimdi anlıyorsun," dedim. "Bunu günah olarak görmüyor musun?"

Omuz silkтім. "Bence bu acımasız bir dünya. Aşkı bulmanın zor olduğunu düşünüyorum. Bence biri bunu başardığında hepimiz mutlu olmalıyız."

"Aşk," dedi Titania. Kelimenin üzerine kilitlenmişti. "Burada olan şey bu mu?"

"Buraya anonim seks için gelen adamlar mı?" İçimi çektim. "O kadar da değil. Bence bu kısım biraz üzücü. Yani, seks ne zaman bu kadar kişiliksiz bir şey haline gelse, bu utanç verici. Ve bunun onlar için iyi olduğunu sanmıyorum. Ama incittikleri ben değilim."

"Bu neden önemli olsun ki?"

Bir an Titania'ya baktım. Sonra dedim ki, "Çünkü insanlar özgür olmalı. Ve yapmak istedikleri bir şey başkalarına zarar vermediği sürece, bunu yapmakta özgür olmalılar. Açıkçası."

"Öyle mi?" Titania sordu. "Ölümlüler dünyasının durumuna bakılırsa, öyle görünmüyor."

"Evet. Pek çok insan bunu anlamıyor," dedim. "Doğru ve yanlışla takılıp kalıyorlar. Ya da sağ ve sola. Ama insanlar *özgür* olmadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok."

Titania beni dikkatle inceledi.

"Neden bana bunu soruyorsun ki?" diye sordum.

"Çünkü uygun olduğunu hissettim. Çünkü içgüdülerim bana cevaplarının senin hakkında bilmem gereken bir şey söyleyeceğini söylüyordu."

Titania derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim hakkında ne düşünüyorsun?" Bir an düşündüm: Kibar bir cevap mı yoksa dürüst bir cevap mı?

Dürüst. Dürüst olmak neredeyse her zaman en iyisidir. Bu, hikayenizi doğru anlatma konusunda asla endişelenmenize gerek olmadığı anlamına gelir. "Sevgisinin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar Mab'ın gazabının oldukça kötü olduğunu düşünüyordum."

Bunun üzerine Titania neredeyse gülümsedi. "Oh?"

"On bir hafta boyunca her gün beni öldürmeye çalışarak beni yataktan kaldırdı. Beni çok korkutuyor."

"Onu sevmiyor musun?"

"Şimdiye kadar duyduğum hiçbir kelime tanımına göre değil," dedim. "Peki neden ona hizmet ediyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım vardı," dedim. "Onun fiyatı buydu. Arctis Tor'un dekorunu beğendiğim için olmadığı kesin."

Titania başını salladı. "Yüzyıllar boyunca kendisi için şekillendirdiği diğer canavarlara hiç benzemiyorsun," dedi.

"Uh. Teşekkür ?"

Başını iki yana salladı. "Senin için hiçbir şey yapmadım, Harry Dresden." Dudaklarını büzdü. "Birçok yönden o ve ben birbirimize benziyoruz. Daha birçok yönden de tamamen farklıyız. Kız kardeşimin neye biliyor musun?"

"Gösterişli girişler," dedim.

Titania'nın dudakları gerçekten de kıpırdadı.

"Mantıklı." "Mantık mı?"

"Akıl. Mantık. Hesaplama. Soğuk sayılar. Aklın üstünlüğü." Titania'nın gözleri uzaklaştı. "Farklı olduğumuz bir başka nokta da bu. Ben kalbimin bilgeliğini takip etmeyi tercih ederim."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

Titania elini kaldırıp tek bir kelime söyledi ve hava güçle cınladı. Yer büküldü, çemberimi parçaladı ve beni ayaklarımdan sırt üstü yere fırlattı.

"Yani," dedi, sesi sıcak ve öfkeliydi, "kızımı *öldürdün*."

Kuşlar sanki bir santrifüjden çıkmış gibi çılgık çılgıca her yöne uçuyorlardı. Titania bir elini kaldırdı ve fırtınalı gökyüzünden bir şimşek çaktı ve bir metre ötede yerde kafam büyüklüğünde bir krater açtı.

"Buraya gelmeye *cüret* ediyorsun! Benden kız kardeşimin işine karışmamı istemeye! Aurora'mı demirden bir ölümle öldüren sensin!"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Titania ceketimin önünden tutup beni yerden kaldırdı. Tek eliyle. Beni başının üzerinde tuttu, böylece yumruğu göğsüme bastırdı.

"Seni binlerce şekilde öldürebilirim," diye hırladı, opalesan gözleri

renklerle dönüyordu. "Kemiklerini dünyanın uzak köşelerine dağıtabilirim. Seni bahçemde besleyebilir ve bu süre boyunca çılgılık atmanı sağlayabilirim. Sana Lloyd Slate'in kaderini işkenceler yapabilirim. *Kalbini yemek istiyorum.*"

Orada, öfkeli Yaz Kraliçesi'nin üzerinde asılı kaldım ve kendi hayatımı kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum, kesinlikle biliyordum. Elbette bir şeyler yapabilirim, olağanüstü şeyler. Ama Titania'nın benden, bir kutup ayısının bir tarla faresinden korktuğundan daha fazla korkmasına gerek yoktu. Kalp atışlarım katı bir tona yaklaştı ve altıma yapmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ve sonra gerçekten rahatsız edici bir şey oldu.

Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşları ortaya çıktı ve yanaklarına döküldü. Titania sarkmış gibiydi. yere indirdi ve serbest bıraktı.

"Bunları yapabilirim. Ama hiçbirini," diye fısıldadı, "bana kızımı geri vermeyecek. Hiçbiri içimdeki boşluğu dolduramazdı. Zaman aldı ama Elder Gruff'ın bilge öğütleri bu gerçeği görmeme yardımcı oldu."

Cehennem çanları. Yaşlı Gruff benim adıma mı konuşmuştu? O adama bir bira borçluydum.

"Ben aptal değilim büyücü. Onun neye dönüştüğünü biliyorum. Ne yapılması gerektiğini biliyorum." Daha fazla gözyaşı döküldü, elmas gibi parlıyordu. "Ama o benimdi. Onu benden aldığını unutamam. Bunun için seni affedemem. Canını al ve burayı terk et."

Konuşurken sesim kendi kulaklarıma biraz dengesiz geliyordu. "Eğer Kuyu yırtılırsa, sizin krallığınız da en az ölümlüler kadar kaybedecek."

"Kalbimin bilgeliği senden *nefret etmemi* söylüyor ölümlü," dedi Titania, "mantığım ne derse . Sana yardım *etmeyeceğim.*"

"Hayır mı? Kuyu'daki o şeyler serbest bırakılırsa kalbiniz size ne olacağını söylüyor? Onlar ölümsüzler. Arıza emniyetindeki yangın onları bir süreliğine durdurabilir ama geri döneceklerdir."

Titania yüzünü bana dönmedi. Sesi yorgun çıkıyordu. "Kalbim bana her şeyin bir sonu olduğunu söylüyor." Durakladı. "Ama özgürlüğe inanan bir Kış Şövalyesine söyleyeceğim bir şey var: Daha sağduyulu olmayı öğrenmelisin. Bildiğiniz ve korktuğunuz gücün bir adı var. İnsan her şeyin gerçek adını bilmeli."

Döndü ve bana doğru yürüdü. Vücudum deli gibi koşmamı söylüyordu ama ona susmasını, zaten bacaklarımdan çok fazla titrediğini söyledim. Titania ayak parmaklarının üzerine eğildi ve kulağıma çok yakın bir şekilde fısıldadı.

"*Nemesis,*" diye nefes aldı. "Dikkatli konuş yoksa seni duyabilir."

Gözlerimi kırptım. "O . Ne?"

Bununla birlikte döndü ve uzaklaşmaya başladı. "İyi yolculuklar büyücü. İnsanların özgür olması gerektiğini söylüyorsun. Katılıyorum. Seni bilgeliğimle zincire vurmayacağım. Seçiminizi yapın. Dünyanın ne olacağını seç. Umurumda değil. Senin sayende benim için çok az ışık kaldı."

Nispeten küçük bir kuş sürüsü, sadece birkaç yüz tanesi, Titania ile benim aramda bulanıklaştı. Onlar geçtiğinde, Titania gitmişti.

Orada öylece durdum, dönen bulutlarla birlikte kalp atışlarımın da yavaşlamasına izin verdim. Kendimi bok gibi hissediyordum. Aurora'yı öldürdüğümde başka bir seçeneğim yoktu ama yine de birinin küçük kızını sonsuza dek ondan almıştım. Kendimi kayıkta tek kürekli bir adam gibi hissediyordum. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, hiçbir yere varamıyordum.

Ama en azından artık bir ismim vardı, Hanımların bana bahsettiği güç için.

Nemesis.

Ve farkındaydı.

Durdurulmuş olan yağmur aniden sağanak halinde yağmaya başladı ve Titania'nın olacağımdan emin olduğundan ekşi bir şekilde şüphelendim. Beni öldürmemiştii, en azından henüz. Ama benden hoşlanmadığına adım gibi emindim.

Gece hızla yaklaşıyordu ve buraya geldiğinde kıyamet kopacaktı. Ve bu en iyi senaryoydu.

Başımı eğdim, yağmura karşı omuzlarımı kamburlaştırdım ve Sihirli Çit'ten çıkmaya başladım.

Bölüm

Otuz bir

Bir taksi çağırdım ve bir sonraki hedefime gittim: Graceland Mezarlığı.

Cadılar Bayramı olması nedeniyle burası oldukça kalabalıktı. Graceland, ülkenin büyük mezarlıklarından biri, mezarlıkların Atlantic City'si. Hala hayattayken etrafa saçacak çok fazla parası olduğu belli olan kadın ve erkeklerin anıtlarıyla dolu. Her yerde granit ve süslü mermerden yapılmış heykeller ve anıt mezarlar var, bazıları antik Yunan tarzında, bazıları ise açıkça antik Mısır'dan daha fazla etkilenmiş. Bir tanesi neredeyse tam boyutlu bir tapınak. Çeşitli anıtların gerçek tarzı, inanılmaz güzellikten kesinlikle çirkin savurganlığa kadar değişiyor; sanatçılar, iş adamları, mimarlar ve mucitler şimdi bir arada sessizce yatıyor.

Graceland'de yürüdüğünüzde kendinizi bir anılar labirentinde, yaşayan hiç kimsenin artık bir yüze bağlayamadığı bir isimler bulutunda kaybolmuş bulabilirsiniz. Bazı eski anıtların önünden geçerken, artık kimsenin onları ziyaret edip etmediğini merak ettim. Eğer 1876'da ölmüş olsaydınız, şu anda yaşayanlar büyük-büyük, hatta büyük-büyük-büyük torunlarınız olurdu. İnsanlar o kadar uzun süre önce ölmüş olanların mezarlarını ziyaret ediyor muydu?

Hayır. Kişisel bir sebepten dolayı değil. Ama sorun değildi. Mezarlar ölümler için değildir. Ölümlerin arkalarında bıraktıkları sevdikleri içindir. O sevilenler gittiğinde, herhangi bir mezarın sakinine dokunan tüm yaşamlar sona erdiğinde, mezarın amacı da yerine gelmiş ve sona ermiş olur.

Sanırım olaya bu bakarsanız, mezarını devasa bir heykel ya da dev bir tapınakla da süsleyebilirdi. En azından insanlara konuşacak bir şeyler verirdi. Gerçi bu mantığa göre, öldüğümde kendi mezarımın üzerine bir hız treni ya da belki bir Tilt-A-Whirl inşa ettirmem gerekirdi. Böylece sevdiklerim hayatlarına devam ettikten sonra bile insanlar yıllarca eğlenmeye devam edebilirdi.

Tabii ki, biraz daha büyük bir arsaya ihtiyacım var.

Mezarım hâlâ açıktı, yerde altı metrelik bir çukur. Eski bir düşmanım bunu benim için öldürücü bir ön sevişme olarak satın almıştı. Bu mezar onun beklediği gibi düşmemişti. Ama görünüşe göre mezarı emniyete almak ve (yasadışı bir şekilde) açık bırakmak için kullandığı mekanizma hâlâ yerinde duruyordu, çünkü oraya gittiğimde onu her zaman olduğu gibi açık ve tehditkâr buldum. Mezar taşımı okurken tüylerim diken diken oldu.

Güzel bir şeydi, altın kakmalı harfleri ve altın kakmalı bir beş köşeli yıldızı olan beyaz mermer:

HARRY DRESDEN BURADA YATİYOR. DOĞRU ŞEYİ YAPARKEN ÖLDÜ.

"Şey," diye mırıldandım, "bir kez, elbette. Ama sanırım üçte iki en iyisini yapmam gerekecek."

Etrafıma bakındım. Cadılar Bayramı perili tema turları olabilecek birkaç grubun ve pahalı siyah giysiler ve korkunç makyajlar giyen, sigara içen ve dünyaya karşı bilge gibi görünmeye çalışan bir grup çocuğun yanından geçtim. Birkaç yaşlı insan gerçekten de mezarları ziyaret ediyor, taze çiçekler koyuyor gibiydi.

Kendi mezarımın başında düşünceli bir şekilde durdum ve kimse bakmayana kadar bekledim. Sonra zıplayarak aşağıya indim. Ayaklarım bir inç suya ve çiseleyen yağmurun izniyle altı inç çamura battı.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için biraz daha eğildim ve tekrar çantama girdim.

Ellerim ilk denemede çantayı açamayacak kadar titriyordu. Soğuk değildi. Kendi mezarımın dibinde durmak bile değildi.

-Hayalet olduğum zamanlarda kendi mezarım dünyadaki en huzurlu yerdı ve bu güvencenin bir kısmı hâlâ mevcuttu. Hâlâ ölmek gibi bir arzum yoktu; beni yanlış anlamayın.

Korkutucu olan şey, önümüzdeki birkaç dakika içinde ölürsem değer verdiğim tüm insanlara ne olacağını hayal etmektir. Eğer haklıysam, bir sonraki görüşme bana ihtiyacım olan her şeyi sağlayabilirdi. Eğer değilsem... sanırım ölmeyi umabilirdim. Ama insanları bu seviyede kızdıran büyücülerin bu kadar hoş ve nazık bir şey elde edemeyeceklerine dair kötü bir his vardı içimde.

Hazırlıklarımı hızlıca yaptım. Toprak ve su her yerdeydi, sorun yoktu. Sahip olduğum az miktardaki havanın çağrıya uygun olmasını ummak zorundaydım. Önceden planlamamış olsaydım ateş bir sorun olabilirdi. Başka bir ilkel gücü de temsil etmem gerekiyordu, tam olarak aklımdaki varlığı çağırarak bir şey:

Ölüm.

Eğer Hallo-freaking-ween'e kendi mezarından büyü yapmak yeterince ölümcül değilse, neyin ölümcül olacağından emin değildim.

Tek ayağımın üzerinde durdum ve bir hareket ve bir sözle mezardaki suyun çoğunu dondurdum. Boşta kalan ayağımı buzun üzerine koydum ve diğer ayağımı çoğunlukla çamur olarak bıraktığım kısımdan çıkardım. Sonra onu da dondurdum. Buzun üzerinde kayarken herhangi bir sorun yaşamadım, daha doğrusu biraz kaydım ama vücudum buna, çakıllı bir yolda ayağımın altında dönen küçük taşlara alıştığı kadar doğal bir şekilde alışmış görünüyordu. Önemli bir şey değildi.

Su iyice katılaştınca diğer malzemelerimi çıkardım. Bir şişe yemeklik yağ, bir bıçak ve kibrit.

Bıçağı aldım ve sol elimin derisine, başparmağımla işaret parmağımın arasındaki etli kısma, daha önce bir Peri Kraliçesi'nin emriyle yaralandığım eski bir yara izinin üzerine kısa bir kesik attım. Bu yara kabarıp kanamaya başlarken, aynı bıçakla uzanıp saçımın bir tutamını kestim. Kilidi aldım ve yeni dökülmüş kanı bir arada tutmak için yapıştırıcı olarak kullandım ve buzun yüzeyine bıraktım. Her ihtimale karşı daha fazla ölüm. Sonra saçın ve kanın etrafına bir çember yağ döktüm ve kibritle çabucak tutuşturdum.

Ateş ve su tısladı, tükürdü ve rüzgâr mezarımın üzerinde inledi. Ellerimi iki yanına dayadım, gözlerimi kapadım ve sesimi irademle birleştirerek seçtiğim yakarışı . "Kadim kocakarı, haberci!" Başladım, sonra sesimi yükselttim, daha yüksek. "En uzun gölge! En karanlık rüya! Sonsuz açlığın, demir dişlerin, acımasız çenelerin kadını!" Kelimelere daha fazla rüzgârımı ve irademi kattım ve mezarımın içi sesimin şiddetiyle çınladı. "Ben Harry Dresden, Kış Şövalyesi ve seninle konuşmam gerekiyor! Athropos! Skuld! Kış Ana, seni çağırıyorum!"

Sesimdeki bastırılmış gücü serbest bıraktım ve çınlarken kuşların mezarlığın dört bir yanında sığındıkları yerlerden havalandıklarını duyabiliyordum. Turistlerden, Gothlinglerden ya da her ikisinden de bağırışlar ve şaşkınlık çığlıkları geliyordu. Dişlerimi sıktım ve bana doğru gelmemelerini umdum. Kış Ana tarafından öldürülmek Titania öldürülmek gibi olmazdı. O en azından büyük ve dağınık olabilirdi - gerçek bir dövüş değil, ama en azından düzgün bir katliam.

Eğer Kış Ana ortaya çıkıp beni öldürmek isteseydi, muhtemelen toza falan dönüşürdüm. Mab Maeve için neyse, Kış Ana da Mab için oydu; Kış Kraliçesi'nin kat be kat üstünde bir güce sahipti. Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştım ve bir yandan sohbet ederken bir yandan da gördüğüm en güçlü büyüü yapmıştı.

Çağrımın yankıları mezarlıkta başımın üzerinde birkaç kez sekti ve sonra ...

Ve sonra . . .

Ve sonra hiçbir şey.

Yanan yağ buzun üzerinde tıslayıp püskürürken bir an orada oturup bekledim. Kanıma ve saçlarıma doğru akan bir yağ filizini bir an sonra bir alev dili takip etti. Bu kısmı benim için sorun değildi. Birinin çalması için ortalıkta bu kadar sulu bir hedef bırakmak istemezdim zaten.

Ateş tamamen sönene ve mezarımın üzerine tekrar sessizlik çökene kadar bekledim ama hiçbir şey olmadı. Lanet olsun. Bu gece gerçekten neler olup bittiğini tüm gerçekleri dikkatlice eleyerek ve hepsinin birbirine nasıl uyduğunu analiz ederek anlayamayacaktım. Kalan zamanımda olmazdı. Tek gerçek şansım bilen birine ulaşmak ve onu konuşturmaktı. Kış Ana ile konuşmaya gitmek, Lucifer'i ya da belki Ölüm'ün kendisini (eğer böyle bir varlık varsa) çağırmaya çalışmaktan yarım santim daha utangaçtı.

-Ancak tanıklardan ve uzmanlardan bilgi almanız gerektiğinde, bunu elde etmenin tek yolu onlarla konuşmaktır.

Belki de çağrım yeterince ölümcül değildi ama sırf yaşlı kızın dikkatini çekmek için zavallı bir hayvanı öldürmek istememiştim. Yine de yapmak zorunda kalabilirdim. Midem bulanmayacak kadar çok şey tehlikedeydi.

Başımı salladım, aletlerimi kaldırdım ve sonra ayak parmaklarımın hemen altındaki buz kırıldı ve kırıksıklıklar, siğiller ve lekelerle kaplı ve en az yirmi fit uzunluğunda bir vücuda ait uzun, kemikli bir kol fırladı ve başımı yakaladı. Yüzümü değil. Kafamın tamamını, yumuşak bir top gibi. Ya da belki bir elma. Topuzlu parmakların uçlarındaki lekeli siyah pençeler derimi delerek bana saplandı ve aniden o kadar büyük bir güçle buzun içine doğru sarsıldım ki bir an için boynumun kırıldığından korktum.

Buza çarptığımda kesinlikle kırılacağımı düşünmüştüm ama yerine buzun içinden çamura doğru çekildim ve onun içinden de düşüyordum, ani, içgüdüsel, kör bir dehşet içinde çılgılık atıyordum. Sonra sert bir şeye çarptım ve mantonun gücüyle bile *canım* acıdı ve kısa, vıraklayan bir nefes verdim. O soğuk, zalim, sivri pençeler etime batarken, bir an için sersemlemiş bir halde orada sallandım.

Uzaktan yavaş, topallayan bir adım duyabiliyor ve ayaklarımın bir yüzeyde sürüklendiğini hissedebiliyordum.

Sonra yatayda iki kez savruldu ve döndüm ve bir duvara çarptım. Duvardan sıçradım ve toprak zemin gibi hissettiğim bir yere düştüm. Orada yatıyordum, nefes alamıyordum, zar zor hareket edebiliyordum ve ya kör olmuştum ya da tamamen karanlığın içindeydim. Zilinizin bu şekilde çalınmasının güzel yanı, zihin uyuşturan dehşetin bir süreliğine bir kenara bırakılmasıdır. Tek güzel yanı da buydu zaten. Sonunda biraz nefes almayı başardığımda, bunu saf acıdan iniltili bir ses çıkarmak için kullandım.

Karanlığın içinden bir ses geldi; tozlu, hırıltılı ve örümceklerle kaplı bir ses. "Ben," dedi, kelimeyi uzatarak. "Çağırmaya çalışıyorsun. Beni."

Kış Ana'ya "Bu zorunluluk için en içten özürlerimi sunarım," dedim ya da demeye çalıştım. Sanırım sadece "Ow" çıktı.

"Beni ıslık çalınacak bir hizmetçi mi sanıyorsun?" diye devam etti ses. Nefret, bıkkınlık ve karanlık bir eğlence bir arada mummyalanmıştı. "Beni emir verebileceğin önemsiz bir ruh mu sanıyorsun?"

"N-n-nngh, ow." Nefes nefese kaldım.

"Cüret mi ediyorsun? Dikkatimi çekmek için böyle isimler söylemeye cüret mi ediyorsun?" dedi ses. "Yapacak bir yahnim var ve onu senin kibirli ölümlü etinle dolduracağım."

Zifiri karanlıkta bir ses duyuldu. Çelik, taşın üzerinden çekiliyordu. Karanlıkta kör edici birkaç kıvılcım yükseldi. Retinalarıma, bir satırı kavrayan iri, kambur bir formun dış hatlarını yaktılar.

Kış Ana aletini yavaşça keskinleştirirken birkaç saniyede bir kıvılcımlar dans ediyordu. Nefes alışımı kontrol altına almayı ve acıyla mücadele etmeyi başarabildim. "Mmm . . ." Dedim. "Kış Anne. Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük bir zevk."

Bir sonraki kıvılcım patlaması demir bir yüzeyden -dişlerden- parıladı. "Seninle konuşmam gerek."

"Konuş o zaman yavrum," dedi Kış Ana. "Çok az zamanın kaldı."

Satır bileme taşını tekrar törpüledi. "Mab bana Maeve'i öldürmemi emretti," dedim.

"Her zaman aptalca şeyler yapıyor," dedi Kış Ana. "Maeve, Mab'ın delirdiğini söylüyor," dedim. "Lily de aynı fikirde."

Kıkırdama olabilecek bir hırıltı sesi duyuldu. "Ne kadar sevgi dolu bir kız."

Bundan bir şekilde kurtulacağıma inanmak zorundaydım. Bu yüzden

onu sıkıştırdı. "Hangisinin haklı olduğunu bilmem gerekiyor," dedim. "Büyük bir trajediyi önlemek için kime karşı elimi kaldırmam gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Trajedi," dedi Kış Ana, bana akrepleri düşündüren bir . "Acı mı? Dehşet? Hüzün? Neden böyle bir şeyi engellemek isteyeyim ki? Bir bebeğin iliğinden daha tatlı."

İyi ki korkusuz ve gözü pek bir büyücü tipiyim, yoksa bu son cümle beni toprak zemine taşıyacak kadar sert bir şekilde etimin sürünmesine neden olurdu.

Her halükarda hortumlanmışım, bu yüzden şansımı denedim. Karanlıkta parmaklarımı çaprazladım ve "Çünkü arkasında Nemesis var." dedim.

Satırın törpüsü aniden durdu.

Karanlık ve sessizlik bir an için mutlaklı.

Hayal gücüm bana Kış Ana'nın karanlığın içinde sessizce bana doğru süründüğünü, satırını kaldırdığını gösterdi ve panikle çılgılık atma isteğimi bastırdım.

"Demek," diye fısıldadı bir an sonra. "Sonunda bunca zamandır önünüzde duran şeyi görmeye geldiniz."

"Uh, evet. Sanırım. En azından artık orada bir şey olduğunu biliyorum." "Ne kadar da ölümlüsün. Sadece çok geç olduğunda öğreniyorsun."

Törpü. Kıvılcımlar.

"Beni öldürmeyeceksin," dedim. "Mab'ın olduğu kadar senin de şövalyenim."

Alçak, sessiz bir homurtu duyuldu. "Sen gerçek bir Kış Şövalyesi değilsin, dostum. Etini ve onunla birlikte pelerinin de yedikten sonra, onu bu isme daha layık birine vereceğim. Onu asla Mab'a vermemeliydim."

Vay canına. Bu tür bir motivasyonu hiç düşünmemiştim. Bağırsaklarım gerçekten sulandı. Uzuvarımı hareket ettirmeye çalıştım ve onları uyuşmuş ve sadece kısmen işlevsel buldum. Ayaklarımı altına alabilmek için beni ters çevirmelerini sağlamaya çalıştım. "Hayır mı?" Paniklemiş, çatlak bir sesle sorduğumu duydum. "Peki bu tam olarak neden?"

"Mab," dedi Kış Ana tiksinti dolu bir ses tonuyla, "çok fazla romantik."

Bu da size Kış Ana hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor.

"Ölümlülerle çok fazla zaman geçirdi," diye devam etti Kış Ana, satırının ucundan çıkan kıvılcımlar yükselirken solmuş dudakları demir dişlerinin arasından sıyrıldı. "Ölümlüler kendi yumuşak, kontrollü dünyalarında. Birbirleriyle savaşmaktan başka yapacak bir şeyleri olmayan, dişlerden ve pençelerden, soğuktan ve karanlıktan *neden* korkmaları gerektiğini unutmuş ölümlüler."

"Ve bu kötü mü?"

"Bu kadar kolay *elde tutulurken* hayatın ne değeri var?" Kış Ana son kelimeyi tükürdü. "Mab'ın zayıflığı ortada. Şövalyesine bakın."

Şövalyesi şu anda oturmaya çalışıyordu ama el ve ayak bilekleri soğuk, sert ve görünmeyen bir şeyle yere sabitlenmişti. Onları test ettim ama herhangi bir kenar hissedemedim. Bağlar metal olamazdı. Buz da değillerdi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama tamamen emindim. Buz hiçbir engel teşkil etmezdi. Ama tanıdık gelen bir şey vardı, daha önce Chichén Itzá'da hissettiğim bir şey.

Will.

Kış Ana beni saf, katı bir iradeyle zapt ediyordu. Kızıl Saray'ın liderleri de benzer bir güce sahip kadim yaratıklardı ama bu, hareket etmeyi ya da eyleme geçmeyi imkânsız kılan belirsiz, boğucu bir örtü, tamamen zihinsel bir çabaydı.

Bu da benzer bir şeydi, ama çok daha odaklanmış, daha gelişmiş, sanki düşünce bir şekilde kristalleşerek somutluğa dönüşmüştü. Bileklerim ve ayak bileklerim hareket etmiyordu çünkü Kış Ana'nın iradesi gerçekliğin böyle işlediğini söylüyordu. Sihir gibiydi ama sihir bir tohumu, bir irade çekirdeğini alır ve o tohumun etrafında başka enerjilerden oluşan bir çerçeve inşa ederdi. Bunun gerçekleşmesi için yoğun pratik ve odaklanma gerekiyordu ama günün sonunda herhangi birinin iradesi büyüünün sadece bir parçasıydı ve diğer enerjilerle alışımılarak başka bir şeye dönüşüyordu.

Şimdi beni tutan şey saf, su katılmamış bir iradeydi - "Işık olsun" gibi ifadelerle önceden bildirilen olayları desteklediğinden şüphelendiğim türden bir irade. İnsandan çok daha fazlasıydı, basit fiziksel gücün ötesindeydi ve eğer İnanılmaz Hulk olsaydım, kendimi kurtarabilmemin hiçbir yolu olmadığından oldukça emindim.

"Ahhh," dedi Kış Ana, satırın son bir darbesi sırasında. "Etimin güzel ve temiz kenarlarını severim, dostum. Akşam yemeği zamanı."

Ve yavaş, topallayan adımlarla bana doğru geldi.

Bölüm

Otuz iki

Yavaşça gülümseyerek dudaklarımı dişlerimden geriye doğru uzattım.

Ölümlüler, neredeyse tüm doğaüstü olaylarda sopanın kısa ucuna sahipti. yüzleşme. Müthiş güçlere erişimi olan çoğu büyücü bile çatışmalara dikkatle yaklaşmak zorundaydı; çok azımız kavgaya yatkın yeteneklere sahiptik. Ama ölümlüler diğer herkesi tek bir konuda yenerdi: seçme özgürlüğü. Özgür irade.

Bunu anlamaya başlamam biraz zaman almıştı ama sonunda kalın kafamın içine işlemişti. Mantoyla bile bir devle bilek güreşi yapamazdım. Mab ya da Titania ile büyülü bir düelloyu kazanamazdım - muhtemelen Maeve ya da Lily'ye karşı bile. Sidhe'lerden birini geçemezdim.

Ama kesinlikle herkese meydan okuyabilirim.

İrademi herhangi bir şeyin iradesine karşı koyabilirdim ve mücadelenin orantısız olabileceğini ama asla umutsuz olmadığını bilirdim. Ve gök gürültüsü adına, *kimsenin* iradesinin beni kesilecek bir kuzu gibi yere sermesine izin vermeyecektim.

Bağlarımın uzunluklarıyla bastırmayı bıraktım ve bunun yerine zihnimi kullanmaya başladım. Onları itmeye, kırmaya ya da onlardan çalışmadım. Sadece olmamalarını *diledim*. Uzunluğumun serbest kaldığında hissedeceğini hayal ettim ve tüm konsantrasyonumu bu hedefe, bu ideale, bu *gerçeğe* toplayarak bu gerçekliğe odaklandım.

Sonra parmaklarımı çaprazladım ve içime, gizli bir başmeleğin bana evrenin ilkel güçlerinden birine, ruh ateşi adı verilen bir enerjiye erişim sağladığı yere uzandım. Bunun Kış Şövalyesi'nin mantosuyla sürekli olarak nasıl etkileşime girebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, daha önce bir kez işe yaramıştı ama bu işe yaramaya devam edeceği anlamına gelmiyordu. Nitrogliserin şişelerini yutup sonra da ne olacağını görmek için hoplayıp zıpladığımdan emindim ama bu noktada kaybedecek çok az şeyim vardı. Ruh ateşini topladım, ham irademi aşılacak için kullandım ve ortaya çıkan bileşimi bağlarımın karşı kullandım.

Bob'a göre Soulfire, dünyanın temel güçlerinden biridir.

Evren, yaratılışın asıl gücü. Ölümlüler için değildir. Ruhumuzdan, yaşam enerjimizden bir parça kesip başka bir şeye elde ederiz.

Bob çok zeki ama anlamadığı bazı şeyler var. Onun tanımı başlamak için iyi bir yerdi, ancak aynı zamanda belki de çok rahat bir şekilde ölçülebilir bir şeydi. Ruh tartabileceğiniz ve ölçebileceğiniz bir şey değildir. Tek bir şeyden daha fazlasıdır. Ruh ateşi ruhlarla kimsenin anladığından emin olmadığım bir şekilde etkileşime girdiği için, ruh ateşinin de tek bir şey olmaması mantıklı geliyor.

Ve bu durumda, bu anda, bir şekilde ruh ateşinin tam olarak ne yaptığını biliyordum. Beni, özümü, beni ben yapan her şeyi enerjiye, ışığa dönüştürüyordu. Birleştirilmiş irademi ve varlığımın yanan çekirdeğini bir araya getirdiğimde, büyülü bir büyüyü güçlendirmiyordum. Bir büyünün zayıf noktasını zekice bulmuyordum. Büyü bilgimi düşmanımın yaptıklarından faydalanmak için kullanmıyordum.

Yaptığım her şeyi, inandığım her şeyi, seçtiğim her şeyi - *olduğum* her şeyi - kadim bir karanlık, dehşet ve kötülük varlığının, dünyanın temel bir gücünün iradesine karşı koyuyordum.

Ve Kış Ana'nın bağları ve iradesi beni kısıtlayamadı.

Stres altındaki ve bozulmaya başlayan metal gibi keskin, parıldayan bir ton vardı, ama daha müzikaldi ve karanlığı yıkayan ve gözlerimi kamaştıran kör edici beyaz bir ışık. Gök gürültüsü gibi bir çatırtı oldu ve bileklerimden ve ayak bileklerimden korkunç bir güç fışkırdı, ham kinetik enerjiden oluşan bir şok dalgası fırlattı - iş başındaki gerçek güçlerin sadece bir gölgesi, bir yan ürün- etrafımdaki boşluğa. O beyazlığın içinde, ayaklarından fırlayarak katı bir şeye çarpan kefenlenmiş, kamburlaşmış karanlık bir formun görüntüsünü yakaladım.

Ve sonra özgürdüm ve kendimi ayağa kaldırıyordum.

Bir anda arkamı dönmediğimi umarak geri geri gittim ve sırtım taş bir duvara çarptığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı. İki yanımı yokladım ve elim sert bir şeye, belki de ahşap bir tahtadan yapılmış küçük bir rafa değdi. Onu yerinden . Bir takırtı ve küçük, ağır cam kavanozların şingirtisiyle toprak zemine düştü.

Duvara yaslandım, sersemlemiştim, nefes nefese kalmıştım ve en kalın ve gür sesimle "Kimse Hulk'u zincirleyemez!" diye bağırdım.

Sonra karanlıkta bir kumaş kıpırtısı duydum, hafif bir çaba homurtusu, havada belli belirsiz bir ılık. Bu olayda zeki ya da soğukkanlı olduğumu iddia edemem. Bir içgüdü satırın hangi yönden geldiğini saptadı ve başımı sertçe bir tarafa savurdum. Satır kafatasımın bulunduğu duvara çarpıp, sanki kafatasımdan yapılmış gibi duvara saplandığında kıvılcımlar uçtu.

Çürümüş çam, taş değil. Titrerken hafif bir titreşim sesi çıkararak orada kaldı.

Lanet çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliyim. Dişlerimi sıktım ve kıpırdamadan durdum, karanlıkta nerede olabileceğime dair hiçbir işaret vermedim.

Uzun bir süre, yavaşlatmak ve susturmak için savaştığım nefesim dışında sessizlik vardı. Sonra karanlığın içinden korkunç, sürünen bir ses geçti. Kış Ana'nın kadim boğazına takıldı, sürünen leş böceklerinin kabukları gibi tıkırdadı. Çürümüş etin içinde yuvalanan bir kurtçuk sürüsü gibi havaya doğru ilerledi. Bir akbabanın bitlenmiş tüyüne dokunur gibi hafif ve iğrenç bir şekilde bana sürtündü ve bu sesle kendimi taşla biraz daha yaklaştırmak için çabaladım.

Kış Ana .

"Yani," dedi. "Öyle, öyle ve öyle. Belki de her şeye rağmen tamamen işe yaramaz değildir, ha, insanoğlu?"

Bildiğim kadarıyla Kış Ana'nın orada koca bir çatal bıçak takımı vardı. İrademi bir kalkan büyüünde topladım, ama onu serbest bırakmadım. Fae'ler için büyü hava ve su gibiydi. İçimden bir ses Kış Ana'nın bunu fark edebileceğini söylüyordu.

"Bu bir test miydi?" Nerede durduğumu tamamen belli etmemek için elimin arkasından fısıldadım.

"Ya da bir yemek," diye mırıldandı. "İkisi de yeterli olur." Ve sonra odayı aydınlık kapladı.

Bulduğum alanı büyük bir gücün sular altında bıraktığını düşündüm ama bir saniye sonra bunun bir kapı olduğunu fark ettim. Işık güneş ışığıydı, altın rengindeydi ve bir şekilde sonbaharı andırıyordu. Gözlerimi korumak zorunda kaldım ama bir an sonra küçük, basit, ortaçağ görünümlü bir kulübede durduğumu fark ettim - daha önce de bulduğum bir kulübede. İçindeki her şey ahşap, deri, kil ve el yapıymıydı. Pencerelerdeki camlar dalgalı ve yarı saydamdı. Temiz, düzenli bir yerdi; bir köşesinde büyük, çirkin, ham görünümlü bir sallanan sandalye vardı. Bir de ağzı balmumuyla kapatılmış küçük kil kapların bulunduğu dökülmüş bir raf.

"Bazen çok dramatik olabiliyorsun," diye yakındı yaşlı bir kadının sesi, Kış Ana'ninki kadar nazık ve tatlıydı. Biraz sonra yeşil önlüklü, sade bir elbise giymiş, büyükanneye benzeyen bir başhemşire eve girdi. Gümüş beyazı ve seyreli uzun saçlarını küçük, düzgün bir topuz yapmıştı. Aktif bir yaşlının hafif sert, telaşlı enerjisiyle hareket ediyordu ve yeşil gözleri karga ayaklarıyla çerçevelenmiş olsa da parlak ve keskindi. Summer Ana bir sepet taşıyordu

Bir kolunda mevsim sonu bitki bahçesinden koparılmış otlar vardı ve ben izlerken içeri girdi, bir kelime mırıldandı ve bir düzine küçük kasırga kulübenin etrafına dağılmış çok sayıda camlı penceredeki kalın is tabakalarını temizleyerek daha sıcak bir ışıkla doldurdu. "Şimdi yeni bir satıra ihtiyacımız olacak."

Siyah şalı ve kukuletasıyla Kış Ana demir dişlerini hırıldayarak gösterdi ama bu sessiz bir hırıltıydı. Eğri büğrü, siğilli bir parmağını en yakınındaki pencereye doğrulttu ve onu yine isle kararttı. Sonra ayaklarını sürüyerek pencerenin altındaki sandalyeye gitti ve sanki rahatlatıcı bir battaniyeymiş gibi ortaya çıkan gölgeye yerleşti. "Yapılması gerekeni yapıyorum."

"Satırımızla," dedi Summer Ana. "Sanırım bıçaklarımızdan biri de aynı işi görmez miydi?"

Kış Ana yine dişlerini gösterdi. "Elimde bıçak yoktu."

Summer Anne onaylamayan bir gıdak sesi çıkardı ve sepetini şöminenin yanındaki ahşap masaya boşaltmaya başladı. "Sana söylemiştim," dedi sakince.

Kış Ana ekşi bir ses çıkardı ve parmağıyla işaret etti. Raftan özenle boyanmış çiçeklerle süslü büyük bir fincan düştü.

Summer Ana sakince elini uzattı, onu yakaladı ve rafa koydu.

"Ah, Summer Anne," dedim bir anlık sessizlikten sonra. "Evinize izinsiz girdiğim için özür dilerim."

"Ah, canım, bu çok tatlı," dedi Summer Ana. "Ama bana özür borçlu değilsin. Sonuçta buraya tamamen kendi isteğiniz dışında getirildiniz." Bir süre durakladı ve ekledi, "Kaba bir şekilde."

Kış Ana yine hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Aralarında bir ileri bir geri baktım. *Bu ailede yüzyıllardır işlev bozukluğu var, Harry. Dikkatli yürü.* "Sanırım bunu çok kesin bir davet olarak düşünmeyi tercih ederim."

"Hah," dedi Kış Ana kapüşonundan. Dişleri parıldıyordu. "Şövalye en azından sadakatini biliyor."

Summer Ana bir şekilde sesine derin bir şüphecilik katmayı başarmıştı. "Eminim size sadakat borçlu olduğu için çok mutludur," dedi. "Neden onu buraya getirdin, hem de şimdi?"

Daha fazla diş gösterdi. "Beni çağırdı, değerli şey."

Summer Ana otlarını bıraktı. Başını bana doğru çevirdi, gözleri kocaman olmuştu. "Oh," dedi. "Ah, canım."

Kış Ana'nın salıncağı gıcırdadı ama pek hareket ediyormuş gibi görünmüyordu. "Bazı isimler biliyordu. Onları seçerken tamamen aptal değildi ya da onları kullanırken tamamen yanlış değildi."

Summer Ana'nın parlak yeşil gözleri kısıldı. "O ... .. ?"

"Hayır," diye mırıldandı Kış Ana. "O değil. Ama düşmanı gördü ve isimlerinden birini öğrendi."

Hesaplama ve düşünce, takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde o yeşil gözlerde titreşti. "Ah, evet. Anlıyorum," dedi Yaz Ana. "Pek çok yeni gelecek çözüyor."

"Çok fazla aydınlık var," dedi Kış Ana asık suratla. "Sen bile boş bir geceden daha iyi olduğunu düşünüyor olmalısın." Kış Ana bir tarafa tükürdü.

Ayağımın birkaç santim ötesinde toprak zeminde bir delik açmaya başladı. Şaka yapmıyorum. Küçük bir adım attım ve dumanı solumamaya çalıştım.

"Bence," dedi Kış Ana, "ona gösterilmeli." Summer Ana gözlerini kısıtı. "Hazır mı?"

"Onu şımartacak zaman yok," diye homurdandı. "O bir silah. Bırakın daha güçlü olsun."

"Yoksa kırıldı mı?" Summer Ana sordu.

"Zaman, zaman!" Winter nefes aldı. "O *senin* silahın değil."

"Burası *senin* dünyanın değil," diye karşı çıktı Summer.

"Affedersiniz," dedim sessizce.

Yeşil gözler ve siyah başlık bana doğru döndü.

"Kabalık etmek istemem hanımefendi," dedim. Devrilen ahşap rafı düştüğü yerden kaldırdım ve mandallarının üzerine geri koydum. Sonra eğildim ve kapalı kavanozları rafa geri koymaya başladım. "Hâlâ gencim. Hatalar yapıyorum. Ama çocuk değilim ve hangi yollarda yürüyeceğimi benden başka kimsenin seçmesine izin vermeyeceğim."

Bu Kış Ana'nın tekrar kıkırdamasına neden oldu. "Değerli küçük ördek," diye hırıldadı. "Ciddiydi."

"Gerçekten de öyle," dedi Summer Ana, ama düşmüş rafı yeniden düzene sokmamı izlerken ses tonu düşünceliydi.

Kavanozları değiştirmeye, düzgünce sıralamaya devam ettim ve bildiğim kadarıyla nazik ve kibarca konuştum. "Bedenimi alabilir ve bir kukla gibi yönetebilirsiniz. Beni öldürebilirsiniz. Beni lanetleyebilir, bana işkence edebilir ve beni bir hayvana dönüştürebilirsiniz."

"Olabilir," dedi Kış Ana, "ve eğer bu terbiyesizliği sürdürürseniz olabilir."

Yutkundum ve devam ettim. "Beni yok edebilirsiniz. Ama beni olmayı *seçtiğim* şeyden başka bir şey *yapamazsınız* hanımefendi. İkinizin de bana ne göstermekten bahsettiğinizi tam olarak bilmiyorum hanımefendi. Ama bunu boğazıma tıkamayacaksınız ya da ulaşamayacağım bir rafa koyamayacaksınız."

bir. Ya kendim karar veririm ya da kapıdan çıkıp giderim."

"Öyle mi?" dedi Kış Ana alçak sesle, ölümcül bir fısıltıyla. Uzun tırnakları sandalyesinin kollarındaki ahşabı kazıdı. "Böyle mi düşünüyorsun kuzum?"

Yaz Ana bir kaşını kaldırdı ve Kış Ana'ya baktı. "Onun hayatına karşı meydan okumasını test ediyorsun ve yine de geçtiğinde senin emrini yerine getirmek için sıçramamasına şaşırıyor musun?" Yine onaylamayan bir gıdık sesi çıkardı. "O cesurdur. Ve naziktir. İstedğin şeyi ona göstereceğim, eğer "

Winter dişlerini gösterip aynı deliğe tekrar tükürdü ve daha fazla toprak tıslayarak eridi. Yavaşça ileri geri sallanmaya başladı ve bakışlarını başka bir yere çevirdi.

Son düşen tencereyi aldım ve kaşlarımı çattığımda yerine koymak üzereydim. "Özür dilerim ama bunda bir çatlak var."

Hiçbir hareket duymadım ya da görmedim ama birden Summer Anne yanımdaydı ve kemikli, becerikli elleri sıcak bir şekilde ellerimi sarıyordu. Dokunuşu Lily'ninki gibiydi ama daha nazik ve daha genişti. Bana yaz güneşinin sıcaklığını emen, gün boyunca depolayan ve alacakaranlığın uzun saatlerinde havaya geri veren kilometrelerce uzunluktaki çayırları düşündürdü.

Yeni doğmuş bir bebeğe dokunur gibi nazikçe, küçük toprak kabı aldı ve parmaklarının arasında yavaşça çevirerek inceledi. Sonra yavaşça nefes verdi, bir an için gözlerini kapattı ve saygıyla rafa geri koydu.

Ellerini küçük çömlekten çektiğinde, çömleğin ve komşu çömleklerin üzerine gümüşü bir ışıkla yazılmış harfler gördüm, sanki harfler ellerinin sıcaklığıyla uyanmış gibiydi.

Çatlak çömleğin üzerindeki yazıda sadece "*Pelin Otu*" yazıyordu.

Harfler solmaya başladı ama diğerlerini gördüm: *Typhos. Pox.*

Atermors. Choleros. Malaros.

Tifüs. Çiçek hastalığı. Kara Ölüm. Kolera. Sıtma. Ve pelin otu.

Ve rafta *bir sürü* başka kavanoz vardı. Ellerim biraz titremeye başladı.

"Onun doğması için henüz belirlenmiş zaman gelmedi," dedi Yaz Ana sessizce ve sert gözleri Kış Ana'ya doğru kaydı.

Bize dönüp bakmadı ama dişleri kapüşonunun içinden parlıyordu.

Summer Ana elini kolumun arasından geçirdi. Aşağı yukarı refleks olarak ona verdim ve kulübeye doğru yürüdüm. Elimi tuttu.

sepetini aldı ve sonra kapıya gittik. Kapıyı onun için açtım ve kolumu tekrar ona uzattım; birlikte kulübeden çıkıp kızılçam büyüklüğünde ağaçların bulunduğu eski bir ormanla çevrili mütevazı bir açıklığa doğru yürüdük. Sonbaharın renkleriyle parıldıyorlardı, yaprakları göz muhteşem bir ateşle orman zeminini kaplıyordu. Muhteşemdi ama dünyanın hiçbir yerinde değildi.

"Sanırım senden hoşlanıyor, genç adam."

"Evet, hanımefendi," dedim. "Satır yüzünden bunu söyleyebilirim."

"Onun tarzı bu," dedi Summer Ana gülümseyerek. "Artık kulübemizden nadiren ayrılıyor. Bastonunu kaybetti. Çağrınız küstahça olsa da bir gereklilikti ve buna hakkınız vardı. Ama kısa bir süreliğine bile olsa seyahat etmek onun için çok acı verici. Sen, bir ölümlü, onu incittin."

Yaz Ana'nın sözleri tüm bu doğranmış yahnilik et durumunu daha anlaşılır hale getirdi. Kış Ana gibi varlıklar ölümlülere eziyet ederdi, tam tersi değil. Onun geri kalanıyla birlikte gururunu da incitmiştim ve doğaüstü dünyada bu tür hakaretler nadiren affedilir ve asla unutulmazdı.

"Teraziye dengeliyordu," dedim sessizce. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Summer Ana başıyla onayladı. "Basitçe ifade ediyorsun ama yanlış değil."

Durdu ve dönüp bana baktı. "O alamaz Eğer anlamak istiyorsan, yürümemiz gereken yerlere gitmelisin." "Neyi anlamak için?" diye sordum.

Yeşil gözleri sonbahar ormanının renklerini yansıtıyordu. "Tehlikede olan şey," dedi. "Eğer benimle yürümeyi seçersen, görülen şey görülmemiş olamaz ve bilinen şey bilinmemiş olamaz. Bu sana zarar verebilir."

"Bana nasıl zarar vereceksin?" diye sordum.

"Bir daha asla huzurlu bir gece geçiremeyecebilirsin. Bilgi güçtür, genç adam. İyilik yapma gücü ve zarar verme gücü. Bazı bilgiler incitebilir. Bazıları öldürebilir."

"Eğer ne olur?"

Yaz Ana gülümsedi, gözlerinde nazik bir hüznü vardı. "Cehaletin mutluluğunu saklıyorsun ve kaderimizi kararsız şansa teslim ediyorsun. Kolayca seçim yapmayın."

On saniye kadar düşündüm. Yani, hadi ama.

Ben lanet bir *büyücüyüm*, millet.

"Bilmek, bilmemekten daha iyidir," dedim sessizce.

"Neden?" Yaz Ana meydan okudu.

"Çünkü bilgi olmadan gerçekten bir seçim yapamazsınız, hanımefendi."

"Size musallat olsa bile mi? Size zarar verse? Sizi izole etse bile mi?"

Biraz daha düşündüm ve sonra dedim ki, "Özellikle o zaman. Göster bana."

Yaz Ana'nın yüzünde bir duygu titreşti; hafif bir acı ve pişmanlık. "olsun," dedi sessizce. "Benimle gel."

Bölüm

Otuz üç

Kolumda Yaz Ana ile geniş, kıvrımlı bir patikayı takip ederek kadim ormanın içine doğru yürüdüm.

"Yürürken sana bir soru sormamın sakıncası var mı?" Yaz Ana sordu.

"Hiç de değil, hanımefendi," dedim.

"Mab'ın emrine kulak asmazsan başına ne geleceğini sanıyorsun?"

"Komuta mı?" Ben sordum.

"Nazlanma çocuğum," diye burnunu çekti Yaz Ana. "Mevkidaşımın bildiğini ben de biliyorum. Mab sana Maeve'i öldürmeni emretti. Ona itaatsizlik edersen ne olacağını sanıyorsun?"

Cevap vermeden önce bir süre yürüdüm, "Duman dağıldığında Mab'ın hâlâ etrafta olup olmamasına bağlı sanırım," dedim. "Eğer öyleyse ... üzülecektir. Sonum Lloyd Slate gibi olur. Eğer değilse ..."

"Evet?"

"Maeve Mab'ın örtüsünü üstlenir ve yeni Kış Kraliçesi olur." "Kesinlikle," dedi Yaz Ana. "Zamanla, aradaki fark neredeyse göster. Ama yakın gelecekte ... Maeve'in sana nasıl davranacağını düşünüyorsun?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Bunu yeterince canlı bir şekilde hayal edebiliyordum - Maeve, yeni bulduğu güçle uçurtma gibi uçuyor, kıkırdıyor, eziyet ediyor ve sırf yapabildiği için sağa sola öldürüyordu. Maeve sineklerin kanatlarını koparmak için yaşayan biriydi.

Ve onun gözüne ilk kimin kanatlarının çarpacağından oldukça emindim. "Kahretsin," dedim.

"Kesinlikle öyle," dedi Summer Ana. "Peki ya Mab'ın kulak verirsen?"

"Maeve'in görevi bir başkasına devredilecek," dedim. "Peki ya ..düşman? Bunu rahatça söyleyebilir miyim?"

Yaz Ana gülümsedi. "İşte bu yüzden biz bu kelimeyi kullanıyoruz."

İsminiz, Sör Şövalye. Evet."

"Eğer düşman Mab'ı ele geçirdiyse," dedim, "o zaman Kış Leydisi'nin yerine geçecek bir ajan seçer. Kış Sarayı'nın üçte ikisi onun etkisi altında olacak." Kulübeye doğru baktım. "Ve bu Kış Ana için kötü olabilir gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Summer Ana. "Hepimiz bize yakın olanlara karşı savunmasızız."

"Büyükanne Cleaver'ın kimseye yakın olduğunu düşünmemiştim, hanımefendi."

Yaz Ana'nın gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti. "Oh, o ... Nasıl denir? İyi bir oyun oynuyor. Ama kendi tarzında, umursuyor."

Şüpheli bir kaşımı kaldırmış olabilirim. "Kendi tarzında benden hoşlanması gibi mi?" diye sordum.

Adımlarımız bizi ormanın daha derin gölgeli bir bölümüne taşıırken Yaz Ana buna cevap vermedi. "Ölümlülerle bu kadar iç içe olmak bazen çok zor," dedi.

"Senin için mi?"

"Tüm Faerie için," diye yanıtladı. "Ne demek istiyorsun?"

Kendisini işaret etti. "Daha çok insan gibi görünüyoruz, değil mi? Halkımızın çoğu öyle ya da ölümlü dünyanın başka bir yaratığına benziyorlar. Tazılar, kuşlar, geyikler ve diğerleri."

"Elbette," dedim.

"Sonsuz derecede büyüleyicisin. Çocuklarımıza ölümlülerden hamile kalırız. Ölümlülerin mevsimlerine göre hareket eder ve sallanırız. Ölümlülerin müziğiyle dans ediyor, evlerimizi ölümlülerin gibi yapıyor, ölümlülerin yemekleriyle ziyafet çekiyoruz. Bir yanımız onlara daha çok benziyor ama yine de onlar gibi değiliz. Düşündükleri ve hissettikleri birçok şey ve eylemlerinin büyük bir kısmı bizim için açıklanamaz."

"Henüz kendimizi o kadar iyi anlamıyoruz," dedim. "Bunu yapmanın sizin için çok zor olacağını düşünüyorum."

Yaz Ana bana gülümsedi ve sanki baharın ilk ılık günüymüş gibi hissettim. "Bu doğru, değil mi?"

"Ama haklı olduğunuz bir nokta var hanımefendi," dedim. "Yoksa bu konuyu açmazdınız."

"Biliyorum," dedi. "Kış soğuktur, Sör Şövalye, ama asla kalbi tamamen donduracak kadar soğuk değildir."

"Donmadan önce bir kalbinizin olması gerekir, hanımefendi." "Var."

Bunu düşünerek bir süre yürüdüm. "Diyorsun ki, benim bir

şansın var."

"Birçok şey söylüyorum," dedi Yaz Ana. "Mantonun düşüncelerinizi ve arzularınızı şekillendirme eğilimine rağmen kendiniz olarak kalma şansınız var mı? Kış ya da Yaz, tüm Şövalyelerin böyle bir şansı vardır. Çoğu başarısız olur."

"Ama bu mümkün," dedim.

Bana baktı ve gözleri zamandan daha derindi. "Her şey mümkün."

"Ah," dedim, anlayarak. "Gerçekten benim hakkımda konuşmuyoruz."

," dedi sakın bir şekilde, gözlerini başka tarafa çevirerek. "Ve değiliz."

"Uh," dedim. "Burada biraz kafam karıştı. Tam olarak neden bahsediyoruz?"

Summer Ana bana gülümsedi.

Sonra da . *Öyle miyiz? Değil miyiz?*

İçimdeki Neandertal sıçrarken suratımı asmadım ve sonra varsayımsal bir manav reyonunda zihinsel bir öfkeye kapıldım, rafları devirip her yere meyve sıçratarak, "SOPAMLA KİMİN KAFATASINI KIRACAĞIMI SÖYLE BANA, LANET " diye bağırdım.

Lanet olası *periler*. Benim ölümüm olacaklar.

"Dengeli terazinin ruhuna uygun olarak," dedim, "size bir soru sormamın sakıncası var mı, hanımefendi?"

"Soruyu memnuniyetle karşılıyorum. Cevap konusunda hiçbir söz vermiyorum." Başımı salladım. "Gerçekten kimsin sen?"

Summer Ana olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. Kaşları yavaşça kalktı. "Bu çok önemli bir soru."

"Biliyorum," dedim. "Suçu Cadılar Bayramı'na at." "Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silktim ve tekrar yürümeye başladık. "Bu beni düşündürdü: maskeler. Eski masallardan hayatta ve iyi durumda olan ve kimliğini gizleyen bir figür biliyorum. Neden daha fazlası olmasın?"

Summer Ana başını eğdi, onaylamaktan çok bir kabullenme ya da onaylama jestiydi bu. "Her şey değişir," dedi. "Ölümsüzler değişimle pek başa çıkamazlar. Ama bu herkesin başına gelir."

"Kış Ana'yı Athropos ve Skuld isimleriyle çağırdım çünkü ona uygun görünüyorlardı," dedim. "Yani, görünüşe göre keskin aletleri seviyor."

Summer Ana'nın gülümsemesi bir anlığına belirdi, gözümü kamaştırdı ve sonra tekrar kayboldu. "Bu embesilce bir tahmin değildi," dedi. "Ve, evet, o

daha önce de böyle isimlerle anıldı. Ama siz sadece maskelerinden birinin adını tahmin ettiniz, en güçlü ismimizin değil."

"Bizim mi?" Dedim. "Bekle. Kafam karıştı." "Biliyorum," dedi. "İşte geldik."

Etrafındaki hiçbir şeyden farklı görünmeyen bir orman yolunun ortasında durduk. Yaz Ana durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerçekten de bu iklime uygun giyinmemişsin."

"Merak etme," dedim. "Soğukla başa çıkabilirim."

Kolumu bıraktı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra bir elini bir kolunun üzerinde taşıdığı sepetin sapına koydu ve "Biraz daha az ... gayri resmi bir şey uygun olur sanırım" dedi.

Daha önce bir peri moda danışmanına Ken bebeği oynamıştım, bu yüzden kıyafetlerim kıvranmaya ve basitçe *değişmeye* başladığında tamamen şok olmadım. Leanansidhe bunu yaptığında, yarım saat boyunca arabada oturup birbiri ardına gelen hayali ve onursuz kıyafetlerle acı çekmiştim. Bu sefer öyle olmadı.

Kıyafetlerim kumaştan özel yapım çeliğe dönüştü. Muhtemelen çelik değildi ama Sidhe'lerin zırhlarında kullandıkları eşdeğer her neyse oydu. Zırh sade ve işlevseldi, üzerinde süs yoktu.

-Bir göğüs zırhı, vambraces ve omuzlarım için büyük pauldrons. Göğüs zırhının altından sarkan ağır püsküller uyluklarımı koruyordu. Alt bacaklarım önden ve arkadan greaves ile kaplıydı. Zırh siyahtı ve pırıl pırıldı; ışığın doğrudan üzerine düştüğü yerlerde koyu mor ve lacivert tonları görülebiliyordu.

Sol kolumun altında bir miğfer tuttuğumu fark ettim ve bakmak için iki elime aldım. Spartalılarla ilgili o filmde giydikleri gibi bir Korint miğferiydi, sadece süslü kuyruğu yoktu. İçi dolguluydu. Taktım ve tam oturdu.

"Çok daha iyi," dedi Yaz Ana. "Her zaman yanımda kal."

Mükemmel dinginlikteki ormanın etrafına bakındım. Kask başımı rahatça çevirmemi engellediği için bu biraz çaba gerektiriyordu. Ben de yukarı baktım. Zırhın beni aptal gibi gösterdiğine eminim. "Ah, tamam."

Summer Ana gülümsedi, kolumu tekrar tuttu ve bir ayağını uzattı. Ayağını kaldırım taşına benzeyen, belki bir metre karelik düz bir taşın çukurlu yüzeyindeki kir ve dökülmüş yaprakları temizlemek için kullandı. Ayağıyla üç kez vurdu, bir kelime fısıldadı ve taşın üzerine basarken beni de yanına çekti.

Hiçbir dram ortaya çıkmadı. Manzara basitçe, karanlık bir odada ışığı açtığınızda olduğu gibi hızlı ve sert bir şekilde değişti. Bir an için sonbaharın mega ormanında duruyorduk. Sonra . . .

Birinci Dünya Savaşı hakkında filmler ve haber filmleri izledim. Okullarımda bu savaşa pek yer vermiyorlardı, çünkü Amerika bu savaşta başrolde değildi ve tüm bu aptalca, önlenebilir karmaşa milyonlarca insanın ölümüne neden olan ve bir sonraki dünya savaşının takımlarından başka bir şey oluşturmeyen bir kıta karmaşasıydı. Ama bana gösterdikleri şeyi hatırladım. Kilometrelerce uzunlukta siperler. Çamurlu, paslı dikenli tellerle çevrili, makineli tüfekler ve nişancılarla kaplı, dumandan perişan bir insansız bölge. Güneşi sönük bir küreye çeviren bir duman bulutu vardı.

Ama filmler tüm duyuları kapsayamazdı. Gökyüzünde sürekli bir gümbürtü vardı, şiddetten doğan gök gürültüsü ve her yerde dışkı ve ölüm kokusu vardı.

Küçük, çorak bir dağın tepesinde durmuş, aşağıya bakıyorduk. Yakınımızda, sadece birkaç yüz metre ötede, King Kong büyüklüğünde olsalardı Moğolları uzak tutmak için kullanacağınız türden muazzam bir duvar vardı. Tamamen buzdan ya da bir tür yarı saydam kristalden inşa edilmişti. Buradan bile duvarın içinde odalar ve odacıklar olduğunu görebiliyordum; barakalar, hastaneler, mutfaklar, aklınıza ne gelirse. İçlerinde hareket eden loş ve belirsiz formlar vardı.

Duvarlar yüz binlerce olmasa bile on binlerce askerle kaplıydı. Daha iyi görebilmek için baktım ve sonra zırhlı Sidhe olduklarını fark ettim.

Hepsi de benimkine benzer bir zırh giymişti; zırhın ışıkları kışın serin ve sessiz tonlarını yansıtıyordu.

Duvarın ötesinde toz, çamur ve gevşek şeylerden oluşan bir arazi vardı. Tepecikler ve dik çukurlarla kaplıydı ve orada yetişen tek bitki sizi dürtecek, çizecek ya da sokacakmış gibi görünüyordu. Arazi bir şekilde aydınlatılmış olsa da, gökyüzü Cat Sith'in vicdanı kadar karaydı, görülebilecek tek bir yıldız ya da ışık zerresi yoktu ve Montana ve Wyoming'in açık, inişli çıkışlı topraklarında olduğu gibi muazzam, ezici bir gökyüzüydü.

Orada hareket eden başka birlikler de vardı. Bazıları dev ya da trol olabilirmiş gibi görünüyordu. Daha küçük bireylerden oluşan daha büyük gruplar muhtemelen Kış cüceleriydi. Havada bir şeyler uçuyordu. Atlı süvarilere benzeyen gruplar bir ileri bir geri gidiyordu. Askerlerden bazıları kuşkulu bir şekilde canlandırılmış kardan adamlara benziyordu.

Bu görüş noktasından, her biri belki kırk bin Kış askerini içeren iki büyük çarpışmanın gerçekleştiğini görebiliyordum. Ve savaşıyorlardı. . . .

Düşmanı seçemiyordum. Herhangi bir birlik yok gibiydi.

formdaydılar. Yaratıklardı - fizyolojileri hiçbir anlam ifade etmeyen, tamamen düzensiz yaratıklar. Dokunaçlara, devasa çenelere, pençelere, dişlere, sopaya benzer uzuvlara ve kuyruklara benzeyen şeyler gördüm. İki ayaklı değillerdi. Dört ayaklı da değillerdi. Aslında, iki taraflı simetriyi hiç dikkate almıyor gibiydiler.

Biraz daha yakından baktım ve başımın içinde ani, korkunç bir basınç hissettim. Bir an için başım döndü, midem bulandı ve aynı zamanda bir yanımda refakatçimi bırakıp bu şeylere kendim bakmam gerektiğini, orada bir şey olduğunu, görmek istediğim bir şey olduğunu, bir süre bakmak istediğim bir şey olduğunu haykırıyordu. Soğuk, bir şekilde yağlı bir enerji dalgası kafamın içinde geziniyordu, daha önce de hissettiğim bir şeydi.

Kısa bir ile gözlerimi kaçırdım, kapattım ve kapalı bıraktım. "Kutsal . . . Yabancılar mı? Mab *Yabancılarla* mı savaşıyor?"

Summer Ana hiçbir şey söylemedi.

"Ben ... .. anlamıyorum. Anlamıyorum," dedim sonunda. "Beyaz Konsey istihbaratı Mab'ın asker sayısını her zaman elli bin civarında tahmin etmiştir. Dışarıda içinde bundan daha fazla asker bulunan acayip oluşumlar var."

Summer Ana hiçbir şey söylemedi. Ama bir parmağını kaldırıp sol tarafı işaret etti. Baktım ve duvarın üzerinde yükselen Chrysler Binası büyüklüğünde bir çift kule gördüm. Aralarında bir çift kapı vardı.

Kapılara bakmak inanılmaz bir şeydi. Çok büyüktüler, Chicago'daki çoğu apartmandan daha büyüktüler. Aynı buz ya da kristalin daha koyu bir tonundan yapılmışlardı ve üzerlerinde katman katman oyulmuş desenler ve işaretler vardı. Açıkça görebildiklerimden birkaçını tanıdım. Bunlar koğuşlardı, koruyucu büyülerdi.

Ani bir ses duyuldu, yükselen bir inilti, rüzgârın ağaçları sallaması ya da dalgaların bir uçurumun duvarına çarpması gibi - ve duvarların dışındaki ufuk aniden karanlık, grotesk figürlerle kaplandı, hepsi Kış birliklerine doğru ilerliyordu.

Hafif boru sesleri duyuldu, net ve yiğitçe. Winter'ın birlikleri kapılara doğru geri çekilmeye başladı, kapıların dışında büyük bir kemer şeklinde toplanarak yerlerini aldılar ve süvariler yaklaşmakta olan Yabancıları taciz ederek ilerlemelerini yavaşlattı. Sonra süvariler çatışmadan sıyrılıp piyade hatlarının arasından güvenle geçerek kapılardan geri döndüler.

Yabancılar geldi ve Kış hatlarına çarptı. Savaş başladı. Bu kadar uzaktan, herkesin daha iyi bir pozisyon için itişip kakıştığı büyük, kafa karıştırıcı bir karmaşa gibi görünüyordu, ama birkaç şey görebiliyordum. Gördüğüm

Bir Yabancı, gözlerinden kafatasına doğru yemeye başlayan asit tükürdüğünde bir ogre yere düştü. Kış hatlarının bocaladığını gördüm ve Yabancılar zayıflığa takviye güçler yığmaya başladı.

Sonra küçük bir goblin ekibi, Dışarıdakiler neredeyse Kış hatlarına sıkışmışken, ancak takviye gelmeden önce, tam da doğru anda bir şist yığınının içinden patladı. Sürpriz saldırı Dışarıdakiler'i ileri sürmüştü, o sırada "zayıf" alayın Dışarıdakiler'i enayi yerine koyduğunu, geri çekildiğini ama bunu iyi bir düzen içinde yaptığını görebiliyordum. Dışarıdakiler kendilerini aşmışlardı ve şimdi dört bir yandan Kış'ın vahşi birlikleri tarafından kuşatılmışlardı.

Müstakbel istilacılar .

Ve bu savaşın sadece küçük bir kısmıydı. Hem duyularım hem de zihnim gördüklerimin tamamını algılayamıyordu. Ama kalbim çok hızlı atıyordu ve donmuş korku Mab'ın parmakları gibi omurgama dokunmuştu.

Yabancılar *içeri girmek* istedi.

"Ne zaman?" Ben sordum. "Bu ne zaman başladı?" "Ah, Harry," dedi Summer Ana nazikçe.

"Ne?" diye sordum. Ama bir şey fark etmiştim. Şu şeyl katmanları ve tepecikleri mi? Onlar şeyl değildi.

Kemiklerdi.

Milyonlarca ve milyonlarca ve milyonlarca ton kemik. "Burada ne haltlar dönüyor?" Nefes aldım. "Neredeyiz biz?"

"Faerie'nin sınırı," dedi. "Dış sınırlarımız. Bu kadar uzağa seyahat etmeyi öğrenmen on yılını alırdı."

"Oh," dedim. "Ve ... ve bu şekilde mi?"

"Özünde," dedi Yaz Ana. Hüzünle ovaya baktı. "Mab'ın tüm günlerini koltuğunda oturup, arkadan bıçaklayan saray mensuplarıyla uğraşarak geçirdiğini mi sanıyordun? Hayır, Sör Şövalye. Gücün bir amacı vardır."

"İçeri girerlerse ne olur?" Ben sordum.

Yaz Ana'nın dudakları inceldi. "Her şey durur. Her şey."

"Vay anasını," diye mırıldandım. "Summer'ın da böyle bir yeri var mı?"

Yaz Ana başını salladı. "Bu hiçbir zaman onun görevi olmadı. Konseyinizin tahmini, sadece Kış ve Yaz'ın kalplerini koruyan birlikleri sayarak oldukça yakındı. Mab'da bundan daha fazlası var. Bunun için onlara ihtiyacı var."

Kafama lastik bir çekiçe defalarca vurulmuş gibi hissediyordum. "Yani . . . Mab'ın askerleri sizinkilerden bir milyon fazla."

"Gerçekten."

"Yani seni her an ezebilir."

"Yapabilir," dedi Summer Ana, "eğer gerçeklikten vazgeçmek isterse."

Duvarın uzunluğunu endişeyle taradım. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu ve tüm uzunluğu boyunca kavga vardı.

"Bana Mab'ın gücünün *bu* yüzden mi olduğunu söylüyorsunuz? Sınırları korumak mı?"

"Hepinizi Dışarıdakiler'den korumak için, ölümlü." "O zaman neden Titania'nınki var?" diye sordum.

"Hepinizi Mab'dan korumak için."

Yutkundum.

"Titania Mab'ın güçleriyle boy ölçüşemez ama Mab'ı kendisiyle birlikte unutulmaya sürükleyebilir ve Mab bunu biliyor. Titania onun gücünün kontrolü, dengesidir."

"Eğer Mab ölürse ..." Ben başladım.

Bir elini duvar boyunca gezdirdi. "Şımarık, sadist, cani ve deneyimsiz bir çocuk tüm bunları kontrol edebilir."

Cehennem çanları. Gözlerimi ovuşturdum ve ovuştururken bazı noktaları birleştirdim ve başka bir şeyin farkına vardım.

"Bu bir kuşatma," dedim. "Dışarıdaki adamlar duvarlara saldırıyor. Ama içeriye girmeye çalışan başkaları da var, böylece arkadaşlarına kapıları açabilecekler. Düşman bu *işte*. Değil mi? Bir casus, bir sızmacı."

Summer Ana dedi ki, "İşte, gördün mü? Oldukça zeki olma potansiyeline sahipsin. Yanımda kal canım." Ve sert adımlarla devasa kapılara doğru yürümeye başladı.

Oraya varmamız uzun sürmedi ama duvarın dibine gelip duvar boyunca yürüdükçe duvarın savunucularının dikkatini çekmeye başladık. Zırhlı Sidhe askerlerinden oluşan bir yürüyüş kolu arkamızdaki zeminde hafif adımlarla ilerleyip bize hızla yetişirken gerginleştiğimi hissettim.

Summer Ana beni hafifçe yana yönlendirdi, böylece kolun yoluna çıkmamış olduk ve yanımızdan geçmeye başladılar. Kolun önünden biri net bir sesle seslenene ve Sidhe'ler aynı anda birkaç yüz çizmenin sert, eşzamanlı vuruşuyla durana kadar bunun üzerinde fazla düşünmedim. Ses bir komut daha verdi ve Sidhe'lerin hepsi bize doğru döndü.

"Uh-oh," dedim.

Summer Anne kendi eliyle elime dokundu ve içime Haziran güneşi gibi bir güvence doldu. "Şşt."

Ses bir emir daha verdi ve Sidhe'ler hep birlikte diz çöküp başlarını öne eğdiler.

"İyi sabahlar kuzenler," dedi Summer Ana, sesi ciddiye. Elini kolumdan çekti ve geniş bir kavis çizerek diz çökmüş askerlerin üzerinden geçirdi. Havada *inceden* inceye bir güç titreşiyordu. "Benim kutsamamla ilerleyin."

Kıt'anın başındaki askerlerden biri ayağa kalktı ve bir şekilde minnettarlığını ifade edercesine onu selamladı. Sonra yüksek sesle bir komut daha verdi ve kol ayağa kalktı, döndü ve hızlı adımlarla yürüyüşüne devam etti.

"Huh," dedim.

"Evet?" diye sordu Summer Ana.

"Ben başka bir şey bekliyordum."

"Kış ve Yaz dünyamızın iki karşıt gücüdür," dedi. "Ama biz *kendi* dünyamızdınız. Burada önemli olan tek şey bu. Ve kişinin büyüklerine saygı göstermesi asla akılsızlık değildir."

"Evet, hanımefendi," dedim.

Summer Ana bana küçük, kurnaz bir gülümseme verdi.

Onların ardından yürümeye devam ettik ve kısa süre sonra kapılara ulaştık. Orada ana kapıların içine yerleştirilmiş daha küçük bir kapı seti gördüm. Bir itfaiye istasyonunun garaj kapısı büyüklüğündeydiler. Ben izlerken, birisi bir komut verdi ve bir çift ağır zırhlı devin her biri kapılardan birini tutup çekti ve açtı. Yanımızdan geçen kol dışarı çıkmak için bekliyordu ama hemen ilerlemediler. Bunun yerine, dışarıdaki çatışmalardan inleyen yaralıları taşıyan, saf beyaz zırh giymiş, koyu yeşil ve kırmızı süslemelerle işaretlenmiş birkaç düzine Sidhe'nin -Yaz'ın Sidhe şövalyeleri- göz kulak olduğu bir araba ve yük arabası kolu içeri girdi. Sihhiyeciler. Etrafta gördüğüm çok sayıda askere rağmen, kapılara geri getirilen yaralı sayısı yüzden azdı. Belli ki Yabancılar arkalarında canlı düşman bırakma işinde değillerdi.

Zayıf bir figür, binayı çevreleyen duvarların içine inşa edilmiş bir merdivenden aşağı indi.

Gates, ilk başta kristal katmanları arasında gölgeli bir bulanıklıktı. Benden birkaç santim daha uzundu, bu da onu yedi fitten sonraki en iyi şey yapıyordu, ama hızlı, hareketli bir enerji ve amaç duygusuyla hareket ediyordu. İlk bakışta siyah gibi görünen koyu renk bir cübbe giymişti ama ışığa çıktığında koyu mor olduğu anlaşıldı. Yıpranmış bir elinde uzun, soluk bir büyücü asası taşıyordu ve kukuletası yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu, sadece ince bir burun ve kırılmış bir sakalla kaplı uzun bir çene vardı.

Hem Yaz hem de Kış Sidhe'leriyle benim anlamadığım ama onların anladığı belli olan bir dilde konuşarak Yaz'ın sıhhiyecilerine talimatlar veriyordu. Onun emirlerini bir tür katı ve resmi bir saygıyla yerine getirdiler. Düşenlerin her birini yakından taramak için eğildi, her birinin ardından sağlık görevlilerine başını salladı ve onlar da söz konusu yaralı Sidhe'yi hemen duvarın arkasına, düzgün bir triyaj alanına benzeyen bir yere taşıdılar.

"Raşit," diye mırıldandım, adamı tanımıştım. "Onun burada ne işi var?"
_"

Dondum kaldım ve üzerimizde yükselen devasa kapılara baktım.

Beyaz Büyücüler Konseyi'nin Kıdemli Konseyi'nin bir üyesi olan Raşit'in başka bir unvanı daha vardı ve en sık kullandığı isim buydu.

Kapı Bekçisi.

Son yaralıyla da işini bitirdikten sonra döndü ve uzun, kararlı adımlarla bize yaklaştı. Birkaç adım ötede durdu ve Summer Ana'nın önünde eğildi, o da bu jسته derin ve resmi bir baş hareketiyle karşılık verdi. Sonra yolun geri kalanında bana doğru geldi ve kapüşonunun içinde karanlık bir gözün parıltısını görebiliyordum. Gülümsemesi geniş ve sıcaktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve sıktım, biraz bunalmış hissediyordum.

"Vay, vay," dedi. Sesi derin, sıcak bir şeydi ve belli belirsiz İngiliz aksanına daha egzotik baharatlar eklenmişti. "Yüzünüzü tekrar göreceğimizi umuyordum, Müdür Bey."

"Rashid," diye cevap verdim. "Uh ... biz ... onlar ..."

Kapı Bekçisi'nin gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal aldı. "Ah, evet," dedi. "Sanırım ilk seferde etkileyici oluyorlar. Dış Kapılar'a hoş geldiniz, Müdür Dresden."

Bölüm

Otuz dört

"T "Dış Kapılar gerçek değil," dedim uyuşmuş bir şekilde. "Onlar bir ... Bir metafor olmaları gerekiyordu."

Yaz Ana belli belirsiz gülümsedi. "Ölümlülerin işini ölümlülere bırakacağım," dedi. "Yakında olacağım, genç büyücü."

"Um," dedim. "Teşekkür ."

Başını salladı ve yaralı Sidhe'ye doğru yürüdü.

"Evet," dedi Kapı Bekçisi bana. Tam olarak neşeli olmasa da, aynı blokta yaşayan bir şeye benziyordu - pozitif, kendinden emin ve güçlü. "Evinden çok uzun bir yol kat etmeyi başarmışsın."

"Anne Summer sürdü," dedim.

"Ah," dedi. "Yine de senin yaşında bir büyücünün bu yolculuğu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyorum. Annene çekmişsin."

Gözlerimi kırptım. "Onu tanıyor muydun?"

"Yollarda yürümek için belli bir süre harcayan bizler, belli bir dostluk geliştirmeye meyilliyiz. Sık sık akşam yemeği yer, yürüyüşlerimizle ilgili notlarımızı karşılaştırırdık. Ve Ebenezar'ın arkadaşı olan birkaçımız ona göz kulak olmayı görev edindik."

Yüzümü olabildiğince boş tutarak başımı salladım. Maggie LeFey'in Ebenezar'ın kızı olduğu genel bir bilgi değildi. Raşit biliyorsa, büyükbabam ona güvendiği için biliyordu.

Sidhe'nin taze zırlı birliği ilerlemeye başladı ve onlar ilerledikçe ötelerdeki topraklardan boru sesleri gelmeye başladı. Raşit başını onlara doğru çevirdi, sanki konuşulan bir dili dinliyormuş gibi dinledi ve gülümsemesi ağzından soldu.

"Yine toplanıyorlar," dedi. "Çok az zamanım var." Uzandı ve daha önce sadece bir kez yaptığını gördüğüm bir şey yaptı.

Kapı Bekçisi kapüşonunu indirdi.

Kısa saçları hâlâ gürdü ve gümüş gibi parlıyordu ama yüz hatları uzun yıllar boyunca sert güneş ışığı altında kalmış gibi yıpranmıştı. Onun

Cildi artık daha solgundu ama teninde hâlâ çölden bir şeyler vardı. Yüzü uzundu, kaşları hâlâ koyu ve dolgundu. Sol kaşında ve yanağında çifte yara izi vardı, benimki gibi dümdüz aşağı inen iki uzun çizgi, sadece daha derin ve kalındı çene çizgisine kadar uzanıyordu ve uzun yıllar süren iyileşmeyle çok daha yumuşaktı. Belki de benim kadar ırkılmayı , çünkü yara izinin altındaki gözünü kaybetmişti. Gözlerinden biri neredeyse siyahtı, çok karanlıktı. Diğerinin yerini ... almıştı.

Etrafıma baktım. Evet, kesinlikle. Diğer göz, kapıları ve etraflarındaki duvarları oluşturmak için kullanılanla aynı olan kristal malzemeye değiştirilmişti.

"Çelik," dedim.

"Pardon?" diye sordu.

"Diğer gözün. Daha önce çelikti."

"Çelik gibi görüldüğüne eminim," dedi. "Ben burada değilken kılık değiştirmek gerekiyor."

"İşiniz o kadar gizli ki, takma gözünüz kılık mı değiştiriyor?" diye sordum. "Sanırım Konsey toplantılarını neden kaçırdığınızı anlıyorum."

Başını eğdi ve parmaklarını dağınık, kabarık saçlarının arasından geçirdi. "Burası bazen yıllarca sessiz kalabilir. Ve diğerleri ..." Ellerini iki yana açtı. "Ama dışarıda kalması gereken şeylerin fark edilmeden içeri sızmadığından emin olmak için burada iyi bir göze ihtiyaçları var."

"Yaralıların içinde," diye tahmin ettim. "Ya da geri dönen askerlerin. Ya da sağlık görevlileri." "Düşmanın farkına varmışsın," dedi, ses tonu sertti Onay. "Mükemmel. Senin özel uğraşlarının, öğrenmeye fırsat bulamadan seni öldüreceğinden emindim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Ona sordum.

Başını arkaya yasladı ve sonra yüzünde yavaş bir gülümseme yeniden belirdi. "seçtiğin sorumluluklar hakkında bir şeyler biliyorum," dedi, "kendin için yarattığın ve henüz öğrenmediğin sorunlar hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Ve yine de, dünyamızın kuşatma altında günlerini geçirdiğini öğrendikten sonra bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun? Bence sen ve ben arkadaş olabiliriz."

"Bekle," dedim. "Ne sorunu? Ben sorun yaratmaya çalışmıyorum."

"Oh," dedi bir el sallayarak. "Artık hayatın kıyısında, gölgeler dans ediyorsun genç adam. O gölgelere girip tekrar geri dönmek hiç de azımsanacak bir şey değil, nasıl bir ilgi çektiğini tahmin bile edemezsin."

"Oh," dedim. "Güzel. Çünkü tempo yavaşlamaya başlamıştı."

sıkılmaya başlamıştım."

Bunun üzerine Raşit başını arkaya eğdi ve güldü. "Sana Harry desem gücenir misin?"

"Hayır. Çünkü bu benim adım."

"Aynen öyle," dedi. "Harry, soruların olduğunu biliyorum. Gitmeden önce birkaç soru sorabilirim."

Düşünerek başımı salladım. "Tamam," dedim. "Öncelikle, düşmanın birini istila edip etmediğini nasıl anlarsınız?"

"Deneyim," dedi. "Onlarca yıl. Görü yardımcı olabilir ama ..." Raşit tereddüt etti. Bunu hemen fark ettim, bir insan Görü'yle edindiği gerçekten iğrenç bir anıya rastladığında düşüncelerindeki o hıçkırığı, tıpkı benim-Ugh.

-Naagloshii.

"Bunun düzenli bir uygulama haline getirilmesini önermiyorum," diye devam etti. "Bu bir sanattır, beceri değil ve zaman alır. Zaman ya da Kader'in biraz şüpheli ilgisi ve gülünç derecede büyük bir alet." Bir parmağını takma gözüne vurdu.

O görmese de ben gözümü kırıştırdım ve başımın üzerinde uzanan devasa kapılara baktım. "Cehennemın çanları. Kapılar . Bir çeşit ruhani CAT tarayıcısı mı?"

"Diğer pek çok şeyin yanı sıra," dedi. "Ama bu onların işlevlerinden biri, evet. Çoğunlukla düşmanın bu tür taktikleri burada etkili bir şekilde kullanamayacağı anlamına geliyor. Geçit Bekçisi uyanık olduğu sürece bunu nadiren dener." Boynuz sesleri tekrar duyuldu ve çenesindeki kaslar gerildi. "Sıradaki soru."

Zaman baskısı altında akıllı olmaya çalışmaktan nefret ediyorum. "Bu," dedim kapıları göstererek. "Bu da ne böyle? Bu saldırı ne zamandır devam ediyor?" "Her zaman," dedi. "Dışarıdakiler her zaman içeri girmeye çalışır.

Onları durduracak güçler de her zaman vardır. Çağımızda, bu sınırları savunmak Kış'ın görevidir, diğer bazılarının da yardımıyla onları desteklemek. Onları ölümlüler için bir bağışıklık sistemi olarak düşünün. dünya."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Bir bağışıklık sistemi ... .. Ya o ... bilirsiniz işte, bir süreliğine bozulursa?"

"Pardon?" diye sordu Kapı Bekçisi.

"Uh, bir oluyor. Mesela yeni biri geçse ve buradaki işler yeniden düzenlense . . ."

"Çoğu yıl bu büyük bir zorluk yaratmazdı," dedi. "Peki ya bu yıl?"

"Bu yıl," dedi, "sorunlu olabilir."

"Sorunlu."

"Oldukça ciddi bir şekilde." Raşit yüzümü inceledi ve sonra başını sallamaya başladı. "Anlıyorum. Kış'ta bir şeyler oluyor. Yaz Ana seni bu yüzden buraya getirdi. Sana neyin tehlikede olduğunu göstermek için."

Yutkundum ve başımı salladım. "Baskı yok."

Bunun üzerine Raşit'in yüzü tepki verdi. Yüzündeki duygu karışımının tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama bunlardan biri tuhaf bir tür empatiydi. Asasını bir kenara bıraktı ve elleriyle üst kollarımı kavradı. "Beni dinle, çünkü bu önemli."

"Tamam," dedim.

"Alışsın," dedi. Gözlerimi kıptım. "Ne? Bu mı?"

Sağlam gözüyle bana bakmak için başını eğdi.

"Alışacağım" mı? Önemli olan moral konuşması bu mu? Alışacak mıyım?"

Ağzı titredi. Kollarımı son bir kez, belki de şefkatle sıktı ve bıraktı. "Moral mi? Müdür'ün ihtiyacı olan şey *moral*den çok daha fazlası, Harry."

"Ne o zaman?" diye sordum.

Asasını eline aldı ve göğsümü hafifçe dürttü. "Sen, öyle görünüyor."

"Ne?"

"Sen," diye tekrarladı kararlılıkla. "İhtiyacımız olan şey *sensin*. Sahip olduklarınızın bir sebebi var. Farkında olarak ya da olmayarak, son birkaç yıldaki neredeyse her hareketin düşmanın gözüne bir dizi iyi yerleştirilmiş başparmakla sonuçlandı. Bana nasıl yardım edebileceğini bilmek ister misin, Harry?"

"Engh," dedim hayal kırıklığıyla. "Evet."

"Chicago'ya geri dön," dedi arkasını dönerek, "ve kendin olmaya devam et."

"Bekle," dedim. "*Yardıma* ihtiyacım var."

Bunun üzerine durakladı. Bana baktı ve sessiz bir gülümseme verdi. "Senin olduğun yerde olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum." Eliyle savaş alanını işaret etti. "Kesinlikle." Bir an düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı. "Elimden geleni yapacağım. Eğer ikimiz de önümüzdeki birkaç saat içinde hayatta kalırsak, sizinle Konsey arasındaki meseleleri halledeceğim; Konsey rollerimiz hakkında sadece ihtiyacı olduğu kadarını biliyor ve bu da çok fazla değil. Dönüşünüzü ve gerçekten kendiniz olduğunuzu doğrulayacağım ve Gardiyanlardan biri olarak geri ödemenizin size iletilmesini sağlayacağım. Konsey ofisinin hükümet nezdinde resmi kimliğinizi yeniden tesis etmesi için doldurmanız gereken bazı evraklar var, ancak bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Sanırım gerekli tüm formları hatırlıyorum."

Bir an ona baktım ve "Beyaz Konsey evrak işlerinde bana yardım edeceksin" dedim.

Bir parmağını kaldırdı. "Bu iyiliğin derinliğini hafife alma," dedi ciddiyetle ama gözleri parlıyordu. "Ve benzer bir şekilde, kendini de hafife alma. Sahip olduğun güç, bilgi, müttefikler ve kaynaklar sana boşuna verilmedi, Harry. Söyleyeceğim hiçbir şey bu görevi senin için daha kolay hale getiremez. Bunu yapmanın tek yolu yapmaktır." Çenesini kaldırdı. "Yardıma ihtiyacınız yok, Müdür Bey. Yardım *sizsiniz*."

"Başımız belada," dedim.

Bana göz kırptı, kapüşonunu her zamanki konumuna getirdi ve şöyle dedi: "Biz her zaman öyleyiz. Tek fark, artık bunu biliyorsun. Tanrı seninle olsun, dostum. Ben bu tarafla ilgileneceğim. Sen kendi işine bak."

Yüksek kapıların altından birkaç hızlı adım attı ve eliyle işaret etti. Bir saniye sonra, şaka yapmıyorum, belki on metreye yirmi metre boyutlarında, acayip dokunmuş bir halı gökyüzünden aşağıya doğru düzgünce süzülerek geldi ve onun yanında yerden yaklaşık on beş santim yükseklikte durdu. Raşit halının üzerine çıktı, botlarını halının üzerindeki bir tür sabitleme kayışına geçirdi ve ardından esasını kaldırdı. Halı ve Kapı Bekçisi sakın bir şekilde yükselip gözden kayboldular ve bir saniye sonra fırtınanın aydınlatığı savaş alanının üzerinde dönen rüzgârların uğultusuyla uçup gittiler.

İşte o zaman vuruldum. Yani, beni gerçekten, gerçekten vurduğunda. Bu bana bağlıydı.

Yedek bir plan yoktu. İkinci bir seçenek yoktu. Tepeden gelen bir süvari yoktu. Beyaz Konsey olan bitenden bihaberdi ve zilyon yıl geçse de böyle olduklarını kabul etmeyecekti.

Bu gece, ben durdurmazsam kızım da dâhil olmak üzere milyonlarca insanın ölümüne yol açabilecek bir felaket yaşanacaktı. Üstelik Kışlık Saray'ın içinde ölümcül bir türbülans yaşanıyordu ve hangi tarafta yer aldığımı bağlı olarak bildiğimiz dünyayı kurtarabilir ya da yok edebilirdim. Bundan kaçmak bir seçenek değildi.

Kaçış yok, gecikme yok, bahane yok. Olacak ya da olmayacaktı, bana bağlıydı.

Morarmış ellerime baktım. Yavaşça yumruk haline getirdim ve sonra tekrar açtım. Hırpalanmış ellerdi ve içlerinde olmasını dilediğim kadar beceri yoktu ama sahip olduğum şey onlardı. Üzerlerindeki yara izlerini hak etmiştim. Onlar benimdi.

Bunu daha önce de yapmıştım. Bu ölçekte değil belki ama daha önce de yapmıştım. Birkaç kez, çoğunlukla, az ya da çok, günü kurtarmıştım. Yapmıştım.

Daha önce de yaptım, yine yapabilirim.

Bunun gerçekleşmesinin başka bir yolu yoktu.

Sırtınızın duvara dönük olmasının tek iyi yanı, hangi yöne seçmenizi gerçekten kolaylaştırmasıdır.

Kusacak gibi hissettim. Ama sırtımı sertleştirip omuzlarımı dikleştirdim ve son yaralı Sidhe'yle ilgilenmeyi bitirip ayağına kalkan Yaz Ana'nın yanına doğru hızla yürüdüm.

"Hanımefendi," dedim sessizce. "Beni eve götürebilirseniz çok memnun olurum. Yapacak işlerim var."

Bölüm

Otuz beş

W Tüm o iyilikseverliği arasında Yaz Ana'nın insan olmadığını unutmuş gibiydim. Beni kapıdan alıp sessizce kulübesine gitti, gülümsedi, eliyle başıma dokundu ve beni korkunç mezarıma geri gönderdi.

Çamurlu kırık buzun üzerine kışımın üzerine düştüm ve Kış Ana'nın çirkin eldiveni buzu parçalayıp kafamı yakaladığında çıkan çatırtılı patlamanın yankılarını hâlâ duyabiliyordum. Ürkmüş kargaların gürültülü gaklamalarını hâlâ duyabiliyordum. Ben yokken zaman neredeyse durmuştu - ya da daha doğrusu, Chicago'ya göre Asla'da bulunduğum yerde zaman son derece hızlı akıp gitmişti. Daha önce de Peri varlıklarıyla uğraşırken bu tür bir zaman genişlemesinin diğer tarafında bulunmuştum ama ilk kez bundan gerçekten faydalanmış, zaman kaybetmek yerine zaman kazanmıştım.

Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile. Biri Peri işine bulaştığında işler genellikle olduğu gibi gitseydi, bir saatliğine gidebilir ve bir yıl sonra muhtemelen berbat bir çorak araziye geri dönebilirdim. Bu düşünce midemin endişeyle çalkalanmasına neden oldu.

Ama sanırım bu yolculuk için tam olarak gönüllü olmamıştım. Bu konuda korkunç bir risk almış değildim, tamamen benim kontrolüm dışında gelişen bir durumdu.

Bu da korkutucuydu.

Ben orada oturmuş bunun kontrol manyağı mı yoksa akli başında biri olduğum anlamına mı geldiğini düşünürken, Got bir çocuk mezarımın tepesinden kafasını uzattı ve bana baktı. O uzun tutacıklardan birindeki sigarayı ağzından çıkardı, dumanını burnundan dışarı verdi ve "Dostum. Aşağıda bayağı sert bir şey var. Kendini falan mı keseceksin?" dedi.

"Hayır," dedim, elimi bilinçli bir şekilde arkama saklayarak. Yere baktım ve ancak o zaman kıyafetimin daha önceki kıyafetimden farklı olduğunu fark ettim.

Sidhe zırhı daha önce giydiğim ikinci el kıyafetlerime geri döndü. "Düştüm."

Diğer Gothlingler ortaya çıktı. Kız kendini tekrarladı ve diğerleri de aşağıda çok sert olduğum konusunda hemfikirli.

İçimi çektim. Eşyalarımı topladım ve isteksizce teklif edilen yardımla dışarı çıktım. İhtiyacım yoktu ama bir çocuğun özgüveni için iyi olabileceğini düşündüm. Sonra etrafımda bana bakan insanlara baktım, omuzlarımı başımın etrafında kamburlaştırdım ve başka kimse yardım edemeden mezarlıktan aceleyle çıktım.

* * *

Molly'nin evine döndüğümde, "Neden karanfil gibi kokuyorsun?" diye sordu.

"Bugünün çocukları," dedim. "Marihuana içmedikleri için memnunum." "Ah," dedi Molly. "Gotlar. Sanırım bu senin için bir mezar pisliği?"

"Beni Sherlock'lamayı bırak," dedim. "Ve evet, öyle ve duş alıyorum. Haber var mı?"

"Henüz değil," dedi Molly. "Toot dışarıda ekibinin dönmesini bekliyor. Dışarı çıkıp kendi kendine bakmasını engellemek için ona fazladan pizza sözü vermek zorunda kaldım. Korumaları koordine etmesi için ona ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," dedim. "Bir saniye."

Geçici odama girdim ve temizlendim. Bunun tek nedeni üzerimde asırlık bir mezarlığın çamuru ve elimde açık bir yara olması değildi, aynı zamanda bu malzemelerden yapılabilecek milyonlarca korkunç şeyden korkuyordum. Tüm bu büyücü-metabolizması olayı, bağışıklık sistemlerimizin oldukça üst düzey olduğu anlamına geliyor. Kış Şövalyesi'nin mantosunun da bu tür sıradan tehditlere karşı savunmada hantal olduğundan şüpheliydim.

Bunun en büyük nedeni, son derece güçlü yaratıklarla yakın ve kişisel temaslarda bulunmuş olmamdı ve bu tür varlıklar büyüü vücut ısısı gibi yayarlar. Bu öyle bir şey ki, dikkatli olmazsanız üzerinize yapışabilir, belki düşünme şeklinizi biraz renklendirebilir ve kesinlikle sihirle yaptığınız her şeyi etkileme potansiyeline sahip olabilir. (Bu insanlarda da olur, ancak insanlarda, hatta büyücülerde bile, auraları o kadar az güçlüdür ki etkisi ihmal edilebilir). Akan su bu tür bir temasın kalıntılarını temizler ve bu gece ne olursa olsun, bugünkü ziyaretlerden kalan herhangi bir mistik yükün beni engellemeyeceğinden emin olmak istedim.

Duşa girdim, başımı sıcak suyun altına eğdim ve şöyle düşündüm

şeyler hakkında. Anneler bana bir şey anlatmaya çalışıyorlardı, açıkça söylemedikleri bir şey. Belki de bana sadece istediğimi vermek istememişlerdi - ama çok daha büyük olasılıkla, belki de bunu yapamıyorlardı.

Maeve ve Lily'yi açık konuşmaları için zorlamıştım ve belli ki bu onlar için rahatsız edici olmuştu. Aynı şeyi Titania ya da Mab üzerinde asla denemezdin. Nedeni ne olursa olsun, Peri Kraliçeleri'nin temel doğası mümkün olduğunca dolaylı ve üstü kapalı konuşmakmış gibi görünüyordu. Doğrudan yalan söyleyememek gibi şeylerle birlikte bu da içlerinde vardı. Onlar böyleydi. Ve zincirde ne kadar yukarı çıkarsanız, Kraliçeler bu temel doğaya o kadar çok batmış olurlardı. Belki Titania ya da Mab zaman zaman biraz açık sözlü olabilirdi ama büyük bir çaba sarf etmeden eldeki konu hakkında basit bir açıklama yapabileceklerinden şüpheliyim. Ve eğer bu doğruysa, belki de Anneler *isteseler* bile bunu yapamazlardı.

Tüm konuşmalarında bir mesaj vardı, özellikle de Summer Ana'nınkinde. Ama bu da böyle?

Ya da belki de bu bir insan-peri çeviri sorunu değildi. Belki de bu bir erkek-kadın çeviri sorunuydu. Bir keresinde okuduğum bir makalede, kadınların sohbet ederken beş seviyede iletişim kurdukları yazıyordu. Gerçekte yaptıkları konuşmayı, özellikle kaçınılan konuşmayı, açık konuşmaya uygulanan tonu, sadece alt metinde yer alan gömülü konuşmayı ve son olarak diğer kişinin beden dilini takip ederler.

Bu, birçok açıdan beni hayrete düşürüyor. Yani, bu acayip bir süper güce sahip olmak gibi bir şey. Ben ve Y kromozomuna sahip diğer birçok insan sohbet ettiğimizde, sohbet etmiş oluyoruz. Tekil. Ne söylendiğine dikkat ediyor, bunu değerlendiriyor ve cevap veriyoruz. Görünüşe göre son birkaç bin yıldır devam eden tüm bu diğer konuşmalar? O aptal makaleyi okuyana kadar bunların *varlığından* bile haberim yoktu ve eminim ki tek ben de değilim.

Makalenin temellendirilmesi konusunda biraz şüpheli hissettim. Muhtemelen aynı anda birden fazla dalga boyunda iletişim kuramayan pek çok kadın vardı. Muhtemelen bu kadarını gayet iyi idare edebilen erkekler de vardı. Ben onlardan biri değildim.

Peki hanımlar, erkek arkadaşınızla ya da kocanızla ya da erkek kardeşinizle ya da erkek arkadaşınızla bir konuşma yaptığınızda ve siz ona çok açık bir şey söyledığınızda, o bundan tamamen habersiz mi oluyor? Biliyorum.

"Bu adam bu kadar aptal olamaz!" diye düşünmek cazip geliyor. Ama evet. Evet, olabilir.

Doğuştan gelen güçlerimiz aynı değil. Bizler her seferinde tek bir şeye odaklanmakta başarılı olan güçlü avcılarız. Tanrı aşkına, kaybolduğumuzdan şüpheleniyorsak ve gideceğimiz yere nasıl ulaşacağımızı bulmamız gerekiyorsa arabadaki radyoyu kapatmamız gerekir. İşte bu kadar bozulmuş . Size söylüyorum, sadece tek bir konuşmamız var. Belki Michael Carpenter gibi bir ilişki ustası iki konuşma yapabilir ama bu biraz olur. Aynı anda beş konuşma mı? *Beş mi?*

Şah. Böyle bir şey . En azından benim için.

Belki de çok açık bir şeydi ve ben bunu anlayamayacak kadar aptaldım. Belki de benden daha az engelli birinin tavsiyesi yardımcı olabilirdi. Kafamın içine geri döndüm ve son konuşmalarımın ayrıntılarını hatırladığımdan emin oldum, onları bir danışmanlık alabilmek için sıraya koydum.

Beynim bunu çözdükten sonra, etraftan dolanmaya çalıştığım bir yola girdi.

Eğer bu gece işi batırırsam, sevdiğim insanlar ölecekti. Dövüşe dahil olmayan insanlar. Michael, ailesi ve ... gibi insanlar.

Ve kızım Maggie.

Onları aramalı mıyım? Yola çıkmalarını ve araba sürmeye başlamalarını mı söylemeliydim? Diğer pek çok insanın sevdikleri de risk altındayken ve onları zarar görmekten kurtarmanın hiçbir yolu yokken bunu yapmaya hakkım var mıydı? Bunun bir önemi var mıydı?

Annesinin ölümünden sorumlu olduğum gibi kızımın ölümünden de sorumlu olacak mıydım?

Işıklar sallanmadı ama duş bir dakikalığına gerçekten çok karanlık oldu.

Ve sonra silkindim. Zavallı kızım ve zavallı hayatım hakkında sızlanarak kaybedecek zamanım yoktu ve Tanrım, yaptığım korkunç şeyler için kendimi kötü hissediyorum. İşimi hallettikten sonra kendime acıyabilirdim. Boşver onu. İşimi hallettikten sonra.

Suyu tıkırdatacak kadar sert bir şekilde kapattım, duştan çıktım, kurulandım ve ikinci el kıyafetlerimi giymeye başladım.

"Bunları neden giyiyorsun?" diye sordu Lacuna.

Zıpladım, tökezledim ve bir büyüye yarım kelime bağırdım, ama iç çamaşırlarımı giymeyi henüz yarıladığım için çoğunlukla çıplak kıkımın üzerine düştüm.

"Gah!" Dedim ki. "*Yapma* bunu!"

Minyatür tutsağım şifonyerin kenarına geldi ve bana baktı. "Soru sormayacak mısın?"

"Buraya sessiz ve ürkütücü bir şekilde gelip beni *korkutma!*" Lacuna,

"Boyumdan altı kat, kilomdan elli kat daha uzunsun," dedi. ciddiyetle. "Ve ben de senin esirin olmayı kabul ettim. Korkman için hiçbir neden yok."

"*Korkmadım,*" diye karşılık verdim. "*İrkildim.* Bir büyücüyü ürkütmek akıllıca değil!" "Neden?"

"Olabilecekler yüzünden!"

"Yere düşebilirler diye mi?" "Hayır!" Hırladım.

Lacuna kaşlarını çattı ve dedi, "Sen değil çok iyi at sorulara cevap veriyorum."

Kendimi kıyafetlerimin içine sokmaya başladım. "Sana katılmaya başlıyorum."

"Peki neden bunları giyiyorsun?" Gözlerimi kırptım. "Kıyafet mi?"

"Evet. Hava soğuk ya da yağmurlu olmadığı sürece onlara ihtiyacın yok." "Kıyafet giyiyorsun."

"Zırh giyiyorum. Ok yağdığı zamanlar için. Senin tişörtün okları durduramaz."

"Hayır, olmayacak." İçimi çektim.

Lacuna gömleğine baktı. "Aer-O-Smith. Arrowsmith. Gömlek silah tüccarına mı ait?"

"Hayır."

"O zaman neden başka birinin silah tüccarının gömleğini giyiyorsun?"

Bu o kadar çok yönden sinir bozucuydu ki, sadece girmeyi reddederek bir felçten kaçınabilirdim. "Lacuna," dedim, "insanlar kıyafet giyer. Yaptığımız şeylerden biri de bu. Ve benim hizmetimde olduğun sürece, senden de bunu yapmanı bekliyorum."

"Neden?"

"Çünkü eğer , ben ... .. kollarını yuvalarından çıkarabilirim."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü disiplini korumak , değil mi?" "Doğru," dedi ciddiyetle. "Ama benim kıyafetim yok."

Zihnimden ona kadar saydım. "Senin için bir şeyler bulacağım. O zamana kadar zırhını çıkarmak yok. Sadece zırhı giy. Yeterince adil mi?"

Lacuna belinden hafifçe eğildi. "Anlıyorum lordum."

"Güzel." İç çektim. Islak saçlarımda bir tarak gezdirdim.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Çoğunlukla insan," dedi.

"Ben de bunun için gidiyordum." "Bir ziyaretçiniz var lordum." Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Bu yüzden buraya geldim. Sizi bekleyen bir ziyaretçiniz var."

Ayağa kalktım, sinirlenmişim. "Neden söylemedin?"

Lacuna şaşkın görünüyordu. "Yaptım. Az önce. Sen de oradaydın." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Belki de beyninde hasar vardır."

"Bu beni zerre kadar şaşırtmaz," dedim.

"Kafatasınızı kesip kontrol etmemi ister misiniz lordum?" diye sordu.

Bu kadar kısa boylu biri bu kadar rahatsız edici olmamalı. "I . . . Hayır, hayır ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Hizmet etmek benim görevim," diye Lacuna.

Hayatım, cehennem çanları. Lacuna'ya beni takip etmesini işaret ettim, çoğunlukla nerede olduğunu bileyim diye ve ana odaya geri döndüm.

Sarissa oradaydı.

Mutfak masasında oturmuş, küçük elleriyle Molly'nin fincanlarından birini tutuyordu ve berbat görünüyordu. Sol elmacık kemiğinin üzerinde koyu kırmızı bir fare vardı, şişmiş ve güzelce morarmaya başlamıştı. Elleri ve ön kolları sıyrılmış ve morarmıştı - savunma yaraları. Soluk mavi bir tişört ve koyu mavi pamuklu bir pijama pantolon giymişti. İkisi de yağmurdan sıırılsıklam olmuştu ve öyle bir şekilde yapışmıştı ki bakasım geldi. Koyu renk saçları dağılmıştı ve gözleri kesinlikle periliydi. Ben görüldüğümde gözleri endişeyle bana doğru kaydı ve omuzları hafifçe kamburlaştı.

Molly ona sessiz bir şeyler söyledi ve masadan kalkıp odayı geçerek yanıma geldi.

"Onu tanıdığını söyledi," Molly.

"Tanıyorum. O iyi mi?"

"durumda," dedi Molly. "Ortaya çıktı ve polisleri aramadan önce güvenliğe beni aramaları için yalvardı. Ve bu onun başına ilk kez . Burada olmaktan dehşete düşmüş durumda - sanırım sizden de dehşete düşmüş."

Çırağıma kaşlarımı çattım.

Molly omuz silkti. "Duyguları gerçekten çok yüksek. Hiçbir şey anlamaya çalışmıyorum bile."

"Tamam," dedim.

"Düzeyde mi?"

Cevap vermeden önce bir saniye düşündüm. "O Mab'ın en iyi arkadaşı."

"O zaman bu hayır demek oluyor," dedi Molly.

"Muhtemelen öyledir," dedim. "Burada bir aç olması kaçınılmaz, bir aç olduğunu bilmesi bile. O Winter'da bir piyon. Birileri onu harekete geçiriyor olmalı."

Molly yüzünü buruşturdu.

"Ayrıca kış aylarında ömür boyu hayatta kalır, bu yüzden gardınızı düşürmeyin. Bunu yapan son yaratık kendini donmuş bir mama olarak buldu." Başımı çıkışa doğru salladım. "Gözcülerden bir şey duydun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Tamam. Onunla konuşacağız. Yakınımda kal. Daha sonra bir konuda fikrini almam gerekebilir."

"Doğru," dedi Molly, gözlerini biraz kırıştıtarak. Sonra beni Sarissa'nın yanına kadar takip etti.

Bana gergin bir gülümseme verdi ve parmakları birkaç kez bardağın üzerine yerleşti. "Harry."

"Chicago'ya kadar ev ziyaretleri yaptığınızı bilmiyordum," dedim.

"Keşke öyle olsaydı," dedi.

Başımı salladım. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" "Bana yol tarif ettiler," dedi.

"Kim tarafından?"

Yutkundu ve masanın üzerine baktı. "Redcap."

Koltuğuma yavaşça geri oturdum. "Belki de bana ne olduğunu anlatsan iyi olur."

"Benim için geldi," dedi sessizce, gözlerime bakmadan. "Bu sabah geldi. Başıma çuval geçirildi, bağlandım ve bir yere götürüldüm. Nereye bilmiyorum. Orada birkaç saat kaldım. Sonra geri geldi, başlığımı çıkardı ve beni buraya gönderdi. Bununla birlikte."

Kucağına uzandı ve masanın üzerine düz beyaz bir zarf koydu. Bana doğru itti.

Ben aldım. Mühürlü değildi. Açtım, kaşlarımı çattım ve masanın üzerinde ters çevirdim.

Küçük ip parçalarıyla bağlanmış birkaç tutam saç, küçük bir metal nesneyle birlikte döküldü.

Molly keskin bir nefes aldı.

"Arkadaşlarını aldığını sana istedi," dedi Sarissa sessizce.

Saç tutamlarını teker teker topladım. Tel tel siyah, hafif kırışık saçlar, gümüş rengi olanlarla serpiştirilmiş. Butters. Kızıl saçlar, tatlı ve kıvrıcık. Andi. Ve uzun, yumuşak, hafif dalgalı bir tutam saf beyaz saç. Burnuma götürdüm ve kokladım. Çilek. Yumuşak bir küfür savurdum.

"Kim?" Molly sordu, sesi endişeliydi.

"Justine," dedim.

"Oh, Tanrım."

Metal nesneyi elime aldım. Söküldüğü yerde hafifçe ezilmiş, düz bir şişe kapağıydı.

"Ve Mac," dedim sessizce. "Gittiğim her yerde beni takip eden biri vardı. Her yerden birini aldı."

"Sana istedi," dedi Sarissa, "eğer gün batımından önce ona teslim olursan hepsini seninle takas edecekmiş."

"Peki ya ?" diye sordum.

"Kemiklerini ham kafaya verecek," diye fısıldadı.

Bölüm

Otuz altı

Silence düştü.

"Tamam," dedim içine. "Bu palyaçodan bıktım usandım artık." Molly bana baktı, gözleri endişeliydi. "Emin misin?"

"Adam şapkasını insanların kanına batırarak eğleniyor," dedim. "Bazen Sidhe ile pazarlık yapabilirsin," dedi Molly.

"Ama bu sefer değil," dedim, sesim sertti. "Eğer bunu yaparsak, sözünün arkasında duracak ve onların hiçbir şekilde dışarı çıkmamasını sağlayacaktır. Arkadaşlarımızı geri almamızın tek yolu onları ondan uzaklaştırmak."

Molly yüzünü buruşturdu ama bir süre sonra başını salladı.

Saç tutamlarını topladım ve masanın üzerinde düzgün bir sıraya koydum. "Molly."

"Tamamdır," dedi ve onları topladı.

"Ne yapıyorsun?" Sarissa gözlerini kocaman açarak sordu.

"Pislik herif bana arkadaşlarımdan birkaç taze parça verecek kadar nazikti," dedim. "Bunları onun izini sürmek ve onu engellemek için kullanacağım."

"Thwart?" Sarissa sordu.

"Engellemek," dedim. "Birinin bir şeyi başarmasını, onun yalaka kişiliğine karşılıksız şiddet uygulayarak engellemek."

"Tanımının bu olmadığından oldukça eminim," dedi Sarissa.

"Bugün." Sesimi yükselttim. "Cat Sith. Yardıma ihtiyacım var, lütfen."

Ben konuştuğumda Sarissa, yakındaki bir yırtıcıyı hisseden bir tavşan gibi tamamen hareketsiz kaldı. Gözleri büyüdü, sonra kaçmak istemesine odanın içinde gezindi.

"yok," dedim ona. "Onunla iyi anlaşıyorum."

"Sen bir büyücü ve Kış Şövalyesisin," diye tısladı Sarissa. "O yaratığın ne kadar acımasız olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve beni koruyan Kraliçe'nin himayesi de yok."

"Benimki sende," dedim. Sesimi yükselttim, sinirlenmişim. "Cat Sith!

Kittykittykittykitty!"

"*Delirdin* mi sen?" Sarissa tısladı.

"Geçemeyebilir, Harry," dedi Molly. "Burası sadece bir eşik değil. Svartalfların binanın üzerinde de koğuşları var."

"Mantıklı," dedim. "Hemen döneceğim."

Dışarı çıktım ve etrafa bakındım ama Sith görünmedi. Adını üçüncü kez söyledim, hepimizin bildiği gibi bu bir tılsımdır. Asla'nın varlıkları için bu tam anlamıyla bir gerçektir. Yani, yerçekimi gibi karşı konulmaz bir güç değil - daha çok, çoğunda çeşitli derecelerde mevcut olan bir tür obsesif-kompulsif bozukluk gibi. İster ricalar, ister hakaretler ya da emirler olsun, üçlü olan şeylere güçlü bir şekilde tepki verirler. Yani bir bakıma, üç gerçekten sihirli bir sayıdır.

Cehenneme kadar yolu var. Ménage-à-Thomas'a sor. Pislik.

Bir süre bekledim, hatta o kadar ileri gittim ki, Sith'e aniden ortaya çıkıp beni şaşırtması için gerçekten zengin fırsatlar vermek amacıyla tekrar ileri dönmeden önce arkamı dönüp birkaç adım geri attım.

Ama o .

Midemin çukurunda yavaş, kıvranan bir his vardı. Yağmur hâlâ sağanak halinde yağıyordu ama bulutlar yavaş yavaş sonbahar günbatımının rengini almaya başlamıştı. Sith daha önce her zaman neredeyse anında ortaya çıkmıştı.

Mab bana tuzak mı kuruyordu? Sith'e en çok ihtiyaç duyduğum anda halıyı altımdan çekebilmek için mi bana en büyük Malk'ın yardımını vermişti? Nemesis beyin kalıbını mı almıştı?

Bahçelerdeki çatışmadan beri Sith'i görmemiştim. Düşman Sidhe onu indirmiş miydi?

Ya da daha kötüsü, düşman mı?

Midemin bulandığını hissettim. Eğer Cat Sith dönüşmüşse, ne kadar zarar verebileceği bilinemezdi. Özellikle de bana.

Kittykittykitty konusunda kendimi biraz aptal hissettim. Umarım beni dinlemiyordur.

Daireye geri döndüm, dalgındım. Molly

bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Başımı salladım.

Molly bunun üzerine kaşlarını çattı; beyninde dönen dişlileri

görebiliyordum. "Tamam," dedim. "Plan B. Lacuna, lütfen buraya gel."

Bir süre sonra odamdan gelen küçük bir ses, "Ya memnun olmazsam?" dedi.

"Nasıl olsa buraya geliyorsun," dedim. "Bu insani bir şey."

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve hızla odadan çıktı.

bulanık kanatlar. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Okuyabiliyorsun," dedim. "Harita okuyabiliyor musun? Yazabiliyor musun?" "Evet."

"O halde ev görevindesin," dedim. "Küçük Halk'tan herhangi biri ayinin yapıldığı bir yerle geri dönerse, tariflerini ve yeri haritada işaretlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Lacuna masanın üzerine yayılmış haritalara şüpheyile baktı. "Sanırım öyle. Muhtemelen. Belki."

"Ve kavga ya da düello yok."

"Peki ya bir şeyler yazmayı bitirdiğimde?"

"Hayır."

Lacuna küçük kollarını kavuşturdu ve bana kaşlarını çattı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Nefesin kereviz gibi kokuyor," diye cevap verdim. "Molly, şu büyüler nasıl gidiyor?"

"Sanırım onları saklayan bir tür karşı büyü var," dedi. "Çok zor, o yüzden dirseğime vurmayı kes. Burada konsantre oluyorum."

Sabırsız bir nefes verdim ve içimdeki öfke dalgasına karşı savaştım. O bir çırağı ve ben de bir büyücüydüm. Kendileriyle bu şekilde konuşan bir çırağı bayıltana kadar dövecek büyücüler vardı. Ona karşı her zaman nazik olmuştum -belki de fazla nazik- ve karşılığında aldığım şey bu saygısızlık mıydı? Onu üstlerine saygı duyması için eğitmeliydim.

Göğsümden kısık bir hırlama sesi çıkardım ve yumruklarımı sıktım. Bu dürtü bana ait değildi. Winter'ındı. Molly ve benim ilişkimiz yapı, güven ve saygı üzerine kuruluydu, korku üzerine değil. Her zaman böyle ileri geri konuşurduk.

Ama içimden bir ses ... Bilmiyorum. Ona haddini bildirmek. Hayal kırıklıklarımı ondan çıkarmak. Ona hangimizin daha güçlü olduğunu göstermek. Ve bunu nasıl yapacağıma dair gerçekten ilkel bir fikrim vardı.

Ama bu düşünülemezdi. Manto konuşuyordu. Yüksek sesle.

Cehennem çanları. Sanki zaten kendi salgı bezlerimin etkisinden kurtulmak için düşünmekte yeterince gibi.

Arkamda hafif bir ses duydum ve tam zamanında döndüğümde Sarissa'nın mutlak bir sessizlik içinde banyoya doğru kaybolduğunu gördüm. Tavşan heykel rutinini bırakmış ve kaçmıştı.

Sarissa'nın yırtıcı hayvanlar konusunda iyi içgüdüleri vardı.

Molly'ye döndüğümde onu gözlerini kocaman açmış bana bakarken buldum. Molly psişik bir duyarlılığa sahipti. Çoğumuzun bir odanın sıcaklığını hissedebildiği gibi o da duyguları hissedebiliyordu. Bazen birinin düşüncelerini bile havadan çekip alabilirdi.

Ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Başından beri biliyordu.
Ve kaçmadı.

"İyi misin?" diye sordu .

"Önemli bir şey değil," dedim. Kendimi mantonun etkisinin ötesine geçmeye zorladım. "Odak noktası olarak kullanmak için çelik bir iğne bul," dedim. "Sidhe'nin kullandığı büyüye karşı sana bir avantaj sağlayacaktır."

"Bunu düşünmeliydim," diye kendi kendini azarladı Molly.

"İşte bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar." Arkamı çırağımın yanından uzaklaştım ve Winter'ın kafasında bir hava borusu gibi çınlayan dürtülerimin dikkatini dağıtmadan çalışmasına izin verdim.

Buzdolabını karıştırdım ve ortadan ikiye böldüğüm bir simit ve iki farklı renkte şarküteri etinden oluşan küçük bir dağdan bir sandviç yaptım. Tıka basa yedim. Beş dakikadan kısa bir süre sonra Molly bir tahta parçasına insan saçlarının her birinden birer tane olacak şekilde bir iğne bağladı. Sonra iğneyi yavaşça bir kase suyun içine yerleştirdi ve takip büyüsunü hiç aksamadan gerçekleştirdi.

İbre yavaşça doğuyu, doğrudan kaçırılan arkadaşlarımı gösterecek şekilde döndü. Muhtemelen. Takip büyüleriyle oynamanın yolları vardı ama görünüşe göre kendi büyümüze çelik eklememiz Kızılkapak'ın hazırladığı şeyin üstesinden gelmişti. Duyularımı genişlettim ve izleme büyüsunü kontrol ettim. biri kadar sağlamdı.

"İyi iş," dedim. Sonra banyo kapısına doğru yürüdüm ve hafifçe vurdum. "Sarissa," dedim. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Dışarı çıkıyoruz," dedim. "Umarım uzun sürmez. Burada güvende olmalısın ama istersen gitmekte özgürsün. Eğer gidersen takip edilebileceğini düşünüyorum ama tutsak falan değilsin. Tamam mı?"

Bir an tereddütlü bir sessizlik oldu ve sonra "Anlıyorum" dedi.

"Buzdolabında yiyecek var," diye seslendi Molly. "Yorulduysan benim odamda uyuyabilirsin. Kapının kilidi var."

Cevap gelmedi.

"Hadi gidelim," dedim Molly'ye. "Onların izini sürmeden önce bir yerde durmak istiyorum."

* * *

Ayrılmadan önce svartalves'in güvenlik görevlisi bizi durdurdu ve arabamın tamir edilip teslim edildiğini ve

benim için getireceğini söyledi. Molly ve ben bakiştık.

"Aracın güvenli olduğundan ne kadar eminsiniz?" Molly sordu.

"Bay Etri güvenlik taraması yapılmasını bizzat talep etti," dedi muhafız. "Silahlar, patlayıcılar, toksinler ve her türlü büyü için zaten tarandı, Bayan Carpenter. Şu anda, üzerinde olabilecek izleme büyülerini temizlemek için bir şelalenin altından geçiriyorlar. Bay Etri'nin kendi arabalarını güvene almak için kullandığı prosedürün aynısı, bayan."

"Kim getirdi?" Molly sordu.

Gardiyan cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve kontrol etti. "Mike Atagi adında yerel bir tamirci. Sanırım bir resmi var..." Sayfaları karıştırdı ve defterin içine katlanmış renkli bir çıktıyı havaya kaldırdı. "Bu o."

Fotoğrafa bakmak için öne doğru eğildim. Vay anasını. Bu benim eski tamircim Mike'tı. Mike, *Blue Beetle*'ı tamir etme konusunda mucizeler yaratmış, arabayı defalarca ölümden döndürmek için büyücülükten sonraki en iyi şey olan bir yetenekle çalışmıştı.

"Ona kimin teslim ettiğini söyledi mi?" Ben sordum.

Gardiyan notlarını kontrol etti. "İşte. Oraya vardığında dükkânında bekliyormuş, depozito ve acele bir siparişe birlikte, 'Bunu Harry Dresden için tamir et ve aşağıdaki adrese geri getir yoksa acı çekersin, ölümlü demirci' yazıyormuş."

"Cat Sith," dedim. "En azından biz adadayken işinin başındaydı."

Alçak bir homurtu duyuldu ve *Munstermobile* otoparktan süzülerek çıktı, pırıl pırıl yüzeyinden derinliklerden yükselen fener gözlü bir leviathan gibi su damlıyordu. Hâlâ birkaç ezik ve çentik vardı ama kırık camların hepsi değiştirilmişti ve motorun sesi de gayet iyiydi.

Tamam, araba fanatığı falan değilim ama "Bad to the Bone "un gitar riff'i kafamda çalmaya başladı.

"Tekerlekler," dedim. "Mükemmel."

Munstermobile süzülerek yanımıza geldi ve durdu, hala su damlıyordu ve başka bir güvenlik görevlisi araçtan indi, sürücü kapısını açık bıraktı ve Molly için yolcu kapısını açmak üzere yanımıza geldi.

Hemen içeri girmek için hareket etmesini engellemek için Molly'nin omzuna dokundum ve onunla çok sessiz bir şekilde konuştum. "Arkadaşın Etri Bey'e ne kadar güveniyorsun?"

"Etri sana karşı çıkabilir," dedi Molly. "Kemiklerini kırabilir. Uykunda boğazını kesebilir ya da toprağın seni yutmasına neden olabilir. Ama niyetleri konusunda asla ama asla yalan söylemez. O bir arkadaş değil, Harry.

Ama o benim müttefikim. Bu işte iyi."

Peri diyarlarının yakınında yaşayan hiç kimseye güvenmemekle ilgili ukalaca bir şeyler söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bir kere, svartalflar paranoyayı bir sanat haline getirmişlerdi ve özel alanlarda değilken kendi mülklerinde herkesin söylediği her şeyi dinlediklerinden hiç şüphem yoktu. Onlara hakaret etmek aptallık olurdu. Bir başka şey de, dürüstlük ve tarafsızlık konusunda kesinlikle sağlam bir üne sahip olmalarıydı. Kimse bir svartalfla kolay kolay ters düşmezdi ama öte yandan svartalflar da nadiren kimseye ters düşmek için iyi bir *neden* verirdi. Bu da onlara büyük bir saygı kazandırıyordu.

Ayrıca sözlerine, pazarlıklarına ve yasalara ya da en azından yasaların harflere sıkı sıkıya bağlılıklarıyla da ün salmışlardı. "İttifakınızın şartları nedir?" Arabanın etrafında sürücü tarafına doğru yürüyerek sordum.

"Daireyi ben alıyorum," dedi Molly. "Yani, o benim. Sahibi benim. Önümüzdeki elli yıl boyunca her türlü bakımını onlar üstlenecek ve mülklerinde bulunduğum sürece, beni tüm hak ve ayrıcalıklarıyla birlikte uluslarının vatandaşı olarak kabul edecekler."

İçeri girip kapıları kapatırken ısıklık çaldım. "Peki bunun için onlara ne verdin?"

"Onların onuru. Ve onlar için hallettiğim bir bomba sorunu olabilirdi."

"Vay canına," dedim. "Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün." "Zaten öyleydin," dedi Molly. "Bütün gün."

Arabadan inerken ona suçlu bir bakış atmamaya çalıştım.

"Um." "Hissediyorum, biliyorsun," dedi. "İçindeki baskıyı."

"Düğmeleri," dedim ve sürmeye başladım. "Merak etme."

Bunun beni ... senden bir şey almasına izin vermeyeceğim."

Molly ellerini kucağında kavuşturdu, onlara baktı ve küçük bir sesle şöyle dedi: "Eğer bir şey verildiyse, özgürce sunulduysa, onu gerçekten alamazsın. Tek yaptığınız bir hediye kabul etmektir."

Bir parçam göğsümde bir şeylerin yırtıldığını hissetti, çekirgenin sesindeki umut ve belirsizlikten duyduğum acı o kadar derindi ki.

Bir yanımda uluyup ona saldırmak istiyordu. Onu almak. Şimdi. Arabayı durdurmak için beklemek bile istemiyordu. Sadece rakamlara bakacak olursam, bu dürtüye boyun eğmemek için hiçbir neden yoktu - arabanın çarpması dışında yani. Molly artık yetişkin bir kadındı. Son derece çekiciydi. Onu bir kez çıplak görmüştüm ve bu işte gerçekten iyiydi. İstekliydi, hatta hevesliydi. Ve ona güveniyordum. Yıllar boyunca ona çok şey öğrettim ve bunların bir kısmı son derece samimiydi. Usta-

çırak ilişkileri büyücülük çevrelerinde pek duyulmamış bir şey değildi. Hatta bazı büyücüler bu durumu tercih ederdi çünkü işin ürkütücü tarafında seks, eğlence amaçlı olmaktan çok daha tehlikeli olabilirdi. Fiziksel yakınlığın öğretilmesini, yaşamla olduğu kadar sihirle de ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş bir şey olarak görüyorlardı.

Saf, katıksız mantık açısından bakıldığında, haklı bile olabilirler.

Ama sebepten fazlası vardı. Molly'yi alıştırma sütyeni giydiği zamanlardan tanıyordum. Liseden eve döndükten sonra onunla ağaç evinde takılmıştım. Bu dünyada en çok saygı duyduğum adamın kızıydı ve karşısına çıkmayı en az istediğim kadındı. Otorite ve nüfuz sahibi konumdaki insanların, özellikle de akıl hocası ve öğretmen rolünde olanların, daha az deneyimli bireyler üzerindeki bu etkiyi dengelemek için sürdürmeleri gereken dağ gibi bir sorumluluk düzeyi olduğuna inanıyordum.

Ama en önemlisi, bunu yapamazdım çünkü Molly on dört yaşından beri benden hoşlanıyordu. Bana aşıktı ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu ve ben bunu hissetmiyordum. Kalbini bu şekilde söküp atmak ona haksızlık olurdu. Ve onu incittiğim için kendimi asla ama asla affetmezdim.

" yok," diye neredeyse fısıldadı. "Gerçekten."

Söyleyecek fazla bir şey yoktu. Ben de uzanıp elini tuttum ve nazikçe sıktım. Bir süre sonra, "Molly, bunun hiç sanmıyorum. Ama eğer olursa, ilk seferinde böyle . Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ben de hak ediyorum."

Sonra iki elimi tekrar direksiyona koydum ve sürmeye devam ettim. Redcap'e rehine krizi versiyonumu vermeden önce almam gereken başka biri vardı.

* * *

Saat beş civarında Chez Carpenter'a vardık ve *Munstermobile*'i sokağa park ettim. Beş mil boyunca her yöndeki en gösterişli nesneydi ve kirpi balığı kalabalığındaki bir kaz kadar meskûn mahalleye uyum sağlamıştı. Motoru kapattım ve tıkırtısını dinledim. Eve bakmadım.

Arabadan indim, kapıyı kapattım ve arkama yaslandım, hâlâ eve bakmıyordum. Bakmama gerek yoktu. Yeterince sık görmüştüm. Bakımlı peyzajı, yemyeşil çimenleri ve beyaz çitleriyle muhteşem bir kolonyal evdi.

Çekirge arabadan indi ve yanıma geldi. "Babam işte. Kum paletli gitmiş," dedi Molly, annesinin her zaman minivanlarını park ettiği garaj yoluna doğru başını sallayarak. "Sanırım annem Jawa'ları bu öğleden sonra Botanik Bahçeleri'nde şeker mi şaka mı oynamaya götürecek. Yani küçükler evde olmayacak."

Bu da Molly'nin bana şu anda kızım ile yüzleşmek zorunda olmadığını ve korkak olmayı bırakabileceğimi söyleme şekliydi.

"Git getir onu," dedim. "Ben burada bekleyeceğim." "Elbette," dedi.

Molly ön kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Bunu yaptıktan yaklaşık iki saniye sonra kocaman bir şey kapının diğer tarafına çarptı. Ağır kapı çerçevesinden fırladı. Sundurmanın üzerindeki çatıdan, çarpmanın etkisiyle savrulan tozlar düştü. Molly kaskatı kesildi ve geri çekildi. Bir saniye sonra bir gümbürtü daha duyuldu, bir tane daha ve pençelerin kapıyı çılgınca tırmalayışının sesi. Sonra bir gümbürtü daha.

Sokağı aceleyle geçip Molly'nin yanında, ön kapıya bakan çimenlikte durdum.

Kapı kıpırdadı, sonra sanki elleri dolu biri tarafından manipüle ediliyormuş gibi kararsızca açıldı. Sonra fırtına kapısı açıldı ve gri, tüylü ve devasa bir şey verandaya fırladı. Tek bir hamlede verandanın korkuluklarını aştı, yere ve küçük çitlere doğru savruldu ve bir koçbaşı gibi göğsüme çarptı.

Köpeğim Mouse, Tibet'in bir tapınak köpeği, güçlü bir doğaüstü soydan gelen bir Foo köpeği, ancak son derece büyük bir Tibet mastifi olarak da geçebilirdi. Mouse gözünü bile kırpmadan iblislerle ve canavarlarla başa çıkabilir ve yaklaşık iki elli boyundadır. Beni bir bowling topunun ilk devirmesi kadar kolay devirdi. Ve süper köpek olsa da, o hala bir köpek. Yere düştüğümde, ön patilerini başımın iki yanına dikti ve yüzüme, boynuma ve çeneme salya sümük köpek öpücükleri kondurmaya başladı ve bu sırada mutlu küçük sesler çıkardı.

"Ack!" Her zaman yaptığım gibi dedim. "Dudaklarım köpek dudaklarına değdi! Bana gargara getirin! Bana biraz iyot getirin!" Sırıtarak göğsünü ittim ve kendimi altından kaldırıp ayağa kalkmayı başardım.

Bu durum Mouse'un coşkusunu zerre kadar azaltmadı. Bir dizi neşeli havlama sesi çıkardı, öyle ki bu sesler yüz metre ötedeki bir aracın alarmını çaldırdı. Sonra dar bir daire çizerek koştu, tekrar ayağıma geldi ve biraz daha havladı. Bunu yaklaşık bir dakika boyunca tekrar tekrar yaptı, kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki sanki uzaktan bir helikopter geçiyormuş gibi ses çıkarıyordu, *bip-bip-bip-bip-bip-bip*.

," dedim. "Yeter. ama, öldüğüm falan yok,

çocuk."

Sessizleştii, çeneleri köpek sırtışıyla ayrıldı, kuyruğu hala o kadar sert sallanıyordu ki arka ayaklarını da beraberinde sağa sola çekiyordu. Diz çöktüm ve kollarımı ona doladım. Bir ya da iki santim daha kısa olsaydım, bunu yapabileceğimden şüpheliyim. Lanet köpek kocaman ve fıçı gibi yapılı. Çenesini omzuma koydu ve ben ona sarıldıkça mutlu bir şekilde nefes nefese kaldı.

"Evet," dedim sessizce. "Ben de seni özledim dostum." Başım la eve işaret ettim. "Evde kimse var mı?"

Başını hafifçe yana eğdi, bir kulağı diğerinden biraz farklı bir açıyla eğildi.

"Hayır diyor," Molly.

Ona göz kırptım. "Önce Sherlock, şimdi de Dolittle mı?"

Hafifçe kızardı ve utanmış görünüyordu. "Bu sadece öğrendiğim bir şey. Bir köpeğin düşünceleri ve duyguları bir insanınkinden çok daha doğrudan ve daha az çelişkilidir. Onları dinlemek daha kolay. Önemli bir değil." Fare

Molly'yi selamlamak için yanına geldi, bacaklarına doğru ileri geri yürüyerek neredeyse onu yere serecekti. Durdu ve sevgiyle ona baktı, Kuyruğunu salladı ve küçük bir havlama sesi çıkardı.

"Bir değil," dedi ve onun kulaklarını kaşıdı.

"Yardıma nı ihtiyacım var, evlat," dedim. "Kötü adamlar Butters, Andi ve Justine'i kaçırdı."

Mouse başını şiddetle salladı ve yarı hapşırdı.

"Mouse, Andi'nin kaçırılmamayı öğrenene kadar geceleri garaja kilitlenmesi gerektiğini düşünüyor."

"Onu geri aldığımızda, ona Tehlike Daphne demeye başlayacağız," diye söz verdim. "Bunun için saçı bile var. Var mısın, Scoob?"

Cevap olarak Mouse aceleyle sokağa çıktı, iki tarafa da baktı, sonra karşıya geçip *Munstermobil*'in arka kapısına oturdu. Sonra bana baktı, sanki neden ona kapıyı açmadığımı sorar gibiydi.

Molly gülümseyerek, "Elbette o var," diye tercüme etti.

"İyi ki buradasın," dedim. "Okuması zor biri."

Bölüm

Otuz yedi

W Arkadaşlarımızın yerini tespit edebilmek için su kabının içinde dönen iğneyi bir pusula gibi kullanarak önce kuzeyden güneye doğru ilerledik. İz sürme büyülerini gibi, bu da diğerlerinden biraz daha beceriksizdi.

Kullanmak için *Munstermobil*'i kenara suyun durulmasını beklememiz gerekti-

ama hey, hiçbir şey mükemmel değildir.

Arkadaşlarımızı ve muhtemelen Redcap ve şirketini su kenarına kadar takip ettik. Güneş arkamızda batıyordu ve bulutların arkasından kısa bir süreliğine görünmüştü. Şehrin silueti üzerimize derin, soğuk gölgeler düşürüyordu.

"Harry," dedi Molly. "Biliyorsun ki bu-"

"Bu bir tuzak," dedim. "Evet. Redcap o saç parçalarıyla ne yapacağını çok iyi biliyordu."

Molly biraz rahatlamış görünüyordu. "Pekâlâ. O zaman planımız ne?"

"Nerede emin olduktan sonra," dedim, "ben ön kapıdan gireceğim."

"Plan bu mu?"

"Ben çok ama çok gürültü yapacağım," dedim. "Bu arada sen ve Supermutt arkadan sinsice yaklaşıp beni izlemeyen korumaları etkisiz hale getirecek ve ekibimizi dışarı çıkaracaksınız."

"Oh," dedi Molly. "Benim dikkat dağıtıcı olmamı istemediğine emin misin?"

Haklı bir soruydu. Molly'nin Tek Kadınlı Rave büyüsü bir hava gösterisindeki kazadan daha fazla dikkat çekebilirdi. "Sidhe'ler peçeler hakkında her şeyi bilir," dedim. "Benimkiler onların yanına yaklaşacak kadar iyi değil. Seninkiler öyle. Bu kadar basit."

"Doğru," dedi ve yutkundu. "Yani biz ... önemli kısım için bana güveneceğiz. İnsanları kurtarmak."

"Bir süredir Batman'i oynuyorsun evlat," dedim. "Sanırım bunu anladın."

Molly, "Çuvalladığım takdirde tehlikede olan tek kişi çoğunlukla ," dedi.

"Bir şeyler

Bunun doğru plan olduğundan emin misin?"

"Eğer üstesinden düşünüyorsan," dedim. "Ya da ." "Oh."

Elimi omzuna koydum. "Bu konuda dans edecek vaktimiz yok. O yüzden basit bir şey yapacağız. Başladığında, eğer biri yoluna çıkarsa, sahip olduğun her şeyle yüzüne vurmanı istiyorum. Mouse kas gücü olarak seninle olacak."

"Seninle olması gerekmiyor mu? Yani, eğer kavga edecekseniz ..."

"Dövüşmeyeceğim," dedim. "Hazırlanacak yok, planım yok, dövüşü kaybederim. Büyük, gürültülü bir dikkat dağıtıcı olacağım."

"Ama ya başın belaya girerse?"

"Bu benim . Sen üzerine düşeni yap. Hedefinize odaklanın. İçeri gir, onları al, dışarı çık, işaret ver. Sonra hepimiz kaçacağız.

Anladın mı?" Başını sıkıca salladı. "Anladım."

"Hav," dedi Fare.

* * *

"Huh," dedim birkaç dakika sonra. İzleme büyüyle üçgen oluşturmuş ve yerlerini tek bir binaya indirgemiştik ve şimdi sokağın karşısındaki bir ara sokakta gizleniyorduk. "Aslında oraya daha önce de girmiştım."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Müşteri yarım yamalak bir büyücü özentisi yüzünden bir çocuğunu falan kaybetmişti. Sevimsiz diyalogları ve her şeyi vardı, çocuğu büyük, ucuz, dikenli bir bıçakla kurban edecekti."

"Nasıl sonuçlandı?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, dayak yemiştım" dedim. "Fazla para da kazanamadım. Kötü adam kaçtı, müşteri de dava açmakla tehdit ederek çekip gitti. Çocuğu bırakması dışında. Meğer annesi bile değilmiş ve çocuğun gerçek ailesi beni tutuklatmaya çalıştı. Ondan bir daha haber alamadım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tebeşir."

Molly çantasına uzandı ve bir tebeşir çubuğu çıkardı, bana uzattı. Çömelip hızla dikdörtgen şeklindeki deponun bir şemasını çizdim. "İşte ön kapı. Ofis kapısı. Arka kapı. Yukarıda bazı pencereler var ama oraya ulaşmak için kuş olmanız gerekir. Deponun arkası aslında suya doğru çıkıntı yapıyor ama tarafta ahşap bir güverte var. Oradan gireceksin, arka kapıdan. Tuzak tellerine dikkat et. Mouse bu konuda yardımcı olabilir. Ona güvenin. Biz ona kıyasla kör ve sağır sayılırız."

"Doğru," dedi Molly başını sallayarak. "Tamam."

"İşler ters giderse neler olabileceğine takılıp kalma," dedim. "Odaklan, konsantre ol, tıpkı büyü yaparken yaptığımız gibi. İçeri girin. Yakala onları. Çıkın."

Kusmadan önce yapalım şu işi," dedi.

"Pozisyon almanız için size beş dakika veriyorum. Ben gürültü yapana kadar içeri girmeyin."

"Doğru," dedi Molly. ", Mouse."

Büyük köpek Molly'nin yanına geldi ve bir elinin parmaklarını tasmaından geçirmek için eğilmesine bile gerek kalmadı. "Bana bu kadar yakın dur, tamam mı?" dedi Mouse'a.

Ona baktı ve kuyruğunu salladı.

Ona titrek bir gülümseme verdi, bana başını salladı, sonra bir kelime söyledi ve ortadan kayboldu.

Üç yüze kadar saymaya başladım ve kısa bir süre için neden şehirdeki çeşitli yerlerin tekrar tekrar kullanıldığını merak ettim. Bu, kötü adamların kendilerinden önce başka kötü adamların kullandığı bir yeri yeniden kullanmayı seçmeleriyle ilk karşılaşmam değildi. Belki de bir Kötü Zaman Paylaşımı Derneği vardı. Belki de hayatım aslında bir televizyon programıydı ve sürekli yeni setlere para harcamaya güçleri yetmiyordu.

Ya da -ki bu daha olası görünüyordu- belki de bunun bir nedeni vardı. Belki de belirli noktaların kendine has havası yırtıcılara daha çok ev gibi geliyordu. Yırtıcılar, birden fazla giriş ve çıkış yolu olan, sıradan girişlerden izole edilmiş, yemekten hoşlandıkları her neyse onun kaynaklarına yakın bir yerde sığınmayı severler. Doğaüstü yırtıcılar da, sadece bir içgüdü olsa bile, gerçekliğimizin herhangi bir parçasına bitişik olan Asla'nın doğası hakkında bir düzeyde farkındalığa sahip olacaklardır. Hiçliğin rahat edebilecekleri kısımlarıyla birleşen yerlerde daha rahat olmaları mantıklı olacaktır. Yani, herkes evi gibi hissettiği bir yerde yemek yemeyi sever.

Eğer önümüzdeki bir iki günü atlatabilirim, bu şakacıların kana susamış ucubeliklerini nerede yaptıklarını takip etmeye başlamalıydım. Bu bana bir gün avantaj sağlayabilir. Ya da en azından güzelce yakılıp yıkılabilecek yerlerin bir listesini. Yıllardır bir bina yakmamıştım.

İki doksan dokuz. Üç yüz.

"Hazır ya da değil," diye mırıldandım, "işte geliyorum."

Deponun karşısındaki ara sokaktan çıktım, irademi sol elimin etrafında bir kalkan haline getirdim ve sağ elimde bir güç mızrağı hazırladım. Tanrı aşkına, teçhizatımı özlemiştim. Mab beni onsuz yapmayı öğrenmeye zorlamıştı ama bu benim *de aynı şekilde* yapabileceğim anlamına gelmiyordu. Kalkan bileziğimi özledim. Patlatma çubuğumu özledim. Büyü zırhlı ceketimi özledim. ile

bu teçhizatla, bu oldukça basit olurdu. Kendimi her yönden daha iyi koruyabilir ve kötü adamların kafalarını aşağıda tutmalarını sağlamak için büyülerimde çok daha fazla menzile sahip olabilirdim. Ama yenilerini inşa etmek haftalarımı alırdı ve elimdekilerle çalışmak zorundaydım - ki bu da neredeyse sadece kendimdim. Kalkanlarım aynı derecede güçlü olabilirdi ama onları her yönde ve her zaman sürdüremezdim, yani etrafımda güzel ve rahat bir güç balonuyla yürüyemezdim. Bilezik ya da ona benzer bir alet olmadan kendimi sadece önden ve her seferinde sadece birkaç saniyeliğine koruyabilirdim. Saldırı büyülerim de aynı sertlikte vururdu ama menzilleri daha kısaydı, ve yürürlüğe girmeleri saniyenin birkaç önemli kesrini daha alacaktı.

Dostum, oyuncaklarımı özledim.

Deponun plastik örtülerle kaplı ve dikenli tellerle küçük bir çiti vardı. Ana girişin önünde kapılı bir alan vardı, ancak kapı, tanıklar ne derse desin, bana benzemeyen dengesiz bir zorba tarafından menteşelerinden sökülmüştü ve görünüşe göre o zamandan beri kimse değiştirmemişti.

Dışarıda çok fazla açık alan var. Gerçekten cazip bir hedef olurdum. Amaç da buydu zaten: Kendimi o kadar çekici bir şekilde savunmasız hale getirecektim ki kimse arka kapıyı izlemeyecekti. Oraya doğru yürümek dünyanın en iyi fikri değildi ama Cadılar Bayramı gecesine belki bir saat vardı ve akıllıca davranacak zaman yoktu.

birlikte, dikkatsiz olmakla delirmiş olmak arasında fark vardır. Antipersonel bir mayına bağlı bir tuzak hattına takılma fikrinden özellikle hoşlanmadım, bu yüzden içeri girmeden önce sağ kolumu, sanki durduğum yerden iki kulvar ötedeki lobutlara bir bowling topu atmaya çalışıyormuşum gibi, geniş bir el altı hareketiyle öne doğru savurdum. Büyüyü fırlatırken "*Forzare!*" diye mırıldandım ve serbest bıraktığım gücü ihtiyacım olan şeye dönüştürmeye odaklandım.

Enerji, tozu, çakıl parçalarını ve düzensiz kırık asfalt parçalarını fırlatan bir şok dalgasıyla yerde dalgalandı. Yerden depoya doğru dalgalandı ve devasa, içi boş bir gümbürtüyle ön kapısına çarptı.

"Kim var orada' deyin!" Depoya doğru bağırdım, toz hâlâ havada asılı dururken hızla ilerlemeye başlamıştım bile; bu sayede Kızılkapak'ın Sidhe dostlarından herhangi birinin deponun içinde bir perdenin altında saklanıyor olabileceğini fark etmek daha mümkün olacaktı. "Sana meydan okuyorum! Sana iki kat meydan okuyorum!"

Deponun önündeki büyük yükleme kapılarına bir güç patlaması daha fırlattım, çok ses çıkaracak bir şeydi, onları yıkmak için değil. Başarılı oldu. İkinci bir büyük sarsıntı binanın

Çelik kirişler ve metal duvarlar engin, karanlık bir çan gibi çalıyor.

"Öfkeli büyücü, işte !" diye bağırdım. "Arkadaşlarımı sağ salim kurtarmak için on saniyeniz var, yoksa hepinizin anasını belleyeceğim!"

Belki de yarım saniyelik bir uyarım vardı ve sonra hızla süzülen siyah bir form üstümden aşağı daldı ve pençeleriyle gözlerimi tırmıkladı. Başımı geri çekip yolumdan çekildiğimde, bir şahinin dalışının en dip noktasından tekrar yükseldiğini gördüm. Havada yuvarlandı ve yuvarlanırken parıldadı ve bir anda şahin kayboldu ve Sidhe'lerden biri onun yerine, elinde bir yay ve bir okla serbest düşüşle havada süzülüyordu. Yer değiştirdiği anda okunu çekti ve fırlattı; ben de oku kalkanımın üzerinde zar zor yakaladım. Düşmeye başlamadan önce dönüşünü tamamladı ve tekrar şahin formuna geçti, ardından kanatlarını çırparak gökyüzünde yükselmeye devam etti.

Cehennem çanları. *Harika* görünüyordu. Biçim değiştirirken ekipman, kıyafet ve diğer şeyleri yanınızda taşımak ciddi bir şekil değiştirme ustalığı gerektirirdi ama bu adam bunu nefes almak kadar kolay göstermişti.

Periler hakkında ne dersiniz deyin ama tarzları var. Uçan okçunun peşinden bir ok daha fırlatmayacak kadar değil ama onu ıskaladım ve alaycı bir çığlık atarak kanatlandı.

Sonra sol bacağımda küçük, keskin bir ağrı hissettim.

Aşağıya baktığımda baldırımın arkasından küçük bir tahta dartın çıktığını gördüm. Oyulmuş, mükemmel bir şekilde pürüzsüz ve yuvarlak ve birkaç küçük kıvrık tüy parçasıyla süslenmişti. Bakışlarımı arkama çevirdim ve depoyu çevreleyen çitin üzerine çömelmiş, ağırlığını bir inçin on altıda biri genişliğinde olması gereken dikenli telin üzerinde zahmetsizce dengeleyen Redcap'i bir anlığına gördüm.

Ağzı geniş, manik bir sırıtışla açılmıştı. Bir elinde kısa gümüşü bir tüp tutuyordu ve gözlerim yüzünü bulduğunda, diğer elinin iki parmak ucunu dudaklarına dokundurdu, bana bir öpücük üfledi ve çitten aşağı düşerek gözden kayboldu.

Ona doğru döndüm ve kalkanımı kaldırdım, sonra döndüm ve o tarafa doğru açtım, sonra titreyerek her yere aynı anda baktım. Ama hepsi bu kadardı. Sidhe'lerin duyularım tarafından tespit edilemeyecek kadar basit olmadıklarını varsayarsak, gitmişlerdi.

Bacağımdaki yaradan yavaş yavaş bir yanma hissi yayılmaya başladı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti sızdı. Dartı baldırımdan çekip çıkardım. Fazla bir şey yapmamıştı -ince tahta mızrak derime belki çeyrek inç kadar girmişti- ama bakmak için pantolonumun paçasını kıvırdığımda

küçük yaradan gelen aşırı derecede büyük bir kan damlası buldu.

Ve bu yanma hissi her kalp atışında neredeyse sonsuz derecede daha büyük bir varlık haline geldi.

Bu bir rehine krizi değildi.

Bu bir suikasttı. Ya da . . . ya da başka bir şey.

"Allah kahretsin!" Hırladım. "Yine oyuna geldim! Bu arkadan vurma saçmalığından bıktım usandım!"

Depoya hışımla girdim, ofis kapısını iterek açtım ve ana kata çıktım. Burası hatırladığım kadarıyla boştu, şimdiki zamanla geçmiş zaman arasında gidip gelen birkaç kişinin bıraktığı izleri saymazsak. Molly deponun en arkasında, kapıya yakın bir yerdeydi. Justine'in oturmasına yardım ediyordu. Mac de oradaydı ve Butters'la birlikte sallantılı görünen Andi'nin ayakta kalmasına yardım ediyorlardı. Mouse grupla deponun önü arasında nöbet tutuyordu ve beni görünce kuyruğunu sallamaya başladı.

"Temiz," diye seslendim onlara, aceleyle yanlarına giderek. "Ya da en azından temiz. Ne oldu?"

Molly, "Uyku büyüğü altındaydılar," diye rapor verdi. "Oldukça standart bir şey. Onları ben uyandırdım."

"Herkes iyi mi?"

"Andi'yi götürdüklerinde kafasına darbe aldı," dedi. "Bunun dışında, sanırım iyiyiz."

Konuştuğunda Molly'nin sesi hiç titremedi ama gözleri belirsiz bir şekilde Mac'e doğru kaydı. Herkese daha yakından baktım. Andi, Butters ve Justine'in hepsi bağlanmıştı. Justine'in bileklerindeki ipler daha yeni kesiliyordu ve Molly çakıyla ipleri kesip çıkarırken, Justine'in ince bileklerinde bıraktıkları koyu kırmızı izleri görebiliyordum. Butters ve Andi'de de vardı, deponun loşluğunda bile görülebiliyorlardı.

Mac yapmadı.

Bu ilginçti. Mac neden bağlanmamıştı? Ya da eğer bağlandıysa, nasıl oldu da bunu gösteren bir iz yoktu? Her iki durumda da, bu garipti.

İlk içgüdümlü onu yakalamak ve cevaplar istemektir ama doğrudan yaklaşım bu aptal günü geçirirken kafamı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hayatımın hiçbir döneminde olmadığım kadar iyi bir haydut olabilirdim ama kaslarımı nereye kullanacağımı bilemezsem bunun bir önemi olmazdı. Ve sinsice bıkmıştım. Bu yüzden sinsileşme zamanı gelmişti.

Dişlerimi sıktım ve Molly bana bir şey söylememiş gibi davrandım.

herhangi bir şey. "Pekâlâ millet," dedim. "Hadi . Sanırım gittiler ama geri dönmüş olabilirler."

"Bu kadar mı?" Molly sordu. "Ben bundan daha fazla sorun bekliyordum-" Sözünü yarıda kesti, arkamdaki yere bakıyordu.

Bacağım biraz daha zonkladı ve yandı; sinirlenerek bacağıma baktım. Şok olmuştum, fayans zeminde uzun bir çizgi halinde küçük kan lekeleri gördüm. Küçük yara kanamaya devam etmiş, çorabımı ve ayakkabımı ıslatmış ve topuğuma damlamıştı.

"Ne oldu?" Molly sordu.

"Bu da başka bir aptalca numaraydı," dedim. "Amaç onları fidye için tutmak değildi. Beni buraya, baskı altına ve kendimi her yönden savunamayacak kadar bir hale getirmektir." Dartı havaya kaldırdım. "Bu şeyin ne olduğunu ve üzerinde ne tür bir zehir olduğunu bilsak iyi olur."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Molly.

"her yardımı alırım," dedim. "Hadi gidelim-"

Ama ben daha cümlemi bitiremeden yüksek *bir* çatırdama sesi duyuldu ve tüm depo sarsıldı. Kulakları sağır eden bir çatırtı olmadan ve zemin eğilmeden önce *yıkım patlayıcılarını* düşünecek zamanım bile olmadı.

Ve sonra hepimiz de dahil olmak üzere deponun arka yirmi ayağı caddeden Michigan Gölü'nün soğuk ve karanlık sularına düştü.

Bölüm

Otuz sekiz

W doğrudan aşağı düşmedi. Bunun yerine, kesilen cıvataların çılgılığı duyuldu ve binanın bizim bölümümüz sarhoş bir şekilde yalpaladı ve

sonra eğik bir açıyla suya daldı.

İşin en kötü yanı kafa karışıklığıydı. Yüksek ses, dengesiz hareketin doğasında olan yönelim bozukluğu ve ardından yerçekimi devreye girdiğinde kısa süreli dehşet dalgası kafamda bir panik reaksiyonu yaratmaya hizmet etti

-Ve ben kolay panikleyen biri değilim.

Çoğu insanın bu gibi durumlarda anlamadığı şey de budur. İnsanlar bir şeyler ters gittiğinde çıldırmak üzere yaratılmışlardır. Bir anaokulu öğretmeni ya da Özel Kuvvetler operatörü olmanız fark etmez; hayatınızı tehdit eden bir şey olduğunda korkarsınız. Çıldırırsınız. Bu sadece olan bir şey. Kampınızda aç bir ayıyla uyandığınızda, bu genellikle oldukça iyi bir mekanizmadır.

Ancak kapalı bir alanda kara suya düşmek, paniğe kapılmış adrenalinin size yardımcı olacağı bir yer *değildir*. İşte o zaman korkuyu bir şekilde bir kenara bırakmalı ve kendinizi durumdan kurtulmanız için rasyonel zihninizi kullanmaya zorlamalısınız. Kendinizi bu korkmuş ama mantıklı zihin durumuna sokmanın iki yolu vardır. Birincisi, bir tepkiyi kendinize o kadar çok ve sert bir şekilde öğrettiğiniz eğitimidir ki bu, düşünmeden gerçekleştirebileceğiniz bir refleks haline gelir. Diğer yol ise ne yapmanız gerektiğini öğrenecek kadar deneyim sahibi olmaktır.

Bu yüzden soğuk su beni yutarken yaptığım ilk şey, bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp tıpkı bir büyü hazırlıyormuşum gibi odaklanmak, uzuvlarımı gevşetmek ve suyun içinde gevşekçe yüzmelerine izin vermek oldu. Düşüncelerimi topladım ve seçeneklerimi sıraladım.

Birincisi, zamanım vardı ama çok fazla değildi. Suyun altına girmeden önce iyice nefes . Diğerleri de aynısını yapmış ya da yapmamış olabilir. İnsanlar Michigan Gölü'nü solumaya başlamadan önce harekete geçmek için yaklaşık iki dakikam vardı. İki dakika kulağa çok uzun gelmiyor ama yeterli bir süreydi.

birkaç saniye düşünmek için.

İkincisi, etrafımız çelik kaplama ile çevriliydi. Tam güçte bir patlamadan başka bir şeyle bunu aşamazdım ve etrafım suyla çevriliyken bu da olmayacaktı. Su sadece yakınında bulunarak büyülü enerjileri dağıtma ve topraklama eğilimindedir. Etrafınız suyla çevriliyken, yayılmadan ve işe yaramaz hale gelmeden herhangi bir enerjiyi vücudunuzdan dışarı yönlendirmek neredeyse imkansızdır.

Binanın kenarları gölün dibindeki çamura gömülmüş ya da gömülmemiş olabilir ve hepimizi bir ayakkabı kutusu kapağının altındaki böcekler gibi hapsetmiş olabilir. İnsanlar boğulmaya başlamadan önce onları sistematik olarak arayacak zaman yoktu. Bu da mevcut olduğundan emin olduğum tek yoldan, arka kapıdan çıkmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak herkes karanlığın içinde dağılmıştı ve en az bir kişi, Andi, kafasına aldığı darbe yüzünden çoktan yönünü kaybetmişti. Diğerlerinin de düşerken yaralanmış olması ya da dışarı çıkmaya çalışırken yaralanmaları mümkündü. Kapıyı bulmam, sonra karanlıkta hepsini bulmam, sonra da kapıya yönelmelerini ve dışarı çıkmalarını sağlamam için çok az şans var gibi görünüyordu. Herkesin durup düşünmesi ve benimle aynı sonuca varması da bir o kadar olası görünmüyordu. Arkadaşlarımdan birinin ya da birkaçının geride kalma ihtimali çok yüksekti.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Her şeyi sudan çıkarabilecek gibi değildim-

Hayır.

Yapamazdım.

Ama Winter yapabilirdi.

Gözlerimi karanlığa doğru açtım, aşağıya doğru en iyi tahminimi yaptım ve o tarafa doğru yüzdüm. Birkaç metre içinde çamur buldum. Sağ elimi çamurun içine soktum, bunu yapmak için oldukça garip bir şekilde çırpındım. Sonra tekrar gevşedim, elim çamura bağlı olarak biraz garip bir şekilde yüzdüm ve zihnime odaklandım.

Lanet olası binayı kaldırmaya çalışmayacaktım. Bu çılgınlık olurdu. Bunu şeyler biliyordum ama onlardan biri olmadığımdan emindim, Kış Şövalyesi'nin mantosunun gücüyle bile.

Ayrıca, neden aptalca bir şekilde yapalım ki?

Karanlık suyun içinde gülümsediğimi, belki de biraz fazla gülümsediğimi hissettim ve kışın soğuşunu sağ elimle doğrudan altımdaki toprağa saldı. Hiçbir şeyi geri tutmadan, içimin derinliklerine, içimdeki soğuk gücün kaynağına ulaşarak ve onu gölün dibindeki çamura göndererek üzerine döktüm.

Michigan Gölü derin bir göldür ve sadece üst katmanları gerçekten ısınır. Yüzeyin birkaç metre ötesinde soğuk sabittir, mutlak ve en fazla on beş ya da yirmi metre olduğunu tahmin ettiğim suyun dibindeki çamur rutubetliydi. Güç benden akarken, su her zaman sihirle yaptığı şeyi yaptı - onu dağıtmaya, yaymaya başladı.

Ben de tam olarak bunu yapmak istiyordum.

Elimin etrafında buz oluştu ve ilk anda birkaç metre genişliğinde bir daire şeklinde yayıldı, çamurda sudan daha kolay ilerledi. Daha fazla çaba sarf ettim ve daire genişledi, daha fazla buz oluştu ve yayıldı. Soğuğu sürdürdüm ve dibe temas eden su da donmaya başladı.

Kalbim daha sert atmaya başladı ve kulaklarımda bir kükreme sesi vardı. Pes etmedim, etrafımdaki göle giderek daha fazla soğuk gönderdim ve yıkılan deponun altındaki dibinde katman katman buz oluşturdum. Altmış saniyede buz bir metre derinliğe ulaşmış, kolumun ve omzumun etrafında oluşmaya başlamıştı. Doksan saniyede, başımı ve vücudumun üst kısmını yutmuştu ve beş ya da altı fit derinliğinde olmalıydı. Ve içimdeki sayım yüz ona ulaştığında, tüm buz kütlesi bir iniltiliyle gölün dibinden koptu ve yükselmeye başladı.

Onu asla bırakmadım, minyatür bir buzdağına dönüştürdüm ve deponun çelik kirişleri ve duvarları buz onları serbest bırakmaya başladığında inledi ve gıcırdadı. Ayaklarım sudan çıktığında bunu hissettim, ancak geri kalan kısmımın çoğu hala buza saplanmıştı. Yırttım ve büktüm ve bana söylenmeden nereye baskı ve tork uygulayacağımı tam olarak biliyor gibiydim. Buz çatırdayarak uzaklaştı ve ben de en az telaşla içinden kayarak çıktım. Kafamı dışarı çıkardığımda (devam edin; şaka yapın), gölün sularından birkaç santim dışarıda yüzen bir buz tabakasının üzerinde loş ışıktaki oturuyordum.

Hâlâ deponun arka bölümündeydim. Arka kapı açıktı, tam başımın üzerindeydi ve ışığın çoğunu içeri alıyordu. Odanın kırık uçları, zemin ve iki duvar buza gömülmüştü ama eğri büğrüydü. Tavanın yırtık kenarı suyun birkaç metre dışındaydı.

Çok ürkmüş görünen birkaç insan ve tüyleri sıvanmış bir köpek buzun üzerinde titriyordu. Hızlı bir sayım yaptım. Herkes oradaydı.

Yorgunluk bedenime fazladan bir ton daha ağırmış gibi hissettirdiğinden rahatlayarak buzun üzerine ve enkaz suda hafifçe sallanırken bir süre öylece uzandım. Birkaç saniye sonra üzerimdeki gözlerin farkına vardım ve başımı kaldırdım.

Arkadaşlarımın hepsi buzun üzerinde oturuyor ya da diz çökmüş, ıslak ve titriyorlardı ve iri gözlerle bana bakıyorlardı. Molly'nin gözleri parlak ve yoğun, yüzündeki ifade okunamıyordu. Justine'in ağzı hafifçe açıktı ve iri kara gözleri korkmuş görünüyordu. Butters önce bana sonra buza baktı, gözleri etrafta geziniyor, ne kadar buz olduğunu ve onu dondurmak için ne kadar enerji gerektiğini hesaplarken kafasında çarklar . Mac bana kayıtsızca bakıyor, hâlâ sersemlemiş Andi'ye destek oluyordu.

Tatlı kıvrımlı Andi en savunmasız olanıydı. Onu sürüden ayırabilirsem, işler ilginçleşebilirdi. Ne olsa onun hayatını kurtarmıştım. Bana borçluydu. Minnettarlığını ifade edebileceği birkaç yol düşünebiliyordum.

Yırtıcı hayvan düşüncesini aklımdan çıkardım ve derin bir nefes aldım. Nefes verdiğimde, en soğuk günlerde bile doğal olarak sahip olamayacağım kadar yoğun, sisli bir buhara dönüştü. Ellerime baktım, buzla kaplanmışlardı, parmak uçlarım ve tırnaklarım maviye dönüyordu. Bir elimi yüzüme götürdüm ve ince bir buz tabakasını fırçalamak zorunda kaldım.

Cehennem çanları. Neye benziyordum da arkadaşlarım bana öyle bakıyordu?

Aynalar için sonra vakit var.

Ayağa kalktım, ayaklarım ıslak buzun üzerinde bile emindi ve kıyı şeridinin en yakın noktasını buldum. Bir elimi uzattım, "*Infriga*" diye mırıldandım ve doğaçlama buzdağımdan karaya doğru on fit uzunluğunda bir köprü dondurdum.

"Hadi," dedim kıyıya doğru yürümeye başlarken. Sesim tuhaf ve sert çıkıyordu. "Fazla zamanımız yok."

* * *

Güneş bulut örtüsünün altına kaymıştı ve Molly'nin dairesine geri döndüğümüzde gökyüzü kor ve küle doğru yavaşça yanan sıcak bir kömür yığınıydı.

Thomas ve Karrin dışarıda bekliyorlardı. İkisi de güvenlik kontrol noktasının yanındaki duvara yaslanmıştı. Thomas'ın bir elinde uzun bir kahve fincanı, diğerinde ise bir simit vardı. Karrin bir akıllı telefona bakıyor, başparmaklarını telefonun yüzeyinde gezdiriyordu.

Thomas yanaşan arabayı fark etti ve Karrin'i dürttü. Karrin başını kaldırıp *Munstermobile*'e baktı. Gözlerini devirdi, sonra telefonu kapattı ve kemerindeki kılıfına yerleştirdi.

Arabayı durdurdum ve camı açtım.

Karrin arabaya bakarak, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "*Bu mu?*"

"Sanırım bu bir şirket arabası," dedim.

Karrin eğildi ve arkadaki herkese baktı. "Ne oldu?"

"İçeride açıklayacağım."

Park ettik ve herkes Molly'nin evine doğru yola çıktı, diğerlerinden daha yavaştı.

"Topallıyorsun," dedi Thomas yürürken. "Ve kanaman var." "Hayır, ben

..." Başladım. Sonra içimi çektim. "Evet. Redcap beni

Bir çeşit küçük dart. Belki zehirlidir. Ya da başka bir şey."

Thomas göğsünden kısık bir hırlama sesi çıkardı. "O palyaçoyla işim bitmek üzere."

"Bir de bana sor."

Molly kapıyı açtı ve ben içeri adımımı atar atmaz Lacuna hızla yanıma geldi. Küçük zırhlı peri havada yüzüme yakın bir yerde duruyordu, koyu renk saçları kendi kanat çırpışlarının türbülansında çılgınca uçuşuyordu. "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Onlara o kadar pizzayı öylece veremezsin! Ne kadar zarar verdiğinin farkında mısınız? *Lütfen* artık dövüşebilir miyim?"

"Vay canına," dedim arkama yaslanıp ellerimi kaldırarak. "Hey, büy," diye tersledi ağabeyim. "Geri çekil."

"Sen önemli değilsin," dedi Lacuna Thomas'a. Bana dönerken onu tamamen yok saydığı belliydi. "Söylediğin gibi şeyi ve şimdi o berbat pizzayı kendilerini korumaya *hiç* aldırmadan üzerlerine dökcekler ve ben de pizza için onlarla *savaşacağım!*"

"İlk olarak, bu kazanacağın bir kavga değil," dedim, "ve ikinci olarak -bir şey mi buldular?"

"Ve dediğiniz gibi yazdım ve şimdi onlarla düello yapmak istiyorum!"

"Düello yok!" Dedim ve yemek masasına doğru yöneldim. Lacuna'nın haritada işaretlenmiş tüm noktalara küçük X işaretleri çizmiş olduğundan emindim. Çoğu yeşil kalemle çizilmişti ama iki yer kırmızıyla işaretlenmişti. Bunlardan biri daha önce işaretlediğim birincil alanlardan birinin yanında, gölün bu tarafında, kasabanın kuzeyindeydi. Diğer ise biraz daha içeride ve gölün uzak tarafındaki ikincil alanlardan birindeydi.

"Lacuna, bu iki yerde de ayın hazırlığı yapıldığından eminler miydi?"

"Ve diğerleri de temizdi," diye yanıtladı küçük peri sabırsızlıkla. "Evet,

Evet, evet."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Molly, zaman?"

"Gün batımına yirmi beş dakika var, aşağı yukarı," diye cevap verdi. Elinde bir ilk yardım çantasıyla masaya geldi. "Waldo, şuna bir bakabilir misin?"

Butters, "Andi'nin beyin kanaması geçirmediğinden emin olduğum anda," diye tersledi.

"Ambulans çağırdım bile," dedi Molly, kulağa ürkütücü bir şekilde annesi gibi gelen sakın ve demir gibi bir ses tonuyla. "Harry işlerin patlamasını engellemezse Andi de hepimizle birlikte ölecek, o yüzden buraya gel ve onunla ilgilen."

Butters gözlerinde mutlak bir cinayete Molly'ye doğru döndü. Ama sonra bana ve sandalyesindeki sersemlemiş Andi'ye baktı. Mac ona destek oluyordu. Barmen Butters'a baktı ve başını salladı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Butters, sesi öfkeyle kaynıyordu. Ama masaya geldi, kiti aldı ve "Kıpırdamadan durmaya çalış, Harry," dedi.

Ayağımı yere bastım ve o kot pantolonumu dizimden kesmeye başlarken kıpırdamadan durmaya devam ettim. "Tamam," dedim. Karrin zaten duruyordu ve Thomas da masanın karşısında bize katıldı. "Marcone'nin Vikingleri'nden ne haber?"

"Vurucu tim beklemede," dedi Murphy, "sözümü bekliyor."

Homurdandım. "Thomas?"

"Lara'nın ekibi de hazır," dedi.

"Butters, Paranet'ten elimizde ne var?"

"Kahretsin Dresden, ben adli tabibim, istihbarat analisti değil." Küçük yarayı bir şeyle dürttü ve beyaz bir iğne bacağımdan kalçama kadar ilerledi.

"Nngh," dedim. "Hiçbir şey mi?"

Yarasını sildi ve bu da pek iyi hissettirmedi. "Her yerde Küçük Halk'ı gören yaklaşık yarım düzine insan var."

"Bunlar senin değil mi?" Murphy sordu.

"Bazıları, muhtemelen," dedim. "Ama sanırım onlar Ace'in ekibinin geri kalanı."

Murphy homurdandı. "Tutuklunun size onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Dün gece *Munstermobile*'e patlayıcıları atanın Ace olduğunu düşünüyorum, Küçük Halk daha sonra üzerime atladığında. Lacuna beni Botanik Bahçeleri'nde pusuya düşürdüğünde ortaya çıktı. Sonra arkadaşlarımı babasından geri almaya gittiğimde başka bir şey patladı."

Karrin, "Patlayıcılarla oynamayı öğrendi," dedi.

Thomas, "Evet ama bu adamı neredeyse hiç görmedin," dedi.

"Mantıklı," dedim. "Özellikle de akılcıca davranıyorsa - ki öyle, sadece bir grup Küçük Halk'ı müttefik olarak toplayarak. Doğrudan bir dövüşle başa çıkamayacağını biliyor, bu yüzden de mesafesini koruyor. Onu neredeyse hiç görmedik ve son on altı saat içinde beni neredeyse üç kez öldürüyordu."

"Hngh," dedi Thomas.

"Seninle ne alıp veremediği var?" Molly sordu.

"O, Lily ve Fix'in ekibinin bir parçasıydı, hepsi sadece bir halkken," dedim. "Aurora ve son Yaz Şövalyesi ile arkadaşlardı. Mab beni Ronald Reuel'in katilini bulmam için tuttuğunda, Ace beni durdurmak için bu hortlak avcısı ve Kış Şövalyesi'yle işbirliği yaptı. Arkadaşlarına ihanet etti. Billy ve ekibi onu neredeyse öldürüyordu ama ben kaymasına izin verdim."

"Ve bunun için senden nefret mi ediyor?" Molly sordu.

"Aurora'yı ben öldürdüm," dedim. "Arkadaşı Meryl de aynı kavgada öldü. Lily ve Fix'in o zamandan beri onunla hiçbir şey yapmak istemediklerinden emin olabilirsiniz. Yani onun durduğu yerden, arkadaşlarından birini öldürdüm, bir diğerini savaşta öldürttüm ve hayatta kalanları ondan aldım. Sonra da babasının önünde onu dövdüm. Adamın benimle uğraşacak bir orman dolusu kemiği var."

"Neşeli bir görüntü," dedi Thomas.

Homurdandım. "Peki ya senin kaçık Butters? Onun adı ne?" "Gary."

"Gary başka bir şey buldu mu?"

"Tekneler, tekneler, hakkında büyük harflerle yazılmış yaklaşık yirmi güncelleme." Bir an için bunu düşündüm.

Sonra dedim ki, "Hah."

"Gitmeliyiz, Harry," dedi Karrin. .

"Helikopteri hâlâ Gard'da mı?" "Evet."

"Doğru," dedim. Parmağımı Michigan Gölü'nün uzak tarafındaki araziye vurdum. "Lacuna, bu konuda ne diyorsun?"

Küçük peri hâlâ masanın etrafında havada uçuşuyor, sabırsızlıktan patlayacak gibi oluyordu. "Bir insanın özel arazisindeki büyük taş duvarların arkasında, tam da işaretlediğim yerde!"

Başımı salladım. "Vikingler bölgeyi alsın o zaman. Onları harekete geçirin."

"Tamam," dedi Murphy ve kapıya doğru yöneldi, yolda telefonuna uzandı.

Thomas kaşlarını çattı. "Bizi desteklemeleri için Lara'nın adamlarına mı güveneceğiz?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Alınmayın ama kız kardeşinize güvenmiyorum. Gönder onu

mürettebat ikinci bölgeye."

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı Butters.

Ben de ona baktım. "Ne?"

"Kanama durmuyor," dedi. "Bu kadar küçük bir yarada o kadar tehlikeli değil ama pıhtılaşmıyor. Sanki bir tür antikoagülan verilmiş gibi. Dart hala sende mi?"

"Dart," dedim. Ceplerimi yokladım. "Sanırım değil. Depo suya düştüğünde elimdeydi."

"Bah," dedi Butters. "deride iltihaplanma var. Bu acıttı mı?" Beni dürttü. Acıttı. Ben de ona söyledim.

"Huh," dedi. "Testler olmadan emin olamam ama ... . Sanırım bu bir tür alerjik reaksiyon olabilir."

"Nasıl?" diye sordum. "Benim hiçbir şeye alerjim yok."

Butters, "Ben sadece cildinizde neye benzediğini söylüyorum," dedi. "Damlama faktörü bir tür toksine işaret ediyor gibi görünüyor. Hastaneye gidip test yaptırmanız gerek."

"Sonra," dedim. "Sadece sarın ve bacağımın aşağı akmasını engelleyin."

Butters başını salladı.

"Peki," diye sordu Thomas, "Lara'nın ekibinin bir alanı ve Marcone'nin diğer alanı varsa, hangisine gideceğiz?"

"İkisi de
değil."

"Ne?"

"İkisine de gitmiyoruz." "Neden
gitmiyorsunuz?"

"Çünkü bütün gün boyunca," dedim, "düz çizgiler halinde hareket ettim ve bu bana kederden başka bir şey getirmedi." Haritada işaretli yerleri gösterdim. "Şunları görüyor musunuz? Bunlar kötü adamımızın bir şeyler yapması için son derece mantıklı yerler."

Thomas çenesini ovuşturdu ve gözlerini kıstı. "Onlar dikkat dağınıcı mı?"

"Sidhe'ler böyle düşünür. Nasıl hareket ettikleri. Nasıl oldukları. Üzerinizde baskı kurarlar, oraya bakmanızı sağlarlar ve sonra kapow. Enayi yumruğu."

"Ya bunu beklemenizi bekliyorlarsa?" Thomas sordu.

"Gah," dedim, ellerimi sanki eşek arılarını uzaklaştırıyormuş gibi başımın iki yanında sallayarak. "Kes şunu. Eğer yanılıyorsam, bunu örtbas edecek profesyonel belalılarımız var. Ama ben yanılmıyorum."

"Bu kadar büyük bir ayini gerçekleştirmek için bir ley hattı alanına ihtiyaç duyduklarını söylememiş miydin?" Butters sordu. Küçük yaranın üzerine bir ped bantlamıştı ve

Bir rulo gazlı bezle sabitledim.

"Evet," dedim.

"Ve Küçük Halk bu ikisi dışında hepsini temizledi mi?"

"Hayır," dedim. "*Neredeyse* hepsini . Küçük Halk'ın kontrol edemediği bir yer vardı."

Anladığında Thomas'ın gözleri büyüdü. "Tekneler," dedi.

"Evet," dedim. "Tekneler."

Bölüm

Otuz

T dokuz

Thomas ayağa kalktı, odaya göz gezdirdi ve sakın bir sesle, "Yakıta ihtiyacı var. Lara'yla ikinci bölge hakkında konuşsam iyi olacak." Ama gözleri Justine'in ateşin yanında oturduğu yere kaymıştı, buzsuya dalmamızın ardından sıcaklığın tadını çıkarıyor ve yüzünde huzurlu bir ifadeyle ateşe bakıyordu

onun güzel yüzünü.

"Kımıldayın," dedim. Sesimi alçalttım. "Onu yanında mı götürüyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Kötü adamlar bugün her yerdedi. O sürüngen apartmanımızın önündeki caddede. *Gözümün* önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Bakın, eğer onu burada bırakırsanız, binanın güvenliği var-"

Thomas, "Benim binam da öyle ve Cat Sith içeri girdiğinde hepsinin yanından geçip gitti," dedi. "Bu iş çözülene kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım."

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. ". Git hadi. Biz hemen arkada olacağız." Kardeşim bir kaşını kaldırdı. "Hepiniz mi?"

"Göreceğiz," dedim.

"Onunla konuştun mu?" Thomas sordu.

Ona kararlı bir bakış attım ve "Hayır, Maggie şeker mi şaka mı yapıyordu" dedim.

"Doğru. Kaç yaşında? Dokuz yaşında mı? Bermuda şeytan üçgeninde kaybolmuş olabilir. Onu bulmanız nasıl beklenebilir ki? Sihirle mi?" Bana ekşi bir bakış attı. "Peki ya diğeri?"

Karrin'i kastediyordu. "İkimiz de biraz meşguldük. Belki daha sonra." "Daha sonra. için kötü bir alışkanlık," dedi Thomas.

"Hayat çok kısa."

"Neredeyse *beni* kötü alışkanlıklar konusunda aydınlatmaya çalışıyormuşsunuz gibi geldi."

"Aşırılığın yolu bilgelik sarayına çıkar," dedi ve kapıya yöneldi.

Tam hareket ettiği anda, Justine ona halde ve hiçbir şey söylemediği halde, Justine oturduğu yerden kalktı.

ateşi yaktı ve kapıya doğru ilerledi. İkisi yarı yolda karşılaştı ve kadın, tanıdık, bilinçsiz bir yakınlık hareketiyle kolunun altından kayarak ona yaklaştı. Birlikte ayrıldılar.

Öpücüğü yavaş bir ölüm cezası olan vampir kardeşimin, onun için deli olan bir kızla istikrarlı ve sevgi dolu bir ilişkisi vardı. Buna karşılık ben bir kadınla, en azından ilişkiyle ilgili herhangi bir konuda zar zor konuşabiliyordum. Uzun süreli tek kız arkadaşımın kendi ölümünü taklit ettiği, öldüğü ve ilişkiyi bitirmek için köleleştirici büyülerden kurtulduğu göz önüne alındığında, deneysel kanıtlar onun benim bilmediğim bir şey bildiğini gösteriyor gibiydi.

Bu geceki hayatın sende kalsın, Harry. Yarın karmaşıklaşır.

Murphy, Lamar ve Simmons adında tanıdığım bir çift acil tıp teknisyeniyle birlikte geri geldi. Andi'yi sedyeye yatırdılar ve Lamar beni görünce gözlerini kırptırdı. Onu son gördüğümde olduğu kadar genç görünmüyordu; saçlarındaki birkaç gümüş tel, koyu renk saçları ve teninde göze çarpıyordu.

"Dresden," dedi. "Bu sen misin?"

"Çoğunlukla."

"Öldüğünü duydum." "Yakındı.

Ama olmadı."

Başını salladı ve ortağının Andi'yi sedyeye sabitlemesine yardım etti. Sedyeyi alıp onu dışarı taşıdılar, Butters da eli Andi'nin kolunda aceleyle yanlarına geldi.

Onlar gittikten sonra çekirge, Karrin ve Mac'le birlikte odada durdum. Fare kapının yanında yerde uyukluyordu ama arada bir kulakları seğiriyordu ve bir şey kaçırdığından şüpheliydim.

"Molly," dedim. "Sarissa'ya bize katılmasını söyler misin lütfen?"

Odasına gitti ve bir süre sonra Sarissa ile döndü. İnce, güzel kadın sessizce odaya girdi ve kimsenin gözleriyle karşılaşmadı. Çevresel görüşle odadaki herkesi takip etmeye çalıştığı için onunki orta mesafeye odaklanmıştı.

"Pekâlâ," dedim. "İşler çığırından çıkmak üzere. Çok kafa karıştırıcı ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissetmekten yoruldum. Burada bilinmeyen bazı kişiler var ve bazılarınız bana her şeyi anlatmıyor, ama her birinizden her şeyi öğrenmek için yeterli zamanımız yok." Parmağımla Sarissa'yı işaret ettim. "Belki de söylediğiniz her şey gerçekten sizsinizdir. Belki de değilsiniz. Ama üçte iki ihtimalle benimle bir şekilde oyun oynuyorsun ve bence arkamdan iş çevirmekte çok iyisin."

"Sana söylediğim her şey-" Sarissa başladı.

Bir elimi havaya kaldırdım. "Konuşma. Bu bir sorgulama değil. Bu bir kamu hizmeti duyurusu. Sana nasıl olacağını söylüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başka tarafa baktı.

"Mac," dedim. "Şehirdeki en iyi biranın ustasına şüpheyile yaklaşmak bana ne kadar acı verse de... bir şeyler saklıyorsun. O Yabancı seninle sanki seni tanıyormuş gibi konuştu. Ve biranızın meraklısı olduğunu sanmıyorum. Bana gerçekte kim olduğunu söylemek ister misin?"

Mac bir an sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Hayır. O benim."

. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senin bir müttefik ya da en azından tarafsız olma ihtimalinin, birilerinin adamı olma ihtimalinden daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Ama ben de senin hakkında tam olarak emin değilim."

İkisine de baktım ve şöyle dedim: "Dostum musunuz düşmanım mısınız bilmiyorum ama bir keresinde onları yakın tutmakla ilgili bir şey duymuştum. Bu yüzden işler yoluna girene kadar ikiniz de sizi takip edebileceğim bir yerde kalacaksınız. Ve ikiniz de bilmelisiniz ki en ufak bir ihanet sezersem sizi yere sermeye hazır olacağım."

"Ben-" diye başladı Sarissa.

Ona bakakaldım.

Dudağını ısırdı ve başka tarafa baktı.

Gözlerimi Mac'e çevirdim. Pek heyecanlı görünmüyordu ama başıyla onayladı.

"Tamam," dedim. "Gölde olacağız. Misafir odasındaki dolapta birkaç palto daha var. Birini alsan iyi olur."

Mac başını salladı ve başını eğerek Sarissa'ya işaret etti. "Hanımefendi."

Misafir yatak odasına gittiler ve beni Murphy'nin karşısında, çekirge arka planda gezinirken bıraktılar. Büzülmüş dudaklarımla küçük bir öpücük sesi çıkardım ve Fare başını yerden kaldırdı.

"İkisinden birinde tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordum.

Mouse hapşırdı, başını salladı ve tekrar yere bıraktı.

Homurdandım. "Sanırım değil." Derin bir nefes aldım. "Çekirge, belki de Mouse'u W-A-L-K'a götürmek için iyi bir zamandır?"

Mouse kafasını kaldırdı.

Molly, Karrin ve benim aramda bir ileri bir geri baktı ve iç çekti. "Evet, tamam."

"Belki giderken o ikisini de yanında götürürsün? Güvenlik de arabayı getirsin. Birazdan yola çıkacağız."

"Tamam," dedi Molly. Artık üzerlerine kötü oturan ikinci el paltolar giymiş olan Mac ve Sarissa'yı topladı ve gittiler.

Sadece ben ve Karrin

vardık. Ateş çıtırdıyordu.

Karrin, "Mouse'u almışsın. Maggie'yi gördün mü?" "Tanrım, herkes ne olduğunu bilmek istiyor..." Başımı salladım. "Maggie dışarı."

Başını salladı. "Arabadan indin mi? Yoksa kaldırımında mı bekledin?"

Ona düz bir bakış attım. O da polis suratıyla bana baktı. Onu konudan korkutmayı başaramadım.

"Kaldırım" dedim.

Belli belirsiz gülümsedi. "Seni yedi, sekiz kez öldürmesi gereken yerlere girdiğini gördüm. Hiç irkilmedin. Ama şimdi korkudan taş kesildin?"

"Korku değil," dedim, o kadar çabuk ve o kadar şiddetle ki, Maggie'ye yaklaşmayı düşündüğümde hissettiğim şeyin tam olarak korku olduğunu hemen anladım.

"Elbette değil," dedi Karrin.

"Bakın," dedim, "bunun için zamanımız yok-"

"Babam bunu çok söylerdi," dedi Karrin. "'Şu anda yapamam. Bunu daha sonra yaparız. O da meşguldü. Sonra da gitti."

"Şu anda bununla uğraşmayacağım." Karrin

başını salladı. "Doğru. Şimdi değil. Daha sonra."

"Tanrım," dedim.

Karrin yere baktı ve kısa bir süre gülümsedi, sonra tekrar bana baktı. "Küçültülmekten hiç hoşlanmadım. Birkaç kez küçültülmek zorunda kaldım. Denton'ı vurduktan sonra. Bunun gibi şeyler."

"Yani?" Dedim.

"Bazı şeyler öylece içinde duramaz," dedi. "Ne zaman ..." Ellerini iki yana açtı. "Harry, burada ciddi baskılarla karşı karşıyasın. Kim olduğunu değiştirebilecek bir şeyle. Korktuğun için seni suçlamıyorum."

"Kış Şövalyesi meselesini kontrol altına aldım," dedim.

"Kış Şövalyesi, Mab, her neyse," dedi, sanki günlük bir sıkıntı gibi. "Sihirli şeyler, onlarla başa çıkabilirsin. Ben gerçek bir şeyden bahsediyorum. Maggie'den bahsediyorum."

"Oh," dedim.

"Thomas'ın tekneye yakıt doldurmasının en az on dakika süreceğini tahmin ediyorum," dedi. "O beri yaklaşık beş dakika oldu. Bu da sana kurtaracak bir şehir, kötü kraliçeler ve canavarlar olmadan beş dakika veriyor. Önünde koruman gereken kimse yok, güçlü görünmen gereken çıraklar yok."

Ona boş boş baktım ve omuzlarımdan çöktüğünü hissettim. Çok uzun zamandır uyumamıştım. Bir yerlerde güzel bir yatak bulup yorganı başımın üzerine çekmek istiyordum. "Ben ... .. Burada ne arıyorsunuz? Ne bekliyorsun?"

benden?"

Bir adım daha yaklaştı ve elimi tuttu. "Konuş benimle. Neden Maggie'yi görmeye gitmedin?"

Başımı eğdim ve parmaklarımın gevşek kalmasına izin verdim. ".
Yapamam işte." "Neden yapamıyorsun?"

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Başımı salladım.

Karrin bana yaklaştı ve diğer elimi de kendi elinin içine aldı. "Ben buradayım," dedi.

"Ya ..." Fısıldadım. "Ya hatırlarsa?" "Neyi hatırlarsa?"

"Oradaydı," dedim. "Annesinin boğazını kestiğimde oradaydı. Bilinci yerinde , gördü mü bilmiyorum... ama ya gördüyse? Kafamda bu senaryoyu binlerce kez düşündüm eğer beni görüp çılgılık atmaya ya da ağlamaya başladıysa..." Omuz silktim. "Bu çok zor olurdu."

"Neyin daha zor olacağını biliyor musun?" Karrin sessizce sordu. "Ne?"

"Bilmiyorum." Ellerimi nazıkçe sıktı. "O küçük kızın hayatında bir boşluk bırakmak. O senin kızın, Harry. Sen onun sahip olacağı tek babasın."

"Evet, ama ortaya çıkarsam ve beni hatırlarsa, ben onun babası değilim. Ben onun babasıyım, canavar kötü adam. Ben Darth Dresden'im."

"Daha iyi öğrenecek," dedi Murphy. "Eninde sonunda. Eğer denersen."

"Anlamıyorsunuz," dedim. "Yapamam. Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapamam. Yapamam işte. O küçük kıızı çok az tanıyorum ama o benim. Ve ona bir gram acı çektirmektense kendimi tavayla iki kez dizlerime vurmayı tercih ederim."

"Acı geçer," dedi Karrin. "Eğer düşünürsen-"

," diye yarı hırladım. "O bir kan, Karrin. O benim kanımdan. Düşünmenin bu işte yeri yok. O benim küçük kızım. Onun tekrar incindiğini göremem-"

Ağzım açık bir şekilde aniden durdum.

Tanrı aşkına, Annelerin bana anlatmaya çalıştığı şeyi nasıl kaçırmış olabilirim?

Çocuğumu acı içinde görmeye dayanamazdım.

Ve belki de bunu yapamayan tek kişi ben değildim.

"Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. "Burada olan şey bu."

Karrin bana birkaç kez göz kırptı. "Affedersiniz?"

Bunu düşünmeye devam ettim, mantığı takip ettim. "Bu yüzden Mab beni Maeve'i öldürmem için gönderdi. Titania'dan bir farkı yok. Bunun yapılması gerektiğini biliyordu ama ..."

"Ama ne?" Karrin sordu.

"Maeve hâlâ onun küçük kızı," dedim sessizce. "Mab insan değil ama tüm Sidhe'lerde kalıntıları var. Kış Ana Mab'a romantik derdi. Sanırım nedeni bu. Yaz Ana insanların 'yi nasıl etkilediğini anlatıp durdu. Tüm bunlar bununla ilgili."

"Anlamıyorum," dedi Karrin.

"Mab kızını seviyor," dedim basitçe. "Maeve'i öldürmeyecek çünkü onu seviyor." Küçük, acı bir kahkaha attım. "Ve burada perilerin deli olduğu türden bir simetri var. Son Yaz Leydisi'ni ben öldürdüm. Kış Leydisi'yle de aynı elin ilgilenmesi uygun olur."

Beynim ağzımla birlikte çalışıyordu ve içgüdülerimin -ya da belki kalbimin- bana açıkça doğru olduğunu söylediği teorinin mantığını kurcalayabilmek için konuşmayı bıraktım. Eğer Mab dünyayı mahvetmek için dışarıda değilse, eğer düşman tarafından kaçırılmadıysa, o zaman başka biri bana yalan söylüyordu. Yalan söyleyememesi *gereken* biri.

"Tamam," dedi Karrin. "Eğer Mab değilse, bu kıyamet ayını büyüsünü kim yapacak?"

Mantık çizgilerini takip etmeye devam ettim ve aniden üşüdüğümü hissettim. "Oh. Oh, Tanrım. Bunca zaman." Döndüm ve kapıya doğru ilerledim. "Yabancılar. Günün sonunda, bu tamamen Yabancılarla ilgili. Gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

"Harry," dedi Karrin.

Yüzümü ona
döndüm.

"Neden açıklamıyorsun? ?" Kaşlarını çattı. "Bana güvenmiyorsun. Bu yüzden tıpkı diğerleri gibi beni de yakınında tutacaksın."

Yere baktım. "Sert davranma. Şu anda kendime güvenmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Aldığım teşekkür bu."

"Bugün Cadılar Bayramı," dedim. "Herkesin olmadığı bir şey gibi görüldüğü gece." Kapıya doğru döndüm. "Ama maskeleri çıkarmaya başlamak üzereyim. Ve ikimiz de herkesin nerede durduğunu göreceğiz. Hadi gelin."

Bölüm

Kırk

Dışarı çıktığımızda Toot-toot ile konuştum ve o sırada

Munstermobile otoparktan çıktığında, küçük, neredeyse görünmez bir halka vardı.

Bizi takip eden eskortlar, düşmanlarımızın bizi gözetlemek için göndermiş olabileceği düşman küçük gözlemcileri uzaklaştırmayı iş edinmişlerdi. Bu bana düşman Küçük Halk'ın dikkatinden tamamen kaçabileceğimizi düşündürmüyordu ama bana karşı çalışan insanlardan gizleyebileceğim her küçük şey kritik bir avantaj olabilirdi.

Karrin arabanın boyasını tekrar gördü, gözlerini devirdi ve beni bırakma teklifimi reddetti. Harley'yle bizi takip etti. Molly sırt çantasını kucağında tutarak benimle geldi. Molly, sırt çantasında ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi taşıyarak geleceği şekillendirmeye inanan biriydi. Bu gece özellikle dolu görünüyordu.

Arabayı sürerken, debriyaja her bastığımda ya da frene her bastığımda baldırımdaki yanık devam ediyor, Butters'ın sardığı gazlı bezin altında giderek kötüleşiyordu. Alt bacağımın geri kalanı da karıncalanıyor ve kaşınıyordu ama en azından yara bandajları ıslatmıyordu.

O dart da *neydi* öyle? Redcap beni öldüreceğini düşünmediyse neden bana sapladı?

Caddy'yi marinanın çekerken Molly, "Ben," dedi. "Sana bir şey getirdim."

"Eh?" Ben sordum.

"Bu sabah acele ettirdim ve bu öğleden sonra aldık. Yani, bilirsiniz işte. Thomas'ın kartını kullandığım sürece."

Gözlerimi kırptım. "Bana bir hediye almak için Beyaz Saray'dan zimmetine para mı geçirdin?"

"Bunu zimmete para geçirme olarak değil de daha çok gönülsüz bir iyi niyet katkısı olarak düşünmek istiyorum" dedi.

"Dikkatli ol," dedim ona. "Lara ve ekibine bulaşmak istemezsin. Onlara borçlu olmak bile akıllıca değil."

"Ödünç almadım patron. Ben çaldım. Beni durduracak kadar dikkatli değillerse, bu benim sorunum değil. O kartları kime verdiklerine daha dikkat etmeliler. Ayrıca, bunu karşılayabilirler."

"Hak sahibi genç nesil, yemin ederim," dedim. "İyi işti." *Munstermobile* için yeterince büyük bir yer bulup park ettim, sonra imdat frenini çekip motoru durdurdum. "Ne oldu?"

Molly arabadan indi. "Gelin bakın."

Başladım ama o sabırsızca yanıma geldi ve sırt çantasını karıştırmaya başladı. Arabanın kapısını arkamdan kapattım ve bana iple bağlanmış kâğıt kaplı bir paket sundu.

Kağıdı yırtarak ve ipi kopararak açtım ve uzun deri bir giysi ortaya çıktı.

"Dunh nuh nah nah nunh," diye şarkı söyledi Molly, "Bad to the Bone"un açılış riffini söyleyerek.

Kendimi gülümserken buldum ve omuzlarından aşağı sarkan uzun mantosu dışında eski kovboy tozluklarına benzeyen ağır siyah deriden uzun bir paltoyu elime aldım. Yeni deri gibi kokuyordu ve tek bir çizik izi bile olmadan parlıyordu. "Inverness ceketini nereden buldun?" diye sordum.

"İnternet," dedi. "Güvenlik görevlisi alışveriş yardım etti."

"Adını bilmiyor musun?" diye sordum.

"Adı Guy ve bina güvenliğinden sorumlu," dedi Molly. "Güvenlikçi Guy."

"Peki bunu senin için neden yaptı?" diye sordum.

"Güzel olduğum için ve anlaşılmadan bir hediye çeki kazanmış olabileceği için."

"Hatırlat da sana asla kredi kartlarımdan birini vermeyeyim," dedim ve montumu giydim.

Etrafıma yerleşen derinin ağırlığı tanıdık ve rahatlatıcıydı ama bu palto eski paltomla aynı değildi. Kolları biraz daha uzundu ve daha iyi oturuyordu. Omuzlar biraz daha dardı ve aslında benimkilerle eşleşiyordu. Manto biraz daha aşağı sarkıyordu. Cepler biraz daha farklı bir yerdeydi. En önemlisi, üzerinde yarım çalışma haftası süren koruyucu büyü katmanları yoktu.

Ama . . .

Evet, karar verdim. Buna alışabilirim.

Başımı kaldırdığımda çırağımın kocaman sırtıttığını gördüm.

Elimi bir an için omzuna koydum, gülümsedim ve "Teşekkürler, Molls" dedim.

Gözleri parlıyordu.

Fare arabadan indi ve kuyruğunu sallayarak montu koklamak için acele etti.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum. "Hav," dedi ciddi bir şekilde.

"Sana yakıştığını düşünüyor," dedi Molly gülümseyerek. "Goofy motosikletli kovboy Scotland Yard'la mı buluşuyor?" Fare kuyruğunu salladı.

Karrin arabasını çekip Harley'sini *Munstermobile*'in ilerisindeki motosiklet park yerine park ederken homurdandım. Yanımıza gelirken önce bana, sonra Molly'ye baktı ve başıyla onu onayladı. "İşte bu daha iyi," dedi.

"İyi hissettiriyor," dedim. *Su Böceği*'nin yavaşça rıhtımına geri döndüğü suya doğru başımı salladım. Thomas dümenin başındaydı ve tekneyi ustalıklı manevra ettiriyordu. Ona el salladım ve o da bana başparmağıyla onaylayarak karşılık verdi. Tekne gitmeye hazırdı.

Diğerleriyle konuşmak için döndüm ama daha konuşmadan konsantrasyonumun bozulduğunu hissettim. Ürkütücü, soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya, vücudumdan bacaklarıma doğru yuvarlandı. Küçük yaradan bir titreme ve ürperme geldi ve acı biraz daha azaldı. Aynı anda havanın bir derece daha soğuduğunu hissettim, kendi başıma asla fark edemeyeceğim bir şeydi bu.

Gün batımı.

"İşte bu kadar," dedim bir saniye sonra. "Güneş . Başladı."

"Ya çok geç kalırsan?" Sarissa sordu. "Ya şu anda başlıyorsa?"

"O zaman bu konuda konuşarak zaman kaybediyoruz," dedi Molly. "Hadi tekneye gidelim." Mac ve Sarissa'ya işaret etti. "Bu taraftan, lütfen."

Mouse'a baktım ve çenemi Molly'ye doğru salladım. Kendini toparladı ve onun peşinden gitti, bizim iki bilinmeyen niceliğimizin hemen arkasından yürüyordu.

Karrin Harley'sinde bir saklama bölmesi açmıştı. Ceketini silkti ve taktiksel bir koşum takımının içine girip etrafını kapattı. İçine birkaç naylon torba ekledi, sonra bir spor çantası çıkardı ve bölmeyi kapatıp kilitlemeden önce içine ağır nesneler attı. Bana baktı ve başını salladı. "Her şey hazır mı?"

"Teçhizatımı özledim," dedim. "P90 orada mı?"

"Adı George," dedi Karrin. "Yedek silahımı mı istiyorsun?"

"Hayır, 1866'nın sunduğu en iyi öldürme teknolojisine zaten teknede sahibim. İyi ki adını George koymamışım. Ne kadar utanç verici olurdu

ne oldu?"

"George güvensiz değil," dedi.

"Peki ya, ah ... ?"

"Kılıçlar mı?"

"Kılıçlar." "Hayır,"

dedi Karrin. "Neden olmasın?"

Kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Bu onların kavgası değil." "Bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Ben de bir tane kullandım," dedi. "Ve bu bana çok mantıklı geliyor. Bu gece onları kullanmak onları savunmasız bırakmak olur. Hayır."

"Ama-" Ben başladım.

"Harry," dedi Karrin. "Kılıçlar'ın adaya son gidişini hatırlıyor musun? Gerçek düşmanları oradayken? Nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musun?"

En iyi arkadaşım, Molly'nin babası, Tennessee hız sınırı tabelası gibi vurulmuştu. Kılıçların bir amacı vardı ve bu amaca sadık kaldıkları sürece zarar görmezlerdi ve onları kullanan erkek ve kadınlar intikam melekleri gibiydiler. Ama görev dışına çıktıklarında, kötü şeyler olma eğilimindeydi.

"Güven bana," dedi Karrin sessizce. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum.

Bazen inanç böyledir. Bu onların savaşı değil. Bizim savaşımız."

Hırladım. "Tamam. Ama Yüce Tanrı'ya söyle, büyük bir şeyin zemin katına girme şansını ."

Murphy göğsümü yumrukladı ama nazikçe ve bunu yaparken gülümsedi. İkimiz iskeleye doğru döndük ve Molly ile diğerlerini takip etmeye başladık. Tam iskeleye çıkmak üzereydim ki bir ses duydum. Olduğum yerde durdum ve döndüm.

Alçaktan ve uzaktan başladı, uzaklardan gelen müzikal bir çığlıktı. Bir an için kararan havada, ölmekte olan bir avın üzerindeki leş kuşu gibi asılı kaldı ve sonra yavaşça kayboldu.

Rüzgar hızlanmaya başladı.

Ses yine yaklaştı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Gök gürültüsü tepemde gümbürdedi. Gün boyunca aralıklarla çiseleyen yağmur, soğuk ve ciddi bir şekilde yağmaya başladı.

Ve yine av borusu çaldı.

Kalbim hızlanmaya başladı ve yutkundum. Ayak sesleri yaklaştı ve sonra Thomas durdu, benimle aynı yöne bakıyordu. Konuşmadan bana Winchester tüfeğini ve mühimmat kemerini uzattı.

"Bu . . . ." Ona sordum.

Sesi sertti. "Evet." "Kahretsin. Ne kadar yakında?"

"Yakında. Şehir merkezinin tam kalbinden geçecek."

"*Siktir*," dedim.

Karrin iki elini de havaya kaldırdı. "Durun, durun, ikiniz de. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Vahşi Av geliyor," dedim, boğazım kurumuştı. "Um . . . . Bir süre önce Erlking'i biraz kızdırmıştım. O bunu unutacak biri değil."

"Kontların kralı mı?" Karrin sordu. "Şimdi kim mantıklı konuşmuyor?" "O Faerie'nin güçlü bir lordu," diye açıkladı Thomas. "O, Faerie'nin Vahşi Av'ın liderleri. Av gerçek dünyaya geldiğinde avını avlamaya başlar ve durmaz. Ona katılabilir, ondan saklanabilir ya da ölebilirsiniz."

"Bekle," dedi Karrin. "Harry, *seni* mi avlıyorlar?"

Kalbim daha hızlı atmaya devam ediyor, kaslarıma kan pompalıyor, bedenimi koşturmak, koşturmak, koşturmak zorluyordu. Bunu düşünmek ve sorusuna cevap vermek zordu. "Ah, evet. Hissedebiliyorum. Sanırım geldiklerini hissedebiliyorum." Thomas'a baktım. "Su mu?"

"Sanki sağlam bir zeminmiş gibi üzerinden geçecekler." "Bunu nereden biliyorsun?"

Karrin sordu.

"Ben de katıldım," dedi Thomas. "Harry, Justine."

Ellerimi ağır tüfeğin üzerinde yumruk haline getirdim. "Tekneye bin ve git."

"Seni bırakmayacağım."

"Oh, evet, ," dedim. "Raith ve Marcone diğer iki bölgeyi hallettiler ama Demonreach'e ulaşmak için geriye bir tek biz kaldık. Eğer orada işi batırırsak ve ritüel gerçekleşirse hepimiz mahvoluruz. Eğer seninle gidersem, Av beni takip eder ve sonra kim yakınsa onun peşine düşer. Onlar peşimizdeyken asla bir saldırı gerçekleştiremeyiz."

Kardeşim dişlerini sıktı ve başını salladı.

"Gidelim Harry," dedi Karrin. "Gölün ötesinde bizi takip ederlerse, onları haklarız."

"Onlarla başa çıkamazsın," dedim sessizce. "Av vurabileceğin bir canavar değil. Güreşebileceğin bir yaratık ya da satın bir tür paralı asker değil. O doğanın bir gücü, dişleri ve pençeleri kırmızı. Öldürür. Yaptığı şey bu."

"Ama-" Karrin başladı.

"O haklı," dedi Thomas, sesi sertti. "Lanet olsun. O haklı."

"Satranç bu," dedim. "Adadaki o ayinle birlikte kontrol edildik. Elimizdeki her şeyle onu durdurmaya çalışmaktan başka seçeneğimiz yok. Bu bir taşı feda etmek anlamına geliyorsa, böyle olmak zorunda."

Elimi kardeşimin omzuna koydum. "Git. Bitir şu işi."

Soğuk ve güçlü elini bir saniyeliğine benimkinin üzerine koydu. Sonra döndü ve tekneye doğru koştu.

Karrin bir an için bana baktı, yağmur saçlarını dağıtmıştı. Yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. "Harry, lütfen." Yutkundu. "Seni yalnız bırakamam. İki kere olmaz."

"Bu şehirde sekiz milyon insan var. Ve eğer ayini durdurmazsak bu insanlar ölecek."

Karrin'in ifadesi acıdan şoka, şoktan dehşete ve dehşetten farkındalığa doğru değişti. Boğulur gibi bir ses çıkardı ve başını eğdi, yüzü bana dönüktü. Sonra tekneye doğru döndü.

Bir saniye daha onu izledim. Sonra Vahşi Av'ın kornasının unutulmaz çığlığı yaklaşırken *Munstermobile*'e doğru koştum. Anahtarımı kapı kilidine soktum ve ...

Ve sığmazdı.

Tekrar denedim. Yine olmadı. Yarı panikle diğerlerine koştum ama kilitlerin her biri çalışmıyordu. Bir pencereyi kıracaktım ama önce arabanın kontağını kontrol ettim. Çiğnenmiş sakız gibi görünen bir şeyle doluydu. *Munstermobile*'de ...

Sabote edilmişti. Sakız ve süper yapıştırıcıyla. Bu, Toot ve arkadaşlarının başkalarına birden fazla kez oynadıkları bir oyundu. Ve şimdi başkalarına yaptığım şey, hayal edilebilecek en lanet anda bana yapılmıştı.

"Aggggh!" Çıglık attım. "İronik tersine çevirmeden nefret ediyorum!"

Za Lordu'nun Muhafızları yol boyunca bize eşlik etmişti ama varış noktamıza ulaştığımızda görevde kalmaları konusunda hiçbir şey söylememiştim. Bugün onlara kat ettirdiğim mesafeye bakılırsa, muhtemelen el frenini çektiğim anda bitkin düşmüşlerdi.

Gök gürültüsü yaklaştı, düşünmeden yaşadığım panik arttı ve yaralı bacağım alev alacakmış gibi hissettirdi.

Bacağım.

Gözlerim kendi dehşetimle açıldı. Redcap beni o pusuda öldürmüştü ve ben bunu ancak şimdi fark ediyordum. O küçük yaradan durmadan akan kan damlası arkamda güçlü bir koku ve psişik iz bırakacaktı. Beni takip etmek ılık çalmaktan daha kolay olacaktı.

Kaçabilirdim ama saklanamazdım.

Gök gürledi ve bir küme loş formun tepemdeki bulut örtüsünden Chicago'nun şehir ışığına doğru indiğini gördüm. Kaçabilirdim ama Av otayol hızında ilerliyordu. Kaçınılmaz olanı önemli ölçüde geciktiremezdim bile. Gölgeyi tazılar kuzeyden, kıyı şeridi boyunca bana doğru koştu ve arkalarından at sırtında, yaylar, mızraklar ve her türden uzun bıçaklar taşıyan bulanık bir karanlık figür kümesi geldi.

Hunt'ı yenemedim. Sistemimde Mabın steroidleri olsa bile. Ama belki . . .

Sonra kükreme daha duyuldu; bu kez gök gürültüsü değil, Amerikan yapımı yüz kırk at kükrüyordu.

Karrin Murphy'nin motosikleti ayakkabılarımın üzerine çakıl taşları atacak kadar yakınımnda kayarak durdu ve ben de döndüğümde onu motoru devirirken buldum.

"Karrin! Ne halt ediyorsun sen?"

Bir sonraki sesi üzerine "Motora bin, sürtük!" diye seslendi. "Hadi onları bunun için çalıştıralım!"

Gülümsedi, sert, parlak bir gülümseme ve kendi yüzümü onun örneğini takip ederken buldum.

"Siktir, evet," dedim ve karanlık, ölüm ve ateş şehrimin etrafını sararken kendimi Harley'in arkasına attım.

Bölüm

Kırk bir

Winchester'ın fişek kayışını bir omzuma attım ve motosikletin arkasından önce yeni toz bezimin kuşuğunu tırmıklamak için acele ettim.

Tekerlek onu yakaladı ve beni öldürdü. Karrin hızlanırken neredeyse düşünüyordum ama tüfeği tutan kolumla onun beline tutunmayı başardım.

Karrin bana kaşlarını çatarak baktı, tüfeği elimden aldı ve Harley'in yan tarafında kısa tüfeğe şüpheli bir şekilde uyan küçük bir bölüme soktu. Boşta kalan bir elimle onu tuttum, diğer elimle de montumun beni öldürmeyeceğinden emin oldum.

"Ne tarafa?" diye bağırdı bana. "Güney!

Olabildiğince hızlı!"

Ayaklarından birini bir şeye vurdu, bileğini büktü ve elli civarında giden Harley sanki hiç hareket etmiyormuş gibi öne doğru sıçradı.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve Av'ın en yakın unsurlarının yavaşça geri çekilmeye başladığını gördüm. Sanırım Vahşi Av Harley-Davidson'ı hiç duymamıştı.

Ancak soğuk ve yağmurlu bir havada geniş bir Chicago caddesinde bile hızını koruyamadı. Etrafta çok fazla insan vardı, onu trafikte dolanmaya zorluyorlardı ve hepimizi bir ailenin sedanının üzerine sıçratmamak için yavaşlamak zorunda kalıyordu. Şeritlere girip çıktıkça öfkeli araba kornaları çalmaya başladı ve Vahşi Av'ın kornalarına yıpratıcı bir ahenk kattı.

"Nasıl gidiyor?" diye .

Arkama baktım. Vahşi Av yüz metreden daha az bir mesafedeydi ve trafikle uğraşmak zorunda değillerdi. Pislikler yerden elli metre yukarıda, karanlıkta ve yağmurda, günlük işlerine devam eden insanların büyük çoğunluğu tarafından görülmeden yarışıyorlardı. "Hile yapıyorlar! Daha hızlı gidin! Bush'a doğru gidin!"

Karrin beni görüş alanının kenarında yakalayacak kadar başını çevirdi. "Bir planın var mı?"

"Bu çok iyi bir plan değil!" Bağırđım. "Ama işe yaraması için büyük bir açık alana ihtiyacım var, insanlardan uzakta!"

"Chicago'da mı?" diye bağırđı. Sonra gözleri büyüdü. "mı?"

"Git!" diye bağırđım. Karrin kırmızı ışıktaki geçti, sola dönen bir arabadan kıl payı kurtuldu ve Lake Shore Drive'a doğru öfkeli koşusuna devam etti.

Chicago müthiş taleplerin olduğu bir şehirdir. Askeri varlık talebi, Koloni döneminin başlarında kalelerin kurulmasına yardımcı oldu ve bu da beyaz yerleşimciler, tüccarlar ve misyonerler için güvenlik sağladı. Evler, kiliseler ve işyerleri inşa ettiler ve bunlar zamanla bir kasabaya, ardından da bir şehre dönüştü. Chicago'nun gelişmekte olan Amerikan ulusunun büyük kavşağı olarak konumu, daha fazla insanın gelmesi, daha fazla ev, işyeri ve nihayetinde ağır hizmet endüstrisi inşa etmesi anlamına geliyordu.

On dokuzuncu yüzyılın sonunda Chicago gelişen bir sanayi kentiydi ve çelik fabrikaları neredeyse efsaneleşmişti. U.S. Steel, Youngstown Steel, Wisconsin Steel, Republic Steel, hepsi Calumet City'nin aşağısındaki Michigan Gölü kıyısında gelişiyor ve büyüyordu. Tüm o bölgedeki göl kıyısı çelik fabrikalarını barındıracak şekilde şekillendirilmişti ve iki dünya savaşında Müttefiklerin çabalarını besleyecek çeliğin çoğu şehrin bu nispeten küçük bölümünde üretildi.

Ancak her şey eninde sonunda yok olup gider. Amerikan çelik endüstrisi bocalamaya ve sönmeye başladı ve yirminci yüzyılın sonunda, demircilik merkez üssünden geriye kalan tek şey, Michigan Gölü kıyısında uzun bir endüstriyel güçte çorak arazi ve çökmekte olan binalardı. On yıl sonra şehir, binaların ve yapıların çoğunu yıkarak burayı temizlemeye başladı; ancak burada ve orada, leş yiyiciler tarafından temizlenmiş büyük bir canavarın kemikleri gibi taş ve beton kalıntıları kaldı. Etrafındaki şehir geliştikçe orada pek bir şey yetişmedi - sadece yabancı otlar ve emlak değerleri.

Rıhtımın bu kısmının yenilenmesi planlanıyordu ama bu henüz gerçekleşmemişti ve şu anda burası eski ihtişamın yalnız hatırlatıcılarıyla dolu düz, karanlık, boş ve ıssız bir araziden ibaretti. Orada yağmurdan ya da soğuktan korunacak bir yer yoktu ve böyle sefil bir gecede etrafta kimsenin olmaması gerekirdi.

Tek yapmamız gereken o kadar uzağa gitmekti.

Sağımızdaki Bilim ve Sanayi Müzesi'nin yanından geçtik, sonra Elli Dokuzuncu Cadde Yat Limanı'nın üzerindeki köprünün üzerinden hızla geçerek, en yakın binalarla arasında biraz mesafe olan ve soğuk bir sonbahar akşamında yaya trafiğinin kesinlikle olmadığı bir yol bölümüne girdik.

Sanki o kadar çok meraklıdan uzakta bir açılış bekliyorlarmış gibi

Vahşi Av, tavşana dalan bir şahin gibi üzerimize çullandı.

Ama bir tavşana saldırmıyorlardı. Bir tavşana saldırıyorlardı. Eşek arısı bir tavşana. Winchester'ı olan bir tavşana.

Duman ve külden yapılmış, gözleri kömür gibi parlayan büyük, cılız bir tazıya benzeyen bir şey Harley'in hemen arkasında yere çarptı ve bize ayak uydurarak koşmaya başladı. Koşarak geldi, karanlık çeneleri arka lastiği yakalamak için açılmıştı, kaçan bir geyiği engellemeye çalışıyor olsaydı yapacağı hareketin aynısını yapıyordu. Akılsız hayvan paniği kafamın içinde öfkeleni, ama bunu düşüncelerimin özünden uzak tuttum, kendimi odaklanmaya, düşünmeye, harekete geçmeye zorladım.

Ayna kapanırken Karrin'in gözlerinin dikiz aynasına kaydığını gördüm ve sola doğru kaçmaya hazırlanırken vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissettim. İrademi topladım ama serbest bırakmak için bekledim ve tazi lastiğe birkaç santim yaklaştığında, Karrin eğildi ve Harley'i sola aldı. Tazinin çenesi egzoz dumanına çarparak kapandı ve ben de uzattığım sağ elimin avuç içinden *"Forzare!"* diye hırslayarak irademi serbest bıraktım.

Güç, taziyi ön ayaklarının altından vurdu ve canavarın kafası son derece hızlı bir şekilde betona - kelimenin tam anlamıyla. Korkunç bir çatırdama sesi duyuldu ve tazinin gevşek vücudu bir uçtan bir uca yuvarlandı, yere inmeden önce bir düzine metre havaya sıçradı ve yol boyunca karanlığın parçalarını saçtı.

Yola kemiksiz bir şekilde yığılan şey bir köpek ya da herhangi bir tür köpek değildi. Genç bir adamdı, siyah bir tişört ve yırtık eski bir kot pantolon giymiş bir insandı. Ceset yoldan yuvarlanıp gözden kaybolmadan önce bunu fark edecek zamanım bile olmamıştı.

"İyi atış!" Karrin şiddetle sırtarak bağırdı. Arabayı o kullanıyordu. Tazinin dış kabuğunun altında ne olduğunu görmemişti.

Vahşi Av'a böyle katılınırdı. Bu bir maskeydi, kocaman, karanlık, korkunç bir maske, bir maskeli balo.

Ve daha yeni bir adam öldürmüştüm.

Bu konuda endişelenecek zamanım olmadı. Karrin Harley'in motorunu çalıştırdı ve araç Jackson Limanı'nı ikiye bölen kara parçası boyunca ilerlemeye başladı. O bunu yaparken bile, yolun her iki yanında birer tane olmak üzere iki sürücü alçaldı, atlarının toynakları yaklaşık beş metre yukarıdaki boş havaya çarpıyordu. Tazi gibi, atlar ve biniciler de gözlerinin kehribar rengi ateşinin parladığı dumanlı bir karanlıkla kaplıydı.

Karrin sağdakini gördü ve tekrar sola dönmeye çalıştı ama ikinci atlı daha da yaklaştı, siyah atın toynakları neredeyse kafamıza çarpacaktı ve yalpalayıp gaza bastı.

Başka bir avcının taktiğini tanıdım. Birincisi bizi ikincisiyle yakın mesafeye zorlamıştı. Bizi aralarına çekiyorlardı, paniklememizi ve dümdüz koştuktan başka bir şey düşünmememizi sağlamaya çalışıyorlardı - güzel, pürüzsüz, öngörülebilir bir çizgide.

İkinci atlı bir kolunu kaldırdı ve elinde bir mızrağın karanlık şeklini tuttu. Mızrağı ileriye doğru fırlattı ve hedefi mükemmel bir şekilde buldu. Sol elimi havaya kaldırıp kalkan büyümü uzattım. Karışık sonuçlar verdi. Mızrak ona doğru uçuşt ve içinden geçerek büyümü parçaladı ama yüzüme doğru uçmak yerine, bıçağı boynumun arkasını kesecek ve arkasında yakıcı bir acı çizgisi bırakacak kadar saptırıldı.

Adrenalin akıyordu ve acının bir önemi yoktu. Yaranın bir atardamarı açıp açmaması da önemli değildi; açsa bile tıbbi yardım almak için duramazdım. Atlıya bir kuvvet daha fırlatmak için döndüm ama elini kaldırıp ürkütücü bir çığlık attı ve saldırım hedefimi rahatsız etmekten başka bir işe yaramadan dağıldı. Atı bir ya da iki adım kaybetti ama siyah mahmuzlarını hayvanın derisine sapladı ve hayvan kısa sürede hızını artırdı.

Büyük sürpriz, büyü Huntsmen için büyük bir tehdit değildi. Çözüm: Winchester.

Tüfeği Harley'in üzerindeki raftan aldım, bir elimde tutarken horozu geriye doğru ittim, sonra belimden bükerek sürücüye doğrulttum, ağır silahın ön kolu sol elime düştü. Nişan almak için fazla zamanım yoktu ve hızımız, kovalamacanın düzensizliği, karanlık ve yağmur göz önüne alındığında aslında ters etki yaratabilirdi. Ayrıca, ben Annie Oakley sayılmam. Bu yüzden en iyi tahminimi yaptım ve tetiği çektim.

Tüfek gök gürültüsünü andıran bir ses çıkardı ve binicinin omzundan, boynundan ve çenesinden parçalanmış bir gölge patlaması yükseldi. Maskenin altındaki zırha ve yüzünün bir kısmına baktım ve az önce Erlking'e bir kurşun sıktığımı yeniden dehşetle fark ettim.

Ve bir an sonra, *Cadılar Bayramı gecesi Erlking'e bir kurşun* sıklmış olduğumu akkor halindeki bir umut dalgasıyla fark ettim.

Erlking eyerinde yalpaladı ve atı sendeleyip yön değiştirerek tekrar irtifa kazandı. Mermi yatağına yeni bir mermi sürdüm, silahı bir tabanca gibi kavradım ve Karrin'in eğilmiş başının üzerinden geri döndürerek tek elimle sağdaki atlıya doğrulttum, o da mızrağını kaldırmış, yaklaşıyordu.

Tekrar tahmin ettim ve ateş ettim. Onu vuramadım ama silahın gürültüsü tam mızrağı fırlattığı anda geldi. Biniciyi sarsmadım ama alev gözlü at ürktü ve mızrak yanımızdan uçup gitti. Atlı caymamıştı.

Önce atını kontrol altına aldı, sonra garip, bir çığlık attı ve yanındaki kından uzun, kara ağızlı bir kılıç çıkardı. Aradaki mesafeyi tekrar kapatmaya başladı.

Karrin'in arkasında giderken tüfeğe hızlıca bir mermi daha yerleştirmek imkansızdı. John Wayne'in yaptığı, tüfeği tek elle çevirerek kurma hareketi var ya? Bunu yapmak için genişletilmiş, dikdörtgen manivela kollarından birine sahipseniz gerçekten yardımcı olur, benimki daha küçük, geleneksel dikdörtgendi. Ayrıca John Wayne olmak da işe yarıyor. Tüfeği göğsüme doğru çekmem ve sol elimle sabit tutmam gerekti. Atlı direksiyonu bize doğru kırdı ve tekrar ateş ettim; atı sarsılıp aniden hız değiştirdi, ıskaladım, kısa bir süreliğine geri çekildi ve sonra tekrar yaklaştı.

Sürücünün beni enayi yerine koyduğunu anlamadan önce bu döngüyü üç kez tekrarladım. Silaha saygı duyuyordu ama onun zayıf noktasını da biliyordu: beni. Kurşunlardan kaçmıyordu, *benden* kaçıyor, cephanemi tüketmemi sağlamak için başarı şansı az olan atışlar yapmam için *beni* ayartıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, Av'ın geri kalanı bize ayak uydurdu: bunun gibi *düzinelerce* atlı, artı belki bunun iki katı kadar gölgeli av köpeği, hepsi yaklaşık elli metre geride ve yukarıda duruyor, açıkça ilk iki avcıya ilk deneme onurunu veriyordu.

"Onun atı!" Karrin çığlık attı. "Atı vurun!"

Dişlerimi sıktım. Bunu yapmak istemiyordum. Tek bildiğim, o şeyin sadece bir at kostümü olduğuydu; o gölgeli dış kabuğun altında başka bir insan da olabilirdi.

Sürücü yine çığlık attı, sesi garip bir şekilde tanıdık ve tamamen tüyler ürperticiydi. Tekrar ve tekrar üzerimize geldi ve yağmurlu gecede delice bir hızla yarışırken, zamana karşı mermi takası yaparken onu tutmaya devam ettim.

"İşte orada!" Birden sol tarafımızı işaret ederek bağırdım. "İşte orada! Duvarlar!"

Eski çelik fabrikası alanına ulaşmıştık.

Karrin motoru çalıştırdı ve Harley'i açık araziye sürdü, geriye kalan tek yapılardan birine doğru çılgınca koştu - belki otuz ya da kırk metre yüksekliğinde, en az çeyrek mil boyunca birbirine paralel uzanan üç beton duvar - U.S. Steel'in son kalıntıları.

Atın toynakları yere vurmaya başladığında, her vuruşta aniden kızgın gümüş kıvılcım bulutları fırlattılar. Kara at acı içinde çığlık attı ve ben de bir meydan okuma narası attım - çelik fabrikalarında bir asır boyunca çalıştıktan sonra, durdukları yerde gerçek dışı seviyelerde çelik ve demir izleri olmalıydı - ve bu atı ayakta tutan güç her neyse

Vahşı Av, Faerie'nin diğer varlıklarından daha fazla hoşlanmadı.

"Duvarların arasına!" diye bağırdım. "Hadi, hadi, hadi!"

"Bu çılgınlık!" Karrin bağırdı.

"Biliyorum!"

Harley'i bir moloz yığınının etrafından dolaştırdı ve iki duvar arasındaki ağır gölgelere doğru hızla ilerledi.

"Daha yakına!" Çığlık attım. "Onu duvara doğru zorlayın!" "Neden!"

Kükreyen bir Harley'in üzerinde çeyrek mil *hızla* geçiyordu ve önümüzde sadece Michigan Gölü'nün soğuk suları vardı. "Acele edin!" Çığlık attım.

"Agh!" Karrin uludu ve Harley aniden yavaşlayıp sağa kırdı.

Bir anda atlıyla eşit hale geldik ve yüzünü çevreleyen karanlıktan hiçbir ifade görünmese de, vücut dili bir şoktu.

Şimdi tehlikeli kısma geldik diye düşündüm. Bu da beni kıkırdamaya itti.

Artık tehlikeli olmaya başlamıştı.

Sürücü hızını değiştiremeden veya irtifa alamadan ve Harley hala sürücüye doğru eğilmişken, sol ayağımı koltuğun üzerine çektim ve bir elimde artık boş olan Winchester'ı tutarak ona doğru fırladım.

Atlıya çarptım ama her kimse çok *güçlüydü*. Elimde Kış Şövalyesi'nin gücü vardı ama atlıyla kıyaslandığında benim gücüm bir çocuğunkinden farksızdı. Göğsüme sert bir kol fırlattı ve neredeyse yuvarlanmama neden oluyordu ama koluna tutundum ve o düşerken ben sadece asıldım. Bu her şeyi değiştirdi. Bu güce karşı güç meselesi değildi. Bu, onu kaslara karşı kütle ve kaldırma yarışına dönüştürdü ve kaslar kaybetti. Atlıyı eyerinden sürükledim ve ikimiz de hızla sert zemine çarptık.

Çarpmanın etkisiyle elim kolundan ayrıldı ve kollarımla başımı korumaya çalıştığımı hatırlıyorum. Winchester da benden uzağa uçtu. Sürücünün de yuvarlandığını görebiliyordum, etrafındaki gölgeli maskeden gümüş rengi bir ateş yükseliyordu. Metreler sonra yuvarlanmayı bıraktım ve çılgınca sendeleyerek ayağa kalktım. Birkaç metre ötede yatan Winchester'ı gördüm ve ona doğru atladım.

Silahı aldım ama daha dolduramadan arkamda bir ayak sesi duydum ve dönerek silahı başımın üzerine, yere paralel bir şekilde kaldırdım. Tam zamanında oldu. Devasa bir darbenin sersemletici gücünü hissettim ve Winchester'ın çeliğine karşı bir kılıç çınladı.

sekizgen namlu.

Kringle aldığı darbeden sonra hızla toparlandı. Üzerinden gölge maskesinin parçaları ama hâlâ zırhı ve beyaz kürkle süslenmiş kan kırmızısı bir pelerin ve başlık giyyordu. Kılıcı gümüşü ve süssüzdü ve onu hızlı bir dizi vuruşla savurdu. Winchester'la çılgınca engelledim, ama dövüş hakkında tamamen üstün olduğumu bilecek kadar bilgim vardı. O kılıcı birkaç saniye içinde bana saplayabilirdi.

Ben de eğildim, arkadan gelen bir darbeye geri sıçradım ve tüfeği ateş edecekmiş gibi omzuma kaldırdım.

Bu onu durdurdu, Kringle'ı teorik mermiden kaçınmak için bir tarafa dönmeye zorladı ve bunu yaptığında, sahip olduğum tüm iradeyi büyümlü bir güç mızrağına çarptım. "*Forzare!*"

Kringle onun boyundaki bir adama göre inanılmaz çevik bir şekilde kenara kaydı ve vuruş onu tamamen ıskaladı.

yıkık duvarın dibini de ıskalamadı.

Birkaç ton ağırlığında olması gereken beton bir gürültüyle çöktü. Kringle hızlı ve becerikliydi ama mükemmel değildi. Kendini ezilmekten kurtardı ama birkaç büyük taş ona çarptı ve sendelemesine neden oldu.

İlkel bir çığlık attım ve ona saldırdım. Omuzlarından vurduğum ve kılıcını kullanamayacak kadar dengesini kaybetmişti. İkimiz de yere yığıldık ama ben onun üzerine diz çöküp Winchester'ın çelik namlusunu iki elimle kavradım ve bir sopa gibi tuttum.

Kringle dondu kaldı, bana bakıyordu ve ben birden gecenin tamamen sessizleştiğini fark ettim. Etrafıma bakındım. Vahşi Av etrafımızı sarmıştı, atlar durmuş, binicileri dikkatle bizi izliyordu. Tazılar atların ayaklarının dibinde endişeyle volta atıyor ama yaklaşmıyorlardı. Erlking de oradaydı, gölge maskesi parçalanmış, omzundaki görünür zırha yeşilimsi kan bulaşmıştı. Sağ kolu gevşekçe sarkıyordu. Kringle'a döndüm.

"Katıl, saklan ya da öl," diye hırladım. "Vahşi Av sizin için geldiğinde seçenekleriniz bunlar."

Kringle gözlerini kıstı. "Herkes bunun doğru olduğunu biliyor."

"Artık değil," diye homurdandım. Yavaşça ayağa kalktım ve aynı yavaşlıkla tüfeği indirdim. Sonra Kringle'a bir el uzattım. "Bu gece *Av bana* katılıyor." Bakışlarımı sessiz topluluğun üzerinde gezdirdim, sahip olduğum tüm çelik ve kararlılıkla doldurdum. "Az önce Erlking'i bankta yatırdım ve ucube Noel Baba'yı dövdüm," dedim onlara. "Şimdi siz söyleyin. Sırada kim var? Kış Sarayı'nın bir üyesi ve Mab'ın seçilmiş olan Kış Şövalyesi'nin sonunu getirmeye kim geliyor? En tepede kim var

Bu besin zincirinden mi? Çünkü bu gece Cadılar Bayramı ve ben hiçbirinizden korkmuyorum."

Ateş ışığı gözleri dört bir yandan bana baktı ve hiçbir şey .

Sonra Kringle'ın kıkırdaması gırtlğından yükselmeye başladı, derin ve içten bir neşenin titreşen sesi. Kocaman ellerinden biri benimkinin üzerine kapandı ve onu ayağı kaldırdım. Bunu yaparken Erlking'e bir göz attım. Yüzünü göremiyordum ama çok hafifçe başını bana doğru salladı. Bunu yapma biçiminde ironik bir şey vardı ve bir tür sessiz eğlence hissettim.

Harley yavaşça mırıldanarak bize doğru gelirken alçak bir gümbürtü duyuldu. Karrin gözlerini kocaman açarak manzaraya baktı ve motosikleti yanımda durdurdu.

"Harry?" diye sordu. "Az önce ne oldu?"

"Liderlik değişimi," dedim ve bir bacağıma Harley'in üzerine atarak arkasına geçtim. Ben bunu yaparken bile gölgeler dönmeye ve kaymaya başladı. Kringle'ın bacaklarına sürünerek gizleyici maskeyi onardılar ve bunu yaparken Harley'e ve üzerinde oturan iki kişiye de tırmanmaya başladılar.

Tuhaf bir duyguydu. Fiziksel algımla ilgili her şey keskinleşti ve aniden etrafımdaki dünyayı mükemmel bir netlikle algılayabildim. Avın diğer üyelerini hissedebiliyordum, tam olarak nerede olduklarını ve ne yaptıklarını tamamen içgüdüsel olarak biliyordum - onlara da rehberlik eden bir içgüdü. Gece, öğlen güneşi kadar parlak olmasına rağmen gece olarak kalan gümüşü bir masal diyarına dönüştü. Gölge maskeleri yarı saydam bir şeye dönüştü, öyle ki yeterince yakından bakarsam arkasında ne olduğunu görebiliyordum. Çok fazla bakmadım. Tüm o gölgelerin ardında ne olduğunu bilmek istemediğime dair bir his vardı içimde.

Karrin Harley'in gaz pedalını gergin bir şekilde çevirerek motoru çalıştırdı ama motor kükremek yerine ilkel bir çığlık attı. Bu çığlık anında Av'ın her bir üyesi tarafından benimsendi, hatta Kringle gölge maskesini geri takıp atına tekrar bindi ve yüzüme doğru döndü.

"Sör Şövalye," dedi Kringle, başını hafifçe bana doğru eğerek, "bu güzel, fırtınalı akşamda sizi hangi oyun eğlendiriyor?"

Tüfek tekrar dolana kadar cepbane kemerinden Winchester'a mermi yüklemeye başladım. Sonra bir fişegi boruya soktum, yenisini boruya yerleştirdim, bir çırpıda namluyu kapattım ve kurt gibi bir gülümsemenin ağzıma yayıldığını hissettim. "Bu gece mi?" diye sordum. Hepsine hitap etmek için sesimi yükselttim. "Bu gece Yabancıları avlayacağız!"

Vahşi Av'dan yükselen kana susamış çığlık

Sağır edici.

Bölüm

Kırk iki

"P ipe !" Bağırdım. "Oraya varana kadar sessiz olacağız!"

Av hemen olmasa da sakinleşti. Karrin Harley'in motorunu devirdi ve motor tamamen sessizleşti. Artan devirlerin titreşimini hissedebiliyordum ama sese dönüşmüyordu. Harley'in etrafındaki gölgeler değişti ve dalgalandı ve bir saniye sonra bir şekil aldıklarını fark ettim - bir jaguar gibi kaslı ve katı, devasa bir kara kedi şekli. Bu benim için hayret vericiydi. Büyü kendi iradesiyle bir şeyler yapan, kısmen bilinçli bir güç değildi. Elektrikten daha sanatsal bir şey değildi.

"Tamam," dedim Karrin'e. "Hadi ."

"Uh," diye sordu başını çevirmeden, "nereye taşınalım?"

"Adaya," dedim.

"Harry, bu bir motosiklet." "İşe yarar," dedim. "Şuna baksana."

Karrin Harley'in görünüşünü fark edince irkildi. "Göle doğru sürmemi istiyorsun."

"Kabul etmelisin ki," dedim, "senden yapmanı istediğim en çılgınca şey bu değil. *Bu gece* senden yapmanı istediğim en çılgınca şey bile değil."

Karrin bir an için bunu düşündü ve "Haklısın. Hadi gidelim."

Harley'i vitesle taktı, toprak ve çakıldan oluşan bir horoz kuyruğu fırlattı ve gölün kıyısına doğru koşmaya başladık. Çelik fabrikaları zamanında gerçek bir nakliye trafiğine sahipti ve düz inşaat alanı suyun kenarına kadar ilerliyor ve aniden alçalıyor, su dört ya da beş metre aşağıya iniyordu.

Karrin motoru çalıştırdı, son iki yüz metreyi düz bir deparla kat etti ve Harley'in motorunun torku destansı bir şeydi, gölge maskesi tarafından tamamen zapt edilemeyecek kadar gürültülüydü, gölge kaplanın ağzından derin bir kükreme olarak çıktı. Karrin iki parça heyecan ve bir parça dehşet içeren bir çığlık attı ve biz

lastikler gölün yüzeyine düşmeden önce yirmi metre uçtu
-Ve tuttu.

Bisiklet birkaç kez zıpladı ama Karrin'e tutunarak uçmaktan kurtuldum. Yine de ilginç bir soru vardı: Eğer uçsaydım, su sonsuz bir asfalt tarlası gibi beni destekler miydi? Yoksa normalde olduğu gibi mi davranırdı?

Tüm av arkamızda, toynakların alçak gürültüsü ve tazıların nefes alışları dışında sessiz bir şekilde ilerliyordu ki aniden gümüş yıldız ışığı parlak masmavi bir maviye dönüştü.

"Oha!" Karrin dedi ki. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hiç sanmıyorum," dedim. Omzumun üzerinden baktım ve Kringle ile Erlking'in arkamdan geldiğini gördüm, başımı onlara doğru sallayarak işaret ettim ve onlar da Harleytiger'ın iki yanına yanaştılar.

"Bu da ne?" Gökyüzünü işaret ederek sordum.

"Zamansal bir basınç dalgası," dedi Erlking alev alev yanan gözlerini kısarak.

"Ne?" diye sordum.

Erlking Kringle'a baktı. "Bu senin uzmanlık alanın. Açıkla bakalım."

Kringle, "Birileri zamanı bize karşı büküyor," dedi.

Bir saniye ona baktım ve sonra anladım. "Acele ettiriliyoruz, böylece oraya çok geç varacağız," dedim. "Bir Doppler kaymasına bakıyoruz."

Erlking merakla Kringle'a "Söyledikleri doğru mu?" diye sordu. "Esasen, evet. Benim hesabıma göre şimdiden yarım saat kaybettik." "Bunu kim yapmış olabilir?" Ben sordum.

"Bununla daha önce de karşılaşmıştın büyücü," dedi Kringle. "Tahmin edemez misin?"

"Kraliçelerden biri," diye mırıldandım. "Ya da onların seviyesinde çalışan biri. Bu dalgadan kurtulabilir miyiz?"

Erlking ve Kringle birbirlerine baktılar. "Sen Av'ın liderisin," dedi Kringle. "Gücünle yazdığın şey her birimizi onurlandıracak. Bunu yapmak ister misin?"

Benimle dalga mı geçiyordu? Hangi giysilerimin sıcak suda güvenle yıkanabileceği konusunda ne kadar fikrim varsa, zamanın dokusuyla nasıl oynayacağım konusunda da o kadar fikrim vardı. "Muhtemelen başıma gelecekler için kendimi saklamam gerekiyor," dedim.

Kringle başını salladı. "Eğer senin isteğin buysa," dedi çekingen bir sesle, "ellerimizi ona karşı koyabiliriz."

"Yap," dedim.

İkisi de başlarını sallayarak beni selamladılar ve sonra atları sürünün önüne doğru koşmaya başladı. Atlarının toynaklarından kıvılcımlar uçuşmaya başladı, önce mavi, sonra aniden koyulaşarak kıızıla dönüştü. Hava parıldıyor gibiydi ve etrafımızdan garip, çarpık sesler geliyordu. Sonra gök gürültüsü ile bir patlayıcının ateşlenmesi arasında bir ses gibi yankılanan bir çarpışma oldu. Hava ikisinin önünde bir perde gibi ikiye ayrıldı ve Hunt havanın içinde savrulurken yıldızlar tekrar normal gümüş renklerine büründü.

"İyi işti, sanırım!" diye bağırdım ve sonra Kringle'ın artık orada olmadığını fark ettim, ama Erlking hâlâ hızla ilerliyordu. Sonraki birkaç dakika boyunca Karrin ve bana ayak uyduracak kadar yavaşladı. "Hey, Jöle Dolu Kase nereye gitti?"

"Kringle bizim akıntıdan kurtulmamız için bir basamaktı," diye karşılık verdi. "Bizi dışarı çıkarmak için geride kalması gerekiyordu. Kıyının ilerisinde bize tekrar katılacak."

"Harry," dedi Karrin.

"Kıyıdan ne kadar uzakta?"

Erlking yaralanmamış koluyla omuz silkti. "Zaman biz ölümsüzler için korkutucu olmayabilir, Sör Şövalye, ama bizim bile kontrolümüzün ötesinde devasa bir güçtür. Ne kadar sürerse o kadar sürecektir."

"Harry!" Karrin tersledi.

Gözlerimi öne çevirdim ve genişlediklerini hissettim.

Demonreach'e varmıştık ve ada saldırı altındaydı.

İlk gördüğüm şey adanın kıyı şeridini çevreleyen perde duvarıydı. Suyun kenarından Ekim gökyüzüne doğru uzanan, yoğun bir aurora borealis gibi, opalesan bir ışık titreşiminden başka bir şey değildi. Adanın ağaçları üzerinde ürkütücü bir parıltı yaratarak onları tehditkâr siyah gölgelere boğuyordu ve gölün sularındaki yansıması olması gerekenden üç ya da dört kat daha büyük ve renkliydi.

Av hızla yaklaştıkça diğer ayrıntıları da seçebiliyordum. Adanın etrafında küçük bir tekne filosu vardı; İkinci Dünya Savaşı'nın Pasifik tiyatrosundan fırlamış gibiydi. Teknelerin bazıları mütevazı eğlence amaçlı modellerdi, birkaç tanesi en az *Su Böceği* büyüklüğündeydi ve üç tanesi de gölde yirmi yüklü tren vagonu taşıyabilecek türden römorkör-mavna ünitelerine benziyordu.

Kıyının etrafındaki sularda hareketlilik görebiliyordum. Gölden iğrenç ve büyüleyici *şeyler* çıkıyordu, yüzlercesi. Demonreach'in perde duvarına çarptılar. Işık, dokundukları yerde sıvı eşmerkezli daireler halinde titreşti ve uzaylıların acı çığlıkları

havayı bir kırılma noktasına doğru gerdi. Kıyıya yirmi metre sular şeytani bir çılgınlık içinde köpürdü ve çalkalandı.

Havada bir güç dalgasının kıpırdadığını hissettim ve hastalıklı yeşil enerjiden oluşan bir şimşek suları aşarak perde duvarına çarptı. Tüm duvar bir saniyeliğine karardı ama sonra ada saldırıya direnince yeniden canlandı. Cıvatayı mavnaya kadar takip ettim ve güvertede duran, adaya bakan, garip, kıvranan bir pelerin içindeki bir figür gördüm-Kabuk Surat.

İzlerken, koyu renk giysili sekiz kişilik bir ekibi taşıyan bir Zodyak botun kıyıya doğru ilerlediğini gördüm. Teknenin burnundaki adam omzuna bir şey kaldırdı, büyük bir *gümbürtü* duyuldu ve çalıkların arasında bir ateş filizlendi, göz kamaştırıcı bir kimyasal parlaklıkla yanıyordu. Sonra Zodyak sanki bir karşı saldırıdan kaçıyormuş gibi dönerek tekrar dışarı fırladı

-Ya da belki de lastik bir botta otururken piranaya benzeyen çılgın Yabancılarla dolu sulara yakın bir yerde kalmak istemiyorlardı. Yarım düzine başka tekne de aynı şeyi yapıyordu ve benzer birkaç tekne daha, karaya çıkma şansını sessizce bekleyen silahlı adamlarla dolu olarak hareketsiz duruyordu.

Şok içinde bakakaldım. Son yağan yağmur adanın yakın zamanda alev almayacağı anlamına geliyordu ama bu geceki çatışmanın boyutunu tamamen hafife almışım, ey tanrılar ve küçük balıklar. Bu sadece bir ritüel büyüü değildi.

Bu topyekûn bir amfibi saldırıydı, benim kendi minyatür savaşımı.

"Erlking," dedim. "Av'ı perdeleyebilir misin lütfen?"

Erlking bana ve sonra tekrar Av'a baktı ve aniden hem görüntüye hem de sese karşı bir perdenin soğuk, garip bir şekilde düz ses veren loşluğu bir bulut gibi etrafımızda toplandı.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Ayin için yine de bir platforma ihtiyaç var ve bunu kurmak zaman ve emek ister, en az bir gün. Belli olur. Daha adaya bile çıkmadılar." Sonra gerçek bir anda yüzüme çarptı. "Mavnalar," dedim. "Mavnalardan birinin üzerine bir ayin platformu kurdular. Mantıklı olan tek şey bu."

Erlking, "Gölün suları, altından geçen ley hatlarından çekebilecekleri gücü azaltacaktır," dedi.

"Evet," dedim. "Bu yüzden kıyıya saldırıyorlar. Bir gedik açmaya zorlayacaklar ve ardından mavnayı adada karaya oturtacaklar. Bu onları ley hattıyla doğrudan temasa geçirecek."

"Burada *çok sayıda* Yabancı var, Sör Şövalye," diye belirtti. "Eğer sayıları karşısında tikanırsak, Av ile savaşmak için fazlasıyla yeterli. Onlar için oluşturduğumuz tehlikeyi öğrendiklerinde bize tek bir canavar gibi tepki vereceklerdir. Çatışmaya nerede gireceğimize dikkat edin."

"İlk yumruğu saydırsak iyi olur," dedim. "Üç mavna. Hangisinin platformu var?"

"Neden sadece bir tane olduğunu varsayıyorsun?" diye sordu Karrin. "Ben , fazlalık olsun diye üçüne de büyü yapardım."

"Fazlalık olsun diye üçüne de büyü yapmış olabilirler," dedim.

Dirseklerinden birini hafifçe karnıma dayadı.

"Buna bir mavnayı batırarak başlayacağız," diye karar verdim. Sonra gözümü kırıştırdım ve Erlking'e baktım. "Bir mavnayı batırabilir miyiz?"

Gölge maskeli Erlking başını hafifçe yana eğdi, yanan gözleri kısıldı. "Büyücü, lütfen."

"Doğru," dedim. "Özür dilerim. Eeny, meeny, miney, moe, ayak parmağından bir Köpekbalığı Surat ." Az önce Yabancı'yı gördüğüm ortadaki mavnayı işaret ettim. ". Ve kez , iki gruba ayrılacağız. Sen avın yarısını uzak taraftaki mavnaya götüreceksin, ben de kendi yarımı yakındakine götüreceğim. Eğer ayinin gerçekleşme ihtimalini ortadan kaldırıabilirsek, belki de geceyi bitirip evlerine dönerler."

"Bu pek olası görünmüyor," dedi Erlking. Onu vurduğum kolunu yavaşça esnetti ve rahat olmasa da goblinlerin lordunun yaralanmadan sonra işlevsel olarak iyileştiğini hissedebiliyordum.

"Denemeden asla bilemezsin," dedim. Tekrar Av'a baktım ve ortadaki mavnayı işaret ettim. Talimatlarımı onlara tekrarlardım ve is karası eller düzinelerce karanlık silahı çekti.

Karrin'e doğru biraz eğildim ve kulağının dibinde, "Buna hazır mısınız?" dedim.

"Sadece bir deli buna hazır olabilir," dedi. Konuşurken duyabiliyordum. Sonra başını çevirdi ve ben tepki veremedem ağzımın tam ortasına bir öpücük kondurdu.

Neredeyse Harley'den düşüyordum.

Başını geriye çekti, bana hınzırca bir gülümseme fırlattı ve "Şans için. *Yıldız Savaşları tarzı.*"

"Şu anda çok ateşlisin," dedim ona. Winchester'ımı başımın üzerine kaldırdım, sonra ileriye gösterecek şekilde bıraktım ve Av, sessiz, görünmez ve kaçınılmaz bir şekilde tüm çılgın hızıyla ilerledi.

Murphy'ye "Arka tarafını geç," dedim. "Kıç tarafını mı kastediyorsun?"

"Evet, o," dedim gözlerimi devirerek. Ve sonra irademi toplamaya başladım.

Zordu, ağır bir kumaşın içinden nefes almaya çalışmak gibi yavaş bir zorlamaydı. Bir avuç kum tutmak gibiydi. İçime çektiğim her enerji

elimden kayıp gitmek istiyordu ve ben onu tutmaya çalıştıkça daha fazlası parmaklarımın arasından akıp gidiyordu.

Bu yüzden dişlerimi sıktım, çalışacak çok fazla enerjim olmayacağını kabul ettim ve mavnaya yaklaşıırken onu gevşekçe, nazikçe tutmaya çalıştım. Onu ilk geçen bizdik ve geçerken elimi uzatıp "*Forzare!*" diye bağırdım. Ham irade havaya sıçradı ve bizi gizleyen perdemizi parçaladı. Enerji bir koni şeklinde odaklanmıştı, tepesi iğne gibi sivriydi ve giderek genişleyerek yaklaşık on beş santim enindeydi - görünmez bir mızrak. Elimdeki sınırlı enerjiyle daha fazlasını yapamazdım. Bir çınlama ve yırtılan metalin çığlığıyla mavnanın gövdesine çarptı ve sonra onu geçtik ve Karrin Harley'i sıkı, eğimli bir dönüşe çekiyordu.

Omzumun üzerinden baktım ve Erlking'in elinde kılıcıyla eyerin üzerinden eğilip vurduğunu gördüm. Bir tıslama sesi ve gıcırdayan çelikten bir uluma duyuldu ve mavnanın gövdesinde açtığım delikten başlayarak, kılıcının basitçe kestiği yerde kırmızı-sıcak metalden düz bir çizgi belirdi. Onun arkasından sıradaki atlılar saldırdı, silahları çeliği yumuşak çam gibi oyuyor, zayıflamış bölümü kesiyor ve açtığım ilk deliği gittikçe daha geniş bir şekilde yırtıyordu.

Bir öfke uluması duydum ve mavnanın güvertesine baktığımda Köpekbalıği Surat'ın çoktan Av'ın atlılarına saldırmak için enerji topladığını gördüm.

Av köpeklerini hesaba katmamış.

Gücünü açığa çıkaramadan, bir düzine canavar tek bir psikopat köpek dalgası halinde hep birlikte ona çarptı. Illinois'in büyük bir bölümünde kendilerine hız cezası kesilmesine neden olacak kadar hızlı koştukları için, darbe korkunçtu. Tazılar ve Yabancı, mavnanın raylarının üzerinden uçarak Michigan Gölü'nün sularında kayboldular ve bir şekilde, savaşın dalgaların altında devam ettiğini biliyordum.

Erlking cesaretlendirici bir çığlık attı ve bu çığlık, kolun kuyruk kısmı mavnayı geçerken diğer biniciler tarafından da yankılandı. Son binici vurduğunda, parçalanmış çelik gövdenin parlayan kenarlarından ürkütücü yeşil bir ateş sütunu yükseldi ve gergin dikişlerin iniltisiyle mavna, Hunt'ın açtığı delikten içeri su hücum ederken sağa-sancak tarafına doğru kötü bir şekilde yatmaya başladı.

Karrin Harley'i hırıltılı bir dönüşe sokmuştu bile; bu dönüş, batmaya başlayan geminin güvertesini görmemizi sağlıyordu. Akıllıca. Benden daha ileriye düşünüyordu. Mavnanın güvertesine boyanmış düzinelerce çizgi ve figürün yanı sıra yanan mumları, tütsüleri ve çoğu tavşan olan hayvan kurbanlarının küçük, hareketsiz kalıntılarını açıkça görebiliyordum,

kediler ve köpekler gibi görünüyordu.

Ritüeller, her ne şekilde olursa olsun, açık ya da başka türlü, her zaman bir çemberin kullanımını içerir - başka bir şey olmasa bile, tüm kurbanlarla biriktirdikleri enerjiyi tutmak için çember orada olmalıydı. Bu çember görünmez bir şekilde, belki de başlangıçta tütsü ya da başka bir şeyle kurulmuştu ama su çemberin kenarından akarken, bastırılmış enerjiyi hemen dağıtmaya başladı ve suyun yüzeyinde dans eden, statik gibi, çırpınan kıvılcım bulutları olarak görülebiliyordu.

Ve sadece bir saniyeliğine, gecenin içinde her şey sessizliğe büründü.

Sonra suda bir karışıklık oldu ve aşağıdan daha çirkin yeşil bir ışık akmaya başladı. Su aniden yukarı fırladı, yüzeyin altında hareket eden bir şey tarafından yer değiştirdi ve sonra Köpekbalgı Surat derinliklerden patladı, tuhaf bez pelerini dokunaç benzeri çıkıntılardan oluşan devasa bir bulutla etrafına yayıldı. Gözsüz yüzünü bana çevirdi -tam olarak bana, Karrin'e ya da Erlking'e değil- ve öyle yüksek bir öfke çığlığı attı ki, her yöne doğru elli fit boyunca su titreşti ve onunla birlikte dans etti.

Ve saf, şiddetli, kör *edici, mide bulandırıcı* bir acı dalgası Michigan Gölü'nün yüzünü kapladı.

Bölüm

Kırk üç

S Birdenbire Karrin'in Harley'sinin kaltak koltuğunda değildim. Havada asılı kalmıştım ve acı içindeydim.

Gözlerimi açtım ve çılgınca baktım. Çorak, buz gibi toprak. Soğuk gri gökyüzü. Kollarım ve bacaklarım X şeklinde gerilmişti ve masmavi bir gökyüzü rengindeki buz onları kaplamış, yaşlı, düğümlü bir ağaç gibi hissettiren bir şeye doğru gerilmiş halde tutuyordu. Her yerimdeki kaslar ve bağlar titreyerek kırılma noktasına gelmişti. Kalp atışlarım işkence gibiydi. Yüzüm yandı, beni bile incitecek kadar şiddetli soğuğa maruz kaldım.

Çılgılık atmaya çalıştım ama atamadım. Onun yerine yavaş, boğuk bir inilti çıktı ve buz gibi havaya kan öksürdüm.

"Bunun olacağını biliyordun," dedi bir ses, hâlâ tüm bedenimi titreten bir ses, beni ne kadar uzun süre işkence altında tuttuğunu umursamayan basit ve temel bir şey. "Bugünün geleceğini biliyordun. Ben neysem oyum. Sen de öylesin."

Mab sol taraftan görüş alanıma girdi. Gözlerimi ona odaklamak için zar zor yeterli gücüm vardı.

"Son Şövalyeme ne olduğunu gördün," dedi ve yavaş adımlarla bana yaklaşmaya başladı. Ona bu zevki tattırmak istemedim, ama elimde değildi - yumuşak bir ses çıkardığımı duydum, hareket etmek ya da kaçmak için zayıf bir çaba gösterdiğimi hissettim. Bu, onun geniş gözlerinin bir anlığına parlamasına neden oldu. "Sana bir amaç için güç verdim ve bu amaç tamamlandı." Elini yavaşça ters çevirdi ve içinde tuttuğu bir şeyi gösterdi; iğne olamayacak kadar büyük, çivi olamayacak kadar küçük, küçük bir metal çivi. Bana yaklaştı, ince uçlu eteri iki parmağının arasında yuvarladı ve gülümsedi.

Parmak uçları göğsümün ve kaburgalarımın üzerinde gezinirken ürperdim. *Zayıf* kelimesini vücuduma onlarca alfabeyle ve yüzlerce dilde kazımış, etime, avuç içlerime, ayak tabanlarıma kilometrelerce yara iziyle işlemişti.

Bitmesini istedim. Beni öldürmesini istedim.

Yüzüme doğru eğildi. "Bugün," diye nefes aldı, "dişlerini oymaya başlıyoruz."

Soğuk beni sardı ve dışarıda tutmaya çalışsam da ağzıma su doldu. Bir kısmı çatlamış dudaklarımdan sızdı. Daha fazlası burun deliklerimden yukarı çıkıp uzun bir yol izledi ve sonra donarak buza dönüştü, çenelerimi yavaşça ayırmaya zorladı. Mab bana doğru eğilip dağlayıcıyı kaldırdı ve alet kesici dişlerimi tırmalamaya başladığında hafif bir oksitlenme kokusu aldım. . . .

Oksidasyon. Pas kokusu.

Pas, çelik demektir; Kış Ana dışında gördüğüm hiçbir Peri'nin dokunamadığı bir şey.

Bu aslında benim başıma gelmiyordu. Gerçek değildi. Acı gerçek değildi. Ağaç gerçek değildi. Buz gerçek değildi.

Ama . . . Onları hala hissediyordum. Arkalarında bir şey hissedebiliyordum, bana ait olmayan bir irade, acı fikrini, çaresizlik imgesini, kurşuni korkuyu, umutsuzluğun acı kezzabını bana dayatıyordu. Bu daha önce hiç görmediğim bir psişik saldırıydı. Bundan önce hissettiklerim, kıyaslandığında zayıf gölgelerdi.

Hayır, diye
düşündüm. "Nnngh,"
diye inledim.

Ve sonra derin bir nefes aldım. Hayatım böyle sona ermeyecekti. Bu gerçek değildi. Ben Harry Dresden'dım, Beyaz Konsey'in Büyücüsü, Kış Şövalyesi. İblislerle ve canavarlarla yüzleşmiş, düşmüş meleklerle ve kurt adamlarla savaşmış, büyücülerle, tarikatlarla ve adı olmayan acayip şeylerle boğuşmuştum. Karada ve denizde, şehrimin üzerindeki gökyüzünde, antik harabelerde ve insanlığın çoğunun varlığından haberdar olmadığı ruh diyarlarında savaştım. Düzinelerce savaşta kazandığım yaraları taşıdım, kâbuslardan düşmanlar yarattım ve küçük bir kız uğruna karanlık bir imparatorluğu çökerttim.

Ve serseri bir Yabancı ve onun psişik haymaker'ı için pes edeksem lanetlenirdim.

Önce kelimeler. Neredeyse her şey kelimelerle başlar.

"Öyleyim," diye nefes aldım ve birden ağzımdaki buzlar çözüldü.

"Ben Harry'yim. . ." Nefes nefese kaldım ve acım ikiye katlandı.

Ve ben güldüm. Sanki hiç kaybetmeyi bilecek kadar sevmemiş bir ucube *bana* acıdan bahsedebilirmiş gibi.

"BEN HARRY BLACKSTONE COPPERFIELD DRESDEN'IM!" I
kükredi.

Buz ve tahta paramparça oldu. Donmuş taş, bir topun patlamasına benzer bir sesle çatladı, küçük yarıklardan oluşan bir örümcek ağı benden dışarı yayıldı. Ve

Mab'ın görüntüsü benden uçup gitti ve kırılan bir vitray gibi binlerce kristal parçaya ayrıldı. Soğuk, acı ve dehşet, aniden burnuma saldıran büyük ve aç bir canavar gibi benden uzaklaştı.

Yabancılar psişik saldırılarına bayılırdı ve bu saldırının Köpekbalıği Surat'ın sudan çıkmasından yaklaşık iki saniye sonra gerçekleştiği düşünülürse, arkasında kimin olduğu oldukça açıktı. Ama bu sorun değildi. Köpekbalıği Surat zihin savaşını seçmişti. Öyle olsun. Benim kafam, benim kurallarım.

Sağ kolumu donmuş gökyüzüne kaldırıp sözsüz ve öfkeli bir şekilde bağırdım ve kaynayan gökyüzünden kızıl bir şimşek çaktı. Elime çarptı ve sonra toprağa düştü. Donmuş toprak her yere sıçradı ve temizlendiğinde, şakağım kadar uzun ve birleşik başparmağım ve işaret parmağım kadar büyük, rünler ve işaretlerle oyulmuş meşe bir çeyrek asa tutuyordum.

Sonra sol kolumu toprağa uzattım ve tekrar haykırdım, tek bir çağırma hareketiyle yukarı kaldırdım. Altımdaki topraktan metaller kopardım ve bunlar vücudumun etrafında sis gibi dönerek sivri uçlar ve çıkıntılı bıçaklarla kaplı bir zırh giysisine dönüştü.

"Tamam, koca adam," diye hırladım, şimdi bile tekrar saldırmak için kendini toplayan karanlık iradeye. "Artık benim kim olduğumu biliyoruz. Bakalım sen kimsin?" Asayı aldım ve ucunu yere vurdum. "*Kimsin* sen!" diye sordum. "Benim kafamda oynuyorsun, benim kurallarım ile oynuyorsun! Kendini tanı!"

Cevap olarak sadece büyük bir kükreme sesi duyuldu, sanki kızgın bir kutup rüzgârı fırtınaya dönüşüyordu.

"Oh, hayır, yapamazsın," diye mırıldandım. "Bunu sen başlattın, sürüngen! Yakınlaşmak ve kişiselleşmek mi istiyorsun, hadi oynayalım! *Kimsin* sen?"

Okyanusun derinliklerinde duyabileceğiniz türden muazzam bir ses gökyüzünü inletti.

"Sana üç kez emrediyorum!" Bağırdım, irademi odakladım, sesime akıttım ve bu ses manzaranın üzerinde gürledi. "Sana üç kez emrediyorum! Adımla sana emrediyorum: Bana kim olduğunu söyle!"

Sonra tepedeki bulutların arasından dönen devasa bir şekil belirdi; bir yüz, ama sadece en geniş, en kaba haliyle, bir çocuğun çamurdan yapacağı bir şey gibi. Gözlerinde şimşekler çakıyor ve bora rüzgârlarının sesiyle konuşuyordu.

BEN KAPI KIRICIYIM, HABERCIYIM!

BEN KORKU VERICIYIM, UMUT

KATILI!

BEN DAHA ÖNCE YÜRÜYEN KİŞİYİM!

Bir an orada öylece durup gökyüzüne baktım, şok olmuştum.

Cehennem
çanları. İşe
yaradı.

O şey konuştu ve konuştukça ne olduğunu anladım, sanki bana onun temel kimliğinin, öz benliğinin bir fotoğrafı verilmişti.

Bir saniyeliğine, ondan daha fazla değil, onu, ne yaptığını, ne istediğini, ne planladığını ve ... *anladım*.

Ve sonra o an geçti, bilgi geldiği gibi yok oldu - bir şey hariç. Her nasılsa, içgörünün birkaç kırıntı parçasına tutunmuştum.

Kafamı parçalamaya çalışan şeyin bir Walker olduğunu biliyordum. Başka kimsenin onlar hakkında pek bir şey bilmediği ve son derece kötü haber oldukları dışında onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Onlardan biri, ben on altı yaşındayken beni öldürmeye çalışmıştı. Neredeyse öldürüyordu. Ama şimdi durduğum yerden, beni gerçekten öldürmeye çalıştığından emin değildim. Beni şekillendiriyordu. Ne için olduğunu bilmiyorum ama beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Ve kafamdaki bu şey, Sharkface adını verdiğim şey, onun gibiydi, bir Walker, bir akran. Devasa, güçlü ve daha önce gördüğüm güç türlerinden tamamen farklıydı. Bu şey Mab'dan daha *büyük* değildi. Ama ondan korkunç, dayanılmaz derecede daha *derindi*, heykelin kendisiyle karşılaştırıldığında bir heykelin fotoğrafı gibiydi. Emrinde, gördüğüm her şeyin ötesinde, ölçünün ötesinde, kavrayışın ötesinde, düpedüz ötesinde bir güç vardı.

Bu şey dışarıdan gelen bir güçtü ve ben onun yaklaşan dalgası karşısında bir kum tanesiydim.

Ama ne var biliyor musun?

O kum tanesi bir zamanlar bir dağ olan şeyin son kalıntısı olabilir, ama ne ise odur. Gelgit gelir ve gider. Bırakın kum tanesini istediği gibi dövsün. Bırakın yüce dağlar suların yavaş ve sürekli saldırısından korksın. Bırakın vadiler buzun acımasız ilerleyişi karşısında titresin. Bırakın kıtalar karanlık ve yükselen gelgitin altında boğulsun.

Ama o kum tanesi?

Etkilenmedi.

Bırakın akıntı . Tekrar çekildikten sonra kum hala orada olacaktır.

Ben de o yüze baktım ve güldüm. O uçsuz bucaksız, girdap gibi dönen güce karşı küçümseyerek ve meydan okuyarak güldüm ve bu sadece iyi hissettirmedi. *Doğru* hissettirdi.

"Devam et!" Bağırđım. "Devam et ve beni ye! Sonra da beni mideye indirip indiremeyeceğini göreceğiz!" Asamı kaldırdım ve içine güç topladığımda oyulmuş rünlerden altın beyazı ateş başladı. Hava kışla birlikte soğudu ve keskin kenarlı asanın üzerinde kırağı oluştu.

Zırhımdaki bıçaklar. Ayaklarımı yere sağlamca bastım ve ruh ateşinin parıltısı etrafımdaki toprak çatlaklarından yayılmaya başladı. Aç gökyüzüne dişlerimi gösterdim, boştaki elimle kuşu ona doğru uçurdum ve "Hodri meydan!" diye bağırdım.

Öfkeli bir ses havayı doldurdu; yeri ve göğü sarsan, yerin bükülmesine ve dönen bulutların geri tepmesine neden olan bir ses.

* * *

Sonra tekrar Harley'e bindim, bir elimle Karrin'in belini tutarken diğer elimle Winchester'a tutunuyordum. Motosiklet hala hareket halindeydi ama hızlanmıyordu. Sanki hızlanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Karrin alçak sesle, hırıltılı bir çığlık attı ve nefes nefese kalarak aniden öne doğru sarktı. Onu kendime doğru çektim, doğrulmasına yardım ettim ve birkaç saniye sonra başını hızlıca sallayarak, "Vulkan zihin birleşmesine girmekten nefret ediyorum," diye hırladı.

"Sana da mı çarptı?" diye sordum.

"Bu . . ." Omzunun üzerinden bana doğru bir bakış attı ve ürperdi. "Evet."

"Şimdi iyi misin?"

"Sinirlenmeye başlıyorum," dedi.

Havaya korkunç derecede neşeli bir ses yayıldı - Erlking'in kahkahasının sesi. Büyük atı motosiklete doğru yaklaştı ve kılıcını sert bir meydan okuma hareketiyle kaldırdı. Sonra yanan gözleri bana döndü ve ölümcül bir neşeyle konuştu. "Aferin, yıldız doğumlu!"

"Uh," dedim. "Teşekkürler mi?"

Goblinlerin efendisi yine güldü. Bu öyle bir sesteki ki, aklınızdan çıkmazdı ve gecenin bir yarısı, zehirli yılanların yatağınıza sarmış olup olmadıklarını ve sürünerek içeri girmek üzere olup olmadıklarını merak ederek uyanırdınız.

Arkama baktım. Av eski bütünlüğünün dağınık bir görüntüsüne bürünmüştü ama ben izlerken bile biniciler ve av köpekleri tekrar bir araya gelmek için ekstra çaba sarf ediyorlardı. Etrafa bakındım ama Köpekbalığı Surat'tan bir iz göremedim.

Suyun içinden bize doğru gelen V şeklinde dalgacıklar gördüm. Bir sürü.

"İşte geliyorlar!" Erlking'e bağırdım. "İyi avlar!"

"Bu kadarı kesin gibi görünüyor," diye seslendi aynı neşeli ve hırçın sesiyle ve atını sağa doğru döndürdü. Atlıların ve av köpeklerinin yarısı

Diğer yarısı akmaya devam ederken, onunla birlikte ayrıldı.

Erlking kendi hedefine yönelirken ben de hedefimizi işaret ettim. "İşte orada!" diye seslendim. "Hadi yapalım şu işi!"

Harleytiger hırıltılı bir kükreme daha çıkardı ve Karrin ikinci mavnaya doğru koştu. Av'ın her iki grubundan da cehennem çılgınlıkları yükseldi.

-Suyun içinde ilerleyenler, öne çıktıklarında yumuşak bir şekilde ikiye ayrıldılar. Düşmanla mavnalara doğru yarıştık.

Bu sefer sürpriz bizim tarafımızda değildi. Av'ın gelişini duyurmasının üzerinden bir ya da iki dakikadan fazla zaman geçmiş olamazdı ama önümüzde duran mavnanın güvertesinde kıpırdanan figürler gördüm.

"Silah!" diye bağırdı Karrin.

"Geliyor!" Lanet olsun.

Bu şekilde suyun üzerindeyken, sürekli bir kalkan sağlayacak kadar büyüye erişimim yoktu ve tek tek mermilere de vurmaya çalışamazdım. Ateş edildiğini gördüğümde mermi çoktan içimizden geçmiş olurdu. Bu da demek oluyordu ki bu iş vanilya usulü olacaktı, dünya çapında askerlerin birkaç yüzyıldır yaptığı gibi. İlerleyin, ilerleyin, ilerleyin ve vurulmamayı umun.

Sonra Karrin tüfeği elimden kaptı ve "Bisikleti al!" diye bağırdı.

Bir an elim ayağıma dolaştı ama gidonu buldum ve ona doğru uzanarak bunu gerçekleştirdim. Karrin Winchester'ı omzuna doğru kaldırıp yarı ayağa kalkarken ve gözlerini karaboynuz nişangâhından kısarken gaza bastım.

Tekneden flaşlar geldi ve kulağımın yanından kızgın bir eşek arısı gibi ses çıkaran bir şey geçti. Atıcılar menzillerini yanlış değerlendirdikleri için önümüzde sudan çıkan sprej parçalarını gördüm ve dümdüz ilerlemeye devam ettim.

Yüz metre kadar yaklaştığımızda Karrin ateş etmeye başladı.

Eski tüfek gümbürdedi ve mavnanın gövdesinden kıvılcımlar yükseldi. Tüfeği omzundan indirmeden manivelayı çalıştırdı ve tekrar ateş etti. Güvertedeki karanlık şekillerden biri kayboldu ve iki tanesi daha ürkerek uzaklaştı. Tekneden daha fazla silah sesi geldi - panik ateşi, her yere çılgınca sıçradı ve çoğunlukla bize yakın değildi. Oradaki her kimse, ateş edilmesinden en az benim kadar hoşlanmıyordu.

Son metrelere yaklaştığımızda, Karrin hızlı ve kendinden emin bir tempoyla üç el daha ateş etti. Başka birine çarpıp çarpmadığını göremedim, ta ki mavnanın yanından hızla geçene kadar, en fazla on adım ötede, elinde belirgin bir av tüfeği tutan bir adam görüş alanıma girene kadar. Karrin mavnayı koruyordu.

Winchester'la mavnanın kışına doğru fırladı. Eski silah tekrar kükredi ve silahlı adam uzaklaşıp gözden kayboldu.

Zarar görmeden geçip gittik ama düşman ateşi işini yapmıştı. Av'ın atlıları ve av köpekleri uçuşan mermiler yüzünden dikkatleri dağılmıştı ve mavnaya ilk saldırıdaki kadar zarar veremediler. Ben izlerken bile, mavnada silahlı daha fazla figür belirdi ve ateş etmeye başladı.

Yaklaşan Yabancılar akınını kontrol ettim.

Onlar buraya gelmeden mavnayı batırmayacaktık. "-

Batırmak için!" Karrin bağıırıyordu.

"Ne?"

"Mavnayı batırmak zorunda değiliz!" diye bağırdı. "Kendi başına hareket edemez! Sadece onu çeken tekneyi öldürmeliyiz!"

"Tamam!" dedim. Dedim ve Harley'i bizi mavnaya doğru geri götürecektir bir dönüşe doğru eğdim - bu sefer ön tarafına ya da pruvasına ya da pruvasına ya da *Su Böceği*'nden biraz daha büyük bir römorkör içeren bir teçhizatın inşa edildiği bir şeye.

Bu aynı zamanda bizi yaklaşmakta olan Yabancılar'a yaklaştırdı ve hangimizin oraya daha önce varacağını kestiremiyordum. Ben hızlandıkça, Karrin Harley'in üzerindeki bölmeleri karıştırdı, etrafıma uzandı ve sonra "Sabit tut!" dedi.

Sonra ayağa kalktı ve ben hiçbir şey göremedim ama lanet olası bir el bombasının pimini nasıl çektiğini ve kaşığın gecenin içine doğru dönmesine izin verdiğini gördüm. Harley vızıldayarak römorkörün teçhizatının yanından, Yabancılar'ın belki on adım önünden geçti ve Karrin biz geçerken el bombasına oldukça zayıf bir fiske vurdu. Pencereye atılan bir taş gibi cama çarptığını duydum, sonra mavnanın yanından geçtik ve sanki bir kütüphane dolusu kitap aynı anda yere düşmüş gibi büyük bir ses havada gümbürdedi ve römorkörden akkor halinde beyaz bir ışık parladı.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda römorkörün yanmakta olduğunu, yoğun siyah dumanlar çıkardığını ve keskin bir şekilde yana yattığını gördüm. Murphy de bunu gördü ve tekrar oturup ellerimi gidondan iterek Harley'in kontrolünü yeniden ele almadan önce uluyan bir savaş çılgılığı attı. "İkisi gitti!" dedi. "Biri kaldı!"

Arkama baktım. Yabancılar mavnaya üşüşmeye başlamıştı ve içlerinden biri sudan çıkıp Av'ın en arkadaki binicilerinden birine saldırdı - bu korkunç şey tamamen sivilcelerden ve çok fazla eklemi olan çok sayıda uzuvdan oluşuyordu. , binici gölgeli bir yay kaldırdı ve karanlık bir ok fırlattı. Yabancı'ya isabet etti ve patladı.

Av'ın yanan gözleriyle aynı renkte kırmızı-kehribar alevi. Yabancı doğaüstü bir feryat kopardı ve yüzeyin altına geri daldı.

"Hadi," dedim Karrin'e. "Diğer tekneye gidelim."

"Yapmalı mıyız?" diye sordu. "Şu Erlking denen adam biraz ... kendin yap havasında."

Bu konuda haklıydı. Peri'nin diğer güçlü varlıkları gibi Erlking'in de güçlü bir gurur duygusu vardı ve bu gururu çiğnemenin riski size aitti. Eğer ortaya çıkarsam ve Erlking onu görevi tamamlamak için uygun bulmadığımı ifade ettiğimi düşünürse, bu bana geri dönebilirdi. Öte yandan, ona zaten bir kez hakaret etmişim ve söz konusu olan çok şey vardı. "Böyle aramalar yapmamı istemiyorsa, onu vurmama ve Av'ını ele geçirmeme izin vermemeliydi," dedim. Arkamdaki atlıları ve av köpeklerini çağırmak için döndüm ve "Haydi!" diye bağırdım. Sesim hem kendi sesim hem de Av' uluyan çığlığı olarak çıktı, ikisi iç içe geçti ve grubumun geri kalanı çığlığa katıldı ve Harley suyun üzerinde üçüncü mavnaya doğru ilerlerken etrafında toplandı.

Dövüşün iyi gitmediği bir yerde.

Erlking ve atlılarının mavnanın gövdesine çarptığı yerde erimiş çelikten birkaç uzun, düz çizgi vardı, kenarları ürkütücü yeşil ateşten titreyen dillerle işaretlenmişti, ama ilk mavnada olduğu gibi bir delik açmamışlardı ve Yabancılar bu mavnaya benimkinden daha hızlı ulaşmışlardı. Biz yaklaşırken bile, Av'ın yarışan bir tazısının, sayılamayacak kadar çok, çoğul, çarpık ve kafa karıştırıcı şeylerin aşağıdan yükselip tazıyı sürüklemeye başlamasıyla bir su püskürmesi içinde kaybolduğunu gördüm.

Sudan spreylerin yükselmesine neden olacak kadar yüksek bir çığlık havayı sarstı ve Erlking'in kendisi arkasındaki üç avcıyla birlikte tepeden aşağıya indi. Kılıçlar ve oklar Yabancılar'a kor ateşi saçarak saldırdı. Erlking tazıyı ensesinden yakaladı ve yüzeyin altındaki yaratıkların elinden çekip aldı.

Erlking ve atlıları bir düzene girmişlerdi, büyük, eğik bir tekerlek. En uçta, biniciler dalgaların belki de elli metre üzerindeydi, havada daireler çizdikten sonra mavnanın gövdesiyle buluştuğu su yüzeyine hücum ediyorlardı. Yabancılar kendilerini dalgalardan yukarı fırlatarak her bir biniciyle buluşurlardı. Tazılar da kendilerini Yabancıların üzerine atmaya çalışarak onların savunmasını boğar, böylece binici mavnaya saldırabilirdi.

Bu arada, mavnadaki kişiler gecenin karanlığında tüfeklerle çılgınca ateş ettiler,

Gerçi bu şeyin güvertesi, etrafındaki suda Yabancılar'ın çırpınışlarıyla sallanıyordu. Her kimlerse, bana amatörce geldiler - gerçi belki de bunun nedeni daha önce doğaüstü çatışma ölçeğinde bile ölümcül bir tehdit olan gerçek askerlerle karşılaşmış olmamdı. Bu adamlar Einherjaren değildi ama günün sonunda hâlâ ölümcül silahlara sahiplerdi ve birden fazla atlı ve tazi mermilerle vurulmuş ve gölge maskeli vücutlarından erimiş ışık akmıştı. Av'ın delici çılgılığı, Yabancılar'ın ulumaları ve tüfek ateşinin çatırtısıyla birleşti ve mavnanın gövdesinden yavaş yavaş kızgın çelik akmaya başladı.

Ama bu yeterince hızlı olmuyordu.

Mavnanın arkasına takılı olan römorkör, bir inilti ile mavnayı suda ilerletmeye ve Demonreach kıyısına doğru itmeye başladı.

"Bizi ayırmamalıydım," dedim. "İki kat daha fazla hedefi vurmadık. Sadece iki kat yarım yamalak vurulduk."

Karrin kekeleyerek bir ses çıkardı ve sonra, "Sen ve matematik arkadaş değilsiniz. Sonra pişman olursun. Şimdi liderlik et."

"Doğru," dedim. Mavna tam olarak harekete geçmemişti ama harekete geçtiğinde de bir anda durmayacaktı. "Başka el bombanız var mı?" Karrin'e sordum.

"Onları birkaç hafta önce kullandım," dedi.

"Kincaid ile mi?" Ben sordum. Bu işte bir bit yeniği vardı. Son baktığımda o ve suikastçı bir tür birliktelik yaşıyorlardı.

"Harry," dedi, "odaklan."

Tanrı aşkına, haklıydı. Şu anda Kış mantosunun beni bölgesel bir alfa sikine dönüştürmesine ihtiyacım yoktu. Bu içgüdüyü bir kenara iterek uzun bir süre mavnaya baktım ve sonra Av'a, "Erlking'e katılın! Mavnaya saldırın!"

Tazılar ve atlılar yanımdan akıp geçerek çılgın adamın gökyüzündeki ölüm çarkına katıldılar ve ben Winchester'ı yeniden doldururken sesimi alçaltarak sadece Karrin'le konuştum. "Beni römorköre götür."

Bana hızlı, geniş gözlerle bir bakış attı ve sonra anlamış gibi göründü. Motoru çalıştırdı ve Harley'i Erlking'in çok büyük, çok tehditkâr ve çok *dikkat dağıtıcı* formasyonunun yanından fırlatarak tek başımıza römorköre doğru koşmaya başladı.

Bizi tam yanına getirdi ve ben bir kez daha Harley'in arkasından atladım. Römorkörün yan tarafına oldukça sert bir şekilde çarptım, ancak sol elimin parmaklarını küpeştenin üst kısmına dolayabildim ve birkaç tekmeye kendimi güverteye doğru sallamayı başardım. Çömelerek yere indim ve

Tüfeği aldım, yönümü buldum ve beni teknenin köprüsüne götürecek bir merdiven boşluğuna doğru yöneldim.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yukarı çıktım, ki bu benim boyumda biri için oldukça sessizdi, Winchester hazırđı. Römorkörün köprüsü kendi kapalı alanını hak edecek kadar büyüktü ve kapıya doğru kaydım, bir nefes aldım, sonra Winchester'ı kaldırarak kapıyı açtım.

Köprü boştu, tekerlek bir çift büyük plastik bağla sabitlenmişti. Tekerleğin üzerine bantlanmış bir kâğıt parçası vardı ve üzerinde büyük siyah bir kalemle "ARKANIZA BAKIN" yazıyordu.

Dönmeye başladım ama kürek kemiklerimin arasına bir gülle isabet etti. Köprüye doğru uçtum ve başımı pleksiglas ön camlara çarptım. Sersemlemiş bir halde geriye düştüm ve ağır bir yük bana yandan çarparak beni bir bölmeye çarptı, bu da neredeyse çelik bir duvara çarpmak gibi bir his yarattı.

Yüzüstü yere kapaklandım, yüzüm güverteye dönüktü ve ağır yük bir kez daha bana çarparak sırtıma indi.

Ve bana kimseye sırtımı dönmememi söyleyen Cat Sith mırıldandı, "Büyücü, Şövalye, aptal. Nasıl düzgünce öleceğini bile bilmeyecek kadar cahil." Derimi yüzen sesi kulağımın dibinde gırtlaktan gelen bir vızıltıyla çıkıyordu. "Seni eğitmeme izin ver."

Bölüm

Kırk dört

TYapılacak en mantıklı şey sızlanmak, irkilmek ya da korkup en yakın çıkışı aramak olurdu. Ama herhangi birini yapmak yerine Bu şeylerden sonra beynime bir ürperti yerleştiğini hissettim ve çok soğuk, sakın bir yanım durumu objektif bir şekilde inceledi.

"Katıl, saklan ya da öl," dedim. Sesimde Vahşi Av'ın çılgınlığının belli belirsiz yankısını duydum.

"Affedersiniz?" Cat Sith söyledi.

"Kulakların çok iyi işitiyor," dedim. "Ama tekrar edeceğim. Katıl. Saklan. Ya da öl. Av kanunlarını biliyorsun."

"Onları tanıyorum büyücü. Ve seni öldürdüğümde, Av benim ve istediğim gibi kullanacağım."

"Gerçek Kedi Sith benimle bu konuşmayı yapıyor olamazdı. Şimdiye kadar beni öldürmüş olurdu."

Başımın arkasına bir darbe indi, keskin ve acı vericiydi ama güçten düşürücü değildi. "Ben Cat Sith'im. Tekim. Tek."

Başımı hafifçe çevirdim ve "Peki neden hala bir omurgam var?" diye sordum.

Sırtımdaki ağırlığa bir dirsek attım. Bir şeye sertçe çarptım ve onu üzerimden savurdum. Köprünün diğer duvarına çarptı ve Cat Sith'in iri, zayıf formunun kuyruğunu savurup bana bağlandığını görmek için tam zamanında kendimi ayağa fırlattım.

Onu eğdim, sıçrayışının altında ilerledim ve döndüm ve ikimizi köprünün tüm uzunluğu boyunca karşı karşıya bıraktı.

"Yavaş," dedim. "Onu hareket ederken gördüm. Cat Sith bundan daha hızlıdır."

Malk'ın suretinden iğrenç bir hırlama sesi geldi. "Ben o'yum." "Bana bir kola getir," diye hırladım.

"Ne?"

"Beni *duydun*, Mittens. Bana lanet bir kola getir ve *hemen* yap."

Sith sanki yere kilitlenmiş gibi olduğu yerde kalmıştı ama tüm vücudu titriyor, pençeleri ritmik bir şekilde kınına girip çıkıyordu. Ama bana doğru uçmadı, parçalayıp yırtmadı da.

"Görüyorsun ya," dedim, "Kedi Sith bir peri yarattığı ve Kraliçe Mab'ın emirlerine itaat edeceğine dair *yemin* etti. O da ona benim emirlerime itaat etmesini emretti. Ben de az önce sana bir emir verdim kedicik. Mab seni emrinden azat etti mi? Vasalının görevlerini askıya mı aldı?"

Sith tekrar hırladı, gözleri daha da büyüdü ve yuvarlaklaştı, kuyruğu çılgınca sağa sola savruldu.

"Seni yakaladılar, değil mi?" Dedim ki. "Botanik Bahçeleri'nde sen benim çıkışımı korurken sana saldırdılar. Lanet Köpekbalığı Surat her şeyi izliyordu ve seni yakaladı."

Sith o kadar çok titremeye başladı ki yerde bir ileri bir geri sallanıyor, başı seğiriyor, tüyleri diken diken oluyor ve sonra aniden tekrar dümdüz yatıyordu.

"Savaş onunla Sith," diye seslendim sessizce. "Kazanmak zorunda değil.

Savaş onunla." Bir an için Cat Sith'in kendini beğenmişliğini gördüğümü sandım,

Malk'ın yüzündeki aşağılayıcı özgüven. Ve sonra gitmişti. Öylece gitti. Her şey ve malk bir saniye boyunca başı aşağıda durdu. Sonra başını kaldırdı ve hareketi belli belirsiz bir şekilde yanlıştı, daha önce yaşlı malkta gördüğüm zarafete sahip olmayan bir şeydi. Bir an bana baktı ve sonra konuştu, sesinde kişiliğe benzer bir şey yoktu. "Yazık oldu. Aktif, gizli bir varlık olarak onlar için daha faydalı olabilirdim."

O sesteki mutlak yokluk karşısında ürperdim. Artık Sith'le konuşmuyordum.

Düşmanla konuşuyordum.

"Sanki Mab bunu fark etmeyecekti," dedim. "Lea'yı enfekte ettiğinde yaptığı gibi."

"Daha fazla konuşmanın tasarımıma bir faydası yok," dedi Not-Sith ve ardından malk'ın formu bir bulanıklık içinde bana doğru uçtu.

O ilk sıçrayışta hayatta kalmam Kış Şövalyesi'nin örtüsünün ve Vahşi Av'ın enerjisinin gücünün bir kanıtıydı. Sith doğrudan boğazıma saldırdı. Kollarımı araya soktum. Kollarımın ve göğsümün üzerindeki Av'ın siyah gölge maskesi parçalara ayrılarak malk'ın muhteşem sıçrayışının çarpma enerjisinin bir kısmını dağıttı ve beni arkamdaki duvara çarpmak yerine, dış gıcırdatırcasına bir güçle duvara vurdu.

Sith üzerimden sekti, ki ben de öyle olmasını umuyordum. İşim gereği, hızlıdan daha hızlı olan birden fazla yaratıkla uğraştım. Ayakları altlarındayken, üzerlerine bir şey indirmek imkansıza yakın bir şeydir ama havadayken, yerçekimi ve hava direncinin dikte ettiği hızda hareket ederler, tıpkı

diğer herkes. Bir saniyenin bir bölümünde Sith uzayda hareket eden bir nesneydi, göz kamaştırıcı derecede hızlı bir ölüm makinesi değil. Bunu bilmeyen biri buna hazırlıklı olması gerektiğini de bilemezdi.

Ama yaptım. Ve öyleydim.

Çağırdığım ham güç patlaması en iyi yumruğum değildi ama gölün üzerinde yapabileceğim en iyi şeydi. Cat Sith olan yaratığa çarptı ve onu pleksiglas pencereden dışarı fırlattı. Plastik kırılmadı. Yuvasından tamamen çıktı ve malk ile kapı büyüklüğünde bir pleksiglas levha gecenin çılgınlığına doğru fırladı. Sith römorkörün pruvasından dışarı uçtu ve römorkörle mavna arasındaki boru-çelik donanımın açıklıklarından suya daldı.

Bir şekilde geri dönüp yüzüme çarpmayacağından emin olmak için birkaç saniye boyunca giden malk'ın ardından dikkatle baktım. Bunu yaparken, köprünün ön penceresinin diğer yarısından Av'ın gölge maskesinin kollarımın ve yüzümün üzerinden tekrar yukarı kaymasını izledim. Üçe kadar saydım, başımı salladım ve römorkörün dümenine gittim. Onu sabitleyen plastik bağları bir çift hızlı sarsıntıyla kopardım, sonra tekerleği sağa doğru gidebildiği kadar döndürmeye başladım. Gaz kelebeğine benzeyen büyük bir kol vardı ve onu ileri ittiğimde teknenin motorları güçle kükremeye başladı.

Römorkör kuvvet uygulama yönünü değiştirdiğinde mavna inledi ve mavnanın arka ucu yavaşça dışarı ve sola doğru dönmeye başladı. Bu durum mavnanın güvertesinden şaşkınlık çığlıklarının yükselmesine neden oldu. Yüzümden vurulmak istemedim, bu yüzden eski kot pantolonumun ikinci el kemerini çıkarıp tekerleği yerine sabitlemek için kullanırken gözden uzakta diz çöktüm. Sonra Winchester'ı geri aldım ve köprüden olabildiğince sessizce uzaklaşarak geri çekildim.

Yaptığım şey en iyi ihtimalle bir oyalama taktiği idi. Mavnayı geri döndürmezdi ama yerinde dönmesini sağlardı ve belki de düşman tekrar kontrolü ele geçirirse onu geri döndürmek için zamana mal olurdu. Ama Av'ın onu batırmak için ihtiyacı olan şey de tam olarak buydu-zaman. Mavna ne kadar uzun süre otur ve dön oyunu oynarsa o kadar iyiydi. Böylece römorkörün köprüsüne çıkan merdivenleri görebileceğim ve çok büyük bir çelik borunun arkasında durabileceğim güzel, sessiz bir gölge buldum. Winchester'ı borunun üst kıvrımına dayadım, kapıya nişan aldım ve bekledim.

İlk birkaç tayfanın gelmesi uzun sürmedi. Güvertenin altından mı gelmişlerdi yoksa bir şekilde mavnadan mı akın etmişlerdi emin değildim ama koyu renk giysili, ellerinde tabancaları olan iki adam aceleyle gelip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

İyi bir nişancı değilim. Ama tüfeğinizi katı bir yüzeye dayadığınızda, mükemmel bir şekilde hareketsiz olduğunda (en azından etrafındaki tüm katı yüzeylere göre) ve menzil yaklaşık kırk fit olduğunda, uzman olmanız gerekmez. Sadece nefes almanız, bırakmanız ve sıkmanız yeterlidir.

Winchester gök gürültüsüyle çatırdadı ve ilk adam merdivenlerin tepesine ulaştığında acı dolu bir yay çizdi. Bu benim lehime sonuçlandı. İkinci adam dönüp tabancasını kaldırdığı sırada ikinci adamın üzerine düştü. İlk adam ikincinin üzerine düştü, ilk atışını vahşi bir şekilde gönderdi ve onu yaklaşık yarıya kadar devirdi. İkinci adam silahı iki eliyle tutamıyordu ama tetiği olabildiğince hızlı çekmeye devam etti.

Kırk metrede, dehşet içinde, karanlıkta, hedefinin tam olarak nerede olduğundan emin değilken ve başka bir adamın ölü ağırlığıyla üzerine yığılmışken, zavallı piçin hiç şansı yoktu. Yedi ya da sekiz el ateş etti ama hiçbirini yakınına bile yaklaşamadı. Winchester'ın mekanizmasını çalıştırdım, nefes aldım, yarısını bıraktım ve tetiği çektim.

Atıştan çıkan ışık onu aydınlatana kadar Ace'i tanıyamadım, yüz ifadesi panik içindeydi, silahı solumdaki on adımlık bir noktaya doğrultulmuştu. Karanlık geri dönerken ışık parladı ve yüzünü bir anlığına retinama yaktı.

Ve römorkör tekrar sessizliğe büründü.

* * *

Erlking'in işini bitirmesi uzun sürmedi. Belki üç dakika sonra, gölün yüzeyinden iğrenç çılgınlardan oluşan bir koro yükseldi ve Av zaferini uluyarak gökyüzüne doğru daireler çizdi, boynuzları ötüyor, tazılar havlıyordu. Av'ın oymaya başladığı yerden yeşil ateşin şiddetle yandığını gördüm ve sonra mavna, su dolduğu için o tarafa doğru yatmaya başladı. Mavnalar savaş gemisi değildir, hatta deniz aracı bile değildir. Eğer güverte altında yerleri varsa bile, genellikle su basma bölmeleri ve sızdırmaz kapılarla donatılmamışlardır. Otomatik sistemleri olmadığı da kesin. Onlar sadece çorba kaseleri. Dibine bir delik açarsanız, kase fazla çorba tutmaz.

Titaniklenmek istemediğim için aceleyle römorköre bindiğim yere gittim. Harley'in etrafındaki gölge-kaplan maskesinden bir kükreme duyuldu ve Murphy teknenin yanına geldi. Tek bir yumuşak hareketle motosikletin arkasına atladım, ki bunun havalı olduğunu hissettim ve ağırlığımın çok büyük bir kısmını cinsel organıma vererek yere indim, ki bunun havalı olmadığını hissettim.

"Git, git, git," diye acı dolu bir falsetto ile soludum ve Murphy mahkûm gemilerden uzaklaştı.

Birkaç dakika içinde Av tekrar etrafımda düzene girmişti ve Erlking kılıcını başının üzerinde döndürerek çılgınca gülüyordu. Bir bacağının ve kaburgalarının bir kısmının üzerindeki gölge maskesi yırtılmıştı ve altındaki yaraları görebiliyordum - ama gölgeler çoktan tekrar üzerlerine uzanıyordu. "Böyle geceleri seviyorum!" diye bağırdı. "Cadılar Bayramı'nı seviyorum!"

"Evet, oldukça fena," dedim , gıcırıltılı sesimle.

"Sör Şövalye," dedi, "bu fena değildi, ama buradan sonra Av'a devam etmek için sahip olduğunuzdan daha fazla deneyim ve uzmanlık gerekeceğine inanıyorum. Komuta etmeye devam etmek ve bu Yabancı haşaratları daha uygun bir şekilde takip etmek için izninizi alabilir miyim?" diye sordu.

"Uh," diye ciyakladım. "Onunla *peşimden* gelmeyeceksin, değil mi?"

Kilometrelerce öteden duyulabilecek bir kahkaha attı. O kadar sert gülüyordu , gölge maskesinin içinden geçerek yüzünü is ve ateşten çılgın bir fener balosuna çevirdi. "Bu gece olmaz. Sana veriyorum Söz veriyorum. İzniniz var mı?"

Erlking'e Mickey Mouse sesimle cevap vermek yerine ona baş parmağımla onay verdim.

Goblinlerin Efendisi başını geriye atıp bir çılgılık daha attı ve atı irtifa kazanmaya başladı. Av'ın geri kalanı da onu takip etti.

"Harry?" Karrin söyledi. "Öyle mi?"

"Bu bir *motosiklet*."

Bir saniye fark etmedim ve sonra gözümü kırptım.

Michigan Gölü'nün yüzeyinde seyrediyorduk ve hava canavar gibi güzeldi ve Vahşi Av'dan yeni *ayrılmıştık*.

"Oh, kahretsin," dedim. "Adaya doğru gidin! Hadi, hadi, hadi!"

Murphy bir dönüşte sertçe eğildi ve gazı açtı. Omzumun üzerinden Erlking'e baktım, gölün üzerindeki gökyüzünde dönüyor, gittikçe yükseliyor, Hunt da peşinden geliyordu. Birkaç Zodyak'ın yanından o kadar hızlı geçtik ki, içlerinde bulunanların biz gitmeden önce bize ateş edecek zamanları olmadı.

Sonra motosiklet yavaşladı. "Ne yapıyorsunuz?" Çılgılık attım.

"Bu hızla sahile varamayız," diye bağırdı Karrin. "Kendimizi şu ağaçlara çarpacağız!"

"Bu gece gerçekten yüzmek istemiyorum!"

"Bu kadar korkak olma," diye tersledi Karrin. Motosikleti, yönümüzü kıyıya paralel olacak şekilde değiştiren bir başka dönüşe doğru yatırdı ve gazı kesti.

Harley'in yavaşladığını hissettim ve bir an için batmaya başladığını sandım.

Sonra Erlking tekrar haykırdı ve atını *aşağıya* doğru koşturarak, toynaklarından Av'ın ateşini izleyerek daldı. Diğer av köpekleri ve biniciler de sırayla onu takip etti; boynuzları ve çığlıkları gecenin içinde yankılandı.

Sonra, suya düşmeden belki bir saniye önce, av *değişti*.

Birdenbire Erlking bir ata değil, gecenin karanlığında ölümcül siyah-beyaz renkleriyle korkunç bir katil balinaya bindi. Arkasındaki diğer atlar da yer değiştirdi ve binicileri heyecandan çığlık atmaya başladı. Tazılar da değişti. Köpek vücutları büyük köpekbalıklarının uzun, zayıf ve güçlü şekline dönüştü.

Sonra hepsi birden bir fiskiye halinde suya düştüler ve Harley derhal gölün sularına gömüldü-

-Ve yüzeyin hemen altındaki kuma. Motosiklet dramatik bir şekilde yavaşladı, beni Karrin'e doğru itti, neredeyse onu gidondan aşağı itecekti ama o kollarını düz bir şekilde kilitledi ve bisikleti adanın kıyısına doğru çekerek tuttu. Adadaki büyük ve yaşlı ağaçlardan birine çarpmamıza yaklaşık beş metre kala durana kadar frene bastı.

"Gördün mü?" Karrin dedi ki. "Haklıydın," dedim.

Tekrar bana baktı, gözleri parlıyordu. "Şu anda çok ateşlisin."

Her an manik ya da depresif bir hale dönüşebilecekmiş gibi hissettiren hıçkırıklı bir kahkaha patlattım, tüm bu aptal, çirkin günün baskısı ve dehşeti sonunda beni ele geçirdi - ama öyle olmadı. Etrafta düşman gemisi yoktu ve Vahşi Av'ın saldırısı başladığından beri kimse adaya el bombası atmamıştı. Suda Yabancılar olabilirdi ama görünüşe göre Av onların tüm dikkatini meşgul ediyordu. O an için yalnızdık ve Karrin de gülmeye başladı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde güldük. Her birimiz konuşmaya, o günle ilgili bir şeyler söylemeye çalıştık ama yarı histerik kahkahalarımız arasında boğulup kaldık.

"El bombaları," dedim. "Sanki bir randevuda-"

"... Molly'nin yüzündeki ifade ..."

". . . onun bir köpek olduğunu biliyorum ama yemin ederim ki . . ."

"Noel Baba ezdi geçti!" Murphy sonunda nefesini tuttu ve bu ikimizi de

Sonunda onun küçük, sıcak formu sırtını göğsüme yaslamış, karanlıkta öylece oturana kadar, onları destekleyecek rüzgârı olmayan kahkaha tufanlarına dönüştü.

Sonra yavaşça başını çevirdi ve bana baktı. Gözleri çok maviydi. Ağzı çok yakındı.

Sonra bir şey fark ettim.

Murphy'nin el bombasıyla yaktığı ikinci mavna *hareket ediyordu*.

Ayağa kalktım ve bisikletten indim, gözlerim büyüdü. "Oh, kahretsin," dedim.

Oradan, Köpekbalığı Surat'ın mavnanın arkasında, gölün yüzeyinde sakince durduğunu, pelerininin etrafına dolanıp kıvrıldığını görebiliyordum. Kolları açıkça bir komuta jestiyle öne doğru uzanıyordu. Mavnanın arkasındaki sular Yabancılarla kaynıyordu, çoğu en azından kısmen suyun dışındaydı ve neler olduğunu anlamam sadece bir saniyemi aldı.

Onlar vardı yapıyor bir Evinrude taklit, çarpma
Birleşik kütleleri ve doğaüstü güçleri mavnanın arkasına doğru
ilerliyordu. Yanan römorkör hâlâ önünde devasa bir duman ve alev
sütunuydu ama mavna kesinlikle hareket ediyordu ve kıyıya çok yakındı.
Gölün derinliklerinde ürkütücü yeşil ve kırmızı ışıklar parılıyordu, sessiz
ve rastgele. Köpekbalığı Surat akıllıydı. Av suya girdiğinde, Dışarıdakiler'in
aslan payını onlara karşı göndermiş olmalıydı - kendisi ve birkaç kişi ise
yüzeye geri dönerek

potansiyel romantik anımın.

"Ah, yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. "Eğer o tekneyi kıyıya ulaştırırlarsa ..." "Harley bizi oraya götüremez," dedi Karrin. "Bu arazide olmaz ve fırça."

"Burada bana ayak uyduramazsın," dedim.

Murphy bunun üzerine dişlerini sıktı ama başını salladı. "Git," dedi. "Elimden geldiğince hızlı geleceğim."

Sonra kendi kendime düşündüm ki eğer harekete geçmeden önce olayların sakinleşmesini, daha uygun ve güvenli olmasını beklemeye devam edersem hayatta hiçbir yere varamayacağım.

Ben de bir elimi başının arkasına attım, eğildim ve onu dudaklarından sertçe öptüm. Sertleşmedi. Şaşırmamıştı. Eğildi ve ağzının tadı çilek gibiydi.

İki kalp atışı verdim, üç, dört. Sonra ikimiz de aynı anda uzaklaştık. Gözleri hafifçe açılmıştı, yanaklarına renk gelmişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona.

Sonra döndüm ve Köpekbalığı Surat'ın son mavnayı işaret ettiği kıyıya doğru koşmaya başladım.

Bölüm

Kırk beş

F Ya da benim için adayı koşarak geçmek fiziksel bir çaba değildi. Daha çok zihinsel bir çabaydı.

Buraya dair farkındalığım kemik derinliğindeydi, zihnimde tek ve bütün bir beden olarak var olan toplam bir bilgiydi - bazı ortaçağ bilginlerinin intellectus adını verdiği bir tür anlayış. Bana refleks ve içgüdü düzeyinde geliyordu. Koşarken her dalın nerede durduğunu, her taşın ayağımın altında dönmeye hazır bir şekilde nerede durduğunu biliyordum. Hareket etmek nefes almak kadar doğaldı ve her adım beni biraz daha hızlı ilerletiyor gibiydi, tıpkı bir çocuk pizzacısındaki zıplama kafeslerinden birinin yüzeyinde koşmak gibi.

Adayı koşarak geçmeme gerek yoktu. Sadece düşünmem ve bedenimin zihnimi zahmetsizce takip etmesine izin vermem gerekiyordu.

Ormandan çıkıp mavnanın gittiği yerin üzerindeki sahile geldim; Whatsup Rıhtımı'nın en yakın kenarından yaklaşık yirmi üç metre, bir ayak ve altı buçuk inç uzaklıktaydı. Üç büyük titreşimli ley hattından biri neredeyse tam bu noktada adadan çıkıyordu ve eğer mavna kendini hatta temas ettirmeyi başarırsa, Chicago'lular sabah işe gidip gelirken gerçekten zorlanacaklardı.

Artık Av ve Yabancılar savaşlarını çoğunlukla dalgaların altına taşıdıklarından, mavnanın yaklaştığını duymak için yeterince sessizdi. Birileri mavnanın güvertesinde ilahi söylemeye başlamıştı bile. Mavnanın önündeki römorkörün için için yanan enkazının arasından onları göremiyordum ama sesler kesinlikle hep bir ağızdan, sanki Crisco gargara yaparken söyleniyormuş gibi gelen bir dilde sürekli bir ilahiyle yükseliyordu.

"*Ia, Ia, Cthulu fhtagn'a* ne oldu?" Mırıldandım. "Artık kimsenin bir stil anlayışı yok."

İlahilerin arkasında, Yabancılar mavnayı gittikçe daha yakına iterken fokurdayan, şıprıdayan suyun sesini duyabiliyordum.

Tüfeğin dipçliğini ayağımın yanında yere dayadım, çömeldim

ve gözlerini kısarak tekneye baktı. Kısa süre içinde burada olacaktı ama hemen değil ve onu durdurmak için tek bir şansım olacağından emindim. Kendime güç toplamaya başladım, yıllar boyunca o kadar çok yaptığım bir eylemdi ki artık refleks haline gelmişti ve gözlerimi kısarak mavnaya baktım.

Eğer ritüel zaten devam ediyorsa, o zaman sadece bir bekleme düzeninde olmaları, büyüün iskeletini kendi sınırlı enerjileriyle korumaları ve doğru ana kadar beklemeleri ihtimali vardı. Kullanmak için yeterince yaklaştıklarında, çemberlerini bırakırlar ve ley hattının enerjisini büyüün kaslarına ve organlarına yönlendirerek, onu barındırmak için hazırlanan çerçeveyi doldururlardı. Bu şansı asla elde edemeyeceklerinden emin olmalıydım.

Gövdede bir delik işe yarayabilirdi ama mavna sınırlı menzilime girdiğinde onu boğmak için çok geç olacaktı. Motorunu öldürmeyi zaten bir kez denemiştim, bu yüzden onu iten yaratıkları yok etme ihtimali beni pek heyecanlandırmıyordu.

Durdurmak .

"Yok etmek için," dedim yüksek sesle, "buz da harika ve yeterli olur." Kendi kendime bir kez başımı salladım, ayağa kalktım ve "Tamam Harry. Bunu doğru yap."

Kıyıya indim. Tüfeğin dipçliğini kullanarak çamura bir daire çizdim ve elimin bir dokunuşu ve bir irade fısıltısıyla kapattım. Varlığının yerine oturduğunu hissettiğimde, topladığım iradeyi aldım, toprağa uzandım ve daha fazlasını topladım, bir kuyudan su çeker gibi yukarı çektim.

Altımdaki ley hattının kaynayan gücünü hissedebiliyordum, saldırımı serbest bırakmadan önce toplayabildiğim kadar çok enerji toplama arayışında ona ne kadar yaklaştığımı hissedebiliyordum. Yeryüzü yeraltındaki karanlık güç nehriyle titriyordu; şiddetin, yıkımın ve ölümün ruhu enerji olarak ifade ediliyordu ve eğer ona ulaşırsam, potansiyel olarak onun korkunç gücünü düşmana yönlendirebilirdim. bir eylemin sonuçları olacaktı, zincirleme reaksiyonlar ve tahmin edemediğim serpintiler, ama kesinlikle işi halledecekti.

Bir an için neredeyse yapıyordum. Tehlikede olan çok şey vardı. Ama sırf yanlış bir şey yapmak çok uygun olacak diye doğru ve yanlış (ya da akıllı ve aptal) tanımlarınızı değiştiremezsiniz. Bazen akli başında, akıllı ve sorumlu olmak kolay değildir. Bazen berbattır. Berbat wang. Camel wang. Ama bu yanlışlığı doğruya ya da aptalı akıllıya dönüştürmez.

Bu konuda iyi bir ders almıştım. Bu

yüzden o gücü yalnız bıraktım.

Büyü içime akmaya devam etti, normalde kullandığımdan daha fazla, daha

daha rahattı. Otuz saniye sonra sanki tüylerim diken diken olmuş ve aralarından kıvılcımlar fışkırıyormuş gibi hissettim. Dişlerimi sıktım, Kış'ın soğuk gücüne daldım ve daha fazla çekmeye devam ettim. Onu sağ elime doğru yönlendirmeye başladım ve soğuk mavi-beyaz ateş aniden parmaklarımı yeni yanan bir gaz brülörünün alevi gibi sardı.

Elimi kaldırıp çemberin dışına doğru adım attığımda ve "*Rexus mundus!*" diye bağırdığımda yanan römorkör sadece yüz metre kadar uzaktaydı.

Ve bir futbol topu büyüklüğünde kör edici yoğunlukta mavi ışıktan oluşan bir küre gecenin içine doğru uçtu. Yüzeyinin her santimetresinden sis püskürüyor ve ölmekte olan bir kuyruklu yıldız gibi gecenin içinde parlıyordu. Yavaş hareket eden mavnanın yirmi metre önünde suya indi.

Yoğunlaştırılmış, mutlak sıfır soğuk küresi Michigan Gölü'ne çarptığında ani bir çığlık duyuldu. Neredeyse anında buz oluştu ve büyük kristalleri her yöne fırladı, mızrak gibi keskin, Süpermen'in Yalnızlık Kalesi gibi. Bir an için mavnanın önü açıldı, hemen ardından bir buzdağı ve dev bir kirpinin mutasyona uğramış yavruları, bir traktör römorku büyüklüğünde bir buz bariyeri olarak mavnanın hemen önündeki suda sallanmaya başladı.

Daha büyük yapabilirdim ama yeterli *zaman* yoktu. Ağırlığı yerine yerleştirmek için her şeyin hızlı olması gerekiyordu ama ben tam bir aptal değildim. Sivri buzdağım bir tır büyüklüğündeydi ama mavna yirmi tane taşıyabilirdi. Sadece ilk parçayı doğru noktaya yerleştirmem gerekiyordu.

Yine Winter'a uzandım ve yine uluyarak elimi kaldırdım, "*Infriga!*"

Saf soğuk elimden havaya çığlık atarak yayıldı ve gölün yüzeyinde yelpaze şeklinde bir alan oluşturdu. Yüzey kristalleşti ve dondu, ben de içine daha fazla dökerek buzı kalınlaştırdım ve küçük buzdağına doğru yaydım. Engelime önce römorkörün enkazı çarptı ve buz mızrakları römorkörün zayıflamış ahşap gövdesini delerek buzdağını ona çiviledi. Mavna yavaşladı ve römorkörün teçhizatının parçaları çığlık atarak protesto amacıyla eğildi. Sonra, yaklaştıkça, yelpazenin kenarındaki en ince buza çarpmaya başladı - ama gelmeye devam ettikçe, buz kalınlaştı ve kalınlaştı, mavnanın ileri hareketine artan bir direnç sağladı. Durmaya başladı.

Öfkeli bir çığlık havayı yırttı. Köpekbalığı Surat. Walker'ı fena halde . Muhtemelen olgunluk seviyem hakkında bir şeyler söylüyor ki bu beni kulaktan kulağa sırtıtmaya itti.

Havaya zıpladığını gördüm - tavşan zıplaması gibi değil, tam bir Kung Fu Tiyatrosu sıçrayışı, mavnanın çok üzerinde. Paçavra şeritli pelerini düzinelerce küçük kanat gibi yayılırken yerçekimi atlayışını bir yükselişten

Dalış. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok kaba güç büyüsü kullanmanın zorluğunu hissetmeye başlamıştım ama bu şeyle başa çıkmak için yeterince gücüm kalmıştı. Onu buzdan bariyerimden uzaklaştırmaya ve menziline girdiği anda üzerine salmaya hazır bir g patlaması hazırladım.

Kaçırdım. Tam olarak *ıskalamadım*. Ama cıvata tam yerine oturmadan önce, Köpekbalığı Surat düzinelerce aynı şekle bölünerek her yöne . Bu şekillerden biri, bir arabayı iki teker üzerinde sallayabilecek bir güçle vuruldu ve uçup gitti.

Ancak diğer kırk ya da elli tanesi gülle gibi buzdan alanıma çarptı, çoğu yerde parladı, bazılarında ise buzda geniş çatlaklar açtı. Bu olduğunda, Köpekbalığı Surat'ın kopyaları pençeleriyle onu parçalamaya başladı. Kalın buz bir engel olarak şaka değil

-Dışarıdan gelen bir Walker değilseniz, sanırım, çünkü bu şeyler onu strafor gibi parçalara ayırdı.

O kadar *oktular* ki. Daha fazlasını vurmaya başladım ama bu ağır bir işti ve çok fazla hedef vardı. Bazıları kalan buzı parçalara ayırırken, diğerleri buzdağını ve römorkörü parçalamaya başladı, amansız bir g ve elik bıçak gibi penelerle onları hurdaya çevirdi. Yedi ya da sekiz tanesini vurmuş olabilirdim ama bunun bir önemi yoktu. Tabiri caizse bu iş için yanlış aleti kullanıyordum. Bu çok daha büyük bir sorundu ve nasıl zeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Mavnadaki ilahiler bir oktav yukarı doğru yuvarlandı ve çılgınca bir ses kazandı. Yabancılar suyun içinde çırpınıyor, mavnayı itiyor, parçalanmış buz parçalarını yolundan itmek için mavnanın önünde ilerliyor, ulumaları, garip tıkırtıları ve ulumaları kendi korkunç müzikleri gibiydi. Diğer Yabancılar kıyıdan bana doğru koşmaya başladılar ama Demonreach'in perde duvarının parlayan bariyerine çarparak işe yaramaz hale geldiler. Bana ulaşamadılar. Bu yeterince adil görünüyordu, çünkü ben de *onlara* ulaşamıyor gibiydim. Onları yavaşlattım, belki birkaç dakikalarına mal oldum, hepsi bu.

Yanımdaki su kıpırdandı ve sonra bir Köpekbalığı Surat asansrdeymiş gibi suyun içinden yavaşça yükseldi, ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. Benden bir metre kadar uzakta, suyun üzerinde duruyordu. Gözsüz yüzü kendini beğenmiş görünüyordu.

"Müdür," dedi. "Gt

herif," diye cevap

verdim.

Bu sadece gülümsemesini daha da artırdı. "Savaş sona erdi. Başarısız oldunuz.

Ama bugün yok edilmenize gerek yok."

"şaka yapıyorsun," dedim. "Beni işe almaya mı çalışıyorsun?"

Walker, "Teklif yapıldı," dedi. "Yeni yetenekleri her zaman takdir ederiz."

"Ben kimsenin kuklası değilim," dedim.

Walker aslında kısa bir kahkaha attı. "Hangi noktada *başka* bir şey oldun?"

"Bunu unutabilirsin," dedim. "Senin için çalışmıyorum."

"O zaman ateşkes yapalım," dedi Sharkface. "Bizim için savaşmanıza ihtiyacımız yok. Ama eğer kenara çekilirseniz, size saygı göstereceğiz ve sizi huzur içinde bırakacağız. Sen ve sevdiklerin. Onları güvenli, sessiz bir yere götürün. Orada kalın. Tacize uğramayacaksınız."

"Patronum bu planı kabul etmeyebilir," dedim.

"Bu gecedен sonra Mab artık kimseyi ilgilendirmeyecek."

Kötü ve havalı bir şey söyleyecektim ama . . .

Sevdiğim insanları bir yere götür. Maggie'yi al. Güvenli bir yere. Deli kraliçelerin ya da çılgın Sidhe'lerin olmadığı bir yere. Ve tüm bu nankör, acı verici, iğrenç işten kurtul. Büyücülük eskisi gibi değil. Çok değil birkaç yıl önce, biri benden kayıp bir köpeğin ya da bir alyansın yerini bulmamı istediğinde yoğun bir hafta geçirdiğimi düşünürdüm. Korkunç derecede sıkıcıydı. Çok ama çok boş zamanım vardı. Zengin değildim ama okumak için bol bol kitap alabiliyordum ve hiç aç kalmamıştım. Ve kimse beni öldürmeye çalışmadı ya da korkunç bir seçim yapmamı istemedi. Bir kere bile.

Elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu asla bilemezsiniz.

Huzur, sessizlik ve sevdiğim insanlar. Herkesin istediği bu değil mi? Ah, lanet olsun.

Yabancı muhtemelen bu iş için iyi değildi. Ve bir seçeneğim daha vardı.

Kuyu'nun gücünü kullanmamam konusunda uyarılmıştım.

Ama . . . Elimde başka ne vardı?

Eğer hava aniden büyük bir sesle dolmasaydı, o anda daha da aptalca bir şey yapabilirdim. İki yüksek, korkunç çıtırtı sesinin ardından tek, kısa, keskin bir gök gürültüsü sesi geldi. Bu dizi tekrarlandı, tekrar ve tekrar. Çıtırtı, çıtırtı, çatırtı. Çıtırtı, çıtırtı, çatırtı.

Hayır, bekle. Bu şarkıyı *biliyordum*.

Daha çok, "stomp, stomp, *clap*" gibiydi. Stomp, stomp, *clap*.

Başka neyim vardı?

Arkadaşlarım vardı.

Başımı kaldırıp gölün yüzeyini tarayan Köpekbalgı Surat'a baktım, tedirgin edici yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kocaman gülümsedim ve "Bunun olacağını tahmin edemedin, değil mi?" dedim. STOMP, STOMP, CLAP!
STOMP, STOMP, CLAP!

Bu, şarkının birinin miks versiyonuydu, çünkü doğrudan sesler korosuna geçti, saf, insan sesleri, yeri sarsacak kadar yüksek - ve kollarımı kaldırıp onlarla birlikte şarkı söyledim.

"Singin' we will, we will rock you!"

Cadılar Bayramı gökyüzü kırmızı ve mavi ışık çakmalarıyla patladı, beyaz ve viridian lazer çizgileri her yerde titreşti, nesnelerin ve yüzlerin rastgele, titreşen izlenimlerini oluşturdu, gökyüzünü müzikle aynı anda titreşen ışıkla doldurdu.

Ve bunu yaparken, *Su Böceği*, tüm lanet gemi, onu ve yerinden ettiği suyu ve çıkardığı her gürültüyü sadece benim için değil, küçük bir dünya dışı canavar ordusu ve onların büyük, kötü Walker generali için de tespit edilemez hale getiren bir perdenin altından patladı.

Walker öfkeli bir çılgılık daha attı, iğrenç yüz hatları gökyüzündeki çığınca ışık patlamasıyla daha da çarpılmıştı ve bunu yapmak için tek zamanı vardı - *Su Böceği* son mavnaya tam hızla çarptı. İki gemi arasındaki kütle farkı önemliydi ama bu, mavnanın buzdağıma çarptığı zamankinden farklıydı. Bir kere, gemi neredeyse tamamen hareketsizdi, hızını yeni yeni artırmaya başlamıştı. Bir diğeri, *Su Böceği* ona kafa kafaya çarpmamıştı.

Bunun yerine yandan ve tam burnunun yanından çarptı. Mavnanın pruvasının Demonreach'in kıyısına çarpmasına on metreden daha az bir mesafe kala, *Su Böceği* burnunu acımasızca çarparak güç kaynağına temas etmekten uzaklaştırdı

giden ley hattının.

Queen'in en büyük vuruşunun gürültüsünden çarpışmayı duymadım ama çarpışmayla birlikte her iki geminin üzerindeki nesneler etrafa savruldu - mavnadan çok *Su Böceği*'nde. Mavna sersemlemiş bir halde yuvarlandı, burnu kumsala dönüktü, uzun tarafı adaya dönüktü, *Su Böceği* ise şiddetle, sarhoş bir şekilde geri tepti ve sığılıkta gövdesinin üzerine çökerek bir tarafa doğru fena halde yattı.

Mac ve Molly dümenin başındaydı. Neredeyse tekneden ama Mac çırağını belinden yakalamış ve uçuş dersi almasını engellemişti. Fark ettiğinden bile emin değilim. Yüzü öylesine derin bir konsantrasyonla buruşmuştu ki neredeyse bunamıştı, dudakları çığınca hareket ediyordu ve her iki elinde de birer asa tutuyor, sanki iki farklı orkestrayı iki farklı speed-metal müziğiyle yönetiyormuş gibi birbirinden tamamen kopuk hareketlerle asaları hareket ettiriyordu.

Ve ben izlerken, diğer iki form *Su Böceği*'nin üzerine çıktı.

Sonra da zarif sıçrayışlarla onları mavnanın üzerine, hâlâ çılgınca devam eden ayinin tam taşıdı.

Thomas kavgaya en sevdiği silah kombinasyonu ile girmişti; kılıç ve tabanca. Ben izlerken bile kardeşim güvertede bir figür yığının a dönüştü, kılıç dönüyor, kan geniş, temiz yaylar halinde dışarı fırlıyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki onu zar zor takip edebiliyordum, sadece burada bir çelik bulanıklığı, orada soğuk gri gözlerin parıltısı. Falcata'sının darbeleri arasında silahı hızlı bir ritimle ateşleniyor, Yabancılar'ın ölümlü uşaklarını buğday demetleri gibi biçiyordu.

İkinci figür gri, tüylü ve ürkütücüydü. Mouse'un aslana benzeyen kürkü gerçek bir yele gibi havalanarak döndü ve Thomas'ın girmedığı her yerde ayine katılanların arasına daldı. Sersemlemiş bir muhafızın elinden bir tüfeğı alıp kafasını şaklatarak bir diğerine fırlattığını, sonra da ileri atılıp panik içindeki yarım düzine adamı ağırlığıyla güverteye fırlattığını ve ayini çevreleyen çemberin içinden geçirdiğini gördüm.

Ritüelin kullanabildiğı azaltılmış enerji, ley hattının ölümcül bir yapıya dönüştüreceğı çerçeve yok oldu, müzik tarafından parçalara ayrılmak üzere gece gökyüzüne salındı. *Seni sallayacağız, sallayacağız.*

"Hey, Köpekbalgı Surat!" Bağırđım, ilerledim, ilerlerken Kış'ı ve ruh ateşini topladım.

Öfkeli Walker tam zamanında bana döndü ve Winchester'ın ağır, sekizgen namlusu ön dişleri yerine sahip olduğı kemik çıkıntısına çarptı ve ağzının arkasına kadar ilerledi.

", " dedim ve tetiğı çektim.

45 kalibrelik mermiyle birlikte, namludan aşağıya ve Walker'ın kafasına doğru saf enerji ve iradede oluşa bir sütun gönderdim. Kafası patladı, kelimenin tam anlamıyla patladı, flamlara ve siyah likör topaklarına dönüştü. Paçavralardan oluşa pelerini çılgına döndü, başsız bedeni havaya fırlattı ve yarı ezilmiş bir böcek gibi sığ suda çırpınmaya başladı. Çılgınca seğıren cesetten kara buharlar çıkmaya başladı, sonra aniden tek bir bulutta toplandı, hepsi birden aceleyle uzaklaştı, uzaklaşırken öfkeli, ıstıraplı ve dehşete düşmüş bir çığlık , yabancı ama açıldı.

Sonra ceset suyun içinde gevşedi. Pelerin, o da hareketsiz kalmadan önce birkaç saniye boyunca çırpınmaya ve çırpınmaya devam etti.

Gölün yüzeyinden, Dışarıdakiler'den birleşik bir dehşet çığlığı yükseldi ve yüzeyde V şeklinde dalgalar belirerek

ışık ve müziğin titrek mızrakları tarafından kovalanan adayı her yönden -Ve Av'ın boynuzları suyun titreyen yüzeyinden çınlayarak çılginca çalmaya başladı. Devasa siyah-beyaz bir formun kaçan bir Yabancı'yı yakalayıp yuvarlandığını, gölge maskeli bir binicinin ise uzun bir mızrakla defalarca saldırdığını gördüm. Başka bir yerde, bir köpekbalgı dalgalardan fırladı, bir saniye boyunca gökyüzüne karşı asılı kaldı, çenesi açıldı, doğrudan başka bir Yabancı'nın üzerine dalmadan önce, onu bir düzine kötü keskin yüzgecin aniden birleştigi dalgaların altına sürükledi.

Arkamdaki orman kıpırdandı ve Murphy nefes nefese ormandan çıktı, P90'ı askısından sarkıyordu. Yanıma geldi, kaosa bakıyordu.

Onu suçlayamazdım. Korkunçtu. Eşsizdi. Muhteşemdi. . . .

Birden kalbim durmuş gibi hissettim.

Dikkat dağıtıcıydı.

"Molly!" Çığlık attım. "Molly!"

Mac o karmaşanın içinden beni duydu ve Molly'yi sarstı. Molly tepki vermeyince yüzünü buruşturdu ve yanağına kısa ve sert bir tokat attı.

Nefes nefese kaldı ve gözlerini kırıştırdı ve gitar solosunun tam ortasında gökyüzü gösterisi ve ses parçası aniden kayboldu.

"Onları sudan çıkarın!" Çığlık attım. "Kıyıya çıkın! Çabuk olun!" Molly bana birkaç kez göz kırptı. Sonra anlamış gibi göründü ve hızla başını salladı. O ve Mac aceleyle *Beetle*'ın eğimli güvertesine, aşağıya açılan kapıya indiler. Seslendi ve Sarissa ile Justine belirdi, ikisi de dehşete düşmüş görünüyordu. Molly onlara adayı işaret etti ve üçü de gemiden bellerine kadar gelen suya atlayıp

Kıyıya doğru ilerliyorlar.

Mouse ne olduğunu anladı ve kısa, keskin bir havlama sesi çıkardı. Fare pek sık havlamaz ama havladığında tavandan macun parçaları düşmesine neden olabilir. O ve Thomas mavnanın kanlı güvertesinden suya atladılar ve adaya doğru hızla yüzmeye başladılar.

Avın ve çılgin Yabancıların çığlıkları artık havayı dolduruyordu ve onlar gibi ben de kendimi düşüncelerimi sakinleştirmeye, yavaş nefesler almaya ve adadaki aklıma odaklanmaya zorladım. Özellikle bir şey hissedemiyordum ama bir içgüdü çenemi sürükleyerek beni adanın tepesine, sonbahar sonu ağaçlarının iskelet formları arasında duran eski yıkık deniz fenerine doğru bakmaya yöneltti.

Sonra fark ettim. Bulutlu bir gecede deniz fenerini ya da ağaçları buradan görememem gerekirdi ama silüetleri netti.

Orada ışık vardı.

Arkadaşlarım kıyıya ulaşıp aceleyle yanıma gelirken, adaya dair farkındalığımda boş bir yer olduğunu fark ettim. Bakmıyor olsaydım bunu asla hissedemezdim. Tepenin etrafından hiçbir şey hissedemiyordum.

"Walker sadece dikkat dağıtmak içindi," diye nefes aldım. "Kahretsin, bu sefer aynı numarayı bana yapamayacaklar." Onlara döndüm ve "Sanırım tepede birileri var ve her ne yapıyorlarsa hiç iyi değil. Tam arkamda kalın. Haydi."

Yukarıda kimin olduğunu bildiğimden oldukça emindim ve bunu tek başıma yapacak değildim.

Ben de arkadaşlarımla bana yetişmesini sağlayacağını bildiğim, acı verici derecede yavaş bir rota izleyerek tepeye doğru çıkmaya başladım.

Bölüm

Kırk altı

W Tepenin üstündeki her kimse, oraya ulaşmamı engellemek için bir şeyler hazırlamıştı. Onlar için pek iyi olmadı.

Ayak bileği hizasındaki ağaçların arasına gerilmiş olan tuzak hatlarını biliyordum ve boşlukların nerede olduğunu biliyordum - düşman Küçük Halk'tan daha fazla taciz düzeyinde muhalefet olduğunu tahmin ediyordum. Yanımdaki insanlar herhangi bir tuzak hattı *olduğunun* farkında bile değildi.

Ondan sonra, Kara Köpeklerin küçük kuzenleri olan, özellikle gaddar görünümlü bir üç fae köpeği vardı. Daha sakın günlerimde bir kez Kara Köpek'le karşılaşmıştım ve rövanşı umursamıyordum. Tazılardan birini Winchester'la vurdum, o da ilerideki çalılıkta çömelmiş birkaç adım daha yaklaşmamı bekliyordu ve biz otuz adım yaklaşımadan önce bir diğerinin saklandığı çalılığı ateşe . Pusuya yatan yırtıcılar, avları onları fark ettiğinde tedirgin olurlar. Üç numaralı Fae tazısı, arkadaşlarıyla birlikte saldırmayı planladığı oyuk kütükten aceleyle çıktı ve iki yaralı tazi ile birlikte adanın uzak tarafına çekildi.

"Adaya nasıl geldiler?" Biz ilerlemeye devam ederken Molly sordu. Hem göldeki çabalarından hem de yürüyüşten dolayı zor nefes alıyordu. "Herkesi uzak tuttuğunu sanıyordum."

Demonreach bir şeyleri *içeride* tutmak içindi, dışarıda değil, ama bunu karışık bir topluluğun önünde gevezelik etmek istemedim. "Herkesi uzak durmaya teşvik ediyor ve uzak durmayanlar için de ısıyı yavaş yavaş yükseltiyor," dedim. "Ama bu, bir tarikat ordusu ve gerçekliğin ötesinden gelen uluyan bir ucube sürüsü tarafından saldırıya uğramadığı zaman oluyor. Dışarıdakilerin hiçbirinin kıyıya çıkamayacağından emin olmakla meşguldü ve hiçbiri *çıkamadı*. Sadece Mab ile başa baş gidebilecek bir şey tarafından yönetilen bir orduyu alt etti. Her şeyin bir sınırı vardır." Aklımı kontrol ettim ve Mac ile Sarissa'nın arkadan geldiğini fark ettim. Bu olmazdı. Bu oyunda nasıl bir rol oynadıklarını hâlâ bilmiyordum. "Fare," diye seslendim. "Tazılar etrafta dolanırsa diye arkayı kolla.

ve bize gizlice yaklaşmaya çalışıyorlar."

Büyük tüy yumağı bir oflama sesi çıkardı, havlama ile hapsırma arasında bir yerde ama daha çığneme şeklinde bir nefes verme. Heh. Chewie. Giderken Mac ve Sarissa'yı takip etmem gerektiğini kendime hatırlattım ama Mouse oraya döndüğünde kendimi daha iyi hissettim. Intellectus bir referans rehberi olarak kullanışlıydı ama bir erken uyarı sistemi olarak değil. İkisinden biri şüpheli bir şey yapmaya kalkışırsa, bunu ilk fark edecek olan muhtemelen tüylü Tibetli muhafız olacaktı. En iyisi onu yakınıımızda tutalım.

"Yukarıda kim var?" Karrin sordu, sesi alçak ve gergindi.

"Peri Kraliçeleri, sanırım. oğul."

"Vay canına," dedi Thomas. "Neden?"

"Karmaşık, zaman yok," dedim. "Ben yapana kadar kimse bir şey yapmaz. Konuşmayın bile. Eğer balon patlarsa, ilk kimi yakarsam onun peşinden gidin. Ondan sonra doğaçlama yapın."

Sonra hızımı biraz artırarak devam ettim. Adanın tepesine yakın ağaçlar daha yaşlı, daha kalın ve daha uzundu. Dallarının yayılan gölgesi altlarındaki çalılıkların çoğunu glgelemişti ve yıllar boyunca dökülmüş yapraklardan oluşan düzensiz, vıcık vıcık bir halı olan zeminde ilerlemek daha kolaydı. Biz ilerledikçe küflerin yoğun kokusu onları rahatsız ediyordu.

Tepenin üstündeki açıklığa çıktık ve ormanın gölgesinden çıkmama on santim kala yerde durdum. Thomas bana çarptı. Dişlerimin arasından havayı biraz iterek omzumun üzerinden kısmen baktım. Sırtımın alt kısmına dirsek attı.

Tepenin st yıldız ışığından bir çemberle kapanmıştı.

Başka nasıl tarif bilemedim. Neye baktığımı bilmiyordum. Yerden on iki metre yükseklikte, parlamaktan ziyade ışıldayan bir aydınlatma şeridi vardı; tepeyi yumuşak bir ışıkla dolduran bir şey, sanki yeryüzünün üzerinde yüzen devasa bir halka gibi. Sanki bir pergelle çizilmiş gibi kesin bir genişliğe sahipti ve tam olarak bir ayak kalınlığında olduğunu biliyordum - on iki in. Rengi daha önce hiç görmediğim bir şeydi, her an incelikle değişiyor, gümüş, mavi ve altın rengini taşıyordu, ama bunların hiçbiri değildi ve ... ve kelimeler yetersiz kalıyordu. Ama güzeldi, aşk gibiydi, müzik gibiydi, gerçek gibiydi, gözlerden geçip doğrudan ruha inen bir şeydi. Nazik, yumuşak bir şekilde parlayan ışık, zarif bir çeşmeden akan bir su tabakası gibi dairenin dış kenarından kayarak, arkasındakini gizleyen, saf ışıktan oluşan ağır çekim sıvı bir perde halinde yere düşüyordu.

Çekirgenin yaklaştığını hissettim, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Patron," dedi.

fısıldadı. "Bu annemin kilise sesiyle konuşmasına neden olur. Ne var

?"

"Merlin'in işi sanırım," diye nefes aldım. "Şu daire. Sanırım adanın mimarisinin parçası."

"Vay canına."

"I . . . Bu çok güzel," diye mırıldandı Sarissa. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve hayatım boyunca inanılmaz şeylere baktım."

Anladığım anda doğru olduğundan emin olduğum bir şey söyledim. "Güzel olmalıydı. Güzellikten yapılmış olmalıydı. İçinde başka bir şeyden yapılamayacak kadar çok çirkinlik var."

"Çirkin derken ne demek istiyorsun?" Karrin sesi kısık bir şekilde sordu.

"Daha sonra," dedim. Başımı salladım ve gözlerimi birkaç kez kırptım. "Kurtarılacak şehir." Intellectus'umda çember hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım ama görünüşe göre bu yolla öğrenebileceğim her şeyi zaten öğrenmişim. Tam boyutlarını biliyordum; Kuyu'nun var olmasını sağlayan devasa büyü'nün yapısının bir parçası olduğunu biliyordum. Ve hepsi bu kadardı. Sanki her şey ... gizli, çok gizli, sadece bilinmesi gereken bir şeymiş gibiydi ve görünüşe göre bilmeme gerek yoktu.

Sanırım mantıklı olan da buydu. Devasa bir güvenlik sisteminden bahsediyorduk.

Molly eğildi ve bir taş aldı. Elinin altıyla hafifçe ışık duvarına doğru fırlattı ve taş hiçbir dalgalanma yaratmadan geçti. "Güvenli mi?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Bana adanın bir parçası olmayan bir şey verin," dedim.

Sırt çantasını omzundan indirdiğini ve bir fermuarı açtığını duydum. Sonra koluma dokundu ve bana plastiğe sarılı bir granola bar uzattı. Duvara doğru fırlattım ve değdiğinde yok oldu. Şiddetli bir şekilde gitmedi. Sadece tam olarak "yiyecek" çubuğunun şeklinde hafifçe parlayan bir ışık titreşimine dönüştü.

Sonra da gitti.

"Bu da çok güzeldi," dedi Thomas. "Tamamen ölümcül bir şekilde."

"Bakın kim konuşuyor," dedi Molly.

"O kadar da yüksek değil," dedi. "Belki atlayabilirim." "Molly," dedim.

Bana bir granola bar daha uzattı ve ben de onu duvarın üzerinden fırlattım. Duvar onu havada parçaladı.

"Belki de değil," dedi Thomas.

"Tamam," dedi Karrin. "Peki. Bunu nasıl atlatacağız?"

Bir saniye düşündüm. Sonra dudaklarımı yaladım ve dedim ki, "Yapmıyoruz. Benim var."

"Yalnız mı?" Thomas söyledi. "Bizi getirme amacını biraz boşa çıkarıyor. Ayrıca, ölüm. Kötü plan."

"Sanırım geçmeme izin verecek," dedim.

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

"Bakın," dedim. "Ben ve ada bir tür ortağız."

"Ah, doğru ya," dedi Thomas. Karrin'e baktı ve "Harry bir jeoseksüel," dedi.

Karrin bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Yalnız gidemezsin," dedi Molly, sesi endişeliydi.

"Görünüşe göre gidebileceğim tek yol bu," dedim. "Yani bunu Ulysses tarzı yapacağız. Ben içeri gireceğim, kapıyı indirmenin bir yolunu bulacağım ve sonra Troya'yı yağmalayacağız."

"Bunu yapabilir misin?" Karrin sordu.

Dudaklarımı yaladım ve ışık duvarına baktım. "iyi olur." "Yorgunsun," dedi Molly.

"Ben iyiyim."

"Ellerin titriyor."

Öyle ? Öyleydiler. "Onlar da iyi."

Yorgun *hissetmiyordum*. Bugün etrafa ne kadar büyü saçtığımı düşünürsek, saatler önce yorgunluktan komaya girmiş olmalıydım ama bunu hissetmiyordum. Bu iyiye işaret değildi. Belki de Butters haklıydı: Kış mantosundan ne kadar enerji alırsam alayım, bedenlerin sınırları vardır. Ben benimkini zorluyordum.

Winchester'ı Thomas'a uzattım ve yeni pardösümü çıkardım. Kaşlarını kaldırdığında, "Adadan değil. Onları benim için tut."

Nefes verdi ve onları aldı. "Tekrarı yok, tamam mı?" "Pfft," dedim. "Sinemaya gizlice girmek gibi olur."

Karrin koluma dokundu. "Hemen döneceğini söyleme yeter. Uğursuzluk getirirsin."

"Ben profesyonel bir büyücüyüm," dedim. "hakkında her şeyi bilirim."

Bunu söyledikten sonra gömleğimin kırmızı olmadığından emin için kontrol ettim. Kırmızı değildi. Sonra bunu ertelediğimi fark ettim çünkü eğer yanıyorsam, mavi ışık ülkesindeki Yoda ve Obi-Wan'a katılmak üzereydim. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve güzel, ölümcül bariyere doğru ilerledim.

Bölüm

Kırk yedi

Yaşıyor.

Merak eden varsa diye söylüyorum.

Adımımı attım ve sıvı ılık bir şurup gibi üzerime döküldü. Vücudumun yüzeyinden geçerken biraz karıncalanma oldu ve sonra kayboldu.

Kıyafetlerim de öyle. Tamamen.

Süpermen'in üniformasının derisine çok yakın olduğu için çoğunlukla yenilmez kalması gibi, onların da kalacağını ummuştum. Ayrıca, garaj satışı gardırobumu korumak gibi nispeten önemsiz bir şey için herkesin önünde soyunmak istemedim ve daha da önemlisi, biri adamla uğraşırken Bay Rogers'ı oynamaya başlayacak zamanım olduğunu düşünmedim. Kurtarılacak şehir. Odak noktama bakın.

Tabii ki... savaşa tam komando olarak gitmek sorun yaratabilir.

Öte yandan, *iyileşme* sürecim boyunca Mab bana her geldiğinde -her *seferinde*- aynen böyle olmuşum, içimde taşıdıklarım dışında hiçbir kaynağım yoktu. Tesadüflere pek inanan biri değildim. Beni sadece genel olarak güçlendirmeye mi çalışıyordu? Yoksa beni tam da bu durum için mi hazırlıyordu?

Mab bu kadar ileriye görebiliyor muydu? Yoksa bu sadece üstün hazırlığın eylemde kendini kanıtladığı bir durum muydu? Bir dövüş sanatları stüdyosunda duyduğum şey neydi? Çıplak dövüşmeyi öğrenirsen asla silahsız kalamazsın. Sanırım sivrisinekler olmadığı sürece sorun yok.

Eğildim, hareketsiz kaldım ve duyularımı açtım.

İlk şey: Bir ritüel çemberinin içindeydim, şu anda işleyen ve bir büyü için kullanılan bir çember. Tahmin ettiğim gibi, alışkın olduğum ucuz ve hızlı türden bir büyü değildi, yoksa içinden geçtiğimde kırılırdı. Belki de adanın bir parçası olarak çemberin her iki tarafında da zaten var olduğum için bütünlüğünü korumuştur. Bu tür sınırlar arasında en ufak bir rahatsızlık duymadan ileri geri hareket edebilen bazı yaratıklar vardı - en başta da sıradan bir kedi. Bunun bir nedeni de

uygulayıcılar sıklıkla kedileri ev hayvanı olarak beslemişlerdir. Teknik açıdan bakıldığında, büyü dostu yaratıklardır. Belki de adanın Müdürünü bu yaratıklardan biri olarak görecektir şekilde ayarlandığı için kırmamıştım. Ya da belki de çemberin kendisinin sürekli, dalgalı, sıvı doğasıydı.

Durum ne olursa olsun, aktif bir çemberin içinde duruyordum. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en aktif çemberin. Büyü havada ve yerde o kadar çok uğulduyordu ki tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve Kış Şövalyesi'nin mantosundan gelen ilkel içgüdü seviyesindeki bir farkındalık, bütün gün bana çok fazla sorun çıkaran aynı parça, adanın geri kalan hayvanlarıyla birlikte oradan defolup gitmemi tavsiye etmeye başladı. İşte bu yüzden intellectus'um bana burada neler olduğunu söyleyememişti. Büyülü farkındalığın bir biçimi olarak, aktif bir çember intellectus'umu bloke etmişti. Şimdi çemberin içinde olanlar için gayet iyi çalışıyordu - artık dokunamadığı şey çemberin *dışındaki* her şeydi.

Tüm bunları, normal beş duyumun neler olduğunu fark ettiği sırada öğrendim: Yalnız değildim. Tepenin üstü perilerle kaplıydı.

Pekala, bu tam anlamıyla doğru değildi. Yirmi kişilerdi, artı bir ölümlü daha vardı.

Ve Demonreach.

Adanın ruhu, deniz fenerinin yıkıntıları arasında, Kuyu'ya merdivenlerin girişine giden duvardaki açıklıkta duruyordu. Devasa formu, güçlü bir rüzgara karşı duran bir adam gibi dikilmiş, kamburlaşmış, hafifçe öne eğilmişti ama bir savaş duruşunda değildi. Ruh böyle şeyler için var olmamıştı. Bunun yerine, her zaman yaptığı şeyi yaptığını fark ettim: Dayanıyordu. Ama izlerken bile, Demonreach parçalarının geriye, kütesinden uzağa doğru uçtuğunu gördüm, ama yavaşça, sanki kalın bir şurup akıntısı ruhun akıp onu yavaşça aşındırıyormuş gibi.

Ruh eşkenar bir üçgenin bir noktasında duruyordu.

Diğer noktalardan birinde Yaz Leydisi Lily duruyordu. Enerjiyi yansıtan sağ kolunu havaya kaldırmış bir şekilde duruyordu. Üzerinde onu daha önce gördüğüm sade elbisenin aynısı vardı. Elbise vücudunun ön tarafına doğru bastırılmıştı ve gümüş beyazı saçları güçlü bir rüzgârda savruluyormuş gibi geriye atılmıştı. Bunun dışında ondan gelen görünür bir enerji gösterisi yoktu, ama onunla Demonreach arasındaki zemin taze yeşil çimenlerle kaplıydı ve ruha karşı güç döktüğünü hissedebiliyordum. Arkasında Yaz Sarayı'ndan bir çift Sidhe duruyordu ve her birinin eli onun omzundaydı. Onların arkasında üç tane daha, onların arkasında da dört tane daha vardı ve her birinin eli öndeki birinin omzundaydı

bir piramit şekli oluşturunyorlardı. Hepsi gücü ileriye doğru yansıtıyor, Lily'ye odaklıyor ve onu olduğundan daha da güçlü hale getiriyorlardı.

Maeve üçgenin üçüncü noktasında, kendi destekçi piramidiyle birlikte duruyordu. Deri şort, askeri botlar ve gece mavisi bir bikini üstü giymişti. Lily ile aynı duruşta duruyordu, uzattığı elinden aynı görünmeyen güç fışkırıyordu ama yüzü geniş, manik bir gülümsemeye bürünmüştü ve Demonreach ile arasındaki zemin bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Redcap sağ elinde duruyordu, bir eli omzundaydı. Doğum günü partimdeki devasa ham kafa da oradaydı ve taze kanla ıslanmış ve damlayan kemikli pençeleri diğer omzunda duruyordu. Diğer sekiz Kış Sidhe'si de onların arkasındaydı ve kendi güç piramitlerini oluşturunyorlardı.

Sonra ayak sesleri duydum ve bir saniye sonra Yaz Şövalyesi Fix, kısmen tamamlanmış kulübemin köşesinden adım atarak bana doğru yürüdü. Peri zırhı giymişti, pırıl pırıl parlıyordu, sıırım gibi, sert kaslı bir vücudu sarıyordu ve elinde kılıcı vardı. Fix benimle tepenin üstündeki üçgen arasında durdu.

"Hey, Harry," dedi sessizce.

"Hey, Fix."

"Soğuk mu?"

"O da değil. Burada neler olduğunu biliyor musun?"

"Olması gereken şey," dedi.

"Kime göre?"

"Leydim."

"O ."

Fix bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Fark etmez," dedi. "Neden olmasın?"

"Çünkü o benim . Ona karşı elini kaldırmayacaksın."

Lloyd Slate'in ofisi altında acı çeken Fix'e ve onun arkasında Slate'in sık sık kurbanı olan Lily'ye baktım. O zamanlar Fix'in onu kurtarabilmek, Kış Şövalyesi'ne karşı koyabilecek güce sahip olabilmek için kaç kez acı çektiğini merak ettim.

Ve şimdi yaptı.

Öyle bir zaman gelir ki, hiçbir konuşma olayların gidişatını değiştiremez; insanlar kararlı olduklarında, eylemleri seçimlerinin yarattığı durumun zorunluluğu tarafından dikte edildiğinde. Fix Lily'ye inanmıştı ve onu korumak için ölümüne savaşıyordu. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bunu yüzünde görebiliyordum.

"Geri dön," dedi.

"Yapamam. Kenara mı çekileyim?"

"Yapamam."

"Yani mi?" Dedim.

Fix nefes verdi. Sonra başını salladı. "Evet."

Ve on yıl sonra ilk kez Kış Şövalyesi ve Yaz Şövalyesi savaşa girdi.

Fix, bana doğru uçarken altındaki zemini yakan saf Yaz ateşinden bir ok fırlattı.

Düşünecek zamanım yoktu ama bir parçam bu oyunu biliyordu. Cıvatanın kaçmak yeterli olmayacaktı; o ateşten çıkan sıcak hava, yaklaşırsa bile beni yakacaktı. Bu yüzden Fix mesafeyi açık tutar ve sadece ok üstüne ok atarsa bu maçta avantajlı olacaktı. Bu yüzden bir tarafa eğilirken etrafımdaki havayı soğutması için Kış'ı çağırdım. Ateş ve soğuk buluştu, çarpıştı ve havayı bana düşmanımın başa çıkma şansı verecek bir sisle doldurdu.

Bir parçam, ben olduğumdan emin olduğum parçam, bu taktikleri endişeyle izledi. Çırlıçıplaktım ve silahsızdım. Fix Yaz Şövalyesi'nin kisvesine sahipti ve bu onu en az benim kadar güçlü, hızlı ve sert yapıyordu. Zırhlıydı ve lanet olası bir kılıç taşıyordu ve Yaz Mahkemesi'nde nasıl dövüşüleceğini ve mantoyu nasıl kullanacağını öğrenmek için on yıl eğitim almıştı. Ayrıca, muhtemelen bütün gününü yeteneklerinin sınırlarını zorlayarak geçirmemişti.

Ama Kış Mantosu bunu *umursamadı*. Sadece düşmanını gördü ve onu yok etmek istedi. Bunu yapmanın en iyi yolu yaklaşmak ve Fix'in boğazını parçalamaktı.

Son Kış Şövalyesi'nin son Yaz Şövalyesi'ni böyle öldürmemiş olması dışında. Lloyd Slate diğer adamın ayaklarının altındaki merdivenleri buzlamış ve onu aşağı itmişti. Slate genç ve formdaydı, oysa diğer Yaz Şövalyesi yaşlı bir adamdı. Bu yüzden Kış mantosunun içgüdüsel bilgisinin, kullanışlı olsa da, temelde açlık çeken bir yırtıcıya, kışın bir kurda ait olduğunu varsaymanın akıllıca olacağını düşündüm - şimdi kan istiyordu, hem de çok fazla.

Ve eğer bu şekilde oynarsam, Fix bağırsaklarımı yerde bırakacaktı.

İleri atılmak yerine, birkaç adım için bir tarafa yöneldim ve sonra donup kaldım. Bir an sonra, başka bir ateş parçası sisi aydınlattı, tam da mantonun içgüdüsünü takip etseydim olacağım yerden geçti.

Elbette öyle olmak zorundaydı. Kışın Şövalyesi dağ aslanı ve kurttu. Yazınki geyikti, bizondtu. Kışın yönü

Avını takip etmek, avlamak ve öldürmek. Summer, bir avantaj elde edene kadar bir çatışmadan kaçınır, sonra da bu avantajı vahşice sonuna kadar kullanırdı. Fix'in peşinden Kış'ın yöntemiyle gidersem, yararlanabileceği zengin bir içgüdüsel bilgi birikimi olurdu ve örneğin saf aikido öğrencisiyle aynı şekilde en tehlikeli halini alırdı. Bir saldırının gücünü kendi savunmasına yardımcı olmak için kullanır ve bunu saldırgana geri çevirirdi. Ama ona bu tür saldırgan bir saldırı *vermezsem*, içgüdüsel avantajını elinden almış olurum.

Kış Şövalyesi olmanın canı cehenneme. şeyden önce, ben bir büyücüyüm.

Ben de bileğimi salladım, "*Obscurata*" diye fısıldadım ve bir perdenin arkasında kayboldum.

Peçelerim çekirgelerinkine ya da neredeyse herkesinkine kıyasla çok iyi değil, ama dev bir sis yığınının içinde dururken sizi etkili bir şekilde görünmez kılmak için *çok* iyi olmalarına gerek yok ve ben nasıl sessizce hareket edeceğimi biliyorum. Sidhe'lerden birine karşı onlara güvenmezdim ama Fix onlardan biri değildi. Bir ölümlü ebeveyni ve bir fae ebeveyni olan bir değişkendi, ama Yaz mantosu dışında, bir sonraki adam kadar insandı.

Kulaklarımın keskinliğini normalde yapabileceklerinden çok daha yüksek bir seviyeye çıkararak dinleyerek ilerledim ve daha bir düzine adım atmadan Fix'in yumuşak nefes alışını duydum. Olduğum yerde donup kaldım. Tam olarak yerini tespit edemedim ama-

Sabırsız bir ses çıkarmamak için kendimi tuttum ve aklıma danıştım. Fix otuz altı fit, dört inç uzaklıkta, burnumun baktığı yönün yaklaşık yirmi iki derece solunda duruyordu. Eğer bir silahım olsaydı, onu vurabileceğimden oldukça emindim.

Fix de olduğu yerde donmuştu.

Bah. Onun mantosu muhtemelen ona sabırlı olmasını öğütüyordu, tıpkı benimkinin beklemeyi bırakıp onu takip etmem ve saldırmam için bana bağırdığı gibi. Belki bir dakikalığına bundan faydalandım, aklıma danıştım ve yerden bir şey alabileceğim bir tarafa doğru elli metre ilerledim. Sonra geri döndüm ve beklemeye başladım ama hâlâ kıpırdamamıştı.

Yerinde durursa bu işe yaramazdı. Onu harekete geçirmeliydim.

Sisin içine doğru birkaç adım daha geri çekildim ve kötü görüş mesafesinin ve peçemin sesimin tam kaynağını karıştıracaklarını umarak ondan uzakta konuştum. "Lloyd Slate'i şimdi biraz daha iyi anlıyorum, biliyorsun," dedim. "Manto. Onu yönlendiriyordu. Bir şeyler istemesine neden oluyordu."

"Lloyd Slate bir canavardı," dedi Fix'in sesi.

Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama . . . Onun damarına basmak zorundaydım. "O da diğer kadar insandı," dedim. "Bu sadece arzularını daha da yüksek sesle dile getirmesine neden oldu."

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Kendini duyuyor musun, Harry?" Fix seslendi. Sesinde bir gerginlik vardı. "Bahane ya da gerekçe üreten bir adam gibi konuşuyorsun."

"Evet ama ben Slate değilim," diye karşılık verdim, sesim daha sıcaktı. "Slate acınası bir kabadayıydı. Onun boğazını kesmeden önce yüzlerce Slate kadar vardı."

Fix'in nefes alış veriş hızlandı. Her şey kontrol altındaydı ama korkuyordu. "Benim tanıdığım Harry Dresden asla böyle bir şey söylemezdi."

"Bu on yıl, bir zulüm kompleksi ve bir savaş önceydi, Fix," dedim ona, "ve bana hak verecek yerin yok. Senin de benim gibi bir şeyler hissettiğini biliyorum." Doğru iğneyi batırmanın, onu harekete geçirmenin, saldırganlaştırmanın zamanı gelmişti. "Lily'ye ne görüyorsun, dostum? O muhteşem. O yanımdayken başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum."

"Kapa çeneni," dedi kısık bir sesle.

"Ciddiyim," diye devam ettim. Diyalog kolayca geldi-çok kolay. Kış mantosu, kendimi dizginleme konusunda pek de başarılı olmayan bir parçamla konuşuyordu. "O ateşli küçük kış mı? Yani, Tanrım, sadece onu bile ... Beni şimdi görebilseydin, biraz utanırdım."

"Kapa çeneni," dedi yine.

"Hadi ama, kankalar karılardan önce gelir, dostum. Bu yaz örtüsünün sürü içgüdüğü mü var? Çünkü bu kadar tatlı bir şeyi paylaşabiliriz diye düşünüyorum-"

Eğer aklım ona odaklanmasaydı, neler olacağını görebilseydim, diri diri yanardım. O dönüp bana bir ateş topu daha fırlattığında kendimi bir tarafa attım. Savunmasız derimi korumak için etrafıma daha fazla Kış toplamak zorunda kaldım, sisler daha da kalınlaştı ve Fix soğuk dalgasına kilitlenmiş gibi görünüyordu. Bana doğru döndü, iki adım attı ve kılıcını iki eliyle tutarak sıçradı.

Otuz yedi fit. Bu kadar uzağa atlamıştı ve bunu zahmetsizce yapmıştı; daha fazlasını da yapabilirdi. Yere tam olarak ne kadar kuvvetle bastığını, tam olarak hangi açıyla atladığını biliyordum. Zekam havayı ve içinden atlarken yer değiştirdiği sisi takip edebiliyordu.

Tam sıçradığı sırada iki adım uzaklaştım.

Kendimi kör bir adamla dövüşüyormuşum gibi hasta hissettim.

Fix bulunduğu yerin tam iki adım yakınına indi ve kılıcı durduğum boşluktan aşağı indi. Hâlâ orada olsaydım, beni korkunç bir şekilde ikiye ayıracaktı.

Ama ben . Arkasında, sırtına birkaç santim mesafede duruyordum ve o ayağa kalkamadan saldırdım. Bir an önce zekâmı yerde duran, yaklaşık on beş santim uzunluğunda, kısmen pasla kaplanmış eski bir çiviye bulmuştum. Thomas ya da ben, kulübeyi onarmaya başladığımız ve Whatsup Rıhtımı'nı inşa ettiğimiz zamanlarda, kulübeye gidip gelirken düşürmüş olmalıydık. Çivi birkaç mevsim boyunca öylece durmuş, sadece hafifçe dokunulmuştu.

Başparmağımı başının arkasına koydum, Kış mantosunun gücünü kullandım ve bu kadar küçük bir noktayı durdurmak için asla tasarlanmamış olan zırhın içinden geçirdim ve Fix'in kürek kemiğinin kasına iki inç soktum.

Fix şok ve acı dolu bir çığlık attı ve kılıcını bana doğru savurdu ama soğuk çelik derisini delip geçerken ve Yaz mantosuna erişimi kesilmişken, güvenebileceği sadece kendi refleksleri, gücü ve becerisi vardı. Yaz Şövalyesi'nin gücü olmadan bu konularda eğitim almamıştı ve Mab'ın beni sert darbelerin acımasız okulunda öğrenmemişti. Kılıcın darbesi yavaş ve beceriksizceydi ve ben de ona iki kez vurdum; bir kez bileğine, net bir şaklamayla kırıp kılıcı yuvarlayarak uzağa gönderdim ve bir kez de çenesine, o kadar da sert olmayan bir darbe indirerek Fix'i anlamsız bir yığın halinde yere yolladım.

"Şövalye Şövalye'yi alır," diye seslendim bulutlu gece havasına. "Kontrol."

Kraliçeler ve Demonreach arasındaki mücadele zaten sessiz bir mücadeleydi ama şimdi hava aniden durgunlaştı. Onları göremiyordum ama Lily'nin vücudunun bir kısmını Demonreach'ten bana doğru çevirdiğini ve onu destekleyen iki Sidhe'den biriyle bağlantısını kopardığını biliyordum. Demonreach ise Maeve'le karşı karşıya gelmek için yüzünü değiştirmişti. Vücudunun aşınmakta olan küçük parçalarının şimdi ters yönde hareket ettiğini ve ana kütesine yeniden katıldığını hissedebiliyordum.

"Düzelte?" diye seslendi Yaz Leydisi, sesi belli belirsiz karıştı. Sonra sesine ani, soğuk bir korku dokundu. "*Düzelte!*"

"Ne yapıyorsun sen?" Maeve hırladı. "Seni aptal inek! Gardiyanı tek başıma yenemem!"

Lily onu görmezden geldi. Elini hareket ettirdiğini hissettim, neredeyse yokmuş gibi bir .

Ve ani bir rüzgâr Fix ve benim tepede yarattığımız sisi, genç bir annenin yeni yürümeye başlayan bir çocuğun tepsisinden düşen Cheerios'ları süpürmesi kadar kolay bir şekilde süpürdü.

anasını.

Hanımların güçlü olduğunu biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

pratik açıdan. Bu kadar fazla havayı bu kadar hassas ve ani bir şekilde hareket ettirmek *zordur* ve bunu için ciddi bir enerji yatırımı gerekir. Bunu yapabiliyordum, ancak işim bittiğinde soğuk bir bira içip oturmak istememe neden olacak kadar ağır bir iş olurdu. Eğer bunu iki ya da üç kez üst üste yapmak zorunda kalsaydım, birayı kaldıramayacak kadar yorgun olurum.

Lily bunu parmaklarının karşılaştırmalı bir hareketiyle yapmıştı.

Ve işte oradaydım, tepenin üzerinde Fix'in kıpırdamayan formunun üzerinde çırılçıplak duruyordum. Peçem hâlâ takılıydı ama Sidhe kadar bilgili birine karşı işe yaramayacak kadar ilkelidi. Onu tutma zahmetine hiç girmemeliydim, ama mantıksız içgüdü onu kalçalarımın etrafındaki küçük bulanık bir enerji alanına yoğunlaştırmamı sağladı.

"O yaşıyor, Lily," dedim . "Konuşmamız gerek."

Lily'nin gözlerinin akları sonuna kadar göründü. "Ne?" diye sordu, ses tonunda öfke kabarıyordu. "Bana ne dedin sen?"

Vay be. En kötü diplomatik günümde bile söylediklerime böyle bir tepki almamam gerekirdi. "Lily, sakın ol. Fix yaşıyor. Ama bence sen hâlâ oradaki sensin ve sana tüm gerçeklerin anlatıldığını sanmıyorum. Herkesin pişman olacağı şeyler olmadan önce konuşalım."

" ne cüret!" diye hırladı, öfkesi akkor haline gelmişti. Gerçek anlamda. Elllerinden ateş fişkırdı ve ön kollarını sardı. " ne *cüret*!"

Kendi ellerimi önümde boş olarak tuttum. Kafam karışmış gibi görüldüğümünden emindim. "Tanrı aşkına Lily, ne oluyor? Burada kavga istemiyorum!"

Lily çılgılık attı ve Yaz ateşi onu içine çekerek saray mensuplarının kaçışmasına neden oldu. Altın, yeşil ve yıldız ışığı gümüşü, ateş onun etrafında dans ediyor, büyülüyor ve şişiyordu. Birden Titania'nın gözlerinde gördüğüm öfkenin aynısını gördüm, ama bu yıllar geçtikten, yas ve keder hafifledikten sonra geriye kalan için için yanan kömürlerdi. Lily'nin şu anda tutunduğu güç de aynı türden bir tutkudan kaynaklanıyordu ama taze ve bembeyazdı ve yakın zamanda soğumayacaktı.

Sonra neler olduğunu anladım. Maeve diğer elini bana doğru uzatmıştı ve parmakları neşeyle dans ediyordu. Bana kısa bir bakış attı ve bu bakış zehirli bir şekilde eğleniyordu. Önümdeki havaya uzandım ve orada hissettim, zarif küçük bir sihir, Maeve'in uykusunda yapabileceği kadar basit, Sidhe'lerden biri bile olsa onu aramayan birinin gözünden kaçacak kadar karmaşık. Konuşuyordum ama Lily'ye ulaşan benim kelimelerim değildi. Maeve benim için kelimelerimi seçmişti.

Ne bilmiyorum ama tam olarak doğru bir şey seçmişti.

Yaz'daki meslektaşını öfkeden delirtmek için. Lily'nin daha nazik, daha şefkatli doğası ona karşı kullanılmıştı. Maeve basit ve küçük cazibesini mükemmel bir zamanlamayla, nispeten deneyimsiz Lily'nin bunu beklemesinin mümkün olmadığı bir anda kullanmıştı

-Düşen Fix için endişelendiğinde. İçimi bir sıkıntı kapladı ve tutkulu genç Yaz Leydisi'nin Titania olmadığını anladım. Onda tüm ateş vardı, ama hiçbir kısıtlama, denge yoktu ve düşünebilmesi, mantık yürütebilmesi, öfkesini dizginleyebilmesi mümkün değildi.

"Yok edin onu!" diye bağırdı. O konuşurken ağaçlar sarsıldı ve kayalar çatladı. Bu ses kulaklarımı yırttı ve içlerinde ani bir ıslaklık hissettim. "Harry Dresden'i yok et!"

Ellerini havaya kaldırdı ve yirmi fit yüksekliğinde ve bir futbol sahası genişliğinde bir ateş duvarı bana doğru kükredi.

Bölüm

Kırk sekiz

Fya da saniyenin çok küçük bir bölümünde, beynim eve kadar koşan son küçük domuzcuk gibi ciyakladı, omurga düzeyinde bir korku tepkisi. Ben bir

bir kez ateşle karşılaştım. Bu öyle bir anıdır ki, çok zor unutulur.

Ateşe karşı savunma yapmak zordur. Her zaman en sevdiğim saldırı şekli olmasının nedenlerinden biri de budur. Hedefinizi gerçekten ateşe vermeseniz bile, etrafındaki havayı ısıtarak onu kızartabilirsiniz, tabii yolunuzdan çekilmek için her şeyi bir kenara atmazsa, bu durumda size bir şey yapmayı düşünmez. Silahlar arasında ateş en iyisidir.

Ama.

Ateş aldatıcı ve kararsızdır. Odaklanma olmadan, sadece kaostur, depolanmış kimyasal enerjinin rastgele salınımıdır. Sadece ateşe sahip olmak yeterli değildir. Onu ne zaman, nerede ve nasıl en iyi şekilde kullanacağınızı bilmeniz gerekir ve Lily bunu yapmadı.

Kendimi baygın Fix'in üzerine attım ve ellerimi iki yana açarak "*Defendarius!*" diye bağıarak odaklandım.

Etrafımızda bir balon şeklinde kalkan oluşturduğumda, ateş fırtınası üzerimize doğru kükredi ve bir okyanus dalgası gibi bizi yıkadı. Kalkanım ateşi geri tuttu ama tamamen durduramadı ve ısı yanmaya başladı. Bu yüzden Kış'a uzandım ve etrafımızdaki küçük baloncuğu soğukla doldurdum. Bu ateş dalgası üstesinden gelemeyeceğim kadar büyüktü ama üstesinden gelmek zorunda değildim. O kadar büyük bir alana yayılmıştı ki, tek yapmam gereken nispeten küçük bir kısmını yenmek, sahildeki büyük bir taş gibi ona karşı durmaktı. Onu yenecek gücüm yoktu ama onu uzak tutacak ve sadece kalkanımın içindeki havanın bir fırına dönüşmesini engelleyecek gücüm vardı.

Ateş üstümüzden geçti ve kalkanı birkaç saniye daha, yapabileceğimi düşündüğüm kadar uzun süre tuttum. Bileziğim ya da enerjiyi yönlendirmeme yardımcı olacak asam olmadan yapabileceğim tek şey birkaç saniyeydi ama hayatta kalmak için yeterliydi. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde, nefes nefese, küçük bir

ama başardım, Fix de öyle.

Hadi, ben.

Maeve'in alaycı kahkahası tepenin üzerinde çınladı.

Sıcak hava yüzümün yan tarafına dokundu ve yaklaşan bir ışıkla birlikte hafifçe büyüdü. Başımı kaldırdığımda Lily'kavrulmuş toprağın üzerinde bana doğru yürüdüğünü gördüm, vücudunu saran alevler dışında çıplaktı, kendi giysileri de ateş fırtınasında yanmıştı. Gözleri yoktu. Gözlerinin olduğı yerde sadece bir çift yakıcı ateş vardı ve o yaklaştıkça bu turuncu ve kıvıl alevler yükseliyordu. İpeksi beyaz saçları alevin kendisi gibi dalgalanan bir sütun halinde yükseliyor, sıcak hava tarafından kaldırılıyor ve ateşli nimbusunun ışığıyla altın yeşili ve turuncu renklere bürünüyordu.

Onun arkasındaki diğeri Summer Sidhe'ler, gümüşü silahlarının yansımada dans eden ateşle, ellerinde ve alınlarında titreşen ateşin yankılarıyla birer gölgeye dönüşmüşlerdi; hem güç hem de silahlar bana kaçacak yer bırakmamak için etrafıma yayılmıştı ama Lily'nin bir el hareketiyle durdular ve kulenin yakınındaki eski yerlerine geri çekildiler.

Benimle birlikte Yaz arkadaşlarını da yakmak istemediğini tahmin ettim. Başka bir kalkan hazırlamak için elimi kaldırmaya başladım ama diğeri kolum vücudumun ağırlığını kaldıramadı ve neredeyse yere yığılıyordum.

İşte bu kadar.

Benzinim

bitmişti.

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırmayı başardım ve nefes nefese topuklarımın üzerine oturdum. Sonra Fix'in sırtındaki çiviye çekip çıkardım, acımasızca kavradım ve Lily ile yüzleştim.

Benden yaklaşık bir metre uzakta durdu, canlı ateşle kaplıydı ve gözleri spot ışıkları gibi aşağıya baktı.

"O iyi, Lily," dedim. "Fix iyi. Tanrım, Lily. Beni duyabiliyor musun?"

Belli ki yapamıyordu. Lily elini kaldırdı ve havada beyaz-sıcak bir ışıktan oluşan minik bir küre, küçük bir yıldız oluştu.

İşte bu odaklanmaydı. Bu kadar konsantre bir şeyi büyük bir hazırlık yapmadan durduramazdım. Beni korkunç bir şekilde öldürmek üzere olsa bile bunu profesyonel anlamda takdir edebilirdim.

Ve birden kendimi çok aptal hissettim. Ne düşünüyordum ki? Peri Kraliçeleri, en küçükleri bile, herhangi bir ölümlünün boyunu aşan elemental güçlerdi. Büyükbabamla ve Gri Konsey'le iletişime geçmeye çalışmalıydım, en azından Beyaz Konsey'e bir çığlık atmalıydım, daha az olası olsalar bile

Yardım etmek için.

Tehlikeyi fark ettiğim anda Michael ve ailesini -ve Maggie'yi- şehir dışına göndermeliydim. Daha önce de günü kurtarmıştım, belki de kendime aşırı güvenmeme neden olacak kadar sık. Beyaz Konsey'in kibirli olduğu konusunda sürekli alay ediyorum ama ben de aynı aptal tuzağa düşmüştüm, değil mi? Karşıma çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimden emin olarak, küçük destekçilerimi bir araya getirmiş ve bu felakete doğru yol almıştım.

"Lily," dedim bitkin bir sesle. "Beni dinle. İkimiz de Maeve tarafından tuzağa düşürüldük."

Beyaz ateş bana baktı.

"Düşman," dedim. "Onun içinde. Uzun zamandır onun içindeydi. Bir düşünün. Ele geçirdiği şeylerin doğalarına aykırı davranmasını sağlıyor. Ve Maeve'e ne yaptığını biliyor musun?" Öne doğru eğildim, yorgun ellerimi avuçlarımda tutuyordum. "*Yalan söylemesine* izin verdi. Kıçını yırtarcasına yalan söyleyebilir ve gözünü bile kırpmaz. *Bir düşünün.* Ona duyduğunuz güvenin, dünyada neler olup bittiğine dair farkındalığının ne kadarı onun yalan söyleyemeyeceğini bilmene dayanıyor?"

Ateş bana baktı ve beni tüketmedi. Ben de konuşmaya devam ettim.

"Sözüme inanmayın," dedim. "Ne *yaptığına* bir bakın." Ve Lily konuştu; sesi, serbest bırakılmış gücüyle yanıyordu.

Yazın. "Birlikte çalışıyoruz. Bu dünyadaki en büyük karanlık enerji ve yozlaşma kaynağını yok ediyoruz. Dışarıdakileri savunmaya çağırarak kadar çaresizce korumaya çalıştığınız kaynağı!"

Oh, Tanrım.

Lily Kuyu'da ne olduğunu *bilmiyordu*. Karanlık enerji kaynağı olduğunu anlamıştı ama *nedenini* bilmiyordu.

Onun bu işi çok kısa bir süredir yaptığını unutup duruyordum. Aurora'yı öldürmeden ve zavallı Lily'yi Yaz Leydisi'nin kisvesine büründürmeden önce, Molly'den daha yaşlı olmayan ama Molly'nin becerilerine ve eğitimine sahip olmayan genç bir kadındı. Mantosunun muazzam gücüyle uğraşırken hayatını yeniden toparlıyor, peri liderliği konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyor, öğrenmek için mücadele ediyordu.

Ve eğer doğaüstüyle ilgili temel eğitiminin bir parçası olarak onu yalanlarla besleyen biri, sözüne güvendiği biri olsaydı, bilgisinin ne kadar çarpıtıldığını ve renklendirildiğini yalnızca Tanrı bilirdi.

"Yabancıları aradığımı sana kim söyledi?" Ben sordum. "Maeve mi?"

"Çok kibirlisin," dedi Lily. "Bütün büyücüler gibi sen de kibir ve aldatma kokuyorsun. Bu iğrenç şeyi inşa eden ünlü Merlin bile." Gözleri kısıldı. "Ancak ne kadar karmaşık olursa olsun, yine de ölümlü büyüsünden yapılmıştır. Bu

Müdahalenizi durdurmak için kullandığımız çember buradaki mimarinin bir parçası. Tek yapmamız gereken, biz içeriden yıkarken burayı müttefiklerinize karşı kapatmak için ona güç beslemektir."

"Devam edersen," dedim ona, "kendini, Lily'yi ve yanında getirdiğin herkesi yok edeceksin ve bir sürü masum insan *ölecek*."

"Bitir şunu Lily," diye Maeve. "Sana yalan söyleyeceklerini söylemiştim. Ölümlüler *her zaman* yalan söyler ve işte bu yüzden birlikte durmalıyız. Bölünmemize izin veremeyiz. Onu yere bırak ve başladığımız işi tamamlayalım."

"Lily, lütfen," dedim. "Benim sözüme inanma. Bana inanma. Ama emin ol. Kendin öğren. O zaman bileceksin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yaz ateşi aniden söndü.

Lily başımda duruyordu, saçları dağınıktı, çıplak vücudu o kadar güzeldi ki canımı acıtiyordu. Sessiz, korkunç derecede uyuşmuş bir sesle konuştu. "Bana bunu söyleyemezsin," dedi. "Sen değil. Sence bunu ben mi istedim? Acıyı, ölümü, korkuyu ve savaşı istediğimi mi sanıyorsun? Bu görevi, bu sorumluluğu istediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri doldu ama ifadesi değişmedi. "Ben dünyayı istemedim. Büyük zenginlikler, şöhret ya da güç istemedim. Bir koca istedim. Çocuklar. Sevgi. Birlikte kurduğumuz bir yuva. Ve bu artık asla gerçekleşemez." Gözyaşları düştü ve sesine sıcaklık, öfke geri geldiğinde, ateş tekrar etrafında toplandı. "Senin yüzünden. Aurora'yı öldürdüğün için. Çünkü beni *bu hale* sen *getirdin*. Şampiyonuma, *dostuma* karşı elini kaldırıyorsun ve yenildiğinde bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söylemeye *cüret* ediyorsun?"

"Lily, lütfen," dedim. "Seçme şansın var."

Maeve arka planda yine gülüyordu, çıplak, yanmış zeminde yankılanan Arkham Asylum türünden bir kahkaha.

"Şimdi," dedi Lily, yanık sesi acıydı. "*Şimdi* bana bir seçenek ver." Ministar avucunun içinde yeniden canlandı. "İşte seçiyorum, seni orospu çocuğu. Kış Şövalyesi, yan ve öl."

Anladım, sanırım. Ya da en azından çoğunu anladım. Lily ışıltılı güzelliği yüzünden hayatını bir kurban olarak geçirmişti. Lloyd Slate onu taciz eden son erkekti ama ilk erkek olduğundan şüpheliydim. Hayatı boyunca seçim yapmasına izin verilmemişti ama Faerie dünyasının bir parçası olmak istemediği de açıktı; bir Dönüşen olarak istediği zaman tam bir Faerie olmayı seçebilirdi ama seçmemişti. Sonra Aurora'yı öldürdüğümde, insan olarak kalma seçimini bile elinden almıştım.

Aurora'yı öldürdüğümde bunu yapmak istememiştim ama bu gerçek

Sonuçtaki fark. O gece sadece Aurora'yı öldürmemiştim. Birçok açıdan Lily'yi öldürmüştüm. Onu kaybolduğu ve korktuğu bir dünyaya fırlatmışım. Kederli ve öfkeli Titania şüphesiz Lily'nin ihtiyaç duyduğu destekleyici akıl hocası figürü . Ve yeni ölümsüz olmuş olsa bile, korkunç derecede kızgın, üzgün, korkmuş ve yalnız olmalıydı.

Maeve için kolay bir av. Nemesis için kolay av. Tüm bu durumla ilgili değiştirebileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim, değişmesi gerektiğini bilseydim bile, ama yine de hatalı olanın ben olduğumu hissediyordum. Belki de öyleydin. Her şeyi değiştiren benim seçimimdi.

Belki de Lily'nin de beni öldürmesi uygundu.

Küçük yıldızı kalbime doğru fırlatırken ateş saçan gözleri benimkileri yaktı.

Bölüm

Kırk

T dokuz

Burada bir gümüş parıltısı oldu ve küçük yıldız Fix'in uzun kılıcının ayna parlaklığındaki düzlüğünden sekti.

Bir düzine metre ötedeki toprağa doğru yükseldi ve bir parıltı ve ısınan havanın uğultusuyla yere çarparak, muhtemelen başımın ve boynumun yerini alması amaçlanan kısa bir beyaz alev sütunu oluşturdu.

Fix tek dirseğinin üzerinde duruyordu ve kılıcı sol elinde tutuyordu. Berbat görünüyordu ama tek bir yuvarlanma hareketi yaptı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayağa kalktı.

Ve Lily ile benim aramda ayağa kalktı. "Lily!"

Fix söyledi. "Neyin *var* senin?"

Alevden gözler ona baktı. "Sen . . . iyi misin?"

"Ben öyle *dedim*," dedim. Sesim biraz cızırtılı çıkabilirdi. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Harry, kapa çeneni," dedi Fix. "Lily, ona bir bak. O kimse için bir tehdit değil."

Sanırım biraz kötü görünmüş olmalıyım, ama yine de ... . "Hey," dedim.

Fix kalçalarını oynattı ve göğsüme tekme attı. Sert değildi ama benim durumumda olması da gerekmiyordu. Beni devirdi.

"Sör Şövalye . . ." Lily dedi ki. "I . . . Düzelt, *yanıyor*."

"Kes şunu," diye sessizce ısrar etti. "Buradan çıkalım, tekrar kontrol altına alıncaya kadar meditasyon yapabileceğin sessiz bir yer bulalım."

"Yapmam *gerek*. Sana *zarar vermeye* çalıştı."

Fix'in sesi sertleşti. "Yer simsiyah yanmış, Lily," dedi. "Ve postalarımın her yerinde don var. Kollarında ve omuzlarında yanıklar var ama tepede kalan tek çimenlikte uzanmış, iyi bir şekilde uyanıyorum." Kılıcını havaya kaldırdı. Kılıcın son on santimi ya da daha fazlası erimiş bir karmaşaya dönüşmüştü. Uç kısmı kalkanımın kapladığı alanın dışında kalmış olmalıydı. "Ama bunu yapmak için yeterince sıcaktı. Kimin ne *dediğini* unutun. Beni kim koruyordu, Lily?"

Fix'e baktı, öfkeli ateş hala etrafında kıvrılıyor, onu kaldırıyordu.

saçları, gözlerinden yanıyordu. Sonra bir iniltiyle gözlerini kapattı ve ateş söndü. Lily başını sertçe benden yana çevirdi. "Bu kadarı çok fazla," diye fısıldadığını duydum. "Uçup gideceğim."

"mi?" Fix sordu.

Lily hırıltılı bir ses çıkardı ve hâlâ kor gibi titreyen gözlerini bana çevirdi. "Olduğun yerde kal, Sör Şövalye," dedi son kelimeyi tükürerek. "Amacımıza karşı hareket eder ya da silah veya güç kullanırsan, ikinci kez merhamet göstermeyeceğim." Sonra döndü ve Demonreach'e saldıran Sidhe piramit oluşumuna doğru geri döndü. Ayakları yerdeki is ve külde belirgin izler bıraktı ve adımlarının ardından küçük ateşler yanıp söndü, geçtikten sonra tekrar söndü. Tek kelime etmedi, sadece elini kaldırdı ve yine görünmez bir kum püskürtme makinesine benzer bir şey Demonreach'e akmaya başladı.

İzledim, daha fazla hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Kollarımda yanıklar olduğunu fark ettim. Onları hissetmedim. Destansı bir şeye benzemiyorlardı ama oradaydılar.

"Düzelt," dedim. "Teşekkür."

Bana baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı ama başını hafifçe salladı. "Sana borçluymuşum gibi görünüyor, Winter." Gözleri bir an için parladı. "Bunu yapamazdım."

Kendimi güçsüzce gülerken buldum. "Hayır. Hayır, bir yerim kırılabilir."

"Lanet olası bileğimi kırdı." Homurdandı. "Çenem de mutlu değil. İyi yumruk."

"Hile yaptım," dedim.

"Bizim işimiz, öyle bir şey yok," dedi. "Böyle konuşarak beni kazıkladığınızı anlamalıydım. Yaptığım kavgaların çoğunda alay ve hakaret yoktu."

"Standartlarınızı yükseltin. Neredeyse her zaman bir ya da iki hakaret için zaman vardır."

Biraz acı çekmiş olsa da gülümsedi. Sağ elinin parmaklarını deneysel bir şekilde salladı. "Bitti mi?"

Yavaşça nefes verdim ve cevap vermedim.

"Ona söylediklerinin ne kadarı doğru?" diye sordu.

"Ne duydun?" Ben de ona sordum.

"Bıçağı benden çıkardıktan sonra hemen hemen her şey."

"Çivi," diye düzelttim ve görebilmesi için yukarı kaldırdım. Üzerinde hâlâ onun kanı vardı.

Biraz acı çekmiş görünüyordu. "Harry, izin verir misin?"

"Hayır," dedim ve kanı toprağa silerek tırnaktan temizledim.

"Teşekkürler," dedi. Gözlerini kısarak önce duvara sonra da bana baktı.
"Buraya nasıl girdin?"

"Ticari sırlar," dedim. "Buraya nasıl geldiniz? Tekneyle gelbiliyorum."

"Uçtu," dedi Fix. "Şekil değiştirenler. Gölün üzerinde bir planörden
atladım ve paraşütle indim."

"Vay be. Aşırıya
kaçmışsın." "Oraya doğru
gidiyorum," dedi.

"Yani buraya indiniz ve çemberi ?"

"Ticari sırlar," dedi temkinli bir şekilde. "Hâlâ aynı kulübede
oturmadığımızın farkındasın, değil mi? Düşman şeyini yapabilirim. Bu
geleneksel bir şey. Ama aynı tarafta değiliz."

"Hayır, sen yanlış taraftasın," dedim. "Belki birden fazla." "Her çatışma
bir şeydir," dedi. "Herkes bir taraf olamaz.
eşit derecede doğru, Harry."

"Ama inanın bana, herkes eşit derecede yanılıyor olabilir," dedim. "Fix,
bu Kış ve Yaz'dan daha fazlası ile ilgili."

Bunun üzerine kaşlarını çatı.

"Bana şunu söyle," dedim. "Özel bir şey istemiyorum, daha sonra sana
karşı kullanabileceğim bir şey." Sanki Maeve daha sonra kullanmama izin
verecekmiş gibi. "Söyle bana: Maeve senden hiç sözüne inanmanı istedi mi?
Ve sana bir şeyin doğru olduğunu *söyledi mi?* ?"

Fix'in kaşları daha da çatıldı.

"Ve kendi kendinize 'Hey, bu garip' diye düşündünüz. O asla sadece
kimse bir şey ."

Dudakları hafifçe aralandı ve gözleri Maeve'e sabitlendi.

"Ve bunu Hanımefendilerden biri dışında biri söylemiş olsaydı, yalan
söyleyip söylemediğini merak edeceğinizi düşündünüz. Ama o hiç payı
bırakmadı, bu yüzden gerçek olmalıydı."

"Yani?" diye sordu, çok sessiz bir şekilde.

"Peki sana şunu sorayım," dedim. "Bir kereliğine bile olsa yalan
söyleyebileceğini varsayarsan, bu resmi nasıl değiştirir?"

Fix'in aptalca bir idealizmi olabilirdi ama hiçbir zaman aptala yakın
olmamıştı. "Oh," diye nefes aldı. "Um."

"Lily'nin bizim için Arctis Tor'un kapısını açtığı zamanı hatırlıyor
musun?"

"Elbette."

"İçeri girdiğimizde, Leanansidhe Mab'ın bahçesinde patlamıştı," dedim.
"Çünkü bir şey onu istila etmiş ve hareketlerini etkilemişti. Mab bir tür
şeytan çıkarma ayininin ortasındaydı.

bir buzul çağı
modeli." "Ve?"

"Peki ya bu istilacı Mab onu yakalamadan önce suya girdiyse?" diye sordum. "Ya Maeve'in içine girdiyse?"

"Bu delilik," dedi. "kaçırmış olan Mab."

"Öyle mi?" Ona sordum. "Bu kadar çılgınca mı? Mac'teki toplantıyı hatırlıyor musun? Mab'ın contasının çatladığını nasıl öğrendiğimizi hatırlıyor musun?"

"Maeve söyledi ..." Birden konuşmayı kesti.

"Evet," dedim. "Bir dakika önce Lily'ye sözleri görmezden gelmesini ve eylemlere bakmasını söyledin. Hangisinin daha yüksek sesle konuştuğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun. Bu yüzden bir soru daha soracağım," dedim. "Bu gece burada olmak kimin fikriydi? Lily'nin mi? Yoksa Maeve'in mi?"

Yüzündeki kan çekildi. "Oh. Siktir."

Başımı öne eğdim. Sonra dedim ki, "Fix, seni kurtardım çünkü sen iyi bir adamsın ve farklı takımlarda olmamız umurumda değil. Ölmeni istemiyorum."

"Evet," dedi sessizce. "O . . . oldukça yüksek sesle konuşuyor. Ama belki de böyle düşüneceğimi biliyordun. Belki de bunu benimle oynayabilmek için yaptın."

"Belki de kurnazlık konusunda bana hak ettiğimden daha fazla kredi veriyorsun. Nasıl çalıştığımı bilirsin. Ne sıklıkla her şeyi bağlayan düzgün, zarif bir çözüme ulaşırım? Şu anda bana bakıp dürüstçe kendinize 'Dresden, şu kurnaz dahi! Bu onun ana planının bir parçası olmalı' diyebilir misin?"

Ellerimi açtım ve beklentiyle ona baktım.

Fix bana baktı, kirli, çıplak, titreyen, yanmış, morarmış, is ve külle kaplı.

"Siktir," dedi tekrar ve Bayanlara baktı.

"Maeve'in Lily'nin kafasına bir şey yaptığını sanmıyorum," dedim. "Buna ihtiyacı olduğunu da sanmıyorum. Bence Lily o kadar güvensiz ve yalnızdı ki Maeve'in tek yapması gereken bir insan gibi davranmaktı. Lily'ye neler yaşadığını anladığını hissettiği birini vermek. Onun arkasını kollayacağını düşündüğü birini."

"Bir arkadaş," dedi Fix.

"Evet."

"Herkes bir arkadaş olsun ister," dedi sessizce. "Bu çok mu kötü?"

"Thelma ve Louise arkadaştı," dedim. Üçgeni işaret ettim.

"Kanyon."

Çenesindeki kaslar birkaç kez sıçradı. "Dürüst olsan ve haklı olsan bile - ve ben de bunu kabul etmiyorum - yani

Ne? Onlarla birlikte olan zümreler onların iç çevreleridir. Sorgusuz sualsiz itaat edecekler. Savaşacak hiçbir şeyiniz kalmadı. Hepsiyle tek başıma başa çıkamayacağıma eminim."

Bunu söylemek istemedim, potansiyel bir düşmana bir şey vermek istemedim. Tek bildiğim Nemesis'in Fix'i almış olabileceğiydi. Şu anda onun içinde olabilir, benimle kurduğu ilişkiye sırtatabilirdi. Çirkin gerçek buydu.

Ama bazen matematiği görmezden gelmeniz gerekir.

Ve kalbinizin bilgeliğini takip etmelisiniz.

Kalbim bana Fix'in iyi bir adam olduğunu söyledi.

"Fix, bu adayı biliyorum. Burası benim uğrak yerim sayılır. Bu sayede kurtuldum. Ve Maeve'in istediği olursa, bu adanın Saint Helens Dağı'na gideceğini ve Chicago'yu da beraberinde götüreceğini biliyorum."

Bana baktı, kaşlarını çattı, dalgındı.

"Kızım şehirde," dedim fısıltıyla. "Ölecek."

Gözlerini kırptırdı. "Bir ... .. var mı? ?" Sonra ona neyi emanet ettiğimi anlayınca biraz geriye doğru sallandı. "Tanrım, Dresden."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Av şu anda dışarıda Yabancılar'a karşı savaşıyor," dedim. "Ve kazanıyorlar. Ve benim ekibim burada, çemberin dışında. Murphy, Molly, Thomas, Mouse. Eğer çemberi yok edebilirsem, yalnız değiliz demektir."

"Ne zaman 'biz' olduk?" diye sordu düz, sert bir tonda.

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerinin kenarlarında kahkahalar gördüm. Bazen kalbin bilgeliği hiç de kötü bir şey değildir.

"Hiçbir şeyin Lily'yi incitmesine izin vermeyeceğim," dedi. "Her ne sebeple olursa olsun. Nokta." "Katılıyorum," dedim. "Kötü adam Maeve."

Sağ elini tekrar denedi ve yüzünü buruşturmadan önce biraz daha hareket ettirdi. "Bunun seni nereye götüreceğini bilmiyorum," dedi, "ama anlayabildiğim kadarıyla bu da diğerleri gibi sadece bir ritüel çemberiydi."

"Nasıl yani?"

"Karaya indiğimizde Maeve peşinize birkaç av köpeği ve birkaç Küçük Halk gönderdi ve doğruca deniz fenerine gitti ve muhafız şu anda bulunduğu yerden fırladı. Maeve ruha saldırdı, tıpkı şu anda olduğu gibi. Lily şarkı söyleyerek tepede bir daire çizerken onu meşgul etti. Onun böyle çemberler kurduğunu binlerce kez görmüştüm. Ama bir kez çemberi tamamladığında, bum, duvar yıkıldı."

Homurdandım. "O zaman ... .. gibi tetiklenebilen önceden yüklenmiş bir savunma. Cehennem çanları, bir koruma *gibi* değil. Bu bir koruma. Devasa bir şey. Ama adaya ait herhangi bir şey çemberi bozmadan geçerse ve adaya ait olmayan herhangi bir şey yok olursa ..." Mantığı takip ettim

ve sarktı. "Ne oldu?" Fix sordu.

"O zaman çemberi kırmanın hiçbir yolu yok," diye nefes aldım. "Zaman kilitli bir kasa gibi. Gün doğana kadar aŗađı inmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum. Gün doğumu çok geç olmuŗtu. Bu yüzden içimde kalan g topladım ve kendimi yavaşça, yorgun bir şekilde ayağa kaldırdım.

"Yani," dedim, "kendi başımızayız."

Fix gözlerini açıklığın ortasına dikti. Kemerinden çıkardığı gmŗi bir bıçağı bana uzattı ve "İŗte yine 'biz' diyorsun" dedi.

Bölüm

Elli

Yürümeye başladım. Birkaç adım zorlandım ama sonra alıştım. "Bir planın var mı?" Fix bana ayak uydurarak sordu.

"Maeve. Onu ben öldürdüm."

Mab'ın en verdiği emir de buydu zaten. Bir kenara baktı.

"Onun bir ölümsüz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Ne yapmalıyım?"

"Muhafızı sıkıştırmışlar," dedim. "Sanırım o ekiplerden biri onun üzerinde kalmalı, yoksa gidecek. Aksi takdirde Maeve, Lily'nin yanında beni eziyor olurdu."

Fix başını salladı. "Bir sineğin kanatlarını koparma fırsatını asla kaçırmaz." Kaşlarını çatı. "Gardiyan serbest kalırsa ne olur?"

Emin değildim. Demonreach'in muazzam bir gücü, amaca mutlak bir bağlılığı vardı ve orantı duygusu yoktu. Taktiksel yetenekleri hakkında çok az fikrim vardı. Bir savaşta yardımcı olabilir de olmayabilir de. Aslında, yardım etmeyeceğini umuyordum - bir karınca kalabalığında beyzbol sopasıyla belirli karıncaları öldürmeye çalıştığınızı hayal edin. Eğer Demonreach birine saldırmaya başlarsa, en azından ufkun ötesinde olmak istediğimden oldukça emindim.

Aslında, muhtemelen buradaki sorunun bu olduğunu fark ettim. Demonreach destansı bir ölçekte var oldu. Bu kadar önemsiz varlıklarla etkili bir şekilde başa çıkmak için ne uygun ne de yetenekliydi. Bir Walker ve küçük bir Yabancılar ordusuna karşı koymak ada için büyük bir sorun olmamıştı. Ama Maeve ve Lily adanın muhafızlarının arasına sızmışlardı. Onlar ve kişisel görevlileri bir kartala saldıran serçeler gibiydiler. Kartal daha büyük ve daha güçlüydü ve onlardan herhangi birini öldürebilecek kapasitedeydi ama bunun zerre kadar önemi yoktu.

Sadece bu da değil, Demonreach bir genius loci, bir doğa ruhuydu. Fae'ler, hiç kimsenin tam olarak anlayamadığı bir düzeyde doğayla yakından bağlantılıydı. Biri muhtemelen şöyle bir argüman ileri sürebilirdi

Demonreach fae'lerden biriydi ya da en azından çok yakın bir komşuydu. Her iki durumda da, Kış ve Yaz Leydileri'nin mantoları Demonreach gibi varlıklar üzerinde bir ölçüde hakimiyet ve güç taşıyordu. Koruyucu ruh üzerinde egemen olmadıkları açıktı, çünkü ruh onlara direniyordu. Aynı şekilde, onlar için *bir şeyler* olduğu da açıktı, çünkü onları ezmeye de çalışmıyordu.

"Emin değilim," diye cevap verdim. "Ama asıl mesele şu ki, eğer Maeve'in üzerine atlarsak, Lily muhafızla ilgilenemeyecek kadar meşgul olacaktır."

"İkimiz," dedi Fix, "on tanesiyle birden mi başa çıkacağız?" "Hayır," dedim. "Ben Maeve'i alıyorum. Diğer dokuzunu sen al."

"Ya işbirliği yapmazlarsa?"

"Onları azarlayın."

Fix . "Bu çabuk olacak. Öyle ya da . Ve ... Yaz Şövalyesi Kış Sarayı'nın soylularına saldırırsa bu savaş anlamına gelir."

"Hiç de değil," dedim. "Onlar soylu değil. Onlar kanun kaçağı. Ben sadece bana verilen yetkiyle onları kanun dışı ilan ettim. Ayrıca bu vesileyle bizi ortak bir görev gücü ilan ediyorum."

"Biz bir görev gücü müyüz?" "Şu andan itibaren," dedim.

Fix başını dostça salladı. "Eğer yeterince hızlı dans edersek, belki bunu satabiliriz. Sonra ne olacak?"

"Eğer ikimiz de hayattaysak, bir yolunu ."

Fix, "Maeve'i götüremezsin büyücü," demeden önce birkaç adım daha attık. Bu halinle olmaz. Yalnız olsa bile."

"Hayır," dedim. "Yapamam."

Ama belki Kış Şövalyesi yapabilir.

Arctis Tor'daki odamda yatağımdan kalktığımdan beri Kış örtüsünün gücünü içimde hissediyor ve onu zapt ediyordum. Onun gücü olan ilkel dürtüleri, avlanma, savaşma, bölgeyi koruma ve öldürme ihtiyacını hissettim. Kışın doğası güzel bir şiddet, keskin bir netlik, en vahşi ihtiyaçlar, hayvani arzular ve öldürme içgüdüğü ile soğuk ve ölüm mevsiminin karşı karşıya gelmesiydi - barınak, sıcaklık, soluklanma, umut ve yardım olmasa bile *savaşma, yaşama* isteği ve arzusu.

Bu dürtüye karşı savaştım, onu bastırdım, uzak tuttum. Bu vahşet hiçbir zaman marketlerin, elektrikli battaniyelerin ve barışçıl toplantıların olduğu bir dünya için tasarlanmamıştı. Böyle zamanlar içindi.

Winter'ı içeri aldım ve her şey değişti.

Yorgunluğum yok oldu. Bedenim artık yorgun olmadığı için değil, bedenim artık önemli olmadığı için, sadece iradem önemli olduğu için. Benim korkum

ortadan kayboldu. Korku av içindi. Korku, avlamak üzere olduğum şeyler içindi.

Şüphelerim de yok oldu. Şüphe, amacını bilmeyen şeyler içindi ve ben kendi amacımı biliyordum. Bu bir Kış meselesiydi, bir Peri meselesiydi, bir aile meselesiydi ve bunu sadece Peri varlıklarının çözmesi kesinlikle doğrudu. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Yırtılması gereken bir boğaz vardı.

"Harry?" diye sordu Fix. "Uh. İyi misin?"

Kenardan ona baktım. Av ortakları arasında Fix pek bir şeye benzemiyordu ama onu daha önce iş başında görmüştüm. Hafife alınacak biri değildi. Ve ona ihtiyacım vardı. İhtiyacım kalmadığında işler değişebilirdi çünkü o benim adamdaydı ve bu göz edebileceğim bir şey değildi. Ama şimdilik onun yanımda olmasından daha kötüsünü yapamazdım.

"Biraz açım," dedim ve gülümsedim. "Al. İhtiyacın yok." Bıçağı ona fırlattım, önce ucu.

Sapından ustalıkla yakaladı. Omuzları boynundaki gölgenin küçük değişimlerini gördüm. "Unutma. Sende demir var."

Ona dudak bükmedim, çünkü ne anlamı olabilirdi ki? Ama tırnağı parmaklarımın arasında ileri geri yuvarladım ve buza sürtündüğünü duydum.

baktım ve havadaki sudan buzun yoğunlaşarak parmak uçlarımda üzerinde oluştuğunu gördüm. Parmaklarımı kaldırabilmek için tırnağımı dişlerimin arasına aldım. Ben izlerken, içgüdülerimin yönlendirmesiyle parmak uçlarımdan uzanan buz sarkıtları oluşmaya başladı. Parmaklarımı birkaç kez büküm ve kenarların oluştuğunu gördüm, buz sert ve jilet keskinliğindeydi. Güzeldi.

Tartıştım. Zırh da mı? Çok ağır. Bunun hızlı olması gerekiyordu. Ayrıca, zırhın daha sonra engel olmasını istemezdim. Bu iyi kısmı olacaktı.

"Oyun zamanı," dedim çivinin etrafında. Dört adım attım, koşmaya başladım ve Maeve'e doğru havaya sıçradım. Elli fit. Hiç sorun değildi. Bu muhteşemdi, özgürlük, kesinlik ve Kış'ı kucaklamak konusunda beni bu kadar titiz yapan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

Başıma kötü şeyler gelmeye devam ediyordu. *Benim de onların başına gelmeye başlamamın tam zamanıydı.*

Maeve, Demonreach'e odaklanmış olmasına rağmen son anda bir şey hissetmiş olmalıydı. Sidhe'nin yılankavi çabukluğuyla hareket edip kendini bir tarafa atmadan önce bir saniye kadar uzaktaydım. Pençelerim boğazını birkaç santimle ıskaladı. Dreadlock'larından birini kopardılar ve ben yere çarptığımda havada dönmeye başladı, ayaklarım çamurlu zemine saplanırken ayaklarım şoku emdi.

Deniz feneri.

Maeve'in grubunda bir anlık tam bir şok yaşandı ve Fix hamkafanın omuzlarına inip yarattığı devirerek yere düşmesine neden olurken ben de bunu kullanarak Kızılkapak'ın gözlerini oydum.

Pençelerimin vurduğunu hissettim. Kızılkapak çığlık attı ve darbenin büyük kısmından sıyrılarak geriye savruldu, Botanik Bahçeleri'nden gelen Sidhe'birini arkasından sıyırıp geçti. Sidhe'nin yüzünde boş ve şaşkın bir ifade vardı, Maeve'in aniden yarıda kesilen büyüüne destek olma konsantrasyonundan kurtulmaya çalışıyordu. Düşünecek zamanı yoktu. Kanlı buzdan pençeler ona doğru parladı ve boğazını nefes borusuna kadar açtım. Boğuk bir çığlıkla yere yığıldı ve göğsüne basarak kendimi arkasındaki ikisine fırlattım; biri sarkık gri bir pelerin ve kukuletanın içindeki çarpık bir figür, diğeri ise dövmeler ve kemik boncuklarla kaplı, yaban domuzu kafalı, zayıf, çetrefilli bir şeydi.

Bir ayağımı pelerinin üzerine bastım, pençeli elimi pelerinin arkasındaki bedene geçirdim ve sıcak ve kaygan bir şey koparıp attım. Domuz başlı şey dişleriyle bedenimi parçaladı ve kaburgalarımın parlak, uzak bir acı hissettim. Bir ayağımı bacaklarının arasına sokarak onu yerden on santim yukarı kaldıran bir tekme attım ve pençelerimle bir kulağını ve yüzünün yarısını kopardım.

Fix'in arkamda olduğunu hissettim ve "Yere yat!" diye homurdandığımı duydum.

Dizlerimin üzerine düştüm ve tekrar ayağa kalktım. Ben yerdeyken, kılıcı başımın üzerinden fırladı, yaban domuzu şeyinin göğsüne saplandı ve ıslık çalarak tekrar dışarı çıktı, kalbimin kanını da beraberinde götürdü.

Sonra bir kükreme oldu, gerçekten devasa bir şeyden gelen bir ses ve birisi bir ağaç gövdesini belime çarptı. Ayaklarım yerden kesildi ve vücuduma gümüş gibi bir acı yayıldı. Yuvarlanarak yere düştüm ve bir elim ağırlığının bir kısmını desteklerken, diğer elim savunma pozisyonunda, çoğunlukla sabit olan ayaklarımın üzerine geldim.

Ham kafaydı.

Çiğkafalar parazitlerdir, yeni ölmüş varlıkların kemik ve kanlarından kendilerine vücut yapan yaratıklardır. Marketlerden ve fast food yiyeceklerden önce, her çiftlik ve köyün her gün bir miktar kesim yaptığı zamanlarda daha yaygındılar. Daha önce de belirttiğim gibi, bu devasa bir hayvandı, birkaç büyük öküzden daha büyüktü, on iki fit boyunda ve en az bir ton ağırlığındaydı. Üzerindeki pelerin yırtılmıştı ve şimdi taze kanla sıırılsıklam olmuş çeşitli yaratıkların kemiklerinden oluşan tuhaf bir heykele benziyordu. Büyük bir şeyin, belki bir su aygırı ya da gergedanın kafatasına sahipti ve boş göz yuvalarında parlak ışıklar dans ediyordu. Kocaman bir şey çizdi,

hırıltılı bir nefes aldı ve tekrar kükredi.

Fix kendini yerden kaldırıyor, sanki hiç yaralanmamış gibi sıçrayarak ayağa kalkıyordu ama Redcap ve diğer dört Sidhe silahlarını çekmiş ona doğru yaklaşıyordu. Fix onlarla yüzleşti, bıçağı elindeydi, sade yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Vay, vay, vay," dedi Maeve. Çiğkafanın bacağından etrafından dolanarak görüş alanına girdi ve bana açık bir şekilde değerlendirci bir bakış attı. "Bu kadar iyi kirleneceğin kimin aklına gelirdi, büyücü? Yani pençeler, kan, gözler." Titredi. "Bu beni etkiliyor. Kötü çocuklara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

Çivinin etrafında gülümsedim. "Komik. Çünkü benim de senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" diye sordu ve dudaklarını yaladı. "Sonunda beni yakalayacak mısın koca adam? Çok çekingen davrandın."

"geçmeyi bıraktım," dedim.

Maeve iki elini arkaya doğru kaydırды, vücudunu kavislendirdi ve göğsünü bana doğru itti. Çok etkileyici bir göğüs değildi ama iyi şekillendirilmişti, solgundu, güzeldi ve benim zevkime göre fazla büyük bir bikininin altında gizlenmişti. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Doğru," dedi Maeve, kocaman gözlerini kırpmadan. "Ne hissettiğini biliyorum. Savaşma ihtiyacını. Öldürme ihtiyacı. Almak için. Becermek." Bana doğru bir çift yavaş adım attı, kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. "Bu doğru. Tam olarak hissetmen gereken şey bu."

Boştaki elimin parmaklarını büktüm ve saldırmaya hazırlandım. Sadece biraz daha yaklaşması gerekiyordu.

"Bunu her zaman hayal edebiliyor musun büyücü?" Maeve mırıldandı. Fix'in olduğu yerden çelik sesleri gelmeye başladı. Ama görmezden geldim. İki adım daha. " zaman bu kadar güçlü hissettiğini hayal edebiliyor musun? Bu kadar aç olduğunu hayal edebiliyor musun?" Bir adım daha attı ve derin bir nefes daha aldı. "Ve o açlığı beslediğini. Onu doyurmak. Onu et ve çıglıklarla söndürmek."

Sol elini arkasından çıkardı ve avucunu yavaşça karnının ve yan tarafının üzerinde gezdirdi. "Bu et. Onu sana vermezdim. Savaşırdım, en kötüsünü yapman için sana cesaret verirdim. Her ağrıyan ihtiyacını serbest bırakabilirsin. Ve bu sadece başlangıç olurdu."

Bir dakika önce nefes almıyor olmama rağmen şimdi zor nefes alıyordum. Gözlerim onun savunmasız karnının üzerindeki kas ve deri etkileşimine kilitlenmişti. Pençelerim orada bağırsaklarını kolayca yırtabilirdi. Ya da dişlerimi kullanabilirdim. Ya da sadece dilimi.

"Seks ve şiddet," diye mırıldandı Maeve. Bana doğru birkaç adım daha atmıştı ama ne zaman olduğundan emin değildim. Ya da bunun neden önemli olduğundan. "Açlık ve ihtiyaç. Beni al, burada, bu yerde. Bana zevk verme büyücü. Sadece

al. İçindeki canavarı dışarı çıkar. Bunu diliyorum. Sana meydan okuyorum." Parmakları küçük şortun çitçitini açtı. "Kendini inkâr etmeyi bırak. Düşünmeyi bırak. Bu doğru *hissettiriyor*."

Evet, öyleydi. Maeve Sidhe'lerden biri olabilirdi, hızlıydı ve her türlü büyü gücüne sahipti ama benden daha güçlü değildi. Onu yere indirdikten sonra istediğimi yapabilirdim. Ağzımın sulandığını hissettim. Bazıları bir köşeden çıkmış olabilir.

Maeve bir adım daha yaklaştı ve "Boğazıma geldin, değil mi?" diye nefes aldı. Başını kemiksiz bir şekilde yana yatırdı ve elini kıvrak vücudunda gezdirerek saçlarını geriye doğru itip boynundan uzaklaştırdı. Kalçaları ağırlığının küçük, yavaş değişimlerini yapıyor, sürekli dikkatini dağıtıyordu. Boğazı zayıf ve güzeldi. "İşte burada. Bana gel, Şövalyem. Her şey yolunda. Bırak içini, ben de her şeye değmesini sağlayayım."

Boğazını. Bunu bir şey için istemiştin, diye düşündüm. Ama şimdi sadece *istiyordum*. Böyle yapmalıydım. Onu alırken dişlerimi boğazına geçirecektim. Eğer çırpınırsa -ya da yeterince çırpınmazsa- kana doğru yol almaya başlayabilirdim.

"İşte böyle olması gerekiyor," diye mırıldandı Maeve. "Şövalye ve Leydi, birlikte. Hayvanlar gibi sevişiyoruz. İstedığımızı alıyoruz." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç izin vermeyeceğini sanmıştım. Derinlere, dokunabileceğim yerlere." Güzel yüzü sahte, genç bir masumiyete büründü. "Ama artık dokunabilirim, değil mi?"

Homurdandım. O diğer şey her neyse onu nasıl yapacağımı unutmuştum. Tek düşünebildiğim ihtiyacımdı. Onu eşim olarak kabul etmek. Ondan istediğimi almak. Onu benim yapmak.

Ama . . .

Bekle.

İçimden saf bir dehşet dalgası geçti ve bu, Kış'ı düşüncelerimden söküp atmama, onu geri itmeme yetecek bir enerjiydi. Gitmek istemedi. Yolun her santiminde benimle savaştı, uluyordu, ete ve kana karşı ham bir şehvetle doluydu.

Kaburgalarım aniden ağrımaya başladı. Başım biraz döndü. Birden dengemi sağlamak için elimi yere koymam gerekti.

Maeve kontrolü yeniden kazandığım anda onu gördü. Göz kapakları neredeyse kapanacak şekilde indi ve nefes aldı, "Ah. Çok yakın. Ama belki de hâlâ zaman vardır. Bu senin asan mı büyücü, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?"

Dişlerimi gösterdim ve "Maeve ..." dedim.

"Bu mükemmel," dedi. "Bir gecede Uyuyanları serbest bırakacağım, bir yıldız doğanı öldüreceğim, bu belalı ölümlü şehre bir son vereceğim ve Yaz ile Kış arasında bir savaş başlatacağım. Gerçek saldırı başladığında

Kapılar başladığında, Kış ve Yaz geceleri birbirlerini avlıyor olacaklar ve birbirlerinin gözlerini oymakla o kadar meşgul olacaklar ki, başlarına gelecekleri asla göremeyecekler - hepsi benim sayemde. Ve tabii ki senin sayende. Bunu sensiz yapamazdım."

Son sözünü söylerken biraz daha yaklaştı ve ben de buzdan pençelerimle boğazını parçaladım.

Bitkin düşmüştüm ve yavaştı, Winter'ın etkisi altındayken hissettiğim odaklanmış güç ve hassasiyetten tamamen yoksundu. Başını bir santim kadar geriye salladı ve darbeyi ıskalayarak beni yere düşürdü.

Maeve küçük bir kahkaha attı ve ellerini çırttı. Sonra birkaç parmağını umursamazca bana doğru salladı ve ham kafaya, "Parçala onu," dedi.

Ham kafa öne doğru iki hantal adım attı ve kemikli, kanlı pençeleriyle bana doğru uzandı.

Ama beni yakalayamadan bir ayak sesi duyuldu ve tamamen çamura benzeyen bir şeyden oluşan dört bacaklı bir form en arkadaki bacağına çarptı.

Çamur yaratığı ham kafaya *sertçe* çarptı. Darbenin gücü kemikleri kırdı ve bacağı hamkafanın altından dışarı fırlattı. Fae devi yeri sarsan bir kükreyle böğürdü. Bir ton kanlı kemik yere düştü ve çamur yaratığı beyaz dişleri parlayarak peşinden gitti.

Hırıltılı.

Ve çamurlu çenesinin etrafında mavi bir ışık kümesi toplandı.

Başımı kaldırdığımda tepeye doğru koşan daha fazla çamur yaratığı gördüm, gerçi diğerleri iki ayaklıydı, çeşitli boyutlarda ve şekillerdeydiler. Bana ilk ulaşan, çamurlu bir kından çelik bir kılıç çıkardı ve ham kafanın peşine düştü, falcata normalde korkunç bir balta ile kullanılan acımasız güç vuruşlarıyla kullanılıyordu. Çamurla kaplı, bulanık yüzünde gümüş gözler parladı.

Thomas.

Maeve hırladı ve bana doğru bir adım atarak sağ elini arkasından çıkardı. Parmaklarının arasında küçük bir otomatik silah tutuyordu, gerçi onu nerede sakladığını sadece Tanrı biliyordu. Silahı yarı kaldırdı ama ateş edemeden silah sesleri duyuldu, keskin ve netti. Silahlardan biri yaklaşık bir metre ötede yere çarptı ve Maeve kenara kaçarak bir perdenin arkasında gözden kayboldu.

En küçük çamur figürü, çamurla kaplı bir P90'ı indirerek yanıma geldi. Küçük bir elini kollarımdan birinin altına soktu, mavi gözleri kızarmış ve hızla kırışıyordu. Şaşırtıcı bir güçle, Thomas ve Mouse onunla savaşırken beni ham kafadan geriye doğru sürükledi.

Diğerleri Karrin'e katılmak için acele ettiler ve Karrin bizi korurken, çamurlu Mac altımdan bir omuz aldı ve homurdanarak beni bir itfaiyecinin taşımasıyla kaldırdı.

", " dedi Karrin. "Kulübe."

O P90'ını hazır tutarken ve Mac beni taşıırken, diğer iki çamur figür, Sarissa ve Justine, yanımızda aceleyle ilerlediler. Bir süre sonra Mac beni yavaşça, aşağı yukarı, kulübenin zeminine bıraktı. Karrin silahını kapıya doğrultmuştu.

"Karrin," diye nefes nefese kalmayı başardım.

Gözlerini kapıdan ayırmadı. "Seni beklemekten yoruldum. Ben buradayım."

Çiviği ağızımdan çıkarıp elime tükürdüm. "Nasıl?" diye sordum.

Sonra hepsine baktım ve dedim ki, "Çamur. Üstünüzü başınızı çamurla kaplamışsınız." "Her yerde," diye onayladı. "Burun delikleri, gözler, kulaklar, her yer

ışık dokunabilirdi. Bir şeyin üzerini tamamen kapatırsanız, o duvardan geçebileceğini anladık. Tanrım, bir hafta boyunca duş alacağım."

Oh, bu zekiceydi. Savunma mekanizması düşünen, karar verme yetisine sahip bir varlık değildi. Sadece bir makineydi, her ne kadar sihirle yapılmış olsa da, bir dedektör ve böcek zapper kombinasyonuydu. Kendilerini çamurla kaplayarak, adadan olduklarını düşünmesi için onu kandırmışlardı.

Kulübenin dışında, ham kafa böğürdü ve Mouse'un hırıltılı savaş havlaması meydan okurcasına çınladı.

"Bu çılgınlık," diye nefes aldı Sarissa.

"Kulübenin taşlarının üzerinde korumalar var," dedim. "Ne kadar işe yaradıklarından emin değilim ama yardımcı olabilirler." Tekrar Karrin'e baktım. "Molly nerede?"

", Görünmez Kız'ı oynuyor."

Şiddetli bir çarpma sesi duyuldu ve Mouse korkunç, acı dolu bir çığlık attı.

Sonra sessizlik oldu.

Karrin'in nefes alışları hızlanmaya başladı. Silahı yeniden kavradı.

"Oh, Tanrım," dedi Sarissa. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım, , ."

Ben de dehşete kapılabılırdım ama bunu yapamayacak kadar yorgundum.

Hiçbir uyarı yoktu, hiçbir şey yoktu. Ham kafa kolunu kulübenin içine soktu, Karrin'i silahından yakaladı ve dışarı çekti. Silah giderken birkaç kez havladı.

Ve sonra tekrar sessizleşti.

"Kaçmalıyız," dedi Sarissa fısıltıyla. "Harry, lütfen, kaçmalıyız. Nevernever'a giden bir yol aç. Bizi buradan çıkar."

"İçimden bir ses buranın Nevernever'ın bir parçası olmasından hoşlanmayacağımızı söylüyor," dedim.

"Oh, Sör Şövalye," diye seslendi Maeve dışarıdan. "Dışarı çıkın, dışarı çıkın, her neredesiniz, siz ve yanınızdaki herkes. Yoksa arkadaşlarınızla oynamaya başlayacağım."

"Hey, neden buraya gelmiyorsun Maeve?" Geri çağırdım. "Bunun hakkında konuşacağız."

Bir cevap bekledim. Bir dakika sonra bir cevap aldım. Karrin acı dolu, nefes nefese bir ses çıkardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Sonra tekrar ayağa kalkmaya başladım. "Haydi."

"Ne?" Sarissa sordu. "Hayır. Oraya gidemem."

"Çıkmak üzeresin," dedim sessizce. "Mac."

"Dışarı çıkarsak," dedi Mac, "bizi öldürür."

"Eğer , bizi yine de öldürecek. Karrin'den başlayarak," dedim. "Maeve insanları incitmeyi sever. Belki onu bir süre oyalayabiliriz..."

"Neye kadar?" Sarissa sordu. "Gün doğumuna mı? Daha saatler ."

Justine elini Sarissa'nın omzuna koydu. "Ama biraz daha hayatta kalacağız. Hayatın olduğu yerde umut da vardır."

"Anlamıyorsun," dedi Sarissa. "Benim için değil. Benim için değil."

Karrin bir acı nefesi daha verdi ve ben dişlerimi sıktım.

"Sarissa," dedim, "başka seçeneğimiz yok. Lily bir anlık öfkeyle az kalsın tepeyi . Maeve daha kötüsünü yapabilir. Eğer burada kalırsak, yapacak."

"Ya şimdi ölün ya da birkaç saat içinde işkenceyle öldürülün" dedi. "Seçeneklerimiz bunlar mı?"

"Zaman kazanıyoruz," dedim. "Zaman kazanıyoruz ki düşünebileyim ve belki bu karmaşadan kurtulmamız için bir yol bulabileyim. Şimdi kalk, yoksa yardım et de seni oraya taşıyayım."

Sarissa'nın gözlerinden bir öfke parıltısı geçti. Ama ayağa kalktı. "Pekâlâ Maeve!" Ben . "Sen kazandın! Dışarı çıkıyoruz!"

Ellerimi kaldırdım, avuçlarımı açtım ve yıkık kulübenin derme çatma korumasından dışarı çıktım.

Bölüm

Elli bir

Maeve zaferinin tadını .

Deniz fenerinden düşmüş bir taş yığınının üzerinde, hâlâ Demonreach'i zapt odaklanmış olan Yaz Leydisi ve tayfasının yanında duruyordu. Önünde yerde Thomas, Karrin ve Fare yatıyordu. Fare domuz bağı ile bağlanmış ve ağzı siyah buza benzeyen kalın bantlarla kapatılmıştı. Mücadele etmiyordu ama derin, karanlık gözleri hareket eden herkesi takip ediyordu. Karrin elleri arkadan bağlı bir şekilde oturmuş, kaşlarını öylesine vahşice çatmıştı ki çamurdan bile yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Ve kardeşim yerde , Mouse gibi bağlanmıştı ama bilinci yerinde gibi görünmüyordu.

Bir kolu olmayan ham kafa doğru geliyordu. Kol yerde yatıyordu; kırılğan, çatlak kemiklerden oluşan bir yığın, kırmızımsı bir tür lifin solmuş iplikleriyle bir arada tutuluyordu. Hamkafanın yüzünde okunabilecek bir ifade yoktu ama gözlerinin ışıltısının asık suratlı ve memnun görüldüğünü düşündüm. Kızılkaplan bir kenarda duruyordu. Yüzünün yarısı kan içindeydi ve artık sadece tek bir sağlam gözü vardı. Karrin'in P90'ını gelişigüzel tutuyordu, üzerindeki çamurun çoğu dökülmüştü. Yanında, Sidhe'lerden ikisi Fix'in kollarını arkadan tutuyordu. Yaz Şövalyesi'nin yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan ve saç çizgisine kadar uzanan bir çürük vardı.

Ama Molly görünmüyordu.

Kötü bir el dağıtılmış olabilirdi ama yine de bir yerlerde bir açık kartım vardı.

Maeve devrilmiş taşlardan aşağı atladı, elinde hâlâ o küçük otomatığı tutuyordu ve genişçe gülümsüyordu. "İşi ilginç hale getirdin, Dresden. Hakkını vermeliyim. Senin neşeli grubun sadece öyle" -Karrin'in sırtının küçük kısmına tekme attı, sert bir nefes almaktan başka bir şey yapmadı -"Alınan." Benimle birlikte duran insanlara baktı. "Şimdi görelim bakalım. Burada var?"

Maeve tek eliyle bir hareket yaptı ve hava aniden yoğunlaştı.

Çamur, sanki yeniden yağmur yağmaya başlamış ve daha da ıslanıp cıvıklaşmış gibi, herkesin üzerinden sıçramaya başladı. "Bakalım, bakalım," diye mırıldandı. "Ah, barmen. İroni işte. İyi bir manzara yakaladın, değil mi?"

Mac konuşmadan Maeve'e baktı.

"Lütfen sıkılmadığınızdan emin olmama izin verin. Bu bir katılım sporu," dedi Maeve ve onu karnından vurdu.

Mac homurdandı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Maeve'e baktı, yüz ifadesi tamamen donuktu. Sonra bir inilti çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü.

"Oh," dedi Maeve, gözleri parlayarak. "Bu hiç eskimiyor." Justine sessiz bir ses çıkardı ve Mac'in yanına gitti.

Maeve'in gözleri ona kilitlendi. "Ve vampirin çöreği. Tatlı küçük şey, değil ? Ve Leydi Raith'e çok yakınsın. Sen ve ben bundan sonra uzun uzun konuşacağız, sevgilim. Olayları benim gibi görmeye başlayacağını biliyorum."

Justine Maeve'e bakmadı ve cevap vermedi. Korkmuş görünmüyordu, sadece Mac için endişeleniyordu. Belki de Justine tanıdığım en dengeli ve tehlikenin farkında olan insan olmadığı içindi. Ya da belki onun poker suratı benimkinden çok daha iyiydi.

Maeve'in gözleri yanımdaki son kişide durdu ve gülümsemesi tam anlamıyla kaba bir hal aldı. "Vay, vay, . Tatlı küçük Sarissa. Çok tatlı değil mi? Elimde mahvetmek istemeyeceğin hiçbir şey , değil mi?"

"Maeve," dedi Sarissa. O da korkmuş görünmüyordu. Sadece yorgun. "Maeve, Tanrı aşkına, bu konuşmayı kaç kez yaptık?"

"Yine de benim için her şeyi mahvetmeye devam ediyorsun!"

Sarissa gözlerini devirdi ve ellerini çaresizce kaldırıp indirdi. "Maeve, senin için *neyi* mahvetmiş olabilirim ki? *Sonunda* o stüdyo daireden taşınmak hayatını mahvetti mi? Hemşirelik eğitimimi derece bir şekilde azaltmak senin Güç mü? Öyle mi? I çalmak İlk geceden sonra yanlışlıkla nefes almayı bıraktığın bir erkek arkadaşın mı?"

"Her şey dönüp dolaşıp oraya geliyor, değil mi?" Maeve ses tonunu sertleştirerek konuştu. "Erkeklerin ne kadar önemli olduğunu düşünüyorsun.

Ve burada da erkekleri etkilemeye çalışıyorsun.

Annem bunu yatırarak."

"Bu bir *işti* Maeve. Terapi."

"Bu elbisenin onun partisinde ne kadar terapötik olduğunu görebiliyordum." "Elbisem mi? *Rhinestones* takıyordun. Ve başka hiçbir şey!" Maeve'in yüzü öfkeyle buruştu. "Onlar.

Elmastı. *Elmastı*."

Karrin şaşkın bir yüz ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Harry . ." dedi sessizce.

"Evet, anladım," dedim. Molly'den daha genç görünen Sarissa'ya döndüm. "Mab'ın en iyi arkadaşı, ha?" Ona sordum.

"Bunu sen söyledin, ben değil," dedi hemen.

"Doğru," dedim. "Sen sadece genç, bekâr bir rehabilitasyon sağlık uzmanısın."

"Bu on yıl," diye alay etti Maeve. "Geçen sefer neydi? Matematik mi? Evreni ya da onun gibi bir şeyi mi tarif edecektiniz? Ondan önce neydi? Çevre bilimi mi? Dünyayı kurtardın mı, Sarissa? Ondan önce aktris miydin? Sanat yaratabileceğini düşünmüştün. Hangi pembe diziye o?"

"Önemli değil," dedi Sarissa. Ona baktığımı gördü ve "Bu senin zamanından önceydi" dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Utanmış görünüyordu. "Sana görüldüğümde daha yaşlı olduğumu söylemiştim." "Sonunda bana kimi hatırlattığını fark ettim." İçimi çektim, arkama baktım ve

Sarissa ve Maeve arasında gidip geliyordu. "Beni yanıltan önlükler olmalı. Maeve zaman striptizci gibi giyinir, piercingleri, kulüp ışıkları ve çılgın Rasta saçları vardır." İkisi arasında bir ileri bir geri baktım. "Tanrım, siz tek yumurta ikizisiniz."

"Tek yumurta ikizi değiller," dediler ikisi de aynı anda, aynı öfke tonuyla. Birbirlerine ters ters bakmak için ayrıldılar.

"Bu tam olarak nasıl çalışıyor?" diye sordum. Merak ediyordum ama aynı zamanda zaman kazanma çabasıydı. Kendisi hakkında konuşmayı sevmeyen bir megalomanla henüz tanışmadım, eğer onlara biraz şans verirseniz. Özellikle de ölümlü olmayanlarla. Onlara göre, birkaç yüzyıllık yaşamlarında birkaç dakikalık sohbet hiçbir şeydir ve her seferinde onlarca yıl boyunca içlerinde bir şeylerin birikmesine izin verirler. "Siz ikiniz ... Dönüşen olarak doğdunuz, değil mi? Ne oldu?"

"Sidhe olmayı ben seçtim," diye tükürdü Maeve.

"Ve sen insanlığı mı seçtin?" Sarissa'ya sordum. Sarissa omuz silkti ve başka tarafa baktı.

"Hah," diye tükürdü Maeve. "Hayır. O hiç seçim yapmadı. Sadece dünyalar arasında kaldı. Asla bir şey yapmadı, asla bir şeye bağlanmadı."

"Maeve," dedi Sarissa sessizce. "Yapma."

Maeve tatlı ve zehirli bir ses tonuyla, "Öylece süzülüp gidiyoruz, güzel, boş ve sıkılmış," diye devam etti. "Fark edilmeden. Dikkat çekmeyen."

"Maeve," dedi Lily sert bir sesle, durduğu yerden başını kaldırarak. Yaz Leydisi bir elini Demonreach'e doğru uzatmıştı, yüzü ter içindeydi ve arkasına yaslanmış gibi görünüyordu.

Sidhe'nin ellerini arkasında tutarak dik durmaya çalıştı. "Ruhu bütün gece tek başıma tutamam. İşler daha fazla kontrolden çıkmadan bu konuyu konuşmalıyız. Acele et ve şu işi bitirelim."

Maeve ayağını yere vurarak Lily'ye doğru döndü. "Bu benim gecem! Acele *ettirme* beni, seni aptal inek!" "Her zaman çok çekicisin," Sarissa.

Maeve tekrar Sarissa'ya döndü ve silahı tutan sağ kolu birkaç kez seğirdi. "Devam et hayatım. Bakalım ne olacak."

"Nasıl olsa yaşamama izin vermeyeceksin Maeve," dedi Sarissa. "Ben aptal değilim."

"Ve ben *kör* değilim," diye karşılık verdi Maeve. "Seninle geçirdiği onca zamanı bilmediğimi mi sanıyorsun? Tüm o samimi konuşmalar, birlikte yapılan aktiviteler. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Seninle her zaman yapmak istediği şeyi yapıyor - seni yedek olarak kullanıyor. Seni manto için bir kap olarak hazırlıyor. Benim yerime geçmeye hazırlanıyor. Sanki ben bir makinenin kırık bir parçasıymışım gibi."

Sarissa solgun görünüyordu ve yavaşça başını salladı. "Maeve," dedi, sesi çok yumuşaktı. "Sen ... sen hastasın. Bunu bilmen gerek."

Maeve durdu, başını eğdi ve saçları yüzünün büyük kısmını kapattı. "Bir yerde, bunu fark etmelisin. Size yardım etmek istiyor. Seni önemsiyor. onun yolu, Maeve."

Maeve sol kolunu tek başına hareket ettirerek parmağıyla beni işaret etti. "Evet.

Ne kadar önemsediyini görebiliyorum."

"Çok geç değil," dedi Sarissa. "Onun planlarını nasıl yaptığını biliyorsun. Her şey için hazırlık yapar. Ama bu şekilde olmak zorunda değil. Leanansidhe hastaydı ve Annem ona yardım etti. Ama onun gücü seni iyileştirmek için tek başına yeterli değil. Bunu istemelisin Maeve. İyileşmeyi istemelisin."

Maeve bir an için durduğu yerde, giderek artan bir baskı altında kalan ince bir ağaç gibi titredi.

"Kış Leydisi'ne şimdi ihtiyacımız var," dedi Sarissa. "Sana ihtiyacımız var Maeve.

Sen lanet olası bir delisin ve sana geri *ihtiyacımız* var." Maeve çok kısık bir sesle, "Benim hakkımda konuşuyor mu?" diye sordu.

Sarissa sessizdi. Yutkundu.

Maeve sesi daha da sertleşerek, "Benim hakkımda konuşuyor mu?" dedi.

Sarissa çenesini kaldırdı ve başını salladı. "Adını söylemiyor. Ama senin için korktuğunu biliyorum. Hiçbir şeyi belli etmediğini biliyorsun. Her zaman böyle olmuştur."

Maeve ürperdi.

Sonra başını kaldırdı ve zehirli gözlerle Sarissa'ya baktı. "Ben

Güçlüsün, Sarissa. Hiç olmadığım kadar güçlü. Burada, şimdi, *ondan* daha güçlü." Dudakları titredi ve dişlerinden geriye doğru seğirerek iğrenç bir alaycı gülümsemeye dönüştü. "Neden bundan *iyileşmek* isteyeyim ki?" Yine o psikopat kahkahalarından biriyle gevşedi. "Kendi kanından, kendi *çocuklarından* daha çok değer verdiği her değerli şeyi yok etmek üzereyim. Peki o nerede?" Maeve kollarını uzattı ve bir pirouette yaparak döndü. Sesi saf bir kezzaba dönüştü. "Nerede? Buranın çemberini kapattım ve o içeri giremez. Elbette bu aptal primatlar bir yolunu bulmuş olabilirler ama o, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, böyle bir şeye tenezzül edemez. Bu ona kızının ve ölümlüler dünyasının hayatına mal olsa bile."

"Ah, Maeve," dedi Sarissa, sesi şefkatle ve teslimiyete benzer bir şeyle kalınlaşmıştı.

"Nerede o, Sarissa?" Maeve sordu. Yanaklarında küçük beyaz çizgiler halinde donan ve kirpiklerinde beyaz buzlar oluşturan gözyaşları vardı.

"*Sevgisi* nerede? *Öfkesi* nerede? Nerede onun *her şeyi*?" Bu dram devam ederken, öfkeyle düşündüm. Müttefikim olan, hareketsiz ve güçsüz tutulan kudretli ruhu düşündüm. Tüm müttefiklerimin yeteneklerini ve eğer hepsi etkisiz hale getirilmemiş olsalardı mevcut durumu nasıl değiştirebileceklerini düşündüm. Molly özgür olan tek kişiydi ve gölde kendini yıpratmıştı. İçinde fazla bir şey kalmamıştı - eğer şimdi ortaya çıkarsa, fae onu kolayca yenerdi. Bu durumu tek başına değiştiremezdi.

Birisi

bir şeyleri harekete geçirmeli, ona çalışabileceği bir kaos vermeliydi.

İçimde fazla kaos kalmamıştı. Çok yorgundum ve oyunu değiştirecek birine ihtiyacımız vardı. Kış Şövalyesi unvanı bir güç kaynağını temsil ediyordu, doğru ama Maeve neredeyse beni ekibine katılmaya ikna edecekti. İçimdeki psikopat avcıya teslim olursam kimseye yardım edemezdim.

Eğer hepimiz o aptal çemberin içinde olmasaydık, en azından bir mesaj, psişik bir uyarı gönderebilirdim. Bunu büyükbabama, Elaine'e ve belki de Müdür Luccio'ulaştırabileceğime emindim. Ancak çamurla kaplanmanın bizi çemberden çıkarabileceğinden emin olsam da, fae'lerin kendimizi kaplayıp bunu yapmamız için bize zaman vermesine imkan yoktu. Tıpkı Nevernev'den çağrılan bir varlık gibi, gün doğumuna kadar çemberin içinde kapana kısılmıştık.

Bekle bir dakika.

Çemberler birkaç farklı şey için kullanılabilir. Bir büyüünün enerjisini odaklamak ve onu diğer enerjilerden korumak için kullanılabilirler. Enerji akışını kesmek, Nevernever'in yerli bir varlığını kontrol altına almak ya da yok etmek için kullanılabilirler.

Ve eğer bir ölümlüyseniz, gerçek dünyanın gerçek bir yerlisiyseniz, bir şey için daha kullanılabilirlerdi: çağırma.

Tepenin üstü devasa bir çemberdi: devasa bir *çağırma* çemberi. "O burada değil," diye söyleniyordu Maeve. "Elini gönderdi Ben mi? Öyle olsun. Ona cevap olarak bir mesaj göndereyim!" Küçük otomatik başıma doğru döndü.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bağırdım, kalan tüm irademi var olan en kısa ve en elemental çağrıya harcadım: "Mab! Mab! Mab! Seni çağırıyorum!"

Bölüm

Elli iki

Bir şeyi çağırdığınızda nasıl geleceğini bilmek imkansızdır.

Bazen Titania'da olduğu gibi büyük ve dramatiktir. Bazen de bir gök gürültüsü ya da alev patlamasıyla gelirler. Bir keresinde çağırdığım şey çürümüş et yağmuruyla gelmişti ve kokusunu eski laboratuvarımdan çıkarmam bir ayımı almıştı. Daha seyrek olarak, aniden duvara yansıtılan bir slayt gösterisi görüntüsü gibi, dramasız bir şekilde ortaya çıkarlar.

Mab ani, korkunç, mutlak bir sessizliğin çan sesiyle geldi.

Bir parlama oldu -ışık değil, ani bir kar yağışı, tepedeki her şeyi aniden örten ve kirpiklerimde yoğun bir şekilde toplanan kırağı. Kar tanelerini gözlerimden uzaklaştırmak için elimi kaldırdım ve indirdiğimde Mab oradaydı, yine karga siyahı elbisesi içinde, gece yarısı gözleri ve siyah saçlarıyla yerden bir metre yükseklikte süzülüyordu. Ayaz ondan yayılarak tepeyi kaplıyordu ve sıcaklık yirmi derece düşmüştü.

Aynı anda tepedeki her şey hareket etmeyi bıraktı. Rüzgâr yoktu. Yağmur damlaları da yoktu. Sadece saf, kırılğan, kristal gibi bir sessizlik ve beni sessizce bir şeyin arkasına saklanıyormuşum gibi hissettiren ani, kasvetli, siyah bir varlık vardı.

Mab'ın karanlık, kasvetli bakışları tepeyi bir bakışta sardı ve Lily ile ona destek olan grubun üzerinde durdu. Mab'ın sol gözü bir kez seğirdi. Ve

alçak, korkunç derecede kesin bir sesle konuştu. "Dur. Bu. Kabalığa. Derhal." Lily aniden, oturma odasında sevişirken üzerine yürünmüş bir genç kız gibi iri gözlerle Mab'a baktı. Duruşundaki güven sarsıldı ve elini aniden indirdi. Mürettebatından tamamlanmış bir iş gibi bir iç çekiş geldi.

Demonreach'i kontrol ettim. Koruyucu ruh ağır çekim rüzgârla savrulmuş gibi görünmeyi bırakmış ve basitçe deniz fenerinin girişinde hareketsiz duruyordu.

Lily birkaç saniye Mab'a baktı. Sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve Mab ile omuz omuza durana kadar birkaç adım attı.

Maeve.

Mab alçak sesle, tiksintiyle konuştu ve bana döndü. "Çağrınıza kulak verdim; yine de özel olarak emredilmedikçe bu alana girmem. Bunu yapmak için izniniz var mı?"

"Evet," dedim. "Evet, biliyorsun."

Mab başını hafifçe salladı ve yere indi. Benden sonra Demonreach'e döndü. "Sabrınız ve bu konudaki yardımlarınız için teşekkür ederim. Farklı bir tepki verebilirdiniz ama vermemeyi tercih ettiniz. Verdiğiniz kararın farkındayım. Bu unutulmayacak."

Demonreach başını zorlukla eğdi, bu bir onaylama jestiydi, işbirliği ya da itaat değil.

Bunu gördüğünde Mab'ın içinde bir şeyler hafiflemiş gibiydi. Bana bu izlenimi neyin verdiğini söylemek zordu, ancak birinin elini ateşli bir silahın kabzasından çıkardığını gördüğümde hissedeceğim rahatlama duygusunun aynısını hissettim.

Mab bana döndü ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Tek kaşını çok hafifçe çattı, bir şekilde görünüşümün, davranışlarımın ve durumumun birçok yönüne yönelik onaylamama katmanlarını ilettiler ve "Sonunda" dedi.

"Aklımda çok şey var," diye cevap verdim.

"Endişelerinizin hafiflemesi pek olası görünmüyor," diye yanıtladı Kraliçe Mab. "Zihninizi geliştirin."

Ukalaca bir şey söyleyecektim ama aklım, bunu yapmadan önce pastırmamın ateşten tamamen çıkmasını beklemem gerektiğini belirtti. Aklıma kulak vermeye karar verdim ve onun yerine başımı Mab'a doğru eğdim. Şimdiden biraz akıllanmış gibi hissediyordum. Bebek adımları.

Sonra Mab Maeve'e döndü.

Kış Leydisi, gözlerinde soğuk bir öfke ve dudaklarında bir gülümsemeyle Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'yle yüzleşti. "Evet," dedi Maeve. "Siyahlar içinde geliyorsun. Bir yargıç olarak geliyorsun. Ama bunu bana hep yaptın. Ama bu sadece bir oyun."

"Nasıl bir oyun?" Mab sordu.

"Siz zaten yargıladınız. Hüküm verdiniz. Ve celladını gönderdin."

"Görevleriniz var. Onları ihmal ettiniz. Ne bekliyordun ki?" "Senden mi?" Maeve acı acı konuştu. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey tam olarak yaptığım şey değil," dedi Mab. "Çok uzun zamandır. Yine de seni kaybetmek başlı başına bir tehlike arz ediyor. Görevlerinize dönmenize yardımcı olmama izin vermenizi tercih ederim."

"Eminim yaparsın," diye alay etti Maeve. "Eminim hoşuna giderdi

Beni tekrar iyi bir küçük otomat yapmak için akıl sağlığımın eşiğine kadar işkence ediyor."

Mab'ın cevabı olması gerekenden bir saniye daha yavaş geldi. "Hayır, Maeve."

Maeve dişlerini sıktı. "*Maeve*'i kimse kontrol edemez."

Mab'ın is karası kirpiklerinde buzlanma oluştu. "Ah, çocuğum."

Kelimelerin ağırlığı vardı ve bir tabutun kapağı gibi kesindi.

"Bir daha *asla* senin küçük avcı şahinin olmayacağım," diye devam etti Maeve. "Bir daha asla kimseye diz çökmeyeceğim, özellikle de bende gördüğü her şeyi kıskanan kıskanç bir cadıya."

"Kıskançlık mı?" Mab sordu.

Maeve yine o lityum kokan kahkahalarından birini attı. "Kıskançlık! Büyük ve kudretli *Mab*, küçük kızını kıskanıyor. Çünkü bende senin *asla* sahip olamayacağın bir şey var anne."

"Peki bu nedir?" Mab sordu.

"*Seçim*," diye hırladı Maeve.

"Dur," diye tersledi Mab, ama tam zamanında değil.

Maeve dirseğini bükerek küçük silahını rahatça vücuduna doğrulttu ve bakmadan Lily'nin sol şakağına bir kurşun sıktı.

"Hayır!" Fix aniden onu tutan Sidhe'ye karşı mücadele ederek ağzından kaçırdı.

Lily bir an için donup kaldı, güzel yüzü şaşkındı.

Sonra solan bir çiçeğin yaprağı gibi düştü.

"Lily!" Fix çılgılık attı, yüzü acıyla buruşmuştu. Kaçamasa da çılgınca dövüştü, Maeve'e doğru hamle yaptı ve onu esir alanlara hiç aldırış etmedi. Kış ve Yaz fae'leri ise neredeyse felç geçirecek kadar sersemlemiş görünüyordu, gözleri Lily'nin düşmüş kilitlenmişti.

Mab uzun bir Lily'ye baktı, gözleri aynı şokun yankısıyla . "Ne *yaptın* sen?"

Maeve başını geriye attı ve ellerini havaya kaldırarak alaycı, muzaffer bir kahkaha attı.

"Sarissa'yı neden hazırladığını *bilmediğimi* mi sandın, cadı?" diye yarı şarkı söyledi. "Onu bir peri aracına dönüştürdün. Sevin! Senin istediğin !"

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım ama sonra gördüm.

Ateş, Yaz Leydisi'nin üzerinde titreyerek canlandı. Lily'yi tüketmedi. Daha ziyade, kendini yeşil ve altın sarısı bir ışıktaki topladı, Lily'ninkini belli belirsiz yansıtan bir şekle büründü, kollarını açmış, buzla kaplı toprağın üzerinde secdeye uzanmıştı. Sonra, toparlayıcı bir çılgılla, ateş aniden yoğunlaşarak kartala benzeyen bir şekle dönüştü

ya da büyük bir şahin. Kör edici ışık tepenin üzerine yayıldı ve şahin aniden Lily'nin düşmüş halinden parladı.

Doğrudan Sarissa'ya.

Sarissa'nın gözleri dehşetle açıldı ve içgüdüsel bir savunma hareketiyle kollarını kaldırdı. Yaz Leydisi'nin örtüsü olan şahin şeklindeki Yaz ateşi, Sarissa'nın havaya kaldırdığı kollarının arasından *geçerek* göğsüne, kalbine saplandı. Vücudu bir yay şeklinde kavis çizdi. Bir çığlık attı ve yeşil ve altın rengi ışık açık ağzından bir spot ışığı gibi parlayarak tepenin üzerine taze, keskin gölgeler düşürdü.

Sonra çığlığı ağırlıklı bir iniltiye dönüştü ve yere yığıldı, vücudu titreyerek cenin pozisyonunda kıvrıldı.

"Manto geçti." Maeve titredi. "En yakın gemi doldu. Mevsimler dönüyor, dönüyor ve dönüyor."

Mab, Maeve'e bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

"Oh, *oh!*" dedi Maeve, vücudu kendiliğinden küçük bir neşe dansına dönüştü. "Bunun olacağını hiç tahmin etmedin, değil mi anne? Aklına bile gelmedi, değil mi?" Kendi gözleri çılgınca bir yoğunlukla büyüdü. "Peki şimdi beni nasıl öldüreceksin? Mantom nereye gidecek? En yakın gemi nerede *şimdi*? Belki de gerçek doğasından habersiz bahtsız bir ölümlü? Benimle ittifak halinde olan, mantoyu çalmaya ve seni savunmasız bırakmaya hazır bir düşmanın aracısı mı?" Maeve kıkırdadı. "Ben *de* satranç oynayabilirim anne. Şimdi senin oynayabildiğinden çok daha iyi. Ve artık senin için canlı halimle ölü halimden daha az sorumluyum."

"Ne yaptığının farkında değilsin," dedi Mab sessizce.

"Ne yaptığımı *çok* iyi biliyorum," diye hırladı Maeve. "Seni *yendim*. Bu asla uyuyanlar, bu lanetli ada ya da ölümlü böceklerin hayatlarıyla ilgili değildi. Bu seni yenmekle ilgiliydi, seni saklı cadı. Kendi oyunlarını sana karşı kullanmakla ilgiliydi. Beni şimdi öldürürsen Kış ve Yaz'ın dengesini sonsuza dek bozma ve her şeyi kaosa sürükleme riskini alırsın."

Sarissa yerde yatıyor, inliyordu.

"Ve bu *onu* senden uzaklaştırmakla ilgiliydi," diye böbürlendi Maeve. "Kış Kraliçesi, Yaz Leydisi'yle kaç ölümlü şamatasına ya da spor etkinliğine katılacak? Ve onu her düşündüğünde, her hatırladığında, onu senden aldığımı bileceksin."

Mab'ın siyah gözleri bir an için Sarissa'ya kaydı.

"Bunun suçlusu benim," dedi Mab sessizce. "Çok fazla önemsedim."

Mab'ın konuştuğu o anda bir şey fark ettim. Olması gerektiği gibi tepki vermiyordu. Soğuk bir öfke, kaynayan bir kızgınlık, megalomanyak bir kızgınlık.

tamamen onun karakterine uygun olduğunu düşünürdü. Ama sesinde ya da yüzünde bunların hiçbirisi yoktu.

Sadece . . . pişmanlık. Ve kararlılık.

Mab bir şey biliyordu, Maeve'in bilmediği bir şey.

"Bu dünya kül olduğunda bunu unutma, Anne," dedi Maeve, "çünkü bu gece ölümümü riske atamazsın ve ben de gelecek Gece sana yardım etmek için *parmağımı* bile kıpırdatmayacağım. Kış Leydisi'nin gücü olmadan, çöküşün sadece bir zaman meselesi ve o da çok değil. Bu gecedен sonra beni bir daha görmeyeceksin."

"Evet," dedi Mab, ama hangi ifadeyi kullandığı belli değildi.

Maeve, "Sen prangalarının içinde yok olurken benim seçim şansım var anne," dedi. "Sen öleceksin ve ben özgür olacağım. *Sonunda*."

"Birinin amacını yerine getirmek köle olmak değildir kızım," dedi Mab. "Ve sen özgür değilsin çocuğum, bir bıçak kınından çıkıp bir cesede saplandığı için ne kadar özgürse, sen de o kadar özgürsün."

Maeve cevap olarak, "Seçim *güçtür*," diye tükürdü. "Göstermek için bu gece daha fazla seçim yapayım mı?"

Küçük tabancayı tekrar kaldırdı ve bana doğrulttu.

Karrin keskin bir nefes aldı.

Ve birden neler olduğunu anladım; Maeve'in bilmediği ama Mab'ın bildiği şeyi anladım.

Sarissa tepedeki tek peri gemisi değildi. O sadece Maeve'in görmesi gereken biriydi.

Orada güçlü bir fae ile vakit geçiren bir kişi daha vardı.

Biriyle sıradan veya resmi bir tanıdıktan daha derin ve daha önemli bir ilişkisi olan.

Kimin hayatı bu amaç için metodik, kasıtlı ve gizli bir şekilde yeniden şekillendirilmişti.

Sidhe'lerden biri tarafından kapsamlı bir şekilde hazırlanmıştı.

"Maeve," dedim panik içinde. "Yapma! Kendini öldürüyorsun. Sen kazanmadın. Sadece bunu göremiyorsun."

Maeve keyifle kıkırdadı. "Yapamaz mıyım?"

"Yalan söylemeyi seçebilmek acayip bir süper güç değil Maeve," dedim. "Çünkü bu her zaman *yanlış* seçim yapabileceğin anlamına geliyor. *Kendine* yalan söyleyebileceğin anlamına gelir."

Maeve'in gülümsemesi cinselliğe dönüştü, gözleri parladı ve ışıldadı. "İki artı iki *beş* eder," dedi ve silahı yana doğru döndürdü.

Namlu hala gözüme doğrultulmuştu.

Mab küçük parmağını oynattı.

Karrin'in elleri kırık siyah buz parçalarından oluşan bir yağmurla arkasından dışarı fırladı. Bileğindeki gizli kılıfından küçük silahını çıkardı.

"Hayır!" Bağırdım.

Neredeyse aynı anda iki el silah duyuldu.

Bir şey kulağımın yanından kinle tıslayarak geçti.

Maeve'in burnunun hemen yanında, elmacık kemiğinin ince çizgisinde düzgün, yuvarlak bir kara delik belirdi.

Maeve gözlerini iki kez kırptırdı. Yüzünde Lily'ninkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Delikten bir damla kan aktı.

Ve sonra sıcak bir güneş ışığındaki bir buz saçağı gibi düştü. "Kahretsin, hayır," diye fısıldadım.

Düşen Kış Kadını'nın üzerinde koyu mavi bir ateş toplandı. Çirkin bir ulumayla birleşerek bir yılanın dış hatlarına dönüştü; yılan önce kıvrıldı, sonra da alev alev yanan formunu harabe kulübenin en yakın köşesine, on beş metre uzağa taşıyan bir darbeye fırladı.

. . . Molly'nin peçesinin arkasında çömelmiş bana yardım etmek için fırsat kolladığı yerde.

Kış soğuğunun yılanı göğsüne saplanarak peçesini paramparça etti ve çırağımın yüz ifadesi dehşet içinde iki büklüm oldu. İrkilmek için zamanı bile olmadı. Vurdu ve kulübenin yan tarafına doğru düştü, bacakları sanki kasları nasıl hareket edeceğini unutmuş gibi büküldü.

Molly bana baktı, yüz ifadesi şaşkıncı, kafası karışmıştı ve zar zor, "Harry?" diyebildi.

Ve sonra o da titreyerek ve baygın bir şekilde yere yığıldı.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldım.

"Oh, Tanrım." Molly.

Bölüm

Elli üç

T Peri Kraliçeleri ölü yatıyordu.
Çok yaşa Kraliçeler. Herkes
hala şoktaydı.

Ölen Kraliçelerin maiyetlerine döndüm ve dedim ki, "Bırakın Fix .
Şimdi."

Küçük adamı serbest bıraktılar ve o da hemen Lily'nin yanına gitti, yüzü
hâlâ kederle burkuluyordu.

"Arkadaşlarımdan aldığın her şeyi yere bırakacaksın," dedim fae'ye düz
bir sesle. "Sonra da duvarın izin verdiği ölçüde tepenin aşağısına
çekileceksiniz. Eğer herhangi birinizin şiddete başvurduğunu görürsem, bu
adayı asla terk edemezsiniz. Anlaşıldı mı?"

Pek bir şeye benzemiyordum ama Mab bir omzumun, Demonreach de
diğer omzumun üzerinde duruyordu, bu yüzden beni ciddiye aldılar - ham
kafa bile. Hepsi uzaklaştı, giderken iki gruba ayrıldılar.

"Harry," dedi Karrin. "Az önce ne oldu? Molly mi?"

Mab'a sertçe baktım. "Bilmiyorum," dedim Karrin'e. "Sen ve Justine
ikisini de kulübeye götürebilir misiniz? Kendi dillerini falan
yutmadıklarından emin olun." Justine'e baktım. "Nasılsın, Mac?"

Mac bana yorgun ve titrek bir başparmak işareti yaptı.

Justine onunla ilgilenirken başını kaldırıp baktı. "Çok fazla kanama
olduğunu sanmıyorum. Ama üzerindeki kiri yıkamamız gerekiyor."

"Kulübenin kapısının yanında bir pompa var," dedim. Etrafıma bakındım
ve Demonreach'e kaşlarımı çattım. "Hey, bir işe yara ve yaralıları içeri
taşımalarına yardım et."

Demonreach bana baktı.

Ama öyle yaptı, önce Molly'yi, sonra da Sarissa'yı kucağına aldı, çok
dikkatli bir şekilde, bir insanın bir bebeği taşıyacağı gibi, her iki koluna
birer tane alarak. Sonra onları taşıyarak kulübeye doğru yürüdü. Bu arada
Karrin,

Justine'in yanına gitti ve ikisi birlikte Mac'i ayağa kaldırıp topallayarak kulübeye sokmayı başardılar. Ben de gittim ve Thomas'ı omzumda sürüklemeyi başardım. Onun baygın halini de kulübeye taşıdım ve Mouse'a, "Onunla kal evlat," dedim.

Fare sıkıntılı bir ses çıkardı ve Molly'ye baktı. İkisinin ortasında yere ve bir ileri bir geri baktı. "Sadece şafak sökene kadar küçük bir kamp yapmamız gerekiyor," dedim. "Biz ilgileniriz onlardan."

Mouse içini çekti.

"Harry," diye başladı

Karrin.

"Silah," dedim sessizce ve elimi uzattım.

Bana göz kırptı ama kontrol etti, emniyeti devreye soktu ve silahı teslim etti.

"Burada kal," dedim, kapıya doğru ilerleyerek.

"Harry, ne yap-"

"*Burada* kal," diye hırladım, öfkeyle. Emniyeti çıkardım ve kulübeden çıkıp Mab'a doğru yürüdüm.

Yanına gittiğimde siyah elbisesi ve saçları önce fırtına bulutu grisine, sonra gümüş rengine, sonra da tekrar beyaza dönüştü.

"Evet, Şövalyem?" diye sordu bana.

Kulenin dibinde, kulübeden uzakta yürümeye başladım. "Lütfen bu taraftan gelebilir misiniz?"

Kaşlarını çattı ama ay ışığıyla aynı yaklaşık ağırlıkla zeminde ilerledi.

Kulübenin ve tepenin aşağısındaki fae'lerin görüş alanından çıkana kadar yürüdüm. Sonra küçük silahın horozunu geriye doğru ittim, döndüm ve namluyu Mab'ın alnına dayadım.

Mab durdu ve kırpışmayan parlak gözlerle bana baktı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bugün hâlâ Cadılar Bayramı," dedim yorgunluk ve öfkeyle titreyerek. "Ve oyun oynayacak havada değilim. Cevap istiyorum."

"Bundan daha az aşağılayıcı hareketler yüzünden köyleri taş a çevirdim," dedi Mab seviyeli bir ses tonuyla. "Ama ben burada sizin misafirinizim. Ve belli ki siz de aşırı sinirlisiniz."

"Haklısın, çok sinirliyim," diye homurdandım. "Bana tuzak kurdun. Bu bir şey. Ben bu işe gözüm açık girdim. Anlıyorum ve baş a çıkacağım. Ama *Molly*'ye tuzak kurdun. Şu anda kafana bir kurşun sıkmamam için bana iyi bir sebep söyle."

"Birincisi," dedi Mab, "çünkü tetiği çekmeyi bitirene kadar hayatta kalamazdın. Ama hayatını tehdit etmek hiçbir zaman başarılı bir yol olmamıştır."

Kafatasını delersen, sana ikinci bir tane veririm. Bayan Carpenter, siz ona benimkini de vermeden Leydi'nin mantosuyla başa çıkmayı öğrenmekte yeterince zorluk çekecektir. de öyle değil mi?"

Haklısın. O kısmı düşünmemiştim. Ama kendimi pek mantıklı hissetmiyordum.

"Neden?" diye sordum. "Bunu ona neden yaptın?"

Mab, "Maeve'in yerine geçmesi gibi bir niyetim yoktu," dedi. "Açıkçası onu Summer için daha iyi bir aday olarak görürdüm."

"Bana hâlâ *nedenini* söylemedin," dedim.

"Sarissa'nın Maeve'in yerini almasını kastetmiştim," dedi Mab. "Ama insan tüm umutlarını tek bir yere, kişiye ya da plana bağlamaz. Satrançta olduğu gibi, üstün oyuncu tek bir gambiti, belirli bir tuzağı başarmayı planlamaz. Taşlarını, düşmanı ne yaparsa yapsın, karşılık vermeye, uyum sağlamaya ve yok etmeye hazır güçlere sahip olacak şekilde kurar. Molly bir olasılık olarak hazırlandı."

"Kendi kızınıza bir şey olursa diye mi?" diye sordum. "Kızımın başına *zaten* bir şey gelmişti," dedi Mab. "Kızımın başına Niyetim Sarissa'yı yeni rolüne hazır hale getirmek, tıpkı seni kendi rolüne hazırladığım gibi."

"Bu yüzden mi onu benimle birlikte tüm bu şeylere maruz bıraktınız?"

"Zayıflığa ihtiyacım yok büyücü. Buradaki durum beklemediğim bir şekilde gelişti. Molly aslında başka bir amaçla konumlandırılmıştı ama onun varlığı düşmanın kumarını bozguna uğratmayı mümkün kıldı."

"Konumlandırıldı," diye tükürdüm. "Gambit. Molly senin için bu mu? Bir piyon mu?" "Hayır," dedi Mab sakince, "artık değil."

Bu, sanki burnuma yumruk atmış gibi başımı geriye doğru salladı. Biraz başım döndü. Silahı indirdim.

"O daha çocuk," dedim yorgun bir sesle. "Önünde koca bir hayat vardı ve sen ona *bunu* yaptın."

"Maeve her zaman aşırı dramatikti ama bu olayda oldukça haklıydı. Mantosunu alacak bir aracım olmasaydı onu öldürme riskini göze alamazdım ve Kış Leydisi'nin gücünün eksikliği kritik olurdu. Bu, düşmanın yaptığı en iyi oyunlardan biri."

", değil mi?" Dedim.

", " dedi. "Benim yaptığım şeyin sizin yıllardır yaptığınız şeyden ne kadar farklı olduğunu anlamıyorum."

"Ne?" Ben sordum.

Bir çocuğa basit bir şey açıklar gibi, "Ona güç verdim," dedi.

"Yaptığım şey bu *değil*," diye tükürdüm.

"Öyle değil mi?" Mab sordu. "Yanlış mı anladım? Önce babasının bir ortağı olarak onun hayal gücünü ve sevgisini yakaladın. Yapabilecekleriniz konusunda onu meraklandırdınız ve bu merakı sessizlikle beslediniz. Sonra Sanat'ı keşfetmeye gittiğinde, kendini zor durumda bulana kadar müdahale etmemeyi seçtiniz - bu noktada yardımınız onu yükümlülüğünüzün derinliklerine yerleştirdi. Bunu ve size olan duygusal bağlılığını yetenekli, sadık ve size borçlu bir takipçi yetiştirmek için kullandınız. Aslında çok iyi yapılmış bir şeydi."

Bir saniye ağzım açık öylece durdum. "Bu... bu benim yaptığım şey değil."

Mab bana doğru eğildi ve "Yaptığın *tam olarak* buydu," dedi. "Yapmadığın tek şey, bunu yaptığını kendine itiraf etmektir. Bu yüzden onun cazibesinden hiç yararlanmadın. Kendine güzel, idealist yalanlar söyledin ve senin için hayatını vermeye hazır, güçlü, yetenekli, sadık bir kızın vardı ve yardım isteyecek başka bir yerin *de* yoktu. Akıl hocalığı kariyerine gelince, DuMorne ile aynı imaja sahip oldun."

"Bu ... bu benim yaptığım şey değil," diye tekrarladım, daha sert bir şekilde. "Ona yaptığın şey onu değiştirecek."

"Siz onu telkin etmeye başladıktan sonra değişmedi mi?" Mab sordu. "Belki eğitimi sırasında ona karşı çok yumuşak davrandınız ama o çoktan farklı bir insan olmaya başlamadı mı?"

"Olmayı seçtiği bir kişi," dedim.

"Sanat yeteneği ile doğmayı o mu seçti? Kalabalık bir odada zorlukla durabilecek kadar hassas biri olmayı o mu seçti? Bunu ona ben yapmadım, sen yaptın."

Dişlerimi sıktım.

"Düşünsene," dedi Mab, "ben onun için senin asla yapamayacağın bir şey yaptım."

"Bu tam olarak nedir?"

Mab yine bir aptala bir şey açıklar gibi, "Onu Beyaz Konsey'in ve onların Gardiyanlarının erişemeyeceği bir yere koydum," dedi. "Bir büyücü çırağı hakkında istedikleri kadar uluyup nutuk atabilirler ama Kış Leydisi'ne hiçbir şey yapamazlar."

Derin bir nefes aldım.

Bu da doğrudu.

"Onun hayatını çok daha zorlaştırdın," dedim sessizce. Aslında bunu Mab'a söylemiyordum. Sadece kafamdaki tartışma zincirini yüksek sesle dile getiriyordum. "Ama ben de öyle. Özellikle de Chichén Itzá'dan sonra."

"Ona aklını ve hayatını emanet ettin," dedi Mab. "Bunu onun yeteneklerine olan güveninin bir ifadesi olarak algıladım. Kış Leydisi ile sık sık çalışacaksın. Bana öyle geliyor ki bu çok uygun bir eşleşme olacak."

"Peki ya görevleri?" diye sordum. "Kış Leydisi'nin amacı nedir?" "Bunu kendisi bilir," dedi Mab. "Şunu bil ki Şövalyem: Eğer ben Onu mükemmel bir aday olarak görmeseydim, asla hazırlatmazdım. Mantonun gücünde ustalaşmak için ihtiyaç duyacağı temel becerilere sahip; özellikle de güvendiği biri ona tavsiyelerde bulunur ve güven verirse."

"Bu konuyu önce benimle konuşmalıydın," dedim. "Onunla konuşmalıydın."

Mab o kadar hızlı hareket etti ki, kelimenin tam anlamıyla onu hiç görmedim. Silah aniden elimden gitti ve yüzüme doğru itildi.

-Tam olarak Maeve'in vurulduğu yerde.

"Ben," dedi Mab soğukkanlılıkla, "*senin* hizmetkârın değilim, Dresden.

Sen benimsin." "Demonreach," dedim. "Eğer misafirimiz o tetiği çekerse, onu aşağıya götürün.

ve onu orada tut."

Koruyucu ruhun devasa gölgesi, aslında onu oluşturan hiçbir şey olmamasına rağmen üzerimize düştü ve Mab'ın gözleri büyüdü.

"Hizmetçi," dedim. "Bu kelimeyi sevmiyorum. Nerede durduğunuzu düşünmenizi ve farklı bir terim seçmenizi öneririm. Kraliçem. Ve o kıza karşı nazik olacaksın, yoksa yardım et de seni pişman edeyim."

Mab'ın ağzı çok hafifçe kıvrıldı, gözleri daha çok. Bana neredeyse sevgiyle baktı, nefes verdi ve "Sonunda, zahmete değecek bir Şövalye" dedi. Silahı indirdi ve sakince bana geri verdi.

Ondan aldım.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Düşünerek kaşlarımı çattım. "Evet, aslında. Birisi Thomas'ı aramış ve şehre ilk döndüğümde teknede hazır olmasını söylemiş. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Ben ayarladım tabii," dedi Mab, tıpkı Molly'ninkine benzeyen bir sesle. "Kadim olana nezaketen, partiniz başlamadan hemen önce."

Bunun üzerine ürperdim. Molly'nin sesinin o insanlık dışı soğuk yüzden gelmesi çok yanlıştı.

"Lily," dedim. "Elini göğsümün üzerinde salladı, sanki düşmanın etkisini algılayabilmiş gibi."

Mab'ın dudakları sert bir çizgi halinde kıvrıldı. "Evet." "Yapabilir mi?" Ben sordum.

"Elbette hayır," dedi Mab. "Bu kadar basit bir görev olsaydı, düşman tehdit olmazdı. Gücünün odağındaki Kapı Bekçisi bile,

kesinlikle emin olabilirsiniz."

"O zaman neden yapabileceğini düşünsün ki?" diye sordum. Sonra kendi soruma kendim cevap verdim. "Çünkü Maeve onu yapabileceğine inandırdı. Maeve'in tek yapması gereken yalan söylemek ve belki de gerçekmiş gibi görünmesi için rakibin birkaç piyonunu kurban etmektir. Sonra Lily'ye ellerini sallatabilir ve Maeve'in her türlü lekeden arınmış olduğunu ona 'kanıtlatabilirdi'. Ve Lily daha iyisini bilecek kadar deneyimli değildi. Bundan sonra Lily, Maeve'in sattığı hemen her şeyi satın alacaktı."

"Belli ki," dedi Mab, sesi hafif asitliydi. "Kendi kendinize cevaplayamadığınız sorularınız var mı?"

Çenemi sıktım ve birkaç kez gevşettim. Sonra sordum, "Senin için zor oldu mu? Bu gece?"

"Zor mu?" Mab sordu.

"O senin kızındı," dedim.

Mab çok sessizleşti ve hareketsizleşti. Etrafımızdaki zemini inceledi ve sanki çocukluğundan kalma bir şarkının sözlerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak yavaşça bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Sonunda yine hareketsiz kaldı ve gözlerini kapattı.

"Bu gece bile, her şey cehenneme dönmüşken, ona zarar veremezsin," dedim.

Mab gözlerini açtı ve ağaçların arasındaki bir aralıktan Michigan Gölü'nün engin sularına baktı.

"Birkaç yıl önce sinirlenmiştin. O kadar öfkeliydin ki konuştuğunda insanların kulakları kanıyordu. Sebebi buydu. Çünkü düşmanın Maeve'i aldığını anladın. Ve bu canını yaktı. Düşmanın onu ele geçirdiğini bilmek."

"Bıçaktı," dedi Mab. "Bıçak mı?"

"Morgana'nın athame'i," dedi Mab tarafsız bir tonda ama gözleri çok uzaktaydı. "Bianca'nın maskeli balosunda Kızıl Saray tarafından ona verilen Leanansidhe bu şekilde lekелendi ve ben düzeltmeden önce vaftiz annen bunu Maeve'e de bulaştırdı."

"Oh," dedim. Ben de o partideydim.

Mab aniden bana dönerek, "Eğer seni gücendirmeyecekse, onları adaya, Düşmüş Hanımlar'ın üzerine yatırırdım," dedi.

"değil," dedim. "Ama adayı kontrol edin."

"Yapacağım. Lütfen müsaade edin." Arkasını döndü ve başladı.

"Soruma cevap vermediniz," dedim.

Durdu, sırtı dikti. "Maeve'i öldürmek senin için zor oldu mu?"

Mab arkasını dönmedi. Konuştuğunda, sesinde daha önce hiç duymadığım ve bir daha da duyamayacağım bir şey vardı: belirsizlik. Kırılğanlık.

"Ben de bir zamanlar ölümlüydüm, biliyorsun," dedi sessizce.

Ve sonra kızının cesedine doğru yürümeye devam etti, ben ise öfkeyle ... üzüntüyle ... düşünceli bir şekilde arkasından baktım.

* * *

Gecenin geri kalanı kimse ölmeden geçti. Tepenin aşağısındaki "misafirlerime" göz kulak olmak için kulübenin dış duvarına sırtımı dayayarak oturdum, ancak birkaç saniye sonra gözümü kırptığımda gözlerim kapandı ve uzaktan bir kuş cıvıltısı duyana kadar bir daha açılmadı.

Tepeden ayak sesleri gıcırdayarak geldi ve Kringle'ın yaklaştığını görmek için gözlerimi açtım. Kırmızı pelerini ve pırıl pırıl zırhı siyah ikorla lekelenmişti, kılıcının kabzasında sanki ısırılmış gibi bir parça eksikti ve ağzında geniş, memnun bir gülümseme vardı. "Dresden," dedi sakince.

"Kringle."

"Uzun bir
gece mi?"

"Uzun bir gündü," dedim. Gece boyunca birisi, kulübedeki plastik bir saklama kutusunda bulunan eski bir yün battaniyeyi üzerime örtmüştü. Ona baktım. "Eğlendin mi?"

Göğsünde alçak, sıcak bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi. "Hem çok. Birkaç yılda bir iyi bir savaşa girmezsem hayat aynı olmuyor."

"Cadılar Bayramı'nda olsa bile mi?" Ben sordum.

Bana baktı ve gülümsemesi daha da genişledi ve arsızlaştı. "Özellikle o zaman," dedi. "Bacağın nasıl?"

Homurdandım ve kontrol ettim. Butters'ın sargısı gece yaşananlar boyunca üzerinde kalmıştı. Sürekli yanan acı gitmişti ve bacağımdaki küçük yaranın sonunda kabuk bağladığını görmek için sargıyı soydum. "Yaşayacağım gibi görünüyor."

"Alıç dartı," dedi Kringle. "Kötü bir şey. Alıç odunu sıcak yanar ve Kış yaratıklarını pek sevmez." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Sana bir mesajım var."

"Ah?" Ben sordum.

"Mab yeni Leydileri yanına aldı," dedi. "Yeni Kış Leydisi'nin kısa ve nazik bir talimatın ardından birkaç gün içinde güvenli bir şekilde evine döneceğini size söylememi istedi. Mab mükemmel

svartalves ile anlaştı ve çırağınızın yeni pozisyonuyla ilgili herhangi bir sorun çıkmasını beklemiyor."

"Bu ... iyi, sanırım," dedim.

"Öyle," diye yanıtladı Kringle. "Dresden ... bu Kraliçelerin işi. Size tavsiyem buna müdahale etmeye kalkışmamanızdır." "Ben zaten müdahale ettim," dedim.

Kringle doğruldu ve sert gülümsemesi bir şekilde tatmin oldu. "Öyle mi? Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, değil mi?" Biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Seni utandırmasına asla izin verme ama asla onun gururuna meydan okuma büyücü. Aranızda tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum ama başka biri şahit olsaydı seni paramparça edeceğinden şüpheleniyorum. Bunu daha önce de gördüm. O yaratıkta korkunç bir gurur var. Asla boyun eğmez."

"Asla eğilmeyecek," dedim. "değil. Buna saygı duyabilirim."

"Olabilir," dedi Kringle. Bana başını salladı ve gitmek için döndü.

"Hey," dedim.

Hoş bir şekilde bana döndü.

"Bütün bu Kış Şövalyesi olayı," dedim. "Beni daha güçlü yaptı."

"Yeterince doğru," dedi.

"Ama o kadar da güçlü değil," dedim. "Dün gece beni yenebilirdin."

"Ah?" Kringle'ın gülümsemesi soldu -gözleri hariç.

"Ve birkaç kez goblinlerin hareket ettiğini gördüm," dedim. "Erlking o atıştan kurtulabilirdi."

"Gerçekten mi?"

"Vahşi Av'ı benim almamı istedin."

"Hiç kimseye Vahşi Av gibi bir güç verilemez, Dresden," dedi Kringle.

"O sadece alabilir."

"Gerçekten mi?" Nasıl yapacağımı bildiğim kadar sert bir şekilde söyledim.

Bu Kringle'ın bir kahkaha daha atmasına neden oldu. "Cesaretin ve isteğin var ölümlü.

Gösterilmesi gerekiyordu, yoksa Av seni asla kabul etmezdi." "O zaman belki de canım ne zaman isterse seni yumruklarım," dedim.

"Belki denersin," diye yanıtladı Kringle dostça. Aydınlanan gökyüzüne baktı ve memnun bir nefes verdi. "Cadılar Bayramı'ndaydık, Dresden. Bir süreliğine maske taktın. Hepsi bu." Doğrudan bana baktı ve "Cadılar Bayramı gecelerinde pek çok maske takılır ya da atılır, büyücü." dedi.

"Maskeleri mi kastediyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Maskeler, mantolar," dedi Kringle. "Ne fark eder ki?"

Bana göz kırptı.

Ve bir saniyenin en kısa kesiti için, arkamızdaki sabahta kuleden ve kulübeden düşen gölgeler birlikte akıyor gibiydi. Göz kırptığı göz, bir gölge şeridinin ve geniş bir yara izine benzeyen şeyin ardında kayboldu. Yüzü daha zayıf görünüyordu ve o an için Vadderung'un kurtsu yüz hatlarının Kringle'inkilerin içinde gizlendiğini gördüm.

oturdum, bakıyordum.

Kringle göz kırpmayı bitirdi, neşeyle döndü ve gürleyen bir bas sesiyle "Here Comes Santa Claus" şarkısını mırıldanarak tepeden aşağı yürümeye başladı.

bakakaldım.

" çocuğu," diye mırıldandım kendi kendime.

* * *

Ayağa kalktım ve kulübeye girmeden önce ordu fazlası battaniyeyi etrafıma sardım. Kahve ve çorba kokusu alıyordum ve midem ikisinden de çok istiyordu.

Şöminede ateş yanıyordu ve cezvem ateşin yanında asılı duruyordu. Çorba kazanı da eşanjöründe asılı duruyordu. Çorba et suyu ve dondurularak kurutulmuş etten yapılacaktı ama seçici olmayacak kadar açtım. Oradaki diğer herkes de muhtemelen aynı şekilde hissediyordu.

Thomas karyolalardan birine uzanmış horluyordu. Justine onun arkasında kaşıkla oturmuş, yüzünü sırtına bastırmıştı. En azından ikisinin de yüzü ve elleri temizdi. Mac diğer karyolada uyukluyordu, beline kadar çıplaktı, göğsü ve karnı belli ki kirden arınmıştı, kan ya da herhangi bir yara da yoktu.

Sarissa gitmişti. Molly gitmişti. Fix gitmişti. Birlikte gittiklerinden emindim.

Karrin ateşin başında oturmuş, elinde bir fincan kahveyle içeriye bakıyordu. Fare de onun yanında oturuyordu. İçeri girdiğimde bana baktı ve kuyruğunu sallamaya başladı.

"Battaniyeyi bıraktın mı?" Sessizce sordum.

"Ateşi yaktıktan sonra," dedi. "Sanırım şimdi gidip sana toz bezini getirebilirim."

"gibi görünürüm," dedim.

Çok hafifçe gülümsedi ve bana iki kupa uzattı. Baktım. Birinde kahve, diğerinde koyu kıvamlı çorba vardı. Çorbanın yanına koymam için bana bir kamp çatalı uzattı. "Fazla bir şey değil," dedi.

"Umurumda değil," dedim ve her ikisinden de yemek için onun karşısındaki ocağa oturdum. Sıcaklık, yemekle birlikte karnıma doldu ve

Kahve içtim ve uzun zamandır ilk kez kendimi insan gibi hissetmeye başladım. Her yerim ağrıyordu. Hiç hoş değildi, ama dürüstçe elde ettiğim bir şey gibi hissettim.

"Tanrım, Dresden," dedi Karrin. "En azından ellerini yıkayabilirsin." Bir havlu aldı ve ellerimi temizlemeye başlamak için eğildi. Midem durmanın kötü bir fikir olduğunu düşündü ama kupaları bir kenara bırakıp ona izin verdim.

Ellerimi sabırla temizledi ve birkaç havlu verdi. Sonra da "Eğil." dedi.

Yaptım.

Yeni bir havlu aldı ve yüzümü yavaşça ve dikkatlice sildi. Çentikler ve kesikler vardı. Onlardan birini temizlerken canım acıdı ama aynı zamanda doğru hissettirdi. Bazen uzun vadede sizin için iyi olan şeyler, onlara ilk ulaştığınızda bir süreliğine canınızı yakar.

"İşte," dedi bir an sonra. "Neredeyse insana benziyorsun-" Bunun üzerine durakladı ve yere baktı. "Yani ..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Evet."

Ateş çıtırdadı.

"Mac'in hikayesi nedir?" Ben sordum.

Karrin uyuyan adama baktı. "Mab," dedi. "Birkaç dakika önce buraya geldi ve ona baktı. Sonra kimse tepki veremedi bandajı yırttı, parmaklarını yaraya soktu ve kurşunu çıkardı. Tam göğsünün üzerine bıraktı."

"Artık yara yok," diye not ettim.

"Evet. İş biter bitmez kapatmaya başladı. Ama barında çok kötü dayak yediği zamanı hatırlıyor musun? O zaman yaraları neden iyileşmedi?"

Başımı salladım. "Belki de o sırada bilinci yerinde olduğu içindir."

"Ağrı kesicileri geri çevirdi. O zamanlar bana tuhaf geldiğini hatırlıyorum," diye mırıldandı Karrin. "O ne?"

Omuz silktim. "Ona sor."

"Yaptım," dedi, " hemen önce." "Ne dedi?"

"Ben dedi."

Homurdandım.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Bunu düşündüm. "Belki de dışarıda olduğu anlamına geliyordur." "Öylece bırakacak mıyız?" diye sordu.

"Onun istediği de bu," dedim. "Sence ona işkence etmeli miyiz?"

"Doğru," dedi ve içini çekti. "Belki de onun yerine dinlenmesine izin vermeliyiz." "Belki de bira yapmasına izin vermeliyiz," dedim. "Peki ya Thomas?" ". Yemek yedi." Kaşlarını çatı ve açıkladı, "*Çorba içtim*. Bir süredir uyuyordu.

birkaç saat. O büyük kemik şey onu gerçekten hırpaladı." "Her zaman senden daha büyük biri vardır," dedim.

Bana bir bakış attı.

"Bazıları için diğerlerinden daha doğru," diye açıkladım. Gözlerini devirdi.

"Yani," dedim bir an sonra.

"Yani," dedi.

"Konuşalım mı?" "Ne hakkında?"

Mouse aramızda bir ileri bir geri baktı ve umutla kuyruğunu sallamaya başladı.

"Sessiz ol," dedim ve kulaklarını okşadım. "*Kemiklerden* yapılmış kötü bir adam ve seni düşürüyor mu? Hayırseverlik sana çok fazla ödül falan mı veriyor? Bu dövüş Scooby-Doo'nun Scooby Snack Ghost'a karşı dövüşü gibi olmalıydı."

Fare mutlu bir şekilde sırtıttı, etkilenmemişti, hâlâ kuyruğunu sallıyordu.

"Ona bu kadar yüklenme," dedi Karrin. "Her zaman daha büyük biri vardır." Sonra başını salladı ve "Vay be, ne kadar da çocuğuz. Şu anda bizim hakkımızda konuşmamak için her bahaneye sarılıyoruz."

Çorbam küçük bir takla attı. "Um," dedim. "Evet." Yutkundum. "Biz ... biz öpüştük."

"Bunun ne anlama geldiğiyle ilgili bir şarkı var," dedi

Karrin. "Evet. Ama ben şarkı söylemem."

Sanki çorbası da jimnastik yapmaya yeni başlamış gibi durakladı.

Sonra çok dikkatli konuştu. "Bazı faktörler var."

"Kincaid gibi," dedim, hiç kızgınlık ya da öfke duymadan. "O onlardan biri değil," dedi. "Artık değil."

"Oh," dedim, biraz şaşırarak.

"Sensin, Harry."

"Bir faktör olmam gerektiğine ."

"Evet," dedi. "Sadece ... karşı değil." Ellerimi tuttu. "Geçen gün sende beni endişelendiren şeyler gördüm."

"Sizi ilgilendirir."

"Ödümü koparıyorlar," dedi sakın bir şekilde, açıklama yapmak için. "Bu Kış Şövalyesi olayı. Sen değişmiyorsun. Sen zaten değiştin."

Biraz üşüdüğümü hissettim. "Ne demek istiyorsun? Bu gece mi? Kahretsin, Karrin, ne zaman

"Canavarlar ve kargaşa yaratmadık mı?"

"Bunu çok yaptık," dedi. "Ama daha önce bundan hep korktun. Yine de yaptın ama korkutucu olduğunu düşündün. Akli başında bir insan böyle düşünür."

"Yani?" Ben sordum. "Bu gece farklı olan neydi?"

"Ereksiyonunun sırtıma baskı yapma şekli," dedi alaycı bir şekilde. "Uh," dedim. "Gerçekten mi?"

"Evet, bir kadın fark eder." Ben fark etmemiştim.

Gulp.

"Bu sadece . . . Karrin, bak, o şey neredeyse hiç tavsiye edilmeyen bir şey yapmıyor. Bu kararları onun vereceği anlamına gelmiyor."

"Erkeklerin bunu neden yaptığını asla anlayamayacağım," dedi. "Ne yaparlar?"

"Sanki başka bir yaratılmış gibi cinsel organlarından bahsediyorlar. Bir tür zihin kontrol eden parazit gibi." Başını salladı. "Sorun sensin, Harry. Her şey sensin. Ve bir parçan olan biten her şeyi gerçekten seviyordu."

"Ve bu kötü mü?" diye sordum.

"Evet," dedi. Sonra kısa, sinirli bir ses çıkardı. "Hayır. Belki. Bu bir *değişiklik*."

"Değişiklikler kötü olmak zorunda mı?"

"Tabii ki hayır. Ama bunun kötü olup olmadığını henüz bilmiyorum," dedi. "Harry . . . sen tanıdığım en güçlü adamsın, kelimenin birden fazla anlamıyla. Ve öyle olduğun *için* ... eğer değişirsen ..."

"Benim bir tür canavar olduğumu düşünüyorsun," dedim.

Omuz silkti ve ellerimi kendi elleriyle sıktı. "Bunu doğru söylemiyorum. Doğru ifade edemiyorum. Ama Av'la birlikteyken seni *hissettim*. Seni neyin yönlendirdiğini, ne hissettiğini biliyordum. Ve o anda, ben de onunla birlikteydim ve bu beni de korkutuyor."

"Yani ben mi çok canavarım yoksa sen mi?" diye sordum. "Kafam karışmaya başladı."

"Kulübe katıl," dedi.

"Sorunun benim kötüleşebileceğimi düşünmeniz olduğunu söylüyorsunuz," dedim.

"Yapabileceğini *biliyorum*," dedi. "Herkes yapabilir. Ve senin çoğundan daha fazla fırsatın var. Ve belki de şu anda duygusal kayıgını sallamamalıydın. Susan kalbini kırdığında, değiştikten hemen sonra? Aşağı doğru bir sarmala girmiştin. Eğer bu şimdi olsaydı, yüzleştığın bu tür şeylerle . . . Harry, korkarım bundan kurtulamayabilirsin."

Bu kadarı kesinlikle doğruydu. "Haksız değilsin," dedim. "Ama daha bir randevuya bile çıkmadık ve sen şimdiden çirkin ayrılığa mı atladın?"

"Bazı faktörler var," diye tekrarladı sert ve kararlı bir sesle. "Ne gibi?" "Ne gibi?" diye sordum.

Karrin, "Molly'yle olan şu şey gibi," dedi.

"Molly ile aramızda bir şey yok," dedim. "Molly ile asla bir şey olmayacak."

İ ekti. "Sen bir büyücüsün. O bir büyücü. Şimdi sen Kış Şövalyesi'sin. Ve o da Kış Leydisi."

"Karrin," diye başladım.

"Ve yakında yaşlanıp öleceğim," dedi Karrin çok ama çok sessiz bir şekilde. "Nispeten yakında. Ama sen yüzyıllar boyunca yaşamaya devam edeceksin. O da öyle. İkiniz çok yakınsınız ve hiçbir şey olmasa bile... bu bir şey daha. Anlıyor musun?"

El ele tutuştuk ve ateş ıtırdadı. "Oh," dedim.

Başını salladı.

"Demek ki olan şeyler var," dedim. "Yeni olan başka ne var?" "Sen doğaüstü dünyada felaketlerin kaptanısın," dedi. kabul etti. "Ama ilişkileri defalarca buzdağlarına sürükleyen benim. Senin ve benim *Titanik* olduğumuzu bilecek kadar çok şey yaptım."

"Biz insanız," dedim. "Lanet olası bir gemi değil."

"Biz de insanız," dedi. "İkimiz de adrenaline doluyken bir öpücük bir şeydir. Bir ilişki daha zordur. Çok daha zor." Başını iki yana salladı. "Eğer gözyaşlarıyla biterse, korkarım ikimizi de mahvedebilir. Ve şu anda tehlikede olan çok şey var. Bunun acele etmemiz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. . . . Sadece zamana ihtiyacım var."

Yutkundum. Hâlâ haksız değildi. Söyledikleri hiç hoşuma gitmemişti ama ... Haksız değildi.

"Bana arkadaş olmamız gerektiğini söylediğin yer burası mı?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. Parmak uçlarıyla yüzüme dokundu. "Harry, biz ... Biz bunu uzun zaman önce aştık. Sevgili olup olamayacağımızı bilmiyorum. Ama ben senin arkadaşımım. Müttefikinim. Ne istediğini ve bunun gerçekleşmesi için neleri feda etmeye hazır olduğunu gördüm." Ellerimden birini kendi ellerinin arasına aldı ve sertçe bastırdı. "Beni kovduklarından beri kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ne yapmam gerektiğini ya da kim olmam gerektiğini bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da senin arkanda . Her zaman." Mavi gözlerinden yaşlar süzöldü. "O yüzden lanet olsun, sakın

Cehenneme giden otoyol. Çünkü ben de orada seninle olacağım. Tüm yol boyunca."

Ondan sonra yüzünü göremedim. Başını çenemin altında hissettim ve kollarımı ona doladım. Bir süre bu şekilde birlikte oturduk.

"İşler kötüye gidecek," dedim sessizce. "Tam olarak nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama bir fırtına yaklaşıyor. Benim yanımda olmak akıllı başında bir şey olmayacak."

"Her zaman birlikte olmadığım konusunda anlaşalım ve ikimizi de tartışarak zaman kaybetmekten kurtaralım," dedi. "Her zaman, Harry. Ben oradayım. Hikayenin sonu."

"Tamam," dedim. "Bir şartla."

"Ne şartı?"

"Bu hikâyenin sonu değil," dedim. "Yani, belki ikimiz de hazır değiliz. Ama bir gün hazır olabiliriz. Ve belki de ."

"İyimser aptal," dedi ama gülümsediğini duyabiliyordum.

"Ve eğer o yere varırsak," dedim, "korkup . Sana nasıl görünürse görünsün kaçmayacaksın. Rotamızı lanet buzdağına çevireceğiz, tam yol ileri."

Titremeye başladı. Ağlıyordu.

"Ve seks," dedim. "Sık sık olacak. Muhtemelen şiddetli. Çığlık atacaksın. Komşular telefon edecek."

Daha çok titremeye başladı. Gülüyordu.

"Bunlar benim koşullarım," dedim. "İster kabul edin, ister etmeyin."

"Tam bir domuzsun, Dresden," dedi Karrin. Sonra gözyaşı dolu mavi gözleriyle bana bakabilecek kadar geri çekildi. "Belki de çığlık atan sen olursun."

* * *

"Bundan emin misin?" diye sordu Thomas. "Burada tek mı?"

"Soğuk artık pek sorun değil," dedim *Su Böceği*'nden Whatsup İskeleyi'ne giden halatlardan ilkinin çözerek. Gemideki kıyafetlerinden bazılarını giyiyordum. Eşofman çok kısa ve gömlek çok dardı ama pardösü bunların çoğunu gizliyordu. "Ve sen geri dönene kadar bir hafta kadar yetecek erzağım var. O küvetin kasabaya geri döneceğinden emin misin?"

Thomas, "Onu sahilden çıkardıktan sonra gövdeye üç yama yaptım ve pompalar çalışıyor," dedi. "İyi olmalıyız. Peki ya sen? Adanın söylediği şey kafanın içinde miydi?"

"Burada kalmak için bir neden daha," dedim. "Bana yardım edebilecek kişi Molly ise, şimdilik tek başımayım. Ama Demonreach bunu yapabilecek gibi görünüyor

En azından ben buradayken beni rahat bırak. Bu da Molly kendini toparlayana kadar burada kalmam gerektiği anlamına geliyor."

Kardeşim mutsuzca nefes verdi ve gözlerini kısarak güneyimizde, gri bulutların ardına gizlenmiş öğle güneşine baktı. "Telsizde Lara'dan duydum."

"Ve?"

"Hem onun ekibi hem de Marcone'nin ekibi iki bölgede devam eden ritüeller buldu. Onları dağıttılar. Birileri *gerçekten* buranın mahvolmasını istemiş."

"Ya da başka *bir şey*," dedim kaşlarımı melodramatik bir şekilde sallayarak.

Homurdandı. "Şaka yapıyorsun. Ama Fix'in dün gece olanların bir kısmından seni sorumlu tutacağını düşünmeden edemiyorum," dedi. "Bunu sana açıklamak için ortaya çıkabilir."

"Buraya gelirse yapabileceği hiçbir şey yok," dedim sessizce. "Onu tarafsız bir yerde alt edebilirim. Burada kavga bile olmaz."

"Yine de," dedi Thomas. "Burada, tek başına mı?"

"Bence bu önemli," dedim. "Burası ve neler yapabileceği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalıyım. Bunu yapmanın tek yolu da zaman ayırmak."

"Ve bunun Molly'nin ailesiyle yüzleşmekle hiçbir ilgisi yok," dedi.

Başımı öne eğdim. "Onlara söylemek bana düşmez. Bunu ilk kimden duyacaklarına Molly karar vermeli. O karar verdikten sonra, evet. Gerçekten zor bir konuşma olacak. O zamana kadar burada olmam gerek."

"Ve bunun Maggie'yle yüzleşmekle hiçbir ilgisi yok," dedi

Thomas. Uzaklara, gölün gri sularına baktım.

Fix, Maggie'nin var olduğunu biliyordu. Eğer bana zarar vermek isteseydi

...

"O Michael'la birlikte çünkü Michael'ın evini ve ailesini koruyan bir NFL melek kadrosu var," dedim. "Ve Supermutt da. Ona gerçek bir yuva sağlayabilecek miyim? Bir eğitim? Gerçek bir hayat? Üniversite başvurusu neye benzeyecek? 'Spooky Island'da GED'li bir büyücü tarafından yetiştirildi, lütfen yardım edin' mi?" Başımı salladım. "Beyaz Konsey'den Molly ve bu yerle ilgili haberler gelmeye başladığında tam bir kâbus olacak. Onu yanımda tutmaktansa alınca bir hedef dövmesi yaptırırsam daha iyi."

"Michael harika biri," dedi Thomas. "Keşke beni de o yetiştirseydi. Ama onun babası değil."

"Annesiyle seks yaptım," dedim. "Bu onun babası olmakla aynı şey değil."

Thomas başını salladı. "Sen iyi bir baba olurdun, Harry. Onu şımartırdın, şımartırdın, arkadaşlarının önünde utandırırdın ama onun için doğru olanı yapardın."

"Bu benim," dedim. "Onun için doğru olanı yapıyorum. Şimdilik. Belki bir gün

işler değişebilir."

Thomas bana baktı. Sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Çocuklar değişir. Yetişkin olurlar. Olmaları gerekenden çok daha hızlı. Ne kadar değişimin yeterli olacağına karar vermen çok uzun sürmesin."

En azından bu konuda haklıydı. İçimi çektim ve yavaşça başımı salladım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Biliyorum," dedi ve bana gülümsedi. "Çünkü bu konuda çenemi kapatmayacağım."

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım.

"Güzel. Yapma." Yumruğumu çarpmak için uzattım.

Thomas beni görmezden geldi ve kaburgalarımı kıracak şekilde sarıldı, ben de ona karşılık verdim. "Döndüğüne sevindim," diye fısıldadı.

"Ezik."

"Şimdi de ağlamaya mı başlayacaksın, ödle?" Ben de karşılık verdim.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi. "Kulübeyi bitireceğiz. Maggie'nin hayatta kalmak için şekil değiştirmeyi öğrenmesine gerek kalmayacak bir yer haline getireceğiz."

"Sadece kitapları unutma," dedim. "Ya da bekçi için pizzayı."

"Unutmayacağım." Beni bıraktı ve *Su Böceği*'nin üzerine atladı.

"Herhangi bir mesajlar?"

"Molly," dedim. "Geri döndüğünde Toot ve Lacuna'yı bana göndermesini söyle. Ve konuşmaya hazır olduğunda burada olduğumu söyle."

Thomas başını salladı, son ipi çözdü ve bana fırlattı. Onu yakaladım ve sarmaya başladım. Thomas köprüye tırmandı ve Demonreach'in etrafındaki taş kayalıkları temizleyene kadar kullanacağı sakın tempoyla gemiyi yola çıkardı.

Karrin kamaradan çıktı ve güvertede durdu. Mouse da onunla geldi, ciddi görünüyordu. Kamaranın duvarına yaslandı ve o giderken beni izledi.

Onu artık göremeyene kadar ben de izledim.

Kasım ayında alışılmadık bir şekilde Michigan Gölü üzerinde gök gürledi.

Yeni siyah deri pardösümü omuzlarıma yerleştirdim, birkaç saat önce adanın en yaşlı meşe ağacından kestiğim uzun, kaba dalı aldım ve tepeye, eski deniz fenerine ve gelecekteki kulübeye doğru geri dönmeye başladım. Yapmam gereken hazırlıklar vardı.

Bir fırtına .

* * *

[Bu yazarın diğer kitapları için buraya](#)

[tıklayın.](#)

JIM BUTCHER TARAFINDAN DA

DRESDEN DOSYALARI

FIRTINA ÖNÜ
APTAL AY MEZAR
TEHLİKESİ YAZ
ŞÖVALYESİ ÖLÜM
MASKELERİ KAN
AYINLERİ ÖLÜ
DÖVMEK
KANITLANMIŞ
SUÇLU BEYAZ
GECE KÜÇÜK
İYİLİK DÖNÜŞ
CEKET
DEĞİŞİKLİKLERİ
HAYALET
HIKAYESİ
YAN İŞLER (ANTOLOJİ) THE

CODEx ALERA

CALDERON'UN
ÖFKELERİ
AKADEMİSYENİN
ÖFKESİ İMLEÇ'İN
ÖFKESİ KAPTAN'IN
ÖFKESİ PRENSİN
ÖFKESİ BİRİNCİ
LORD'UN ÖFKESİ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.